

Esra-www.cepforum.com

Maeve Binchy

AŞK MUTFAKTA PİŞER

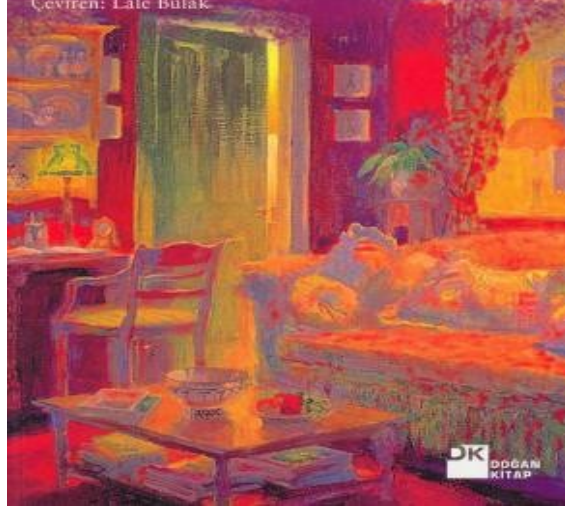
AŞK MUTFAKTA PİŞER

AŞK / MADERA

Aşk Mutfakta Pişer

Maeve Binchy

Çeviren: Lâle Bulak

Aşk Mutfakta Pişer
Maeve Binchy

Çeviren: Lâle Bulak
DOĞAN KİTAP

Canım Gordon'ıma bütün sevgimle...

Yılbaşı gecesi

Radyoda, insanlara hayallerindeki yılbaşı gecesiyle ilgili sorular soruluyordu. Cevaplar beklendiği gibiydi, evde boş boş oturanlar bir yerlere gitmeye, eğlenmeye can atıyor, işleri başlarından aşkın olanlar ise bir fincan çay içtikten sonra yatağa girerek geceyarısından önce uyumak istediklerini söylüyorlardı.

Tepeleme yemek yüklü tepsileri kamyonetine yerleştiren Cathy Scarlet'in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. İrlanda'nın hiçbir köşesinde, yılbaşı gecesini kayınvalidesinin verdiği davetin ikramını üstlenmekle geçirmek istediğini söyleyecek kimse olamazdı. Benim cezam bu, dedi içinden. Hannah Mitchell'ın Oaklands'taki evinde misafirlerine hizmet etmek. Öyleyse bunu neden yapıyordu? Önce, deneyim kazanmak için... Sonra, Jock ile Hannah Mitchell'ın arkadaşları ileride catering şirketlerine başvuracak cinsten olduklarından, müşteri edinmek için. Ama en önemlisini unutmamalıydı: Hannah Mitchell'a bu işi başarabileceğini kanıtlamak için. Evin tek erkek evladı Neil'i kafese koyup evlenen Cathy'nin -Oaklands'm zavallı hizmetçisi Lizzie Scarlet'in kızı Cathy'nin- şirket kurup işini başanyla yürütebileceğini, kimseye boyun eğmeyeceğini kanıtlamak için.

Neü Mitchell aynı radyo programını arabasında dinliyordu. Duyduklarına sinirlendi. Başka bir arabadan ona bakan olsa o yakışıklı yüzünün nasıl asıldığı, kaşlarının çatıldığını görürdü. Neil'i tanımayan yoktu, televizyonda görmeye alışık insanları ona. oysa aktör filan değildi, alınına düşen saçları iterek sık sık televizyona çıkan, haksızlığa uğrayanların heyecanla, inançla sözcülüğünü yapan biriydi. Gözleri kutsal savaşçılar gibi parlardı. O yüzden saçma konularda sızlananların, şikâyet edenlerin katıldığı programlara deli olurdu. Evi, işi, ailesi, kısacası her şeyi olan bir insanın hayatın zorluklarından şikâyet etmek için telefonla radyo programlarına katılmasını kabul edemiyordu. Ne kadar şanslı olduklarını anlayamayacak kadar bencil insanlardı onlar. Neil'in buluşacağı Nijeryalının tam tersi. Radyoda konuşan geri zekâlıların tüm dertlerini yüklenmeye hazır olan, bir dizi yanlışlık sonucu evrakı tamamlanmadığından kırk sekiz saat içinde İrlanda'yı terk etmek zorunda olan o zavallı Nijeryalının tam tersi. Neil, mültecilerin haklarını korumak için birleşen bir grup avukatla çalışıyordu, birazdan strateji belirlemek için toplanacaklardı. Toplantıları uzun sürebilirdi. Annesi telefon etmiş, önemli bir davet olduğunun altını çizerek, onu geç kalmaması için uyarmıştı.

Sonra da, "Umarım zavallı Cathy bu işin altından kalkabilir" demişti Neil'e.

"Misafirlerinin yiyecek bir şeyler bulabilmelerini istiyorsan, ona 'zavallı Cathy' dediğini duymasın" demişti gülerken annesine.

Karısı ile annesi arasındaki çekişmeyi çok aptalca buluyordu; babası da kendisi gibi ikisinin arasma girmekten kaçınıyordu. Savaşı Cathy kazandığına göre dert etmeye gerek yok, diye düşündü.

Tom Feather her zamanki gibi gazetenin emlak ilanlarına göz gezdiriyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Uzun boyu ve iri bedeniyle, kıvrılmadan hiçbir yere sığmadığı için küçük kanepeye büzüşerek uzanmıştı. Ucuna ayaklarını uzatacak bir iskemle koysa az da olsa rahatlayacaktı, günü gelecek kanepesi boyuma göre olan evim olacak, diye geçirdi içinden. Rugby'cilerin geniş omuzlarına sahip olmak harika bir şey olsa da "satılık işyeri" ilanlarını okurken o omuzlar insanın basma dert kesiliyordu. Gazeteyi silkeledi. Mutlaka gözünden kaçan bir ilan olmalıydı. İçine catering şirketinin mutfağını yerleştirebilecekleri bir bina bulamamayı aklı almıyordu. Oysa Cathy Scarlet'le birlikte hayallerindeki işi kurmak için ne kadar uğraşmışlardı. İkisi, catering okuluna ilk başladıkları andan itibaren Dublin'in en

mükemmel şirketini kurmanın rüya-sıyla yaşamamışlar mıydı ? İnsanlara kendi evlerinde, aşın sayılmayacak fiyatlara harika yemekler sunma fikri onları heyecanlandırıyordu. Çok uğraşmışlar, gerekli ilişkileri kurarak sermaye bulmuşlardı; şimdi iş uygun bir binaya kalmıştı. Cathy ile Neil'in Wa-terview'daki evleri belki çok şık, ama hesaba katılmayacak kadar ufaktı; kendisinin Marcella'yla oturduğu Stoneyfield'daki daireye gelince o daha da küçüktü. Tez elden bir yer bulmak zorundaydılar. Bir kulağıyla radyodaki programı dinliyordu. Tom bu yılbaşı

gecesi gerçekten ne istiyordu ? Bir an önce çalışmaya başlayabilmek için uygun bir bina ve Marcella'yla şöminenin karşısına geçip onun güzel saçlarını okşayarak geleceği konuşmak. Ne yazık ki bu isteği gerçekleşmeyecekti.

Marcella Malone, Hayvards mağazasının kuaför salonunda çalışıyordu. Müşterilerin gördüğü en güzel manikürcü olmalıydı. Uzun boyu, zarif vücudu, yüzünü bulut gibi çevreleyen koyu renk saçları, genç kızların sahip olmayı hayal ettiği oval bir yüzü ve buğday teni vardı. Aynı zamanda çirkin ve şişman kadınları kışkırtmayacak kadar da sadeydi. Müşteriler adeta görüntüsünün bulaşıcı olduğunu, zamanla ona benzeyeceklerini sanıyordu. Üstelik Marcella her anlatılanı büyük bir ilgi ve can kulağıyla dinlerdi.

Radyo açıktı. Herkes radyoda tartışılan konuda fikir yürütüyordu. Müşteriler de söze karıştı, hiçbiri yılbaşı gecesini tam istediği gibi geçilmeyecekti. Marcella bu konuda hiçbir şey söylemedi. Güzel yüzü önündeki tırnaklara eğik, ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu. Tüm istekleri yerine gelmişti. Tom Feather gibi, her genç kızın hayalini süsleyen yakışıklı ve sevecen bir erkeğe sahipti. Bundan başka iki de defileye katılmıştı: biri örgü giysilerin tanıtımını yapmak, diğeri ise bir yardım derneği yaranna para toplamak üzere yapılan iki defilede amatör mankenlerle podyuma çıkmış, bol bol resim çekirtmişti. İyi bağlantılar doğurabilecek iki defileydi bunlar. İçinden bir ses tüm hayallerinin yeni yılda gerçekleşeceğini söylüyordu sanki; harika resimlerden oluşan bir dosyası vardı, o fotoğrafları çeken Ricky de bu akşam görkemli bir yeni yıl partisi düzenlemişti. Medyadan çok gelen olacaktı, Tom'la birlikte davetliydi. Her şey yolunda giderse belki hemen bir mankenlik ajansı ile anlaşır, profesyonel manken olarak işe başlamasını sağlayan bir anlaşma imzalıydı. Seneye bu vakitlerde Haywards'ta manikür yapmayacağı kesindi.

Cathy, Tom'un onunla birlikte Oaklands'a gelmesini çok isterdi. Kötü hatıralarla dolu o mutfakta ona hem manevî destek verir hem de arkadaşlık ederdi, yükünün yansını da üstünden alırdı. Oysa Marcella'yla bir davete katılmak zorundaydı Tom, Marcel-la'nın kariyerine faydası olacağı için haksız değil, diye düşündü Cathy. Marcella insanların durup seyredeceği kadar güzeldi. Uzun boylu, incecik vücutlu, en karanlık geceleri bile aydınlatacak parlaklıktaki gülümseyişle manken olmak istemesinde şaşılacak bir şey yoktu, asıl tuhaf olanı bugüne kadar neden meş-

hur olmadığıydı. Neyse, en azından Neil yardım etmeye söz vermişti, Neil'in kuzeni Walter'ı barmen olarak tutmuşlardı. Cathy yemeklerin oldukça sade olmasına özen göstermişti; Tom'la birlikte sabahtan beri esir gibi çalışmışlardı.

“Böyle yorulduğunu gördükçe sana haksızlık ettiğimi düşünüyorum” demişti Tom'a. “Bir kuruş vermeyeceğini biliyorsun.”

“Önemi yok. Bu geceye yatırım gözüyle bakıyorum. Belki bu davetin arkasından bize bir yığın iş çıkar” diye yanıtlamıştı Tom iyi niyetle.

“Pişirdiğimiz yemeklerin arasında kimseyi hasta edecek bir şey yok, değil mi?” diye sormuştu Cathy. Yalvarır gibiydi.

Hannah Mitchell'ın tüm misafirlerinin zehirlenerek, elleri midelerinde acı içinde kıvrandıklarını görür gibi oldu. Tom, ona gitgide daha çok saçmaladığını söyledi. Böyle dengesiz bir iş ortağı olduğu için kendisine de deli deneceğini ekledi. Soğukkanlı görünen Cathy Scarlet'in aslında ne denli sinirli olduğunu bilselerdi, hiç kimse onlara para vermezdi.

“Gerçek müşterilere böyle davranmam ki” dedi Cathy. “Sadece karşımdaki Hannah olduğu için...”

“Kendine zaman tanı. Erken git, sakinleşmek için kamyonetin içini güzel bir müzikle doldur, yarın sabah beni ara.”

“Yarına sağ çıkarsam. Sana iyi eğlenceler.”

“Eh, Ricky'nin stüdyosunda verdiği gürültülü davetlerden biri işte.”

“İyi seneler, Marcella'ya da...”

“Gelecek sene bu zamanları bir düşün!”

“Biliyorum, başarılı bir yükseliş” dedi Cathy. Olduğundan çok daha neşeli görünüyordu.

Biri umutsuz olduğunda, diğerinin gereğinden neşeli ve iyimser davranması bugüne gelmelerini sağlamıştı. Kamyonet doluydu. Neil evde değildi. Toplantısı vardı. Diğer avukatlara benzemiyor, diye düşündü gururla... Neil'in düzenli çalışma saatleri veya zengin müşterileri yoktu. Birinin başı sıkışırsa, Neil onun yanındaydı. Bu kadar basitti. Neil'i de bu yüzden seviyordu.

Çocukluktan beri tanışsalar da birbirlerini tanımıyorlardı. Cathy'nin annesinin OaMands'ta çalıştığı yıllarda, Neil uzakta, yatılı okuldaydı, kolej yıllarında eve sık gelmezdi. Baroya kabul edildiğinde kendine bir daire tutmuştu. Yunanistan'da yeniden karşılaşmaları ne büyük şanstı. Neil başka bir villada tatil yapsa veya Cathy o ay başka bir adada aşçılık yapsa birbirlerini tanıyıp âşık olmayacaklardı. Hannah Mitchell da bugün çok daha mutlu

bir kadın olacaktı! Çıkar bunları aklından, dedi kendi kendine. Oaklands'a gitmek için erkendi. Hannah telaşlanır ve sorun çıkarır, diye düşündü. Elimi ayağımı dolaştırmaktan başka bir işe yaramaz. Ailesine, annesi ile babasına uğramaya karar verdi. Ancak böyle sakinleşebileceğini biliyordu.

Herkesin Muttie ve Lizzie diye tanıdığı Maurice ve Elizabeth Scarlet, Dublin'in merkezinde yarım daire şeklinde dizilmiş iki katlı, eski taş evlerden birinde oturuyordu. Meydana İrlandalı bir azizin anısına St. Jarlath's Crescent adı verilmişti. Bir zamanlar bu evlerde her sabah siren sesiyle uyanmak zorunda olan işçiler yaşardı. Evlerin önünde ekmeye değmeyecek denli ufak, -uzunluğu dört metreyi bulmayan- bahçeler vardı.

Cathy'nin annesi bu evde doğmuş, Muttie onunla bu evde evlenmişti. Neil'le birlikte yaşadıkları evden yirmi dakika uzakta olmasına rağmen, bu akşam gideceği Oaklands'ın asil havasından bin, belki de bir milyon mil uzaktaydı.

Hiç beklemedikleri sırada beyaz kamyonetiyle çıkagelmesi annesi ile babasını çok mutlu etti. Yeni yılı nerede karşılayacaklarını merak ediyordu. Muttie'nin iş ortaklarıyla civardaki bir pub'a gideceklerdi. Muttie'nin “iş ortaklarım” dediği, Sandy Keane'in işlettiği ganyan bayiinde

buluştuğu arkadaşlarıydı. Hepsinin bütün günlerini dolduran bu işi ne kadar ciddiye aldıklarını bilen Cathy onları alaya almayacak kadar akıllıydı.

“Yemek verecekler mi?” diye sordu.

“Geceyansı sepette tavuk ikram edecekler.” Muttie Scarlet pub'ın cömertliğiyle adeta gurur duyuyordu.

Cathy annesi ile babasına baktı.

Babası kısa boylu, yuvarlak hatlıydı, saçları tutam tutamdı, yüzünden gülümseme eksik olmazdı. Elli yaşlarında olmalıydı, Cathy onun çalıştığına hiç şahit olmamıştı. Beli ağnyordu, öyle derdi. Ama Sandy Keane'in dükkânına gidip 15.15'te koşacak ata para yatırmasını engelleyecek kadar değil, sadece çalışmasına mâni olacak kadar...

Lizzie Scarlet hiç değişmezdi. Kısa boylu, güçlü ve sinirliydi. Saçları kıvrır kıvrırdı. Yılda dört kez kuzeninın kuaför salonunda yaptırırdu permasını.

Hannah Mitchell bir seferinde, “Zavallı Lizzie'nin perması kadar düzenli” diye bir benzetme yapmıştı. Bu sözler Cathy'yi çileden çıkarmıştı. Lizzie diz çöküp gece gündüz Oaklands'ı temizlerken her hafta Haywards'm en pahalı kuaförüne giden Hannah Mitchell'ın

annesinin saçıyla alay etmesini kabul edemiyordu. Neyse, şimdi bunları düşünmenin hiç faydası yok, dedi kendi kendine.

“Bu gece için heyecanlı mısın anne ?” diye sormayı tercih etti.

“Ah, evet. Ödüllü bir bilgi yarışması da olacak” dedi Iizzie. Cathy her şeyden mutlu olmayı bilen, büyük istekler peşinde koşmayan annesine ve babasına büyük bir sevgi duydu.

Oysa bu gece saatler geceyansını gösterdiğinde Neil'in annesi Hannah, memnuniyetsizlikten ince bir çizgi haline gelmiş dudaklarıyla Cathy'nin her yaptığına kusur bulmakla meşgul olacaktı.

“Chicago'dakilerin hepsi aradı değil mi?”

Cathy beş kardeşin en küçüğü ve Muttie ile Lizzie'nin Dublin'de kalan tek çocuğuydu. İki kız ye iki erkek kardeşi Amerika'ya göçmüştü.

“Hepsi, tek tek aradı” dedi Lizzie. “Şanslı bir aileyiz.”

Cathy hepsinin annelerine dolarlar gönderdiğini de biliyordu. Zarflar babasının evine değil, Cathy'ye geliyordu. Babalarının Amerikan paralannı görüp ağzını sulandırmaya ne gerek vardı ? O paraları Sandy Keane'in dükkânında yemek için sabırsızlananlar varken!..

“Bu akşam sizinle olmayı ne kadar isterdim” dedi Cathy içtenlikle. “Oysa yaptığım yemeklerle Hannah Mitchell'ı hayal kırıklığına uğratmakla meşgul olacağım.”

“Bunu başına kendin sardın” dedi Muttie.

“Ne olur ona saygılı davran Cathy. Yıllar, suyuna gitmenin daha iyi sonuç verdiğini öğretti bana.”

“Sen öyle davrandm, biliyorum anne. Gerçekten suyuna gittin.” Cathy'nin sesi ciddiye.

“Konferans vermeye kalkışmayacaksın, değil mi ? En azından bu akşam.”

“Hayır anne. Rahat ol. Öleceğimi bilsem de iyi davranmaya çalışacağım. Yüzüm de gülecek.”

“Keşke Tom Feather da seninle gelebilseydi. En azından nazik davranmanı sağlardı.”

“Neil var anne. O beni kontrol altında tutar.” Cathy ikisini de öptü. Yolda giderken bir yandan kendi kendine gülümseme provası yapıyordu.

Hayatını cehenneme çevirdiği zavallı Lizzie işten ayrıldığından beri, Hannah Mitchell işini temizlik şirketlerine yaptırmaya başlamıştı. Haftada iki kez, dört kadın, ellerinde kamyonetten çıkardıkları temizlik aletleriyle rüzgâr gibi evin içine dağılıyor-

lar, kimseden emir almadan ortalığı silip süpürüp, çamaşırları ütülüyorlardı.

Yılbaşı günü için bir buçuk günlük ücret istediklerinde Hannah karşı çıkmıştı.

“Siz bilirsiniz Mrs. Mitchell” demişlerdi. Böyle bir günde evlerini temizletmek isteyen ne çok insan olduğunu iyi biliyorlardı. Boyun eğmesi uzun sürmedi. Ortalık ne kadar değişmişti, hiçbir şey eskisi gibi değildi. Yine de değdi, diye düşündü. Ev tertemiz oldu, parmağımı dahi oynatmama gerek kalmadı. Hava atmaya meraklı o Cathy, aslında kabul edilebilir düzeyde bir yemek çıkarmayı başanyordu. Birazdan o korkunç kamyonetle çıkagelirdi. Haftada iki kere evi temizlemeye gelenlerin bile daha eli yüzü düzgün taşıtları vardı. Mutfağa girecek, homurdanarak kendini kanıtlamaya çalışacaktı. Zavallı Lizzie'nin zavallı kızı... Sanki kendi eviymiş gibi... Aslında bir gün gelecek burası gerçekten onun olacak, dedi içinden. Sonra birden hatırladı, ama henüz değil. Dudakları, sınırdan incecik bir çizgi halini almıştı.

Hannah Mitchell'ın kocası Jock ofisten çıkınca canının bir içki çektiğini fark etti, yolda durdu. Hannah'yla baş edebilmek için buna ihtiyacı vardı. Verdiği her davetten önce sinirli ve telaşlı olmasına alışmıştı Jock, ama bu kez çok daha fazla sinirli olacağı kesindi. Davetin catering'ini Neil'in karısı Cathy'nin üstlenmesinden nefret ediyordu. Kankocanın mutluluğunu, uyum içinde olduklarını, ne kadar entrika çevirirse çevirsin onları ayıramayacağını bir türlü kabullenemiyordu. Cathy hep Yunanistan'da komplo kurarak oğlunun aklını çelen zavallı Lizzie'nin kızı olarak kalmaya mahkûmdu. Oğlunu tuzağa düşürmek için bilinçli olarak hamile kaldığına inanmıştı, ama olayın böyle olmadığı anlaşıldığında çok şaşırılmıştı.

Malt viskisini düşünceli bir biçimde yudumlarken, bir de bunları düşünmek zorunda olmasaydım keşke, dedi kendi kendine. Bugün yeğeni Walter'la yaptığı konuşma Jock Mitchell'ı çok üzmişti. Walter, kardeşi Kenneth'in büyük oğluydu. Boş gezenin boş kalfasıydı. Aile evleri The Beeches'ta işlerin iyi gitmediğini anlatmıştı. Aslında işler bayağı kötüydü. Walter, babasının Noel'den önce İngiltere'ye gittiğini ve şu anda nerede olduğuna dair hiçbir şey bilmediklerini söyledi. Zayıf yapılı annesi ise bu olayla başa çıkabilmek için votka tüketimini artırmaktan başka çare bulamamıştı. Asıl sorun dokuz yaşlarındaki Simon ve Maud adlı ikizlerdi. “Ne yapıyorlar?” diye sormuştu Jock. Walter omuz silk-

misti, bilmiyordu. İdare ediyorlar, demek istemişti. Jock Mitchell içini çekti.

Oaklands'a yaklaşırken Cathy'nin cep telefonu çaldı. Kamyoneti kenara çekti.

“Ne yazık ki eşyaları boşaltmana yardım edemeyeceğim sevgilim.”

“Zararı yok Neil. Toplantının uzun süreceğini tahmin etmiştim zaten.”

“Sandığımızdan daha karmaşık bir iş. Dinle, o kutuları taşımak için babamdan yardım iste. Anneme ne kadar mükemmel olduğunu ispatlayacaksın diye onları sürüklemeye kalkma.”

“Zaten bunu biliyor” dedi Cathy, söylenir gibi.

“Walter da oradadır...”

“Eşyaları boşaltmak ve hazırlık yapmak için Walter'm gelmesini beklersem geceyarısı olur. Sen merak etme, kendi işine bak.”

Cathy senenin son altı saati, dedi kendi kendine ya da Hannah'ya iyi davranmak zorunda olduğum altı saat... En kötü olasılık neydi?.. Yemeklerin yenmeyecek kadar kötü çıkmasıydı, ki bu imkânsızdı, çünkü yemekler harikaydı. İkinci korkunç olasılık yemeklerin yet-memesiydi, ama kamyonetin içinde Dublin'in yarısını doyuracak kadar yiyecek vardı.

Neil'in doğduğu evin önündeki iki tarafı ağaçlı yola bakarken, “Hiçbir sorun çıkmayacak” dedi. Asillerin oturduğu bu malikâne yüz elli yıllıktı. Kare biçiminde, iki yanında bahçeye açılan büyük camlı kapılan olan, geniş girişi ve üst kattaki dört yatak odasıyla insana güven veren bir yapıydı. Duvarlar iki çeşit sarmaşıkla örtülüydü, evin önündeki beyaz çakıl taşlarıyla kaplı avluya bu akşam yirmi pahalı araba park edecekti. St. Jarlath's Crescent'la hiç ilgisi olmayan bir evdi bu.

Haywards mağazasının yönetim katında ofisi olan Shona Burke çoğu zaman geç saate kadar çalışırdı, nasıl olsa kendi anahtarı ve şifresi de vardı. O da radyodaki programı dinlemiş, bu yılbaşı gecesini nasıl geçireceği konusunda herhangi bir seçeneği olup olmadığını düşünmüştü. Çok eskilerde kalan başka bir hayatta kutlama yaparlardı, ama son yıllarda, hayır. Kız kardeşlerinin, erkek kardeşlerinin ne yapacağından haberdar değildi, hastaneye gidip gitmeyeceklerinden de. Shona görev bildiği için hastaneye gidecekti. Oysa ne kadar boştu; tanınmayacağını, geldiğinin farkına varılmayacağını bile bile...

Sonra da Ricky'nin stüdyosundaki davete gidecekti. Ricky'yi sevmeyen yoktu. Fotoğrafçı sevimli, rahat bir insandı, topladığı kalabalığı oyalayacak bir eğlence düzenleyeceği kesindi. Poz atan, dedikodu sütunlarında görünmek için can atan bir kalabalıktı gelen. Bu davette hayatının aşkıyla tanışmayacağı kesindi, birkaç günlük bir sevgili bile bulamayacaktı; yine de Glenstar'da tek başına oturmaktan iyi olacağını düşündü. Giyinip süslenip partiye gitmekten başka çare yoktu.

Radyoda duyduğu soru onu dürttü sanki. Bu akşam gerçekten ne yapmak isterdi? Hiç kolay bir soru değil, diye geçirdi içinden. Her şey o kadar değişmişti ki... Güzel günler geride kalmıştı, onu, gerçekten mutlu edecek bir şey kalmamıştı. Demek ki Ricky'nin daveti hiç yoktan iyiydi.

Marcella ayak tırnaklarını boyuyordu. Kullanılmış giysiler satan bir dükkândan açık ayakkabılar almıştı. Sandaletlerini övünerek Tom'a gösterdi. Hiç giyilmemiş gibiydiler. Sahibi rahat edemediği için elden çıkarmış olmalıydı.

“Yenisi bir servet eder” dedi mutlu bir sesle. Bir yandan da sandaletlerini inceliyordu.

“Mutlu musun ?” diye sordu Tom.

“Çok. Ya sen?”

“Çok çok.” Güldü. Gerçek miydi? Bu davete gitmeyi hiç istemiyordu. Ama Marcella'yı görmek onu mutlu etmeye yetiyordu. Böyle güzel, istediği herkesi elde edebilecek bir kızın onu tercih ettiğine inanamıyordu. Tom ne kadar çekici olduğunun farkında değildi, kendini iri ve sakar görüyordu. Çift olarak bir yere girdiklerinde kendilerine çevrilen hayran bakışların sadece Marcella'ya yönelik olduğunu sanıyordu.

“Radyoda insanların hiçbir zaman mutlu olmadıklarını söyleyen bir program vardı” diye söze başladı Marcella.

“Biliyorum. Ben de dinledim.”

“Ne kadar şanslı olduğumuzu düşündüm. Zavallı Cathy ve Neil bu geceyi istedikleri gibi geçiremiyorlar.” Marcella bağcıklı açık ayakkabılarını giydi ve sandalyede asılı duran minik, kırmızı giysiyi aldı.

“Evet. Cathy şu sırada kayınvalidesinin evinde masa kuruyor olmalı. Umarım dilini tutar.”

“Tutmak zorunda. Ne de olsa iş. işte hepimiz kendimizi kontrol ederiz.” Bugüne kadar hep bir sürü buyurgan elin önünde eğilmişti. Şimdi güneş ışığında, podyumda manken olmak istiyordu.

“Neyse ki Neil orada olacak, bir de köpek yavrusuna benzeyen kuzeni. Yalnız sayılmaz.”

Marcella kırmızı elbisesini giydi. Aslında kısacık, daracık bir elbiseydi üstündeki. Karşısındakinin hayal gücünü zorlamayan bir giysi.

“Marcella partiye gerçekten bu kılıkta mı gideceksin ?”

“Neden, beğenmedin mi?” diyen Marcella'nın yüzü bir anda allak bullak olmuştu.

“Yok canım, tabii ki beğendim. Harika görünüyorsun. Demek istediğim bunu burada yalnızken giymeni tercih ederim. Herkesin seni bu elbiseyle görmesini istemem.”

“Ama Tom, bu bir parti elbisesi!” diye haykırdı. Vurulmuş gibiydi.

Tom derhal kendini topladı.

“Tabii, haklısın. Gecenin en güzel kadını sen olacaksın.”

“Öyleyse demin ne demek istedin ?”

“Ne demek mi? Hiç... O kadar güzelsin ki seni başkalarıyla paylaşmak istemiyorum dedim, ama sen aldırma.”

“Benimle gurur duyacağını sanıyordum.”

“Ne kadar gurur duyduğumu bilemezsin” dedi. Gerçekten çok güzeldi. Böyle bir tepki vermek için delirmiş olmalıydı.

Hannah Mitchell, Hayvvard's'ın kuaföründe spreyle sertleştirilmiş saçları ve lacivert elbisesiyleydi. Her zaman kadınlarla öğle yemeğine çıkacakmış gibi giyinirdi. Cathy onu eski

bir etekle veya bir önlükle gördüğünü hatırlamıyordu. Ama hiç ev işi yapmayan birinin bu tür giysilere ne ihtiyacı vardı ?

Hannah, Cathy'nin yolunu keserek, telaşla konuşuyor, kutuları ve kasaları taşımamı seyrediyordu. Yardım etmeyi önermek aklına gelmiyordu. Onun yerine kasaların duvar kâğıtlarını zedelemesinden korkuyor ve Cathy'nin, misafirler gelmeden kamyonetini nereye çekebileceğim düşünüyordu. Cathy de yüzünde ciddi bir ifade, Oaklands'm mutfağında gidip geliyordu. Fırınları açıyor, kurulama bezlerini sandalyelerin arkasına asıyor, getirdiği buz derin dondurucuya yerleştiriyor ve yemekleri düzene koymaya çalışıyordu. Hannah Mitchell'dan yukarıya çıkmasını, onu rahat bırakmasını istemek hiçbir işe yaramazdı. Nasıl olsa misafirler gelene kadar burada kalacak, sorun yaratarak sinirine dokunacaktı.

“Mr. Mitchell gelmek üzere midir?” Cathy bardakları çıkarmasına yardım etmesini isteyecekti.

“Bilmiyorum Cathy. Mr. Mitchell'ın ne zaman eve geldiğini polis gibi kontrol edemem.” Cathy ensesinde kızgın bir ateş hissetti. Bu

kadın hangi hakla böyle konuşuyordu? Nasıl böylesine kendini beğenmişlik taslayarak kırıcı davranabiliyordu ? Hislerini paylaşacak kimse yoktu. Neil'e anlatsa, omuz silkerdi, annesi ise Mrs. Mitch-ell'ı daha fazla sinirlendirmemesi için yalvarmaya başlardı, her konuda destek ve güç veren Geraldine Teyzesi bile “Ne önemi var!” derdi. Bu sadece Hannah Mitchell'ın kendine güveni olmayan bir zavallı olduğunu ve onu önemsemenin vakit kaybetmekten başka bir işe yaramadığını gösterirdi. Cathy yemekleri örten alüminyum folyolan sıyırmaya başladı.

“O da ne ? Balık mı ? Herkes balık sevmez, biliyorsun.” Han-nah'nın yüzü kaygılıydı.

“Bazılarının yemediğini biliyorum Mrs. Mitchell. Bu yüzden değişik seçenekler var.”

“Fakat bunu anlamayabilirler.”

“Bence anlarlar. Ben söylerim.”

“Ama, sen büfe demiştin.”

“Evet, ama servis için arkasında ben duracağım. O yüzden ben söylerim.”

“Sen mi söylersin?” dedi Hannah Mitchell şaşkınlıkla.

Cathy kayınvalidesinin geri zekâlı olup olmadığını gerçekten merak ediyordu.

“Deniz mahsulü soslu balık mı, baharatlı tavuk mu, yoksa vejetaryen güveç mi tercih ettiklerini sorabilirim.”

Mrs. Mitchell ne kadar uğraşsa da kusur bulmakta zorlanıyordu.

“Evet, anladım” dedi sonunda.

“Tamam mı ? Şimdi işime bakabilir miyim ?” diye sordu Cathy.

“Seni engelleyen biri mi var şekerim ?” Bu sözleri zavallı Lizzie Scarlet'in kızını affetmediğini belirten bir sesle söylemişti.

Neil saatine baktı. Haklarını savunmak için toplandıkları genç öğrencinin dışında, bu odadaki herkesin kendine göre bir yılbaşı programı vardı. Birazdan toplantı sona erince acele etmek zorunda oldukları izlenimi vermekten kaçınmalıydılar. İnsan hakları savunucularının, sosyal hizmetler sorumlularının ve hukukçuların bu akşamki eğlencelerini onun geleceğinden fazla önemsedikleri sanılmamalıydı. Genç Nijeryalıyı İrlanda'nın kendisine kucak açarak karşılayacağına inandırmaya çalışıyordu Neil. Jonathan'ın yılbaşı gecesini tek basma geçirmesine razı değildi.

“İşimiz bitince birlikte bizimkilere gideriz” dedi. Geç kalmıştı, biliyordu, ama yapacak bir şey yoktu.

Kocaman hüznü gözlerle bakıyordu Nijeryalı. “Buna mecbur değilsin.”

“Olmadığımı biliyorum. Üstelik çok eğleneceğini de söyleyemem. Ama yemeği karım yaptı, güzel olacağından eminim. Annemlerin arkadaşları, nasıl desem, biraz ölüdür.”

“Ben iyiyim Neil, gerçekten... Benim için çok şey yapıyorsun, hem benim yüzümden geciktin de.”

Neil toplantıya katılanlara döndü ve “Bir kez daha üstünden geçelim” dedi. “Sonra Jonathan'la birlikte davete gideceğiz.” Herkesin yüzünde hayranlık okunuyordu. Bu manzara Neil Mitchell'ı mutlu ediyordu. Söz verdiği gibi Cathy'ye yardım edemediği için kendini biraz suçlu hissetse de; şu anda yaptığı iş çok daha önemliydi. Cathy nasıl olsa anlayışla karşılardı, bundan emindi. O ne yapar eder altından kalkar, diye düşündü. Babam ile Walter da çoktan yardıma gelmişlerdir. Her şey yolundadır.

Hannah başından ayrılmıyor, oyalanmaya devam ediyordu. Bu da Cathy'yi anlamsız sorularla yanıtlamak, boş korkuları yatıştırmak zorunda bırakıyordu; üstelik kolay bir insan olduğunu kanıtlamak için konuşacak konular bulmak zorunda hissediyordu kendini.

Çaresizlikten, “Neredeyse yedi buçuk oldu, Walter birazdan burada olur” dedi. Batı'nın en eleştireci bakışları altında olmasa işini çok daha çabuk bitireceği kesindi. Parmakları daha hızlı çalışır, süslemeler çarçabuk biterdi.

“Ah Walter! Tüm gençler gibi eminim o da geç kalacaktır.” Sesinde kadere razı olmuşluk ve kınama okunuyordu.

“Hiç sanmam Mrs. Mitchell. Bu akşam değil. Bu profesyonel bir anlaşma. Yedi buçuk ile on iki buçuk arası çalışmak üzere para aldı. Beş saatlik anlaşma yaptık. Bizi hayal kırıklığına uğratmayacağından eminim.”

Aslında hiç emin değildi. Walter Mitchell'm ne kadar güvenilir olduğunu bilmiyordu. En azından anlaşmanın şartları ortadaydı. Gelmezse hatalı davrandığını ailesi öğrenmiş olacaktı. Dışarıdan sesler geldi.

“Ah Walter olmalı” dedi. “Zamanında geleceğinden emindim.” Oysa gelen Jock Mitchell'di. Ellerini ovuşturarak mutfığa girdi. “Her şey mükemmel görünüyor Cathy. Ne dersin Hannah, ne inanılmaz bir görüntü, değil mi?” “Evet” dedi kansı. “Hoş geldiniz Mr. Mitchell. Ben de Walter geldi sandım. Bu ak-

şam benim için çalışıyor da” dedi Cathy. “İşten beraber mi çıktınız?”

“Yok, çok daha önce çıktı” diye yanıtladı kayınpederi. “Zamanına kendi karar verir. Aslına bakarsan o konuda ortaklanımdan laf işitiyorum.”

Hannah Mitchell aile sorunlanm Cathy'nin önünde tartışılmasından nefret ederdi.

“Neden yukarı gelip bir duş almıyorsun şekerim ? Misafirlerin gelmesine yanm saat var.” Sesi gergindi.

“Tamam, tamam. Yardıma ihtiyacın yok mu Cathy?”

“Hayır hiç yok. Dediğim gibi şarap servisi yapacak garsonum birazdan gelecek” dedi Cathy.

“Ya Neil?”

“Danışma toplantısında, işi bitince gelir.”

Mutfakta yalnızdı. Bu ana kadar sağ kalmayı başarmıştı, ama henüz sekize çeyrek vardı. Önünde daha saatler, saatler vardı.

Ricky'nin partisi dokuzda başlıyordu. Onlar çok daha geç gitmeye kararlı olduklarından, Tom Feather'ın ailesini ziyaret edip iyi seneler dilemesi için bol bol vakti vardı. Stoneyfield Sitesi'nin önünden bindiği otobüs hiçbir yerde durmadan annesi ile babasının heykeller ve dinî resimlerle dolu Fatima adlı evine kadar gidiyordu. Cathy'ye telefon ederek işlerin nasıl gittiğini öğrenmek için can atıyordu, ama Cathy Hannah'nın cep telefonundan ne denli rahatsız olduğunu bildiğinden telefonunu kesinlikle kamyonette bırakmış olmalıydı. Cathy'nin holdeki telefona çağılmak-tan hiç hoşlanmayacağı kesindi. Telefon etme düşüncesinden vazgeçmeliydi.

Tom, içinde bir sıkıntıyla otobüste oturuyordu. Marcella'nın yan çıplak giysisine bu denli sinirlenecek ne vardı ? Onun için süslenmiyor muydu? Sadece onu seviyordu. Annesi ile babasını ziyaret etmek için otobüste geçireceği bir saat neden bu kadar zor geliyordu ? Bunun nedeni onlann hep karamsar olmaları, diye düşündü. Her olayın kötü yanını görmeyi âdet edinmişlerdi. Yani Tom'un tam tersiydiler. Yeni kurdukları şirket için bina bu-lamamalarına da bu kadar sıkılmak aptallıktı. Nasıl olsa bir yer bulunacaktı, herkes bunu söylüyordu. En uygun yer bir anda kar-şılanna çıkacaktı.

Tom'un annesi kardeşi Joe'dan hiç haber almadıklarını söyledi. Noel'de bile... Oysa Londra'da telefon vardı. Ahizeyi kaldınp numarayı çevirmek bu kadar zor muydu ? Babası gazetede inşaat

sektörünün batmakta olduğunu bildiren bir yazı okuduğunu, Tom Feather'ın buna rağmen hazır bir işe girmektense, hâlâ neden hayal peşinde koştuğunu anlayamadığını söyledi. Tom iyi niyetli ve neşeli davranıyordu. Çenesi düşene dek hiç susmadan konuştu, sonra gitme zamanı geldiğini söyleyerek ikisine sarıldı.

Annesi, “Önümüzdeki sene Marcella'yı onurlu bir kadın yapmayı düşünmüyor musun ?” dedi. “Yeni yıl için verdiğin en önemli karar bu olabilir mi ?”

Tom, “Marcella'yı gördükten yirmi dakika sonra onunla evlenmek istedim. En az yüz kere evlenme teklif etmiş olmalıyım” derken, ellerini çaresizlikle iki yana açıyordu. Doğru söylediği belliydi.

Walter Mitchell arkadaşlarıyla yeni yılı kutlamak için bir kadeh içmeye geldiği pub'da saatine baktı.

“Kahretsin! Sekiz olmuş!” dedi.

Geç kaldığı için Cathy cadı gibi saldırsa da Jock Amca ile Han-nah Yenge nasıl olsa ondan yana çıkardı. Aileden olmanın faydaları...

Walter'dan haber yoktu. Cathy bardakları çıkardı, otuz tanesine bir parça şeker ile birer kaşık brandy koydu, tepsiye yerleştirdi. Daha sonra misafirler geldiğinde üstünü şampanyayla dolduracaktı. Aslında bu işi genç çocuk yapmalıydı, kendisi o arada kanepeleri hazırlayacaktı. Cathy girişteki aynaya bakınca korktu. Yanakları kızarmıştı, huzursuz görünüyordu. Arkadan bağladığı saçları tokadan kurtularak dağılmıştı. Böyle olmaz, diye düşündü.

Alt kattaki soyunma odasında boynuna ve yüzüne bej fondöten sürdü. Saçlarını ıslatarak daha düzgün bağladı. Şimdi Marcel-la'ya ihtiyacı vardı; o olsa gözlerine tılsımlı bir şeyler yapardı. Çantasını karıştırdı. İçinden ucu kütleşmiş bir göz kalemi çıktı. Cathy o kalemle bir şeyler yapmaya çalıştı. Temiz beyaz gömleği ile kızıl eteğini giydi. Hiç yoktan iyiydi. Bu davetten sonra şirkete bir sürü yeni iş çıkarsa ne güzel olur, diye düşündü. Yine de dikkatli olmalıydı. İş peşindeymiş gibi görünürse veya birisine çıkarıp bir kart verirse kayınvalidesini ne kadar kızdıracığını biliyordu. Lütfen, lütfen başarılı olalım, yoksa bunca çalışmamız ve zorlanarak yaptığımız harcamalar hep boşa gidecek.

Ricky'nin stüdyosu bodrumdaydı, birbirine açılan üç oda: birinde içkiler, diğerinde yemekler olacak, üçüncüsünde de dans edilecekti. Öyle elini kolunu sallayarak içeri girmek yoktu. Pırıl

pırıl aydınlatılmış bir merdivenden inerek görkemli bir giriş yapıyordu.

Tom ile Marcella paltolarını kapının yanına bıraktılar. Marcel-la uzun bacakları ve gurur duyduğu altın şansı, açık ayakkabılarıyla merdivenlerden salına salına inerken Tom tüm bakışların ona döndüğünün farkındaydı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, odadaki bütün kadınlar bir anda ne kadar da silik kalmışlardı.

Marcella bu tür davetlerde ne bir şey yerdı ne de içki içerdi. Olsa olsa bir bardak madensuyu alırdı, o kadar. Aç olmadığını öyle içtenlikle söylerdi ki herkes ona inanırdı. Tom'a gelince yemekleri tatmak için can atıyordu; sunulanları, Cathy ile kendisinin böyle bir davette yapacaklarıyla kıyaslamak istiyordu. Onlar olsa bu tür bir partide iki sıcak yemek ile bol bol pide ikram ederlerdi. Örneğin Cathy'nin şu sırada kayınpederinin evinde ikram etmeye hazırlandığı baharatlı tavuk yemeği ve vejetaryen güveç gibi. Ricky'nin davetini üstlenen şirket ise bir sürü anlamsız, bayat görünüşlü, elle yenecek türden yiyeceklerle dolu tepsi hazırlamıştı. Ekmeklerin üstünde kurumaya yüz tutmuş somon füme dilimleri, iştah kapatıcı sandviçlere sürmeye kıyamadıkları bir tür ciğer ezmesi, yağlan donmuş kokteyl sosisler... Her şeyi teker teker tattı, inceledi. Kâh ciğer ezmesinin hazır alındığını, kâh sandviçlerin pastane malı olduğunu keşfederek... Adam başı kaç para al-dıklarını öğrenmek için neler vermezdi. Bir ara Ricky'ye sorabilirdi, ama bu akşam değil.

“Tom, o zavallı şeyleri parçalamaktan vazgeç lütfen” dedi Marcella kıkırdayarak.

“Şunlara bakar mısın? Islak hamur, üstelik aşın tuzlu.”

“Benimle dans et.”

“Birazdan. Başka ne gibi korkunçluklar saklandığını öğrenmem gerek” diyen Tom, bir yandan da tabakları kanştıyordu.

“Benimle dans eder misiniz ?” Marcella'nın karşısında on dokuz yaşlarında bir çocuk vardı.

“Tom?”

“Tamam. Birkaç dakika sonra yanına gelip seninle dans ederim.” Tom gülümsüyordu.

Ufacık dans pistine geldiğinde üç bardak kalitesiz şarap içmiş, epey zaman geçirmişti. Marcella geniş, kırmızı suratlı ve büyük elli bir adamla dans ediyordu. Adamın elleri Marcella'nın poposunu avuçlamıştı. Tom onlara yaklaştı.

“Seninle dans etmeye geldim.”

“Hey!” dedi adam. “Kendine gel, git kendine bir kız bul.”

“O benim kız arkadaşım” dedi Tom kesin bir ifadeyle.

“Öyleyse biraz nazik davran, dansın bitmesini bekle.”

“İzin verirseniz...” diye söze başladı Tom.

“Dansımızın bitmesini bekle” diye araya girdi Marcella. “Sonra seninle dans ederim. Seni bekliyordum.”

Tom uzaklaştı. Canı sıkılmıştı. O kerestenin elleri Marcella'nın vücudunu kavradıysa, bu onun kabahatiydi. Biraz ileride Hay-wards'ta çalışan, nazik Shona Burke'ü gördü. Catering şirketine yer ararken yardım istedikleri birçok kişiden biriydi.

“Sana bir bardak kırmızı mürekkep ile üstünde et parçacıkları olan bir tahta parçası getireyim mi ?” dedi kıza.

Shona güldü. “Rakiplerini kötüleyerek bir yere varamazsın.”

“Tabii ki öyle. Yine de bu kadar rezillik canımı sıkıyor. Gerçekten berbat.” Gözü Marcella'daydı. Hâlâ o korkunç adamla konuşuyor ve dans ediyordu.

“Tamam Tom. Gözü senden başkasını görmüyor.”

Tom hislerini bu kadar belli ettiği için utandı. “Yemekten söz ediyordum. Bu rezalet için Ricky'den para istemek gülünç. Ne kadar para verdiyse bana kalırsa soyulmuş.”

“Yemek hakkında konuştuğundan eminim” dedi Shona.

“Dans eder misin?”

“Hayır Tom. Bu işe karışmak istemem. Git Marcella'yı al.”

Tom piste yaklaştığında Marcella başka biriyle dans ediyordu. Koca elli adamsa kenarda durmuş beğeniyle genç kadını seyrediyordu. Tom içilemeyecek kadar kötü şaraptan bir bardak daha almak için uzaklaştı.

Walter geldiğinde saat sekiz buçuktu, on misafir gelmiş, Oak-lands'ın salonuna yerleşmişti bile. Neşeyle, yengesinin iki yanağından öptü.

“Sana yardım edeyim Hannah Yenge” dedi sırtarak.

“Ne iyi çocuk, değil mi?” diye sordu Cathy'ye Mrs. Ryan.

“Gerçekten öyle” diye cevap verdi Cathy zorlanarak.

İlk gelenler Mrs. Ryan ile kocası olmuştu. Hannah Mitchell'ın tam tersi, alçakgönüllü bir kadındı. Cathy'nin hazırladığı sandviçleri ne kadar beğendiğini tekrarlayarak sohbet etmeye çalışıyordu.

“İlk gelenler biziz diye kocam çok sıkılmıştır” dedi içtenlikle.

“Nasıl olsa birisi ilk gelen olacak. Bence geç kalmaktansa erken gelmek çok daha iyi.”

Cathy dalgındı. Walter'a bakıyordu. Bütün Mitchell'lar gibi ufak tefek, yakışıklıydı. Öfkesini bastırmaya çalıştı. Kayınvalidesi ve

onun aptal misafirleri tam bir saat geç geldiği için onu övüp şımartmakla meşgullerdi. Kendisini her bakımdan kusurlu görmeye alışık olan Mrs. Ryan kötü bir aşçı olduğunu itiraf ediyordu.

“Sık sık elmalı turta isterlerdi. Ben ise neresinden başlamam gerektiğini bilmezdim.”

Cathy dikkatini toparladı. Kadının kocası gelecek hafta iş arkadaşlarını eve, kahve içmeye getirecekti. Acaba Cathy bir şeyler hazırlayıp eve bırakabilir miydi? Servis yapmasına gerek yoktu.

Cathy kayınvalidesinin odadan çıktığına emin olunca Mrs. Ryan'ın telefon numarasını aldı.

“İkimizin arasında kalacak” diye söz verdi.

Aldıkları ilk işti. Saat dokuz olmadan ilk iş anlaşmasını yapmıştı.

“Bütün gece tanımadığın adamlarla dans etmeye mi niyetlisin?” dedi Tom.

“Tom. Nihayet geldin!” Siyah deri ceketli, güneş gözlüklü adamın kollarından sıyrıldı Marcella.

“Belki ben dans edilmeye değmez biriyimdir.”

“Saçmalama ve sarıl bana” dedi Marcella.

“Bütün oğlanlara böyle mi diyorsun ?”

“Bunu neden yapıyorsun ? Neden böyle konuşuyorsun ?” Marcella kırılmış ve sinirlenmişti.
“Ben sana ne yaptım ?”

“Sadece Dublin'in yarısıyla yan çıplak dans ettin, o kadar.”

“Haksızlık ediyorsun” Marcella alınmıştı.

“Doğru değil mi?”

“Bir partideyiz. İnsanlar diğer insanları dansa kaldırıyor. Partilerde bu yapılır.”

“Öylemi?”

“Neyin var Tom?” Dönüp dönüp arkasındaki dans pistine bakıyordu.

“Bilmiyorum.”

“Söyle... Anlat bana.”

“Bilmiyorum Marcella. Oyunbozan olduğumun farkındayım. Eve gidelim desem, kabul eder misin?”

“Eve mi?” Marcella çok şaşırmişti. “Daha yeni geldik ama...”

“Tabii... Tabii haklısın.”

“Sonra insanlarla tanışmak, biraz etrafta görünmek istemiyor muyuz ?”

“Evet, doğru” dedi karamsarlık içinde.

“Yoksa kendini kötü mü hissediyorsun ?” diye sordu genç kız.

“Hayır. Sadece ucuz şarabı hızlı içtim, bir de çimento tadında beş acayip şey yedim.”

“Kendini iyi hissedene kadar oturmak ister misin ?” Marcel-la'nın gitmeye hiç niyeti yoktu. Bu parti için giyinmişti, dört gözle bu geceyi beklemişti.

“Belki ben senden önce dönerim” dedi Tom.

“Yapma. Yeni yıla burada gir, bütün arkadaşlarımızla...”

“Arkadaşımız değil onlar. Hepsi yabancı.” Tom'un sesinde hüznün vardı.

Marcella ise gülerek, “Haydi Tom çimentolu bir sandviç daha ye de neşelen lütfen” dedi.

Cathy, Walter'a şampanya kokteyli yapmayı öğretiyordu. Walter ise anlattıklarını dinlemiyordu bile.

“Tamam, tamam, biliyorum.”

“Yemekte kırmızı ve beyaz şaraba başladıklarında şampanya bardaklarını toplayıp mutfağa getirebilirsin. Bardakları yıkamamız gerekecek, yarısını yeniden kullanacağız.”

“Kim yıkayacak?”

“Sen, Walter. Ben yemek servisi yapacağım. Sana tepsileri hazırladım.”

“Burada içki servisi yapmak için para alıyorum. Bulaşık yıkamak için değil.”

“Hayır. Burada dört saat boyunca istediğim konularda bana yardım etmek için para alıyorsun.” Cathy sesinin titrediğini fark etti.

“Beş saat” dedi Walter.

“Dört” diye yanıtladı Cathy gözlerinin içine bakarak. “Bir saat geç geldin.”

“Ama, ben...”

“Neü gelince bunu onunla konuşalım. Şimdi lütfen bu tepside-kileri amcanın arkadaşlarına ikram et.”

Cathy fırından yemek tepsilerini çıkardı. Eninde sonunda bu gece de sona erecekti.

Shona Burke, Tom Feather'ın bir köşede somurtarak durduğunu gördü. O odada Tom'u gözleyen tek kadın olmadığını bilincindeydi. Ama Tom onları görse bile, oda boşmuş gibi davranıyordu.

“Eve dönsem iyi olacak” dedi yüksek sesle. Birden kendi kendine konuştuğunu fark etti.

Ricky'ye, “Gittiğimi fark ederse Marcella'ya eve döndüğümü söyler misin ?” diye sordu.

“Yılbaşı gecesi âşık kavgası yapmayın, ne olur!” Ricky'nin vurgulan hep genç çocukları andırırdı. Bu onun tarzıydı, ama bu akşam Tom'un sinirine dokunuyordu.

“Hayır, hepsi bu değil. Ayrıca midemi mahveden beş şey yedim.”

“Neydi onlar?” diye sordu Ricky.

“Bilmem... sandviç mi desem?..”

Ricky alındığını belli etmemeye karar verdi. “Marcella eve nasıl dönecek?”

“Bilmem. Belki Shona onu bırakır, tabî tüm vücudunu elleyen o herif götürmezse...”

“Yapma Tom. Yeni yıla girmemize bir saatten az kaldı.”

“Halim yok Ricky. Herkesin canını sıkmaktan başka bir işe yaramıyorum. Yüzüm saati bile durduracak kadar asık.”

“Emin bir şekilde sana dönmesini sağlayacağım” dedi Ricky.

“Teşekkürler dostum.” Ve Tom dışarı çıktı. Islak, rüzgârlı Dublin sokaklarına, insanların pub'dan pub'a dolaştıkları veya boşuna taksi peşinde koştıkları sokaklara; veya kapalı perdelerin ardında verilen parti ışıklarının görüldüğü sokaklara... Zaman zaman duruyor, aptalca mı davranıyorum, diye kendini sorguluyor-du, ama geri dönemezdi. Ricky'nin yılbaşı partisi onu her bakımdan rahatsız etmişti. Marcella'yı hak etmediğine, ona layık olmadığına duyduğu inanç o partide su yüzüne çıkmıştı. Yok hayır, geri dönmemeliydi. Sakinleşip doğru düşünmeye başlayana dek yü-rümeli, yürümeliydi.

Neil'in toplantısı sonunda bitti. Jonathan'la Dublin sokaklarından geçerek Oaklands'm ağaçlı yoluna yöneldiler. Ev karşılarında süslü bir Noel ağacı gibi ışıklandırılmıştı. Cathy'nin,

kamyoneti olabildiğince sakladığını fark etti. Volvo'yu park etti ve arka kapıya koştu. Cathy bardak ve tabakların arasında kaybolmuştu. İnsan para kazanmak için nasıl böyle bir iş yapar, nasıl aklını kaçırmaz, diye düşündü.

“Cathy, işim umduğumdan uzun sürdüğü için özür dilerim. Bu Jonathan. Jonathan, kanm Cathy.”

Genç kadın, saygılı bir şekilde gülümseyen yorgun bakışlı uzun boylu Nijeryalının elini sıktı.

“Umarım buraya gelmekle size dert olmamışımıdır” dedi.

“Yok, hayır. Ne demek Jonathan” diye karşı çıktı Cathy; bir yandan da kayınvalidesinin tepkisini merak ediyordu. “Hoş gel-

din. Umarım güzel bir gece geçirirsin. İkinizin de gelebildiğine sevindim. “Auld Lang Syne”ı tek başıma söyleyeceğim diye korkuyordum.”

Neil “İyi seneler tatlım” diyerek Cathy'ye sarıldı.

Cathy birden büyük bir yorgunluk hissetti. “Bunu da atlatacağız, değil mi Neil!”

“Tabii atlatacağız. Tüm olasılıkları hesapladık. Yeni yılın ilk günü bir şey yapacaklarını sanmıyoruz, öyle değil mi Jonathan ?”

“Umanın öyledir. Bu işe o kadar zaman verdiniz ki...” Genç adamın gözlerinde minnet okunuyordu.

Cathy bir anda Neil'in Jonathan'ın durumundan bahsettiğini anladı. En azından Neil burada, diye düşündü.

Neil başıyla salonu göstererek, “İçeride durum iyi mi ?” diye sordu.

“Fena sayılmaz. Tam olarak anlamam zor. Walter bir saat geç geldi.”

“Öyleyse bir saatlik parasını kesersin.” Neil için her şey ne kadar basitti. “Sana yardımı oldu mu ?”

“Pek değil. Neil içeri gir, Jonathan'ı da misafirlere tanıştır.”

“Ben burada kalıp size yardım etsem daha faydalı olmaz mıyım?” diye teklif etti Jonathan.

“Aman Tanrım, hayır. Bu partiyi senden daha fazla hak eden kimse olamaz. Başına gelenlerden sonra... Hadi Neil, içeri. Annen seninle övünmek için sabırsızlanıyor.”

“Kalıp sana yardım edemez miyim?”

“Hayır, git anneni oyal. Onu mutfaktan uzak tut.” Sesi yalvarır gibiydi.

İçeriden misafirlerin Oaklands'ın tek erkek çocuğunu, tek vârisini karşılama nidaları duyuluyordu. Hepsi onu küçük bir çocukken hatırladıklarını anlatıyordu. Neil rahat bir edayla konuşuyor, gülüyor, selamlaşıyor, öpüşüyordu. Walter ise elinde sigarası, piyanonun yanında, odadakilerin yaş ortalamasından yirmi yaş küçük bir kadınla konuşuyordu.

“Sanırım mutfakta sana ihtiyaçları var” dedi Neil, sert bir sesle.

“Hiç sanmam.”

“Evet, Şimdi. Lütfen” dedi Neil, boş bakiŐlı sarıŐınla konuşmak görevini üstlenerek.

Tom Feather, Stoneyfield'a dönmedi. Onun yerine daha önce hiç yürümediği küçük sokakları, arka bahçeleri, çıkılmaz sokakları arŐınlamaya koyuldu. Bir milyon kişinin yaŐadĐı bu Şehrin bir

yerlerinde, catering Şirketi için Cathy ve kendisinin ihtiyaç duyduğu bina vardı. Tek eksikleri o yeri arayacak sabrı ve zamanı olan birini bulmaktı, işte bu akşam onun böyle bir vakti vardı.

Oaklands'ın holndeki telefon çaldı.

Hannah Mitchell düşüncelerini toparlamak için telefona kendi cevap vermek istedi. Aklı çok karıŐıŐtı. Neil o Afrikalıyı haber vermeden davete getirmişti. Adama karşı değildi tabii. Karşı olması için bir neden de yoktu. Sadece misafirler kim olduğunu sordukça ne cevap vereceğini bilemediği için sıkılıyordu. Neil'in mvekkilerinden, diyordu, oğlunun işine ne kadar bağlı olduğunu tekrarlaya tekrarlaya. Arkadaşlarının kendisine tuhaf tuhaf baktıklarını fark etmişti. Odadan kaçmak işine gelmişti.

“Eminim arayan Amanda'dır. Yılbaşı tebriği için Kanada'dan arıyordu” dedi Ően Őakrak bir sesle. Oysa arayanın kızı olmadığı yüzünden okunuyordu.

“Evet, anladım. Tabii çok can sıkıcı... Ama tam olarak ne düşünüyorsun... Evet, biliyorum... Tabii ne yapmak gerektiğini bilmek zor, ama Şimdi uygun değil. Bak, belki kardeŐinle konuŐman daha doğru. Anlıyorum. Peki yleyse amcanla... Jock bir dakika bakar mısın ?”

Cathy manzarayı seyrediyordu.

“Kenneth'in çocukları. Anlaşılan evde yalnızlar. Sen konuş onlarla. Walter'ın burada olduğunu söyledim, faydası olmadı.”

“Kahretsin” diye homurdandı Jock Mitchell.

“Peki, peki... söyleyin bakalım, sorun ne?” Sesi yorgundu.

Cathy, yanına bir kaşık Pavlovaı koyduğu okolatalı pastadan ikram ediyordu. Nasıl olsa her ikisinden de yemek isteyecekleri için bu kez seçim hakkı vermiyordu konuklara.

Neil annesi ile babasının arkadaşlarıyla sohbet ederken, Cathy Jonathan'ın yalnız başına pencerenin kenarında durduğunu gördü. Genç adam rahatsız görünüyordu. AcımıŐ hissini vermeden, elinden geldiğince onunla konuşmaya çalışıyordu.

“Mutfakta yardım edebilirim. O işi iyi yapanm” dedi genç adam. Adeta yalvanyordu.

“Eminim, stelik daha da eğlenceli olur, ama içtenlikle söylüyorum, istemem! Neil'in annesine bu işin altından tek başıma kalkamadĐımı syletmem! Yapabileceğimi kanıtlamam lazım. Anlıyorsunuz, değil mi ?”

I. Adını Rus balerin Anna Pavlova'dan alan, Avustralya'ya özgü meyveli, kremşantili bir tatlı, (ç.n.)

“Evet, insanın kendisini kanıtlaması gerektiğini anlıyorum” diye yanıtladı Jonathan.

Cathy ilerledi, telefonda konuşan Jock'a kulak misafiri oldu.

“Tamam çocuklar. Walter'ı vereceğim, ben de yann gelirim. Peki çocuklar, şimdi.”

Neil, Walter'ı biraz çalışmaya zorladığı sırada Jock onu çekip aldı. Cathy onun kendinden on yaş küçük kardeşleriyle konuşmasını dinliyordu.

“Şimdi beni dinleyin. Eve geleceğim, ama ne zaman olacağını bilmiyorum. Buradan çıkınca bir yere uğramam lazım, ama sonra eve geleceğim. Şimdi sizden tek bir laf daha duymayayım, anladınız mı? Tanrı aşkına hemen yatağa... Babam kaç zamandır zaten yok, anneme gelince odasından çıktığı mı var? Öyleyse bu akşamın ne ayrıcalığı var, anlamıyorum.”

Arkasını dönünce kendisini izleyen Cathy'yi fark etti.

“Evde bir tuhafılık olduğunu sen de fark ettin herhalde. Ne yazık ki görevime devam edemeyeceğim.”

“Öyle olduğunu anlamıştım.”

“Alacağım neyse ver de...”

“Neil'e söyleyeyim.”

“Ben de işin sahibi olmaktan gurur duyduğumu sanıyordum.” Kaba davranıyordu.

“İş bana ait, doğru ama Neil senin kuzenin. Alacağın miktarı o bilir. Gidip ona soralım.”

“Dört saatlik ücreti ver, yeter” dedi isteksizce.

“Geleli üç saat bile olmadı” diye yanıtladı Cathy.

“Eve dönmem gerekiyorsa kabahat...”

“Eve dönmüyorsun. Bir partiye gidiyorsun. Neyse tartışmayalım, gidip Neil'e soralım.”

“Pekâlâ cimri, üç saat olsun...”

“Hayır, her şey diyebilirsin, ama bana cimri diyemezsin. Misafirlerin önünde tartışmayalım, mutfığa gel.”

Mutfaktaki bulaşık yığını -özellikle geceyarısına hazır olması gereken şampanya bardaklarını- görünce yüreğine indi.

“İyi geceler Walter.”

“İyi geceler Scrooge.2”

Tom kanalın kenarında durmuş, suda kayarcasına süzülen iki kuğuyu izliyordu.

O sırada oradan geçen genç kıza, “Kuğuların hayat boyu aynı

2. Charles Dickens'ın Bir Noel Şarkısı adlı eserindeki huysuz, cimri karakter, (ç.n.) eşle çiftleştiklerini biliyor muydun?” diye sordu.

“Öyle mi, şanslı mahluklar” diye yanıtladı kız. Kısa boylu ve zayıftı. Huzursuz ifadeli, esrarkeş bir orospu.

“Senin aklından şöyle geçici bir çiftleşme geçmiyor mu?” diye sordu sonra kız.

“Yok, hayır. Üzgünüm...” Tom küçümser gibi konuştuğunu fark etti. “Bu akşam olmaz” diye ekledi, sanki başka zaman zevk du-yacaktı gibi. Kızın yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi.

“Yine de mutlu yıllar.”

“Sana da” diye yanıtladı Tom, umutsuzca.

Oaklands'ta kapı çaldı.

Hannah bu saatte kimin geldiğini merak ederek yüksek ökçelerinin üstünde sallana sallana kapıya yöneldi. Cathy ise yorgun bacaklarını dinlendirmek için holün arkasındaki masaya dayanmış, ne gibi bir olay çıkacak diye kapıya bakıyordu. Yoksa yemek isteyecek yeni bir misafir mi gelmişti ?

Kapıda iki çocuk belirdi. Taksiyle gelmişlerdi. Taksiye verecek paraları yoktu. Cathy içini çekti. Neredeyse Hannah'ya acıyacaktı. Önce Nijeryalı bir öğrenci, şimdi de iki kimsesiz çocuk -bakalım bu gece daha nelere gebeydi ?

“Cathy, lütfen hemen Mr. Mitchell'ı çağır” diye emretti Hannah.

“O kim ? Hizmetçi mi ?” dedi küçük oğlan. Soluk yüzlü, sekiz dokuz yaşlanndaydı. Kız kardeşi gibi dümdüz, açık renk saçları vardı. Her şeyi -kazağı, saçları, yüzü ve elindeki torbası- aynı renkti sanki.

Kız kardeşi ıslık gibi bir sesle, “Hizmetçi denmez” diye uyardı. Yüzünde korku okunuyordu. Gözlerinin altı morarmıştı.

Cathy onları ilk kez görüyordu. Jock Mitchell ağabeyi Ken-neth'la yakın değildi. Aralarındaki tek yakınlık göstergesi Wal-ter'm amcasının bürosunda staj yapmaya başlamasıydı. Cathy bu atılımın da pek parlak sonuç vermediğini duymuştu.

Jock da kimin geldiğini merak etmişti. Çocukları görünce sevindiği söylenemezdi.

“Evet” dedi, “burada neler oluyor?”

“Gidecek başka bir yerimiz yoktu” dedi oğlan.

“Biz de buraya geldik” dedi kız.

Jock şaşkındı.

Sonunda, “Cathy” dedi, “bunlar Walter'm kardeşleri. Onlara mutfakta yiyecek bir şeyler verebilir misin?”

“Tabii Mr. Mitchell. Siz misafirlerinizin yanına gidin. Onlarla ben ilgilenirim.”

“Sen hizmetçi misin ?” diye tekrar sordu oğlan. Herkesi yerli yerine oturtmaya meraklı olduğu belliydi.

“Hayır, ben kuzeniniz Neil'in karısı Cathy'yim. Tanıştığımıza memnun oldum.” Ciddi ciddi bakıyorlardı Cathy'ye. “Siz de adlarınızı söyler misiniz ?” Maud ile Simon oldukları anlaşıldı. “Haydi mutfağa gelin” dedi yorgun bir sesle. “Baharatlı tavuk sever misiniz?”

“Hayır” dedi Maud.

“Hiç yemedik ki” dedi Simon.

Cathy çocuklann çikolatalı bisküvilerden aşırarak ceplerini doldurduklarını gördü.

“Çabuk onları, yerine koyun,” Sesi sertti.

“Neyi geri koyalım ?” Simon'ın bakışları masumdu.

“Hırsızlık yapmak yok.”

“Buna hırsızlık denmez. Bize yemek vermem söylemediler mi?” Konuşan Maud'du.

“Vereceğim. Şimdi cebinizdekileri derhal çıkarıp yerine koyun.”

Ceplerinden ufalanmış bisküvileri istemeden çıkararak tepsiye bıraktılar. Cathy hızla tavuklu sandviç hazırladı, birer bardak süt verdi. İştahla yedi çocuklar.

“Hayatınızın herhangi bir döneminde size 'Teşekkür ederim' sözünden bahseden oldu mu?” diye sordu Cathy.

“Teşekkür ederiz” dedi iki çocuk isteksizce.

“Rica ederim” diye yanıtladı Cathy abartarak.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Simon.

“Sanırım mutfakta oturacaksınız. Belki de bulaşık yıkamama yardım etmek istersiniz ?”

“Açık söylemek gerekirse, hayır istemeyiz” dedi Maud.

“Acaba içeride partide olmamız gerekmez mi ?” Soruyu Simon soruyordu.

“Açık söylemek gerekirse, hayır” dedi Cathy, Maud'un yankısı gibi.

“Yatıncaya dek böyle oturup bekleyecek miyiz yani?”

“Bu evde mi kalacaksınız ?”

“Başka nereye gidebiliriz?” diye sordu Maud masum bir ifadeyle.

O sırada Hannah, tıktırtısı Cathy'yi huzursuz eden uzun ökçelerinin üstünde sallanarak mutfağa girdi.

“Demek oturuyorsun Cathy. Tam da misafirlerin bardakları...” “Tabii Mrs. Mitchell. Hemen bakarım. Walter'm içkilerle ilgilenmesi gerekiyordu, ama yok oldu. Benden Walter'ın kardeşleri-

ne yemek hazırlamamı istemiştiniz.”

“Evet, evet. Tabii” dedi Hannah.

Cathy, tam kapıdan çıkarken, “Öyleyse Maud ve Simon konusunda yapılması gereken ne varsa size bırakıyorum” dedi.

“Gerekeni yapmak mı?” Hannah paniğe kapılmış gibiydi.

Cathy Maud'un yumuşacık bir sesle “Hangi odada kalacağız, Hannah Yenge. Her şeyi getirdik. Pijamalarımızı filan...” dediğini duyacak kadar kapının arkasında bekledi, sonra misafirlerin bardaklarını doldurmak üzere salonda dolaşmaya başladı.

Jonathan'a “Gördüklerin delilik gibi mi geliyor?” diye sordu.

Nijeryalı yorgun bir gülümsemeye, “Okulda İrlandalı papazlar vardı, hep İrlanda'yı anlatırlardı. Yine de yılbaşı gecesinin böyle geçeceğini sanmıyordum” dedi.

“Böyle olması gerekmiyor, inan bana.”

Bardakları doldurarak, misafirlerle göz göze gelmekten kaçınarak salonda geziniyordu. Sevimli bir kadın olan Mrs. Ryan çoktan sarhoş olmuştu. Maud ile Simon'ın olağanmış gibi davete katıldıklarını görünce çok şaşırıldı.

Cathy hiç durmadan çalıştı. Sürekli tabak topladı, buruşuk peçeteleri kaldırdı, kül tablalarını boşalttı. Geceyansına az kalmıştı, ortalık nihayet biraz sakinleşecekti, en azından bunu umuyordu. Misafirlerin çoğu elli, hatta altmış yaşlarında olduğuna göre sabaha kadar kalacak halleri yoktu. Kaderiyle baş başa bıraktığı Jonathan'a baktı. Heyecanlı heyecanlı birileriyle konuşuyordu. Bir daha baktı. İkizler Jonathan'la ateşli bir konuşmaya dalmışlardı.

“Jock, bunlarla ne yapacağız ?”

“Sakin ol Hannah. Sakin ol.”

“Bizde kalamazlar.”

“Sonsuza kadar değil tabii. Kesinlikle olmaz.”

“Evet ama, ne kadar?”

“Bir yere yerleştirenceye dek.”

“O dediğin ne kadar sürer?”

“Fazla uzun sürmez.”

“Peki, nereye...”

“Onlara Neil ile Mandy'nin odasını ver. Yani nasıl istersen... Bir dolu yatak odamız yok mu ?” Hoşnutsuz olduğu, bir an önce davete dönmek istediği belliydi. Hannah da pencerenin önünde konuşan uyumsuz gruba yöneldi.

“Çocuklar” dedi, Neil'in müvekkilini rahatsız etmeyin.”

“Beni hiç rahatsız etmiyorlar” dedi Jonathan. “Tam tersi çok hoş

çocuklar.” Gece boyunca ona en doğal biçimde yaklaşan ikizler olmuştu. En azından dilinin de derisi gibi siyah olup olmadığını ve tanıdıklarının arasında esir olup olmadığını ilk kez onlar sormuştu.

“Yoksa sen de bu evde mi kalıyorsun?” diye sordu Maud umutla.

“Yok, hayır. Sadece çok nazik bir şekilde yemeğe davet edildim” diye yanıtladı Jonathan, bir yandan da Neil Mitchell'in annesinin solgun yüzüne bakıyordu.

“Haydi bakalım, yatak saati geldi” dedi Hannah.

“Jonathan kahvaltuya gelebilir mi?” diye sordu Maud.

“Bilmem... emin değilim...” diye söze başladı Hannah.

“İkinizi de tanıdığım için çok mutlu oldum. Başka bir zaman yeniden karşılaşırız belki, ama yarm olmaz” dedi Jonathan aceleyle. Çocuklar isteksizce odadan çıktı.

Hannah başkalarını da davet etmesinler diye ikisini aceleyle Oaklands'ın geniş merdiveninden yukarıya çıkardı. Odalarını gösterdi ve davetten sonra ev halkının geç kalkacağını söyleyerek sabah gürültü yapmamalarını tembih etti.

“Senin de annemiz gibi sinirlerin zayıf mı ?” diye sordu Maud.

“Tabii ki hayır” diye yanıtladı Hannah hafif sert bir sesle. Sonra kendini toparladı. “Yaşadıklarınız kolay değil, ama her şey hallolacak. Amcanız halledecek” dedi kesin bir tonla. Olaydan uzak kalmak istediği açıktı.

“Hangisi benim odam ?”

“Hangisini istersen.” Hannah eliyle Amanda ve Neil'in eski yatak odalarını gösteriyordu. Arkada bıraktıkları anılarla dolu iki oda... Aralarında bir banyo vardı.

“İyi geceler, iyi uykular. Sabah olunca her şeyi konuşuruz.” Derin bir iç çekti. Ayakkabıları ayaklarını sıkıyordu, Neil yanında bir Afrikalı getirmiş, sonra onu eğlendirme görevini başkalarına bırakmıştı. Cathy ise çekilmez davranmıştı. Kim demiş davet vermek kolaydır diye? İş catering şirketine verseniz bile...

“Hangi odayı istiyorsun?” dedi Simon. Her tarafı gezmişlerdi.

“İçinde paltolar olanı” dedi Maud.

“Ama o odadan söz etmemiştii.”

“O oda olmaz da dememişti, değil mi?” Maud kararlıydı.

“Ama bu onların odası olabilir. Bak, banyoya açılıyor. Burada yatman doğru olmaz bence.”

“Nerede isterseniz, demedi mi? Paltoları sandalyeye yığılız.” Bir süre Jock ile Hannah'nın geniş odasında durdular.

“Bu odada televizyon da var.” Simon odayı daha önce kendi

keşfetmediği için üzgündü.

Maud aralarındaki eşitsizliği dengelemek için, “Ama bütün bu paltoları, eşarpları taşımam gerekiyor” dedi. Paltoları sandalyelere -daha çok da yerlere- attılar.

“Bak ne çok makyaj malzemesi var. Tıpkı sinirleri bozulmadan önce anneminkiler gibi.” Maud rujları elliyordu.

“O siyah şeyler ne ?”

“Kaşlar için.”

Simon yüzüne kalın kaşlar ve kocaman bir bıyık çizdi. Geceya-nsı olduğunu belirten ani çan sesleri ve bağışmalar yüzünden ir-kilip sıçrayınca elindeki kalem kırıldı. Simon başka bir kalem aldı. Maud da koyu renk bir ruj sürerek yanaklarına pembe noktalar kondurdu. Önündeki kristal parfüm şişesiyle her yanına koku sıktı.

“Hey, gözüme kaçırđın” diye bağırdı Simon ve karşılık vermek için eline kocaman bir saç spreyi aldı, sonra aldığıın sprej değil, köpük olduğunu anlaşıldı. Tuvalet masası köpikle kaplandı. “Bu ne olabilir?” dedi.

“Tıraş köpüğü olabilir” dedi Maud.

“Öyle olmalı. Hannah Yenge'yi tıraş köpüğü kullanırken düşünsene !”

Maud sarkık küpeler deniyordu, ancak delik kulaklara göre olduğunu anlayınca banyodan yapıştırıcı bant getirdi. Aynadaki görüntüsü hoşuna gitti. Simon ise kısa bir kürk ceket bulmuştu. Başına bir erkek şapkası takarak ceketini giydi. Beyaz örtülü, iki geniş yatağa tırmanıp neşe içinde sıçramaya başladılar, o sırada içeri iki kadın girdi.

Yerdeki paltoların görüntüsü kadınların soluğunu kesti. İçlerinden biri yeni vizon ceketini Maud'un üstünde görünce haykırdı. Haykırmaları Maud ile Simon'ı ürküttü, onlar da haykırmaya başladı. Neler olduğunu anlamak isteyen Hannah ile Jock, peşlerinde misafirlerle koşarak merdivenlerden çıktı.

Neil mutfaktaydı.

“Tanrı aşkına, yukardan gelen o gürültü nedir sence ?”

“Sakın karışma. Ne olduğunu anlamaya gidersen sen de bulaşırsın” dedi Cathy gülümseyerek.

“Ama dinlesene şunu!”

“Uzak dur” diye uyardı Cathy.

“Davet bitince Jonathan'ı bırakırız, olur mu?” diye sordu Neil.

“Herkes gitmeden benim işim bitmiş sayılmaz. Onu sen bırak. Ben de sonra kamyonetle dönerim.”

Yukarda sesler gittikçe yükseliyordu.

“En iyisi gidip neler olduğuna bakayım” dedi Neil mutfaktan çıkarken.

Jonathan elindeki kül tablalarını silmek için mutfağa geldi.

“Eski nesil, korkunç tiryaki” dedi Cathy gülümseyerek.

“Ben artık gitsem iyi olur. Taksi bulabilir miyim acaba?”

“Yılbaşı gecesi zor olur. Ama Neil seni bırakacak.”

“Ona daha fazla yük olmak istemiyorum.”

“Yük olmazsın, ama hemen çıkamaz. Arka tarafta duran bisikleti almak ister misin ?”

“Alabilir miyim dersiniz ?” ne kadar rahatladığı gözlerinden okunuyordu.

“Tabii. Zaten eski. Neil'in bisikletiymiş. Haydi yolun açık olsun Jonathan. Yukarıda üçüncü dünya savaşı başlamadan sen git.”

“İşleri zorlaştırmak için bu gece bana da yatacak bir yer bulmalarını isteyebilirim” dedi gülerek.

“Bunu görmek isterdim!” dedi Cathy.

“Çocuklar kimin?”

“Uzun hikâye. Neil'in ümitsiz amcası ile yengesinin çocukları. Buradaki ilk geceleri.”

“Son geceleri olursa şaşmam.”

Tom kanaldan yukarı doğru yürüdü. Georgian stili sokaklardan geçerek hiç tanımadığı bir yola saptı. İşte binayı o sırada gördü. Ferforje bahçe kapısını, beyaz çakıl taşlı avlusunu ve bir tür işyerine dönüştürülmüş eski arabacı evini... Demir kapıyı itti, üstünde ilana benzeyen bir kâğıt asılı olan binaya yanaştı. Birisi bir kartona “Satılık” diye yazmıştı. Ayrıntıları öğrenmek isteyenlere bir de telefon numarası vardı. Dublin'de çanlar çalmaya başladı. Geceyansı olmuştu. Yeni bir yıl başlıyordu. Tom camdan içeri göz attı. Aradıkları yeri bulmuştu.

Mrs. Ryan, Cathy'ye kendini hiç iyi hissetmediğini söyledi. Cathy de çözümün tereyağı sürülmüş üç dilim incecik ekmelekle üç bardak su olduğunu ve bunun hiç şaşmadığını söyledi.

Mrs. Ryan görev gibi ekmekleri yedi, suyu içti, iyileştiğini ilan etti. Cathy geceyansına hazırlık yaparak şampanya kadehlerini doldurdu, çan sesleri şehri kaplarken birbirlerinin yeni yılını kutlayarak “Auld Lang Syne”ı söylediler. Hannah Mitchell bile neredeyse mutlu görünüyordu. Cathy onu rahat bırakmaya karar vererek, el ele tutuşan gruptan sessizce ayrıldı.

Mutfakta her yeri temizledi, bulaşıkları yıkadı ve kuruladı. Sandıkları doldurdu, Hannah'ya ertesi sabah sürpriz olsun diye tabaklara dizdiği yiyecekleri buzdolabına bıraktı. Mutfak ile kamyonet arasında gitti, geldi; işi bitmiş sayılabılırdi. Biraz daha şarap ve kahve ikram etmekten başka yapacak şey kalmamıştı. Kahve fincanlarını sonra toplarım, diye düşündü. Yorulmuştu, vücudundaki her kemiği hissediyordu. Telefonun sesini duydu. Tanrım, şükürler olsun, Neil'in kız kardeşi sonunda aramayı akıl etti, diye düşündü. Tam o sırada Hannah'nın sesini duydu, “Cathy mi dediniz ? Cathy'yle mi konuşmak istiyorsunuz ?” Kulaklarına inanmadığı belliydi. Cathy girişe yöneldi. Kayınvalidesi sanki bir hastalık bulaştırabilirmiş gibi tuttuğu ahizeyle kaşısındaydı.

“Seni istiyorlar” dedi şaşkınlıkla.

“Tanrım lütfen evdekilerden kötü bir haber olmasın, lütfen” diye içinden yalvanyordu. Pub'da sepette tavuk yiyen annesi veya babası hastalanmış olmasın. Ya da seneler önce Chicago'ya göç eden kardeşlerinden kötü bir haber olmasın...

“Cathy” dedi Tom. “Buldum.”

“Neyi buldun?” dedi Cathy kötü bir haber olmadığına sevinmesi mi, yoksa bu saatte onu bu evden aradığı için Tom'a kızması mı gerektiğine karar veremedi.

“Aradığımız işyerini. Scarlet Feather'ın doğum yerini.”

Birinci bölüm

Ocak

Yeni yıl her evde değişik biçimde başladı.

Tom Feather, Stoneyfield Sitesi'nde omuzları ağrıyarak ve boynu tutuk olarak uyandı. Koltuk yeterince rahat değildi. Buzdolabından soğuk portakal suyunu çıkardı ve bardağa bir çişek yerleştirdikten sonra yatak odasına yöneldi.

“Meleklerin meleği, dünyanın en anlayışlı, en güzel ve en affedici kadınının yeni yılı kutlu olsun.”

Marcella gözlerini ovuşturarak uyandı. “Melek değilim, affedici de. Sana çok kızgınım.”

“Güzel olduğunu kabul ettin ama. Ben ise seni tamamen affettim.” Sesi neşe doluydu.

“Ne demek istiyorsun? Affedilecek bir şey yapmadım ki ben.” Onuru kırılmış gibiydi.

“Haklısın. Haklı olduğun için konuyu burada kapatalım. Aslında sana teşekkür borçluyum. Çünkü dün gece işyerimizi buldum!”

“Ne? Ne dedin?”

“Hepsi senin sayende oldu. Öyle kötü davranarak partiyi terk etmeme neden olmasaydın, o yeri hiç bulamayacaktım. Giyinir giyinmez seni oraya götüreceğim. Sana hazırladığım şu şık portakal suyunu bir dikişte bitir...”

“Hemen yataktan fırlayacağımı düşünüyorsan...”

“Haklısın. Hiç öyle bir şey düşünür müyüm ? Aslında ben yatağa fırlayacağım. Ne mükemmel fikir!” Konuşurken bir yandan da üstündeki buruşuk giysileri yere fırlatıyordu.

Neil ile Cathy'nin Waterview'daki evlerinde telefon çaldı. “Annendir. Bütün misafirlerinin zehirlendiğini söylemek için arıyordur” dedi Cathy.

“Bence ileri derecede paranoyak olduğun için seni, akıl hastanesine yatırmamız gerektiğini söyleyen bir deli dokturudur.” Neil karısının saçlarını okşadı.

“Cevap vermeyebiliriz.”

“Ne zaman vermedik ki ?” dedi Neil, yatağın altından telefonu çıkarırken. “Herhalde Tom'dur.”

Arayan Tom değildi. Jonathan'la ilgili arıyorlardı. Neil yataktan çıkmıştı bile. “Hemen geliyorum.”

Giyinirken Cathy kahve getirdi.

“Vaktim yok” dedi Neil.

“Dinle, kahveyi termosu doldurdum. Yanına al, arabada içersin.”

Geri döndü, termosu aldı ve Cathy'yi öptü. “Özür dilerim tatlım. Bu sabah seninle gelip o binayı görmeyi çok istiyordum. Gerçekten. İsteddiğimi sen de biliyorsun.”

“Biliyorum. Ama işin daha önemli. Haydi git.”

“Ben birilerine göstermeden sakın bir anlaşma imzalama ve herhangi bir söz verme.”

“Tamam Avukat Bey, yapmam.”

“İşim erken biterse, bende adresi var. Doğru oraya gelirim.”

“Erken bitmeyecektir Neil. Bütün gün sürer. Git ve çok geç kalmadan o zavallıyı kurtar.”

Cathy pencerede durup Neil'i seyretti. Arabanın kapısını açmak için termosu buz tutmuş yere bıraktığında, karısının el sallanmayı beklediğini biliyordu Neil. El salladı. Neil Mitchell onun tarafında olduğu için Jonathan çok şanslıydı. Neil kemiğini bırakmayan bir köpek gibi bu işi kovalayacaktı. Tıpkı şirket için o binayı almadan önce tapu bilgilerini, bu işten anlayan bir arkadaşına iyice inceleyeceği gibi.

JT ve Maura Feather Fatima'da uyandılar, ev kırmızı tuğladandı ve sessiz bir sokakta bulunuyordu. Burası eskiden işçi mahalle-siydi, son zamanlarda gençlerin bu mahallede ev

almaya merak salmaları Feather ailesini hiç memnun etmemişti. Mahalleye hırsızların dadanmasından başka bir işe yaramayacaktı bu durum.

“Bir yıl daha yaşayacağımı sanmıyordum JT. Tann'nın bizi yaşatmak için bir nedeni olmalı” diyen Maura uzun boylu, zayıf bir kadındı. Uzun yüzü, kötülükler dolu bir dünyaya eğilen Meryem Ana'nınki gibi keder yüklüydü.

Kocasını iri ve geniş omuzluydu, yıllarını inşaata vermiş bir işçinin güçlü vücuduna sahipti. Yıpranmış yüzü hep aynı görünüyordu.

“Yaşca o kadar ihtiyar sayılmayız, yine de demek istediğini an-

lıyorum.” Yataklarının arasında duran çay makinesinin düğmesine bastı. Makineyi Tom hediye etmişti. Maura'ya kalırsa, çaydanlığı yıkamayı unutmamak, her seferinde taze süt doldurmak gerektiren bu makine faydalı olmaktan çok zahmetliydi, ama yine de aşağıya, buz gibi mutfağa inmekten daha iyiydi.

“Bir yıl daha geçti, ikisinden de işe başlayacaklarına dair en ufak bir işaret yok” dedi kocası.

“Ne de Tann'nın buyruğuna uyarak evlenmeye doğru bir adım attıkları var” dedi Maura küçümseyen bir ifadeyle.

“Ah, evlilik farklı bir şey” dedi JT. “Herkes evlenebilir, ama bu yörede bizim oğullarımız gibi hazır bir iş istemeyen kaç kişi tanıyorsun ? Joe Londra'da kızlara elbise dikiyor; Tom ise pasta ve bisküvi pişiriyor. İnsanı genç yaşta mezara gönderir bunlar.”

Maura, JT'nin endişelenmesini hiç istemezdi. “Onun yüzünden tansiyonun yükselecek, öfkelenme!” diye uyardı. “O da diğer gençler gibi sadece kendini düşünür. Bak çocukları olsun, o zaman görürsün... Nasıl arka kapıyı tırmalamaya gelecek işe gireyim diye.”

“Haklısın.” JT karısının sözlerini başıyla onaylasa da iki oğlunun bir gün inşaat şirketinin tabelasını Feather ve Oğulları olarak değiştireceklerini sanmıyordu.

Muttie Scarlet sıçrayarak uyandı. Dün gece hoş bir şey olmuştu da ne olduğunu hatırlamıyordu. Birden hatırladı. Pub'daki piyangoda bir at adı çekmişti. O kadar. Başkası olsa buna çok sevinirdi. Ama ciddi bir bahisçi olan Muttie'ye göre, bu iş ne bilgi ne de beceri gerektiriyordu.

Herkes piyango bileti almıştı, yirmi bir kişiye at çıkmıştı ve kimsenin çıkan hayvanı seçme hakkı yoktu. Muttie'ye çıkan atın adı Lucky Daughter'dı. At hakkında hiç bilgi verilmediğine göre tam bir acemi olduğu belliydi. Herhalde üç ayaklıdır, diye düşündü. Lizzie bunları hiç arılamıyordu, bütün haftalığını yatırmadan yaş heycanı yaşadığı için Muttie'nin hesabına seviniyordu.

Zavallı Lizzie. Atlarla ilgili hiçbir şey öğrenmek istemezdi. Lizzie için en önemlisi kendi kazandığı paranın tek bir kuruşunun bile bahisçiye gitmediğinden emin olmaktı. Doğruyu söylemek gerekirse evin mutfağı Lizzie'nin parasıyla dönüyordu. Mut-tie'den katkıda bulunmasını istemezdi. Muttie'nin uzun zamandır haftalık bir geliri yoktu. Beli kötüydü. Yine de yataktan kalkıp Lizzie'ye bir fincan çay getiremeyecek kadar değil... Kadıncağız birazdan kalkacak, yılbaşı partisinin pisliğini temizlemek için bi-

rilerinin evine işe gidecekti. Lizzie hepsine -Chicago'daki çocuk-lanna ve Cathy'ye- büyük destekti. Muttie Cathy'nin Neil'i -Oak-lands'ın tek vârisi, Hannah Mitchell'in gözbebeği Neil'i-

nasıl kapana kısırdığını hatırlayınca, her seferinde olduğu gibi kendi kendine gülümsedi. Genç adamı sevmeseydi bile bu evlilik onu çok mutlu ederdi. Zavallı Lizzie'ye yıllarca eziyet eden Han-nah'nın düğündeki nefret dolu yüzünü görmek yeterli olmuştu. Oysa Neil mükemmel biriydi. Mumla aransa bulunamayacaklardandı. Kader ne tuhaf sürprizler hazırlıyor insana, diye düşündü mutfağa çay yapmaya giderken.

Hannah ve Jock Mitchell Oaklands'ta uyandılar.

“Evet” dedi Hannah tehdit edercesine. “Evet, Jock. İşte yarın oldu! 'Yarın karar veririm' demiştin!”

“Ne güzel bir davetti!” dedi Jock inlercesine. “İliklerimde diyemeyeceğim ama, başımın sağ ön köşesinde hissediyorum daveti.”

“Hiç şaşmam.” Hannah'nın sesi soğuktu. “Şimdi akşamdan kalma olduğunu konuşmanın sırası değil. O çocukları konuşmalıyız. Bu evde bir gece daha kalamazlar.”

“Acele etme” dedi Jock yalvarırcasına.

“Acele ettiğim yok. Neil ve sen dün akşam burada kalmaları gerektiğini söylediğinizde çok sabırlı davrandım. Evimdeki yıkımı görünce ikisinin kemiklerini kırmadığım için gökyüzünden inmiş melek sayılmam lazım. Biliyor musun ki Eileen'in ceketini hiç temizlenemeyecek. Üstüne neler sürdüklerini Tann bilir.”

“Temizlenmemesi iyi olur. Zaten o ceketle ayıya benziyordu.”

“Kenneth için yıllardır yaptıkların yetmiyor mu ?”

“Sorun o değil.”

“Hayır sorun bu.”

“Hayır, değil Hannah. Bizden başka gidecekleri yer yok. Onlar ağabeyimin çocukları. Oysa ağabeyim onları terk etti.” Acıyla yüzünü buruşturdu.

“Bu kadan fazla” diye karşı çıktı Hannah. “Çok saygısız ve terbiyesizler. İkisi de! Hangi odayı isterseniz yatabilirsiniz dedim, bula bula bizim odamızı buldular! Bir kutlama, bir davet için bundan güzel bir son olamaz!”

“Sen de içkiyi fazla mı kaçırdın ?” Kansıının da akşamdan kalma olmasını temenni ediyordu. Böylece kahvaltıda Bloody Mary içmesine ses çıkarmazdı.

“Birimizin olayları kontrol altına alması gerekiyordu” dedi Hannah küçümsercesine.

“O işi Cathy üstlenmedi mi ? Çok da iyi yaptı bence. Birçok misafirin onu övdüğünü...”

“Erkekler neler yapılması gerektiğini bilmezler.”

“Evi tertemiz bıraktı. Yeni gibi.” Gelinini korumaya çalışıyordu.

“Zavallı annesine öğrettiklerimin bir bölümü kızına da geçmiş demek ki.”

Hannah'ya Cathy hakkında iyi bir söz söyletme imkânsızdı. Jock genç kadını korumaktan vazgeçti. Bazı şeyler kavga etmeye değmez, diye düşündü, özellikle beynine vuran bu çekiç darbeleri varken.

“Haklısın” dedi. İçin için bu çalışkan kızı hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Yine de Hannah'ya boyun eğmekten başka çare olmadığını en iyi Cathy anlar, diye geçirdi içinden.

“Ayrıca bu saçma sapan şirket için gerekli yer bulundu diye ge-ceyarısı gelen telefonda sonra kaçır gibi gitmesi de hiç hoş değildi.”

“Biliyorum. Saçma” dedi Jock Mitchell ağır kesici almak için yataktan kalkarken. Kendini Yahuda gibi görüyordu.

Geraldine yediden beri ayaktaydı. Glenstar'daki yüzme havuzunda yalnızdı. Normal zamanda havuz keyfini seven, en az altı Glenstar sakiniyle beraber yüzerlerdi. Yılbaşı gecesinin etkisi belli oluyordu. Geraldine her zamanki gibi havuzda on iki tur yüzdü, saçını yıkadı, hayır derneği için düzenlediği büyük öğle yemeğinin hazırlıklarını yeniden gözden geçirdi. Arkadaşlarına yemek tarihi 1 ocağı tavsiye eden oydu. İnsanların bir gece öncesinin yorgunluğunu başkalarıyla birlikte atmaktan hoşlanacaklarını söylemişti. Davetiyelere gelen olumlu cevaplardan haklı olduğu anlaşılıyordu. O fotoğrafçının davetinden erken çıkmakla akıllılık etmişti. Aslında ilgi duyduğu kimse yoktu, çoğu kendinden yaşça çok gençti. Geceyarısı olmadan sessizce çıkıp gitmişti. Tom Feather ile hafifmeşrep kız arkadaşını uzaktan görmüş, ama ko-nuşamamıştı. Cathy, Mitchell'lann verdiği davetin ikramını üstlenmiş olmasaydı Neil'le birlikte Ricky'ye gelecekti. Geraldine gecenin iyi geçmiş olmasını, Cathy'nin faydalı ilişkiler kurmasını temenni etti. Cathy Hannah'dan öyle nefret ediyordu ki, bu davetin en azından iş bakımından faydası olsaydı. Geraldine bir an önce şirkete uygun bir bina bulmaları için dua ediyordu. Zamanı gelince Tom ile Cathy'ye borç vermeyi kabul etmişti. Tom'un ele avuca sığmayan erkek kardeşi Joe Feather gibi... Sorun şirkete uygun yer bulmaya kalmıştı. O zaman cesur Cathy'nin herkesten

çok nefret ettiği kayınvalidesinin mutfağında yüzüne zoraki bir gülümseme kondurarak çalışmasına gerek kalmayacaktı. Geraldine kendine kahve doldururken, bekârlığın iyi taraflarından biri de bu diyordu kendi kendine, insanın başına dert olacak bir kayınvalidesi olmaması.

Shona Burke, Glenstar Sitesi'nin başka bir dairesinde uyandığında yeni yılı düşünmeye koyuldu. Yirmi altı yaşındaki çoğu kadın bu sabah uyandığında yatağın öbür ucunda güven veren bir erkek bulacaktı. Herkesin ne vakit ev bark sahibi olacağını sormasından bıkmıştı. İnsanın özel hayatına neden karıştırlardı ki? Shona kimseye neden çocuğu olmadığını veya yüzündeki kılları ne zaman aldırılmayı düşündüğünü sormazdı. Neden hurda bir araba kullandıklarını veya böylesine kusurlu biriyle hâlâ neden evli kaldıklarını hiç sormamıştı. Öyleyse diğerleri hangi cesaretle neden evlenmediğini sorabiliyorlardı ?

“Belki çok başarılı ve çok kendinden emin görüldüğün içindir. Hiçbir erkek seninle sohbet etmeye ve bir gece geçirmeye ve cesaret edemez” demişti birlikte çalıştığı bir arkadaşı.

Dün akşam, Ricky'nin partisinde kendisiyle birlikte Glenstar'a dönmek isteyecek o kadar çok erkek vardı ki. Kesin bir teklif almış, iki kişi de imada bulunmuştu. Ama hiçbir Glenstar'da kalabilecek cinsten değildi. Hiçbiri güvenebileceği, dayanabileceği erkeklerden değildi. Shona Burke kimseye kolay kolay güven duymazdı. Birazdan komşunun köpeğini alıp hızlı bir yürüyüşe çıkacak, sonra da hayır derneğinin düzenlediği yemeğe gidecekti. Haywards'ı temsil edenlerin içinde en tanınmış yüze sahipti. Bu yüzden sık sık bu tür davetlere katılmak zorundaydı. Hay-wards Dublin'in en önemli mağazasıydı. Mağaza el ve

görüntü değiştirmeye direnmiş, geçen zamana karşı koymuş, gücünü hep korumuştur. Bugün Hayvwards'taki ucuzluktan aldığı kıyafeti giyecekti. Yirmi altı yaşında bu kadar güzel giysileri olup da gidecek yeri olmamak ne gülünçtü.

“Neil, konuşacak vaktin var mı ?”

“Hayır baba. Önemli bir sorunla uğraşıyoruz.”

“Biz de öyle... Evimizi yıkmaya kalkan iki çocuğun sorunlarıyla uğraşıyoruz.”

“Benim işim çok ciddi baba. Şu sırada Maud ve Simon'ı konuşmam.”

“Peki ama ne yapacağız ?”

“Onlarla ilgileneceğiz baba. Bu kadar basit. Cathy ve ben yardım ederiz. Şimdi bana izin verirsen...”

“Ama Neil...”

“Kapatmalıyım baba.”

Jock Mitchell isteksizce ahizeyi yerine koydu. İkizler Cathy'nin buzluğa kaldırdığı tüm tatlıları çıkartarak hepsini yemişlerdi. Si-mon küsmüştü, hem de halının ortasına.

Rathgar'daki bir bahçe katında James Byrne yazı masasında oturuyordu. Altı ay önce emekli olmasına rağmen alışkanlıklarını bozmamıştı: haşlanmış yumurta, kızarmış ekmek ve çaydan oluşan kahvaltı, üç odalı dairesini üstünkörü toplamak için harcadığı on dakika, ikinci fincan çayını alarak yazı masasında geçirdiği yirmi dakika... Büyük bir muhasebe firmasında çalışırken uyguladığı program buydu. Ofise gitmeden önce zihnini toparlamasını sağlayan, öncelikleri belirlemesine yardım eden bu program çok faydalıydı. Oysa artık öncelik kalmamıştı. Bazı vergi düzenlemeleri hakkında karar vermeye veya yolsuzluğa girer diye bu düzenlemelere karşı çıkmasına gerek yoktu artık. Şimdi bu tür kararları veren başkaları, gençler vardı. İşleri gittikçe azalsa da her zaman yapacak bir şey buluyordu. Dergi aboneliğini yenilemek veya katalog istemek gibi... Hiç beklemediği sırada telefon çaldı. James Byrne'e telefon eden çok insan yoktu, bu bakımdan yılm birinci günü, saat onda telefonun çalmasına şaşırды. Arayan bir kızdı.

“Mr. Byrne, sizi erken mi aradım ?”

“Hayır, hayır... Nasıl yardımcı olabilirim?”

Genç, heyecan dolu bir sestir.

“Bina konusunda Mr. Byrne. Biz ilgileniyoruz, hem de çok, talimin edemeyeceğiniz kadar. Bugün görebilir miyiz acaba?”

“Bina mı?” James Byrne anlamamıştı. “Hangi bina?”

Genç kadının açıklamalarını dinledi. Maguire'lerin eski yeri idi. Kazadan dolayı matbaayı kuramamışlardı. Ne kadar umutsuz olduklarını biliyordu. Kimseye fikir sormamışlardı. Anlaşılan şimdi de kapıya “Satılık” levhası ile James Byrne'ün telefon numarasını astıktan sonra ortadan kaybolmuşlardı. Yılların tecrübesi kaygılarını ve belirsizlikleri hiçbir müşterisiyle paylaşmamayı öğretmişti.

“Bakalım onları bulabilecek miyim Miss Scarlet” dedi. “Sizi bir saat içinde ararım.”

Tom'un evindeydiler. Cathy ahizeyi yerine bıraktı, sonra neler konuştuğunu can kulağıyla dinleyen küçük gruba baktı. Tom, tıp-

kı babasının at yarışlarını dinlerken radyoya eğilmesi gibi öne eğilmişti. Tom'un eski pembe gömleği ile siyah bir kot pantolon giyen Marcella koyu renk gözleri ve bulut gibi yüzünü çevreleyen saçlarıyla, özendiği ünlü mankenlere gün geçtikçe daha çok benziyordu. Öğlen yemeğine gidecek olan Geraldine her zamanki gibi derli toplu ve şık giysisi içinde yine de konuşmanın sonucunu öğrenmek için beklemişti.

“Adam emlakçi değil. Sadece muhasebeci. Binanın sahiplerini tanıyor, bir saat içinde bizi arayacak” dedi. Gözleri pırıl pırıldı. Hepsi de bilgilerin tümünü algılayamayacak kadar heyecanlıydı.

Üç saat gibi gelen bir zaman sonra -oysa Geraldine otuz altı dakika geçti diyordu- telefon çaldı. Bu sefer cevap veren Tom oldu. Emekli muhasebeci James Byrne İngiltere'de yaşayan arkadaşlarını bulmuştu. Kendilerinden binayı gerçekten satmak istediklerini öğrenmişti. Karan Noel'de vermişler, sonra İngiltere'ye gitmişlerdi. James Byrne'den satışla ilgilenmesini istiyorlardı. Mümkün olduğu kadar çabuk... Cathy inanamayan gözlerle Tom'a bakıyordu. Oluyordu, oluyordu işte. Hem de tam istedikleri gibi bir yer! Üstelik ilk talip kendileriydi. Tom da aynı fikirdeydi.

“Bizim için bu araştırmayı yaptığınız için çok şanslıyız Mr. Byrne. Bir de bize...”

Karşısındaki sözünü kesti. “Evin sahibi Maguire'lere karşı sorumlu olduğumu tahmin edersiniz. Kendilerini temsil eden bir avukatları olacak, benim görevim satışı onlar için en kârlı olacak şekilde yapmak.”

“Evet, tabii...” Tom yenilmiş gibiydi.

“Bu işe dikkatimi çektiğiniz için minnettarım Mr. Feather. Aksi halde günler geçecek ve...”

Geraldine elindeki zarfın arkasına bir şeyler karaladı.

“Acaba binanın içini gösterebilir misiniz bize ?” diye sordu Tom.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, “Tabii” dedi James Byrne. “Sorun değil. Maguire'ler de binayı hemen keşfeden insanları merak ediyorlar. İlanı dün havaalanma giderken asmışlar.”

“Dün mü ?” Tom kulaklarına inanmıyordu. “Oysa uzun zamandır terk edilmiş bir yere benziyor.”

“Öyle. Ailenin başına çok dert geldi.”

“Üzgünüm. Arkadaşlarınız mı ?”

“Bir bakıma öyle sayılır. Bir keresinde onların hesabına çalıştım. Bana güvendiler.”

Ciddi bir yanıtı verdiği. Tom sözü binanın içini görmeye getir-

meye çalışıyordu. O sırada Mr. Byrne boğazını temizledi ve “Bir saat sonra orada buluşmaya ne dersiniz ?” diye sordu.

Şehir henüz uykudaydı, ama James Byrne tamamen uyanıktı. Lacivert paltosu, eldivenleri, boynundaki ipek fularıyla bu kısa boylu, keskin bakışlı, altmış yaşlarındaki adam herhangi bir filmde kafası meşgul bir siyasetçiyi veya kaygılı bir banka müdürünü oynamaya hazır gibiydi. Teker teker herkesin elini sıktı, sanki yılın birinci günü dondurucu soğukta, yıkık dökük bir matbaanın önünde değil de bir ofisteymişler gibi. Cathy adamın “Ne kadar amatörce” diye söylenerek “Satılık” levhasını kaldırdığını görünce sevindi, ancak satışın profesyonelce yapılması gerektiğini, belki açık artırma yoluna gidebileceklerini öğrenince kaşlarını çattı. Demek bina hâlâ ellerinden kaçabilirdi. Maguire'ler hakkında hiç bilgi vermeyeceğini, hayatlarının karışık ve üzücü bölümlerinden söz etmeyeceğini fark ettiler. Merak etmenin sırası değildi.

Evi tılsımlı bir yermiş gibi gezdiler. Scarlet Feather'ın yuvasını, ilk evini.

Orta bölüm ana mutfak olacaktı; şurası da derin dondurucuları koyacakları yer; burası çalışanların tuvaleti ve banyosu; burası da depo; müşterilerle oturabilecekleri ufak bir de oda... Umduklarının ötesinde, istediklerinden iyiydi. Tek ümitleri, çok yıkık dökük olduğu için görmeye gelenlerin onarılınca nasıl güzelleşeceğini tahmin edemeyecek olmalarıydı. Cathy, James Byrne'ün öksürdüğünü duyunca ellerini kavuşturmuş, gözlerini kapatmış olduğunu fark etti. Çok sevinmesi, kendinden fazla emin görünmesi rahatsız etmişti James Byrne'ü. Adamı rahatlatması gerekiyordu.

“Merak etmeyin James. Henüz bizim olmadığını biliyorum. Uzun bir yolun başındayız, farkındayım.” Yüzünde sıcak bir gülümseme vardı.

Kırk beş dakikadır adama Mr. Byrne diye hitap etmişlerdi. Oysa Cathy kendinden yaşça iki kat büyük birine, bir yabancıya birdenbire James diye seslenmişti. Boynundan yüzüne yayılan bir sıcaklık hissetti. Davranışının altındaki nedeni çok iyi biliyordu: hiçbir zaman küçük görünmemek, alttan almamak, hiçbir şey için yalvarmamak bilinçaltına yerleşmişti. Bu kez belki de aşırıya kaçmıştı. Cathy karşısındakini inceledi, alınmamış olmasına dua etti, James Byrne gülümsüyordu.

“Sandığın kadar uzun olmayabilir Cathy. Maguire'ler bu işi bir an önce bitirmek istiyor. Evin hemen satılması onların da işine

gelir. Hepinizin sandığından çok daha çabuk sonuca varabiliriz.”

Cathy eve dönmedi. Kafası bin bir fikirle doluyken evde tek başına oturmak istemiyordu. Şu anda bulunmak istediği fazla bir yer de yoktu. Tom ile Marcella'nın baş başa kalmaya ihtiyaçları vardı. Hayatının en heyecanlı olayını anlatmaya can atarken St. Jarlath's Crescent'a gidip annesi ile babasının pub'da nasıl bir gece geçirdiklerini dinleyecek hali yoktu. Oaklands'ın yanından bile geçmem, diye düşündü. Şu dakikalarda o kocaman evde savaş çıktığı kesindi. Başkalarının malına ve duygularına hiç aldırmayan ciddi bakışlı o iki acayip çocuk şimdiye kadar evi harp meydanına çevirmiş olmalıydılar. Neil ve kendisinin bir süre sonra o iki çocuğun bakımına katkıda bulunmaları gerekeceğinden emindi. Şu sırada Oaklands'tan olabildiğince uzak durmak en akıllıca-sıydı.

Hannah Mitchell ya kâh gülüp kâh anlayarak arkadaşlarıyla telefonda konuşuyordur ya da Kanada'da yaşayan kızı aramadığı için kocasına şikâyette bulunuyordun Buzdolabına bıraktığı özenle etiketlenmiş tavuğu, sebze ve tatlıları henüz bulmamıştır. Cathy anlaşmalarında böyle

bir madde olmadığı halde, kendisine hiç teşekkür etmeyeceğinden emindi. Tek arzusu Hannah Mitchell'ın onu rahat bırakmasıydı, o kadar.

Aslında doğru değil, diye düşündü. En güzeli kayınvalidesinin bir çukura düşmesiydi. Cathy huzursuzdu, yürümesi, kafasını toplaması gerekiyordu. Kendini güneye, denize, Dun Laoghaire'e doğru giderken buldu. Arabayı park etti, rüzgârdan korunmak için kollarını kavuşturarak rıhtımda yürümeye başladı. Akşamdan kalma birçok Dublinli de Cathy'yle aynı şeyi düşünerek öğle yemeği saatine kadar yürüyüşe çıkmıştı. Cathy kendi kendine güldü, burada kafası dinç bir ben varım herhalde, diye düşündü. Geceyarısı yarım bardak şampanya içmişti, o kadar. Hiç içki iç-memesiyle övünen annesi bile yeni yılı karşılamak için en az üç sıcak viski içmiştir. Babasına gelince, en iyisi kaç bardak içtiğini tahmin etmemekti. Ama bu sabah rıhtımda yürüyenler arasında Cathy Scarlet kadar heyecanlı kimsenin olmadığı da kesindi. Yakında kendi işini kuracaktı. Kendi kendinin patronu olacaktı. Çok başarılı olacağına kesin gözüyle baktığı bir şirketin iki sahibinden biriydi. Demek ki baştan beri düşündükleri bir rüya olarak kalmayacaktı, tüm ümitleri gerçeğe dönüşüyordu.

Üstünde adlan ve logoları bulunan kamyonetle her sabah bu

I. Viskiye limon, karanfil, şeker ve sıcak su ilave edilerek yapılan bir kokteyl, (ç.n.)

sevimli mahalleye geleceklerdi, kapıdaki tabelada isimleri yazacaktı. Mahallenin sadeliğiyle çelişmeyen sade bir tabela olmalıydı, mesela ferforje olabilirdi. Tom'la iki kapıyı da koyu kırmızıya boyamaya karar vermişlerdi. Gösterişli kapı tokmakları almanın sırası değildi. Çok ayrıntılı imaja harcayacak paraları yoktu. Ne kadar paralan olduğunu kaç kez konuşmuşlardı. İşe başlamadan batmaya niyetleri yoktu. Mitchell'lann dün akşamki davetinde büyük bir matbaa sahibiyle tanışmıştı Cathy. Belki broşür ve kartvizit bastırmak için ondan fiyat isteyebilirdi. Pahalı gelirse başka yere ısmarlarız diye düşündü. En azından hem adama hem de sosyal konulara çok duyarlı olan eşine kendimizi hatırlatmış oluruz.

Yapacak binlerce şey vardı. Batmakta olan işyerlerini hazırlıksız kapatıp giden mal sahiplerinden haber çıkmasını nasıl bekleyeceklerdi ? James Byrne'ün tutumu olmasa mal sahiplerinin satışı hiç gerçekleştirilmeyeceğini ve deli olduklarını düşünecekti Cathy. İnsana güç veren bir yanı vardı James Byrne'ün. Fazla yakınlaşmaya izin vermeyen ve güven uyandıran bir yanı. Ne Tom ne de Cathy, James Byrne'e nerede oturduğunu veya hangi şirkette çalıştığını sormaya cesaret edebilmişti. Kapıya asılı ilginç karton ilanda telefon numarası yazılı olsa bile Tom da kendisi de işleri hızlandırmak için onu arayamıyordu. Haberin James Byrne'den gelmesini beklemek zorundaydılar. O da renksiz, fakat son derece saygılı bir sesle haberin sanıldığından daha çabuk geleceğini söylemişti. Cathy acaba karısının pişirdiği yemek için eve mi döndü diye merak etti. Yoksa bütün ailesini bir otelin lokantasına mı götürecekti ? Ailesi olmayan, kendi işini kendi gören bir bekâr da olabilirdi. Ayna gibi parlayan ayakkabıları ve gömleğiyle gereğinden daha bakımlı görünüyordu. James Byrne hakkında bu tür bilgileri öğrenmek için kim bilir ne kadar zaman gerekecekti. Belki acayip, elle tutulamayan Maguire'lerle onları tanıştırdıktan sonra belki de bir daha hiç görüşmeyeceklerdi. Bir ara adresini almalıyım, diye düşündü Cathy; böylece Scarlet Feather filen faaliyete geçtiğinde ona şirketin doğuşuna tanık olduğunu hatırlatabilecek-ti. Scarlet Feather başarılı olacaktı, Cathy bundan emindi. Boşuna iki yıllarını işi en ince ayrıntısına kadar planlamak için harcamamışlardı; bütün bunları sonunda iflas eden şirketler listesinde yer almak için yapmıyorlardı herhalde.

Cathy Scarlet, başarılı bir işkadını olunca annesini alışverişe çıkartacak, sonra moda olan lokantalardan birinde öğle yemeğine götürebilecekti. İçini kemiren Hannah Mitchell'ı öldürme iste-

ği zamanla körelecek, onu insanoğlunun basit, hatta zavallı bir örneği olarak göreceği noktaya gelecekti. Tom Feather'ın da şirketin başarılı olmasını istemesinin ardında kendine göre bir sürü nedeni vardı. Cathy kendi nedenlerinden ötürü başarıyı neredeyse daha çok istiyordu. Karmaşık nedenler, dedi kendi kendine. Bankaya, Geraldine'e, hatta Neil'e bile anlatılması güç nedenlerdi bunlar. Cathy Scarlet'in başkasının işinde çalışması gerektiğine, böylesinin çok daha güvenli olacağına inananlar çoktu. Riski alan, faturaları ödeyen ve her türlü zararı karşılayacak birinin yanında... Cathy ara sıra -ne yazık ki her zaman değil- şevke gelir, içini sonsuz bir heves kaplar ve deli olmadığına, aksine çok becerikli olduğuna kesin olarak inanırdı. Bu gibi zamanlarda Cathy'yle kimse başa çıkamazdı.

Uykusunun kaçtığı, içinin korku dolduğu geceler vardı. Rakiplerini düşünür, Tom ve kendisinin piyasadan nasıl pay alacaklarını sorgulardı. Dublin'de bir lokantada uzun saatler çalışıp, yorgun argın evin yolunu tuttuğunda ileriye düşünüp korktuğu oluyordu. Tom'la oturup şirket için harcayacakları parayı, yemekleri nasıl daha lezzetli pişireceklerini, tabakları nasıl daha güzel süsleyeceklerini, servise nasıl daha çabuk çıkaracaklarını konuşmak yerine, eve dönüp banyoyu doldurarak uzun uzun yıkanmayı tercih ettiği çok zaman oluyordu.

Ama dün gece o binayı gördükten sonra, bugün binayı elde etmeleri imkân dahiline girince, tüm kuşkulanı kaybolmuştu. Cathy büyük bir özgüvenle kendi kendine gülümsedi.

“En azından yılbaşı gecesini iyi geçiren biri varmış demek” dedi biri. Hayvards'ta, İnsan Kaynakları -veya onun gibi bir şey-bölümünde çalışan gösterişli Shona Burke'tü konuşan. Her zaman kendine güvenen ve sakin görünen genç kadın Marcella ile Tom'un yakın arkadaşıydı. İkisini de gerekli insanlara tanıştırmak için çok çaba sarf etmişti. Yanında, insanların arasındaki sıkıcı konuşmaya tanık olmaktansa başka köpeklerle buluşmayı veya denize bakarak havlamayı tercih ederek kayışını çektiiren kızıl tüylü bir seter vardı.

“Bunu da nereden çıkardın?” diye sordu Cathy gülerek.

“Rastladığım herkese kıyasla ışıltılı ısılsın. Hayatlarının sonuna kadar içkiyi bırakanlarla, hayatlarının tek aşkı tarafından terk edilenlerle veya öğle yemeğine nereye davetli olduklarını unutanlarla karşılaştım hep.”

“Hannah Mitchell'ın verdiği davetin catering'ini üstlenmemişler-dir de ondan. Zorluk nedir bilmeyenler, desene.” Cathy gözlerini de-

viriyordu. Shona moda sayfalığında boy gösteren, Hayvards'ın gece kıyafetleri bölümünün kıymetli müşterisi Hannah'yı tanırdı. “Aferin sana... Buna rağmen hâlâ ayaktasın ve gülüyorsun!” “Daveti düşünerek güldüğümü sanma! Tanrı aşkına söyle, sizin dükkânda zehir satıyor musunuz? Şöyle nereden alındığı belli olmayan bir zehir? Peki dün akşam sen neredeydin?”

“Ricky'nin partisinde. Marcella ile Tom da oradaydı. Daha doğrusu Tom kısa bir süre oradaydı.”

Cathy sustu. Shona'ya haberi vermek istiyordu. Ama bu iş gerçekleşene dek kimseye bir şey söylememeye karar vermişlerdi. Geraldine ile Marcella da susmayı kabul ettiklerine göre, Cathy'nin söylemeye hakkı yoktu. Tom'un davette neden kısa bir süre kaldığını sormadı.

“Yemek nasıldı?” dedi onun yerine.

“Aman Tanrım! Sen de mi? Tom neredeyse elinde cımbız, her tabaktan örnek alıp laboratuvara gönderecekti.” “Özür dilerim. Çok sıkıcı olduğumuzu biliyorum.” “Yok canım... Gerçeği söylemek gerekirse yemekler anlamsızdı. Size vermek için onlardan broşür istemekle kalmadım, Ricky'ye kaç para tuttuğunu da sordum. İnanmayacaksın...” “Sevinerek mi yoksa üzülmeye mi inanmayacağım?” “Herhalde sevinerek. İkinizin o fiyata neler yapabileceğinizi biliyorum. Neyse, özür dilerim gitmeliyim, bu hayvan iki saniye sonra beni denize atacak.”

“Bu senin olamaz! Glenstar'da bu büyüklükte bir hayvanı bir apartman dairesinde nasıl tutuyorsun?”

“Yok, onu sadece öğle yemeğinden önce dolaştırmak için ödünç aldım.”

Cathy, Shona Burke'ün özel yaşamına dair hiçbir şey bilmediğini fark etti. Belki de insanlar özel yaşamlarını korumak için çok çaba sarf ediyorlardı. Daha doğrusu belki de insanlar başkalarının özel yaşamı hakkında tahminlerde bulunmak için büyük çaba sarf ediyorlardı.

“Şirketinize uygun bir işyeri bulmak için gözümü dört açıyorum. Göreceksin, en umulmadık zamanda karşınıza çıkacak, eminim.”

Cathy genç kadına teşekkür ederken bir yandan da kendinden utanıyordu. Ama söz sözdü. Yanından geçenlerin yüzlerine baktı. Bazıları milyon sene geçse onlara müşteri olmazdı, ama bazıları gün gelecek Scarlet Feather'm hizmetlerinden faydalanmak isteyecekti. Doğum günleri, mezuniyetler, düğünler, yıldönümleri, sınıf toplantıları olacaktı. Hatta cenazeler... İnsanlar artık catering

şirketlerine sadece çok zenginler ile çok ünlülerin başvurmadığını kabul etmişlerdi. Hem çalışıp hem de çocuklarının bakımı ve ev işleriyle başa çıktıklarını iddia eden süper kadınlardan olmak istemiyorlardı artık. Tam tersine günümüzde hayatın zorluklarını paylaşacak bir yardımcı bulmak akıllılık sayılıyordu. Sabah yürüyüşüne çıkan, dalgaları seyreden bu insanların arasında kim bilir kaç tanesi yakında hazırlanacak broşürlerden isteyecekti. Örneğin iki köpekle hızla yürüyen şu yaşlı çift pekâlâ emekliliklerini veya otuzuncu evlilik yıldönümlerini kutlamak için onlara başvurabilirlerdi. Ya şu şık ve sağlıklı kadın? Golf kulübündeki arkadaşları için bir öğle yemeği vermek isteyemez miydi? Karşıda el ele yürüyen gençlere gelince, onlar da nişanlandıklarını açıklayacakları bir kokteyl partisi vermeyi düşünebilirlerdi. Bir gece önce içtiklerinin neden olduğu tahribatı gidermek için boşuna açık havadan medet uman, gözleri kan çanağına dönmüş, beyaz yüzlü o adam yönetim kurulu başkanı olduğu holdingin davetlerini organize edecek bir catering şirketi arayamaz mıydı?

İmkânlar sonsuzdu. Cathy mutluluktan uçacaktı. Babası her zaman güçlü olursan hayat harika bir şeydir, demez miydi? Tabii babası gücünü Sandy Keane'in dükkânı ile bahisçi Hennessy'nin dışında kullanmayı düşünmezdi. Zavallı babası, Tom Feather'la şirkete yer bulmak için gözden çıkardıkları parayı duysa herhalde düşer, bayılırdı. Annesi ise tutulur kalırdı. Zaten hizmetçinin kızı Cathy'nin Hannah Mitchell'ın tek erkek evladını kafese koymasından duyduğu utançla hayatının sonuna dek herkesten özür diler gibi yaşamaya mahkûmdu. Korkunç bir suçtu işlenen, bir fincan çay alıp televizyondaki bilgi yarışmasını seyretmek için işe yanm saat ara vermektense on kat daha ağır bir suç. Annesinin değişmesini beklemek boşunaydı. Cathy ilk başta iki kadını bir araya getirmeye çalışmıştı, ama sonuç o kadar üzücü olmuştu ki. Oak-lands'a her davet edildiklerinde annesinin masayı toplamak için yerinden fırladığını gördükçe öfkeyle yumruklarını sıkardı. Sonunda bu hevesten vazgeçti. Neil ise bu konuya karşı ilgisiz ve rahattı.

“Dinle, akli başında kimsenin annemle iyi geçinmesine imkân yoktur. Anneni nefret ettiği bir ortama getirmek için direktme, bunun için onu boşuna zorlama. Seninkileri görmek için ya biz onlara gidelim ya onlar bize gelsin.”

Muttie ile Lizzie, Cathy ile Neil'in evine gittiklerinde sürekli eve girip çıkan genç avukatlar, gazeteciler ve insan hakları savunucuları kadar iyi karşılanırlardı. Neil de arada sırada onları ziya-

ORHAN KEMAL

ret ederdi. Her seferinde anlatacağı ilginç hikâyeleri olurdu. Bir keresinde kendi annesine göre tenekeci, Neil'e göre gezgin olan bir genci Scarlet'lere getirmişti. Neil oğlanın at hırsızlığından beraat etmesini sağlamış, sonra da kutlamak için birlikte içki içmeye davet etmişti. Oğlan çekinerek çantası sırtında gezginleri pub'lara kabul etmediklerini anlattığında, Neil pub'a girmesi için çok ısrar etmiş, ama başarılı olamamıştı. Sonunda mutlaka kaym-pederiyle tanışması gerektiğini söylemişti; “Altı tane bira alıp atlardan konuşuruz” diyerek çocuğu Cathy'nin ailesine götürmüştü. Muttie Scarlet bu olayı hiç unutmamış, Cathy'ye en az bin kez tutuklularından birini eğlendirebildiği için çok mutlu olduğunu söylemişti. Cathy'nin babası onlara Neil'in müvekkili yerine, hep Neil'in tutukluları derdi.

Zaman geçtikçe annesi Neil'in yanında daha rahat davranmaya başlamıştı. Kendim tutamayıp, Neil'in soğuyan çayını dökmek istediği veya paltosundaki gevşemiş düğmeyi dikmeyi önerdiği ya da o korkunç günde yaptığı gibi ayakkabılarını temizlemeye kalktığı olurdu. Böyle üstüne düştüğünde Neil yumuşak bir tavırla işi tatlıya bağlar, -Cathy gibi sinirlenmezdi. Neil her şeyi olağan gören biriydi. St. Jarlath's Crescent'ta, bir işçi evinde, eski hizmetçisi ve onun boş gezen kocasıyla haşlanmış domuz eti yemekte hiçbir acayıplik görmüyordu. Her şeye ilgi duyduğu için onunla konuşmak kolaydı. Cathy'nin kendini korumak için zırh gibi takındığı tavırdan o kadar uzaktı ki... Ona göre önemsenecek bir şey yoktu. Cathy de kendi kendine en az yüz kez, evet önemsenecek hiçbir şey yok, diye tekrarlıyordu, her şeyi berbat eden, korkunç gösteren kayınvalidesiydi. Cathy o kadını düşünmemeye karar verdi. Aklından çıkaracaktı. Waterview'a dönecek, Neil'in eve gelmesini bekleyecekti.

Waterview'da, yedi numaralı evlerine villa deniyordu. Aslında bu villa sözü, ufacak bir bahçe içinde, iki yatak odalı küçük evin fiyatını birkaç bin pound artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Cathy ile Neil gibi, kan ve kocanın çalıştığı, çocuksuz otuz aileye göre yapılmış bir siteydi burası. Komşuları yürüyerek ya da bisikletle işe giden insanlardı. Cathy ve Neil ile yirmi dokuz komşularına çok uygun bir yerdi. Zaman geçip satmak istediklerinde, onların yerini almak isteyen aileler bulmakta sıkıntı çekmeyecekleri kesindi. Konunun uzmanı olan Neil'in babası Jock Mitchell'a göre iyi bir yatırım yapmışlardı.

Hannah Mitchell ise Waterview hakkında derin derin iç çekme-

nin dışında hiç fikir beyan etmemişti. Özellikle evde aynı yemek odası istememelerini bir türlü affedemiyordu. Cathy mutfakta yemeye karar verdiklerini söyleyerek o odayı üç duvarlı raflarla çevrili bir kütüphane yapmıştı. Dördüncü duvarın penceresi Water-view adına layık bir manzaraya açılıyordu. Odada kankocanın geç saatlere kadar çalıştığı yeşil çuha örtülü iki masa vardı. Biri kahve getirir, bir süre sonra diğeri şarap açmanın zamanı geldi diyerek yerinden kalkardı. Onlara güç veren bir şeydi böyle dostça, yan yana çalışmak. Eğlenmeye vakit ayırmadan sürekli çalıştığı için kan-sından veya kocasından şikâyetçi olan o kadar çok arkadaşları vardı ki... Ama Cathy ve Neil böyle düşünmüyordu. Yunanistan'da birbirlerini daha yakından tanımaya başladıktan ve Neil'in, herkesi canından bezdiren o kadının oğlu olmaktan çıktığı andan itibaren, Cathy'nin de iyi kalpli Mrs. Scarlet'in çekilmez kızı olmaktan vazgeçtiği andan itibaren aralarında anlaşmazlık diye bir şey kalmamıştı. Neil Cathy'nin kendi

işini kurmak istediğini baştan anlamıştı; Cathy de kocasının herkesten farklı bir hukukçu olacağını kabullenmişti. Neil Mitchell kestirmelere başvurmayacak, babası gibi gittikçe azalan çalışma saatleri olmayacak, Stephen's Green'de golf oynadığı halde iş görüşmesi yaptığını söyleyerek kendisini aldatmayacaktı. Gecenin geç saatlerine kadar, yaşamını güçlükle sürdüren davalının disleksik bir genç olduğu için gönderilen evrakı eksik ve yanlış doldurduğunu nasıl kanıtlayabileceklerini tartışıyorlardı. Veya Scarlet Feather'ı kurmak için ne kadar sermayeye ihtiyaçları olduğunu tekrar tekrar ele alırlar, Neil toplama, çıkarma, bölme ve çarpma işlemleri için hesap makinesini getirirdi. Cathy'nin umudu kınldığında, içini rahatlatmak için babasının çok zengin ortaklarından birinin attıkları her adımda kendilerine yol göstereceğini tekrarlıyorlardı.

Cathy Waterview yedi numaraya girdi, mutfaktaki bir sandalyeye oturdu. Duvardaki resimler en iyi buradan görülüyordu. Kütüphane kitaplar ve dosyalarla doluydu, giriş ile merdiven boşluğu ise çok dardı. Oraya asılan resimleri görmek imkânsızdı. Üst kattaki iki yatak odasına gelince gömme dolaplar ve tuvalet ma-salan yüzünden duvarda resim asacak hiç yer kalmamıştı.

Cathy mutfak masasının yanında oturarak resim koleksiyon-lanna baktı. Hepsinin ressamlarını tanıyorlardı. Yunanistan'da kaldıkları otelin tavernasında o yaşlı adamdan, aldıkları, güneşin batışım gösteren tablo. Cinayetle suçlanan ve Neil'in suçsuz olduğunu kanıtlayarak kurtardığı kadının yaptığı hapisane hücresi. Mayo'da para çantasını çaldırıldığı sırada tanıştıkları ve arka-

daş oldukları Amerikalı turistin yaptığı Clew Koyu'nun resmi. Ölümünden üç ay önce sergi açan, yaşlılar evindeki o yaşlı kadının yaptığı resim. Her birinin bir hikâyesi, bir anlamı ve bir değeri vardı. Cathy ve Neil için resimlerinin sanatsal değeri olup olmaması hiç önemli değildi.

Sessiz bir evde çalan telefon insana alarm gibi gelir. Nedense telefon sesini duyar duymaz, kolay bir konuşma olmayacağını sezmişti Cathy.

“Neil orada mı ?” diye tısladı kayınvalidesi.

“Ne yazık ki yok. Jonathan'la çıktılar. Onu bu sabah sınırdışı etmeye kalkışmışlar da.”

“Ne zaman gelir?” Hannah'nın sesi öfke doluydu.

“Belli olmaz, işi bitince gelir.”

“Öyleyse cep telefonundan ararım.”

“Bu tür toplantılarda telefonunu kapatır, ama...”

“Cathy, Neil nerede ? Derhal buraya gelmesi lazım.”

“Bir kaza mı oldu?”

“Tam dediğin gibi! Bir kaza oldu ve mutfağın bütün tavanı çöktü.” Hannah ağlıyor gibiydi. “Banyonun musluklarını açık bırakmışlar, tabii suyun ağırlığıyla da... Neil'in bir an önce o çocukları buradan alıp, nereye gönderileceklerse oraya göndermesini istiyorum. Geldikleri andan itibaren bir saniye rahat yüzü görmedik. Sana gelince Cathy, o çocuklar senin yüzünden son derece ağır ve hazmı zor tatlılar yediler, sonra da her tarafa kustular. Hemen Neil'i bulup onunla konuşmam gerek. Derhal...” Sesi gitgide daha tehlikeli bir şekilde incelerek titremeye başlamıştı.

“Ona ulaşamam, gerçekten. Ama burada olsa size ne diyeceğini biliyorum.”

“Sakin olmam gerektiğini söyleyeceksen...”

“Çocukları biz alalım derdi. Biz de öyle yapacağız.” Cathy içini çekti.

“Alır mısınız Cathy ?” Bir anda Hannah'nın nasıl rahatladığını sezdi. “Azgınlıklarına hep göz yumulmuş, böyle davranmalarına izin verilmiş. Tekrar normal davranmalarını sağlamak için onlarla profesyonelce ilgilenecek birilerine ihtiyaç var. Sonra Neil'in sizi zorladığımı düşünmesini istemem.”

“Hayır, hayır. Korkmayın, öyle düşünmeyecektir.”

“Olmaz, ilk fırsatta beni aramasını temin et, yeter.”

Cathy gülümsedi. Annesi duysa, “Haydi yine işin iş. Hem yağ parasını hem de yağı elinde tutmayı basardın” derdi. Çocukları almayı önermiş, reddedilmişti. Çocukları almayı önerirken işin

nereye varacağını pekâlâ biliyordu. Neil'in cep telefonuna mesaj bırakmaya karar verdi:

Saçma sapan bir şey için rahatsız ettiğim için kusura bakma. Anlaşılan ikizler Oaklands'ın mutfağının tavanını çökertmişler. En kısa zamanda anneni ara. Umarım Jonathan'm işi yoluna girmiştir.

Sonra yukarıya çıktı, ikinci yatak odasındaki yataklara temiz çarşaflar sermeye koyuldu. Nasıl olsa akşam olmadan ikizler gelmiş olacaktı.

Tom telefonda sakıncası yoksa kamyoneti almak istediğini söyledi.

“Sanırım dağa çıkacağım. Bulduğumuz o binadan başka bir şey düşünemiyorum, canım başka bir konuda konuşmak istemiyor. Marcella neredeyse aklını kaçırarak. Onu delirttim. Benimle gelmek ister misin? Ya Neil, o bu duruma nasıl dayanıyor?”

“Neil dışarıda, iyilik savaşı veriyor. Seninle gelmem doğru olmaz, çünkü yeni bir felaketle karşı karşıyayız. Dün gece cehennemden çıkagelen o ikizler var ya...”

“Oaklands'ı hâlâ yerle bir edemediler mi?”

“Belki başarmışlardır. Daha doğrusu şu anda Waterview'a gelmek üzere bavullarını yaptıklarına bahse girerim.”

“Cathy, olamaz!” Tom dehşet içindeydi. “Her şeyden önce yeriniz yok.”

“Biliyorum, ama yine de babamın dediği gibi birazdan bize geleceklerine dair bire iki bahse girerim.”

“Ne yapacaksın ?”

“Öncelikle eşyalan yerlerine çivileyeceğim. Kırılacakları kaldıracacağım. Yani insanların böyle zamanda yaptıklarını yapacağım.”

“Gizlice gelip arka bahçeden kamyoneti alırım” dedi Tom.

“Üst kattaki pencerelere bakmaya kalkma, belki ateş ederler” dedi Cathy gülerek.

“Seni son kez uyarmak istiyorum Cathy. Sonra bir daha ağzımı açmam. Sakın Neil'in çocukları eve getirip senin başına bıraktıktan sonra dünyayı kurtarmak için gitmesine izin verme.”

Cathy içini çekti. “Benden de sana bir nasihat. Lütfen dikkatli kullan. Kamyonetin tüm borçlarını henüz ödemiş değiliz. Heyecanlandığında ellerini direksiyondan, gözlerini de yoldan ayırdığını unutma...”

“Şirket başarılı olduğunda tank satın alırız” dedi Tom.

Cathy kendine yeni bir fincan çay doldurdu, Tom'u düşünmeye başladı. Catering kolejine başladıkları ilk gün tanışmışlardı. Açık kumral saçlarıyla doğal bir zarafeti vardı. Bu yola birlikte devam etmelerinin arkasındaki temel neden Tom'un hiç eksilmeyen heyecanı ve gözlerindeki parlıydı. Tom Feather'ın göze alamayacağı, öneremeyeceği ve sonuçlandıramayacağı hiçbir şey yoktu.

Kolejde ders veren genç bir öğretim görevlisinin okul bahçesine bıraktığı arabasını “ödünç alarak” altı kişiyi hafta sonu Gal-way'e götürmesi gibi... Öğretim görevlisiyle Galway'de burun buruna gelince işler zorlaşabilirdi. Tom, “Arabayla dönmek isteyeceğinizi düşünerek arabanızı buraya getirdik” demişti. Sesi o kadar içtendi ki, öğretim görevlisi tren biletini gidiş dönüş aldığı, ayrıca kız arkadaşıyla birlikte olduğunu söylerken adeta özür diliyordu.

Ya o piknikler ve barbekü partileri? Herkes yanık sosis yemeğe razıyken mesleğe ihanet etmek istemediğini söyleyerek kebab pişirmeye kalktığı günler... Dublin civarındaki plajlara sinen et, baharat ve şarap kokusunu bugün bile duyar gibiydi. Ve Tom'un üç gençle paylaştığı döküntü apartman katındaki kış geceleri...

Cathy aynı evi paylaşan dörtlünün özgürlüğünü kıskanırdı. Kendisi her akşam St. Jarlath's Crescent'a geri dönmek zorundaydı. Muttie ve Lizzie genç kaza yeterli özgürlük tanısa da insanın kendi evi olması bambaşka bir şeydi.

Tom birkaç kez, “Burada bizimle kalabilirsin” demişti.

“O zaman durmadan ütü yapan ve pis kokan çorapları yerden kaldıran biri olurum.”

“Haklısın herhalde” diye yanıtlamıştı Tom istemeyerek.

Tom'un kız arkadaştan yana sıkıntısı yoktu, ama hiçbirini ciddiye aldığı söylenemezdi. İnsanın yüzüne dünyada başka kimse yokmuş izlenimi vererek bakardı Tom. Anlatılan en saçma şeyi büyük ilgiyle dinler, hiç kimseden korkmazdı. Geçinilmesi gerçekten zor olan ailesine ilgi gösterir, aynı zamanda hiçbir eğlenceden de geri kalmazdı. Bir keresinde Dublin'in büyük bir otelinde smokinli bir parti verileceğini duymuşlardı, ama grupta smokini olan yoktu. Tom'un kuru temizleyicide çalışan bir arkadaşı vardı. Dört kişinin işini tehlikeye attıkları heyecanlı bir gündü, sonunda Tom'un da dediği gibi kaybeden olmamış, herkes kazanmıştı.

İlk günlerden Scarlet Feather hayalleri kurmaya başlamışlardı. Arkadaşları bir otelde çalışmayı, lüks bir yolcu gemisinde iş bul-

mayı, ünlü aşçılar olmayı, kitap yazmayı veya televizyona çıkmayı düşünürken iki arkadaşın aklında bir catering şirketi kurmaktan, insanlara evlerinde kaliteli yemekler sunmaktan başka bir şey olmamıştı. İrlanda gittikçe zenginleştiğine göre tuttıkları yolun doğru olduğundan emindiler.

İnsanların ne tür yemeklerden hoşlandıklarını saptamak için birlikte bir lokantada iş bulmuşlardı. Tom'un iltifatlara ve genç kadınların davetkâr bakışlarına ilgisiz kalması Cathy'yi eğlendiriyordu. Quentin's'te çalışan o katı mizaçlı Brenda Brennan'ın bile, keşke yirmi yaş daha genç olsaydım, diye iç çektiğini duyanlar vardı.

Cathy acaba o zamanlar Tom'dan hoşlanıyor muydu ? Tabii, galiba, biraz... Aksini söylemek imkânsızdı. Olaylar başka türlü ge-lişseydi belki sonu farklı olurdu. Hatırlayınca yüzünde bir gülümseme belirdi.

Ucuz biletler bulmuşlar, Paris'e uçmaya karar vermişler, gidecekleri lokantaların listesini hazırlamışlardı. Kiminin sadece penceresinden bakmakla yetinecekler, eski okul arkadaşlarından birinin çalıştığı lokantanın mutfağını gezecekler, iki tanesinde de akşam yemeği yiyeceklerdi.

İkisi de Paris'i tanııyordu. Geceler boyu kafa kafaya haritaları incelemişlerdi. Paris'e varınca şuraya yürüyecekler, buradan metroya bineceklerdi; şu müze açtı, diğeri ise kapalı. Yine de asıl araştırmaları yiyecek konusunda olacaktı.

Bu seyahatte sevgili olmaya karar vermiş oldukları söylenemezdi. Ama Paris'in havası başkaydı. Cathy bacaklarına ağda yaptı, çok pahalı bir dantel külot satın aldı. Cuma akşamı yola çıkacaklardı. O sabah üç olay oldu.

Lizzie Scarlet, Hannah Mitchell'ın perdelerini asmaya çalışırken merdivenden düşünce hastaneye kaldırıldı.

Patrick yardımcısı genç aşçıdan memnun kalmadığı için Quen-tin's'ten Tom'a iş teklif ettiler.

Cathy ise Yunanistan'da aşçı arayan bir aile tarafından görüşmeye çağırıldı.

İkisi de hem birbirlerini, hem de kendilerini Paris kaçmıyor ki, diyerek teselli ettiler.

Cathy aşçı olarak Yunan adasma gitti, çalıştığı evde konuk olan ve durmadan dönüş tarihini erteleyen Neil Mitchell'la tanıştı.

Tom da Marcella Malone'la tanıştı.

Paris yerli yerinde kaldı, ama Cathy Scarlet ile Tom Feather Paris'e gidemediler.

Zaman zaman o hafta sonunu, Paris'e gitselerdi neler olabileceğini düşünürdü Cathy. Kısa bir süre için bile olsa sevgili olmaları ileride kuracakları şirketi zora sokmaktan başka bir şeye yaramazdı. Oysa şimdi sırtlarında geçmişten getirdikleri hiçbir yük yoktu. Neil veya Marcella'yı rahatsız edecek hiçbir şey...

Cathy anahtar sesi duydu.

“İkizler nerede ?” diye seslendi.

“Arabadalar” diye yanıtlayan ses mahcuptu. “Geleceklerini nereden biliyordun ? Hoş annem bildiğini söyledi, ama ben inanmadım.” Yüzünde karşı çıkmasını bekleyen bir ifade vardı. “Sence sakıncası yok mu ?”

“Sakıncası yok demedim. .Ama sen yapman gerekeni yaptın. Jonathan nasıl ?”

“İşini halletmek üzereyiz.”

“Bravo!”

“Ekip işiydi. Grup halinde çalıştık.” Her zaman verdiği yanıtı bu. “İkizleri getireyim. Sana gelince Cathy, sen bir kahramansın!”

“Birkaç gün kahramanlık yapmayı deneyeceğim. Kolay olmayacak. Başa çıkması kolay çocuklar olmadıklarını biliyorum. Oaklands'ta her şey yolunda mı?”

“Ne gezer! Ayrılmadan önce annemle büyük bir kavga çıktı. Ardından “biri bize göz kulak olmalıydı” gibilerinden göz yaşartıcı sözler geldi. Zavallılar haksız da sayılmazlar.”

“Getir bakalım.”

Cathy ikizlerin merdivenlerden homurdanarak çıkmalarını izledi. Birbirlerine evin çok küçük olduğunu söylediklerini, Neil ile Cathy'nin çocukları var mı, diye aralarında konuştuklarını, yatak odasında televizyon yoksa yandık, diye söylendiklerini duydu. Cathy onların dokuz yaşında ve korku içinde olduklarını hatırlamaya çalıştı. Babalan, anneleri ve ağabeyleri tarafından terk edilmişlerdi, yengeleri de onları kapı dışarı etmişti.

Kapıda göründüklerinde, “Son Şans Salonu'na hoş geldiniz” dedi gülerek. “İkiniz aynı odada yatacaksınız. Televizyon da yok. Banyoyla ilgili ciddi kurallarımız var... bizden sonra kullanacak olana banyoyu tertemiz bırakırız ve taşırmayız. Ayrıca bu evde sürekli 'lütfen' ve 'teşekkür ederim' denir. Bunun dışında mutlu olacağınızdan eminim.”

İkizler, inanmayan gözlerle bakıyordu.

“Her şeyden önce yemek harikadır” diye ekledi Cathy.

“Kesinlikle öyle” dedi Neil.

“Onunla iyi aşçı olduğu için mi evlendin ?” diye sordu Simon.

“Yoksa iyi bir aşçı olduğunu sonra mı keşfettin ?” diye ekledi Maud.

“Adım Cathy Scarlet. Kuzeniniz Neil'in karışımı, bu bakımdan şimdiden sonra benden 'o kadın' veya 'o' diye söz etmenizi istemiyorum. Anlaşıldı mı ?”

“Neil'le evliysen neden onun soyadını kullanmıyorsun ?” Maud her şeyin açıklamasını isteyenlerdendi.

“Özgür ruhlu bir kadın olduğum için. İşimde kendi soyadıma ihtiyacım var.” Çocuklar bu açıklamayla yetinmiş gölündüler.

“Tamam. Şimdi odamızı görebilir miyiz ?” diye sordu Simon.

“Ne dedin? Anlamadım.” Cathy ona sorarcasına baktı.

Simon sözlerini tekrarladı; Cathy'nin bakışları boştu.

Simon sonunda anladı. “Lütfen odamızı görmemize izin verir misiniz? Teşekkür ederiz.” Rengi solmuştu, yorgun görünüyordu; ikisi de yorgun görünüyordu. Uzun bir gün geçirmişlerdi: suçlamalarla dolu trajik bir gün. Anneleri ile babaları ortalıktan yok olmuştu, kendilerini ne tür bir gelecek beklediğini bilmiyorlardı, Si-mon'ın midesi bozulmuş, Oaklands'ın halılanna küsmüştü, mutfağın tavanını berbat etmişler, Oaklands'a geri dönmeyi imkânsız hale getirmişlerdi.

“Haydi gelin, odanızı göstereyim” dedi Cathy.

Bir süre sonra çocuklar uykuya dalınca baş başa kaldıklarında, “Günün nasıl geçti?” diye sormuştu Neil. Oysa Cathy'nin gününü anlatacak takati kalmamıştı.

“Rüyalanımızdaki binayı bulduk. Yeri harika, kendi harika, kamyonet için park yeri var, her şey mükemmel. Ancak sabretmemiz gerekiyor. Sabırlı olmamız şartmış.”

Günler çok yavaş geçiyordu. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Sonunda, “Ms. Scarlet, ben James Byrne” diyen bir ses...

“Mr. Byrne ?” yeniden resmîleşmişlerdi demek. James diyemeyecek kadar heyecanlanmıştı.

“Size dört gün sonra cevap veririm demiştim. Sözümü tutabildiğim için çok mutluyum.” Kendinden çok memnun olduğu belliydi.

“Çok teşekkür ederim, ama şey...”

“Karşıma Mr. Feather'ın telesekreteri çıktı. İkinizden birini arayabileceğimi söylediğiniz için ben de sizi aradım.”

“Ne olur söyleyin, haber var mı?” Adamın yavaş ve aynntılı konuşması yüzünden Cathy bağırılmak için kendini zor tutuyordu.

“Evet. Maguire ailesi adına hareket etmeme yetki verildi.”

“Yani?”

“Yani teklifinizi kabul edecekler, bir şartla.”

“Yani açık artırmadan vaz mı geçtiler? Artırma yoluyla daha pahalıya satabilirlerdi.”

“Onlarla bu konuyu tartıştık, emlakçilerle de. Hepsi satışın hemen gerçekleşmesini tercih ediyor.”

“Peki, şimdi ne yapacağız Mr. Byrne ?”

“Sanırım önce Mr. Feather'ı haberdar edeceksiniz, sonra ikiniz avukatınızla ve bankanızla görüştüğünüzden sonra anlaşmayı imzalayacağız.”

“Mr. Byrne” diye araya girdi Cathy.

“Efendim Ms. Scarlet?” •

“Sizi seviyorum Mr. Byrne” dedi Cathy bir nefeste. “Sizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum.”

O günden sonra işler birden çok hızlandı. Gereğinden çok... Cathy yılın ilk üç gününü düşündüğünde, yavaş çekim bir film gibi geliyordu o günler. Oysa şimdi yapması gereken işler için saatler, dakikalar yetersiz kalıyordu. Çoğu zaman aynı anda üç değişik yerde birden bulunması gerekiyordu. Geraldine ve banka müdürüyle toplantı halindeyken, aynı zamanda Tom ve babasıyla inşaatın başında olması lazımdı. Oaklands'ta tanıştığı vesveseli Mrs. Ryan için dört elmalı turta pişirdiği sırada, sigorta şirketinin beklediği doktor muayenesini yaptırıyor olmalıydı, satış kontratının maddelerini incelemek için avukatla görüşmesi gerekirken de, artık kâbus haline gelen Maud ve Simon Mitchell'a kıymalı makama pişiriyordu.

Hayatında ilk kez gördüğü bu kız ile oğlana bakmak zorunda kalmak her şeye tuz biber ekiyordu. Tüm teyzelerini, halalarını, yengelerini, eniştelelerini, amcalarını, dayılarını ve kuzenlerini yakından tanıyan Cathy, Kenneth ile Kay'in neden ailenin bir parçası olmadığını merak ediyordu.

“Belirli bir geçim kaynağı yok” diyordu Neil, Kenneth için. “İş yaptığını söylüyor, ama o işin ne olduğunu bilen yok.”

“Yani benim babam gibi mi? Ganyan bayiine gitmeye iş diyen, bayilerde gün geçirenlere de iş ortaklarım diyen babam gibi mi ?”

“Hayır, keşke o kadar açık olsa. Bana kalırsa kocası gittiğinde Kay de votkayı kaçırıyor. Özetlemek gerekirse, Kenneth'in nerede olduğunu bilen yok, karısı ise kendisinin nerede olduğundan habersiz, hastanede.”

Neil'in yaklaşımı duygusuzdu, Yargılamıyordu, sadece konu-

nun dışındaymış gibi davranıyordu. Belki iyi bir avukat olmanın kuralı budur, diye düşündü Cathy.

Daha kötü bir zamanlama olamazdı. Evlerinde ne olduğu anlaşılmayan bir uyumsuzluk olduğu için o iki küçük canavarı üç geceliğine Waterview'a almayı neden teklif etmişti? Bütün Batı ülkelerinde, her evde ocak ayının ilk haftaları uyumsuzluk yaşanır mı? Tamam, babalan evi terk etmişti, anneleri de psikiyatri kliniğinden-veydi. Peki Walter ağabeyleri neden kardeşlerinin bakımını üstlenmiyordu? Ama bu soruyu sormak boşunaydı. Walter sabahları eve dönse bile mısır gevreğinin yerini bulamazdı. Hannah ise Oak-lands'ın küçükklere ikinci yuva olamayacağı açıkça belirtmişti.

Soluk yüzlü, ciddi ifadeli, rahatsız edici sorular soran çocuklardı.

Eve ilk geldiklerinde, “Senin de içki sorunun var mı Cathy?” diye sordu Simon.

“Son günlerde tek sorunum su içecek vakit bile bulamıyor olmam” diye yanıtladı Cathy neşeli bir sesle. Sonra çocuklarla alaylı konuşmanın sakıncaları aklına geldi.

“Neden sordun?” dedi ilgiyle.

“Tedirgin görünüyorsun.”

“Üstelik mutfaktaki masanın üstünde kocaman bir konyak şişesi var” diye ekledi Maud.

“Ahh, anlıyorum. O aslında Calvados,2 içmek için değil. Çok kıymetli bir içki. Mrs. Ryan'ın elmalı turtasına koyacağım, birazını da üstüne döküp parlamasını sağlayacağım. Tedirginim çünkü yeni bir işe başlıyorum. Sanırım her tedirginliğin içkiyle ilgisi yok. Neyse, bu işlerden pek anlamam ben.”

“Neden yeni bir işe başlıyorsun?” diye sordu Simon. “Yoksa Neil sana yeterince para vermiyor mu ?”

“Neden evde oturup çocuk doğurmuyorsun?” diye ekledi Maud.

Cathy durdu, elindeki işi bıraktı. Çocuklara baktı. Dümdüz saçları ve solgun yüzleriyle ağabeyleri kadar çekici olmadıkları doğrudu belki, ama en azından onun gibi bencil değillerdi. Cathy'ye ve kaderine gerçek bir ilgi duydukları açıktı, öyle olunca genç kadın gerçeği yansıtan yanıtlar vermek zorundaydı.

“Neil elinde ne varsa yansını seve seve bana verir, bu yüzden benim de ona verebilecek bir şeylerim olmasını istedim. İş kurmamın asıl nedeni işte bu.”

Başlarını salladılar. Cathy'nin sözleri mantıklıydı. Onayladıkları-belli idi.

2. Fransa'nın Calvados bölgesinde elmadan yapılan sert bir içki. (ç.n.)

“Zamanı gelince Neil'le çocuklarımız olacak, ama şimdi değil. Geç saatlere kadar çalışmam gerekecek ve evde olamayacağım. Kim bilir belki birkaç sene sonra...”

“O zaman çocuk doğurmak için fazla yaşlı olmaz mısınız?” Maud ileriye dönük planlarda boşluk bulunmasından hoşlanmazdı.

“Sanmıyorum” dedi Cathy. “Soruşturdum, sorun olmayacağını söylediler.”

“Ya kazara daha önce hamile kalırsan, ne yaparsın ? Yoksa çocuğunu terk mi edersin ?” Soruyu soran Simon'dı.

“Ya da daha kötü bir şey mi yaparsın ?” diye ekledi Maud.

“Hazır olmadan gelmemesi için önlem aldık.” Cathy'nin yüzünde bu konuşmadan çok daha önemli işleri olan kadınlara has bir ifade vardı.

“Ayda sadece bir kere seviştiğinizi mi söylemek istiyorsun ?” dedi Maud.

“Aşağı yukarı öyle” dedi Cathy.

Tom ikizlere karşı değildi, ama avukatlarla görüşmeye gidecekleri gün, “Bugün olsun onları başka bir yere bırakamaz mıyız, Cathy?” diye sordu. “Her yere yanında götürdüğünü biliyorum, ama yine de...”

“Nereye Tom, nereye bırakayım ? Oaklands onlara yasaklandı, Walter'a gelince hiç ilgilenmez. Onları ne yapmamı istiyorsun ?”

“YaNeil?”

“Hayır, olmaz. Ya Marcella?”

“Hayır, olmaz.”

“Aman Tanrım Tom, iki savunmasız çocuğu bütün gün evde yalnız başlarına bırakmamı beklemiyorsun herhalde ?”

“Ne demek istiyorsun ? Yoksa avukatlarla en ince ayrıntıları görüştüğümüz sırada onların da fikir vererek katkıda bulunmalarını mı istiyorsun ?”

“Benimle uğaşma Tom. Sinirlisin. Ben de sinirliyim. Söz konusu olan çok büyük para. Aldığımız risk çok büyük. Lütfen birbirimizin üstüne gitmeyelim.”

“Ben hiç sinirli değilim, sana gelince, sinirli olmanın nedeni bu konu değil, en azından ben öyle sanıyorum. Sıkıntımız kamyonette oturan o iki saatli bomba!”

“Onları başka nereye götürebilirim, söyle ?”

“Annelere götür.”

“Yaa, babam harçlıklarım ellerinden alıp üçlü ganyana yatırsın diye mi?”

“Babanı anlat. Onları uyar. Cathy o iki çocuğu bizimle avukata

götüremeyiz. Adam, Neil'in yüksek sosyeteden bir arkadaşı. O iki bücürün reçelli parmaklarını bürosundaki lüks eşyalara sürmesi bile yerinden fırlamasına neden olur.”

“Peki, peki, tamam. Bugün senin günün; şımarıklık yaptığın, istediğini elde ettiğin gün. Ama yarın veya öbür gün sıra bana gelecek, bunu unutma!”

“Tamam” dedi Tom. “Söz.”

“Nasılsın bakalım Simon?” Muttie küçük oğlanın elini erkekçe sıkımişti.

“Senin adın ne ?” Simon kuşkulandı.

“Muttie.”

“Tamam. N'aber Muttie?”

“Belki Mr. Scarlet demek daha uygun olur” diye araya girdi Tom.

“Hayır, Muttie çok uygun” dedi Cathy'nin babası.

Simon'ın yüzünde zafer ifadesi vardı.

“Bu da Maud, değil mi? Evimize hoş geldiniz.”

“Peki, bugün ne yapacağız ?” diye sordu Maud kabaca.

Cathy bir şey söylemek istedi, ama vazgeçti. Nasıl olsa uzun sürmeyecek, diye düşündü.

“Üçümüz yürüyüşe çıkarız diye düşündüm” dedi Muttie. “Bir iki işim var, belki siz de benimle...”

“Yok baba.” Araya giren Cathy'ydi. “Size söylediğimi unutmazsınız değil mi çocuklar ?”

“Biliyorum, o bir yarış bağımlısı” dedi Simon.

Cathy gözlerini kapattı.

“Ne? Ne dedin? Neymişim ben?”

Simon verilen talimatı unutmamıştı. “Elinde değil, uyuşturucu bağımlısı olmak gibi bir şey bu. Birinin cebinde bir pound olduğunu bildiğin an o parayı derhal bir ata yatırman gerekiyor. Bizden bunu istersen Cathy paramızı derhal mecmuaya veya şekerlere yatırmamızı söyledi.”

Muttie kızına, “Sağol Cathy” dedi.

“Böyle söylemediğimden emin olabilirsiniz baba.”

“Tam olarak böyle söyledi Muttie” dedi Tom. Her zamanki gibi Mr. Scarlet dememişti. Küçük Simon'dan aşağı kalacak hali yoktu ya...

“Ama, bugün benim için şanslı bir at önereceksen, o başka... Bunu ona oyna.” Cathy'nin babasına on pound uzattı.

“Sen gerçek bir beyefendisin Tom, bunu her zaman söylerim.” Tom'un elini hararetle sıktı.

Avukatla buluşmak için evden çıkarlarken Simon'm Muttie'ye olağan bir sesle, “içki bağımlılığın da var mı Muttie?” diye sorduğunu duydu Cathy. “Annemin var da.. Elinde değil, anlıyor musun?”

Cathy beyaz kamyonete atladı. “Babamın ikizlere rıhtıma inip güne birer birayla başlamayı teklif ettiğini duymadan buradan gidelim ne olur!”

“Neresinden bakarsan bak, yine de bizimle avukata gelmelerinden daha iyi.” Tom kamyoneti vitese takmış, hızla yola koyulmuştu.

“Kimin için daha iyi?” dedi merakla Cathy.

Avukkatta işler o kadar- kolay halloldu ki, Cathy de, Tom da kuşkulandı. Bir yerlerde bir terslik olmalıydı.

“Karşı taraf olağanüstü kolaylık gösteriyor. Satışın çabucak olması için kesin talimat vermişler. Saklayacakları bir şey mi var acaba? Bizim de derinlemesine araştırma yapmamız gerekiyor.”

Cathy ile Tom istemeye istemeye, “Tabii” dediler. İçlerinden, avukatlar neden insanların doğruyu söylediğine inanmazlar, diye geçiliyorlardı. Maguire'ler eski hayatlarını unutmak, bir an önce paraya kavuşmak istiyor olamazlar mıydı? Diğer taraftan da her şeyin kitabına göre yapılması gerektiğini biliyorlardı. Kamyonete bindiklerinde ikisi de cep telefonunda birer mesaj buldu. Cathy, Geraldine Teyzesini aramalıydı. Derhal. Tom da babasını. Biri kamyonetin önünde, diğeri arkasında telefonla görüştüler, sonra arabaya bindiler, neşeli görünüyorlardı.

“Sen başla. Bir sorun mu çıkmış ?” diye sordu Tom.

“Hiç değil. Tam aksine, mutfak malzemesini elden çıkararak bir lokanta olduğunu duymuş. Yepyeni fırınları, kocaman derin dondurucuları varmış. Babanı ziyaret ettikten sonra gidip bakabiliriz.”

Tom suskundu.

“Ya sen? Sende ne haberler var?”

Babası binanın tamirini üstlenirse başka bir işi durdurmak zorunda kalyormuş. Feather adına leke sürülmemesi için Tom'un o insanlarla anlaşması gerekiyormuş.

“Şu sırada iki işçisiyle orada. Maguire'lerden talimat var, eşyaların çıkarılıp satılmasını istiyorlar. Babam da iki işçisiyle evi boşaltıyor. Oraya sen gidebilir misin ?”

“Tabii.” Cathy içinden, umarım genç bir kadınla konuşmaktan yüksünmezler, diye geçirdi.

“Babam bina konusunu benimle konuşmaktansa genç bir kadınla konuşmayı yeğliyor” dedi Tom üzüntülü bir sesle.

“Senin daha önemli bir şey yapmanı istiyor, öyle değil mi?”

“Evet... Mimann biriyle konuşarak onu babam ve ekibinin bir kovboy sürüsü olmadığına ikna etmemi istiyor.”

“Ne diyeceksin?” diye sordu Cathy merakla.

“Doğruyu... Doğruyu söylemenin her zaman çok etkili olduğunu görmek şaşırtıcı. Genç Feather'a başarıya ulaşmak için bir fırsat çıktı diyeceğim. Bakarsın bize iş bile çıkar.” Öylesine sıcak bir gülümsemesi vardı ki, Cathy her istediğini elde edeceğinden emindi.

JT Feather işlerin doğru dürüst yapılmasına önem veren biriydi. Kestirmelerden hoşlanmaz, yetkililerle sorun çıkmasını istemezdi.

Cathy kamyoneti park ederken çevrenin temizlendiğini görünce sevindi. Adamların sıkı çalıştığı belliydi.

“Kontrat imzalanmadan bu işleri yapmak yasadışıdır; bunu biliyorsunuz herhalde.”

“Gönderdikleri faksı aldınız değil mi Mr. Feather? Böyle olmasını isteyen onlar.”

“Hayatım boyunca bir yerin yasal sahibi olmadan oraya el sürmemeyi prensip edinmişimdir.” Kaşlarını çatmıştı.

“Malzemelerimizi bu hafta getiriyorlar. Onları koyacak bir yere ihtiyacımız var.”

“Ahh, bu hafta olmaz Cathy. Mantıklı olun. Yerlerin döşenmesi, duvarların kazınması, sonra boyanması gerekli. Yüzlerce ufak ayrıntı var.”

“Ayrıntıları daha sonra konuşuruz. Tom söylemedi mi size Mr. Feather? Ay sonunda her şeyi bitirip işbaşı yapmamız gerekiyor?”

“O çocuğun hayal dünyası çok zengindir. Burada da neler önerdiğini görmedin mi ? Senin gibi mantıklı bir kızın onun zamanlamasını ciddiye almasına şaşarım ?”

“Yoo, onun zamanlaması ile benimki aynı. Üstelik ocağın son cuma akşamı için bir resepsiyon işi aldık.”

“Acele etmek yok kızım. İş doğru dürüst yapılmalı.”

“Hayır, doğru dürüst yapacak zaman yok. Bir an önce piyasaya girmezsek sırada bekleyen üç tane catering şirketi var.”

“Ama kurallar...” diyen Mr. Feather'ın yüzü sıkıntıdan solmuştu.

Annesi saklamasa evin tapusuyla bahis oynamaktan çekinmeyecek olan kendi babası daha mı iyi yapıyordu acaba? Cathy emin değildi.

“İşinize engel olmak istemem Mr. Feather. Bugün satın alacağım mutfak malzemeleri için ölçü almalyım.”

“Bugün mü dedin?” Sesindeki şaşkınlığı fark etti, ama duymazdan geldi. Elinde metal ölçü aletiyle, kocaman makineler dışarı çıktıkça büyüymüş izlenimini veren eve girdi. Cathy derin dondurucuyu koyacak yeri ölçmek için eğildi. Geraldine çok büyük olduğunu söylemişti, ama boyutlarını vermemişti. Ölçüleri not defterine yazdığı sırada Tom'un babasının daha rahat nefes almak için gömleğinin üst düğmelerini çözerek içeri girdiğini gördü.

“Malzemelerin bugün gelmeyeceğini söyle.”

“Tabii ki gelmeyecek. Bugün sadece görmeye gidiyorum. Açık artırma yarın. Hafta sonundan önce teslim edemezler. Akşam olmadan priz yerlerini söyleyeceğim. Elektrikçiyi yarın sabah erkenden getirtebilir misiniz ?”

“Dünya tamamen değişmiş” dedi Tom'un babası.

“Beni durumdan haberdar edin Mr. Feather” dedi Cathy, kapıdan çıkmadan.

Tom telefon etti. “Sormaya korkuyorum ama nasıl gidiyor?”

“Fena sayılmaz. Ya sen?”

“Zaman kazandım. Ne kadar mükemmel olduğumuzu, onlara tez elden broşür göndereceğimizi söyledim. Dondurucular ile fırınların satıldığı yerin adresini ver, orada buluşalım.”

Arkadaşı June şarap evine gitmeyi teklif etmek için aradı.

“Hayatımın sonuna kadar bir daha şarap evine gidemeyebili-rim” dedi Cathy, zor bir ölçüm yapmak için eğildiği yerden doğ-rulurken.

“İşkadmı olunca çok eğlenceli olacağın belli” dedi June telefonu kapatmadan.

Neü aradı. “Hukukçularla nasıl gitti?”

Hiçbir aksaklık veya sorun çıkmadığını söyledi Cathy.

“Kanunda daima aksaklıklar ve sorunlar çıkar. Çoğu parayı böyle kazanır.”

“Şimdiye kadar bir şey olmadı.” Bir kere olsun işlerin kolayca halledilmesi için dua ediyordu.

“En iyi insanların elindesin.”

“Kaçta eve geliyorsun?” diye sordu Cathy.

“Bilmem... Neden sordun?”

“Hiç... Çocuklar için.”

“Aman Tanrım. Unutmuştum. Şimdi neredeler?”

“St. Jarlath's'ta.”

“Yoksa onları seninkilere mi bıraktın ?” Kulaklarına inanamıyor gibiydi.

“Onları bir yere bırakmam gerekiyordu Neil. Avukata götürmemi beklemiyordun, değil mi ? Ya da buraya, moloz dolu bu inşaata getirmemi? Veya şimdi gideceğim açık artırmaya?..”

“Ama Cathy...” diye söze başladı Neil.

“Ama, ne?”

“Hiç... Sonra görüşürüz.”

Mutfak eşyasını görmeye az insan gelmişti. Eşyalar tam istedikleri gibiydi.

“Yazık değil mi?” diye sordu Cathy fısıltıyla.

“Biliyorum” diye onayladı Tom. “Aynı şeyi ben de düşünüyordum. Birilerinin yok olan umutlan.”

“Bizim başımıza gelmeyecek.” Hissettiğinden daha emin bir sesle konuşmuştu.

Cep telefonları bütün gün çaldı durdu. Avukatın istediği ek belge, JT Feather'ın karşılaştığı yeni bir sorun, sinemaya gitmeyi teklif eden Marcella, yeni bir ayrıntıyla karşılarına çıkan James Byrne... Gittikleri hiçbir yerde otopark yoktu. Başvurdukları insanlardan hiçbiri yerinde değildi. Saat dörtte çok acıktıklarını hissettiler, ama bir yerde duracak zamanlan yoktu. Tom birer çikolata ile muz satın aldı. Sonunda gün bitti. St. Jarlath's Cres-cent'a doğru yol alan Cathy'nin içinde büyük bir suçluluk duygusu vardı; çocukları çok uzun süre orada bırakmıştı, akşam yemeği için hiçbir şey almamıştı. Eve giderken yoldan hazır bir şeyler alacaktı. Catering şirketi kuracak birine çok yakışan bir davranış, dedi kendi kendine.

İkişer katlı evlerin bulunduğu, doğup büyüdüğü bu dar sokağa her gelişinde içini tuhaf bir duygu kaplardı. Babası eşyalan buraya nasıl el arabasıyla taşıdığını hep gururla anlatırdı. Oysa Cathy şimdi beyaz bir kamyonetle veya kocasının Volvosuyla rahatça gelip gidiyordu. Geçmişe uzaktan bakmak gibi bir şeydi bu; her şeyin değiştiği, ama bir bakıma hiçbir şeyin değişmediği geçmişe. Annesinin, sonsuza dek mutlu olmamaya mahkûm Hannah Mitchell'ı -artık onun

yanında çalışmasa bile- memnun etmek için çabalamaya devam etmesi, ne kadar dayanılmaz mahluklar olsalar da adlan Mitchell olduğu için ikizleri hayranlıkla seyretmesi değişmeyen

şeylerdi. Tanrım, ne olur korkunç olaylar çıkmasın karşıma. Ne olur annem ayakkabılarım temizlemeye kalkmasın, babam da cep-lerindeki parayı silip süpürmemiş olsun.

İkizler mutfakta yalnızdı. Gözlerini fırına dikmiş bekliyorlardı. Masanın üstü ile giysileri un kaplıydı. “Başka yapacak bir şey olmadığı için pasta yaptık” dediler. Muttie'nin karısı eve götürmeleri için kıymalı börek yapmalarına yardım etmişti, çünkü kürkçünün kürkü olmazdı.

“Hoşunuza gitti mi?” diye sordu Cathy.

Bu masanın başında annesine yardım ettiği günler ne kadar zevkliydi.

“Çok değil” dedi Simon Tdbirli bir edayla.

“Erkeklere göre bir iş olmadığını düşünüyor” diye açıkladı Maud.

“Böyle bir şey yapmayı beklemiyordum da ondan. Evde bu işleri yapmayız da...”

“Yeni bir şeyler öğrenmek her zaman iyidir” dedi Cathy. Çocuğu tokatlamamak için kendini zor tutuyordu. İyi kalpli annesi onlara pasta yapmayı öğretirken onlar sadece şikâyet etmeyi düşünüyordu. “Bugün neler öğrendiniz?”

“Eti kesmek için keskin bıçağa ihtiyaç olduğunu öğrendim. Garsonluk işinde kullanacağın keskin bıçakların var mı senin?”

“Ona catering şirketi denir. Ve evet, Simon. Keskin bıçaklarım var, teşekkür ederim.”

“Muttie'nin karısı unu tuzlarken çok değişik bir yöntem kullanıyor” diye araya girdi Maud. “Unu ve tuzu kâğıda sarıp sallıyorsun. Bunu biliyor muydun ?”

“Evet” dedi Cathy. “Annem bana da öğretti.”

“Ben daha önce hiç duymamıştım” dedi Simon sanki kuşku duyulacak bir yöntemmiş gibi.

“Muttie'nin karısı bize gösterene dek hiç pasta veya bisküvi yapmadın da ondan” dedi Maud sert bir sesle.

Cathy'nin sabn taşmıştı. “Tanrı aşkına ona Lizzie deyin” diye bağırdı.

“Adını bilmiyorduk da...” dedi Maud şaşırarak. “Bize Hannah Yenge'nin yanında temizlikçi veya hizmetçi gibi çalıştığını söyledi” dedi Simon. “Biz de Hannah Yenge'den nefret ettiğimizi, onun da bizden nefret ettiğini söyledik.”

“Hannah Yengenizin sizden nefret ettiğini hiç sanmam. Yanlış anlamış olmalısınız” dedi Cathy alçak bir sesle.

“Yook. Nefret ettiğinden eminim. Öyle olmasa Muttie ile Liz-

zie'nin evinde pasta pişireceğimize Oaklands'ta olurduk.” Simon her şey apaçık ortadaymış gibi konuşuyordu.

“Neysel. Biz de bu evin birçok bakımından Oaklands'tan daha iyi olduğunu, yarın da gelebileceğimizi söyledik.”

Cathy kulaklarına inanamıyordu. Ne kadar kendilerine güvenen çocuklardı bunlar. Her yerde iyi karşılanacaklarından ne kadar emindiler; her şeyi istedikleri gibi eleştirmeyi, fikirlerini rahatça söylemeyi nasıl da hak görüyorlardı. İşte Mitchell olmanın anlamı buydu! Ne düşündüğünü anlamak istercesine yüzüne baktıklarını fark etti. Dokuz yaşında ufaklıklar olduklarını, babalarının evi terk ettiğini, annelerinin ise bir akıl hastanesinde tedavi edilmekte olduğunu unutmamalıydı. Ağabeye gelince, o iyice ümitsizdi. Zavallılar, çok kötü bir dönem geçiliyorlardı.

“Onlara söyledik, gerçekten” dedi Maud.

“Neyi söylediniz?”

“The Beeches'ta hayat normale dönene kadar buraya geleceğimizi söyledik” diye açıkladı Simon.

“Onlar ne dedi?”

“Muttie sorun olmadığını söyledi. Karısı Lizzie ise 'Her şey yengene bağlı' dedi.”

“Şimdi neredeler?” diye sordu Cathy. Endişeli olduğu seziliyordu. Yoksa bu yan akıllı bücürler zavallı annesi ile babasını delirtip evden mi kaçırtmışlardı ?

“Muttie kürkçüye gideceğini söyledi” diye söze başladı Maud.

“Bahisçiye” diye düzeltti Simon.

“Her neyse, bir şeyciye işte... Karısı Lizzie ise yukarda, telefonda. Chicago'daki kızını aradı da.”

Cathy mutfakta bir sandalyeye çöktü. Çok daha kötüsü olabilirdi diye geçirdi içinden.

“Aklımızı karıştırma. Altın sarısı olana dek fırının başında beklememiz gerekiyor” dedi Simon.

“Bahisçi kimdir ve neden kürkü olmaz?” diye sordu Maud.

“Yoksa yemeğe mi geliyor? Bu böreği onun için mi yaptık?” diye telaşlandı Simon.

Cathy kendini çok, ama çok yorgun hissediyordu. Yine de seneler önce Geraldine Teyzesine ne çok soru sorduğunu hatırladı. İşin en doyurucu yanı teyzesinin her zaman doğru cevap vermekte gösterdiği titizlikti.

“Bu bir atasözü aslında. Kürkçü hep başkalarına kürk verdiği için kendisine kürk kalmıyor.”

“Neden dükkâna gidip almıyor?” dedi Maud.

“Söylemedin ama... Bize yemeğe geliyor mu, gelmiyor mu?” Si-mon öğrenmek için ısrarlıydı.

“Bu akşam gelmiyor” dedi Cathy bezgin bir sesle. “Ayakkabıcı bir akşam yemeğe gelir belki, ama bu akşam değil.”

Neil'in davası bütün gazetelerdeydi. Kazanmış görünüyordu, en azından bir süre için. Önemli insan hakları koruyucuları mahkemeye gelmiş, kalabalık bir protesto yürüyüşü düzenlenmesi gündeme gelmişti, sonunda Jonathan'a üç aylık bir ek süre tanınmıştı ki, bu da umduklarından fazlaydı. Cathy çocuklara nasıl sofraya kurulacağı konusunda kesin talimat verdikten ve kısa bir süre gazeteleri inceledikten sonra dışarı çıkmak için odasına çekildi. Neil şarap ve dondurma almak için dışarı çıktığını bildiren bir not bırakmıştı. Odaya girdiği sırada Cathy üstüne bir blucin ile temiz bir tişört giyiyordu.

“O ikisi börek yaptıklarını söylediler. Ciddi değiller herhalde, değil mi?”

“Sanırım böreği yapan annem. Tebrik ederim, gazetede kahraman gibi söz ediyorlar senden. Jonathan çok sevindi mi ?”

“Sevinmekten çok şaşkındı, bana kalırsa. Önemli olan, arkamıza aldığımız büyük destek. Bundan sonra işleri o kadar kolay olmayacak. Onu geceyansı paket gibi sınırdışı etmeye kalkamayacaklar.” Neil'in bakışlarında büyük bir canlılık ve heyecan vardı. Bu konuda sonsuza dek konuşabilirdi. Cathy yavaşça önüne baktı. Neil'inkiyle kıyasladığında kendi günü ne kadar yüzeysel kalıyordu.

Neil yanağını okşadı. “Çok güzel görünüyorsun. Ne yazık ki zamanımız olsaydı da...”

“Önümüzdeki günlerde o işe ayıracak fazla vaktimiz olacağını sanmıyorum. Bu arada Maud anneme ayda bir kere seviştığımızı söylemiş.”

“Aman Tanrım! Doğru mu söylüyorsun ? Nereden aklına gelmiş.”

“Söylediklerinin en hafifi bu. Neyse bu konuyu düşünmek bile istemiyorum. Gel yemeğe inelim, kazandığın davanın şerefine bol bol şarap içelim.”

Simon sofrayı kurmuştu. “Kürkçünün gelmeyeceğinden emin miyiz?” diye sordu, kuşkulu bir sesle.

“Kürkçü mü? O da kim?” diye sordu Neil şarap şişesini açarken.

“Sorma, ne olur sorma” dedi Cathy.

Ertesi sabah Geraldine, “Nasıl, mutfak malzemeleri uygun muydu ?” diye sordu merakla.

“Harikaydı. İki fırın, bir buzdolabı, bir derin dondurucu ve bir sürü tencere ve kazan satın alacağız.”

“Memnun oldum. Tom sevindi mi ?”

“Bayıldı! Artırma için fiyat verdik. Bu akşam haber verecekler. Benim elektrikçilerle randevum var, onun için gidemeyeceğim. Feather ve Şirketi sonunda öğleden önce yataktan kalkan bir elektrikçi bulmayı başardılar. Birkaç dakika sonra buluşacağız. Tom'un da başka görüşmeleri var.”

“Birlikte öğle yemeğine ne dersin? Otele gelirsin, yabancı aşçıların hazırladığı bir büfe var. Belki çalacak bazı fikirler bulursun.”

“Çok isterdim Gerladine, ama bir dakika bile vaktim yok. Önce sigortacıyla görüşmemiz gerekiyor, onunla form doldurmamız, işyerinin kullanım değişikliğini bildirmemiz gerekiyor. Bir de ocak ayı ucuzlukları var. James Byrne'le işyerinde buluşmadan önce perdelik kumaş bakmayı düşünüyorum.”

“Kendini öldürüyorsun.”

“İşin başı, yorucu olur.”

“Peki o korkunç yaratıklar neden ailelerinin yanına dönmüyorlar?” Geraldine'in onaylamadığı açtı.

“Aile diye bir şey kalmadı da ondan. Babalarını Leeds'te görenler olmuş. Anneleri de tımarhaneye geri döndü.”

“Peki kız kardeşim ile başarılı ve çalışkan kocası cehennem kaçkını bu ikizlerle bütün gün nasıl başa çıkıyorlar, söyler misin?”

“Annemi bilirsin. Çalışmaya gittiğinde komşulardan yardım istiyor, sonra onlara yemek yapmayı öğretiyor.”

“Akla yatkın bir şey. O eve geri döneceklerse, yemek pişirmeyi bilmeleri şart!”

“Evet Geraldine. Ama ne yapalım ? Yapacak başka bir şey yok.”

“Neil ne diyor? Çocuklar onun sorumluluğunda değil mi?”

“Onları bir yuvaya terk edemeyiz diyor.”

“Desene bu yüzden annenin yuvasındalar.”

“Geceleri de bizim yuvamızda” Cathy'nin sesi neşeliydi.

“Çok eğlenceli olmalı” dedi Geraldine.

“Onlar varken Neil çalışmakta zorlanıyor. Merak etme Geraldine, uzun sürmeyecek.”

“Mr. Feather sizinle gelmedi mi?” O akşamüstü James Byrne'le yeni işyerinde buluşmuşlardı. Matkap sesi kulaklarını sağır ediyordu.

“Ona Tom diyebilir misiniz acaba?” Cathy sesindeki yorgunluğun farkındaydı, kocaman bir gülüşle bunu telafi etmeyi umuyordu.

“Tabii, öyle arzu ediyorsanız, öyle olsun.” Sesi nazikti.

“Aklımızda o kadar çok şey var ki... Her Mr. Feather dediğinizde babasından söz ettiğinizi sanıyorum. Hani içeride telaştan kıvranan, her dakika Maguire'lerin İngiltere'den bir helikopterle gelerek kendisini dava edeceğini sanan Mr. Feather'la karıştırıyorum.”

“Ben biraz önce içini rahatlattım.”

“Bunu nasıl başardınız ?”

“Maguire'lerle telefonda konuşmasını sağladım.”

Tom ile Cathy'nin başaramayacağı bir şeydi bu. Bu acayip içine kapanık adamı daha fazla sorguya çekmekten kaçındı Cathy.

“İyi” dedi. “Şimdi içeriden gelen gürültüyü daha iyi anlıyorum. Bu ana kadar yaptıklarımızı görmek ister misiniz?”

“Ya Tom Feather?”

“O bugün gelemeyecek. İkimiz birlikte her an her yerde olamayacağımıza göre aramızda işbölümü yaptık. Yalnız olmamın bir sakıncası var mı ?”

Yorgun ve bıkkın görünüyordu. James Byrne hiç beklenmedik bir hareketle eğilip genç kadının elini okşadı. “Hiç sakıncası yok Cathy” dedi.

Cathy, St. Jarlath's Crescent'taki evin mutfağında sandalyeye çökerek, “Sana çok şey borçluyum anne” dedi.

“Hayır. En azından babanı bahislerden uzak tuttular.” Lizzie ikisine çay dolduruyordu.

“Onları gün boyu gezdirdi mi demek istiyorsun ?”

“Evet, hem de hayvanat bahçesine götürdü. İnanır mısın, meğerse daha önce hiç hayvanat bahçesine gitmemişler?”

“Ve babam onları kendi parasıyla götürdü, öyle mi ?”

“Dün ufak tefek iyi koşular olmuş anlaşılır.”

“Peki, bugün daha düşünceli mi davranıyorlar?”

“Hayır. Yine de Mitchell'ların yarımında bundan söz etmesen daha iyi olur Cathy.”

“Şimdi neredeler?”

“Resim yapıyorlar. Sesleri çıkmıyor.”

Muttie hayvanat bahçesinde gördükleri hayvanlar arasında en çok beğendiklerini çizmelerini istemişti. Simon alt alta on tane yılan çizmiş, yanlarına adlarını yazmıştı. Maud ise altı tane baykuş resmi yapmıştı.

“Muttie evde baykuş beslememizde hiç sakınca görmediğini

söylüyor” diyerek karşıladı Cathy'yi.

“Öyle mi ? Annen ile baban The Beeches'a döndüklerinde belki bu fikrini onlarla da paylaşır.”

“Belki hiç geri dönmeyecekler” dedi Simon neşeyle. “Ama Muttie yılanlar için sorun çıkabileceğini söyledi.”

“Bence de... Affedersin ama 'Belki hiç geri dönmeyecekler' derken neyi kastediyorsun ?”

“Babamdan ses yok, annemizin sınırları ise çok zayıf.”

“Anlıyorum.”

Cathy mutfağa, annesinin yanına döndü. “Ne yapacağım anne?”

“Beni iyi dinle... Birkaç gün buraya gelmelerine bir şey diyecek değilim, zararı yok. Ama o çocukları evine alarak kendine iyilik yaptığını sanma. Hem Hannah'yı zor duruma düşürüyorsun hem de bir sürü başka şeyin farkında değilsin.”

“Ne demek istiyorsun anne, bir sürü başka şey derken ne demek istiyorsun ?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. En az bin kere söylemedim mi? Bu iş kurma fikri... Onlar gibileri böyle bir evlilik yaptığım için kendini borçlu hissetmeni beklerler, bunu sana kaç kez söyledim. Evde oturmanı ve Neil'e iyi bir eş olmaya çalışmanı isterler.”

“Aman anne... Tanrı aşkına!”

“Hayır. Bir kez olsun beni dinle! Ne senin kadar akıllıyım, ne de tahsilli. Senin gibi karşı çıkamam, ama insanları iyi tanırım. Onların yerlerini sildiğim doğru, ama aynı zamanda konuştuklarını da dinledim. Bizim gibi değiller, biz de onlardan farklıyız. Birbirimizden çok farklıyız.”

“Biz onlardan çok daha iyiyiz, çok daha mükemmeliz.” Cathy'nin gözleri pırl pırl yanıyordu.

“Başlama...”

“Başlayan sensin anne. Hannah Mitchell gibi yaşlı bir ineğin nesi iyi, söyler misin ? Şemsiyesiyle sandalyelerin bacaklarını işaretleyerek seni dizlerinin üstüne çökerten, yeni parlattığın lavabonun içine çay poşetleri atan, yeni yıkayıp ütilediğin havlularla yerleri silen o kadının neresi iyi? Kocasının ailesinden iki şanssız çocuğu kapı dışarı eden bir kadının neresi iyi olabilir? Onun tek iyi yanını bana söyle lütfen.”

“Sus Cathy. Daha alçak sesle konuş.”

“Hayır! Daha alçak sesle konuşmayacağım! Bu çocuklara sırt çeviren annelerinden nefret ediyorum, kocasından da tiksiniyorum! Çocuklar onun kanından değil mi? Canavar olduklarını, dik başlı olduklarını kabul ediyorum, yine de onlardan beteri vardır.”

Herkes başlarından attıysa, herkes terk edip gittiyse, kimse onları istemiyorsa onların kabahati değil ki...” Annesinin yüzündeki ifadeyi görünce kuşkulananak sustu. Şüphelenmekte haklıydı. Si-mon ve Maud ağızları açık, eşikte duruyorlardı ve söylediği her kelimeyi duymuşlardı.

“Merhaba Lizzie. Ben Geraldine...”

“Maalesef Ger, o biraz önce gitti.”

“Kim gitti?”

“Cathy. Onunla konuşmak için aramadın mı ?”

“Hayır. Seninle konuşmak istiyorum. Peki yine de sorayım, Cathy nasıldı?”

“Feciydi. Bana kızdı ve o zavallı çocukların yanında Mitchell'lar hakkında atıp tutmaya başladı. Hepsini duydular.”

“Ne dedi?”

“Eve giderken yolda her şeyi açıklayacağım, dedi. Nasıl açıklayacağımı Tann bilir. Her şeyi daha da berbat etmesinden korkuyorum.”

“Yann yine sana mı gelecekler?”

“Tabii... Başka nereye gidebilirler?”

“Senin evinde ne yapacaklar, lütfen söyler misin ?”

“Büyük bir çantayla kirlilerini getirecekler, ben de onlara çamaşır makinesini kullanmayı, çamaşırları asmayı göstereceğim.”

“İnanmıyorum!”

“Sonra da evlere gündeliğe gitmem gerek. Onlar havuza girebilirler. Havuz gündüzleri bomboş oluyor. Düşünüyorum da belki sen...”

“Hayır! Aklından ne geçiyorsa, hayır! Seni Marian konusunda aradım.”

“Marian mı?”

“Dinle beni Lizzie, yoksa bunadın mı ? Senin Chicago'da oturan Marian diye bir kızın yok mu ? Yakında seni görmek için gelmiyor mu? Erkek arkadaşıyla aynı odada kalıp kalamayacağını soruyor.”

“Ne? Ne dedin?”

“Dediklerimi duydun.”

“Kararlıysa neden benden izin almak ihtiyacını duyuyor? Amerika'da oturanlar zaten istedikleri gibi yaşamaya alışık.”

“Chicago'da değil, Dublin'de, senin evine geldiğinde erkek arkadaşıyla aynı odada kalmak istiyor.”

“Bunun için sana taa Chicago'dan telefon mu etti?”

“Buraya geldiklerinde Harry'yle aynı odada kalmasını nasıl

karşılacağını belli etmeden araştırmamı istedi. Ben de yapıyorum işte... Belli etmeden soruyorum.”

“Çok zor bir karar Ger. Bilmezden gelmek ayn bir şey, gözünün önünde olmasını kabul etmek bambaşka bir şey. Muttie ne der, onu da bilmiyorum.” Kararsızlık içinde çırpındığı seziliyordu.

“Muttie her şeyden çok Wincanton yanşlarında hangi ata oynaması gerektiğini düşünür.”

“Fazla yüz göz olmaz mıyız ?”

“Evet, aynı odada kalabilirsiniz diyeyim mi ?

“Bilmem ki...”

“Duvarlarını ne renk yapacağını bilmediğini, açık yeşil ile pembemsi bej arasında kararsız olduğunu söyleyeyim mi ?”

“Ne?”

“Ne renk mi ? Bence yeşil olsun. Marian'a odaya uyacak yeşil, güzel bir havlu takımı getirmesini söylerim. Amerikalılar havlu hediye etmeye bayılırlar. Önemli olan hangi renkte getireceklerini söylemek.”

“Ama Ger, odayı kim boyayacak ? Muttie'nin bel sorunu olduğunu biliyorsun.”

“Ah, evet, onu çok iyi biliyorum. Seninle birlikte boyanz. Çocuk işgücü hâlâ etraftaysa onlar da bir şeyler taşıyarak, boyalan tutarak filan yardım ederler... Yani onları temizlemeye göndermeden önce...”

“Komiksin Ger.” Lizzie gülüyordu. Savaş kazanılmıştı.

Kamyonet dondurmacının önünde durdu. Cathy üç külahla geri döndüğünde arabada rahat rahat yemeye koyuldular. “Dondurmanın kışın da çok keyifle yendiğini düşünüyorum” diye söze başladı Cathy.

Simon birden, “Annemiz ile babamızdan neden nefret ediyorsun?” diye sordu.

Cathy omuz silkti. “Onlardan hiç nefret etmiyorum, onları tanımıyorum bile. Doğrusunu söylemek gerekirse, düğünümüze de gelmediler.”

“Öyleyse Lizzie'ye ne konuda bağınıydun ?”

“Ne dediğimi duydunuz. Hannah Yengenizden nefret ediyorum. Anneniz ile babanızdan değil, inan bana.”

“Hannah Yenge'den neden nefret ediyorsun ?”

“Sen de nefret ediyorsun. Kaç kez kulağımla duydum.” Cathy savunmaya geçmişti.

“Senin ondan nefret etmeye hakkın yok, üstelik Neil'le evlisin.”

“Sorun da bu ya! Neil'le evli olmamdan hoşlanmıyor. Ailemin ve benim onlar kadar soylu olmadığımızı düşünüyor. Bu da canımı sıkıyor.”

“Sen soylu olmak ister miydin ?” diye sordu Maud.

“Hayır, kesinlikle hayır. Benim hakkımda ne düşündüğüne boş veriyorum. Soyluluğa gelince bende yeterince var. Affedemedi-ğim şey anneme davranışı, onu hep küçük gördü. Ben de bunu unutamıyorum.”

“Söylememizi istemezsin, değil mi ?” Simon birden eline geçen korkunç fırsatın ve güçlü konumunun bilinciyle gözlerini kısmış yüzüne bakıyordu.

“Neyi söylemenizi?” Cathy şaşırmişti.

“Dediklerini... Babamın kaçak gibi sıvıştığını, annemin ise sinirlerini yatıştırmak için sarhoş olduğunu ?”

“Söylediklerim doğru değil mi ?” Cathy ikisine de ayrı ayrı bakarak sordu.

“Evet.” Simon daha kaygan bir zemindeydi artık. “Ama Hannah Yenge'den nefret ettiğini söylememizi istemezsin, değil mi?”

“Kime isterseniz söyleyin. Ben sizin ondan ne kadar nefret ettiğinizi söylemem. Burada önemli olan terbiyeli davranmak. Ama gizli bir yanı yok, öyle değil mi?”

Simon elindeki fırsatı kaçırdığını fark etmişti. Son atılımını yaptı. “Ya Neil'e söylersek?”

“Neil bunu duymaktan bıktı, ama söylemek istersen lütfen çekinme, söyle. Şimdi gidip bir şeyler yiyelim. Bugün bizim için börek pişirmediginize göre...”

Dondurmalarını bitirdiler ve yola koyuldular. Cathy kendi kendine hafifçe gülümsüyordu.

Çin lokantasındaydılar. Çocuklar dikkatle mönüyü inceliyordu.

“Neil ve sen zengin misiniz, fakir misiniz ?” soruyu soran Si-mon'dı.

“Fakirden çok zengine yakın sayılırız. Kusura bakma ama böyle bir soru kimseye sorulmaz. Haberin olsun diye söylüyorum.”

“Sormadan nasıl öğrenir insan ?” diye sordu Maud.

“Bazen her şeyi öğrenemeyeceğimizi kabul etmemiz gerekir.”

“Benim bilmem şarttı.”

“Şart mıydı?”

“Kaç türlü yemek ısmarlayabileceğimizi anlamak için” dedi Simon, dünyanın en olağan şeyymiş gibi.

“Anlıyorum. Dört kişiyiz.”

“Beş kişilik imperial mönü ısmarlayabiliriz” dedi Maud.

“Tamam, o mönüye bayılırım.”

“Önce yemeklerin fiyatına bakmak istemez misin ?”

“Hayır Simon. Gerek yok.”

“Çok zengin olmalısın, babandan çok daha zengin.”

“Ne ?” Cathy bitkin olduğunu anladı.

“Muttie, baban. Sen de onun gibi beyinde sesler duyuyor musun?”

“Sesler duyduğumu bilmiyordum.”

“Evet, hep nal sesleri duyuyormuş. Gök gürültüsü gibi gürle-yen nal sesleri.”

“Haa, anladım. At yarışlarındaki gibi.”

“Kalbiyle aynı ritimde koştuklarını söylüyor. Bunu biliyor muydun Cathy ?” Maud her öğrendiği yeniliği paylaşmak isteyenlerdendi.

“Emin değilim.”

“Muttie bu seslerin kan dolaşımını hızlandırarak insanı daha sağlıklı kıldığını da söyledi.”

“Öyle mi? Biz de deneyelim bari.” Bir taraftan da mönüyü eline aldı. Beş kişilik imperial mönü ısmarlamak için acele ediyordu.

“Bunu denemek yanlış bence” dedi Simon.

“İnsanda ya doğuştan olurmuş ya da olmazmış. Babana kalırsa Simon ile bende doğuştan var.” Sesinde büyük bir gurur seziliyordu Maud'un.

“Varsa ikiniz için ne kadar üzüldüğümü bilemezsiniz. Çok çok üzüldüm.”

“Neden?”

“Hayatınızın sonuna kadar nal sesleriyle sağırlaşarak yaşayacaksınız demek de ondan. Yanşlardan başka hiçbir şeye ne zamanınız kalır ne de paranız.”

Waterview'a döndüklerinde ikizler sofrayı kurdular, ellerini yıkadılar ve terbiyeli terbiyeli bir köşeye oturdular. “Bir kutu bira getireyim mi ?” diye sordu Simon.

“Aman Tanrım, hayır. Yine de teşekkürler Simon.”

“Muttie biranın rahatlattığını söylüyor da.”

“Ben çok çok rahatım” dedi Cathy.

Telefon çaldı. Arayan Tom'du. “Her şey yolunda mı ?”

“Elimden geldiğince dayanıyorum Tom.”

“Anladığım kadarıyla çocuklar hâlâ sizinle.”

“Evet.”

“Başka her şey yolunda mı?”

“Şaşılacak derecede yolunda gitti. Hiç sorun çıkmadı. Senden ne haber?”

“Fena feğil, yorucu ama felaket diye adlandırılacak bir durum çıkmadı.”

“Eminim.” Cathy içini çekti.

“Haftaya bir gün tatil yapacaksın. Senin dinlenmeni sağlayacağım.”

“Bundan eminim. Her şeyin yolunda gittiğine sevindim. Bol şanslar Tom.” Ahizeyi yerine koydu, masaya döndü.

“Tom bu akşam bir garsonluk işi mi yapıyor ?” Soruyu Maud sormuştu.

“Catering” diye düzeltti Cathy.

“Tamam, işte ondan?”

“Evet, öyle sayılır. Siyah fasulye sosu nasıl ?”

“Biraz tuzlu ama fena sayılmaz. Hepsini bitirebilir miyiz ?” Si-mon kutudan kaşık kaşık yiyordu.

“Tabî. Ben yeterince yedim. Neil'in hakkını da finna koydum.”

“Ya kürkçü. O geliyor mu?”

“Hayır Simon, gelmiyor.”

“Umarım hiç gelmez” dedi Simon. “Nedense ondan ne zaman söz etsek rahatsız oluyorsun.”

O akşam yatakta Neil, “Haftaya okulları başlıyor” dedi. “Biraz daha kolay olacak sanırım.”

“Bir şey sorabilir miyim Neil ?”

Elindeki mahkeme raporlarını bıraktı ve Cathy'ye döndü. “Ne soracağınızı biliyorum. Cevabı, hiçbir şey.”

“Ne soracaktım ?” dedi Cathy gülerek.

“İkizlere bugün için ne gibi bir program hazırladığınızı soracaktım. Cevabım da hiçbir şey hazırlamadım.” Yüzünde üzgün bir gülümseme vardı. “Tatlım, korkunç bir gün yaşadım.”

“Biliyorum. Benimki de oldukça yoğundu.”

“Biliyorum, biliyorum... Eve de geç geldim. Ama onlar varken evde çalışamıyorum Cathy. Bir kafede oturdum. Evde durmadan soru soran çocuklar var diye insanın kendi evine gelememesi korkunç bir şey.”

“Sanırım bütün çocuklar böyle.”

“Onların vesayetini mahkemenin kararına bırakmayı düşünüyorum.” Sesi duygusuzdu, “işlemlere yarın başlıyorum.”

Cathy tokat yemiş gibi kocasına baktı. “Ama öyle yaparsan bir devlet kurumuna, sonra koruyucu bir aile yanına, yabancılara verirler!”

“Birkaç gün öncesine kadar biz de onlara yabancı değil miydik?”

“Ama onlar aileden.”

“Senin ile benim ailemden değiller.” Neil olaylara hâkim görünmeye çalışıyordu. “Bu durumu kabul etmem mümkün değil. Bugün Dört Mahkeme'de Walter denen o pislığe rastladım. Görsen nasıl da soğukkanlı. Yok efendim çalışması lazım, kayağa gidecekmiş, ondan yardım beklememeliyiz.”

“Peki o çocukları iki Saatliğine bile ona teslim edebilir miydin?”

“Sadece benim değil, senin de işin sekteye uğrar. Böyle bir yük” altına girmemize izin veremem. Bu kadar uğraşarak bir yerlere getirdiğimiz işimizin iki yumurcak tarafından berbat edilmesine göz yumamayız.”

“Bütün dünyada aynı sorun yaşanıyor sanırım.”

“insanların çocukları kendilerinden farklı olabilir. Yine de bu deneyim çocuk istememekte ne kadar haklı olduğumuzu kanıtladı. Bunu açıkça görmek için Maud ile Simon'a bakmak yeter de artar.”

“Bizim çocuklarımız Maud ile Simon'a benzeyemezler” dedi Cathy kıkırdarak.

“Neyse, anlama fırsatımız olmayacak.” Sesi ciddiydi. “Cathy seni onlardan kurtaracağım, göreceksin. Biraz paraları olmalı, sonra The Beeches'ı ipotek ederiz biraz para buluruz. Bu şekilde onlara az da olsa göz kulak olabiliriz.”

“Mahkemeye müracaat edersen nereye göndereceklerine kan-şamayacağımızı biliyorsun. Karar vermeden önce ne olur birkaç gün daha bekle, neler olup bittiğini anlayalım.”

Neil karısını kendine çekti. Cathy sonra uzun süre gözleri açık karanlığa baktı.

Geraldine işe sekizden önce gelmezdi. Sabahları sadece otelin reklam ve halkla ilişkileriyle ilgilenirdi. Ama kendine ait bir şirket kurduğu zaman, oluşturduğu müşteri listesine üç kişi bakmak zorunda kalmıştı. Scarlet Feather'a iş çıkacak herhangi bir proje olup olmadığını anlamak için önündeki listeyi inceledi. Haywards mağazası birkaç ay sonra bir defile düzenlemek istiyordu, ama oradan Cathy'ye iş çıkmazdı. Gjuentin's lokantası da yemek ödülleri dağıtacak, ama o da kendi bünyelerinde yapacakları bir şeydi. Bahçe eşyaları üreten bir şirket sergi düzenlemek istiyordu, belki oradan iş çıkardı. “Önce yeri görmem lazım”

diye düşündü. Onları yaptıkları güzel yemeklerden anlamayan insanların bulunduğu, çim biçme makineleriyle dolu berbat bir yere gönderemezdi.

Hafta sonuna dek pek çok şey değişmişti. Elektrikli aletler yerlerine takılmış, raflar boyanmıştı; Cathy ile Tom geri kalan malzemeyi bekliyorlardı. Pencere pervazları ile giriş

kapısı kırmızıya boyanmıştı. James Byrne başka bir gezegende yaşayan yaratıkları temsil edermişçesine ve ciddi bir sesle Maguire'lerin gidişattan son derece memnun kaldıklarını söylemişti. Tom ile Cathy'nin avukatı işlerin zaman almasının doğal olduğunu belirterek, kontratta herhangi bir aksaklığın olmadığını söylemişti. Marcella destek olmak, yardım edebilmek için neredeyse yalvarmıştı. Geraldine, Cathy ile ortağına ileride iş verebilecek şirketlerin listesini çıkarmıştı. Cathy ile Neil ise Simon ve Maud'u en azından şimdilik terk etmenin imkânsız olduğuna karar vermişler, ancak hep birlikte Waterview'da oturmanın da zor olduğunu kabul etmişlerdi. Iizzie ve Muttie'ye gelince, çocuklardan çok memnun görünüyorlardı, evde yapacakları bir sürü iş icat ediyorlardı. Haftaya okula döneceklerdi. Biraz fedakârlık gerekiyordu. Neil babasının resmî olmayan bir yardımında bulunmaya razı olduğunu açıkladı. Aslına bakılırsa, işler hallolana dek ortalığı yatıştırmak için Hannah ve Jock'un kefalet parası demek daha doğrudu. Yaptıkları anlaşmaya göre okul çıkışı çocuklarla Iizzie ve Muttie ilgilenecek, ikizler bir gece Waterview'da, bir gece St. Jar-lath's Crescent'ta kalacaklar, karşılığında da Cathy'nin annesi ile babasına belirli bir ödeme yapılacaktı. Bir ev yerine iki evleri olacaktı. Maud ile Simon, “tamam” dediler, onlara uyardı.

“Daha nazik olabilirsin Maudie” dedi Cathy'nin babası. Mut-tie'de ikizlerin en kötü davranışlarını bile alınmadan, tatlılıkla düzeltme yeteneği vardı.

“Sana ne kadar teşekkür etsem az anne” dedi Cathy.

“Saçmalama... Görmüyor musun Muttie'nin günlerini nasıl dolduruyorlar? Baban onlardan çok hoşlanıyor.”

“Olamaz. Zaman zaman o kadar kaba davranıyorlar ki... Kendi yataklarını yapmalarına, temiz giyinmelerine ve her şeyi temiz kullanmalarına dikkat et, lütfen. Waterview'daki banyonun her tarafında ıslak havlular bırakmışlardı. Neil az kalsın çıldıracaktı.”

“Yok, hayır, hiç merak etme. Öyle şeyler hallolur. Neil bize o kadar para veriyor ki artık Mrs. Gray'e gitmekten vazgeçebilirim.”

“Hannah kadar felaket olan kadın mı?”

“Mrs. Gray'in yanında Mrs. Mitchell melek kalır” dedi Lizzie gülererek.

Neil'in St. Jarlath's Crescent'a rahatça geldiğini gören Cathy Oaklands'ı ziyaret etmek zorunda hissetti kendini. Kayınvalidelerini ziyaret etmeden önce geçerli bir neden arayan kim bilir kaç kadın vardı. Hannah açıkça karşıyken işinin kendisini nasıl heyecanlandırıldığını, inşaatın çok çabuk ilerlediğini söylemek istemiyordu. Jock Mitchell'ın iki yeğenin, eski hizmetçisi ile işe yaramaz kocası diye adlandırdığı insanların evinde kaldıklarını da hatırlatmak istemiyordu Cathy. Yılbaşı davetinde tanıştığı misafirleri kullanmakla suçlanmamak için o asabi Mrs. Ryan'a elmalı turta yaptığını da söyleyemezdi Hannah'ya. Mrs. Mitchell, Neil ile Cathy'nin Waterview'daki evlerinde yaptıkları değişiklikleri hiç merak etmiyordu. Aslında böylesi daha iyi, diye geçirdi içinden Cathy, son zamanlarda eviyle hiç ilgilenememişti. Yine de Neil'in hatırı için annesiyle görüşmek zorundaydı.

Bir gün saat dörtte beyaz kamyonetiyle Oaklands'ın yokuşunu tırmanmak için kendini zorladı. Bir yandan da Hannah'nın hem ona hem de beyaz arabasına küçümser bir tavırla bakacağını biliyordu. Cathy bir şey bırakmak için uğramış izlenimi vermeden, kadının bu davranışlarını görmezden gelmeye ve elinden geldiğince kısa bir ziyaretten sonra ayrılmaya karar verdi. Beraberinde kayınvalidesine dayanacak güçte bir bitki getirmişti. Oaklands'ın tropikal ülkeleri kışkıracak sıcaklıktaki radyatörlerinin bile öldüremeyeceği cinsten bir bitkiydi bu. Kapıyı çaldı.

“Cathy.” Kayınvalidesi kapıda bir grup dansçı bulsa bu kadar şaşırmasdı.

“Evet, Mrs. Mitchell. Bugün ziyaretinize geleceğimi bildirmek için, size kart göndermişim.”

“Öyle mi? Belki de... hatırlamıyorum.”

“Meşgulseniz...”

“Yoo... hayır! Seni görmek o kadar şaşırtıcı ki. Lütfen gir.”

“Bunu size getirdim. Düşündüm ki...” Cathy saksıyı uzattı. Kadın deli olmalıydı. Ziyaret edeceğini bildirmek için önceden not yazan gelinine insan nasıl “Seni görmek o kadar şaşırtıcı ki” diyebilirdi?

“Çok teşekkür ederim canım.” Hannah Mitchell elindeki bitkiye bir kez olsun bakmadan girişteki masaya bıraktı. “Geldiğine göre mutfakta otursak daha iyi olur, orası daha rahat.” Önden giderek yol gösteriyordu.

Cathy öfkeden köpürüyordu. Alnında yeni bir tik mi oluşuyor, yoksa hayal mi ediyorum, diye düşündü. Mrs. Mitchell kimseyi mutfakta kabul etmezdi. Misafirler, akrabalar, eve kim gelirse

gelsin salona kabul edilirdi. Cathy onun amacını anladı ve aynadaki aksine gülümsedi. Görüntüsü onu korkutmuştu. Yorgun ve gergindi. Saçları yağlanmış, kulaklarının arkasına yapışmıştı. “İşbaşı yapmadan kendime çekidüzen vermeliyim” diye düşündü; yoksa bu görüntüsüyle müşterileri kaçırırdı.

“Çok kötü görünüyorsun” dedi Hannah Mitchell rolünü ezberlemiş gibi.

Cathy aklına ilk gelen cevabı vererek, “Yirmi dört saat süren griplerden oldum galiba” dedi. Hannah'nın korkunç mikrobu kapmaktan irkilerek iki adım geri çekildiğini gördü. “Tabii ki bulaşıcı değil” diye ekledi neşeli bir sesle. Konuşmaları zorakiydi. Cathy Kanada'da oturan Amanda'yı sordu, Ontario telefon şebekesinin bozukluğu konusunda bir konferans dinledi; Amanda eski zamandan kalma at arabalarıyla taşımacılık yapan bir şirkette çalıştığından ne faksı vardı ne de e-mail'i. Hannah'nın söylediklerini dinlerken yüz ifadesinde hiç değişiklik olmaması için gayret sarf ediyordu Cathy. Bu hikâyede yalan söyleyen biri olduğu kesindi: ya Amanda ya da Amanda'nın annesi. Hangisi olursa olsun ortada hazin verici bir durum vardı. “Hazin kelimesini hatırla” dedi kendi kendine; “birazdan buradan sağ salim çıkacaksın.”

Bu yerleri ve bu masanın bacaklarını yıllar boyunca ovan Iizzie Scarlet o sırada St. Jarlath's Crescent'ta Simon ve Maud'a ev yapımı pandispanya ile birer bardak süt içirmekle meşguldü. Daha sonra videoda oyun oynayacaklar, akşam da çocuklara ütü yapmasını öğretecekti. Acaba öteki at kazansın diye aym eküriden bir başka atı geride tutarlar mı diye tartışmalar yapılacak, belki de bazı komşular akşam misafirlige gelecekti. Kısacası yapacak çok şey vardı. Cathy, Geraldine Teyzesinin bir sefarette akşam yemeğine davetli olduğunu ve Hayvvard's'tan göz kamaştırıcı bir elbise satın aldığını biliyordu. Evli iki arkadaşı, Katy ile June Cathy'yi birlikte verdikleri partiye davet etmişlerdi, ama genç kadın Neil'le Waterview'da baş başa güzel bir akşam yemeği hayalini kuruyordu; bu sayede belki ayda bir seferden daha fazla sevişme fırsatı çıkardı. Maud'un seks hayatı hakkında yaptığı yorum tuhaf bir şekilde hakikati yansıtıyordu. Shona Burke geçen hafta tanıştığı ve daha sonra hiç aramayacağından emin olduğu bir adamla yemeğe çıkıyordu. Tom da bir akşamlığına Scarlet Feather'ı bırakarak, Marcella'yı dikkat çekebileceği gece kulüplerinden birine götürmeyi kabul etmişti. Fotoğrafçı Ricky şehrin ünlü

modacılarla kaynadığını söylemişti. Mr. ve Mrs. JT Feather İrlandalı Tenorlar konserine gidiyorlardı, sessiz

James Byrne'e gelince o da tiyatroya gideceğinden söz etmişti. Karşısında durmadan saçlarını düzelter ve kaliteli yün eteğini çekiştiren Hannah Mitchell'in ise bu soğuk ve yağmurlu ocak akşamında ne buluşacağı bir arkadaşı ne de gideceği bir yeri vardı. Cathy bir yandan yüzündeki ilgili ve nazik gülümsemeyi korurken, bir yandan da kendine bunları hatırlatıyordu.

Nasıl olduğunu anlamadan işler birden yoluna girdi. Temizlik ve sağlık kurallarını okudular, sonra işyerlerinin yasalara uygun olduğuna dair belge almak için başvuruda bulundular. Beyaz kamyonetlerine, kocaman kırmızı bir tüy olan logolarını koydular, altına da şirketin adı ve telefon numarası yazıldı. Bir matbaaya kartvizit, broşür ve davetiye ismarladılar.

Tom ile Cathy baskı işlerini düzenlemek için matbaaya gittiklerinde, “O adresi biliyorum, orada Maguire adında bir matbaa vardı eskiden” dedi tezgâhın arkasındaki adam.

“Evet, doğru. Biz onlardan yeni satın aldık. Onları tanır mıydınız ? İyi bir matbaa mıydı ?”

“Ah evet, bir zamanların en iyisiydi. Sonra zaman değişti, onlar değişmedi, üstelik diğer olaylar oldu.”

“Ne olayları?”

Adam ikisinin yüzüne baktı, kararını değiştirmişti. “Bilmem” dedi, “unuttum.”

“Şimdi İngiltere'deler” dedi Tom yardım etmek için.

“Neredeseler Tanrı yardımcıları olsun” dedi ihtiyar adam.

Kamyonetteydiler. Cathy çok sessizdi. “Gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz Cathy. Boşuna kafa yorma” dedi Tom.

“Acayip bir durum olduğu belliydi. Tabii James'ten herhangi bir şey öğrenmeyi hayal dahi edemeyiz.”

“Ne önemi var?” dedi Tom.

“Sen merak etmiyor musun ? Bilmek istemez misin ? Erkekler bazen ne kadar meraksız oluyor!”

“Pratik demek daha doğru olur bence. Bu akşam bir yerde buluşalım, birlikte kahve iç, yapacaklarımızın listesini hazırlarız. Ne dersin?”

Scarlet Feather'la ilgili işleri evin dışında yapmaya başlamışlardı. Neil'in çalışma odasına el koymak haksızlık olur, diye düşünüyorlardı. Marcella'ya gelince oturma odasını veya mutfağını işgal etmek doğru değildi. Neil ile Marcella'nın herhangi bir eleştiride buldukları söylenemezdi; şikâyet etmiyorlardı, sadece ikisinin

de yardım edecek vakti yoktu. Neil haftanın her akşamı komisyon toplantılarına giriyor veya danışma gruplarına katılıyordu; Marcella ise kusursuz vücudunu daha da

mükemmelleştirmek için on dört günlük su jimnastiği kursuna yazılmıştı, ikisi de yardım etmek istediklerini, ama zamanları olmadığını söylüyordu.

Bir akşamüstü Neil merdivene tırmanıp duvarları boyamış, başka bir akşam Marcella perdeleri dikmeye yardım etmişti. Sonra havalandırma kurallarını duyduklarında Marcella ile Neil'in gülmekten yerlere yattıkları gece vardı. "Buhar veren aletler" veya gözenekleri azami 1,2 milimetre, uzunluğu 16 milimetre haşere geçirmez ağ" gibi terimleri duydukça kahkahalara boğulmuşlardı. Oysa Cathy ve Tom catering kolejinde bu terimleri öğrenmişlerdi, onların haline gülümsemekle yetinmişlerdi. Kendilerine şirketi kuracak parayı veren iştirakçilerinin öyle aşırı istekleri yoktu.

"İkinizin bu işin altından kalkacağından yüzde yüz emin olmasam, alnımın teriyle kazandığım parayı bu kadar kolay vermezdim" dedi Geraldine açıkça.

"Bize verdiği bu kadar parayı nasıl kazanmış?" diye sordu Tom merakla.

"Hiç fikrim yok. İhtiyar Mr. Murphy'yle ilişkisi olduğunu zannedirdim, ama değil. Parasını iyi yatırımlar yaparak değerlendirmiş olmalı."

Tom tahtaya vurarak, "En azından bugüne kadar" diye ekledi. Joe Feather Londra'dan mektup yazmıştı. "Neden annenlerle oturmuyor?" diye sordu Cathy. "Ne kadar memnun olurlardı."

"Bilmem" dedi Tom. "Bencillikten olmalı." Sesinde öyle tuhaf bir şey vardı ki, Cathy yüzüne bakmak zorunda hissetti kendini. Dünya bilinmeyenlerle dolu, diye içinden geçirdi genç kadın. Bir yandan da şirketi tanıtmak için verecekleri davetin listesini hazırlıyordu.

"Ricky'nin bize faydalı olabilecek ilişkileri var" diye söze başladı genç kadın.

"Yılbaşı gecesi Ricky'ye ayıp ettim" dedi Tom mahcup bir ifadeyle.

"Aslında senden hiç beklemem, ama öyle davrandıysan bile hatırlayacağımı sanmıyorum." "Hatırlayabilir."

"Saçmalama. Bunu söyleyen ben olsaydım, beni hemen dünyanın merkezi olduğumu sanmakla suçlardın."

Tom güldü. "Haklısın. Tabii ki Ricky'den bir liste isteyeceğiz, sonra Shona'dan da... Eskiden kolejde tanıdıklarımızı da unutmamalıyız. Ama bence asıl arkadaşlarımızı ve ailelerimizi çağırmalı-yız. Ne dersin?"

"Aynı fikirdeyim. Aslına bakarsan ailemden veya arkadaşlarımdan bize çok iş çıkacağını söyleyemem. Babamın ve ortakların dediği arkadaşlarımm ve ganyan bayilerinin sabah vardiyasında bize iş vereceklerini ummuyorsun herhalde."

"Benimkiler de öyle" dedi Tom. "Amaç bu değil zaten."

"Bir anlaşma yapalım mı? İkimiz? Hemen? Sen kayınvalideni davet etmezsen, ben de benimkini çağırمام."

"Benim kayınvalidem, kayınpederim yok ki. Bunu çok iyi biliyorsun. Hem seninkileri davet etmeye mecbursun. Bunu da çok iyi biliyorsun."

Cathy içini çekerek, “Sadece bir temenniydi” dedi. “Benimki gelirse orada bulunan herkesin burnundan getirir, davet edilmezse altı ay surat asar.”

“Neil ne diyor?”

“Ne dediğini sanıyorsun ? Sana kalmış, diyor. Çok net bir ce-vapmış gibi.”

“Öyleyse ne yapıyoruz? Davet ediyor muyuz?”

“Sanınm buna mecburuz. Marcella'nın gecemizi berbat edecek davetlileri var mı ?”

“Hayır. Kimsenin sözünü etmedi.”

“Demek kötü kalpli kurdu davet eden bir tek ben varım. Listeye devam edelim. Ünlü birilerini çağırarak mıyız? Bakarsın gelirler.”

“Kesinlikle çağıralım.” Tom hevesliydi. Hannah Mitchell'm gölgesi üstlerinden çekilmişti.

“Partide ne yapacağız ?” diye sordu Maud.

“Sizin partiye geleceğinizi sanmıyorum” dedi Cathy.

“Başka nereye gidebiliriz ki?” diye sordu Simon her şey kesinleşmiş gibi.

“Bu davet büyükler için Simon.”

“Ben her yaştakiler için diye biliyordum.” Konuyu derinlemesine düşündüğü belliydi.

“Tabî, ama dokuz yaşındakiler için değil” dedi Cathy, bir yandan da sakin olmaya gayret ediyordu.

“Peki biz ne yapanz? Nereye gideriz? Sen partidesin, Neil partide, Muttie ile Lizzie de öyle. Hannah Yenge ile Jock Amca da... Bize bakacak kimse kalmayacak ki.”

ÖD

“Muttie bizi okuldan aldığında partiye geleceğimizi söyledi.”

Cathy yine işleri kolaylaştırdığı için babasını tekmelemek istedi. Sonra birden babasının hiçbir Mitchell'ın yapmayacağı bir davranışta bulunduğunu, okula kadar yürüyerek çocukları eve getirdiğini hatırladı. Paniklememeli, soğukkanlılıkla düşünmeliydi.

“Walter... Ağabeyiniz Water sizinle ilgilenir.” Bu buluşu yüzünden kendisini tebrik etti.

“Olmaz. Kayağa gideceğinden söz etti” dedi Maud zafer kazanmış gibi.

“Misafirlerin paltolarıyla ilgilenebiliriz. Muttie bunun bizim için uygun bir iş olduğunu söyledi.”

“Öyle mi dedi ?” diye sordu Cathy. “Acaba bu arada benim de davette neler yapmam gerektiğini söyledi mi ? Yoksa sadece sizin işinizi planlamakla mı yetindi ?”

“Hayır. Bir şey söylemedi” dedi Simon ciddi bir sesle. “Senin neler yapman gerektiğini bildiğini sanıyordur. Ne de olsa kendi garsonluk işin.”

“Catering şirketi” diye düzeltti Maud anında.

Feather'lar “Davetiyeye resmen cevap vermemiz gerekir mi?” diye sormuşlardı Tom'a.

“Ters bir cevap vermedin, değil mi ?” Cathy bir yandan ufak pastaların hamurunu hazırlıyordu.

“Kendimi zor tuttum” dedi Tom. “Öyle aptalca ki. İçeri alınmayacağınızı mı zannettiniz?’ derken sesindeki alaylı ifadeyi fark ettim.”

“Onlar da benimkiler gibi davetlere gitmeye alışık değiller” dedi Cathy arkadaşını teselli edercesine.

“Seninkiler en azından duvarlan elleyerek 'Aslında bir kat daha boya sürülmeliydi, ama zaman yetmedi' demeyecekler.” Tom'u teselli etmek güçtü.

“Bunu yapmazlar, ama annem san naylon önlüğünü giyip bulaşıklara yardım etmeyi teklif etti. Bu konuda üç kez kavga ettik. Babam da kendi birasını getirecekmiş, iyi şaraplar başını ağrıtı-yormuş.” Cathy küçük pastaları yan yana dizdiği tepsiyi finna sürerek saati ayarladı.

“Ama senin Geraldine gibi bir teyzen var. Odadakilerle teker teker ilgilenip konuşacak biri.” Tom bir yandan büyük bir maharetle elindeki piliçleri sicimle bağlıyordu.

“Senin de bütün kadınları mutlu edecek seksi ağabeyin var ama... Dua edelim de o gece cazibesini kullansın. Onu izlemeye

bayılıyorum; kadınların ne kadar kolay avlandıklarına da şaşıyorum.”

“İlk başlarda Marcella'nın da kapılmasından korkmuştum. Tan-rı'ya şükür korktuğum başıma gelmedi.”

“Marcella mı? Sen varken Joe'ya kapılmak mı?” Cathy güldü.

“Ama o çok hoş.” Tom'un sesinde hafif bir endişe seziliyordu.

“Çok cüretkâr demek istiyorsun. Senin Marcellan bunu yutmayacak kadar akıllı.” Marcella'nın büyük tanıtım davetinden önceki günlerdeki davranışı Cathy'yi şaşırtmıştı. Perde arkasında çok yardımcı olmuş, Haywards'taki işinden çıkınca üstüne bir kot pantolon geçirip ellerini korumak için lastik eldivenler takarak verilen en zor ve pis işleri canla başla yapmıştı, ama iş davette servis yaparak yardım etmeye gelince kesinlikle reddetmişti. Kendine göre geçerli nedenleri vardı.

“İnsanın bir rüyası, bir amacı olmasının ne demek olduğunu senden iyi kim anlar Cathy ? Tom ve sen hayallerinizi gerçekleştirdiniz. Ama ben daha gerçekleştiremedim. Manken olmak istiyorum. Yapabileceğimi biliyorum. Meşhur mankenler kadar iyi olduğumu biliyorum. Bir yerlere gelmek için aldığım derslere küçük bir servet harcadım. İnsanların beni garsonluk yaparken görmelerini istemiyorum. O zaman hayat boyu manikürcü ve garson olarak kalırım diye korkuyorum.”

“Bunlardan daha kötüsü de olabilirdi” dedi Cathy soğuk bir sesle.

“Sen de daktilo veya satıcı olabilirdin, ama fazlasını istedin.” Marcella'nın cevabı duygusaldı. Vestiyerde durmayı da reddetmişti. “Davete ancak misafir olarak katılıyorum” diyordu. Herkes gittikten sonra ortalığı temizlemek için yardım edeceğini, ama herkesin gözünde herhangi bir davetli olarak kalmak istediğini söylüyordu. Fikir değiştirmeyeceğini anlayan Cathy ısrar etmedi. Tom'a ikizlerin de davet programında yer alacağını henüz açıklamamıştı. Ortaklık karşılıklı hoşgörü demek değil miydi?

James Byrne, davete memnuniyetle geleceğini bildirdi. Bunu duyan Cathy hem şaşırıldı hem de sevindi.

“Tabii beraberinizde şey... getirmek istediğiniz herhangi biri varsa...” Cathy çekinerek konuşuyordu.

“Teşekkür ederim. Yalnız geleceğim.”

Yaşlı adam zor alışmış olsa da birbirlerine isimleriyle hitap etmeye başlamışlardı. Öyle nazik ve eski moda biriydi ki. Bir de sıkı ağızlı... Maguire'lerle ilgili işlemler bitmek üzereydi. Oysa

Cathy ile Tom işyerini satın aldıkları matbaa sahipleri hakkında ilk gün öğrendiklerinden fazla bir şey bilmiyordu. James hakkında biraz daha fazla bilgi sahibi olmuşlardı.

Rathgar'da bahçe katı diye adlandırdığı, Victoria Dönemi'nden kalma büyük bir evde oturuyordu. Hayatının çoğunu taşrada, büyük bir şirketin muhasebe müdürü olarak geçirmişti. Dublin'e geleli beş sene olmuştu. Artık emekliydi. Bütün gün ne yaptığını, nasıl vakit geçirdiğini, sıkılıp sıkılmadığını soramıyorlardı. Ailesi olup olmadığını da soramıyorlardı. Konuşmaları sıcak ve rahat görünse de daima profesyonel çerçevede kalıyordu. Tom bir seferinde şirketin hesaplarını tutacak kimse tanıyıp tanımadığını sordu. İlk başlarda haftada bir sabah yeterliydi, fazlasına gerek yoktu. Böyle birini tanıyorsa...

“Seve seve yaparım” dedi James.

“Neyi? Birini bulmayı mı?” Cathy ne demek istediğini anlayamamıştı.

“Hayır. Defterlerinizi tutmayı. Tabii isterseniz. İlk başlarda haftada iki saat yeterli olur bence.”

“Ama Mr. Byrne... yani James, böyle bir şeyi sizden nasıl isteriz?” diye söze girdi Tom.

Cathy adamın yalnız olduğunu, yapacak hiçbir işi olmadığını anladı. “Tabii isteriz. Bizi bir süre denemeyi kabul ederseniz çok mutlu oluruz” dedi Cathy. James Byrne'ün yüzü daha önce hiç görmedikleri biçimde aydınlandı, neredeyse yakışıklı olduğu söylenebilirdi. Gülüşüne rağmen ciddi, ama yakışıklı...

“Annene bir elbise getirdim, berberden de randevu aldım” dedi Geraldine.

“İflas edeceksin” dedi Cathy.

“Annenin gitmekte ısrar ettiği berber mi beni iflas ettirecek? Asla!”

“Ya elbise?”

“Oxfam'dan.” Geraldine'in tertemiz bakışları yalan yüklüydü.

“Hayır değil... Haywards'tan.”

“Bunu da nereden çıkardın ?”

“Shona Burke elbiseyi alırken sana rastlamış. O söyledi.”

“Vay dedikoducu!” dedi Geraldine gülerek.

“Annem elbisenin Haywards'tan alındığını öğrenirse Maud'un sinir hastanesi dediği klinikte, yanımdaki yatağa yatarı. Ah, Geraldine, o çocuklarla ne yapacağım ?”

“St. Jarlath's Crescent'ta bir komşu, yok mu?”

“Tabî var, ama annemin her biri hakkında bir çekincesi var. Ben de bütün gece sinir içinde çocukları merak etmesini istemiyorum.”

“Peki, peki... Bana ver” dedi Geraldine. “Peter'ın otelinde çocuk bakma servisi var, oraya koyarım.”

“O da ne demek?”

“Bu durumda tavuk şiş, cips, videoda uygun bir film ve isterlerse ısıtılmış bir havuzda yüzmek demek.”

“Bunu yapar mısın ? Gerçekten ?”

“Tabî yaparım. Yarın akşam kendi yatırımımı da korumak zorunda olduğumu unutma.”

“Senin yaptığın yatırım değil, bize her zaman uzattığın can simidi” dedi Cathy.

Geraldine bu sözleri duymak istemiyordu. “Çok yorgunsun, ama yarın müthiş başarılı bir gün olacak, göreceksin. Yatırım yapanlar kendilerini güvende hissettiler mi, bil ki herkes güvendedir. Bana mönüyü tekrarlar mısın?”

Cathy, Simon ile Maud'a, “Yarın akşam bir otele gideceksiniz” dedi.

“Davete gitmeyi tercih ederdim” dedi Simon.

“Size yardım etmek için” diye ekledi Maud.

“Biliyorum ve çok duygulandım, ama fazla yerimiz yok, üstelik otel çok daha eğlenceli, daha iyi vakit geçireceksiniz.”

“Walter sizin partiye geliyor mu ?” diye sordu Maud.

“Evet, sanıyorum. Aslında davetiyeye cevap vermedi, ama geleceğinden eminim.”

“Tom ile senin yanında mı çalışacak ?” diye sordu Simon.

“Bütün davetliler bir bardak içki için yerlerde kıvransa bile Wal-ter Mitchell benim yanımda çalışamaz” dedi Cathy neşeli bir sesle.

“Pek güzel bir partiye benzemiyor” dedi Simon, Maud'a. “Bence otelde çok daha iyi vakit geçireceğiz.”

Cathy aniden uyandığında Neil'in giyinik olduğunu gördü. “Aman Tanrım, saat kaç ?”

“Telaş etme, henüz yedi olmadı.”

“Sen neden ayaktasın ?”

“Bugün büyük gün de ondan.”

Aman Tanrım. Unutmuştu. Bugün Scarlet Feather'ın hayata geçtiği, tanıtım davetinin verildiği, broşürlerin dağıtılacağı, şirketin sipariş almak üzere yola koyulduğu gündü.

“Evet, biliyorum. İnanamıyorum, ama biliyorum.” Cathy çizgili geceliğinin içinde ayaktaydı. Gözlerini ovuşturarak saçlarını geriye itti.

“Gelen genç bir devlet bakanı. Yine de bizimle kahvaltıya gelmesi çok önemli, reklamdan o kadar hoşlanıyor ki yaptıklarımızı kamuoyuna duyuracak.”

Cathy birden Neil'in hangi büyük gündən söz ettiğini anladı. Düşünce suçları konusunu görüşmeyi kabul eden bakanla buluşacakları gündü.

“Umarım başanlı geçer toplantınız” dedi Cathy. Sesi renksizdi.

Neil yüzüne baktı. Ses tonuna şaşırıldığı belliydi. Hiçbir açıklama yapmadı Cathy. Bir süre sonra Neil, “Gitmeliyim” dedi.

“Akşama görüşürüz.”

“Evet, şu davet... Harika geçecek tatlım. Bu konuda hiç kuşum yok.”

“Tabii biliyorum.” Sesi yine buz gibiydi.

Neil geri döndü, karısına sarıldı. “Seninle gurur duyduğumu biliyorsun değil mi ?”

“Biliyorum Neil” dedi. Oysa kocasının çabucak sarılarak sırtını sıvazlamakla yetinmemesini, bu davete çok daha fazla önem vermesini nasıl da isterdi.

Ricky davetlilerden bir saat önce fotoğrafçı gönderdi. Birkaç resim çekmek, insanlar önlerini kapamadan önce büfeleri görüntülemek için. Cathy'nin arkadaşları June ile Kathy kırmızı tüy lo-golu beyaz gömlekleri içinde çok şirindiler. Sombalıği, kızartılmış, uzun biberler, çeşit çeşit salatalar ve ekmek sepetleri arasında poz verdiler.

Birkaç dakika önce çalışanların dışında kimse yokken, bir anda her yer doldu. İleride resepsiyon olarak kuUanacaklan ön oda bu akşam muhteşem görünüyordu. Eski kanepelerle ve koltuklarla döşemekle çok iyi yapmışlardı. Dosyaları şık dolapların çekmecelerine gizlemişlerdi. Müşterilerin rahatlıkla mönü seçebilecekleri huzurlu bir ortam yaratmayı başarmışlardı. Mutfağın beyaz çelik eşyasından burada eser yoktu. O eşyaların tümü kapının arkasında gizli kalmıştı. Davetlilerin hem ayakta duracakları hem de daha sonra isterlerse dans edebilecekleri boşluklar bırakmışlardı. Girişe portmanto görevi görecekti iki uzun askılık yerleştirilmişti. Geraldine'in yanında çalışan ve davette yardım etmeyi küçük görmeyen

muhteşem bir kızıl saçlı, misafirlerin paltolarını alıyor, birer numara verdikten sonra giysileri özenle asıyordu.

Okul yıllarından beri en zor zamanları paylaştığı Katy ile June ellerinde tepsilerle misafirlere hoş geldiniz içkileri ikram ediyorlardı. Tom ile Cathy ise gelenleri karşılıyor, onlarla yakından ilgileniyorlardı. Her gelen dekorasyonu övdükçe iki ortak sevinç ve gurur duyuyordu.

Neil ilk gelenler arasında yoktu. Cathy, ne zaman geleceği belli olmayan annesi içeri girdiğinde onunla başa çıkması için Neil'in kapıya yakın bir yerde beklemesini istiyordu. Cathy'nin ailesi gelmişti. Ait olmadıkları bir ortamda bulduklarından ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Babası nedense portmantoya bırakmayı reddettiği kasketini evire çevire, konuşacak birini bulmak üzere odadan odaya geziyordu. Annesi ise kız kardeşine ufak bir servete mal olan açık yeşil, yünlü elbisesi ve muntazam saçlarıyla ne kadar güzel görüldüğünün farkında değildi. Saklanacak bir yer bulmak için gözleriyle odayı tanyordu.

“Anneciğim, harika görünüyorsun” dedi Cathy içtenlikle.

“Hiç de değil Cathy. Yüz kızartıcı bir görüntüm var. Bu insanla-nn arasında yerim yok benim. Korkanm ki...” Neden böylesine rahatsız, böylesine güvensizdiler? Sanki birileri kabul edilemez insanlar olduklarını açıklayacak ve kovulacaklardı. Cathy bu yolları çoktan geçmiş, bu sorular yüzlerce kez kendine sormuş, hiçbir sonuç alamayacağını çoktan kabul etmişti. Tom'un işi de daha kolay değildi. JT ile Maura Feather'ın da iyi vakit geçirdiği söylenemezdi. Birden aklına bir fikir geldi. Evlerde temizlik yapan bir şirketin cana yakın müdürüyle konuşuyordu, adamdan özür diledi; oysa nasıl işbirliği yapabileceklerini, müşterilerine birbirlerini önerebileceklerini konuşuyorlardı. Cathy iki aileyi ustalıkla tanıştırdı. Ama bu tanışma ilk başta amacına ulaşamadı. Birbirlerine destek olacaklarına daha da gerginleşmişlerdi sonunda karşılandıklarının de huzursuz olduğunu görünce rahatlamışlardı. Tom'un babası, “Aslında biraz daha zamana ihtiyacımız vardı, bana soracak olursanız, acele işe şeytan karışır derim” diye dert yanmaya başladı. Lizzie Scarlet ise, “Çocuklar büyük lokma yutmaya kalktılar” diye ekledi. Maura Feather, babasının yanında çalışmaya razı olsaydı Tom'un ellerini kirletmeden çok rahat para kazanabileceğini, ofiste oturup müşteri bulmasının yeterli olacağını söyledi. “Tıpkı en son moda kıyafetlerle bu akşam gelenler gibi” dedi. Hepsinin evini büyütecek kadar bankada parası vardır; hatta yazlık ev bile yaptıracak imkânları vardır.” Muttie de Cathy ile Tom'un, söyledikleri kadar iyi yemek yapıyorlarsa hiç para yatırmadan aşçılık yaparak para biriktirebileceklerini ve kısa za-

manda ufak birer servet sahibi olabileceklerini belirtti. Ama tecrübeye kimse aldırılmıyordu.

İçerideki hava gittikçe daha rahatlıyordu. Cathy teyzesine baktı. Geraldine çevresindekilerle konuşuyor, grubu büyüterek ortama canlılık katmaya çalışıyordu. Gürültü gitgide artıyordu. Cathy etrafı kolaçan ettikten sonra her şeyin yolunda gittiğini kabul ederek rahat bir nefes aldı. Konuklara baktı. James Byrne son anda telefon ederek gelemeceğini bildirmişti. Enfes ipek bir ceket ile uzun siyah etek giymiş Marcella harika görünüyordu. Hiç mücevher takmamıştı; hoş o upuzun boynuyla hiçbir şey takma-sa da güzel olurdu ya... Marcella'nın doğal hali bile çok havalıydı. Herkesin beğenen bakışlarını fark eden Tom genç kadınla iftihar ediyordu. Marcella'nın bu gece fazla seksi görünmemesine sevinmişti Cathy. Sevgilisi fazla seksi görüldüğü zamanlar Tom'un yüzündeki ifadeyi biliyordu.

Konuklar art arda geliyor, geliyordu. Birden Neil'in annesi ile babasını gördü. Her zamanki gibi, bulunduğu yerde değil, bambaşka bir yerlerde olması gerektiği izlenimini veren yakışıklı ama boş bakışlı, Jock. İyi huylu, biraz şaşkın, fakat inandırıcı olmaktan uzak... Yanında Hannah. Yüzünü daha da beyazlaştıran parlak, koyu mor bir elbise giymişti. Daha kapıdan

girerken hakarete uğramış bir ifade belirdi yüzünde. Cathy, bu gece istese de kusur bulamayacağını düşündü. Hiçbir kusur... Ünlü sayılacak birkaç televizyoncu vardı. Ama çoğunluk iyi giyimli, görgülü ve ileride müşteri olabilecek insanlardan oluşuyordu. Yine de Mrs. Mitchell'ı çocukluğundan beri tanırdı. Yüzündeki ifadeyi çözebilecek kadar eski günlerden. Kadın kavga arıyordu. Ama istese de Cathy'yle kavga edemeyecekti.

Yiyecekleri çok beğendi konuklar. Neler yapabileceklerini göstermekle çok akıllılık etmişlerdi. Cathy babasını bir spor muhabiriyle hararetle tartışırken gördü. Annesi de Waterview'daki komşusu Mrs. Keane'le kalabalıktan uzakta oturmuş ahbablık ediyordu. Hannah Mitchell'ın iki kadına yöneldiğini görünce şaşırıldı.

“Ah, seni görmek ne hoş Lizzie. Bana bir sandalye getirir misin? Sonra bir tabak da karışık... ne diyorlar... abur cubur...” Ses tonundan verdiği emirlere uyulmasına alışkın olduğu anlaşılıyordu. Cathy yakında olup duymasa emirlerine uyulacaktı da. Zavallı Lizzie Scarlet özür dileyerek ayağa fırladı. O hâlâ Mrs. Mitchell'ın te-mizlikçisiydi ve üstün ırka ait biriyle samimi bir şekilde konuşma cesareti göstermişti.

“Evet Mrs. Mitchell, özür dilerim Mrs. Mitchell. Tam olarak ne-

ler istersiniz? Yoksa her şeyden biraz getiremeyim mi?” Cathy'nin tüm kararlılığı bir anda uçup gitti. Hayatında bu kadar öfkelenmediği olmamıştı. Bu kadın bütün terbiye sınırlarını aşuyordu. Buz gibi bir sesle annesine yerine oturmasını ve Mrs. Keane'le konuşmaya devam etmesini buyurdu. Lizzie o kadar şaşırıldı ki emirlere uydu. Cathy omuzlarını ve kollarını kullanarak Hannah'yı odanın karşı köşesine götürdü. Yarım ağızla June'dan bir tabure, Kate'ten de bir tabak yiyecek istedi. Sonra kayınvalidesini herkesin gözü önünde bir yere yerleştirdi.

“Beni odanın bu ucuna itmen için hiçbir neden yoktu Cathy.”

“Biliyorum. Bu kadar kalabalık olması ne feci değil mi ? Sandalye istemiştiniz, getirttim.” Yanakları acıyınca kadar gülümsedi.

Hannah Mitchell kanmamıştı. “Orada tam benim istediğim gibi bir sandalye vardı ama.”

“Ne yazık ki yoktu. O annemin sandalyesiydi. Bir dakika sizi yalnız bırakabilir miyim? Umarım işyerimizi beğendiniz.” Yanından uzaklaştı. Titriyordu.

Hiçbir şeyin farkında olmayan Neil her zamanki gibi tedirgin olan kuzeni Walter'la konuşuyordu. Cathy, elinde hediyesiyle kapıdan giren Joe Feather'ı gördü. Kadranında eskiden kullanılan mutfak aletlerinin resimleri bulunan bir mutfak saatiydi hediyesi.

“Burada daha fazla yiyeceğe, içeceğe yer olmadığını düşündüm. Ne muhteşem, harika bir iş başardınız. Her yerde başanmn kokusunu alıyorum.” Tom ile Cathy mutlulukla yüzüne baktılar. Doğru sözleri bulmakta nasıl da ustaydı. İnsanları mıknaş gibi çekiyordu. Kimseye yaklaşmasına gerek kalmadan herkes kendiliğinden etrafını sarıyordu.

Müziğin sesini biraz alçalttılar. Sıra nutuklara gelmişti. Tom ile Cathy işaretleştiler. Konuşmaları sürekli tekrarlamışlardı. Oscar ödülleriindeki gibi uzun teşekkür listeleri yoktu. Ne kadar başarılı olacaklarını söyleyip övünmek de. Bu binayı bulmadan önce konuşmaları defalarca yinelemişlerdi. Her biri en fazla iki dakika konuşacak, sonra müziğin sesini yavaşça yükselteceklerdi. Konuklar sohbetlerinin yanda kesildiği kanısına kapılmamalıydı. Öyle de oldu. Dört dakika artı alkışlardan daha uzun bölünmemesi gereken bir davetti bu. Konuşmalar sona erdiğinde bakiştılar. Söylemek istedikleri her şeyi gerçekten söylemişler

miydi? İki de hatırlayamıyordu. Her taraftan tebrik yağıyor, ama onlar algı-layamıyorlardı. Erken gidenler paltolannı almaya başladılar, ama esas konuklar çok çok daha fazla kalacaklardı.

“Bir teyp getirmemekle çok hata ettik” dedi Cathy.

“Ben getirdim” dedi Geraldine. “İkiniz de harikaydınız.”

“Annem iyi mi ?”

“İyi. Onu merak etmekten vazgeç.”

“Cathy'yle böyle konuşabildiğin için şanslısın Geraldine. Ben denediğimde hemen öfkeleniyor” dedi Tom.

“Aileden olmanın ayrıcalıkları” diye karşılık verdi Geraldine yanlarından uzaklaşırken.

Cathy, JT ile Maura Scarlet'i çıkarken gördü. “Joe'yu görmediler bile” dedi. “O hep odanın öbür tarafında durdu.”

“Boş ver Cathy. Joe istese onları hemen bulur.”

“Yazık ama.”

“Başından beri yazık oldu, ama hep böyleydi. Canını sıkan bir şey yapmaktan hoşlanmaz. Fatima'ya gitmek için sıkıyor, o da gitmiyor.”

“Bu akşam onlarla karşılaşacak” diye dayattı Cathy, sonra sesini yükseltti. “Joe, sanırım annenler gidiyor.” İşte karşılaşmak zorunda kalmıştı. Büyük oğullarını görünce ne kadar sevinmişlerdi. Joe da hayret ve sevinç nidalarıyla karşılardı annesi ile babasını. Ne iyi tiyatrocuydu, dedi içinden Cathy. Annesinin elbisesini çok beğendiğini söylerken, babasını da yaptığı mükemmel işçilik için tebrik etti. Aynı zamanda kapıdan çıkmalarına yardım ediyordu. Tom'la konuşurken görmediği bir sevgi ve sevinç okunuyordu yüzlerinde. Oysa onları hep arayan, tüm eksiklerini yerine getiren Tom'du. Hayat ne zaman haklıdan yana olmuştu ki...

Geraldine, Muttie ile Lizzie'nin Simon ve Maud'u otelden alarak eve götürmeleri için bir taksi çağırılmıştı. Taksi geldi, ama Scarlet'lerin gitmeye hiç niyeti yoktu. Bir sonraki büyük yarışta Muttie'nin spor yazanyla randevusu vardı. Yansı birlikte basın locasından izleyeceklerdi. Lizzie ise yeni süpürgesini görmek için Mrs. Keane'i ziyaret edecekti. Yeni süpürgelerle insan eskisi gibi eğilmek zorunda kalmıyordu. Lizzie'nin dizleri o kadar ağnyordu ki... Temizlik malzemeleri konusunda başlayan konuşmaları sonunda ahbapça sohbete dönüşmüştü. Cathy annesine büyük bir sevgiyle baktı. Lizzie Scarlet'in kendi evinin dışında hiçbir evin yerlerini silmeye mecbur kalmayacağına kendi kendine söz verdi. Scarlet'ler ön salona geçtikleri sırada Hannah yeniden saldı-ya geçti.

“Hah, işte buradasın Lizzie. Mantomu getirir misin ?”

“Tabî Mrs. Mitchell. Kürkünüzü mü giymiştiniz ?”

“Tabî ki hayır Lizzie. Böyle bir yere kürkle gelinir mi! Siyah,

yünlü mantom... Belki satın aldığım da yanımda çalışmıyordun. Sen ayıldıktan sonra olabilir.”

“Numara verdiler mi Mrs. Mitchell?”

“Verdilerse de ne yaptığımı bilmiyorum. Bir iyilik yap da hemen mantomu bul, olur mu? Burada lüzumundan fazla kalmak istemiyorum da.”

Cathy hızla araya girdi. Yüzüne kocaman bir gülümseme yapıştırarak, “Anneciğim taksi şoförün sabırsızlanıyor. Hannah'nın mantosunu ben veririm.” Geraldine'le birlikte annesi ile babasını taksiye bindirdiler. Bu pek de kolay olmadı ama.

“İkinize de geldiğiniz ve herkesle konuştuğunuz için teşekkür ederim. Harikasınız, ikiniz de... Küçük Mitchell'larla ilgilendiğiniz için ayrıca çok teşekkürler. Siz olmasanız ne yaparlardı bilmem.” Son kısmı özellikle yüksek sesle söyledi.

“Yavaş konuş Cathy” diye fısıldadı Geraldine. “Günün birinde Hannah ve Jock'a işin düşebilir.”

“Ne için?”

“Neyse... yine de daha yumuşak ol.”

“Peki. Teşekkürler Geraldine.” Cathy muhteşem kızıl saçlıya kayınvalidesinin mantosunu gösterdi. “Bu hanım numarasını kaybetmiş. O siyah mantoyu verir misiniz lütfen.” Mantoyu giymesine yardım etmek için tuttu, ama Hannah'nın giymek için acele ettiği yoktu. Cathy mantoyu yanındaki sandalyeye bıraktı. Girişte baş başa kalmışlardı.

“Fazla ileri gittin Cathy Scarlet. Bu akşamki davranışlarından dolayı pişman olacaksın. Bunu unutma!”

“Ben asıl sizin pişman olmanızı bekliyorum Mrs. Mitchell. Sırf benim canımı sıkmak uğruna annemi küçük düşürmeye çalıştığınızı hiç unutmuyacağım. Evet, belki canımı sıkmayı başardınız, ama annemi küçük düşüremediniz. Neden biliyor musunuz ? Çünkü bu imkânsız. Annem nazik ve verici bir insan. Yaptırdığınız o yorucu pis işlere karşılık sizden aldığı paralardan ötürü kendini hâlâ size borçlu hissediyor.”

Bu kadar küstahlık karşısında Hannah'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. “Annen aslında zavallının teki, yine de senin on tanen onun bir tanesi etmez.”

“Sizinle tamamen aynı fikirdeyim. Sizin ise yüz taneniz annem kadar etmez Mrs. Mitchell. Geçen gün ona aynen böyle söyledim, ama dinlemek istemedi. Oysa gerçek bu!” Hannah Mitchell şaşkınlık içindeydi, derin bir nefes aldı, Cathy ise devam ediyordu. “Bu konuşmayı yaptığımıza çok memnun oldum. Size terbiyeli

davranmaya çaba gösterdiğim günler artık geride kaldı. Bunu bilmenizi istiyorum.”

“Sen hiçbir zaman bana karşı terbiyeli davranmadın ki, seni küçük... küçük...” Hannah söyleyecek kelime bulamıyordu.

“Küçükken, annem Oaklands'ta çalıştığı yıllarda bahçede oynarken çok terbiyeli olmadığım doğru, ama Neil'le evlendikten sonra çok çaba gösterdim. Onun hayatını zorlaştırmamak için, bir de size acıdığımdan. Gerçekten size acıyordum, evlendiği kadının sizi ne kadar üzdüğünü görünce size acıdım.”

“Sen haa... Demek sen bana acıydın, öyle mi?” Hannah kendini zorlayarak bir kahkaha attı.

“Hâlâ da acıdığım oluyor, ama aramızdaki oyun artık bitti. Anlamadığınız bir şey var: hayatımın hiçbir döneminde sizden korkmadım. Benim üstümde hiçbir gücünüz yok. Sizin çağınız bitti, Hannah Mitchell. İrlanda değişti. Hizmetçi çocukları canlan kimi çekerse onunla evleniyor bu ülkede artık. Kayınbiraderiniz gibi serserilerin -neler olduğunun farkına varabiliyorsa- Muttie ve Lizzie Scarlet'in taksiyle Dublin'in en iyi otellerinden birine giderek çocuklarını aldığı ve -görünüşe bakılırsa en az on yıl daha geçirecekleri- St. Jarlath's Crescent'a götürdüğü için müteşekkir oldukları yeni bir İrlanda var artık...”

Hannah sözünü kesti. “Benden özür dilemeye geldiğinde, ki emin ol geleceksin, davetin heyecanıla böyle davrandığımı düşünsem de seni kesinlikle affetmeyeceğim.” Hannah burnuna kötü bir koku geliyormuş gibi yüzünü ekşitti.

“Yook, hayır. Hiçbir zaman özür dilemeyeceğim. Tüm söylediklerim doğrudu.” Cathy'nin sesi buz gibiydi. “Ama eğer siz anneme iki kez hakaret ettiğiniz için özür dilemek isterseniz o başka... O zaman düşünürüm, sonra da Neil'in fikrini sorarım. Herkesin önünde birbirimize saygılı davranacağız, özel hayatımızda hiçbir ilişkimiz olmayacak. Şimdi ister içeriye kocanızın yanına gidin, ister çıkıp gidin. Canımız nasıl isterse.” Cathy sırtını dönerek başı dik, davete katılmak üzere salona girdi. İçeride merakla yüzüne bakan Geraldine'i fark etti.

“Nabızı durmadı, merak etme” diyen Cathy Scarlet gecenin ilk içkisini içti. Kocaman bir kadeh kırmızı şarap. Hannah'nın iki seçeneği vardı. Keşke babası burada olsaydı da kazanma ihtimalini söyleseydi. Ama Muttie'nin dediği gibi, kazanma ihtimalinin söylenemeyeceği ve insanın sadece içgüdüsüne güvenmesi gereken zamanlar vardı. Cathy'nin içgüdüsü Hannah'nın kimseye olanları anlatmayacağını söylüyordu. Gelininin küstahlığını anlatabilmek

için kendi davranışını açıklaması gerekiyordu. Böyle bir riski göze alamazdı Hannah. Böylece Cathy de herhangi bir açıklamada bulunmaktan kurtuluyordu. Kazandığını düşününce gülümsedi, gerçekten kazanmıştı. Bu düşünce şirketi tanıtmak için verdikleri davet kadar keyif verici geldi genç kadına.

“Kendi başına oturup gülmenden, kendi başına şarap içmenden hoşlanmıyorum” dedi Geraldine kınayarak. Müziğin sesi daha da yükselmişti. Tom Marcella'nın güzel yüzünü avucuna alarak dans etmeye başladı. Arkadaşları June ile Kate'in içki ve danstan başları dönüyordu besbelli. Cathy rüyada gibi kollanını Neil'e uzattı, birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Neil'in omzunun üstünden bakınca, Jock Mitchell gözüne çarptı: adamcağz bir süre karısını aradıktan sonra dışarı çıktı. Joe Feather'ın daveti usulca terk ettiğini, Walter'ın ise bir şişe şarabı gizlice kazağının içine sakladığını fark etti. Cathy Scarlet, gözlerini kapattı, sevdiği erkekle dans etmeye koyuldu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu kocası. O kadar çok şey vardı ki... Nereden başlamalıydı? Susmayı tercih etti.

İkinci bölüm

Şubat

Ertesi sabah Tom Marcella'ya “Ne olur her tarafı temizlediğimizi söyle” dedi uykulu bir sesle. “Lütfen her şeyi olduğu gibi bırakarak arkamızı dönüp, kapıyı çekip çıkmadık de.”

Marcella güldü. “Herkes yarım saat sonrası için iki taksi çağırıldığını ve her şeyi yeniymiş gibi tertemiz bırakmamız gerektiğini söyledin. Hatırlamıyor musun?”

“Böyle bir şey hatırlıyorum, ama rüyadır diye ödüm patlıyordu.” “Hepimizi hızlı çekim filmlerdeki gibi koşturdun. Taksiler geldiğinde her şey yerli yerindeydi, artan yiyecekler kâğıtla kaplanmıştı, bulaşık makineleri ise tam gaz çalışıyordu.” “Ben bir dâhiyim” dedi Tom gülererek.

“Öylesin tabî. Geride yüz tane kirli bardak bıraksak da, ağzı açık tek çöp torbası kalmadığı ve yerler tertemiz olduğu için gurur duyuyordun.”

“Korkarım şarabı fazla kaçırdım” dedi. Pişman olduğu seziliyordu.

“Sadece davetin sonuna doğru. Cathy ve sen on dakikada birer şişe şarap bitirdiniz, ama bunu hak etmiştiniz, bütün günü aç susuz geçirdiğinizden eminim.” Genç kadın sevgilisinin alnını okşadı, yataktan çıkmaya hazırlanıyordu.

“Büyük zaferimin sabahında ve böyle akşamdan kalmayken beni yalnız bırakmayı düşünmüyorsun, değil mi?” Tom'un hayal kırıklığı sesine yansiyordu.

“Ama, Tom, dans dersim var” dedi Marcella. “Tabî.” Unutmuştu. Marcella'mn her cumartesi sabahı gittiği iki saatlik bu dans dersine hiç ihtiyacı yoktu; aldığı tüm diğer derslere ihtiyacı olmadığı gibi. O, baş döndürücü güzellikte, esnek, zarif, mükemmel bir kızdı. Ne yazık ki kendisi bütün bu

kurslara gitmeye mecbur olduğunu düşünüyor ve derslerin parasını çıkarmak için daha fazla çalışıyordu. Sabahlan işten önce ve iş çıkışı Haywards'ın yiyecek bölümünde rafları düzenlemeye yardım ediyordu. Ama Marcella Malone ancak hizmetçilerin yapacağı bu tür bir işte çalışırken kendini personel dışında kimseye göstermemeye büyük özen gösterirdi. Onun için personelin ne düşündüğü önemli değildi. Nasıl olsa onu keşfedecek, mankenlik kontratı imzalatılarak meşhur olmasını sağlayacak onlar değildi. Dışarıda görenler Marcella'yı Haywards'ın güzellik salonunda çalışan bir güzellik uzmanı veya gece kulüplerinde ve tanıtım kokteyllerinde rastlanan, resimleri her hafta dergilerde görünen, güzel bir davet bebeği sanırlardı.

Tom, Marcella'mn neden kendilerine yardım etmekten kaçındığını, neden servis yapmak istemediği çok iyi anlıyordu, ama Cathy'nin aynı anlayışı sergileyeceğinden kuşkuluydu. Hayatım paylaştığı kadının yardım etmeyeceğini söylediğinde iş ortağının yüzünde kısa süreli bir hoşnutsuzluk belirmişti. Cathy'nin kocası Neil tesadüfen aralarında olduğunda -sık geldiği söylenemezdi- ağır tepsileri taşımaktan, kamyoneti yüklemekten hiç rahatsızlık duymazdı, ama Neil kendini kanıtlamış, genç ve ünlü bir savunma avukatıydı. Gazetelerde adı geçer, sık sık resimleri basılırdı. O yolunu tutmuş, kendini ispatlamıştı. Marcella ise daha yolun başındaydı.

Tom, şirkete gitmesi gerektiğini düşündü. Bardakları yıkamalıydı, sonra yiyeceklerin düzgün olarak kaldırıldığından emin değildi. Ama henüz erkendi, “Bir fincan kahve hak ettim sanırım” dedi kendi kendine. Gözü dışarıya, loş manzarasına takıldı, Stoneyfield'in etrafındaki ıslak alana, yapraklarını dökmüş ağaçlara baktı. Babası durmadan, “Yazık” derdi; bu kadar toprağı boş bırakmak haramdır, en az üç bina daha yapılabilir oraya.” Çim bile ekmemişler diye şikâyet ederdi. Tom ise bu tür yerlerde oturanların çimleri biçmeye ayıracak zamanları olmadığını boşuna söylerdi. Onların arabalarını park edecek bir yere veya Marcella gibi sportif olanların bisikletlerini kilitleyecek gizli mekânlara ihtiyacı vardı. Başarıyı binaların yoğunluğuyla ölçen eski kafalı JT Feather'ın bin sene yaşa-sa da bu fikirlere alışması beklenemezdi. Marcella ile Tom'un kazançlarının önemli bir bölümünü evin ipotekine

akıttıklarını anlamadığı gibi. En iyisi babasını bu tür ince ayrıntılarla sıkmamaktı. Şimdi olduğu gibi, diye içini çekti Tom.

Bu düşünce kardeşi Joe'yu hatırlattı. Havaalanına gitmeden arayacağını söylemişti, ama Joe ailesiyle ilgili konularda hiçbir zaman sözünü tutmazdı ki... Tom oteli aradı.

“Seni aramayı unuttum sandın, değil mi?” diye sordu Joe. “Kim, sen mi? Ailene telefon etmeyi unuttuğunu nasıl düşünebilirim? Asla!” Tom gülüyordu.

“Yok, yok, gerçekten arayacaktım. Özellikle ne güzel bir teşkilat kurduğunuzu, ne kadar profesyonelce çalıştığınızı söylemek için, gerçekten. Geraldine ve ben hayatta yaptığımız en iyi yatırım diye durmadan tekrarladık.”

“Ne müthiş kadın, değil mi? Çok havalı. Yoksa şu sırada yanında mı ?” Söz konusu Joe olduğunda hiçbir şeye şaşılmayacağı bilirdi Tom.

“Yok, değil. Daha doğrusu yanımda olan o değil.” “Nasıl yaptığını anlamıyorum Joe.” Tom başını sallıyordu. Demek ki Joe dün akşamki davette tanıştığı kadınlardan birini, geceyi otelde birlikte geçirmeye razı etmişti.

“Yaşlı, zavallı bir ihtiyar olduğum için. Seninki gibi harika bir kadınla evli olsam...” “Henüz karım değil.”

“Olmadığını biliyorum, ama ilgisizliğine bakılırsa evliden farkı yok.”

Bu sözlerin Tom'u mutlu edeceğini biliyordu. “Partiden tanıdığım biri mi?” diye sordu Tom. “Evet, öyle” dedi Joe. “Şu anda yanında mı ?”

“Şu anda banyoda. Uçağım kalkmadan bir kadeh içmeye vakit bulur muyuz ?”

“Şirkete uğramam gerek. İşlerin Cathy'nin üstüne yıkılmasını istemiyorum.”

“Tamam, öyleyse yarım saat sonra orada buluşalım” dedi Joe. Tom birkaç dakikada hazırlandı. Kamyonet yoktu, Waterview'da Cathy'nin evinin önünde olmalıydı. Sokaktan bir taksi çevirdi. Joe'yle konuşmak istediği bir konu vardı. Annesi ve babası için bir şeyler yapmayı düşünüp düşünmediğini öğrenmek istiyordu; örneğin Dublin'e geldiğinde onları da ziyaret etse hayatı fazla etkilenmezdi, oysa onlar için ne önemli bir değişiklik olurdu. Hem Tom'un da sırtından büyük bir yük kalkardı.

Şirkete geldiğinde kamyoneti kapıda görünce canı sıkıldı. Hem Cathy'den önce davranmamıştı hem de Joe'yla rahat konuşamayacaktı. Belki Joe'yu alır bir kafeye giderdi. Cathy'ye yüklediği işlerin acısını sonra çıkarmaya karar verdi. Neil'in gelmemiş olmasını diliyordu. Marcella'nın dans dersine gittiği, kendisinin de

Joe'yla kahve kaçamağı yapmaya kalktığı bir günde o ikilinin ne kadar birbirine bağlı olduğunu görmek istemiyordu. Ama, hayır, Cathy Neil'le değildi. Onun yerine, kol kanat gerdiği o acayip çocukları getirmişti. Ciddi bakışlı, içedönük, gergin ve dayanılmaz derecede terbiyesiz o iki çocuğu... Aslında son zamanlarda davranışlarında az da olsa iyileşme olduğunu kabul etmek gerekir, diye geçirdi içinden.

“Geç kaldın” dedi Simon.

“Kız arkadaşın nerede?” diye sordu Maud.

Cathy ise gelip sarıldı. “Unutulmayacak bir geceydi, değil mi?” diye sordu, sonra çocuklara baktı, sesi değişti ve, “Tom geç kalmadı” dedi. “Biz de sadece iki dakikalığına uğradık, kız arkadaşı Marcella ise dans dersinde. Hem selamlaşma konusunda size ne söyledim? Unuttunuz mu?”

Çocuklar yere bakıyordu.

“Hayır. Yere bakmayın. Uygur bir toplumda nasıl selamlaşılır ? Hemen cevap vermenizi istiyorum.”

“Merhaba der, karşımızdakini görmekten mutluluk duyduğumuzu söyleriz” dedi Simon.

“Eğer biliyorsak adlarını söyleriz” diye ekledi Maud.

“Tamam. Özür dilerim Tom ama, dışarı çıkıp bir kez daha kapıdan girer misin? Bir süre önce uygur değildik, döndüğünde göreceğin değişikliğe sen de şaşıracaksın.”

Tom sinirlenmişti. Yine de söyleneni yaptı. Zaten zamanı kısıtlıydı, bir de o korkunç çocuklara görgü dersi vermek için boşuna uğraşması isteniyordu.

“Günaydın” diyerek tekrar içeri girdi.

Simon, yüzünde korku filmlerindeki kadar tüyler ürpertici bir gülümsemeye elini uzattı ve “Günaydın Tom” dedi.

Maud ise, “Hoş geldin Tom” dedi.

“Teşekkürler, ee... Maud ve Simon” dedi Tom, bir yandan da kendi işyerinde bu iki çocuk tarafından karşılanmış olmaktan duyduğu rahatsızlıkla diş gıcırdatıyordu. “Çok çok teşekkür ederim. Burayı şereflendirmenizi neye borçluyuz ?” İki çocuk neden söz ettiğini anlamadan şaşkın şaşkın yüzüne baktı.

Açıklamayı Cathy yaptı. “Annem bu sabah kendini hiç iyi hissetmiyordu da.”

“Dün akşam burada şarabı fazla kaçırmış” dedi Simon.

Cathy sözünü kesti. “Benimle gelip yardım etmelerinin her bakımdan daha uygun olacağını düşündüm. Sence de sakıncası yoksa şimdi büyük bir özenle bulaşık makinelerini boşaltıp yeniden

ORHAN KEMAL

dolduracaklar. Şimdi!” diye seslendi komut verir gibi. Çocuklar bir anda koşuşturmaya başladılar.

“Özür dilerim” dedi Tom'a. Sesi fısıltı halindeydi. “Bunu yapmak zorundaydım. Annemin böylesine sarsıldığını hiç görmemiştim. İçki içilen yerlere hiç gitmez. Bütün kabahat benim. Hannah Mitchell denilen o yaşlı cadıdan o kadar nefret ediyorum ki, annem kadının kendisine nasıl yüksekte baktığını fark etmesin diye zavallıyı boyuna içirdim.”

“Cathy, ne düşünüyorsun bilmem, ama inan sadece...”

“Sadece ne?” Gözleri pırıl pırıldı. Sorgulayan bakışlarla Tom'un ne demek istediğini anlamaya çalıştığı görülüyordu.

“Sadece senin kadar çalışmadığımı fark ediyorum. Biraz sohbet etmek için Joe'yla buluşacağız, onun için geldim, belki bir kaçamak yapacağız. Bu sana haksızlık oluyor, biliyorum ama...”

“Aman Tom, ağzından baklayı çıkar! Asıl neyi merak ettiğini söyle. Neil ve ben beyaz saçlı iki ihtiyar olana dek bizimle mi yaşayacaklar ? Bunu merak ediyorsun, sor da kurtul! Kahretsin ama bilmiyorum. İşte cevabım bu. Gerçekten bilmiyorum. Bildiğim tek şey onları terk edemeyeceğimiz. Bunu öğrendikten sonra lütfen Joe'yu al ve git, senden tek isteğim yeterince çalışmadığımı söylemekten vazgeçmen. Aslında benden çok çalışıyorsun.”

“Gerçekten unutulmayacak bir geceydi” dedi Tom. “Bu işin altından kalkacağımızdan artık eminim. Ya sen ?”

“Milyoner olacağımıza inanıyorum” diye yanıtladı Cathy. O sırada Joe girdi kapıdan.

“Tam duymak istediğim sözler” dedi Joe Feather, sonra Cathy'yi kollarına alıp havada tam bir daire çizdi. “Yaşa Cathy Scarlet” dedi. “Küçük kardeşim ve sen doğru yoldasınız.”

Cathy'nin yüzü ışıltı ısıldı, Feather'ın baktığı her kadın gibi, diye düşündü Tom.

Mutfak kapısı aralandı, gürültüyü duyan Maud ile Simon'ın başları görüldü. “Günaydın. Benim adım Maud Mitchell, bu da kardeşim Simon. Buraya hoş geldiniz.”

“Paltonuzu alabilir miyim ?” Soran Simon'du.

“Benim adım Joe Feather. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum” dedi Joe.

“Siz Tom'un babası mısınız ?” diye sordu Simon merakla.

Cathy'nin suratı asıldı.

“Tam sayılmaz, ağabeyi demek daha doğru olur” dedi Joe.

“Sizin de çocuklarınız, torunlarınız var mı?” Maud her konuya açıklık getirmeyi sevenlerdendi.

“Hayır ben bekârim. Evlenecek kadar şanslı olmayanlara bekâr denir.” Joe, radyoda röportaja katılmış gibi konuşuyordu. “Tek başıma, Londra'da, Ealing'de bir dairede oturuyorum. Her sabah işe gitmek için Central metrosuyla Ealing Broadway'den Oxford Circus'a gidiyorum. Sonra da yokuş aşağı konfeksiyoncular mahallesinde giysi sattığım yere yürüyorum.”

Tom bütün bunları ilk kez duyuyordu. Ağabeyinin posta kodunu biliyordu, ama Ealing olduğundan habersizdi. Metro yolculuğundan da habersizdi.

“Giysileri dükkânda mı, sokakta mı satıyorsunuz?”

“Aslında bir ofis demek daha doğru olur. Giysiler bana gelir, ben de onları başka yerlere gönderirim.”

“Göndermeden önce onları güzelleştirir misiniz ?” diye sordu Maud.

“Hayır, öyle denemez. Geldikleri gibi giderler.”

“Zaman kaybı değil mi ?” diye sordu Simon. “Boşuna size gelip gitmeleri?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Bir bakıma haklısın galiba” dedi Joe bir süre sonra. “Ama sistem böyle. Ben de paramı böyle kazanıyorum.”

Bir sessizlik daha oldu. Simon Cathy'ye, “Fazla mı konuştuk?” diye sordu.

“Yok, hayır. Gerçekten değil. Ama neden mutfağa dönüp çatal bıçağı ayırmayı denemiyorsunuz ? Mesela şimdi ?” Cathy'nin ses tonu herkesi sıçrattı. Maud ile Simon koşarak dışarı çıktılar.

“Olağanüstü iki çocuk” dedi Joe.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum” diye yanıtladı Cathy.

“Kimin çocukları ?” diye sordu Joe.

“Bunları dinleyecek vaktiniz yok, iki kardeş gidin bir yerde kahve için, biz de buraları toparlayalım.”

Tom Joe'nun istemeden ayrıldığını fark etti. Ağabeyi her zaman kadınlara düşkün olmuştu. Joe'nun Cathy'e göz koymamasını diledi. Hayat zaten yeterince zorken, bir de İrlanda'da yaşayan tüm kadınların gönlünü kolayca fetheden ağabeyinin Batı'nın en mutlu evliliğini, Cathy ile Neill'in birlikteliğini bozmaya kalkması eksikti. Ne pahasına olursa olsun böyle bir şeyi engellemesi şarttı. “Haydi gel Joe. Bewley'nin yerine gidelim” dedi Tom ve ağabeyini alıp sokağa çıktı.

Acıbadem kurabiyelerini ve kahvelerini alıp oturduklarında Joe, “Geraldine geçimini nasıl temin ediyor?” diye sordu.

“Halkla ilişkiler şirketi olduğunu biliyorsun.”

“Onu demek istemedim. Şirketi kuracak parayı nereden bulduğunu merak ediyorum, benimle eşit bir yatırım yapmayı nasıl sağladı?”

“Tuhaf şey” dedi Tom. “Geraldine de aynı soruyu Cathy'ye sormuş. Senin parayı nereden bulduğunu merak etmiş.”

“Cathy ne demiş peki?”

“Bilmiyorum demiş. Aslına bakarsan ben de bilmiyorum.”

“Bilmek istediğin ne ? Sorarsan anlatırım” dedi Joe.

Joe eğildi, masanın üstünden kardeşine baktı, yüzünde her zamanki gülümsemeden eser yoktu. “Ne yaptığımı çok iyi biliyorsun Tom. Londra'da konfeksiyoncular mahallesinde iki oda kiraladım. Filipinler'de giysiler yaptırıyorum. İthal ediyorum, perakendecilere gösteriyorum ve onlara satıyorum. Kore'ye sipariş veriyorum, o malları da başka perakendecilere gösterip satıyorum.”

“Bu kadar mı?”

“Kahrolsun ki bu kadar. Ya sen ne zannediyordun? Yaşlı kadınların emeklilik cüzdanlarım çaldığımı veya pub'lara esrar sattığımı mı sanıyordun ?”

“Yok canım, tabii ki değil.”

“Ne öyleyse? Ne yaptığımı gayet iyi biliyorsun. İşimi hiçbir zaman gizlemedim ki... Sen o lokantalarda çalışmaya başladığında ne yaptığını pekâlâ biliyordum. Tom Quentinn's'te acaba ne yapıyor diye sormak aklıma bile gelmedi. Yemek yapmayı öğrenmek için soyadını hatırlayamadığım şef Patrick'in yardımcısı olmayı kabul ettiğini biliyordum. Sahi, soyadı neydi onun ?”

“Brennan. Patrick Brennan.”

“Tamam, biliyorum. Oraya sık giderim. Kansı Brenda farklı biri. Sonra catering derslerine başladığında yine ne yaptığını merak etmedim, anlamıştım. Benim işim hakkında anlamadığın ne varsa sorabilirsin, memnuniyetle cevaplarım.” Joe gülümsüyordu.

“Biliyorum, duyan da beni gizli polis sanır. Kusura bakma.”

“Daha beter, malî polisten geldiğini düşünürler.” Joe'nun yüzünde alaylı bir korku ifadesi vardı.

“Joe, hazır o konuya değinmişken, kimseye ödün vermeyen harika bir muhasebecimiz var.”

“Nereye varmak istediğini anlıyorum” dedi Joe gülerek.

“Demek istediğim gerçekten cevaplaması zor sorular soruyor, beni bilirsin etrafımın tertemiz olmasından yanayımdır. Küçük sorunlardan bile kaçınıyorum.”

“inan bana hesaplarım düzgün. Merak etme.”

Sözün düzgün olmayan hesaplara gelmesinden korkan Tom bu konuyu fazla deşmeden bildikleriyle yetinmeyi tercih etti. “Hiç Uzakdoğu'ya gidiyor musun ? Giysilerin nasıl yapıldığını görmek için ?” diye sordu.

“Mümkün olduğunca az. Beni kapitalist domuzun teki olarak gördüğünü biliyorum, ama aslında o insanların fakirliklerini, ne kadar az paraya çalıştıklarını görmeye dayanamıyorum. Malların depoya girişini görmek daha çok hoşuma gidiyor.”

“Aralarına katıldığım günden sonra kimseye kapitalist domuz diyemiyorum” dedi Tom. Sesinde hafif bir pişmanlık vardı.

“Evet” dedi Joe gözlerinin içi gülerek. “Feather kardeşler işleri ele aldılar.”

“Söz açılmışken...”

“Evet?..” Joe tetikteydi. Hangi konunun açılacağını biliyordu.

“Sana nasihat etmek niyetinde değilim ama, annem ile babamı daha sık ziyaret edemez misin ? Onları hiç gördüğün yok, bütün sorunları halletmek bana düşüyor.”

“Olmaz Tom. İstemediğin şeyleri yapmamalısın. Hem onları daha dün akşam gördüm.”

“Evet, otuz saniyeliğine... Bir davette karşılaştın.”

“Ne istiyorsun? Saatlerce annemin kiliseye gitmediğim için cehennemde yanacağımı anlatmasını mı dinleyeyim? Ya da inşaat şirketinin tabelasında adım yazılı olmadığı için babamın bitmez tükenmez şikâyetlerini mi? Hayır Tom. Benim kendime ait bir hayatım var”

“Benim yok mu? Ama ne yazık ki ben senin hayatını da üstlenmek zorunda kalıyorum... Joe nerede? Neden bizi habersiz bırakıyor?”

Joe omuz silkti. “Bilmiyorum desene.”

“Öyle diyorum. Doğru olduğu için... Gerçekten bilmiyorum. Onların dışında herkesle bu kadar iyi geçinen bir insanın neden arada sırada bir kart yazmadığını, neden zaman zaman telefon etmediğini anlamak çok güç.”

“Manila'ya gidersem onlara bir kart atanın. Tamam mı ? Artık beni rahat bırakacak mısınız ?”

“Londra'dan gönderdiğin bir kartla da annem ile babamı yeterince şaşırtırsın” dedi Tom pes etmesi gerektiğini bile bile.

Tom ve Cathy saatlerce çalışmışlar, vaftiz töreni, tiyatronun açılış gecesi ve iş yemeği için güzel mönüler hazırlamışlardı. Üçü de kendine göre önemli davetlerdi. Vaftiz töreninin paralı insan-

lardan ve flaş isimlerden oluşan bir davetli listesi vardı. Para harcamaktan kaçınmayan insanlar davetliydi. Çok iyi hazırlanmalıydılar, her zamankinden daha fazla özen göstererek... Tiyatro'nun prömiyeri için bütçe çok kısıtlıydı, yine de tiyatrocular sosis ve cips fiyatına çok daha güzel bir sunum istiyorlardı. İnce ince düşündüler. Tiyatroya gitmeyi seven insanlarla iyi ilişkiler kurmanın çok faydalı olacağını biliyorlardı. Onlardan ileride çok iş çıkabilirdi. Cathy hiç durmadan ve büyük bir sabırla çok güzel görünen ucuz yiyecekler bulmaya çalışıyordu. Crostini verebilirler miydi? Bir de bol bol sos koyarlardı ortaya, yanına da pide... Herkes sosis sevdiğine göre biraz sosis de vermeliyiz, diye düşündü; ayrıca kuru üzüm ve balla yapılmış bir tür tatlı da... Bu işten hiç kâr kalmayacağını biliyordu, ama Tom için ne kadar önemli olduğunun da bilincindeydi. Tom ise iş yemekleri konusunda Cathy'ye yardımcı olmaya çalışıyordu. Cathy finans sektöründen, bankalardan iş almayı hayal ediyordu. Onların müşterilerini ağırlamayı, hafif fakat nefis öğle yemekleri düzenlemeyi istiyordu. Her yemekte yeni müşteri adaylarıyla tanışma fırsatı doğabileceğini söylüyordu. Üstelik bunlar akşama kadar yoğun bir tempoda çalışmalarını gerektirmeyecek işlerdi.

Cathy bu ilk işlerinde Marcella'nın yardım edip edemeyeceğini sormuştu. Marcella'nın pırıl pırıl gülümseyişiyle madensuyu servisi yaptığını bir kez gören onu unutamazdı. İşin başında Cathy'ye hayır demek zorunda kalmak Tom'u perişen etmişti, ama Marcella'nın kesinlikle kabul etmeyeceğini biliyordu. Zaten ondan bu yardımı istemek haksızlıktı.

“Ne kadar zor gelirse gelsin mankenlikte atılımlar yapmak zorunda” dedi. “Benim de onu fazla gördüğüm yok.”

“Anlıyorum” dedi Cathy omuz silkererek. “Ama mankenliğe başlarsa onsuz olmaya alışman gerekecek, çünkü her an değişik yerlerde defileye çıkacak.”

Tom birden Marcella'nın manken olacağına hiç inanmadığını fark etti. Onun hayal ettiği gelecekte Scarlet Feather çok başarılı olacak, işin başına bir genel müdür getireceklerdi. Onun hayal ettiği gelecekte Marcella'yla evlenecek, iki de çocukları olacaktı. Belki de sadece kendini aldatıyordu.

Birden, “On yıl sonra nerelerde olacağız sence Cathy ?” diye sordu.

“Bana kalırsa hâlâ burada oturmuş davet mönüsünü konuşuyor olacağız. Çocuk da büyümüş ve vaftiz olmadığı için bir dinsiz

I. Üzerine haşlanmış domates, sarmısak, sirke, tuz, karabiber, mercanköşk karışımı sürülerek hazırlanan zeytinyağında kızarmış ekmek dilimleri, (ç.n.)

olarak ortalıkta koşturacak” dedi. “Haydi gel Tom, fiyatı çıkartalım. Hem sombalığı hem tavuk istiyorlar, her şeyin en iyisini istiyorlar, senin fiyatlarına bakılırsa başka çocuk doğurmayacaklarından eminim.”

“Çok pahalı diyecekler, fiyatlara itiraz edenler daima zenginlerdir, bunu sen de biliyorsun” dedi Tom.

Yeniden işe koyulmuşlardı. Yepyeni işyerlerinde oturmuşlar, üstünde Scarlet Feather yazılı şık fincanlarla kahve içiyorlardı. Marcella'nın hediyesiydi fincanlar. Onları ısmarlamış, özel olarak boyatmıştı. O sırada Cathy'nin bir akşam önceki davete yardım eden arkadaşı June görüldü, garsonluktan zevk aldığı, sıkıştıkları zaman seve seve yardıma geleceğini söyledi. “Sadece işin inceliklerini öğretin, yeter” diyordu.

“İncelikleri biz de bilmiyoruz” dedi Tom. “Yine de deneriz.”

June, Cathy'yle aynı okuldandı, kısa boylu, neşeli bir kızdı. On altı yaşındayken gebe kalmıştı. İşin iyi yanı çocukları yetişmişti, o da istediğini yapmakta serbestti. Cathy'ye göre zaman zaman gereğinden fazla serbest davranıyordu, en azından kocası böyle düşünüyordu. June ise bu sözlere gülüyor ve on sekiz-on dokuz yaşında herkes gezerken o çocuk baktığı, bebek arabası ittiği için dans partilerine, gece kulüplerine gitmeyi hak ettiğini söylüyordu.

“Fazla atılganlıktan kaçınacağım” dedi Tom'a. “Her seferinde yemeklerin adlarını öğretirseniz gerçekten mükemmel olduğumu göreceksiniz. En azından neşesiz değilim. Bu tür davetlerde insanın karşısına çıkanların çoğu sanki sopa yutmuş gibi.”

“Gerçekten öyle” dedi Tom.

“Tabii onlar benden hoşlanırlarsa ona bir şey diyemem.”

“Haklısın” dedi Tom.

“Erkek kardeşin bir daha ne zaman buralara gelecek ? Neredeyse senin kadar yakışıklı, ama onun kimseden korkusu yok sanıyorum öyle değil mi ?” June ağzına bir crostini attı.

“Yeter June, kânımızı yiyorsun” dedi Tom ciddi bir sesle. “Joe'ya gelince o bir gelir, bir gider. Hiç kalmaz. Geldiğini duyarsın, sonra ne olduğunu anlamadan gittiğini öğrenirsin.”

“Ne kadar heyecan verici” dedi June.

Tom şirketin tanıtım davetinden sonra Joe'yla otele giden kadının June olabileceğini düşündü. Sonra, “yok hayır, June olamaz” dedi içinden. İstedikini yapmak olarak adlandırdığı hürriyetin eve dönmeden bütün gece otelde kalmayı kapsadığını sanmıyordu. Evde bekleyen çocukları yok muydu? Sonra, bir kez daha,

kesinlikle June olamaz, diye düşündü. Joe gittikten çok sonra, geç saatlerde June'un dans ettiğini görmemiş miydi? Ya her şey bittiğinde Joe'yla buluşmuşsa? Kendi çapında seksi bir ufaklık, diye düşündü. Cathy'ye soramayacağını biliyordu. Birden aklına ikizler geldi; Mitchell soyadlı iki yumurcağı bulması gerekiyordu. Bu iki yumurcak her şeyin aslım öğrenirdi. Nedense kimse onların sorularını yanıtlamaktan kaçınmıyor.

Cathy ve Tom, catering derslerinde maliyet hesaplamayı en ince ayrıntılarına kadar öğrenmişlerdi. Kullandıkları malzemenin, işgücünün ve personel giderlerinin gerçek değerini tam olarak belirlemenin ne kadar önemli-olduğunu biliyorlardı. Porsiyon hesaplarını önceden belirleyip çalıştıkları saatleri sonra eklemek zorunda oldukları öğretilmişti. Tiyatronun prömiyerinden tam yetmiş altı pound zarar etmişlerdi. Tom çok üzülmüştü.

“Önemli değil” dedi Cathy yatıştırıcı bir sesle, “iyi niyetimizi sergilemiş olduk, bu da bir yatırım. Bence zararın bir bölümünü tanıtım bütçesine yazalım, ne dersin?”

“Tanıtım bütçemiz kalmadı ki... Açılış için verdiğimiz davetle o bütçeyi tükettik.” Tom çok ümitsizdi.

Göreceksin başka işlerin gelmesine yol açacak” dedi Cathy yalvarırcasına.

“Hayır, Cathy açmayacak. Sadece tiyatrocü dostlarımızı memnun etmek için bu işi üstlendik, o kadar. Seyircilerin ancak yarısına ikram yaptırıldılar, onların arasında bize ileride iş verecek kimse yoktu, ayrıca fuayeyi düzenlemek de saatler sürdü.”

“Üstelik June'u da evine taksiyle göndermek zorunda kaldık, kilometrelerce uzakta oturduğunu unutma.”

“Üstelik June'a iki saat fazla mesai vermek zorunda kaldık. O kadar uzun süreceğini hiç hesaplamamıştım doğrusu.”

“Tamam, bu ay üç iş aldık ve birincisinden yetmiş altı pound zarar ettik. Sence ay sonunda ne kadar zarar etmiş oluruz ? Yeterince görkemli bir zarar belgelersek, bakarsın pazarlama dersinde hesap defterlerimizi örnek olarak gösterirler. Yeni bir işe başlarken izlenmemesi gerek yol diye.”

“Şu lanet hesap defterlerini edinmemiz gerektiğini biliyorsun. Yoksa iflas etmekle kalmaz, hapsi de boylanz. Oysa bu iş teoride ne kadar basit gözüküyordu” dedi Tom neşesiz bir sesle.

“Şimdi ihtiyacımız olan şansın birden kapımızı çalması, eskiden olduğu gibi” diye iç geçirdi Cathy.

Telefon çaldı. Telefona daha yakın olan Cathy ahizeyi kaldırdı.

1

“Evet, James, nasılsın?” Tom genç kadının kaşlarının çatıldığı-nı gördü.

“Tabii James. Memnuniyetle” dedikten sonra ahizeyi yerine koydu. “James'in ne istediğini tahmin edemezsin.”

“Şu sırada hiçbir şeye şaşacak halim kalmadı. Yoksa şansımızın döndüğünü mü söyleyeceksin ?”

“Hiç sanmıyorum” dedi Cathy yavaşça, “iki kişilik, üç çeşitten oluşan bir akşam yemeği hazırlamayı öğretmemizi istiyor. 'Malzemeyi alıp bana gelin' dedi. Bize saatte on beş pound verecekti. Alışveriş dahil en az dört saat hesaplayacağımızı söyledi.”

“Ne zaman için?” diye sordu Tom. “Bu hafta işimiz çok, yapmamız gereken...”

“Yok ileri bir tarihte. Ama parayı peşin verip tarihi belirlemek istiyor. Profesyonelce çalışmanın tek yolu buymuş.” Aslında James'in kendilerine yardım etmek istediğini anlamıştı Cathy.

“Tamam. Altmış pound tiyatro fiyaskosunun zararını neredeyse kapatır.”

“Beni dinle. Her birimize saatte on beş pound dedi.”

“Ne yani, bir akşam yemeği için yüz yirmi papel harcayacağını mı söyledi? Aklım kaçırmış.”

“Bir kadın için olmalı. İşin mahremiyetinin çok önemli olduğunu tekrarladı.”

“Harika. Öyleyse Simon ve Maud'dan saklamalıyız, yoksa akşam haberlerine verirler.” Tom tekrar eski neşesine kavuşmuştu.

Ayda bir Neil ve Marcella dördü için yemek pişirmeyi âdet edinmişlerdi, ikisi de berbat aşçılar olduklarından, Tom ve Cathy yerlerinden fırlayıp işe el koymamak için kendilerini zor tutarlardı. Onların harcadıkları zamanın yansında çok daha lezzetli yemekler çıkarabileceklerini bile bile oturmak ne zordu. Oysa sabırla beklemek, büyük bir telaşa, yanan soslara, büzüşen etlere ve yağların içinde kaybolan salatalara şahit olmak zorundaydılar. Bu iş törenimsi bir âdet halini almıştı.

Tom içinden, zavallı James Byrne'e yemek yapmayı öğretecek-sek bu ikiliyi de aramıza alsak iyi olur, diye geçirdi. Ama olmaz, diye düşündü. Kınlabilirlerdi, bugüne kadar yaptıklarının beğenilmediğini düşünürlerdi. Sonra tuhaf bir şey oldu, hiç beklenmedik bir anda Marcella aynı şeyi önerdi. James'e ders vereceklerini duyduğu gün, Neil'le gizlice Quentin's'e gidip Brenda ve Pat-rick'ten ders almayı düşündüklerini açıkladı. Yoksa, çözüm kapılarına mı gelmişti? Mr. Byrne'e öğretecekleri yemeklerin provası-

nı birlikte yapsalar olmaz mıydı? Bu ay sıra Stoneyfield'da, kendi dairelerindeydi. “Harika bir fikir” demişti Tom.

Tom Marcella'ya, “James yaşlarında bir erkek senin gibi bir kadını baştan çıkarmak istese, ne gibi yemekler hoşuna giderdi ?” diye sordu.

“Belki benden çok daha genç biridir” dedi Marcella. “Peki ama sen olsan, sana neler ikram etmesini isterdin?” “İstiridyeye, ızgara dilbalığı, Fransız fasulyesi ve şekersiz meyve salatası” dedi Marcella kendinden emin bir sesle.

“Dokuz yaşından beri rejim yaptığın için bu münüğü seçtin” dedi Tom şikâyet edercesine. “Ya canı güzel bir bonfile, ciğerli börek ve elmalı turta çeken şişman bir kadınsa?”

“Öyle olsa bile erkekler davet ettikleri kadınların kırılgan ve zarif davranmalarını ister.”

Tom, Marcella'yı haklı buldu. Cathy de aynı fikirdeydi. “Mar-cella'yı grubumuzun psikologluğuna atayalım” dedi onaylayan bir ifadeyle. Kız arkadaşıyla ilgili olumlu ifadeler her zamanki gibi Tom'un gözlerinin parlamasına neden oldu. Sevgilisinin, yeni kurdukları işe ilgi göstermediğinin sanılmasından korkuyordu. Marcella'mn böylesine övüldüğünü duymaktan memnundu.

Verecekleri yemek dersi sık sık tartışma konusu oluyordu. Sonunda, Marcella ile Neil'in tahmin ettiklerinden de kabiliyetsiz olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar. En ufak bir ayrıntıyı, beklediklerinin üç katı zamanda algılıyorlardı. Şaşıyor, heyecanlanıyorlardı. Mutfakla ilgili en basit terimlerden ürktükleri açıktı. Tom ve Cathy'yi karışık tarifler seçmekle suçuyorlardı. Örneğin “kıvamı azaltmak sözünün” ne anlama geldiğini bilmiyorlardı. Neil'in acelesi vardı, elindeki listeyi aceleyle okudu.

“Herhalde yarısını dökmek anlamına geliyor” dedi bir yandan dosyalarını düzenlerken.

“Duyanlar senin yetişkin biri olduğunu sanırsa şaşarım” dedi Cathy gülerek. “Tabii ki öyle demek değil. İnsan yarısını dökeceğini bile bile iki misli sos yapar mı?”

Neil omuz silkti. “Her işiniz tuhaf sizin. Akşam onlarda görüşürüz.” Cathy'yi öptü, sonra hızla dışarı çıktı.

Cathy arkasından seslenmeyi, geç kalmamasını, Marcella'nın bu yemek uğruna dans dersini feda ettiğini söylemeyi isterdi, ama nedense bunu gereksiz buldu ve sustu. Tom da Marcella'nın “kıvam azaltmak”tan yapılanın yanlış olduğunu anladığını söyledi. Her şeye baştan, daha az sayıda malzemeyle başlamak gerektiğini sanmıştı genç kadın.

1

“İşimiz zor” dedi Tom hüzünlü bir sesle.

Cathy annesinin temizlik yaptığı evin önünden geçerken durdu. Kızını görünce Lizzie'nin yüzünde büyük bir mutluluk belirdi.

“Ne güzel bir sürpriz!” dedi kamyonete binerken. “Bu arabanın içinde kendimi müthiş bir hanımefendi gibi hissediyorum. Bütün tanıdıklarımın beni görmesini ne kadar isterdim.”

Lizzie şefkatle annesine baktı. Yemek dağıtımı yapan büyük beyaz bir kamyonette görünmekten kaçman o kadar çok insan tanıyordu ki... Oysa Lizzie Scarlet'e göre büyük bir zevkti.

“Kardeşlerim de küçükken yemek yapmaktan hoşlanırlar mıydı, yoksa bunu sadece ben mi severdim?” diye sordu annesine.

“Marian fena sayılmazdı. Neye dokunsa başardığı için yemeği de güzel yapardı. Diğerlerinin hiçbirinde sendeki yetenek yoktu. Aslında fazla zamanlan da olmadı. Evden o kadar genç ayrıldılar ki... Kalıp da ne yapacaklardı! Amerika'da kazanılacak onca servet varken...”

Lizzie içini çekti. Tanıdıklarından biri amcasının yanına Chicago'ya göç ettikten sonra geri geldiğinde, İllinois'teki ücretlerden bahsedince, çocukları bir an önce on sekiz yaşına basıp uçağa atlayarak Amerika'ya göç etmek için sabırsızlanmışlardı. Cathy'nin yuvadan uçup gitmeye hevesli olmamasını hiç anlamamışlardı. Annesi her gündeliğe gittiğinde olduğu gibi yorgun görünüyordu.

“O çocukları sana fazla yük olmuyorlar mı anne ?”

“Hayır. Açıkçası hoşuma gidiyorlar. Baban ise onlara tam gerektiği gibi davranıyor. Hiçbir kabalıklarını kabul etmiyor. Ben biraz daha anlayışlı olmaya gayret ediyorum.”

“Biliyorum anne. Sen zaten herkese karşı gerektiğinden daha müşfik ve anlayışlı davranırsın.”

“Sonra evde çocukları bulunması çok hoş. Hep Neil'le bir bebeğiniz olmasını bekledim. Tabii ocuk sahibi olmayı istiyorsanız.”

“Anne sana kaç kez bunun mümkün olmadığını söyledim. En azından uzun bir süre için. İkimizin de hayatı şu sıralarda gereğinden fazla yoğun.”

“Nerde o eski günler! Bu konuda seçim şansının olmadığı günler...”

“İşte şimdi tıpkı Tom'un, eski ve güzel günlerden bahseden annesi gibi konuştun. Oysa hiç de iyi günler değildi anne. Siz on bir kardeştiniz, babalar ise on kardeş. Böyle olunca önünüze ne gibi fırsatlar çıkmasını bekleyebilirdiniz ?”

“Hayatımız hiç de fena sayılmaz” dedi Lizzie. Sesinden alındığı seziliyordu.

“Tabii hayatınız kötü olmadı anneciğim, hepimize de elinizden geldiğince yetiştiniz, ama sizin için kolay olmadı demek istemiştim.”

“Evet. Evet, anlıyorum.”

St. Jarlath's Crescent'a varmışlardı. Düşüncesizce yaptığı konuşmalardan dolayı annesinin hâlâ kırıgın olduğu belliydi.

Cathy içtenlikle annesine baktı. “Bana bir çay ikram etmeye ne dersin ?” diye sordu.

“Seve seve yaparım. Tabii vaktin varsa.”

“Elmalı turtadan da bir parça kalmış mıdır acaba?”

“Beş yaşında bir ocuk gibi davranmaktan vazgeç Cathy” dedi Lizze, çantasından anahtarı çıkarmaya uğraşırken. Aslında aydanlığın altını yakmaya can atıyordu. “Kırk beş saniye; annemin en uzun süre yüzünü astığı gün” diye düşündü Cathy ve gzpınar-larında biriken yaşlan hissetti.

Tom'un Stoneyfield'daki dairesinde toplanmışlardı. Marcella şüpheyle masada yığılı malzemelere bakıyordu. Neil henüz ortada yoktu.

“Başlasak mı ?” diye sordu Tom. Neil ile Marcella bir olunca her işi o kadar uzatırlardı ki geceyansından önce sofraya oturmaları imkânsızdı. Tom ve Cathy büyük bir sabırla yapacaklarını anlatırken, zavallı Marcella söylenenleri özenle yerine getirmeye çalışıyordu. O

sırada Cathy'nin cep telefonu çaldı. Neil'in işi bitmemişti, bir saatten önce geleliyordu, beklememelerini, o gelmeden başlamalarını istiyordu.

Marcella odanın diğer ucundan, "Hain!" diye bağırdı.

"Birazdan geleceğimi, üstüme düşenleri yapacağıma söz verdiğimi söyle ona" dedi Neil yalvarırcasına.

Cathy bu tür telefonların ne demek olduğunu çok iyi biliyordu, bu yüzden Neil'in sözünü tekrarlamaktan kaçındı.

Şarabın bittiğini fark ettiler, oysa içkiden Neil sorumluydu ve hâlâ ortada yoktu. Cathy kolaylıkla unutabileceğini düşündü, kocasına telefon etti. Pub'da olduğunu belirten sesler geliyordu.

"Kusura bakma sevgilim. Birazdan oradayım." Aranmış olmaktan cam sıkıldığı belliydi.

"Sadece şarabı hatırlatmak için" dedi Cathy soğuk bir sesle.

"Aman Tanrım, iyi ki hatırlattın. Tamamen unutmuştum. Elinizdeki şişeyi açsanız..."

I

I

"Açtık bile" diyen Cathy'nin sesi sertti.

"Peki Cathy. Tamam" dedi Neil.

Stoneyfield'a gelmesi bir saati buldu. Toplanmaya karar verdikleri zamandan iki saat sonra. Elinde pahalı bir şişe şarapla... Şişeyi açtı ve kadehlere doldurdu. Marcella zar zor bir antre ile şaraplı tavuk yapmayı başarmıştı. Bitkin görünüyordu.

En yakın koltuğa çökerek, "Tatlıyı yapmak senin görevin Neil" dedi.

"Tabii ki ben yapacağım. Onunla kalmayacak bulaşıkları da yıkayacağım." Neil iyi niyetle gülümsüyordu.

"Şu 'kıvam azaltma' denen şeyin ne olduğunu bana bir açıklasa-nız" dedi. "Kulüpte birilerine sordum kaloriyle ilgili olduğunu söyledi."

Neil'e ne olduğunu açıkladılar. "Öyleyse neden daha uygun sözcükler seçmezsiniz? Anlayamıyorum... Örneğin neden 'sulandırmak' demezsiniz?"

"Ya da su eklemek?.." dedi Marcella.

Tom ile Cathy ders verirken bir yandan da not tutuyorlardı. James Byrne'e gitmeden önce birçok değişiklik yapmaları gerekiyordu. Kremalı sombalığı onları aşan bir yemektir. Listedeki çıkarmaları gerekiyordu. Coq au vin2 fena sayılmazdı, ama hazırlaması bir gün bir gece sürmüştü. Tiramisunun hem görüntüsü hem tadı iğrençti. Tom hamurun neden bu kadar ıslanmış, neden istedikleri sonuca ulaşmadıklarını anlamaya çalışıyordu. Cathy, Marcella'nın hiçbir yemeğe dokunmadığını, şarabını yudumlamakla yetindiğini fark etti. Neil

sözünde duracağını, bulaşıkları yıkayacağını tekrar ettiyse de Cathy ile Tom işi ona bırakırlarsa sabaha kadar bekleyeceklerini düşünerek çabucak ortalığı topladılar.

“Ne kolay temizleniyor, değil mi ?” diye sordu Cathy daireyi göstererek.

Tom evine baktı. “Çok pratik olduğu doğru, ama sonsuza dek burada oturmak istemem. Arkamızda hiçbir iz bırakmadan gelip geçtiğimiz bir yer gibi geliyor bana.”

Tom'un bu sözlerinden sonra Cathy, buranın gerçekten son derece minimalist olduğunu düşündü. Duvarlar bomboş, resimsizdi, raflarda az sayıda kitap vardı. Pencereilerin önünde, şöminenin üstünde hiç biblo yoktu. Biraz otel odasına benziyordu.

“Biliyorum. Ben de Waterview hakkında aynı şeyleri düşünüyorum. Bir kamyonu Neil'in kitaplarını yükleyip gönderdiğimizde ev ilk girdiğimiz günkü gibi olur. Peki elindekini koyacak yer bu-

2. Şaraplı tavuk, (ç.n.)

lamayacağın St. Jarlath's Crescent gibi bir yerde oturmayı mı tercih ederdin ?”

“Ya da Fatima'da. Doğru söylüyorsun” dedi Tom onaylayarak.

Neden her şey aşın uçlardaydı ki? Dünyada ortalama denen şeyin az olduğunda fikir birliğine vardılar.

İş ilişkileri kurmanın ne kadar zor olacağından habersizdiler. Çoğu insan catering şirketine başvurmaya cesaret edemiyor, bu işi başıyla yapan bir şirketle zaten anlaşmış oluyorlardı. Gerek Geraldine, gerekse Ricky'nin verdiği listedeki isimlere başvurduklar, ama nafile... Tom hayal kırıklığına uğramamaya kararlıydı. “Bin veya iki bin broşür hazırlayalım, çocuklara dağıtırız.” Cathy boşa zahmet diye düşünse bile kuşkusunu dile getirmede. Hiçbir sonuca ulaşmadan durmadan çabaladıkları günlerde, Tom'un gayreti olmasa devam edecek gücü bulamazdı. Tom, söylediklerinde içtendi. Cathy'nin moralini yükseltmek için konuşmuyordu. İkisi de işini iyi biliyordu, çalışkanlıklarına diyecek yoktu, yeni fikirler üretmekte de ustaydılar. Sadece insanların bunu görmeleri için zamana ihtiyaçları vardı. Tom oturup işin ayağına gelmesini beklemezdi. Durmadan hareket halindeydi, bakıyor, sorguluyor, avının peşini bırakmıyordu.

“Zamanımı aldığım için kusura bakma Geraldine, ama yarım saatliğine gelip müşteri listene bir kere daha göz atabilir miyim ? İşimizi iyi yaptığımızı sen de biliyorsun. Müşterilerine bizi önermekle kendini tehlikeye atmayacağından emin olabilirsin.”

“Yok canım. Aksine, senin gibi genç ve yakışıklı birinin evime gelmesi mahalledeki prestijimi yükseltir” dedi Geraldine. “Pazar sabahı uğra, birlikte neler yapabileceğimizi konuşalım.”

Glenstar Sitesi kusursuz denecek kadar bakımlıydı. Usta bahçe mimarlarının elinden çıktığı belli olan büyük bahçesi, her yıl yeniden boyanan cephesi, parlayan pirinç aksanı ve girişteki görkemli kapıcısıyla insanı etkileyen bir siteydi. Tom burada oturanların yıllık apartman masraflarını merak etti. Sonra, her şeyin fiyatını ve getirisini düşünmenin doğru olmadığına karar verdi. Annesi ile babası gibi her şeyin maliyeti üzerinde durmak istemiyordu. Onu böylesine yoran ve korkutan James Byrne'le yaptıkları o yorucu toplantıydı.

Byrne her dosyayı özel bölümlere yerleştirdiği bir evrak dolabı düzenlemişti. Gümbür gümbür bir sesle hiçbir faturayı kaybetmemelerini, satın aldıkları makinelere ait tüm bilgileri özenle saklamalarını emretmişti. Böylelikle makinelerde ileride oluşa-

cak değer kaybının kayıtları ellerinde bulunacaktı. Vergi sorunlarından kurtulmak için parasını şirketten değil, doğrudan doğruya müşteriden almak isteyen garsonlara ayn fatura kesmeleri gerektiğini öğretmişti. James Byrne'ün konuşması büyüleyiciydi. Tom'un gelir vergisi ve katma değer vergisi konusunda korunduğuna inancı sonsuzdu, öyle olunca işler kolaylaşıyor, yapılabilir hale geliyordu. Şubat ayı için üç anlaşma yapmışlardı. Fena sayılmazdı, değil mi ? Yine de yeni işler bulmak üzere koşturuyordu genç adam. Ayrıca Geraldine O'Connor'la pazar sabahı randevusu vardı. Kadın elindeki müşteri listesinden ilişki kurabilecekleri isimleri seçecek ve bu potansiyel müşterilere nasıl yaklaşılmalı gerektiğini söyleyecekti. Geraldine kapıyı açtığında harika görüldüğünü fark etti Tom. Koyu yeşil, kadife bir eşofman giymişti. Saçları Glenstar'ın havuzundan geldiğini belli edercesine yan ıslaktı. Kanepelerin önünde duran alçak, uzun, geniş sehpanın üstü pazar gazeteleriyle doluydu.

Geraldine vakit kaybetmeden işe koyuldu. Bir saat boyunca yemek masasında oturarak hangi fırsatları değerlendirebileceklerini tartıştılar. "Her daveti kendi otelinde yaptırma ve yemekleri de kendi mutfağında hazırladığına göre Peter Murphy'nin otelinden bize fayda yok. Bahçe kulübü para harcamaktan hoşlanmaz. Ilık beyaz şarap ikram etmekle yetinirler." Yine de belki üyelere mektup eşliğinde münü göndermek için izin isteyebilirlerdi. Böylece değişik ve unutulmaz sandviçler ikram ederek toplantılarının daha da zenginleşeceği konusunda yönetimi ikna edebilirlerdi. "Şöyle diyelim, insanlara zorunlu olarak katıldıkları can sıkıcı toplantılarında unutulmayacak bir şeyler sunmuş oluruz."

Tom Geraldine'i hayranlıkla izliyordu. Kimseden korkusu yoktu. Bu özgüvene nasıl kavuşmuştu ?

"Bak, Tom, bunlara gelince, biraz daha canlı insanlar..." Önemli bir şirketin adresini verdi. Büyük çapta giysi satm alırlar. Ağabeyin de onlara mal veriyormuş, geçen akşam anlattı. Bu çocukların im-kânları sonsuz. Artık hepsi yasalara uygun davranmaya özen gösteriyor. Kara para işi bitti. Onlara kendilerini daha çok tanıtmaları gerektiğini söyleyeceğim. Gösterişli, kaliteli bir davet düzenlemeliler. Haywards'tan alıcılar getireceğime söz veriririm."

"Ya Haywards ? Onlarla bir şeyler yapamaz mıyız ?" diye sordu Tom umutlu bir sesle.

"Hayır, hiç şansınız yok. Shona Burke'le bu konuyu defalarca konuştuk. Elinden geleni yaptı, ama dükkânda kafeleri var, dışarıdan birilerine iş vermenin hiç anlamı yok."

"Doğru söylüyorsun. Ama Haywards'm bize bazı yemekler sipariş ettiğini bir düşün! Scarlet Feather için bundan iyi tanıtım mı olur?"

Tom'un asıl söylemek istediği Marcella için çok iyi olacaktı. Erkek arkadaşının lüks davetler organize eden bir şirketi olmasının ona da faydası dokunacaktı. Demek gerçekleşmeyecek bir arzuyu, diye düşündü Tom. Listedeki isimleri teker teker incelemeye devam ettiler. İlaç üreticileri ve eczacılar, belki; eğitim projesi yöneticileri, kesinlikle hayır; edebiyat müsabakası düzenleyenlerin bir bira fabrikasıyla anlaşmaları vardı; nakliyat firmasının da parası yoktu. Tom Geraldine'in rahatlığına, özgüvenine gıpta bakıyordu. Müşterilerinden şefkatle söz ediyor, ketum davranmaya özen gösteriyordu. Laf arasında anlattıklarının meslek sırrı olduğunu söylemesine rağmen, hiçbirinden çekinmediğini de ilave ediyordu. Yanında çalışanların, dosyalarını başkasıyla paylaştığını görmemeleri için bu buluşmayı evde yapmak istemişti. "Tanrım, kendisiyle ne kadar barışık" diye düşündü Tom; "Tanıdığım bütün kadınlardan farklı". Ne devamlı olarak üzüntülü olan ve her şey için af

dileyen kardeşi Lizzie'ye benziyordu ne de kayınvalidesine başansını kanıtlamak peşinde olan Cathy'ye. Olayların sadece kötü yanını görmeye alışık olan, dua etmekten başka çaresi olmayan annesinden de çok farklıydı Geraldine. Hüzünlü bir ifadeyle uzaklarda bir yerlere dalıp giden Shona Burke'e de benzemiyordu. Joe'nun sorusu aklına geldi; Geraldine'in bu şirkete yatırım yapacak parayı nereden bulduğunu merak etmişti. Dairesinin görkemini gördükçe ve Cathy ile kendisine kolaylıkla sermaye yardımı yaptığını düşündükçe aklına kötü fikirler gelmiyor değildi. Bu düşüncelerinden ötürü kendine kızdı, kaşları çatıldı. Paradan başka bir şey düşünmeyen insanlardan olmak istemiyordu.

“Tanrı aşkına yüzünü neden buruşturdu Tom ?” diye sordu Geraldine. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu anlaşılan.

“Parayı düşünüyordum. Daha doğrusu parayı tanılaştırmama-mn gerektiğini... Diğer taraftan parana dikkat etmezsen de tepe-taklak gideceğini...”

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Paranın kendisinin hiç önemi yok, ama para sahibi olup istediğin yaşama kavuşana dek önemliymiş gibi davranmak zorundasın. Böylece paranın akmasını sağlayabilirsin.” Bir an için ifadesi sertleşti Geraldine'in.

Tom konuya bir daha değinmedi. Notlarını topladı, gitmek üzere hareketlendi. Kahve fincanım mutfağa bıraktığında masanın

üstünde öğle yemeğiyle ilgili hazırlıklar yapılmış olduğu gözüne çarptı. “Çok dolu bir günün var galiba” dedi.

“Yook. Öğle yemeğine bir arkadaşım gelecek, o kadar” dedi Geraldine çabucak. “Aklıma gelmişken, bozulmadan dondurula-bilen küçük sandviçler keşfedersen bana söyle. Gör bak o zaman seni nasıl herkese kolaylıkla pazarlayabilirim.”

“Tabii, neden olmasın... Neden senin için bir yemek düzenlememizi istemiyorsun ? Ne zaman istersen seve seve yaparız. Bizim için yaptıklarına karşı çok ufak bir hediye olur.”

“Biliyorum Tom. Cathy daha önce teklif etti. İkiniz de çok şekersiniz, ama evime davet ettiğim erkekler bütün yemeklerin bu pamuk ellerle yapılmasını ister.”

Tom kapıda küçük arabasından çıkan Shona Burke'e rastladı. “Ağabeyinin Londra'daki telefon numarasını biliyor musun ?” diye seslendi.

“Sen de mi? Hepiniz onda ne buluyorsunuz, anlamıyorum.”

“Benimkisi sadece iş. Bana kalırsa sen zaten ondan çok daha yakışıklısın. Haywards ilkbahar sonlarında gençlere hitap eden bir moda tanıtımı yapmak istiyor da... Kardeşin 'sevimli giyecekler' diye adlandırdığı bir koleksiyonu olduğunu söylemişti. Mayo, iç çamaşırını filan...”

“Özür dilerim Shona.” Cebinden Scarlet Feather'ın bir kartını çıkararak Joe'nun Londra numarasına baktı.

“Ezberle bilmiyor musun ?” diye sordu Shona şaşkınlıkla.

“Hayır bilmiyorum. Sayılan aklımda hiç tutamam ben.”

Başını salladı genç kadın.

“Doğrusunu söylemek gerekirse birbirimizi sık aramayız” dedi Tom. “Neden olduğunu ben de bilmiyorum. Senin kardeşlerin var mı?”

Shona duraksadı. “Var sayılır” dedi.

Tuhaf bir cevaptı, ama Tom üstünde durmadı. Aileleri konusunda soru sorulmasından hoşlanmayan çok kişi tanıyordu; örneğin Marcella. Annesi ölmüştü, babası yeniden evlendikten sonra kızına çok ilgisiz davranmıştı, Marcella baştan bu konuda konuşulmasını istemediğini belli etmişti. Diğer taraftan Cathy'nin ailesiyle ilgili her gün anlatacak yeni bir şeyi vardı. Annesinin alçakgönüllü ve her şeyden hoşnut olmasına kızsız da, hem annesine hem babasına büyük bir sevgi beslerdi. Cathy aynı zamanda kayınvalidesi Hannah'nın doğuştan kötü kalpli olduğunu saatlerce anlatabilir, Chicago'da yaşayan kardeşleri hakkında konuşabi-

lirdi. Özellikle en büyükleri olan Marian'dan sık sık söz ederdi. Ablasının başarılı bir bankacı olduğunu, ama aşk hayatında yakın zamana kadar hiç şansı olmadığını anlatırdı. Kısa bir süre önce Harry adında, film artisti kadar yakışıklı biriyle tanışmış, evlenmeye karar vermişlerdi. Sonra ağabeyini düşündü Tom. Aile bağı diye bir şey tanııyordu. Shona'ya el sallayarak kamyonete bindi. Geriye döndüğünde çiseleyen yağmurun farkında değilmiş gibi kaldırım kenarında da durduğunu ve çoğu kadın gibi saçlarını korumadığını, son derece savunmasız görüldüğünü fark etti. Tuhaf bir yalnızlık içinde olduğunu düşündü genç kadının. “Hoş bir kız” diye geçirdi içinden. Güzel denmezdi, ama alımlıydı. Marcel-la başından beri Shona'nın, makyaj yapar ve saçlarını da modern bir biçimde tararsa çok daha güzel görüneceğini söylemez miydi? Saçları gerçekten sönük ve mattı, ama çok güzel bir gülüşü vardı. Bir an için davetten sonra Joe'yla otele gidenin o olup olmadığını merak etti. Bu mümkündü. İkisi de hür değil miydi? Shona'nın kimseye verecek hesabı yoktu. Sonra silkindi Tom. Böyle tahminlerde bulunmaktan vazgeçmeliyim” dedi kendi kendine. Shona bir şey söylüyordu. Kamyonetin camını açtı.

“Sadece ne kadar dinlendirici biri olduğunu söylüyordum, Tom. Huzur veren yakışıklı biri.”

“Ülkenin her tarafında başarılı işlere imza atmamı sağlayacak öldürücü gücümden hiç söz etmiyorsun ama...”

“Onu söylemeye bile gerek yok” dedi Shona gülererek.

Ertesi gün Marcella işten çıkıp eve geldiğinde olağanüstü haberi verdi. Kadının biri saçlarını yaptırmak, yüz bakımı, manikür ve pedikür için randevu almaya gelmiş, cumartesi günü son derece gösterişli bir vaftiz törenine davetli olduğunu anlatmış, davetin çok lüks bir catering şirketi tarafından hazırlanacağını söylemişti. Tom kulaklarına inanamıyordu. Demek ki daha doğru dürüst bir iş yapmadan, insanlar onların hakkında konuşmaya başlamıştı! Cathy'ye haber vermek için sabırsızlanıyordu, ama bu akşam Neü'le o yumurcakları annelerinin alkol tedavisi gördüğü yere götüreceklerini hatırladı. “Yarın anlatırım” dedi kendi kendine.

“Bunu kutlamayacak mıyız ?” diye sordu Marcella'ya.

“Ah, sevgilim ben hemen jimnastiğe gitmeliyim.”

“Bir gece olsun vazgeçemez misin ?”

“Anlaşmıştık ama Tom. Üyelik o kadar pahalı ki, verdiğim parayı çıkarmanın tek yolu her gün gitmek.”

“Tabii” dedi, sonra birden bu kadar soğuk davranmanın sakın-

caları aklına geldi. “Çok haklısın” dedi. “Lüks davetler organize etmeyi gerçekten başardığımızda davetlere konuk olarak katılacaksın ve fotoğrafların dergilerde çıkacak.”

“Çok başarılı olacaksınız. Bunu sen de biliyorsun, değil mi ?” Marcella'nın gözlerinde yaşlar belirmişti. “Boş konuşmuyorum. İnanarak söylüyorum, bunu biliyorsun, değil mi ?”

“Biliyorum” dedi. Gerçekten biliyordu. Başından beri başarılı olmalarını temenni ettiği kesindi. “Tabii ki biliyorum” dedi ve jimnastik giysilerini toparlamasına fırsat vermeden Marcella'ya sarıldı. Sonra, her zamanki gibi Marcella'nın Stoneyfield'in kapısında durup el salladığını görmek için cama yanaştı. Kendisine acı çektirmeden de çok güzel olduğunun farkında değil miydi?

Ricky telefon etti. Altı adet yemek fotoğrafı hazırdı. Hepsi de siyah beyaz, sanat fotoğrafıydı. İşyerinin duvarlarına asacaklardı. Rayları taktılsa ertesi gün getirebileceğini söyleyerek, fotoğrafların ölçüsünü isteyip istemediğini sordu. Tom ölçüleri ve kâğıt kalem almaya gitti.

“Aslında onları sana bu akşam partide vermeye niyetleniyordum, ama kolumun altında resimlerle davete gelip iş konuşursak komik oluruz diye düşündüm.”

“Davet mi? Ne daveti?”

“Biliyorsun, canım... Yeni kulüp.”

“İlk kez duyuyorum.”

“Neyse Marcella'ya söyledim. O da birlikte geleceğinizi söyledi.” Ricky afallamıştı. Tom kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

“Bir tür anlaşmazlık” dedi dişlerinin arasından.

“Tabii. Fotoğrafların tümü portre büyüklüğünde. Önce boylarını, sonra enlerini veriyorum. Baban rayı yaptırıyor, değil mi ?”

Ricky uzun uzadıya fotoğrafların özelliklerini sıraladı, Tom'un defterinde santimetrelerden oluşan uzun bir liste belirdi. Oysa aklı uzaklardaydı. Marcella'nın jimnastiğe gidiyorum diyerek evden çıkıp bambaşka bir yere gitmesini aklı almıyordu. Hem de Tom'suz, tek başına. Peki eve geç dönmesini nasıl izah edecekti? İhanetin büyüklüğü onu öylesine sersemleştirmişti ki, Ricky'nin ne dediğini duymuyordu bile.

“Tamam, değil mi? Şimdi ben de gidip kokteyl kılığımı bürüne-yim. Bu saatte davet vermek delilik değil de nedir? Henüz kimse uyanmamışken... Neyse yarın işte görüşürüz, olur mu?” Ricky'nin sesi neşeliydi.

Tom istemeden kendisini büyük bir hüzne boğan fotoğrafçıya, “Tamam Ricky, çok teşekkür ederim” dedi.

Ölçüleri babasına vermek zorundaydı. Bir ahşap sütuna belli aralıklarla yivler açılacak, fotoğraflar da bu yivlere asılacaktı. JT uzun süredir yanlış bir iş daha yapmak istemediğini, o yivlerin arasındaki ölçülerin santimetre olarak verilmesini beklediğini söyleyip duruyordu. Babasını aradı. Parmakları kurşun gibi ağırlaşmıştı sanki. Babasının ölçüleri not etmesi için

önce keyfinin yerine gelmesini beklemek gerekecekti. Ne olur telefonu açan babası olsaydı, yoksa ondan önce bir de annesini keyiflendirmesi gerekirse buna dayanamazdı.

Telefona cevap veren ne annesi oldu ne de babası. Karşısına havlar gibi konuşan, insanı yerinden sıçratan bir kadın çıktı.

“Eveet!” dedi o ses.

“Affedersiniz, sanırım yanlış yeri aradım. Feather'ların evini arıyordum...”

“Burası Feather'ların evi. Siz kimsiniz ?”

“Ben Tom. Oğulları.”

“Nasıl bir oğulsan... En azından telefon numaramı bırakabilirdin, değil mi ?”

“Ama onlar benim numaramı biliyorlar” dedi Tom sinirli bir sesle. Bu kadar haksızlık olamazdı.

“Artık bilmiyorlar” diye haykırdı kadın.

“Neden? Ne oldu?” İçini hiç tanımadığı bir korku sarmıştı. Arkadan sesler duyuluyordu. Bir şey olmuştu, kötü bir şey... Annesinin nedense mutfaktaki çekmecedeki sakladığı plastik kaplı defterde, listenin en başında isminin olduğuna kadını ikna ettikten sonra olanları öğrendi: babası göğsünün ağrıdığını söylemiş, annesi de yardım istemek için sokağa fırlamıştı. Küçük sokakla-ndaki komşuların tümü Fatima'ya dolmuştu. Ambulans gelmiş, birileri hastaneye gitmiş, diğerleri ise zavallı Maura'ya çay hazırlamak için evde kalmışlardı. Zavallı Maura'nın hali perişandı, olanları anlamadığı, başa çıkamadığı belliydi.

“Onunla konuşabilir miyim ?” dedi Tom.

“Konuşacağına, bir an önce buraya gelmeye bak!” dedi tatsız sesli kadın. Aslında haksız sayılmazdı. Babasına daha iyi, daha sabırlı davranmış olmayı ne kadar isterdi. Paltosunu ve arabanın anahtarlarını kaptı. Bir an için not bırakıp bırakmamayı düşündü. Marcella'yla masanın üstüne bıraktıkları notlar aracılığıyla haberleşmeyi âdet edinmişlerdi, Babasının rahatsızlığından Marcel-la'yı haberdar etmek istemediğini fark etti. Yalan söylediği için onu affedemiyordu. Çünkü yalan söylemişti, bundan emindi. Jimnastiğe giderken ne kadar heyecanlı olduğunu hatırladı, ne de gü-

zel kokuyordu. Anlamadığı bir nedenle gözlerinin dolduğunu hissetti. Yine de evden kaçtığını sanmasını istemezdi. “Babam iyi değil, onu görmeye gidiyorum, partide eğlendiğini umarım” diye yazdı. Bu not, Marcella'ya her şeyi bildiğini gösterecekti. Arabaya atlayıp hastanenin yolunu tuttu.

Yoğun bakımdakiler, babası bu geceyi yeni bir kriz geçirmeden atlarsa durumunun tehlikeli olmaktan çıkacağını söylediler. Kendisiyle yaşıt, işlerini bilen, sakin genç kız ve erkekler... damarlardan ve arterlerden anlayan sağlık uzmanları... Yumuşak sesli bir hemşire dışanda beklerse daha iyi olacağını söyledi. Tom, ayak altında durup herkesi rahatsız ettiğini anladı.

“Babanız şimdi dinleniyor. Durumu iyi.”

“Biliyorum. Teşekkür ederim” diyerek gülümsedi Tom.

Genç kız da gülümsedi, geniş açık bir gülümsemeydi yüzündeki. Topluca, çilli bir kızdı. Dağınık saçları ve taşradan geldiğini belirten bir şivesi vardı. Tom, genç kızın bakışlarındaki ifadeyi tanıdı, ilgili, her şeyin farkında ve hafifçe istekli... Kısacası İrlanda'da-ki tüm kadınların Joe'ya fırlattıkları bakışın aynısı. Tom genç kıza boş boş baktı. Üniformasının üstüne beyaz bir hırka giymiş, bayağı hoş bir kızdı. Ama bin sene yaşasa da böyle bir kıza istek duyamayacağını düşündü. Marcella'sının yanında bu kızcağız başka bir gezegenden gelmiş gibiydi. Ayrı bir türdü sanki. Biraz hava almak için dışarıya çıkınca cep telefonundan annesini aradı.

“Merak etme, babam iyi görünüyor anne.”

“İyi görünüyor derken ne demek istiyorsun ? Nefes alamadığını, elleriyle göğsüne nasıl yapıştığını sanki gözlerimle görmedim!..”

“Şimdi ilaçlarla sakinleştirmişler, rahat nefes alıyor.”

Annesinin iniltisini, komşulann onu teskin etmeye çalışan seslerini duyuyordu.

“Bir saat sonra yine ararım.”

“Neden?”

“Sadece iyi olduğunu söylemek için.”

“Baban bitti Tom. Bunu sen de biliyorsun. Merdiven tepelerine çıkması hataydı zaten. Sadece senin için, işyerini sana beğendire-bilmek için çabaladı.”

“Doktorlar merdiven tepeleriyle hiç ilgisi olmadığını söyledi. Ayrıca durumu çok iyi, öyle diyorlar.”

“Demek şimdi de başımıza doktor kesildin, tıp uzmanı oldun, öyle mi? Altıncı sınıfı bitiremeyen, babasına yardım etmekten ka-

çınan, baba işini devralmak istemeyen sen ? Demek birden kalp krizlerinin nedenlerini herkesten iyi bilir oldun, öyle mi ?”

“Birazdan seni tekrar ararım anne.”

Dışarısı buz gibiydi, ama yine de içerinin sıcaklığından, gürültüsünden ve hastane kokusundan iyiydi. Rüzgârdan kaçmak istedi, bisiklet barınağına sığındı, bir köşeye büzüldü ve babasının iyileşmesi için dua etmeye koyuldu. Bir iyileşsin, babasıyla erkek erkeğe konuşacak, konuşmalarının bir dizi omuz silkmeye dönüşmesine izin vermeyecekti. Annesi ile babasının düzenli bir biçimde Stoneyfield'a gelmelerini temin edecekti. Fırında tavuk veya shepherd's pie gibi sevdiği yemekleri hazırlayacaktı. Marcella'dan onları ilgilendiren konularda konuşmasını rica edecekti. Birden olanları hatırladı. Doğruldu, karşıdaki çirkin otoparka arabalarıyla girip çıkan insanları izlemeye koyuldu. Ne korkunç bir yerdi. Yine de hastanelerin harcayacak paraları varsa o paraların süslü bahçeler veya güzel otoparklar yerine babasının kalp atışlarını kontrol eden makineler için kullanılmasını tercih ettiğini düşündü. Yağmurluk giymiş, omzunda çantası resepsiyona doğru giden bir kadın ilişti gözüne. Ne kadar çok Shona Burke'e benziyordu. İyice baktı. Shona'ydı. Seslenmek için iki adım ilerledi, sonra geriye çekildi. Ne diyeceğini bilmeden, babası hakkında bilgi vermek istemiyordu. Marcella'yı sormasından da korkuyordu. Babası ölüm kalım savaşı verdiği sırada insanın birlikte yaşadığı

kız arkadaşının yanında bulunmaması kadar şaşırtıcı bir şey olabilir miydi? Oysa Shona onu görmüştü bile.

“Üşümüştün Tom.”

“Biliyorum, ama içerisi de çok sıcak.”

“Bilmez miyim, o kadar sık geldiğim bir yer ki...”

“Affedersin... Yoksa...”

“Önemli değil Tom.” Sesi yumuşaktı. Kimi görmeye geldiğini sormasını engelleyecek kadar yumuşak. “Yine de iyi görüldüğün söylenemez. Kısa süre için içeri gelmede yarar var bence.”

“Tamam.” Yan yana yürüdüler.

İlk başta ikisi de soru sormaktan kaçındı. Sonra Shona döndü.

“Kötü bir şey mi oldu ?” dedi.

“Bilmiyorum. Babam, göğüs ağrısı... Her şey bu geceye bağlı, yanna sağ çıkarsa iyileşme şansı çok diyorlar.”

“Zavallı Tom. Ne zaman oldu ?”

“Ben bir saat önce haber aldım. Kıyamet kopmuş; annem o kadar berbat ki bana kalırsa en doğrusu babamın yanına yatması.”

3. Üzeri patates püresiyle kaplı fırında pişmiş soslu kıyma yeme|i. (ç.n.)

“Yeni mi öğrendin?” diye sordu Shona.

“Evet. Tam idrak etmiş değilim.”

“O zaman Marcella henüz duymadı, öyle değil mi ?”

“Hayır, duymadı.” Tom'un sesi ifadesizdi.

“Zavallı Marcella. Jimnastik salonundan çıkarken eve bırakmayı teklif ettim, hayır dedi, otobüsle döneceğini, yoldan çiçek alarak sana sürpriz yapacağını söyledi.”

Tom Feather resepsiyonda, herkesin gözü önünde büyük bir sevinç narası atarak Shona Burke'ü iki yanağından öptü. “Jimnastikte miydi?” diye sordu. “Yani bu akşam?”

“Bunu sen de biliyorsun Tom. Catering şirketinizin beğeni toplamasını kutlamak için jimnastiğe gitmesini istemediğini de anlattı.”

O kadar hızlı araba kullanıyordu ki, peşine siren çalan polis arabalarının takılmamasına inanamıyordu. Anahtarla kapıyı açtı. Marcella üstünde kocaman bir saksı bulunan masanın yanında oturuyordu.

“Marcella!” dedi.

“Baban nasıl ?” diye soran Marcella'nın sesi buz gibiydi.

“İyileşecek, her şey kontrol altında. Jimnastikte miydin ?”

“Tıpkı sana söylediğim gibi.” Yüzünde maske vardı sanki.

“Bir bilsen Marcella... ben sanıyordum ki...”

“Ne sanıyordun Tom ?”

“Kulübe, bir partiye gittiğini sanmıştım.”

Genç kadın sorar gibi başını yana eğdi.

“Ricky seni davet ettiğini söyledi de...”

“Evet, etti. Ama çok meşgul olduğunu, çok yorulduğunu biliyordum, bu yüzden gitmek istemeyeceğini düşünerek gelemeyeceğimizi söyledim. Ve sana söylediğim gibi jimnastiğe gittim.”

Gözlerine dolan yaşlan engelleyemedi Tom.

“Özür dilerim. Ben sanıyordum ki... Böylesine sevdiğin bir şeyden benim için vazgeçeceğini hiç düşünmemiştim.”

“Ama yaptım. Tabii ki yaptım.” Sesi çok doğaldı. Tom'un ne kadar heyecanlı olduğunu fark etmemiş gibiydi.

“Beni seviyorsun. Bundan eminim artık.”

“Hayır Tom. Seviyordum, ama artık değil.”

“Değiştiğini mi söylemek istiyorsun? Olamaz!”

Masanın üstündeki kısa mektubu Tom'a uzattı. “Tanıdığım en kötü ve kuşkucu erkeksin. Seni kim sevebilir?” Kalktı, yatak odasına yöneldi.

“Marcella, gitmiyorsun değil mi?” Yüzü kül gibi olmuştu.

“Yalancı olduğumu düşündüğünü bile bile bir gece daha burada kalacağımı sanıyorsan yanıyorsun.”

Yatak odasının kapısında durmuş genç kadını izliyordu.

Üzerindekileri çıkarmış, Tom'un nefret ettiği kısacık eteklerden birini giymeye çalışıyordu. Çekmeceden aldığı koyu renk çoraplar elinde, banyoya yöneldi.

“Nerede kalacaksın ?”

“Bir sürü arkadaşım var, birinde kalırım.”

“Lütfen Marcella...”

Telefonla taksi çağırıldı, sonra banyonun kapısını kapattı. Zil çaldığında dışarı çıktı.

“Çok üzgünüm” dedi Tom.

“Olmalısın Tom, gerçekten üzgün olmalısın. Çünkü ben sana her zaman doğruyu söyledim, insanın gerçekten sevdiği birine yalan söyleyebileceğine inanıyorsan, başın iyice dertte demektir dostum.”

Ve gitti. Bir süre sonra telefon çaldı. Arayan annesiydi.

“Bir saat sonra arayacağını söylemiştin. Sonunda hastaneyi ben aramak zorunda kaldım.”

“Babam iyi mi anne ?”

“Sanki çok aldırıyorsun da...”

“Lütfen anne.”

“Şimdilik öyle. Ölürse ne yaparız Tom ?”

“Anne Fatima'ya geliyorum.”

Evden çıkmadan yapacağı iki şey vardı. Earling'e, ağabeyi Joe'ya telefon etti. Telesekretere mesaj bıraktı.

“Ben Tom, Joe. Babam kardiyoloji bölümünde. Hastanenin telefonunu veriyorum. Bilgi almak için oğlu olduğunu söylemen yeterli. Bir şeyler yapacağını umuyorum Joe, yine de hayat senin, benim değil. Onun için sana kalmış.”

Sonra giderken masanın üstüne bırakacağı kısa mektubu yazmak için oturdu.

“Geri gelmeni umuyor ve dua ediyorum sevgili Marcella. Sadece, seni tanımadan aşkın ne olduğunu bilmediğimi ve senin aşkın olmadan yaşanan hayatın anlamsız geldiğini söylemek istiyorum.”

Tom cep telefonunu sabaha kadar açık tuttu. Güneş doğduktan kısa bir süre sonra bir inşaat şirketine uğradı ve resimleri asmak için gereken ahşap malzemeyi yaptırdı, sonra işyerine gitti. Cathy gelmişti.

“Öbürü ne halde? diye sordu Cathy.

“Ne?”

“Şaka... Kavga etmiş gibi görünenlere sorulan bir soru. Diğerinin senden daha kötü durumda olup olmadığını öğrenmek için sorulur.

Tom boş gözlerle bakıyordu.

“Tamam Tom, sadece bir şakaydı. Maud ile Simon'dan farkın yok. Viski filan mı içtin yoksa?”

“Hayır. Bütün gece babamın yanındaydım. Kalp krizi geçirdi, Marcella da beni terk etti.” Sesi iki önemsiz olaydan söz eder gibi tuhaftı.

Cathy inanmayan bir bakışla gözlerini dikti. “Gerçekten ne oldu Tom?”

Acıyan fakat inanmayan bir sesle sormuştu. Tom tam kendini koyverip başını masaya dayayarak ağlayacakken, elinde fotoğraflarla Ricky kapıdan girdi.

Başını tutarak, “Aman Tanrım, ne azgm bir gece kaçırdın!” dedi. “Partiye gelmemekle ne kadar akıllılık ettiğini bilemezsin dostum.”

“Evet” dedi Tom Feather. “Bildin... o benim işte; Akıllı Tom.” Aynı anda babasının kalp krizi geçirdiği için hatırlayamadığı ahşabı çıkanyordu.

“Neredeyse yirmi dört saat geçti baba. Bu da iyileşeceğine işarettir ertesi öğleden sonra.”

“Nasıl bir şey olduğunu bilemezsin Tom. Sanki kaburgalannı sıkıyorlarmış gibi...” Babasının rengi bugün çok daha iyiydi. “Bütün geceyi burada geçirdiğini söylediler.”

“Başka nereye gidebilirdim ?”

“Ya Marcella?”

“Sevgilerini gönderdi baba.”

“Eminim. Müthiş bir kız o. İyileşeceğimi duyunca ikinizin dışarıda nasıl sarılıp öpüşüğünüzü duydum. Bunu hiç unutmayacağım.”

Tom anlamadan bakıyordu.

“O tatlı hemşire Catherine... Kız arkadaşın olduğunu anlayınca ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı anlattı. Bu gece o nöbetçiydi, bana her şeyi anlattı.”

Babası elini okşuyordu, Tom babasına gülümsedi. Demek Mar-cella'nın jimnastik salonunda olduğunu öğrendiğinde Shona Burke'e sarılıp öptüğünü gören beyaz hırkalı hemşire onları sevgili sanmıştı.

Cathy'ye kalırsa vaftiz davetine “cehennem daveti” demek daha doğru olacaktı. Elli kişiye göre hazırlanmaları istendiği halde odada en az yetmiş kişi vardı. Sonra mutfağı doğru dürüst temizleme-mişlerdi. Cathy, June ve Tom en az yirmi dakikalarını rafları temizlemek ve dezenfekte etmekle geçirmişlerdi. İlaç kokusu çıksın diye pencereyi açtıklarında ise bebeğin babası gelip her tarafı umumî hela gibi kokuttuklarını söylemişti. Büfeyi yerleştirmeye başladıklarında evin iki küçük köpeği örtüleri çekiştirme oyununu keşfetti.

“Hayvan sevmeyenler bana göre insan değildir” demişti kiliseye gitmeden üç kadeh cini devirmiş olan bebeğin annesi.

Vaftiz töreni Cathy ile Tom'a söylendiğinden otuz dakika erken bittiği için misafirler döndüğünde bar nazır değildi.

“Sizin işinizin ehli olduğunuzu söylemişlerdi” dedi bebeğin babası. “Biz de sizin gibi iş sahibiyiz, karşılığımı almadan boşuna para vermekten hiç hoşlanmayız.”

İlk yemek olarak kedgerree4 ısmarlamışlardı. Aslında doğru bir seçimdi, ama misafirler daha tabaklarını doldurmadan bebeğin annesi, “Bu balık ve pirinç karışımını yeme zahmetine

katlanmayın, arkadan doğru dürüst fırında bir et gelecek” demeye başladı. Birçoğu söz dinleyerek yemeği yanda kesmiş, tabaklarını bir kenara bırakmıştı. Tom ile Cathy mutfakta dehşet içinde birbirlerine bakıyordu. Tek umutlan insanların karnını kedgeree'yle doyurmaktı. Şimdi ne yapacaklardı, hangi mucize onları kurtarabilirdi?

“Tann aşkına, ne yapacağız ?” dedi Cathy.

“Sarhoş etmekten başka çaremiz yok” dedi Tom.

“Haksızlık etmiş oluruz. Fazladan harcanan şarabın parasını vermeleri gerekecek o zaman.”

“Haklılık nedir, söyler misin Cathy? Hayatı boyunca dinlenmeden çalışan babamın hastanede yatması mı haklılık? Kendinin olmayan o iki veledi alıp, hem kendi hayatını hem de annen ile babanın hayatını altüst etmen mi haklılık ? Ya İrlanda'dan atmaya kalktıkları o zavallı Jonathan? Yoksa elli kişilik yemek ısmarlayıp yetmiş kişi çağıran bu iki güzel insan mı haklı ? İçirip sarhoş edelim derim.”

Öyle de yaptılar, hem de harika bir şekilde.

Görevlerine başlamadan Cathy Scarlet bebeğin babasını bir kenara çekti.

“Bir şey önermek istiyorum” dedi. “Misafirleriniz çok iyi vakit geçiriyor, siz de özellikle iyi bir şarap seçtiniz...”

4. Mezgit balığı, pirinç, katı yumurtadan yapılan bir yemek, (ç.n.)

“Eee?”

“Daha sonra şarap sıkıntısı çekmememiz için şimdiden biraz daha getirtmemize izin veren bir kâğıt imzalar mısınız ?”

“Adam başına yanm şişe hesaplamıştık, değil mi ?” Kısa boylu şişman biriydi, domuza benzeyen ufak gözleri vardı.

“Evet, tabii. Öyle önermiştik ama her şey o kadar iyi gidiyor, herkes o kadar keyifli ki biraz daha şarap getirmek için sizin yazılı izniniz almak istiyoruz.”

“Ne isterseniz yapın.”

“Bu ana kadarki gidişten memnun musunuz ?”

“Fena sayılmaz... İçkileri tedarik edin.”

“Teşekkür ederim. Mükemmel bir ev sahibisiniz” dedi Cathy dişlerini sıkarak.

Kimse onlara böyle olacağını söylememişti. Tom misafirlerin arasına kanşıyor, gülümseyerek herkese kedgeree'nin ne kadar lezzetli olduğunu söylüyordu.

Yüzüne gözüne çikolata bulaştırmış olan bir kadın, “Asıl lezzetli sen olmalısın” dedi. Zavallı kadın gülünç görünüyordu, yakında daha da gülünçleşeceği kesindi. Tom kompliman için teşekkür etti.

“Elbiseniz ne güzel” dedi. “Hayvards'tan mı?”

“Evet, oradan” dedi kadın. Aptalca gururlanmıştı.

“Bir dakika aynanın önüne gelir misiniz? Bakın yüzünüzde bir şeyler var.” Eline bir kâğıt mendil tutuşturdu. Kadın aynada kendini gördü. Görüntüsü karşısında dehşete düştü, yüzüne bulaşan çikolatayı hızla silmeye koyuldu.

“Kadına büyük bir iyilikte bulundun” dedi Cathy.

“Buradaki kötü adamlar daveti veren o palyaçolar... Adamı nereden tanıdığımı bir hatırlasam... Öyle sinirime dokunuyor ki, anlatamam. Yoksa yüzünde Walt Disney resimleri olan o zavallı kadının hiç suçu yok.”

“Haklısın. Kapıya bak, yeni yeni gelenler var. Yakında duvar kâğıtlarını yemeye başlayacaklar.”

“Ne iş yapıyor? Onu bir yerlerden tanıyorum. Bundan eminim.”

“Belki bir ara çalıştığımız barlardan birinden hatırlıyorsundur. June'a yardım eder misin? Babamı arayayım da taksi göndersin.”

“Muttie'yi mi? Taksi göndermesi için mi?”

“Bizim taksi arayacak halimiz mi var? Babamın bahis arka-daşlanm çoğu taksi şoförü.”

“Gerçekten harikasın Cathy. Belki bu akşamdan yanımıza kâr kalan bir şeyler olur. Söyler misin, ben mi aklımı kaçınıyorum yoksa

Riordan denen o adam gerçekten bana aşıkmiş gibi mi bakıyor?”

“Yakışıklı olduğunun farkında değilsin galiba. Öyle olunca Mr. Riordan da neden diğerleri gibi şansını denemesin?” “Özür dilerim?” “Evet Mr. Riordan?” “Tanışmıyor muyuz?”

“Ben catering şirketinin ortaklarmdanım Mr. Riordan.” “Saçmalamayı kesin! Birkaç ay önce, yeni yıl partisinde tanışmamış mıydık?”

“Öyle mi?” Tom aslında adamı dinlemiyor, yapacak bir şey var mı diye gözleriyle odayı tarıyordu.

“Şimdi hatırladım. Yani bu tür şeyler sık sık başıma gelmez. İçkidendi. Ardından kendimi çok kötü hissetmişim. Bile bile içkileri karıştırdıklarından eminim. Fotoğrafçı mıymış neymiş... Çok sorumsuz davrandı.”

Tom birden hatırladı. Ricky'nin davetinde ellerini Marcel-la'dan çekemeyen adamdı Riordan.

“Ah evet Mr. Riordan, tabii ki sizi hatırlıyorum.” “İlk gördüğünüzde tanıdınız” dedi Larry Riordan. “Hayır, şu ana kadar hatırlamamıştım.”

“Haydi... Kapıdan girdiğiniz andan itibaren bana karşı takındığınız tavrı görmedim mi sanıyorsunuz?”

“Davet ettiğinizi söylediğiniz misafirlerin sayısında yanıldığınızı hemen fark ettim, ama yılbaşı gecesi tanıdığım mutlu bir evliliği olan erkek olduğunuzu ancak şimdi anladım” dedi Tom. Konuşurken sanki boyu uzamış omuzları genişlemişti. Larry Riordan ise gittikçe küçülüyordu.

“Her şey tam bir anlaşmazlıktı tabii... Asıl neden de...” “Nedenini ikimiz de çok iyi biliyoruz Mr. Riordan.” “Hayır, hatam olduysa, sizi gücendirdiysem demek istemişim.” “O sırada çok gücendirdiniz.” “Şimdi geçtiğini umarım.”

“Şimdi üstlendiğim işi profesyonelce yapıp bitireceğim. Elli misafir çağıracağınızı söyleyip yetmiş kişi çağırmanıza rağmen.” “O konuda da anlaşmazlık oldu.”

“Amma da çok anlaşmazlık olmuş. Ben de eşinize sormak istiyordum...”

“Ona bir şey sormanıza gerek yok. Bana sorun yeter.” “Rahat olun Mr. Riordan. Eşinize sadece taksi çağırmanıza gerek var mı diye soracaktım. Konuklarınızın çoğunun araba kullanacak hali olmayacak da...”

“Nasıl isterseniz öyle yapın” dedi ev sahibi, bir eliyle kravatını gevşeterek. “Sadece o gece olanların tamamen istem dışı olduğunu bilin. Umarım aranızdaki ilişkiyi etkileyecek bir şey değildir; yani aranızın eskisi gibi olduğunu umanm.”

“Her şey eskisi gibi Mr. Riordan.”

“Ne hoş, güzel bir kadın... Sizden yine özür dilerim.”

“Teşekkür ederim. Şimdi izin verirseniz ilgilenmem gereken insanlar var.” Tom uzaklaştı. Marcella'nın kendisini terk ettiğini bu adam hiçbir zaman öğrenmeyecekti.

Cathy kedgere'e'yi yeniden servise sunmak için mantar ve patates eklemekle meşguldü. Tom'a içerideki insanların midelerini yatıştırmak için bir süre sonra böyle bir yemeğe ihtiyaçları olacağını söyledi. Haklı da çıktı. Herkese birer kartvizit verdiler, evi olabildiğince derleyip topladılar. Ev sahipleri sabah uyandıklarında her taraf tertemiz olacaktı. Buzdolabında bir şişe viski ile portakal suyu bulacaklardı. Ismarlanan ve içilen şişelerin sayısı hakkında kuşku duymamaları için boş şişeleri arka bahçeye asker gibi dizdiler. Akşamüstü faturayı getirince şişeleri alacaklardı. Muttie beş taksi göndermişti. Taksiler gece boyunca gidip gelmişler, iyi para kazanmışlardı. Cathy ile Tom Waterview'a dönmeden June'a üç saatlik fazla mesai ile taksi parası ödemişlerdi.

“İçeri gel” dedi Cathy.

“Yok geç oldu, Neil...”

“Neil üç şeyden birini yapıyordur: ya dışarıda ya uykuda ya da seve seve bize birer içki verecek durumdadır” dedi Cathy. Birlikte yukarı çıktılar.

Neil etrafında bir yığın kâğıtla büyük masanın yanına oturmuştu. “Oh, neyse Cathy, ben de...” O sırada Tom'u gördü, bir an için kontrolünü kaybetti.

“Ah, Tom” dedi, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Sonra kendini topladı. “Nasıl gitti? Gel de anlat” dedi.

Üç bira çıkardı, hep birlikte oturdular.

“Bana her şeyi anlatın” dedi Neil nazik bir sesle. Oysa aklı başka yerdeydi. Tom kısaca anlattıktan sonra birasını bir dikişte bitirdi. Kapıdan çıkmak üzereyken kapının tıkırdadığını duydular.

“Sarhoş musunuz ?” diye sordu Simon ilgiyle.

“Henüz değil” dedi Tom.

“Marcella nerede ?” diye sordu merakla Maud.

“Burada değil” dedi Cathy.

“Sormamalı mıydım yoksa? Senin dediğini yapıyorum, ilgi gösteriyorum işte.” Maud'un kafası karışmıştı.

“Sorun yok” dedi Cathy.

Bir sessizlik oldu.

“Yataklarımıza dönmemizi mi tercih edersin ?” diye sordu Si-mon merakla.

“Evet. Aslına bakarsan geceyansı oldu” dedi Cathy.

Maud ile Simon hızla odadan çıktılar. Havada ağır bir gerginlik vardı.

Tom, kamyonetle bomboş karanlık sokaklarda ilerliyordu. İkisi de çok çalışıyor, diye düşündü. Para kazanmak için sabahın bu saatine kadar çalışan kaç çift vardır? Üstelik o acayip ve münasebetsiz çocuklarla yaşamak Neil için kolay olmamalıydı. Karısı da sabahlara kadar çalışırken... Cathy harika biriydi. Babası hakkında her şeyi öğrenmek istemiş, onu terk eden, Haywards'ı aradığında telefona gelmeyen, evde kalan giysilerini bile almaya tenezzül etmeyen Marcella'dan hiç bahsetmemişti.

“Neil, bir sorun mu var?” diye sordu Cathy. “Daveti anlattığımızda aklın çok uzaklardaydı da...”

“Özür dilerim” dedi Neil. “Açık konuşmak gerekirse, o çocuklar bütün gece hiç iş yaptırmadılar. Durmadan geliyorlar, olur olmaz sorular soruyorlar; yok ödevleriymiş, yok çamaşırlarını nerede yıkamalıymışlar...”

“Gelişmişler desene. İlk geldiklerinde kirlilerini yere atmakla yetiniyorlardı.”

“Durmadan buraya gelemezler, bizde kalamazlar. Muttie ile Lizzie'ye verdiğimiz parayı artıralım.”

“Annemler çocuklara para için bakmıyorlar ki... Hem biraz dinlenmeleri gerektiğine birlikte karar vermedik mi ?”

“Bizi düşünen var mı acaba ? Konuşacak, karar verecek o kadar çok konu var ki... Ama zaman nerede? Zamanımız yok. Konuşacak bir dakikamız bile yok!”

“Tamam tamam... Şimdi konuşacak zamanımız var.”

“Gerçek bir zaman sayılmaz.”

“Peki... Ben şimdi konuşmaya hazırım, hatta beni rahatlatacağını bile söyleyebilirim, ama sen yorgunsan...”

“Şu yeni iş var.”

“Gelecek haftaki duruşma mı ?”

“Duruşma değil, bir iş. Aslında kesin değil, ama olağanüstü bir iş teklifi alacağımı duydum.”

Cathy ağzı açık bir şekilde, Birleşmiş Milletler Mülteciler Komisyonu'yla işbirliği yapan komiteden söz etmesini dinliyordu.

“Birleşmiş Milletler'e atanmış olmuyorum, ama onların şemsiyesi altında görev yapan bir örgütte...”

Genç kadın sözünü kesti. “Kusura bakma, ama anlamıyorum. Bana yurtdışında bir görevi kabul etmeyi düşündüğünü mü söylemeye çalışıyorsun ?”

“Hemen değil.”

“Hemen değilse, ne zaman ?”

“Beş altı ay sonra sanırım. Tabii gerçekleşirse... Yine de sana şimdiden haber vermeyi daha doğru buldum.”

“Şaka mı ediyorsun ?”

“Hayır. İlk duyduğumda ben de şaşırdım. Aslında böyle bir atama için çok daha deneyimli olmak gerekir, ama onlar...”

“Damdan düşer gibi bir iş teklifi yaptılar diye, her şeyi bir kenara bırakıp peşinden Afrika'ya gelmemi beklemiyorsun umarım.”

“Afrika olması şart değil. Cenevre, Brüksel, Strasbourg da olabilir.”

“Senin işin var. Sen avukatsın. Senin işin bu, insanları savunmak, onları kurtarmak, temsil etmek... Senin işin bu.”

“Ama teklif edilen öyle...”

“Teklif edilen hiç beklemediğimiz, planımızda olmayan bir şey Neil.”

“Nasıl bir iş olduğunu bilmiyorsun bile. Çok seveceğinden eminim. Bugüne kadar seyahat etmeye, değişik ülkeleri tanımaya fırsatın olmadığına göre, bayılacaksın.”

“Seyahat etmediğimi nereden çıkardın. Yunanistan'a gittim ya... Seninle tanıştığım o adaya...”

“O sadece bir tatildi.”

“Senin için tatil olabilir, ama benim için işti. Villada aşçıydım.”

“Tatlım o sadece çocuk oyuncağı, yazlık uydurma bir işti.”

Genç kadının yüz hatları sertleşti. “Şimdiki işim çocuk oyuncağı değil. Şimdi kendime ait bir şirketim var.”

“Herhalde düşünmüyorsun ki...”

“Neyi düşünmüyorum ?”

“Bunları konuşmanın sırası değil, çok geç oldu.” Ayağa kalktı.

“Yanda kalan cümleyi tamamla lütfen. Neyi düşünmemem gerektiğini söyle.” Kocasının gözlerinin içine bakıyordu.

“Lütfen... Bütün kavgalar böyle başlar...”

“Hayır, kavgalar asıl yarıda kalmış cümlelerle başlar.”

Neil kurtulmak istercesine, “Cümlenin sonunu nasıl getireceğimi ben de bilmiyorum” dedi.

“Senin adına bitirmeme izin verir misin?” Cathy'nin sesi sakindi, fazlasıyla sakin.

“Kavga yok Cathy.”

“Kesinlikle yok. Cümleyi şöyle bitirecektin sanırım: 'Hayatım boyunca hayalini kurduğum ve çabaladığım işimi bırakmamı istemeyi düşünmüyorsun herhalde. Tıpkı benim de senden hayallerinden vazgeçmeni isteyemeyeceğim gibi.' Ne dersin, cümlenin sonu böyle bitmiyor muydu?”

“Çok daha derinine tartışılması gereken bir konu” dedi Neil.

“Haklısın” dedi Cathy. Sonra ayak parmaklarını bile birbirlerine değdirmemeye özen göstererek sabahı ettiler. İkizleri okula bırakma sözünü unutan Neil evden çıkana dek Cathy uyuyormuş taklidi yaptı.

Tom işe geldiğinde bir gün öncesinden çok daha keyifliydi. Babasının durumu iyiye gidiyordu. Annesi düşünmeden sarf ettiği sözlerden pişman olmuş, şok geçirdiği için böyle davrandığını söylemişti. Riordan ailesinden hesapları incelediklerini, her şeyin yolunda olduğunu, öğleden sonra tüm ödemeyi yapacaklarını bildiren bir not gelmişti. Marcella da Shona'dan Mr. Feather'ın kalp krizi geçirdiğini öğrendiğini, en iyi temennilerini sunduğunu, bir an önce iyileşmesini umduğunu bildiren bir mektup göndermişti. Kısacası bu haberlerin tümü iyiydi. Tek kötü haber Marcella'nın bir süre için kendisiyle temas kurmamasını istemesiydi. Joe Feather'dan hiç haber çıkmamıştı. Halbuki babası çoktan ölmüş ve defnedilmiş de olabilirdi. James Byrne'e bebeğin babası Mr. Riordan'm tüm ödemeyi nakit olarak yapmak istediğini söylediğinde muhasebecinin bundan pek hoşlanmadığını sezdi.

“Bu haberi beğenmedim” dedi James Byrne ciddi bir sesle.

“Anlıyorum James, ama ne yapalım ?”

“Kendi kayıtlarımız için bir fatura göndeririz, parayı aldığımızda da ödenmiştir diye damgalarız.”

“Diyelim ki...”

“Bilgimden ve fikirlerimden yararlanmak için bana para veriyorsun, onun için 'diyelim kilerden vazgeç.’”

“Umarım her şey dilediğiniz gibi olmuştur Mr. Riordan, Mrs. Riordan.”

“Misafirler çok memnun kaldı” dedi bebeğin annesi.

“İltifatlar yağdırdılar” dedi kocası.

Tom adamı daha fazla mahcup etmekten çekindiği için bu sözlerin üstüne gitmedi.

“Muhasebecimiz ödemelerin çekle yapılmasını tercih ediyor.”

“Haklı... Vergiden kurtulmak için nakit tercih edenler oluyor” dedi Larry Riordan.

“Biz onlardan değiliz” dedi Tom adamın gözlerinin içine baka baka.

“Tabiî, tabiî değilsiniz.”

“Çek defterimi almak için yan odaya geçelim mi ?” dedi Larry Riordan. Tom'u bir an için bile karısıyla baş başa bırakmaktan korktuğu belliydi.

Tom hesap makinesini ve fatura koçanını çıkardı. “Şaraplar belli, taksiler de öyle. Tek sorun, davetli sayısında. Sayılardan emin misiniz? Servis yapan kız tabakları saymış da... Ve...”

“Karım bir yanlışlık olduğunu söyledi. Elli kişiyi çok aşmışız.”

“Ne kadar aşmışsınız ?” Tom'un bakışları buz gibiydi.

“Seksene yakın diyor karım.”

“Tamam” dedi Tom ve makbuzu uzattı.

Stoneyfield'a döndüğünde başkalarının hayatının da kendisi-ninki kadar karışık olduğunu söyleyen Lou Reed'in parçasını dinlemeye koyuldu Tom. Kapı çaldı. Gelen Marcella'ydı. Tom düofon-dan “Anahtarın yok mu?” diye seslendi.

“Kullanmak istemedim, ama...”

“Ama ne, Marcella?” Sesi sakindi.

“Ama içeriye gelip konuşmamı istersen...” Kapıyı açan düğmeye bastı Tom. Genç kadın içeri girmedi. “Gerçekten konuşmaktan söz ediyorum” dedi bir süre sonra. Sesi ısrarlıydı.

“Bunca zamandır, bunca gün, bunca saat, bunca dakika, bunca saniye seni bekliyorum” dedi Tom.

“Sen de, ben de, ikimiz de, zamanın ne kadar uzun olduğunu çok iyi anladık sanırım.”

“Öyleyse yukarıya, bana gelecek misin, gelmeyecek misin Marcella?” Umutlanmaktan korkuyordu.

“Vaftiz davetinin nasıl geçtiğini öğrenmek, beni sevdiğini bildiğimi tekrarlamak, ikimizin de aptalca yanlışlar yaptığımızı söylemek istiyordum.” Kısa bir sessizlik oldu. “Evimize dönmeme izin verir misin?” Genç kadının ağlamakta olduğunu biliyordu Tom. Kendisinin de ağladığını göstermekten çekinmeden, Marcella'nm eve dönmesini sağlamak için merdivenleri dörder dörder atlayarak indi.

Ertesi gün Tom'un, yüzündeki çikolataları temizlediği kadın telefon etti. Nezaketi ve başarılı organizasyonları için tebrik ettiği-

ni ve birkaç hafta sonra düzenleyeceği yirmi beşinci evlilik yıldönümü partisi için tarih almak istediğini söyledi. Geraldine, villa alıp satan emlakçiler için İspanyol yemekleri ağırlıklı bir büfe hazırlamalarını istedi. Hastaneden telefon ettiler, JT Feather'ın iyileştiğini, akşamüstü eve çıkabileceğini söylediler. Joe Manila'dan bir mesaj gönderdi. Babasının hastalandığını geç duyduğunu, iki hafta daha Filipinler'de kalacağı için son durumu bildiren bir faks göndermesini istiyordu. James Byrne yemek dersi için önerilen tarihi kabul ettiğini, kara parayla yapılan işlere karşı olduğu için önceden ve çekle ödeme yapacağını bildiren bir not bırakmıştı. Cathy ise Chicago'daki kardeşi Marian'dan bir e-mail almıştı; Marian ağustos ayında görkemli bir Dublin düğünü organize etmelerini istiyordu. Tiyatrodan yakında yeni bir iş çıkabileceği haberi geldi. Yaptıkları hizmetin çok beğenilmesine şaşırılmış gibiydiler. Tom'un onlara yine anlayış göstereceğine inanıyorlardı. Hannah Mitchell'dan Cathy'ye “Özel” yazılı bir zarf vardı. Anlaşmazlıkları halletmek için Quentin's'te yemek yemelerini öneriyordu kayınvalidesi. Cathy bu çarpıcı ve beklenmedik haberlerle dolu günün en çarpıcı ve beklenmedik haberini vermek için Tom'u aradığında, telefona Marcella cevap verdi.

Marcella ahizeyi Tom'a verdiğinde, Cathy'nin boğazı düğümlenmişti. “Olumlu davranmakta ne kadar haklıymışsın Tom. Hepimizin moralini sen ayakta tuttu. Senin için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin. Çok, çok mutluyum.”

“Bundan eminim” dedi Tom, bir yandan da Marcella'ya gülümseyerek.

Üçüncü bölüm

Mart

Cathy Gjuentin's'e erken geldi.

“Yoksa bizden fikir aşırıya mı geldin ?” diye sordu Brenda Brennan.

Cathy de Tom gibi Dublin'in en iyi lokantası olarak bilinen bu yerde garson olarak çalışmış, staj yapmıştı.

“Fikirlerini çoktan aşırıydık” dedi Cathy neşeli bir sesle. “Domates ve fesleğenli tartlar müthiş beğeniliyor.”

Brenda gülümsedi. Evlere catering hizmeti veren şirketlerden korkusu yoktu. Gjuentin's'e sadece yemeği için değil, havası için de geliyordu insanlar.

“Hangi masayı istersin, Cathy?” diye sordu.

“Kayınvalidem nerede oturmaktan hoşlanır?”

“Açıkçası hiçbir yerde. Memnun edilmesi zor olanlardan...”

“Beni tahrik etme lütfen. Kararlıyım, bugün ona iyi davranacağım.”

Hannah'nın en az şikâyet edebileceği masa seçildi. Cathy kayınvalidesini beklemeye başladı. Hiç kimseye, Neil'e bile buluşacaklarından söz etmemişti. Evde zoraki bir barış havası esiyordu. Yemekler yeniyor, günlük konuşmalar bir şey olmamış gibi devam ediyordu, ama aralarında kara bir bulut gibi asılı duran o konuya değinmemeye büyük özen gösteriyorlardı. Birbirlerine sakinleşecek kadar zaman tanımakta anlaşmışlardı. Bekleyecekler, Simon ve Maud'un yuva diye bildikleri küçük evde, sabaha karşı saat ikide değil, daha uygun koşullarda konuşacaklardı. Belki Hannah Neil'e yapılan teklifi biliyordur, diye düşündü. Ama bu, imkânsızdı. Cathy susmaya karar verdi, bırakacaktı Hannah konuşsun. Ne de olsa, zarfın üstüne “Özel” diye o yazmıştı. Yoksa geçen akşamki başkaldırması, isyanı işe mi yaramıştı ? Ya Hannah gerçekten

özür dilerse ? Öyle olsa, neler olduğunu merak eden bir sürü insanın arasında buluşmayı önermezdi. Yoksa Maud ile Simon hakkında mı konuşmak istiyordu? Cathy yumurcakların babalarıyla anlaşmaya varıldığını duymuştu. Ya da bir arkadaşı davet vermek istiyordu, o da Cathy'ye iş mi teklif edecekti ? Kanada'da yaşayan Amanda'nın gelmeye niyetlendiğini duymuştu Cathy. Hannah etrafa karşı barışmak isteyebilir, diye düşündü. Sonunda tahminlerde bulunmaktan vazgeçmeye, sabırlı olmaya karar verdi. Ana yemeklerini bitirip, tathya “hayır” dedikten sonra kahvelerini yudumlarken -yani bir saat geçmeden- hangi konuda görüşmek istediğini öğrenmiş olacaktı.

James Byrne, Quentin's'in özel bölümünde Martin Maguire'le yemek yiyordu. Oturdıkları özel bir masaydı. Oturanların herkesi görebildiği, kendilerinin ise görülmediği bir köşedeydi.

“Biraz eğilirsen görebilirsin, Martin. Karşı masada oturan genç kadın Cathy Scarlet.”

Diğeri gösterilen yöne döndü, Irish Times'ı okuyan sarışın kadını gördü.

“Ne kadar genç” dedi alçak sesle.

“Şimdi hepsi genç, Martin.”

“Yok olmaz. Böylesine büyük bir işi yönetemez. O sorumluluğun yarattığı stresin ve baskıların altından kalkamaz.”

“Yirmi altı yaşında. Günümüze göre fazla genç sayılmaz.”

“Frankie'yle aynı yaşta desene.”

James Byrne ne diyeceğini bilemeden, gözlerini bir süre örtüye dikti, sonra, “Frankie huzura kavuştu, Martin” dedi.

“Nasıl emin olabiliriz ?” diye sordu Frankie'nin babası.

“Tanrı iyidir de ondan” dedi James Byrne.

Birkaç gün önce vaftiz daveti veren Riordan'lar da Quen-tin's'teydi. Karısı Cathy'yi tanıdı.

“Bu tür yerlere gelecek imkânları yoktur diye düşünürdüm” dedi Molly Riordan, burnundan konuşarak.

“Onu bunu bilmem, sadece neyi, kaç fatura edeceklerini çok iyi biliyorlar. Buraya gelecek parayı nereden bulduklarına şaşmamak lazım.” Tom Feather'ın yılbaşı gecesini olanları karısına anlatacağı korkusu hep içindeydi.

İşte tam o sırada kapı açıldı ve Hannah Mitchell lokantaya girdi. Kuaförden yeni çıkmıştı; ellerinde Haywards paketleri, kürk mantosuna aşırı bir özen gösterdiğini belli ederek, Cathy'nin ma-

sadan memnun olup olmadığını ilgilie sorduktan sonra yerine oturmuştu.

“Aman Tanrım, yeni gelen kim biliyor musun? Jock Mitchell'ın karısı. Desene bizimkiler bayağı yükseklerde uçuyorlar” dedi Mr. Riordan.

“Mrs. Mitchell'la hep tanışmak istemişimdir. Yardım dernekleri yararına briç turnuvaları organize ediyor. Hani gazete ve mecmualarda sık sık resimleri çıkan turnuvalar var ya... Masalarına uğrar merhaba derim belki” dedi karısı.

“Boş ver, canım. Bizim cateringcileri o kadar önemsemene gerek yok” dedi kocası. Tom Feather'la bir daha karşılaşmak istemiyordu.

Brenda her zamanki ölçülü, sakın sesiyle “Mrs. Mitchell, Ms. Scarlet” diye selamladı iki kadını.

“Gelinimi tanıyor musunuz?” dedi Hannah, şaşkın bir sesle. İnsanları tanıştırmasına gerek kalmadığımda hep böyle sinirlenirdi.

Brenda, mönüyü uzatırken, “İkinizi de görmekten her zamanki gibi çok mutlu oldum” dedi. Cathy'nin bir zamanlar mutfakta bulaşık yıkadığını, masalara servis yaptığını ve bu müessesede züppe Hannah'ın tahmin edeceğinden çok daha iyi tanındığını söylemedi. Mrs. Mitchell ise yerini beğenmeyip sık sık masa değiştirmesi, gelen yemeği geri göndermesi ve hesaba itiraz etmesiyle ünlüydü. Şefleri Patrick elini yaktığında tüm müşterilerin etini dilimleyen Cathy olmuştu. Kadınlar tuvaletinde bulunduğu elli poun-du kocasına belli etmeden sahibine iade eden de Cathy'ydi. Borular tıkanıdığı gece yardımlarına gene Cathy koşmuştu. İkisinden hangisinin daha değerli olduğu tartışılmazdı.

“Konuşacak zaman bulmamız çok iyi oldu” diye söze başladı Hannah.

“Evet, iyi oldu” dedi Cathy. “Bana da dinlenme imkânı çıktı.” Gelmeden önce, sakın ve saygılı davranamayacaksa bu yemeği kabul etmemesi gerektiğini en az otuz kez düşünmüştü. Kayınvalidesine karşı çıkıp, bağını çağırma zamanı geride kalmıştı. Daveti kabul etmek için telefon edene kadar -yani haftalardır-Hannah'yla konuşmamıştı. Şimdi onu dinlemeliydi; dinlemeli ve tepki vermemeliydi.

“Acaba gereğinden fazla mı çalışıyorsun ? Belki daha sık dinlenmelisin.”

“Olabilir. Haklısınız.”

“Öyleyse fazla çalıştığını, gergin olduğunu, çabuk köpürdüğünü kabul ediyorsun demek?”

Cathy bir anda kayınvalidesinin nereye varmak istediğini anladı. Demek bağırıp çağıran, ufacak işini bile idare edemeyen, davetlerde kendini kontrol etmesini beceremeyen sinir hastası rolü biçilmişti ona. Yolun nereye varacağım gördüğü için şanslıydı.

“Ne tuhaf, biz de Neü'le geçen gün aynı şeyi konuşuyorduk. Gençken hayatla başa çıkmak için çok koşturmak gerektiğini, ama sizin ve Mr. Mitchell'ın yaşına geldiğimizde nasıl sakin bir hayatımız olacağını konuştuk.” “Bunu mu tartıştınız ?”

“Evet. Mr. Mitchell'ın vaktinin çoğunu nasıl golf oynamaya ayırdığını düşündük. Sizin de yardım dernekleri yemeklerine harcayacak ne çok zamanınız olduğunu konuştuk. İleride sizin gibi yaşayacağımız günler gelecek. Ama hemen değil, daha sonra.” Cathy'nin yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Mrs. Mitchell ne diyeceğini şaşırıldı. Konuşmanın bu yöne döneceğini hesaba katmamıştı anlaşılın. “Anlıyorum tatlım. Ama nasıl desem... Enerjini tek bir kanala akıttığını düşünmüyor musun?” Cathy yüzüne baktı. Anlamamıştı. “Tek kanala mı?” diye sordu. “Evet, şu garsonluk işine.”

Cathy yüksek sesle güldü. “Evet, biz de komiklik olsun diye Si-mon ve Maud gibi garsonluk işi diyoruz. Ne komik çocuklar, değil mi? Bir yandan çok ciddi olabiliyorlar, diğer yandan küçük bebekler gibi konuşuyorlar.”

“Ne demek istediğini anlamadım” dedi Harman. Aklının karıştığı belliydi.

“Özür dilerim. Catering şirketinin ne olduğunu bilmediklerinden garsonluk işi diye ad taktılar da... Onları taklit ediyorsunuz sandım.” Bakışı da, sesi kadar sertti Cathy'nin.

Hannah'nın hızla karar değiştirdiğini hissetti. “Evet, tabii. Onları taklit ediyordum” dedi.

“Öyle yaptığınızdan eminim, ama bir an için demin söylediğinize dönelim, Mrs. Mitchell, belki de haklısınız. Tom Feather da, ben de yeni kurduğumuz şirkete çok vakit ayırıyoruz. Bundan daha doğal ne olabilir? İş iyce yoluna koyduktan sonra biraz dinlenmeye, haftanın iki üç gecesini çalışmamaya kararlıyız.”

“Ama çok saçma, tatlım! Öyle değil mi ? Hayatımız ne olacak ? Gerçek hayatınız? Örneğin Neil'le olan hayatınız?”

“Neil de neredeyse her akşam çalışıyor. Ya evde ya da birileriyle toplantıda. Şu sıralar ikimizin yaşamı böyle.” “Bana sorarsan buna izin veren sensin.”

Cathy kayınvalidesinin bu ses tonunu çok iyi tanıyordu. Mrs. Mitchell'ın, annesine “Özür dilerim Lizzie, ama sanırım banyoyu gerektiği gibi temizlememişsin” derken kullandığı sesi. Cathy daha o yıllarda kadını gebertmek istemişti. Şu anda hissettiklerinin o yıllardan pek farkı yoktu. Avucundaki zeytinli ekmeği un gibi ufaladığını fark etti.

“Ne demek istediğinizi lütfen açıkla mısınız, Mrs. Mitchell.”

“Hiç... Sadece zaman zaman kendi kendime soruyorum. Neil neden bu kadar çok çalışıyor, neden sık sık evden uzakta kalıyor diyorum. Neden sosyal hayatınız olmadığını, kulüplere

gitmediğini merak ediyorum. Söylesene, üyesi olduğunuz kulüpler var, değil mi ? Genç bir çiftin sağlıklı bir sosyal hayatı olmaması üzücü. İnsan zamanla nedenlerini merak ediyor.”

“İkimizin de yoğun bir iş hayatı var. Neil'in müşterilerini çok ciddiye aldığını, yasalardan yararlanmaları için elinden geleni yaptığını, bunun için zamana ihtiyacı olduğunu söylersek yanlış olmayız sanırım. Bence nedenleri burada aramalı, öyle değil mi ?”

“Tabii, tabii öyle. Bunu söylemeye bile gerek yok. Benim merakım sadece... Acaba sen...” Ne diyeceğini şaşırılmış gibiydi.

“Ne yapсам, Mrs. Mitchell ?” Cathy gerçekten kadının ne diyeceğini merak ediyordu. Acaba Cathy'nin yeni ve baş döndürücü seks teknikleri öğrenmesini mi bekliyordu, yoksa haftada iki kez evinde davet verip politikacıları ve gazetecileri mi ağırlamalıydı? Ne diyeceğini merak ediyordu.

“Kendine biraz çekidüzen versen” dedi Mrs. Mitchell ürkek bir sesle. Sözcükleri bir kere söyledikten sonra güveni yerine geldi. “Belki diyorum kendini o kadar işine verdin ki, durup aynaya bakacak, ne hale geldiğini görecektin olmadı.”

Cathy gülsün mü, ağlasın mı bilemedi. Bir kadının diğer bir kadına kendine bakmasını söylemesi kadar aşağılayıcı ne olabilirdi. Oysa öğüt veren on yıl önce modası geçmiş sınıksız topuzlu, kendine bir beden küçük gelen yün tayyörünün içine sıkışmış, tiyatrolardan başka hiçbir yerde kullanılmayan renkte bir oje sürmüş, altmış yaşlarında bir kadındı. Palyaço gibi boyadığı yüzü ve vizon mantosuyla tam bir karikatüre benzeyen Hannah Mitchell Cathy'yi uyarmaya cesaret ediyordu.

“Nereden başlamamı öneriyorsunuz?” dedi kontrollü bir sesle.

“Tabii ki saçından. Ne kadar ciddi olduğumu anlamam için Hay-vrards'tan senin için bir hediye çeki bile aldım.” Mrs. Mitchell çantasından bir zarf çıkardı.

“Kesinlikle böyle bir şey kabul edemem” dedi Cathy.

“Olmaz, almalısın. Sana Noel'de doğru dürüst bir hediye verdiğimi sanmıyorum. Noel hediye olsun. Yılbaşı davetimizi o kadar güzel hazırlamıştın ki. O günden sonra arkadaşlarımdan çoğu senden ve şirketinden övgüyle söz etti. En azından yeni görüntüne atacağın ilk adımda yardımcı olmama izin ver.”

Cathy ne diyeceğini bilemeden zarfa bakıyordu.

“Tırnaklarını da yaptır. Hatta takma tırnak kullanmalarını söyle. Aferin, tatlım. Bak bir erkeğin en önem verdiği şeylerden biri bakımlı, uzun tırnaklardır, bunu unutma.”

“Saçlarım hakkında söylediklerinizi düşüneneğim, Mrs. Mitchell. Tırnaklara gelince, hayır demek zorundayım. Bizim işimize göre değil, pasta yaparken takma tırnakların kopup hamura karıştığını düşünün.” Cathy işi hafife almaya çabalıyordu. İçinden geçenleri gizlemenin, mesela ayağa kalkıp masayı kayınvalidesinin kafasına geçirmemenin tek yolu işi şakaya vurmaktı.

“Ne yapalım” dedi Mrs. Mitchell, üzgün bir sesle. Hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Denemiş, ancak Cathy'nin aptallığı yüzünden istediği sonuca ulaşamamıştı.

“Bu iyiliğinizi unutmayacağım, Mrs. Mitchell. Yemek için de teşekkürler.”

Önlerine gelen balık tabağına bakıyordu Hannah. “Doğru dürüst ayıklandığından emin misiniz?” diye sordu garsona.

“Umarım öyledir, efendim. Zaman zaman ufacık bir kılçığın gözden kaçtığı oluyor, ama çok özen gösterilerek temizlendiğinden emin olabilirsiniz.” Hannah tabağını incelerken Cathy garsona göz kırptı. Lokantada çalıştığı günlerden onu tanıyordu. Garsonun ifadesi hiç değişmedi. Brenda Brennan Quentin's'i sıkı bir disiplinle yönetiyordu. Garsonun müşterilerle şakalaşırken yakalanmak istememesi doğaldı.

O sırada James Byrne yanında yaşlıca bir adamla masalarına yaklaştı.

“Ms. Scarlet, sizi böyle rahatsız etmek istemezdim, ama Mr. Martin Maguire'le tanışmanızı istedim, işyerinizin eski sahibi. Birkaç saat sonra Dublin'den ayrılıyor.”

Cathy yerinden fırladı. “Sizinle tanıştığım ne kadar mutlu oldum, bilemezsiniz. Öğleden sonra bize uğrayıp Tom Feather'la tanışmak istemez miydiniz ? Eski işyerinize nasıl yerleştiğimizi, orada ne kadar mutlu olduğumuzu göstermek isterdik. Ah özür dilerim, beni yemeğe davet eden Mrs. Hannah Mitchell'la tanıştırmayı unuttum.”

Hannah gözünü kırpmadan iki erkeğe bakıyordu. Eski hizmet-

çisinin kızının, iyi giyimli, iki yaşlı erkeğe kendisini böyle rahatlıkla tanıştırmasını hazmedemediği açıktı. Bu özgüveni nereden bulmuştu, Cathy? Mr. Maguire saat dörtte kahve içmek için şirkete uğrayacağını söyledi. İki erkek lokantadan çıktı. Yaşlı kadının sinirlendiğini sezen Cathy konuyu değiştirdi.

“Kız kardeşim Marian evleniyor. Onu hatırlıyor musunuz ?”

Eski günlerden söz edilince, Hannah gözlerini kıstı. “Hayır, annen senden başka hiçbir çocuğunu işe getirmezdi.”

“İçimizde en patronumsu olan oydu.”

“Chicago'da değil mi? Oraya gitmişlerdi. Annen öyle söyledi.”

“Oraya bayılıyorlar. Ben de gittim. Siz hiç Chicago'ya gittiniz mi, Mrs. Mitchell?”

Zavallı Lizzie'nin çocuklarının yaşadığı herhangi bir şehre ayak basma fikri bile Hannah'nın tüylerini diken diken etmeye yeterdi, ancak bunu belli etmeye vakit bulamadan masalarına doğru yeni bir ikili yöneldi. Bunların o karabasan gibi, korkunç vaftiz yemeğini veren kankoca olduğunu anladı Cathy. Gelenleri kayıncıvali-desiyle tanıştırdı, bu kez Hannah Mitchell bazı bilgiler eklemek istedi.

“Ben Cathy'nin kayıncıvalidesiyim” dedi. Bu bir ilkti.

“Yani... Tom da oğlunuz mu oluyor?” dedi Molly Riordan. Yanakları heyecandan kıpkırmızıydı.

“Yok, yok. Hayır. Hiç değil. Benim oğlum avukat” dedi Hannah.

Kankoca Riordan'lar Hannah'ya kartlarını verdiler, düzenleyeceği yardım yemeğine cömertçe başta bulunacaklarını söyledikten sonra çıkıp gittiler.

“Kusura bakmayın” dedi Cathy.

“Yok canım. Aslına bakarsan şaşırımdı. Zavallı annen seni burada, bu insanlarla görse ne derdi ?”

“Mrs. Mitchell, beni buraya yemeğe davet ettiğiniz, pahalı bir kuaförde saçlarımı yaptırmamı sağlayacağınız için çok teşekkür ederim. Beni duygulandırdınız, ama sizden özel bir ricada bulunmak istiyorum. Annemden söz ederken zavallı demekten vazgeçebilir misiniz ? Annemin zavallılıkla hiç ilgisi yok. Onu seven bir kocası ve çocukları var. Annem tatmin olmuş, mutlu bir kadın.”

“Tabii, tabii... Ben sadece...”

Cathy bekledi.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Hannah, “Sadece senin özgüvenin onda yok demek istemişim” dedi.

“Özgüvenden daha önemli şeyler var, Mrs. Mitchell.”

“Yine de insanın epeyi ilerlemesine yardım ettiğini görüyorum.” Dudakları incecik bir çizgi halini almıştı.

Cathy uzakta Geraldine'i gördü. Halkla ilişkilerini üstlendiği otelin genel müdürü Peter Murphy'yle birlikteydi. Göz göze geldiler. Cathy başıyla belli belirsiz bir “hayır” işareti yaptı. Ne demek istediğini anlayan Geraldine, Cathy ile Hannah'ı görmezden geldi. Quentin's'te yemek yiyen üçüncü bir müşteriyle selamlaşırca Hannah'nın gözünde affedilmez bir suç işlemiş olacaktı. Nasıl olsa kayınvalidesine özgüven denen şeye fazlasıyla sahip olduğunu kanıtlamamış mıydı? Şimdi sıra öğüt dinlemeye gelmişti. Kadınların yüz bakımı yaptırmalarının şart olduğunu, etlerinin sarkmasına izin vermemeleri gerektiğini bir kez daha dinlemeliydi. Cathy bir yandan Hannah'ı dinlerken, bir yandan da bunun gibi boş, hüznü ve kıskanç bir kadın ile zevk düşkününü kocasının, nasıl Neil gibi bir çocukları olabilir diye merak ediyordu. Şu anda ümitsiz bir davanın peşinde koşan Neil, annesiyle yemek yediklerini duysa bile ilgilenmeyecek olan Neil, Hannah'nın yukardan bakan tavırlarının Cathy'yi ne kadar üzdüğünü anlamayan Neil... Cathy neredeyse Hannah'yla açıktan açığa düşman oldukları eski günleri anyordu. Kadının o tutumuyla başa çıkmak çok daha kolaydı.

Peter Murphy ile Geraldine O'Connor iki kadının lokantadan çıkışını izlediler.

“Aman Tanrım, ne yorucu yaşlı bir kadın” dedi Peter.

“Kayınvalide olarak feci” dedi Geraldine.

“Nereden biliyorsun?”

“Yanıdaki yeğenim, Cathy Scarlet. Böyle bir akrabaya çatacak kadar şanssız zavallı.”

“Şimdi hatırladım. O genç avukatla evlenmişti, değil mi?”

“Ve sana durmadan tekrarladığım catering şirketini kurdu. Hani senin de durmadan beni ilgilendirmez dediğin şirket.”

“Hiç de öyle değil, rakip olarak ilgilendirir. Kayınvalidesiyle yemeğe çıktığına göre dediğin kadar nefret etmiyor demek.”

“Ediyor, ediyor... İnan bana.”

“Neden merhaba demedin?”

“Cathy istemedi.”

“Gel de şu kadınları anla!” dedi Peter Murphy, sayısız kadmla ilişki kurarak onları anlamak için sarf ettiği onca çabayı unutarak. Eskiden bu kadınlara Geraldine de dahildi. Artık Geraldine'le iki iyi arkadaş olmuşlardı.

“Keşke oraya gitmeyi kabul etmeseydim” dedi Martin Maguire. James Byrne'le Stephen's Green'de yürüyüş yapıyorlar, bir yan-

dan da Quentin's'ten çıkarken Brenda Brennan'ın verdiği ekmekleri ördeklere atıyorlardı.

“Yanılıyorsun, bana kalırsa çok iyi fikir. Bundan sonra orayı hep şimdiki haliyle düşüneceksin. Pırl pırl ve farklı.” Anne ördeğin yavrularını etrafına toplamasını hiç konuşmadan izliyorlardı.

“Şuraya bak” dedi Martin Maguire, şaşkınlık içinde. “Annelerini ne kadar sevdiklerine, ona ne kadar güvendiklerine bak hele! Ne yazık ki insanlar böyle değil.”

“Lütfen Martin. Kendini cezalandırmaktan vazgeç. Hiç faydası yok.”

“Hiçbir şeyin önemi yok. Onlara bir şey söylemedin, değil mi?”

“Söylemedim; biliyorsun.”

“Neden çarçabuk satmak istediğime şaşmışlardır. Sana nedenini sormadılar mı ?”

“Bu senin hikâyen, senin özel hayatın Martin. Tabii ki onlara hiçbir şey anlatmadım” dedi James. “İkisi de öylesine acele ediyor, bir an önce işe başlayıp yola çıkmak için öylesine sabırsızlanıyorlardı ki, hiçbir şey sormadılar. İnan bana...”

“Gidemeyeceğim” dedi Martin Maguire. “Oraya adım atamayacağım, bu kadar basit. Sen onlara söyler misin, James ?”

“Tabii söylerim” dedi James Byrne, ciddi bir ifadeyle başını sallayarak.

“Düşünsene onların gelini olduğu halde, son derecede sıradan bir tavırla konuşuyor” dedi Molly Riordan. Hayretler içindeydi.

“Bana sorsaydın, gençlerin bayıldığı şarkıcılara benzeyen o Tom denen adamla evli olmadığını sana söyledim” dedi Larry. Hırslandığı belliydi.

“Neden öyle diyorsun? Ben Tom'u çok şeker bulmuştum.”

“Bildiğim bir şey varsa, o da kız arkadaşının avukat olmadığı. Yok, yok, onun zevki çok daha basit.”

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordu Molly.

“Duydum” diye başını salladı kocası bilmiş bir ifadeyle.

Molly omuz silkti. “Bütün arkadaşlarımız Tom'a bayıldı. Çok yakışıklı buldular. Sen neden böylesine nefret ettin, anlamadım?”

Kocasını bir türlü nedenini söyleyemedi. Bu duygusunu içgüdüsel olarak tanımladı.

Quentin's'te öğle yemeği servisi bitmişti. Brenda Brennan mutfakta kahve içiyordu.

“Patrick, Cathy ve Tom'a biraz iş bulmaya çalışmalıyız” dedi.

“Başlangıç her zaman çok zordur.”

“Ne öneriyorsun?” diye sordu Patrick.

“Cenazelerden sonra evlere yemek göndermemizi istiyorlar ya... Hani biz de işimizin yoğunluğundan sadece bir tepsi sombalağı gönderebileceğimizi söylüyoruz...”

“Haklısın. Bir dahaki sefere onların şirketine başvurmalarını öneririz. Bize kartvizit bırakmalarını söyle.”

“Bıraktılar bile” dedi Brenda.

Tom ile Cathy kahve ile bisküvi hazırlamışlar, saat dörtteki misafirlerini beklemeye koyulmuşlardı.

“Quentin's'te ne işin vardı?” dedi Tom.

“Hayatım boyunca işlediğim günahları affettiriyordum” dedi Cathy.

“Neler yedin?”

“İnan ki hatırlamıyorum. Hannah'nın davetlisiydim.”

“Her taraf kana bulanmadı mı?”

“Yok, hayır, sadece saçlarımı kesmek istedi, o kadar.” dedi Cathy.

Tom'un bu sözlerden bir şey anlamadığı meydandı. Bir süre sustuktan sonra, “Ama kesmedi değil mi?” dedi.

“Kesmedi, ama kesecek” dedi Cathy eliyle çantasını göstererek. “Bana bir hediye çeki verdi. Önümüzdeki günlerde Marcel-la'nın oyun alanına gireceğim demektir. Tom, doğru söyle, sence saçımın kesilmeye ihtiyacı var mı?”

“Bilmem. Senin ne istediğine bağlı, sen kestirmek istiyor musun?”

“Hayır, tam sayılmaz.”

“Öyleyse kestirme.” Ne kadar basitti. Evet, erkekler için öyleydi. Hannah Mitchell'ın parasını almayan herkes için çok basitti.

Tam o sırada James Byrne ile Martin Maguire'in geldiğini fark ettiler.

“Çok mutlu olduğumuzu sakın belli etmeyelim, sonra burayı bizden geri almaya kalkar” dedi Cathy heyecanlı bir sesle.

“Her şey imzalandı, bitti, Cathy. Bu sadece bir ziyaret.” Tom fısıldayarak konuşmuştu. Kapıyı açtılar. James Byrne yalnızdı.

“Çok üzgünüm. Gelemedi. Onun yerine ben geldim. Onun adına özür dilerim.”

Cathy ile Tom'un hayal kırıklığına uğradığı çok belliydi.

“Fikrini değiştirmek için bir şey yapamaz mıydık ?” diye sordu

Cathy, Mr. Byrne'ün olumlu cevap vermeyeceğini bile bile.

“Size sadece çok üzgün olduğunu söyleyebilirim” dedi James Byrne.

“Belki biraz zaman geçmesi gerekiyordur, belki buradan ayn-lalı yeterince zaman geçmemiştir. Başka bir gelişinde tekrar davet ederiz” dedi Cathy.

“Olabilir. Anlayış gösterdiğinizizi öğrenince çok rahatlayacak” dedi James Byrne veda edip ayrılmadan önce.

“İşin doğrusunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz” dedi Cathy.

“Bizim sırlarımızı da o öğrenemeyecek” dedi Tom.

Cathy gülerek, “Bizim hiç sırrımız yok ki” dedi. “Dur bakayım, belki benim bir sırrım olacak. Hediye çekini June'a vereceğim.” Çantasından çıkardığı kâğıt parçasını elinde mendil gibi sallarken gözlerinin içi gülüyordu.

“Kaç paralık çek vermiş ?” Tom, çekte yazılı miktarı görünce serseme döndü. “İnsanlar saçları için bu kadar para sarf etmekten çekinmiyorlar mı ?” diye sordu.

“Anlaşılan, hayır” diye yanıtladı Cathy.

Cathy annesine, “Marian düğün hazırlıkları hakkında konuşmak için aradı” dedi.

“Amerika insanların aklını çeliyor besbelli” dedi Lizzie.

“Yok canım, istedikleri kolay şeyler. Elimizden gehneyecek bir şey değil. 'Ave Mana' ile 'Panis Angelicus' dualarını istiyor.” Cathy'nin sesi rahattı.

“Kiliseye adım atmaya o kadar uzun zaman geçti ki, duaların adlarını hatırlamaya şaşıyorum.”

“Yeter, anne. Ben de herkese senin ne kadar hoşgörülü bir insan olduğunu söylüyorum.”

“Ne kadar hoşgörülü olmak zorunda bırakıldığımı desen daha doğru olur.” Lizzie içini çekti.

“Kendisine eşlik edecek küçük bir oğlan ile çiçek taşıyan küçük bir kız çocuğu da istiyor. Onları bulmak biraz daha zor.”

“Olamayacağını söyle Marian'a. 'Burası Chicago gibi sosyetik değil' dersin. Ailede o yaşta hiç çocuk yok.”

“Maud ile Simon var” dedi Cathy. Sesi düşünceliydi.

“Yoo, hayır. Onlar olmaz” diye sözünü kesti annesi.

“Neden olmasın ? O zamana kadar bizimle kalacaklarsa, ki öyle görünüyor, çok hoşlarma gider. Marian'ın onları çok seveceğinden eminim.”

“Cathy, o yumurcakların beynini böyle şeylerle doldurmaktan

vazgeç, Hannah'nın buna hiçbir zaman izin vermeyeceğini pekâlâ biliyorsun.”

“Onun bu işle hiç ilgisi yok, anne. En doğrusu Maud ile Simon'ın fikrini almamız. Riverdance'e bayılmışlar” dedi Cathy konuyu değiştirerek.

“Riverdance'e bayılmayan yok ki” dedi Lizzie. “Öyle bir dans öğrenmeleri imkânsız. Hem sana söyledim, o böyle bir şeye kesinlikle izin vermez.”

“Anneciğim, o önemli değil, en iyisi çocuklara soralım, bakalım ne diyecekler.”

“Evde yoklar.”

“Tabii ki evdeler, anne. Hep buradalar. Bütün günlerini kapı arasından söylenenleri dinleyerek, gizlice gözetleyerek, yemek aşırarak geçirmeye alışıklar. Öyle değil mi ?”

“Haksızlık ediyorsun, Cathy. Duyan da ikizlerden nefret ettiğini sanır. Oysa onlar doğru dürüst bir evden mahrum, zavallı çocuklar.”

“Yanıyorsun. Simon ile Maud'dan kesinlikle nefret etmiyorum. Son zamanlarda biraz hoşlanmaya bile başladım. Yine de yemek aşırıklarını görmezden gelmemi bekleyemezsin. Aslında nedeni ortada: bir sonraki öğün yiyecek bir şeyler bulup bulamayacaklarından emin olamıyorlar. Kapının arkasında durup konuşulanları dinledikleri de yalan değil. Öyle değil mi, Maud?”

“Tam kapının yanından geçiyordum” dedi zavallı Maud. Simon ise çaresizlik içinde tavana bakmakla yetindi.

“Tom, ben June. Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen. Sadece işe gelemeyeceğini söyleme, o kadar.”

“Yok canım... şey diyecektim... Cathy'nin akü başında mı sence? Bana çok değerli bir hediye çeki verdi de...”

“Çeki al, kullan, keyfine bak!”

“Sonra pişman olmasın?”

“Olmaz. Çeki Neil'in annesi vermiş. Oysa Cathy kadından hiç hoşlanmıyor. Sen hiç durma, git saçlarını yaptır K-ht ğim.”

“Cart mor röfleler yaptırmak istiyorum. Tabiî çok iyi yapılır, a bir şeye benzer, yoksa maymuna dönerim.”

“Hiç durma, gönlünden geçeni yap, June” dedi Tom, sonra telefonu kapadı.

insanların saç konusunu bu kadar uzun uzun nasıl tartışabildiğim anlamıyordu.

I. İrlandalıların ünlü dans şovu (ç.n.)

“Ben düğününde kimseye eşlik etmem” dedi Simon.

“Ben çiçek taşımayı isterdim” dedi Maud. “Kimse bir eğlenceye katılmamızı istemez sanıyordum.”

“Okulda İrlanda dansı dersi alan bir sürü çocuk var” dedi Simon. “Aslında bu, bedavadan İrlanda dansı öğrenmemize yarardı.”

“Bedava derken ne demek istiyorsun ?” diye sordu Maud.

“Bizim için ders parası verecek ne annemiz ne de babamız var” dedi Simon. Sesi hüzün doluydu.

“Muttie'nin de derse verecek parası yok” dedi Maud.

“Nereden biliyorsun ?”

“Ne çek defteri var ne de arabası; hiçbir şeyi yok, üstelik ayakkabılarının altı da delik.”

“Yani bizim dans dersi almamız imkânsız mı demek istiyorsun ?”

“Ders almayı çok mu isterdin, Simon ?”

“Fena olmazdı.”

“Öyleyse biraz bekleyelim. Bu konuyu yeniden ele almalarını bekleyelim.”

“Yemek aşırığımızı anlamalarına üzüldüm.”

“Artık Lizze ile Muttie'den yemek aşırıyoruz. Sadece Neil ile Cathy'den çalıyorduk, o da onlardan tam emin olmadığımız içindi” dedi Simon.

“Biliyorum. Ama Cathy şimdi bizden hoşlanmaya başladığını söyledi.” Maud iyimser olmaya devam ediyordu.

“Evet ama sadece biraz dedi, o kadar.” Simon kuşkulu olmaktan vazgeçemiyordu.

Mutfak masasının ortasında duran kocaman hamur parçasını gösteren Muttie, “Bu da nesi ?” diye sordu.

“Wellington usulü biftek” dedi Simon.

“Öyle mi ? Nereden geldiğini sorabilir miyim ?” dedi Muttie.

“Sanırım Cathy bunu garsonluk işi için para verenlerden aşırıldı” dedi. Her şeye bir açıklama bulmaya kararlıydı.

“Derhal yerinden kalk ve odadan çık Simon” dedi Muttie.

“Ne dedim ki? Bana bir şey sordun, ben de cevapladım.”

“Doğruyu söylemedin. Benim Cathy'm ömründe bir şey aşırılmış değildir. Aslına bakarsan bu evde sizin dışınızda bir şeyler aşırın hiç ama hiç olmadı. Lizzie'nin, evini temizlemekle ömrünü tükettiği Mrs. Mitchell'in iki yeğeni... Bu eve ikinizin dışında ayak basan başka hırsız olmadı.”

“Lütfen affet, Muttie. Dört sosis ile ne olur ne olmaz diye aldığımız mısır gevreğinden ibaret” dedi Simon.

“Ne olur ne olmaz da ne demek?”

“Arkası gelmezse demek.” Simon'ın yüzü kül gibiydi. Maud'un yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Hannah kocasına, “Bugün öğle yemeğinde Cathy'yle birlikteydik” dedi.

“İyi yapmışsın, canım.”

“Sandığımdan çok daha iyi geçti.”

“Memnun oldum.”

“Quentin's'te kim varsa herkesi tanıyordu. Şaşılacak şey, değil mi? Zavallı Lizzie'yi düşününce...”

“Ama zaman değişti, şekerim.”

“Öyleye benziyor.”

“Neil'in planları konusunda ne dedi ?”

“Plan mı? Ne planı?”

“Yok bir şey, şekerim. Başka bir şey düşünüyordum da... Aklım başka yerde, uzaklarda.”

“Evet, ne yazık ki öyle” dedi Hannah hüznü dolu bir sesle.

“Evet mi hayır mı ? Dans dersi almak istiyor musunuz, istemiyor musunuz ? Marian'ın düğününe katılmak istiyor musunuz ? Cevabınızı şimdi istiyorum” dedi Cathy.

“Biraz karmaşık bir iş” diye yanıtladı Simon.

“Hiç karmaşık değil, aslında çok basit. Size üç dans numarası öğretmek iki profesyonel dansçı getirtmenin yarı fiyatına mal olacak. Yine de karan size bırakmak istedik.”

“Neden?”

“Aileden olduğunuz için” dedi Cathy sade bir tavırla.

“Aslında aileden değiliz.”

“Size kaç kez söyledim. Bu evde, Marian'm doğduğu evde yaşıyorsunuz. Aynı zamanda kocamın da kuzenisiniz. Ya evet deyin ya da hayır... Ona göre biz de gerçek dansçılar bulmaya çalışalım.”

“Dans etmezsek yine de düğüne gelecek miyiz ? Misafir gibi ?” diye sordu Maud.

“Sanmam” dedi Cathy.

“Ama aileden olduğumuzu sen söyledin!” diye karşı çıktı Simon.

“İşin aslına bakarsan o kadar yakın akraba sayılmayız.”

“Neden bize böyle korkunç davranıyorsun, Cathy?” diye sordu Simon.

“Siz korkunç davrandığınız için. Babama Wellington usulü bif-

teği çaldığımı söylediniz. Oysa çalmadım. Babam için, özellikle onun için pişirmiştım. Size gösterdiği ilgiye teşekkür etmek için. Neil'in çalışmasını engelleyerek hayatını mahvettiğiniz ve hiçbir terbiye kuralı bilmediğiniz için, anneniz ile babanızın bir an önce gelip sizi The Beeches'a geri götürmelerini dört gözle bekliyorum; işte bu durumda sizi başımdan aldığı için babama teşekkür edebilmek amacıyla pişirdiğim bir yemektir o. Nasıl, cevabım yeterli mi?”

O sırada Cathy'nin annesi içeri girdi. “Bay ve Bayan Mitchell'ın bir an önce iyileşerek The Beeches'a kavuşmalarını temenni ediyoruz. O güne kadar Simon ile Maud'u bu evde misafir etmekten memnun olacağız.” Ardından etrafına göz gezdiren Lizzie, “Burada bulunan herkesin bunu bilmesini istiyorum” diye ekledi.

Daha sonra Cathy, “Üzgünüm, anne” dedi.

“Olmalısın... Öfkeni günahsız iki yavrudan çıkarmak sana yakışır mı?”

“Lizzie ?” Simon mutfak kapışım tıkladıyordu. Ne büyük bir gelişmeydi bu! Bugüne kadar kapıyı vurmaktan her yere girip çıkıyorlardı. “Lizzie, dans etmek istiyoruz. Lütfen.”

“Mümkün olmayabilir, yavrum. O istemeyebilir.”

“Bizi tanımıyor ki...” dedi Simon. “Tanımadan bizden nefret edemez ki.”

“Bizimle tanışmadan neden düşman olsun?” diye karşı çıktı Maud.

“Marian'dan söz etmiyoruz. Annem Hannah Yengenizden söz ediyor. Öyle değil mi, anne ?”

“Evet, Cathy ondan söz ediyordum. Ama şimdi, burada, böyle konuşmayalım. Daha sonra konuşamaz mıyız ?”

“Önemi yok” dedi Simon. “Hannah Yenge'yle ilgili her şeyi biliyoruz. Cathy'nin ondan nefret ettiğini de...”

“Artık etmiyorum” dedi Cathy. “Neredeyse hoşlanıyorum diyebilirim. Bugün birlikte öğle yemeği yedik.”

“Öyle mi? İlk defa!”

“Evet. Quentin's'e gittik.”

“Neden?”

“Ben de anlamadım, anne. Sadece saçlarımı kesmemle ilgisi olduğunu anladım, o kadar.”

“Bir an için ciddi olmanı rica ediyorum.” Annesi Cathy'yi mutfağa, ikizlerin kendilerini duyamayacağı bir köşeye götürdü.

“Çocuklar konusunda bir şey söyledi mi ?” dedi fısıldayarak.

“Bir kez olsun adlarını ağzına almadı” dedi Cathy neşeli bir sesle, Simon ile Maud'un parmak uçlarına basarak kapının arkasına gizlendiklerini biliyordu.

“Marian'dan söz açılmışken... Çocuk dansçılar istemesi bir bakıma iyi oldu. Duyduğuma göre hiçbir şey eksik olmayacak düğününde. Havaî fişek gösterisi, aslanlar, kaplanlar, hokkabazlar...”

İkizlerin gözleri parlıyordu. “Düşünsene kaplardı bir düğün!” dedi Simon. “Ne harika değil mi?” Cathy çocukların yanında esprili konuşmamak konusunda verdiği karan o an hatırladı.

O akşam Cathy Waterview'a gidince, “Bugün annenle yemek yedik” dedi.

Neil önündeki dosyadan başını kaldırmadan, “Çok iyi” diye yanıtladı.

“Şaşırmadın mı?”

Okumaya devam ediyordu. Cathy'nin sesindeki ısrarlı tonu duyunca parmağını kaldığı yere koydu, başını kaldırdı, karısına baktı. “Ne var?”

“Olağan bir şey değil de... Nedenini merak edeceğimi sanmıştım.”

“Öyleyse nedenini söyle bakalım.”

“Bilmiyorum” dedi Cathy omuz silkerek.

“Bak Cathy. Bu akşam çalışacağımı, hem ispanyol yemeklerinden oluşan bir büfe için hem de yirmi beşinci evlilik yıldönümü-rini kutlamak isteyen müşterilerin için hazırlık yapacağımı söylemiştin. Bunun üzerine ben de bütün dosyayı eve getirdim.”

“Neyle ilgili? Afrika'yla mı?”

“Yok canım, değil. O iş teklifiyle ilgili her şeyin, karşılıklı sakın sakın konuşup anlaşmaya kadar dondurulduğunu söyledim sana.”

“Yani?”

“Yani çalışacağını söyledin, benim de yapacak bir iki işim vardı. Bir yazarla ilgili yazı yazacağıma söz vermiştim.”

“Özür dilerim.”

“Böyle yapma ama...”

“Gerçekten özür dilerim. Haklısın, çalışacağım demiştim.” İçtenlikle söylüyordu. Surat da asmıyordu. Başından beri birbirlerine akşamla ilgili programlarını söylemeye alıştılar. Neil haklıydı. Yine de Cathy'nin haberi öylesine müthişti ki, hiç şaşır-mamasını, merak etmemesini anlayamıyordu genç kadın. Yıllardır karısıyla mücadele eden annesi, karısını Quentin's'e davet etmişti. Neil ise olanların farkında bile değilmiş gibi davranıyordu.

“Asıl ben özür dilemeliyim. Sana haksızlık ettim. Ne yazık ki canımı sıkan sadece o Nijeryalı yazar değil. İyice karmaşık başka bir sorun çıktı, yarın mahkemedeyiz. Çürük bir merdivenden düşüp belini kıran bir kiracıyı savunuyorum, ev sahipleri ise bir sürü meşhur ve pahalı avukat tutmuş; gerekli onarımı yaptıklarını iddia edecekler. Sorun şu: benim müvekkilimin hem görünüşü hem de konuşması tam bir gangster gibi. Ev sahibine gelince her bakımdan asil bir beyefendiye benziyor. Gerek konuşma tarzı, gerekse davranışlarıyla tam bir lord. Her şey müvekkilimin aleyhinde görünüyor. Oturup bu konudaki hükümleri incelemem gerekiyor.”

Cathy iki elini kaldırdı. Pişman olmuştu. “Zaten çıkıyordum. Sadece alışveriş paketlerini bırakmak için eve uğradım. Bir iki saat sonra dönerim, birlikte yemek yeriz.”

“Mecbur değilsin, canım.”

“Mecbur değilim ama yapacağım” dedi. Sonra evden çıktı.

Cathy'nin aslında dışarı çıkmaya hiç niyeti yoktu. Banyoyu doldurup uzun uzun dinlenmeyi, sonra da hiç acele etmeden yemek tariflerini gözden geçirmeyi düşünüyordu. İspanyol yemekleri isteyen müşterileri için paella2 yapmayı planlamıştı. Ama evdeki havanın buna uygun olmadığını gördü. Neil, bir an önce işini bitirmesi için oyalandığını sanabilirdi. En iyisi yapacak işi varmış gibi sokağa çıkmaktı. Evet ama, nereye ?

Tom'a gidemezdi. Marcella'yla bu akşam tiyatroya gidiyorlardı. Piyesin prömiyeriydi, Marcella'nın dergide çıkmasını sağlayacak bir fotoğrafçı olabilirdi. Cathy, Glenstar Sitesi'ne doğru yöneldi, yolda Geraldine'i aradı. Nafile. Teleskreter cevap verdi. Telefon etmeden bu kadar yolu gelmesi ne büyük aptallıktı. Tam o sırada başını kaldırdı, Geraldine'in perdesinin açıldığını gördü. Odada iki kişi vardı. Geraldine yalnız değildi, bir konuğu vardı. Bir erkek. Park ettiği yerden çıkarken birisi el salladı. Haywards'ta çalışan Shona Burke'tü.

“Kamyonetini gördüm... Zaten görmemek mümkün mü?” Shona güldü. “Birlikte bir kahve içmeye ne dersin ?”

Shona kahve makinesini çıkardı. Geraldine'in dairesine benzese de hem daha ufaktı hem de eşyaları çok farklıydı. Shona'nın evi renkli halılar ve işlemeli yastıklarla doluydu. Duvarlarda hiçbir aile fotoğrafı yoktu. İki raf dolusu iş yönetimi ve pazarlama kitabı gözüne çarptı, küçük ve zarif bir müzik seti vardı. Televizyonu yoktu. Shona'nın bu evde ne tür insanları misafir ettiğini

2. Çeşitli etler, deniz ürünleri, pirinç ve baharatlarla yapılan bir ispanyol yemeği, (ç.n.)

merak etti Cathy. Ayrıca böyle bir evin kirasını ya da borcunu nasıl ödüyordu ? Bunlar pahalı dairelerdi. Şüphesiz Shona'mn Haywards'ta iyi bir işi vardı. Ama yine de... Belki de aileden kalma parası vardır. Shona Burke'ten herhangi bir açıklama beklemek boşunaydı. Konuyu kendisinin dışında tutmakta ustaydı Shona.

“Çok uzaklara gitmiş gibisin” dedi salona girerken.

Ne diyeceğini bilemeyen Cathy kurtuluşu “Maud ile Simon'ı düşünüyordum” demekte buldu.

“Onlar da kim?”

“Neil'in kuzenleri. Annemle ikimiz onları evlat edinmiş gibiyiz de...” Gülerek Shona'ya ikizlerin hikâyesini anlattı. Genç kadın anlattıklarını ne eğlenceli buldu ne de sevimli... Ne de başkaları gibi iyiliklerinden dolayı onu övdü. İfadesiz bir yüzle sadece dinledi, dinlemekle yetindi.

“İşte böyle” dedi Cathy. “Neil ile babası ne olduğunu tam anlamadığım bir karar aldılar. Çocukların parasından az miktarda çekebiliyorlar. Paranın bir kısmı annelere veriliyor, gerekirse bir kısmı da bize verilecek herhalde.”

“Sosyal hizmetler sorumlusu ne diyor?”

“Durumdan memnun. İyi bakıldıklarının farkında. Annelerinin pek iyileşeceği yok. Babaları ise eve dönmeye pek niyetli değil gibi. Kaleyi korumak bize düşüyor.”

“Çocuklara ne büyük haksızlık” dedi Shona.

“Hayat haksızlıklarla dolu, Shona. Ben de akşamları masallar okuyan, onları seven tatlı bir anneleri ve iyi bir babaları olmasını istedim. Ne yapalım ki yok, o zaman iş bize düşüyor.”

“Görürsün bir süre sonra o çocukları hayırsız anne ve babalarına geri vermeye kalkacaklardır. O zaman zavallıların hali ne olacak bir düşünsene.”

“Bilsem... Tom Feather olsaydım mucize beklerdim; çünkü o gerçekten mucizelere inanıyor. Ama ne yazık ki Tom değilim” dedi Cathy.

Cathy eve dönerken içinde nedenini bilmediği büyük bir sıkıntı vardı. Kendini neden böyle büyük bir çıkmazda hissediyordu? Kendisine ters davrandığı için Neil'e kırgın değildi -Neil haklıydı, gerçekten bu akşam çalışacağım demişti-; kayınvalidesinin çiğ eleştirileri onu eskisi gibi etkilemiyordu; annesinin çıldırtıcı yumuşak başlığına doğduğu günden beri alıştı. O halde sorunu başka yerde aramalıydı. Maud ile Simon'ın eninde sonunda bir yuvaya yerleştirileceğini biliyorlardı. Scarlet Feather son zaman-

larda iyi anlaşmalara imza atmıştı. Ay sonunda muhasebe defteri James Byrne'ü bile mutlu edecekti. Nedenini bilmediği sıkıntıdan bir türlü kurtulamıyordu.

Waterview'a doğru yol alırken kavşakta durdu. Saçı başı dağınık iki kişinin ısrarla cama vurmalarıyla sıçradı Cathy. Boş gözlerle bakan, otuzlarında bir kadın ile bir erkek vardı camın arkasında. İlk tepkisi kapısının kilitli olup olmadığına bakmak oldu. Saldırgan ve kaba görünüşlüydüler. Neil Mitchell olsa arabayı kenara çeker, onlar için ne yapabileceğini sorardı.

Tom Feather olsa karınlarını rahat rahat doyuracak kadar para verdikten sonra, onları her şeyin kısa zamanda düzeleceğine inandırmaya kalkardı. Cathy ise bir an önce ışığın yeşile dönmesini, o kaybolmuş bakışlı, hasta yüzlerden bir an önce uzaklaşmayı istiyordu. Böyle düşündüğü için kendinden utanıyordu. Seslerini duydu: “İyi bir hayatınız var, her istediğinizi elde edebiliyorsunuz, lütfen, lütfen.” Işık hâlâ kırmızıydı. Sosyal yardım kurumlarının son zamanlarda çok iyi çalıştığını kendi kendine tekrarladı. Sokakta dilenmek zorunda değillerdi. Böylelerine kucak açan aşevleri, oteller ve kurtarma ekipleri vardı. Bunlar ya alkolikti ya da esrarkeş. Önüne bakmalı, onları görmezden gelmeliydi. Camını indirse kendini tehlikeye atmış olurdu. Kadının sesini duyuyordu. “Lütfen” diyordu, “her şeyiniz var sizin. Üstü resimli harika bir kamyonetiniz, gidecek bir eviniz... Her şeyiniz var. Bize de birkaç kuruş verin.” Üstü resimli kamyonet demesi için sızlattı Cathy'nin. Sinyalini yakarak arabayı kenara çekti. Çantasından on pound çıkardı. Camını bir parmak indirip parayı aradan uzattı. İnanmayan gözlerle Cathy'ye bakıyorlardı. Umduklarının beş kat fazlasını vermişti. Yakından bakınca kadının tahmininden çok daha genç olduğu anlaşılıyordu. Cathy'den daha genç olabilirdi. Saçları yapış yapış, yüzü kirliydi.

“Hanım, sen en iyi şeylere layıksın” dedi kadın sonunda.

“Değilim” dedi Cathy ciddi bir ifadeyle. “Şans insana layık olduğu için verilmiyor; aslına bakarsan haksızca dağıtılıyor.” Işık yeşile dönünce, genç kadın yoluna devam etti. Her şey rastlantılara bağlıydı. Hayatın tümü rastlantıdan ibaret değil miydi? Yağmurun altında, trafik lambasının yanında para dilenen o kız neden oradaydı? Kendisi neden üstü resimli bir kamyonetle pahalı evlerden oluşan Waterview mahallesine gidiyordu? Simon ve Maud neden yabancılarla yaşamak zorunda kalacaklardı? Hiçbirine anlam vermeye imkân yoktu. Cathy eve girdiğinde katlanmış bir pusula buldu. Kalbinin sıkıştığını hissetti. Yine mi? Yine

dışarıya mı çağrıldı? Olamaz, diye düşündü. Söz konusu siyasî bir dava değildi ki, basit bir ev kazasıydı. Pusulayı açtı: “Kusura bakma, 11 civan dönerim. Beni bekleme.” Cathy beklemedi.

Tom, emlakçiler için düzenleyecekleri resepsiyonun püf noktasının İspanyol havasını salona aksettirmek olduğunu söylüyordu. Cathy de ona hak veriyordu, ama önceden bir sürü tapaı' hazırlamalıydılar. Sonra da aslına uygun, tadı tuzu yerinde bir paella. Tom, İspanyol şapkalan, kastanyetler, gitar çalan bir müzisyen ve bir flamenkocu peşinde koşmaktan mönüyle ilgilenen vakit bulamıyordu. Cathy bir deniz mahsullü, bir de gerçeğine uymasa da deniz mahsulsüz iki türlü paella yapmanın daha doğru olacağına karar verdi. Emlak komisyonculannın Marcella Malone'yi arala-nnda görmekten çok mutlu olacağını biliyordu, yine de bu fikrini Tom'a önermekten çekiniyordu. Onun yerine June'dan İspanyol kıyafeti kiralamasını ve kısa aralıklarla “arriba” diye bağırmanı unutmamasını istemişlerdi. Cathy her tapa tabağının yanına ordövrün adının yazılı olduğu ufak etiketler koyarak ne kadar İspanyol olduklarını kanıtlamak istiyordu. Tom ise sangria⁴ Rioja⁵ ve kastanyet sesleri sayesinde emlakçilerin İspanya'ya gitmiş kadar olacağını söylüyordu. Hem basına hem de ileride müşteri olacıklara gövde gösterisi yapmak istiyorlardı. Cathy tüm ayrıntıla-nn gerçeğe uygun olması için ısrar ediyordu, çünkü içlerinde İspanya'yı yakından tanıyan birkaç kişi mutlaka olacaktı.

Davetten bir gece önce Simon, “Bizim de gelmemizde yarar var mıdır dersin?” diye sordu. “Öğrenmek için...”

“Hayır” dedi Cathy kısaca. Hayal kınkığı okunan iki yüzle karşılaştı. “Teklif ettiğin için teşekkür ederim, ama sizin için çok sıkıcı olur. Size bugüne kadar hiç yalan söyledim mi?”

Soruyu yanıtlamadan önce düşündüler. Sonra bir ağızdan, “Hayır” dediler. “Artıklar çıkar mı dersin ?”

“St. Jarlath's'a çıkmaz, Maud. Yann akşam Hannah Yengen Wa-terview'a yemeğe geliyor.”

“Onu zehirleyecek misin ?” diye sordu Simon.

“Tabii ki hayır. Jock Amcan ile Hannah Yengene nefis İspanyol yemekleri ikram edip saçımın güzel görünmesine çalışacağım.”

“Senin saçınla neden ilgilenisin ki ?” diye merak etti Maud.

3. İspanya'da bira ya da şarapla sunulan ordövr, (ç.n.)

4. içinde kırmızı şarap, şeker, meyve suyu, soda, baharat ve meyve dilimleri olan buzlu içecek, (ç.n.)

5. Adını İspanya'nın Rioja bölgesinden alan sert, kırmızı şarap, (ç.n.)

I

“İnan nedenini ben de bilmiyorum, Maud, ama ilgileniyor. Yapılması kolay bir şey istendiğinde, en iyisi o isteği yerine getirmektir. İnsanı ileride başına gelebilecek dertlerden korur.”

“Bunlan nerede öğrendin? Okulda mı?” diye merak etti Maud.

“Yok, hayır. Seneler önce Geraldine söylemişti. Çok yararlı bir öğüttü.”

Emlakçiler müşterilerine yapılan ikramdan çok memnun kaldılar. Hiçbiri yemeklerden söz etmedi. Hepsi ortamın güzelliğinden bahsetti.

“Yine sen haklı çıktın, Tom” dedi Cathy, hayranlıkla. Her zaman ne yapılması gerektiğini biliyordu Tom. İspanya'nın güzel yemeklerini değil, atmosferini sattıklarını çok iyi anlamıştı. İspanya'da villa alanlardan pek azı İspanyol yemeklerini denemeyi isteyecekti.

“Yemeğin iyi olması geri planda önemliydi. Sunumumuz beğenilmeseydi çoktan kulağımıza gelirdi” dedi Tom. Bir yandan ar-tıklan topluyorlardı. Bir bölümü hastaneden yeni çıkan Tom'un babası için Fatima'ya gidecekti. Joe hâlâ Uzakdoğu'daydı. Eve kocaman bir meyve sepeti göndermişti. Tom bundan bahsetmese de Cathy ne kadar sevindiğini biliyordu. Genç kadın iki paket hazırladı. Ufağı bu yemeğin artıklarını bekleyen ikizlere, büyüğü ise bu akşam Waterview'a gelecek kankoca Mitchell'lara. “Tanm, lütfen Neil yine geç gelmesin” diye düşündü. “Tanm, yalvanm bugünkü davete katılan emlak komisyoncularının içinde Jock'u tanıyan ve ona İspanyol yemekleri yediklerinden söz eden biri çıkmasın. Tanm, yalvanm Hannah Mitchell hediye çekini kullanmadığım için küplere binmesin...”

Mitchell'lar tam zamanında kapıyı çaldılar. Neil tabii ki henüz gelmemişti. Cathy içine siyah zeytinler koyduğu ufak tabaklar hazırlamıştı.

Jock her zamanki gürültülü gülüşüyle “Bunlan yiyeceğimizden emindim” dedi.

“Golf kulübünden tanıdıklanma rastladım, birlikte içki içtik. Senin alelacele İspanyol yemekleri hazırladığını anlattılar. Ben de yolda gelirken Hannah'yla, bu akşam eski dostum İspanya'yı tadacağımıza dair bahse girdim.”

Cathy'nin yüz ifadesi donuktu. “Umanm hakiki parayla bahse girmediniz, yazık olurdu, çünkü yanıldınız, Mr. Mitchell” dedi zafer kazanmış gibi. “Hoşunuza gider diye sadece bu şişman zeytinlerden getirmiştım, o kadar.”

Neil'in babası hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Hannah, her zamanki onaylamayan bakışlarla evlerini süzerek mantosunu asmakla meşguldü. Henüz Cathy'yi doğru dürüst görememişti.

“İnanmıyorum, Cathy... Karar verdiğimiz o küçük işlemi yaptırmaya vaktin olmadı demek.” Sesinde öfkeden çok hüznü vardı.

Cathy birden kaçmak istedi. Yağmurluğunu kapıp nereye olursa olsun koşmak, koşmak, bu insanlardan kilometrelerce uzağa gitmek...

“Ne yazık ki yapamadım, Mrs. Mitchell. Ama üstünde durmadım değil. Çok düşündüm.”

Neil'in eve girdiğini duydu Cathy. “Burnuma çok güzel kokular geliyor!” dedi neşe içinde. Cathy parmağını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti, sonra tiz ve doğal olmayan bir sesle, “Ne iyi ettin de geldin. Benim beş dakikalık işim var, birilerine taksiyle bir şeyler göndermem lazım. Anneler burada. Birkaç dakika onlarla ilgilenebilir misin?” dedi.

“Tabii” dedi Neil. Sesi yumuşaktı.

Cathy kocasının salona girmesine meydan bırakmadan, “Bu akşam İspanyol yemeği yok. Tekrarlıyorum, İspanyol yemeği yokV diye kulağına fısıldadı.

“Kim var dedi ki, tabii yok” dedi Neil. Neler olduğunu anlamadığı belliydi.

Yakındaki taksi durağından bir araba çağırdı ve Quentin's'e, Brenda Brennan'a verilmek üzere bir not yazdı.

Burası Son Fırsat Lokantası. Lütfen bu taksiyle kayınvalideme ikram edebileceğim dört porsiyon yemek gönder. Ne gönderirsen gönder, sadece ispanyol yemeği olmasın! Kaç para istersen vermeye hazırım. Veya ne zaman istersen bedavaya mutfakta çalışırım. Çıldırma raddelerinde olan Cathy'den sevgiler.

Sonra salona girdi ve etli börek, patates püresi, salata ve sar-mısaklı ekmek getiren taksi geri gelene dek kırk beş dakika boyunca saçma sapan konuştu. Kimse anlamadan taksinin getirdiklerini sofraya yerleştirdi, sonra neşe içinde misafirleri masaya davet etti.

“Harika” dedi Hannah. Cathy sakın sakın gülümsedi. “Isıtılmış İspanyol artıkları yemeyeceğimizden emindim” diye devam etti kayınvalidesi. “Jock bazen çok saçmalıyor.”

“Özür dilerim” dedi Jock. “Profesyonel olduğunu unuttum.”

Cathy mutlu olmasını gerektiren gerçek bir neden olmasa da sevincini saklayamıyordu. Daha sonra birlikte bulaşıkları yıkadıkları sırada Neil'e itiraf etti.

“Aslında tehlikeli bir karardı, ama başarıya ulaştı işte!” Kazandığı zaferden çok mutluydu.

“Evet, öyle.”

Küçük bir çocuk gibi davranıyordu. “Gerçeği söyle, Neil. Harika bir fikir değil miydi ?”

“Buna hiç gerek yoktu, tatlım.”

“Tam tersine, elzemdi.”

“Kanıtlamak istediğin ne ?”

“Annemin beni yenemeyeceği!”

“Bunu çoktan kanıtladın, Cathy.”

“Hayır, kanıtlamadım.”

“Seninle evlenmedim mi? Annemin elinde savaşıacak ne kaldı?”

Ertesi sabah Tom'a Quentin's'ten gelen kaçak yemeklerin hikâyesini anlattığında karşısında mükemmel bir dinleyici buldu Cathy. Önlerinde birer fincan kahve, yeni denedikleri hurmalı ve cevizli kek, rahat rahat konuşuyorlardı.

“Nasıl oldu da paketlerin eve geldiğini sezmediler ?” Üstünde kırmızı önlüğüyle yüksek taburenin üstünde oturan Tom kocaman bir çocuğa benziyordu.

“Kapının önüne büyük bir paravan koydum.” Sesi coşkuluydu.

“Ya kutular, alüminyum kâğıtlar... Hiç mi farkına varmadılar?”

“Hayır, her şey normal servis tabaklarında geldi. Benim sadece masaya yerleştirmem gerekti, o kadar.”

“İspanyol yemeklerini ne yaptın?”

“Aynı şoförden o yemekleri doğru St. Jarlath's'a götürmelerini istedim. Kaça mal olduğu umurumda değil. Değdi, Tom. O kadar değdi ki...”

Mutfak duvarındaki zil çaldı. Cathy ekmekleri çıkarmak için fırını açınca acıyla haykırdı. Tom tepsiyi elinden almak için yerinden fırladı.

“Yüz kere bu işi yaparken uzun eldivenleri giy demedim mi ?”

“Haklısın. Çabuk davranmak istedim.”

“Hep böyle söylüyorsun. Daha hızlı mı oldu ? Ellerini ver, bir bakayım.”

İki kolunu kızaran yerler serinleyene dek soğuk suyun altına tuttu.

“Önemli değil Tom. Tavuk gibi gıdaklamaktan vazgeç.”

“Birisinin gıdaklaması gerek, yoksa Müos Venüsü'ne benzeyeceksin.”

“Ne?”

“Canım kolsuz Venüs heykeli var ya! Şakaydı, şaka...”

“Küçük enayi, şaka olduğunu anladım. İşin tuhafı Hannah ve Jock da dün gece Müos Venüsü'nden söz etmişlerdi.”

“Aman Tanm, kocanın ailesiyle ne kadar kültürel konuşmalar yapıyorsunuz.” Bir yandan Cathy'nin kollarını kuruyor ve krem sürüyordu.

“Keşke öyle olsa. Ashna bakarsan Neil ile babası tartıştılar. Jock yazıhanesine koymak için heykeller satın almış, Neil ise bunun sokağa atılan para, gösterişten başka bir şey olmadığını söyledi. Jock da 'Yarın sana birisi Müos Venüsü'nü hediye etse ilk işin heykele iki kol takmak ve bunu ya zavallı bir tenekeci ya da kaçak bir işçi yararına satışa çıkartmak olur' dedi. Bu tür bir kültürel konuşmaydı.”

Tom gülerken, elindeki gazlı bezi yanıkların hava alacağı şekilde Cathy'nin koluna yerleştirdi, geri kalan malzemeyi ilk yardım dolabına koydu. “Sen Hannah'yla hangi konuları tartıştın, bakayım?”

“Saçımı” dedi Cathy, tek kelimeyle.

Genç kadın öfkeden gözlerinin dolduğunu hissetti. Cathy, Mar-cella gibi görünüşü konusunda saplantıları olmasını istemiyordu, ama yine de güzel görünmeye önem veriyordu.

“Ah, Cathy.”

“Söylesene, Tom. Aptallık mı ne? Bilmiyorum.”

“Ciddi olamazsın...” Tom'un şaşıracağı belliydi.

“Yok ciddiyim. O korkunç kadın saç biçimimi değiştirmek için bir servet verdiğine göre, sokak köpeklerini korkutacak kadar çirkin olduğumu düşünüyorum.”

“Neil saçların harika dememiş miydi ?”

“Neil yaşamı kolaylaştırmak için her şeyi söyler.”

“Hayır yalan söylemez. Hem harika saçların var.”

“Neye benziyor saçlarım? Hadi söyle... Gözlerini kapat ve söyle bana.”

Gözlerini kapadı Tom. “Dur bakalım, açık renkli, bal renginde; çok kalın telli, ensende topluyorsun, kulaklarını çevreleyen kısa kıvrıkcık saç telleri var, her zaman mis gibi şampuan kokuyor saçların, kısacası hiç fena sayılmaz.”

Peter Murphy, Geraldine'e telefon etti.

“Senden münasebetsiz bir şey isteyeceğim.”

“Uzmanlık alanım bu; münasebetsiz işler” dedi Geraldine.

Böylesine soğukkanlı ve rahat davranmak Geraldine için kolaydı, isteyeceği münasebetsiz şeyin ne olduğunu zaten biliyordu. Peter Murphy'nin ayrı yaşadığı kansı o sabah ölmüştü. Ya cenazeye gel diyecekti ya da gelmemesini isteyecekti. Aslında Geraldine için hiç önemi yoktu. Peter ne isterse onu yapmaya hazırdı. Artık iki iyi arkadaş olmuşlardı, ilişkileri çoktan tarihe karışmıştı, Geraldine'den sonra Peter'm hayatına sayısız kadın girmişti. Eski bir metrese uygun biçimde, gerekli yerlerde anlamsız ufak sesler çıkararak, üzüntü duyduğunu belli ederek dinledi Geraldine. Sonuçta cenazeden sonra ikram edecekleri yemeği Quentin's'ten ismarlamak istediğini, onların da bu iş için Scarlet Feather'ı önerdikleri anlaşıldı. Geraldine bundan rahatsız olur muydu ?

“Kesinlikle olmam. Tam tersi sana yardımcı olabilirlerse sevinirim. Üstelik çok iyi bir ikram hazırlayacaklarından eminim” dedi sesindeki yakınlık ve sıcak ilgiyi koruyarak.

“Cumartesi sabahı olacak. Eskiden... Yani çocuklarla birlikte yaşadığı evde. Daha doğrusu arkadaşları orada olmasını bekliyorlar.” Geraldine, Peter Murphy'nin kelime bulmakta güçlük çektiğine ilk kez şahit oluyordu. Uzun yıllar hayatını istediği gibi sürdürmüştü. Ömrü boyunca görmezden geldiği, iç kapatıcı, zengin ve alımsız karısı ancak ölümüyle az da olsa kocasını rahatsız etmeyi başarmıştı.

“Evet, Peter, sence en doğrusu ne ?” Bekledi. Peter'm karar vermekten kaçındığı belliydi. Öyleyse ne söylemek istediğini tahmin etmek gerekiyordu. “Eve gelmesem daha iyi olur. Ne de olsa hiçbir yakınlığımız yoktu.” Erkeğin rahatladığı nefesinden belli oluyordu. Geraldine de rahat bir nefes aldı. Sahte bir yas sergileyecek hali yoktu, yine de kimlerin geleceğini görmeye can atıyordu. Mutfakta çalışıp kimseye görünmeden olup bitenleri izlemeye karar verdi.

“Sana sormak istediğim bir şey var, Simon” dedi Lizzie.

Simon'ın gözleri parladı. “Muttie'nin Yankee'si konusunda mı ? Kazandı mı?”

“Yankee mi ?” diye sordu Lizzie, anlamadan.

“Aslında biraz karmaşık. Bahse yatırdığı parayı iki katına çıkarmanın bir yolu” diye açıkladı Simon.

“Teşekkür ederim, ama ne demek olduğunu gayet iyi biliyorum

Simon. Sadece evin geçim parasını hiçbir zaman Yankee gibi bir şey için harcamayacağına dair anlaşmamız vardı.” Lizzie'nin yüzünde büyük bir öfke okunuyordu.

“Evi geçindirecek paradan almadığından eminim” dedi Simon.

“Ben de eminim. Kendi gelirinden, hisse senetlerinin gelirinden ayırdığı parayla oynamıştır.”

“İyi, o zaman sorun yok demektir.” Simon rahatlamıştı.

Lizzie umutsuz bir bakış fırlattı çocuğa. “Sorum bu değildi. Maud'la birlikte bugün evet veya hayır diye bir karar vermeniz gerekiyor. Marian'ın düğünü konusunda. Evet dersanız dans dersi için kıyafet almalıyız. Cevabınız hayırsa, sorun yok. Ama kararı veren siz olacaksınız. İkiniz.”

“Ben hayır diyorum” dedi Simon.

“Tamam.” Lizzie işi uzatmamaya kararlıydı.

“Tamam da ne demek?” Simon yüksekte bakar gibiydi.

“Sana bir seçme şansı verildi, sen de hayır dedin, o kadar. Maud hayal kırıklığına uğrayacak, çünkü o evet demişti. Kostüm giymek, süslenmek istiyordu.”

“Ben istemiyorum.”

“İyi. Cathy rahat bir nefes alacak.” Bu planın bir parçasıydı.

“Neden?” Cathy'yi rahatlatmaktan hoşlanmıyordu Simon.

“Zaten dansı beceremeyeceğinizi söylüyordu. Muttie ve ben karşı çıkmıştık. Üstelik eğlenecektiniz de. Neyse karar sizin...”

“Aslında yapabilirim de. Yani Maud o kadar istiyorsa demek istiyorum.”

“Evet veya hayır. Cevabını bekliyorum; şimdi, bugün.”

“Ne yapalım, evet olsun.”

“Dansları öğrenip küt6 giyeceksiniz, bunu biliyorsun değil mi?” Lizzie her şeyin açık olmasını istiyordu.

“Gerekliyse, yapacağız... Okuldan kimse olmayacak, değil mi?” Kendi kendini alıştırıyordu sanki.

Sıra son noktayı koymaya gelmişti. “Tabii kaplanlar da... Kaplanlar da olacak, değil mi?” Günler önce Cathy'nin öylesine söylediği sözleri unutmamıştı; tıpkı Muttie'nin hisse senetleri olduğunu unutmayacağı gibi...

“Sanmıyorum. Kaplanların Dublin'e girmesinde sorun çıkmış diye duydum.”

“Neden, Lizzie, ama neden ?”

Sonunda Lizzie konuştu. “Yalvanrırım Simon bana başka soru sorma. Cevaplarını bilmiyorum. Muttie neden elindeki her şeyi

6. İskoç erkeklerinin giydiği ekose, pilili etek. (ç.n.)

savuruyor? Geraldine nasıl oluyor da milyoner hayatı yaşıyor? Cathy neden Mrs. Mitchell'ın vermek istediklerine minnettar olmuyor ? Marian neden düğünündeki bazı duaların Mandaca okunmasını istiyor? Evlerini temizlediğim kadınlar neden buzdo-laplarında bozuk yiyecekleri tutuyorlar? İnan bana, gerçekten bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyorum.”

Simon dümdüz bir sesle, “Peki düğünün ne zaman olduğunu biliyor musun ?” diye sordu.

“Evet. Yazın.” Sesi umutsuzdu.

“İyi. Dört ay gibi bir zamanda dansı öğrenebiliriz herhalde.” Simon hayatın insanın karşısına çıkardığı yenilikleri keşfetmişti.

“Dinle, cumartesi, Murphy'lerin cenazesinde size yardım edebilir miyim? Tek isteğim mutfakta, gözden uzak kalmak, sandviçlere yağ sürmek, bulaşık yıkamak.”

“Neden ama?”

“İşkadını olduğun için. Dört saat boyunca bedava çalışacak bir çift el nereden bulacaksın ?”

“Yok, nedeni başka. Bunu benim bilmediğim, tüyler ürpertici bir nedenle yapmak istediğine eminim.”

“Hayır efendim. Sadece meraktan. Biliyorsun, dul kalan kederli kocayla bir zamanlar ilişkim vardı. Kaç kişinin geldiğini, gelenlerin kim olduğunu gözlerimle görmek istiyorum.”

“Bu, hoşuma gitmedi” dedi Cathy.

“İş ortağın Mr. Feather'a sorarım.”

“Görünmeden içeriye nasıl gireceksin ?”

“Hepsi kilisedeyken sizinle geleceğim.”

“Mutfak belki de saklanmana elverişli değildir.”

“Merak etme, elverişli” dedi Geraldine. Kankoca ayrı yaşadıkları devrede eve gitmişti.

Şirketin üstlendiği ilk cenaze yemeği idi. Her şey mükemmel olmalıydı. Scarlet Feather'ı öneren Brenda Brennan bu alanda çok iş olduğunu söylüyordu. Yapılacak şey, ölünün ailesine daima çok sıcak ve ilgili davranmak, diğer konukları ise doyurmaya ve içkisiz bırakmamaya özen göstermekti. Sorun kaç kişinin geleceğini kesin olarak söyleyecek kimse olmamasındaydı. Bu işlerden sıkılan Mr. Murphy'den medet ummak yanıştı.

Tom, iki domuz budu pişirip birini dilimleyerek büfeye yerleştirmeye, ikincisini gerekirse çıkarmaya karar vermişti. Böylelikle gelenlerin sayısı az olursa daha büyük bir katılım beklendiği izle-

nimi vermemiş olacaktı. Ayrıca çeşitli salatalar ile Tom'un hazırladığı ve son dakikada fırında ısıtacakları değişik ekmekleri ve Scarlet Feather logolu çanaklarda sunacakları Cathy'nin turşular ile ev yapımı chutney'lerini7 götüreceklerdi. Kuşkonmazlı sıcak böreklerin yanı sıra elma, üzüm ve İrlanda peynirlerini sunacakları büyük bir tepsi de hazırlayacaklardı. Tatlı vermeyeceklerdi. Cenaze yemeğini davete dönüştürmekten çekmiyorlardı. Aralarında, “Ortama ters düşecek bir şey yapmamalıyız” diye konuşuyorlardı. Oysa ileride iş verecek yeni müşteriler bulmak ümidiyle sevmediği zengin karısının ölümünden suçluluk duyan bir kocanın kendini affettirmek için tertiplelediği görkemli uğurlamada ellerinden geleni yapmaktan daha uygunsuz ne olabilirdi ?

Cathy, ellerinde kutular merdivenleri tırmanırken, “Çok büyük bir ev, değil mi?” dedi.

Geraldine, bu ev konusunda anlatacağı çok şey varken hiçbir kuvvet tarafından konuşturulamayacağını belli edercesine burnundan soluyordu. June ise, bugün zengin biriyle tanışmayı ümit ediyordu. Barmen olacak Walter, bir kadının tek başına böyle büyük bir evde yaşamasını çok gülünç bulmuştu. Tom, mutfağın büyüklüğüne sevindiğini tekrarlıyor, gittikleri bazı mutfaklarda dönecek yer olmadığını söylüyordu. Cathy, ağzını açmadan kamyonet ile ev arasında koşuşturuyor, tepsileri taşıyordu. Akli karışmıştı. Anlamadığı bir

şeyler vardı. Geraldine gelmek için neden bu kadar ısrar etmişti? Kötü anılarla dolu bir yer değil miydi bu ev? June neden birisiyle tanışmak istediğinden söz etmişti? Birkaç sene önce birisiyle tanışmış, hatta ondan iki çocuğu olmuştu. Walter neden bu kadar buruktu? Oysa her şey yolundaydı. Görevlerini yerine getirmeyen, şu sıralarda sırta kadem basmış bir annesi ve babası olduğu doğrudu Walter'ın, ama onlar evdeyken de hiçbir ilişkileri yoktu ki... Bir şeye sahip olan insanları neden kıskanıyordu? Hiç tanımadığı zavallı bir ölüyü kıskandığı gibi... Sonra aklına Tom geldi. Dünyaya ve hayata hep olumlu gözlerle bakan Tom gibi biri nasıl var olabilirdi ? Bugün ellerinde patlamaya hazır üç bomba tutuyorlardı. Örneğin yemeğe kaç kişinin katılacağını bilmemek... yirmi kişi de olabilirdi, iki yüz de... Oysa Tom yine her zamanki iyimser tavrıyla mutfak büyüklüğünü övmüştü. Cathy, merdivenleri koşarak çıkarken kendi kendine gülümsüyordu.

“Durup dururken gülümseme Cathy Scarlet. Böyle zamanlarda ya elini kesersin ya da kolunu yakarsın” diye uyardı Tom. “Emredersin. Bu andan itibaren asık suratlıyım!”

7. Çeşitli meyveler, baharatlar ve şekerle yapılan ekşili bir sos. (ç.n.)

Eve önce Mrs. Murphy'nin yakın ailesi geldi. Cathy paltolarını aldı, birlikte getirdikleri portmantoya astı. Walter içki ikram etti, daha sonra seyrek kullanılan salona geçtiler.

Evin kızlarından biri istemeye istemeye, “Yemeğe yardım etmemizi istiyor musunuz ?” diye sordu.

“Yok, hayır. Her şey kontrol altında. Arka odaya bir büfe kurduk.”

Etrafı denetlediler. Bu evde yaşadıkları uzun seneler boyunca annelerinin böyle bir davet verdiğine şahit olmamışlardı. Kocaman odalar bugün ne güzel görünüyordu. Catering şirketinden gelenler ufak tefek değişikliklerle evi güzel bir hale getirmeyi başarmışlardı. Annelerinin evinin, aile evinin böylesine albenili görünmesi için annelerinin cenazesini beklemek zorunda kalmış olmaları ne kadar acıydı.

“Çok acı olmalı” dedi Cathy. “Bir araya gelen bunca anı...” Kızlar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. “Bu güzel evi herkese açarak annenizi çok mutlu ettiğinize eminim. Arkadaşlarını ağırlamanın en zarif şekli bu.” Cathy konuşmaya devam etti. Kızlar zamanla rahatladılar. Cenaze sahiplerine çok sıcak ve ilgili davranmasını söyleyen Brenda Brennan'a içinden dua ediyordu. Tom ise pencereden bakıyor, içeriye bilgi veriyordu.

“Yavaş yavaş geliyorlar, evin boş görünmemesini sağlayacak sayıda insan geliyor sanırım. Bir dakika, bir dakika üç araba daha durdu. Böyle giderse utanılacak bir şey kalmadı demektir. Aman Tanrı, saatlerine bakanlar var, fazla kalmayabilirler. June salona git, büfenin arkasında yerini al. Walter içerde mi, yoksa her zamanki gibi on beş dakikalık tuvalet molalarından birinde mi ?”

“Yok hayır, hâlâ holde. Gözümü ondan ayırmıyorum” dedi Cathy.

“Geraldine, Mr. Murphy'ye üzüntüsünü paylaştığımızı söylüyor muyuz, söylemiyor muyuz ?”

Geraldine elindeki işi bıraktı. Küçük ekmeklere kaz ciğeri ezmesi sürüp üstlerini ufacık bir domates dilimi, bir maydanoz yaprağı ve nokta kadar taze kremayla süslüyordu. “Sizin için çok can sıkıcı bir gün demek yeterli” dedi kuru bir sesle, sonra küçük servis penceresini aralayarak içeriyi gözetledi. “Çok ilginç. Peter'ın otelinden gelen yok. Anlaşılan protokol kurallarından habersizler.”

Öğle yemeği kısa sürdü. Konuklar bir süre sonra kızlara veda ederek ayrılmaya başladılar. Peter Murphy de kızlarını teker teker öptü ve veda etti. Mutfağa girmesine gerek olmadığı için Geraldine-

ne'in içerde olduğunu fark etmemişti. Fatura otele götürülecek ve ödeme derhal çekle yapılacaktı. Cathy, Geraldine'in aklından neler geçtiğini merak ediyordu. Bir zamanlar nefret ettiği kadının cenazesinin böylesine تنها olmasına sevinmiş miydi? Geraldine'in Peter Murphy'yle ilişkisi birkaç sene sürmüştü. Yine de tam olarak ne hissettiğini anlamak imkânsızdı. Geraldine hiçbir şey belli etmezdi. Sadece kızların arkadaşlarının geldiğini, Mrs. Murphy'nin grubundan pek fazla katılan olmadığını söylemekle yetindi.

Cathy tabakları sayarken, "Belki de fazla arkadaşı yoktu" dedi. Kırk iki kişilik fatura göndereceklerdi.

"Herkesin arkadaşı vardır. Özellikle böyle büyük bir evde yaşayanların" dedi June. Çatal bıçakları sepetlere diziyordu.

Artan domuz budunu özenle paketleyen Tom ise, "Emin değilim" dedi. Büyük evlerde oturanların sonunda yalnız kaldıklarını düşünüyor. Aslında böyle birini tanımadığım için hiçbir zaman öğreneceğimi de sanmıyorum." Gülümsüyordu.

"Evlere ilgili değil" dedi Geraldine. "Durumu çok zordu. Erkeksizdi. Erkeklerini kaçırarak kadınlar insanları korkutur. Bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi gelir başkalanna, bulaşmasından korkarlar. Sonra işi de yoktu, konuşacak hiçbir konusu da... Sizin anlayacağınız bulanık bir su kadar can sıkıcı biri olmalıydı."

"Çok katı bir yaklaşım, Geraldine" dedi Tom, bir yandan da şaka yaptığını belli ederek başını sallıyordu.

"Hayat çok zor, Tom. İnan bana." Kısa bir süre için Geraldine'in yüzüne sert bir maske indi sanki.

"Domuz budunu donduralım mı, yoksa Mrs. Hayes için hazırlayalım mı?"

Tom ile Cathy, Walter'ı Grafton Sokağı'nın başında indirdiler. Verdikleri sadakayı -üç saat çalışarak aldığı ücrete bu adı takmıştı- burada harcayacağını söylüyordu. June onlarla birlikte işyerine dönüyordu. Bulaşık makinelere yerleştirip temizliğe de yardım edeceği için o beş saatlik sadaka hak etmişti.

"Mrs. kim dedin?"

"Yüzü gözü çikolata kaplı olan o kadın vardı ya... Yirmi beşinci evlilik yıldönümü kutlaması için bizimle anlaşma imzaladı. Hem de sırf onu palyaço gibi görünmekten kurtardığım için."

"Tabii canım, kadınları cezbetmekte, büyülemekte üstüne yoktur. Bana kalırsa bu eti donduralım. Onlar sulu, kremalı yemekler isterler. Güzel, yağsız bir et onlar için fazla sağlıklı olur."

Cathy Tom'a baktı. Tom başıyla onayladı. Çoğu zaman olduğu

gibi yine aynı fikirdeydiler. Tom domuz budunu yerleştirdiği paketin üstüne tarih yazılı bir etiket yapıştırdıktan sonra, eti buzluğun sağ tarafına yerleştirdi. Telesekreteri dinlediler.

Broşür göndermelerini isteyen üç kişi, eleman isteyip istemediklerini soran genç bir kız vardı. “Catering şirketleri konusunda kariyer yapmak için yılmadan çalışacağım” diyordu mesajda.

“Yılmadan çalışmak” dedi Cathy gülerek. “Gençler neden böyle konuşmaya meraklıdır?”

“Genç görünmemek için” dedi Tom.

Bir de iş teklifi vardı. Riordan'lar, sadece eve getirip bırakacakları sekiz kişilik bir öğle yemeği ısmarlamak istiyorlardı.

“Ne bir adres, ne bir telefon numarası! Mükemmel. İnsanlar ne kadar kaim kafalı.”

“Onlan tanıyoruz ama, Tom. Evlerini biliyoruz.”

“Gittik mi?” dedi Tom. Şaşırılmıştı. Oysa müşterilerinin adlarını unutacak kadar çok eve gitmemişlerdi.

“Canım biliyorsun, vaftiz daveti... Ondan hep 'Rezil Aile Babası' diye söz ediyordun ya.”

“Ha... O demek. Adını isteyerek aklımdan sildim” dedi Tom.

“Neyse ki bilgisayardan silmemişiz” dedi Cathy. “Ne teklif edelim?”

“Erkeklerin iyi mahluklar olmadığına dair bir ders vermeyi teklif edelim” dedi Tom.

“Saçmalama. Yemek olarak ne verelim ? Hem bu sözlerinde doğruluk payı yok. Erkeklerin çok iyi tarafları var. Babam ikizlere bir köpek yavrusu alacak. St. Jarlath's Crescent'ta kalacak. Hem köpeği terbiye etme ve arkasını temizleme işinin ona düşeceğini bile bile... Kocam opera sevmemesine rağmen bu akşam ikimize bilet aldı. James Byrne bugün buluşacak vaktimiz olmadığını öğrenince pazar gününü bize ayırmaya karar verdi. Evde oturup dinleneceğine bizim hesaplara bakacak. Ben şimdi gideceğim ve ortağım -ki o da bir erkek- burada kalarak her tarafı kilitleyecek. Bütün bu nedenlerden ötürü şu sırada erkeklere söyleyecek laf bulamıyorum.”

“Neden tek başıma kalıp etrafı kilitlemem gerektiğini unuttum. Hatırlatır mısın ?”

“Hayatının tek aşkı bütün akşamı jimnastik yaparak geçireceği için, benim hayatımın tek aşkı ise neden Lucia di Lammermoor'a. neden gitmemiz gerektiğini hatırlamaya çalıştığı için ve bir an önce eve gidip onu yakalamam gerektiği için...”

Masanın üstünde kısa bir not buldu. “Kültürel faaliyetlerden kaçtığımı zannedeceğinden eminim, ama olanları duyunca bana hak vereceksin...” Yasalara uygun çalışmaya özen gösteren bir danışmanlık bürosunun başı dertteydi, danışmanlar bir avukat gelirse yetkililerin çekineceğini söylüyorlardı. Bir basın toplantısı düzenlemek bile söz konusuydu. Çok üzgündü... Çok çok üzgün. Bunu telafi edecekti. Biletler masanın üstündeydi. Birlikte gidecek birini bulabilir miydi? Cathy hiddetlendi. Saat beşten sonra giyinip süslenip birlikte operaya gidecek birini nereden bulacaktı? Gözlerinde biriken yaşlar, hayal kırıklığı ve umutsuzluk gözyaşlarını hissetti. Ama yol vermeyecekti. Yaşları geri itti. O kadar önemli bir şey değil, dedi kendi kendine. Daha önce verdiği savaşların yanında hiç kalırdı. Hannah'nın hırs içinde, Neil'in ancak kendisinin, babasının ve bütün tanıdıklarının ölümlerini çiğneyerek evlenebileceğini söylediği günlerden çok farklıydı. Herkesin duyması için gülerek ve yüksek sesle “zavallı temizlikçinin kızı” dediği günler kadar korkunç değildi. İş bulup uzaklara kaçmak

istediği zamanlara da benzemiyordu. Sorun sadece bir akşam birlikte operaya gidememekle sınırlıydı.

Bu saatte operaya gitmeyi kime teklif edebilirdi ? June'a mı ? Operaya? Unut gitsin, dedi içinden. Gerladine'e mi? Her akşamı dolu olan Geraldine, cumartesi akşamı nasıl olsa boş değildir, diye düşündü. Telefonu kendine çekti. Geraldine'i arayacaktı.

“Geraldine?”

“Bana yeni bir iş mi teklif edeceksin?”

“Bu akşam Neil'in yerine benimle operaya gelmek ister misin? Fazladan bir biletim var.”

“Baylınm. Hüzünlü bir opera mı?”

“Evet. Her zamanki mantıksız konulardan... Kadın kahraman sevmediği bir adamla evleniyor, onu öldürüyor. Sevdiği erkek ise intihar ediyor. Bu gibi şeyler. Operalarda genellikle rastlanan iletişim eksikliğini konu alan bir eser.”

“Sadece operada değil hayatta da en önemli eksiklik bu sanı-ran” dedi Geraldine kuru bir sesle.

“Sonra seni Quentin's'e yemeğe davet ediyorum.”

“Tamam.”

Brenda Brennan'la eve gönderdiği yemekleri konuşup güleştüler. Shona Burke de Quentin's'teydi. Haywards'ın iki üst düzey yöneticiyle yemek yiyordu.

II

“Şu kızcağız keşke biraz daha güler yüzlü olsa” dedi Geraldine.

“Oysa keyifli olması için çok nedeni var. Glenstar'da bir daire sahibi olmak kolay değil; sonra iyi bir işi var, üstelik alımlı ve hoş. Tom, babası kalp krizi geçirdiğinde hastanede ona rastladığını söyledi. O da birini ziyaret ediyormuş. Kim olduğunu sorduğumda cevap vermekten kaçındı.”

“İşinde iyi olabilir, ama sıcakkanlı değil. Soğuk bir kadın” dedi Geraldine. “Bugün çok başanlıydınız. Koltuklanmı kabarttınız.”

“Lütfen doğruyu söyle, Geraldine. Az kişinin gelmesi seni memnun etti, değil mi?”

“Yoo... Bana göre hava hoş. Sadece merak ediyordum, o kadar.”

“Bir zamanlar Peter Murphy'ye âşık olduğun göz önüne alınırsa aldırmadığın doğru olamaz, az da olsa bir şeyler hissetmiş olmalısın.”

“Peter Murphy'ye hiçbir zaman âşık olmadım” dedi Geraldine kuru bir sesle.

“Olamaz... Sen onun şeyi...” Cathy sözlerinin sonunu getiremedi.

“Evet, öyleydim. Beş yıl boyunca. Bu onu sevdiğim anlamına gelmez ki.”

“O zamanlar sevdiğini sandın demek.”

“Yoo, hayır.

“Öyleyse neden? Neden?” Cathy yeniden sustu. “Özür dilerim Geraldine, üstüme vazife olmayan konulara burnumu sokuyorum.”

“Yok canım, sorulann beni kızdırmıyor. Mesleğimde yükselmeme yardım eden hoş bir insanla birlikte olmak işime geliyordu. Beni çok kişiyle tanıştırdı. Neden, diye soruyorsan, sana neden olmasın diye cevap vermek isterim. Üstelik bana Glenstar'daki daireyi aldı.”

Cathy inanamayan bakışlarla teyzesine döndü. “O daireyi sana Peter Murphy mi aldı ?”

“Artık büyüdün, Cathy, kendi işini kurdun, bana şaşkın bakışlı, saf küçük kızı oynama.”

Cathy hiddetlendi. “Saf kız rolü yapmıyorum. Sadece senin bir erkekten hediye -böyle bir daireyi- kabul etmene şaşıyorum, o kadar.”

“İnsanlar bana hediye vermek istiyorlarsa geri mi çevirmem gerekiyor?”

“Her hediyeyi değil tabii... Ama söz konusu bir apartman dairesi, Geraldine.”

“Otel genişletiyordu. Bu işi Glenstar'ı yapan müteahhit üstlenmişti. Bu yüzden herkesten daha ucuza alabildi. Tabii ki çok cömert bir davranıştı, gördüğün gibi biz de bugüne kadar çok iyi iki arkadaş kalmayı başardık.”

“Peki bu da ona istediği zaman sana gelip... şey... hakkı mı veriyor ?”

“Lütfen, Cathy... Tabii ki böyle bir hak vermiyor.”

“Peki bu yaptığı tuhaf değil mi? Çoğu erkeğin yapmayacağı bir şey?”

“Tam tersi bana kalırsa çoğu erkek böyle davranıyor” dedi Geraldine düşünceli bir tavırla. “İnsanlar bana sık sık armağanlar veriyor. Örneğin arabam... O da hediye. O çok beğendiğin CD çalar da...”

“Bütün bunları değişik zamanlarda değişik erkeklerden mi aldığını söylemek istiyorsun? Sana inanmıyorum! Beni işletiyorsun.”

“Hiç de değil. Böyle bir konuda neden şaka yapayım ? Gerçeği söylüyorum. Anlattıklarımın seni hayal kırıklığına mı uğrattım ?”

“Yok canım, tabii ki uğratmadın” dedi Cathy içten bir sesle. Oysa hayal kırıklığına uğramıştı. Hem de çok büyük hayal kırıklığına. Hayatı boyunca hayranlık duyduğu, işçi bir anne ve babadan doğmasına rağmen kendi gayretiyle güçlü bir konuma gelen, şık ve zarif teyzesinin aslında para karşılığı soylular ve mevki sahibi kimselerle yatıp kalkan bir fahişe olduğunu öğrenmek onu yıkmıştı. Bunu para için yapanlarla arasında fark yoktu.

“Memnun oldum. Karşımda ahlak hocası kesilseydin bilmem dayanabilir miydim ?”

“Ahlak hocası mı ? Ben mi ? Hiçbir zaman” dedi Cathy, zoraki bir gülümsemeyle.

Lizzie ile Muttie'ye bugün bile gereksiz görünen lise taksitlerini veren Geraldine'di. Okul üniformalarını alan, catering işini öğrenmek istediğinde ona kulak veren, zamanı geldiğinde okul taksitlerini ödeyen yine Geraldine olmuştu. Nefret edilesi Han-nah'nın oğlu Neil Mitchell'a âşık olduğunu söyleyerek Yunanistan'dan döndüğünde onu dinleyen ve Lizzie'yi sakinleştiren yine Geraldine'den başkası değildi. İş Scarlet Feather için banka kredisi almaya gelince hiç duraksamadan kefil olmayı kabul eden kimdi? Yine Geraldine. Cathy'nin teyzesinin karşısına ahlak hocası olarak dikilmesi imkânsızdı. Konuyu değiştirmek için Geraldine'in bileğine baktı.

“Aman Tanrım, yeni mi? Ne güzel bir saat” dedi.

“Harika, değil mi?” Geraldine pırıltısını göstermek için ışığa

tuttu saati. “O hoş emlak komisyoncusu Freddie Fiyim verdi. Geçen hafta. Ne şeker değil mi?”

“Nasıldı?” diye sordu Tom pazartesi sabahı. “O çığlıklar, acı acı bağırımlar iyi miydi ?”

“Ne?.. İyiydi, gerçekten iyiydi.”

“Neil operada uykusunu aldı mı ?”

“Yok canım, buna cesaret edemez” dedi Cathy. Neden yalan söylüyordu, Neil'in gelmediğini itiraf etmiyordu ? Tam yalan sayılmaz, dedi kendi kendine. Aslında Neil'e ihanet etmemek için böyle yapmıştı. Tom'a Neil'in ne kadar çok çalıştığını, operaya gelmediği için ne kadar üzülüğünü anlatmak çok zor olacaktı. İş oluruna bırakmak daha kolay gelmişti. Hiçbir zaman ortaya çıkmayacak küçük beyaz yalandan başka bir şey değildi.

Yirmi beşinci evlilik yıldönümü daveti için gerekli tüm yiyecekler derin dondurucuda hazır bekliyordu.

“Şuradan kısa süre için çıkmaya razı olursan sana bira bile ikram edebilirim” dedi Tom. O sırada kapı vuruldu. Kapıyı açtı. Gelen Neil'di.

“Bu civardaydım. Karımı öğle yemeğine davet edersem belki operaya gitmediğim için kendimi affettirebilirim diye düşündüm” dedi.

içerden Cathy göründü.

“Beni affedecek misin?”

“Affedecek bir şey olmadığını sana söyledim. Aramızda tatsızlık bile çıkmadı. Bunların hiçbirine gerek yoktu, Neil.” Öylesine yerin dibine geçmişti ki konuşacak hali yoktu.

“Olur mu? Öyle gereği var ki. Sana verdiğim sözü tutmadım. Onun yerine öğle yemeğine ne dersin ?”

“Kabul et, Cathy. Lüks bir lokantaya git, bakarsın işimize yarayacak yeni fikirler edinebilirsin” dedi Tom ısrarla. “Örneğin ekmeklere bak. Ekmek sepetini iste, her ekmekten birer tane versinler, değişik bir şey varsa yanında örnek olarak getir. Tamam mı ?”

Cathy, Scarlet Feather üniformasını çıkardı, ceketini giydi ve kamyonete bindi.

“Arabayı alsak daha iyi olmaz mı? Ne dersin?” dedi Neil.

“Kamyonet başı başına bir tanıtım aracı. Onu suyun kenarında herkesin göreceği bir yere park ederiz.”

Son moda bir lokantada karşı karşıya oturuyorlardı. Yer bulmalarının tek nedeni günlerden pazartesi olmasıydı. Cathy'nin

öfkesi yavaş yavaş geçti. Neil'in kabahati yoktu. Cathy'yi hayal kırıklığına uğrattığı için gerçekten üzgündü. O da Geraldine'le çok iyi vakit geçirdiklerini söyledi kocasına.

“Şimdi de seninle yemeğe çıkararak kazançlı çıktım” dedi neşeli bir sesle.

“Geraldine neler anlattı?” diye sordu Neil.

“Fazla bir şey anlatmadı. Sağdan soldan konuştuk.”

Cathy neden Neil'e Geraldine'in olağanüstü hayat tarzından söz edemediğini düşündü. Oysa genelde kocasına her şeyi anlatırdı. İhanet etmemek için olmalıydı. İhanet etme korkusuyla bundan böyle hep yalan mı söylemesi gerekecekti.

“Kayıp Kenneth Amca'dan haber var.”

“İnanmıyorum. Neredeymiş ?”

“Denize açılmış. Ama dönüş yolundaymış.”

“Tedavi olmak için o acayip çiftlikte kalan Kay Yenge'den ne haber?”

“Her gün daha iyiye gidiyormuş.”

Cathy göğsünün sıkıştığını hissetti. Korkulu bir sesle, “Maud ile Simon'ı yanlarına alacak hale geldiklerini söylemek istemiyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Şu anda değil... Ama günün birinde eve dönmeleri gerekecektir, Cathy.”

Cathy içindeki karmaşık hislerin farkındaydı. Maud ile Simon'ı düşünmemek, onlarla uğraşmamak bir bakıma harika olacaktı. Ama o insanların ikizlerle gerektiği gibi ilgilenmeyecekleri de kesindi. Cathy çocuklara terbiye kurallarını, başkalarını rahatsız etmekten çekinmeyi öğretmişti. Annesi ile babası ise çocuklara sevginin ve dostluğun anlamını öğretmişti. Kenneth ile Kay'in keyifleri yerine gelince geri dönüp bütün bunları berbat etmelerine göz yummak ağırına gidiyordu. Oysa ellerindeki zenginliğin kıymetini bilmeden yaşayan karıkocanın akıllarının başlarına gelmesi ve geri dönüp çocuklarına sahip çıkmaları için ne çok dua etmişti. İsteği gerçekleşmeye yüz tutunca, emin olamıyordu genç kadın.

“Anneleri, babaları nasıl insanlar? İyi insanlar mı sence?” diye sordu.

“Mümkün olduğunca iyi” dedi Neil. “Neyse...” Konuyu değiştirmek istiyordu. Yüzüne baktı Cathy. “Neyse bunlar önemsiz şeyler. Önemli olan ikimizin oturup bana yapılan iş teklifini konuşmamız...”

“Tom. Ben Walter. Biraz konuşabilir miyiz?”

Tom sandviçini yuttu ve kapı otomatığına bastı. Aslında zararsız biri, diye düşündü. Pek çalışkan sayılmaz, işi biter bitmez ceketini giyip fırlamayı düşünür, tepsileri kamyonete taşımaktan kaçınır. June'a tepeden bakar, şivesiyle hafiften alay eder... Yine de şu sırada barmen olarak işlerine geliyordu. Görünüşü iyiydi, genç kadınlara hoş görünmeye çalışıyordu. Biraz daha dikkatli olsa, kimin ne içki sevdiğini hatırlasa daha da faydalı olurdu. Ha-yes'lerin evlilik yıldönümü davetinde yeni bir barmen deneyeceklerdi. Kızıl saçlı, sıcacık gülümseyen, yaptığı işten zevk aldığı izlenimi veren Con adında biriydi.

“Cathy yok mu?” diye sordu Walter elleri cebinde, etrafı kolaçan ederek. Sözünde durmayan biri varmış gibi, sorgulayıcıydı tavrı. Walter'ın karşısındakini rahatsız eden bir beden dili olduğu konusunda Cathy'yle fısıldaştıklarını hatırladı Tom. İnsana büyük bir lütufta bulunuyormuş hissini veriyordu. Sanki, zamanım kısıtlı, ne diyecekseniz bir an önce söyleyin, der gibiydi.

“Hayır, yok. Birazdan gelir.”

“Dışarda duran Neill'in arabası değil mi?”

“Evet. O da birazdan gelir. Bu arada senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“O davet... ya da eğlence her neyse, saat kaçta?”

“Neden söz ettiğini anlamadım” dedi Tom.

“Çarşamba günkü büyük davet. Ne giymemi istiyorsunuz ve kaçta gelmem gerekiyor? Onu merak ettim.”

“O akşam için seninle anlaştığımızı...” diye söze başladı Tom.

“Sadece bana biraz avans verir misiniz diye sormaya geldim. Kıyafet temin etmek için filan...”

Cathy ona söylemeden kocasının kuzenine iş teklif etmezdi. Aslına bakılırsa Walter'a karşı çıkan Tom'dan çok Cathy'ydi. Aldığı parayı sadaka olarak nitelendirmesi çok ağırına gitmişti. Bir anlaşmazlık olduğu belliydi. Cathy'yi beklemelerini teklif edecekti, ama sonra bunun doğru olmayacağına karar verdi Tom.

“Çarşamba akşamı için seninle anlaşmadık ki...” Tom'un sesi hissettiğinden daha güvenliydi.

“Ne?”

“Söyledim ya... Sana çarşamba akşamı için iş teklif etmedik. Bu yüzden avans vermemiz de imkânsız. Yanlış anladınsa üzgünüm.”

“Yanlış anladığımı söyleme. Ayrıntıları anlattınız. Önümde konuştunuz, ne düşünmemi bekliyordunuz?”

“Yabiz? Sen bizim ne düşünmemizi bekliyordun, Walter? Verdiğimiz ücretten sadaka diye söz ediyorsun, yaptığın işi beğenmiyorsun... Hayes'lerin evlilik yıldönümünde çalışmak istediğini nereden bilebilirdik?”

“Şimdi anladım. Demek nedeni bu? Şakaydı... Buna şaka derler. Çoğu insan, şaka ile ciddiye ayırt edebilir. Oysa şimdi anladım; benden yerlere kadar eğilmemi, sizinle çalışma onuruna eriştiğim için en derin şükranlarımı sunmamı bekliyorsunuz.”

Tom Cathy'nin yemeğinin çok uzun sürdüğünü düşündü.. Yoksa hiç mi dönmeyecekti?

Cathy, Neil'e bakıyordu.-

“iş konusunu mu? Hani sana yurtdışında çalışman için yapılan teklifimi?”

“Evet. Hâlâ teklif ediyorlar. Bu konuyu baştan yanlış ele aldık. Sana işi anlatmak istiyorum.”

“Anlat bakalım.”

“Hayır, benimle bu tonda konuşacaksan, hayır.”

“Sana anlat dedim, Neil.”

“Ne olur düşmanca bir tavırla başlamayalım.”

“Sana hakaret ettiğimi ve kalbini kırdığımı düşünmemen için ne şekilde sormam gerektiğini bilmiyorum... Onun için lütfen sadece anlat, Neil.”

Tabii tam o sırada yemek ısmarlamaları gerekti. Neil ne olsa yemeğe razıydı, ama Cathy'nin canı değişik şeyler denemek istiyordu. Karar vermesi uzun sürdü.

Garson kız, “Önceden bir içki ister misiniz ?” diye sorduğunda, “Önemi yok” diye cevap verdi Neil.

“Şu karşı masadakilerin içtikleri gümüş renkli içkiden getirir misiniz?” dedi Cathy. “Hani bardağı buzlu olan.”

“O içkiyi ısmarlamak nereden aklına geldi ?” diye sordu kocası. Şaşırmişti.

“Gümüş yıldönümü için davet tertipliyoruz ya... Sana anlatmıştım. Bu içki tam onlara uygun gibi geldi.”

Sonra teklif edilen işin ne anlama geldiğini, mültecilerin haklarını koruyan yasaları nasıl temelden değiştireceklerini dinlemeye koyuldu Cathy. Yepyeni, heyecan verici bir olaydı, bu yeniliğin doğuşuna tanıklık etmek, katkıda bulunmak müthiş bir şeydi. İnsanlar ülkelerinde kalarak böylesine önemli kararlara imza atamazlardı. Alınması gereken siyasî kararların, çıkarları her an değişen siyasetçiler tarafından değil bu konulara gönülden bağlı hu-

kukçular ve sosyal hizmetler sorumluları tarafından ve uluslararası kuruluşlarca alınmasını sağlamaktı önemli olan. Cathy dinliyordu. İnsan hakları konusunda sicili temiz ülkelerin bile, petrol söz konusu olduğunda veya işin içine silah satmak karıştığında yapılan haksızlıkları nasıl görmezden geldiği ortadaydı. Politikacılar, sığınma hakkı verilen yabancı sayısının alacakları oylan etkilediğini hissettikleri anda tüm kararlılıklarını yitirerek çıkarlarını düşünüyorlardı. Oysa Neil'e iş teklif eden kuruluş uluslararası kimliğinden ötürü tüm bu kaygılardan uzaktı ve dünyanın düşünüş biçimini kökten değiştirecekti.

“Hangi şehir?” diye sordu Cathy.

“Başlangıçta Lahey.

“Hollanda'ya mı taşınmamızı istiyorsun ?”

“Tabii ki çok seyahat etmem gerekecek. Benimle gelmede hiçbir sakınca yok. Bütün bunlar konuşuldu. Yeni yerler göreceksin, Cathy. Rüyanda göremeyeceğin yerler...”

“Her gün ne yapacaksın, Neil? Gününün nasıl geçeceğini aynn-tilanyla anlatabilir misin ?” Genç kadının sesi vücudundan aynl-mıştı sanki. Dinlediklerini hazmetmek için zamana ihtiyacı vardı. Kocasının gerçekten bu işi kabul etmek istediği apaçık ortadaydı. Kendisinin de her şeyi olduğu gibi bırakıp onunla gitmesini beklediği de meydandaydı. Neil, gününü nasıl geçireceğini anlatmaya çalışırken Cathy söylediklerini duymuyordu. Kocasını dinlemiyor, onun yerine, insan birini ne kadar tanıdığını sansa da gerçekten tanınmasının mümkün olmadığını düşünüyordu. Karşısında oturan ve ailesi kendisiyle evlenmesine karşı çıktığında onlara kayıtsızca meydan okuyan bu adam şimdi Cathy'yi gece gündüz çalışarak kurduğu işinden söküp almak istiyor, herhangi bir diplomat kan-sı gibi yaşamayı kabul etmesini bekliyordu. Havada uçuşan sözcükler duyuyordu Cathy. Bir yandan hiçbir özelliği olmayan ekmeklerin tadına bakıyor, domatesli tereyağının ne kadar mükemmel olduğunu düşünüyordu. Gümüş renkli içki felaketti. Hayes'le-re önerilmeyecek kadar berbat bir içki.

“Çok sessizsin” dedi Neil sonunda.

“Söylediklerini düşünüyorum. Algılamaya çalışıyorum.”

“Dinleyecek zaman bulduğunda böyle karşılayacağından emindim. Waterview'da konuştuğumuzda ellerinde boks eldivenlerin, 'senin işin-benim işim' tartışmasına girişmiştin. Oysa konu o değil. Konu yaşamın ta kendisi.”

“Evet, evet.” Sanki rüyada konuşuyor gibiydi.

“Ne demek istiyorsun, Cathy?”

“Haklısın. Yaşam hakkında olduğunu söylediğinde çok haklısın. Gelmem dediğimi farz et; o zaman bensiz gitmeye, yalnız gitmeye razı olur musun ? Hayatını bensiz yaşamayı kabul eder misin?”

“Hayır yapmam. Yapmayacağımı sen de biliyorsun, değil mi?”

“Sadece sordum. Yani gitmem dersem burada kalır, şimdiki yaşantına devam edersin, öyle mi ?”

“Evet, ama... şey... herhalde.”

“Anlıyorum.”

“Ama öyle olmayacak, Cathy. Benimle geleceksin. İnan bana o hayata bayılacaksın. İkimizi birlikte bir haftalığına davet ediyorlar. Yakında. Böylelikle nerede oturacağımızı, nasıl bir iş olduğunu görürsün. Bu işin altından kalkmak çok hoşuna gidecek Cathy. Bunu gözlerinden okuyorum.”

“Çok daha uzun konuşmamız gerek. Çok daha uzun” dedi. Sesi kendine bile yabancı gibi geliyordu.

“Tabii konuşacağız” dedi Neil, ellerini okşayarak.

Neil konuşmanın çok iyi geçtiğini düşünüyordu. Hesabı istedi. Lokantadan çıktılar. Cathy kamyoneti tehlikeli bir köşeye park etmişti. Trafik polisinin ters ters baktığını görünce, koşarak arabaya atladı.

“Ben kazandım” dedi gülerek şoför koltuğuna tırmanırken.

“Scarlet Feather nedir ? Şilte satan bir firma mı ?” diye sordu trafik polisi.

“İranda'nın en iyi catering şirketi” dedi Cathy. Kamyoneti vites taktı ve hızla oradan uzaklaştı.

Şirkete döndüler, içeri girdiklerinde karşılarında Walter'ı oturmuş, onları beklerken bulunca şaşırdılar. Tom'la tartıştığı seziliyordu.

“Nasılsın? İyileştin mi?” diye sordu Neil kuzenine.

“Evet, fena sayılmaz” dedi Walter omuz silkerek.

“Neyin vardı?” dedi Cathy.

“Düşmüş, belini incitmişti” diye açıkladı kocası. “Bu sabah babamdan duydum. Bir haftadır işe gelmemiş.”

Tom ile Cathy bakiştılar. Walter'ın düştüğü yalandı, ama sustular. Ses çıkarmadılar. O sırada telefon çaldı. Arayan Mrs. Hayes'ti. Çarşamba akşamı bir yerine iki garson istiyordu. Biri hep barın arkasında duracak, diğeri salonda dolaşip içkileri tazeleyecekti. Mümkün müydü?

“Tabii, Mrs. Hayes. Hemen hallederiz.” Tom telefonu kapattı. Dönüp Walter'a baktı. “Çarşamba akşamı her zamanki sadaka

için çalışacaksın” dedi. “Kamyoneti yüklemek için altı buçukta burada ol, avans vermeyeceğiz, ayrıca smokinin olduğu için kiralamana da hiç gerek yok. Tamam mı?”

“Tamam” dedi Walter gülerek. “Benim çalışmamı istediğinizden emindim.”

“Hayır istemiyorduk. Yalnız işler değişti. Çarşamba akşamı için garsonumuz Con. Sen sadece ona yardım edeceksin. Tabii belin o güne kadar iyileşirse.”

Walter kuzeni Neil'e, “Dört Mahkeme tarafına mı gidiyorsun ?” diye sordu. “Eğer gidiyorsan seninle gelebilir miyim ?”

“Yeniden işe başladın demek” dedi Neil. Aklı karışmıştı.

“Yok hayır. Sadece oralarda birisiyle görüşmem gerekiyor.”

Walter'ın gidecek olması Tom'u rahatlatmıştı. “Yemeğiniz güzel miydi?” diye sordu.

“Hayır. Ekmekleri denedik. Denedik derken gerçekten denedik demek istiyorum. Seninkiler, onlarla kıyaslanmayacak kadar güzel” dedi Cathy neşeli bir sesle. Neil de aynı fikirde olduğunu belirten bir şeyler homurdandı.

“Harika bir haber” dedi Tom mutlu bir edayla. “En azından birkaç haftalık ömrü garantiledik demektir!”

Walter ile Neil gittiklerinde Cathy koltuğa çöktü. “Özür dilerim, Tom” dedi.

“Ne konuda? Walter'ın nasıl küçük bir pislik olduğunu biliyoruz, ama onlar iki garson istediler.”

“O konuda değil, sana yalan söylediğim için. Neil gelmediği halde operaya gelmiş gibi konuştuğum için.”

“Haa... o mu?” Tom tamamen unutmuştu sanki.

Cathy sözüne devam etti. “Aptalca bir şeydi, ama benim operaya gitmeye ne kadar hevesli olduğumu biliyordun... Sanırım Neil'in beni yarı yolda bırakmış olduğunu anlamamı istemedim.”

Tom bu olayı fazla abarttığını düşünüyordu. “Zavallı Neil onca çılgılla başa çıkmayacağını anladı, desene ? Haksız olduğunu söyleyemem.”

Muttie haftalardır hazırladığı sürprizi olabildiğince çok tanığın önünde yapmak istiyordu. Cathy'ye, Neil'e ve Geraldine'e salı akşamı saat altıda eve uğramalarını söyledi. O saat hiçbirine uymasa da hepsi gelmeye gayret etti. Labrador cinsi küçük köpek yavrusu yatak odasında gizlenmiş, gazetelerin üstünde onları bekliyor olacaktı. Sonra konuyu yavaşça köpeklere getirecekti, Maud

ile Simon her zamanki gibi küçük bir köpek istediklerini tekrarlayacaklardı. Muttie ise, özür dilerim ama sanırım şu anda sizi bekleyen bir yavrumuz var, diyecekti. Lizzie, saçmalamamasını, ondan habersiz evde bir köpeğin barınmasının imkânsız olduğunu söyleyecekti. İşte Muttie tam o sırada küçük köpeği herkese tanıştıracaktı.

Saat altı, Cathy'nin hiç işine gelmiyordu, çünkü tam o saatte Hayes'lerin gümüş yıldönümünde kullanacakları tabakları Rior-dan'lardan alması gerekiyordu. Günü gelince her davette aynı tabakları kullanmalanna gerek kalmayacak kadar yedek malzemeleri olacaktı, ama henüz o gün gelmemişti. Geraldine'in işine gelmiyordu, çünkü Freddie Flynn iş çıkışı bir iki saatliğine Glen-star'a uğrayacağını söylemişti. Yine de Muttie ve yüz pound harcayarak aldığı soylu köpek yavrusunun etkileyici bir yanı vardı. Hepsi zamanında gelmek için ellerinden geleni yaptı. Lizzie günün son temizliğinden koşarak eve yetişecekti. Geraldine, Fred-die'ye biraz geç kalabileceğini, ama en geç 6.45'te evde olacağını söylemişti. Neil ise yetişmeye çalışacağını, gelse bile en geç 6.30'da St. Jarlath's Crescent'tan ayrılmak zorunda olduğunu belirtmişti. Cathy de Riordan'lara gitmeden Tom'la birlikte uğrayacaklarını bildirmişti.

Mutfaktaki masanın etrafına toplanmışlardı. Simon, “Ne var? Bir şey mi var?” diye sordu.

“Neden soruyorsun ?” dedi Lizzie.

“Herkes bir şey bekler gibi de...”

“Hayır, Simon. Sadece oturup çay içiyoruz.”

Cathy ikizlere görgü kurallarını öğretmeye devam ediyordu. “Konuşmayı kendimize değil, genel konulara yöneltmeliyiz. İyi yetişmiş insanlar böyle davranırlar.”

“Herkes çayını sütlü ve şekerli mi istiyor?” dedi Maud, söz dinleyerek.

Muttie boğazını temizledi. “Tüm ailenin yuvarlak bir masa etrafında toplanmasından daha güzel bir şey yoktur” dedi. “Dublin, şu sırada çaylarını yudumlayan ailelerle dolu. Kedileri ve köpekleri tarafından sevgiyle izlenen insanlar...” Çevresine baktı, durup dururken çok normal bir açıklama yapmış gibi gurur doluydu. Bekledi. Çocuklardan hiç ses çıkmıyordu. Ciddi bir ifadeyle yüzüne bakıyorlardı.

Tom sessizliği bozmak gerektiğine inanarak, “Evet, Muttie. Haklısın” dedi. “Aile fertlerini sevgiyle izleyen birçok hayvan var-

dır. Tavşanlar, hamster'lar veya köpekler gibi...”

Maud ile Simon sessizliklerini sürdürüyorlardı.

Muttie çaresiz kalmıştı. “Ama bu evde hiç köpek yaşamadı. Eski günlerde köpek seven bir aile değildik...”

“Evet, doğru söylüyor” dedi Lizzie bağıarak. Duyan piyeste rol aldığını sanabilirdi, ikizler saniyesinde havaya sıçradılar.

“Evet” diye haykırdı Simon.

“Biliyordum” diye ekledi Maud, bağıarak. Bir anda mutfaktan fırlayıp yukan kata, yatak odasına koşmaya başladılar. Havlama, bağırma ve ağlama sesleri sardı evi, sonra ellerinde köpek yavrusuyla aşağıya indiler. Küçük kuyruğu, dili dışarda nefes alışıyla simsiyah bir oyuncuğu andınıyordu.

“Harika bir şey” dedi Maud.

“Baktım. Erkek” dedi Simon köpeği havaya kaldınıp bir kez daha gözden geçirerek.

“Şimdi bu bizim mi ?” diye sordu Simon. Olumlu yanıt almayı ümit etmekten korkuyordu sanki.

“İkinizin” dedi Muttie. Yoğun duygular içinde olduğu belliydi.

“Sonsuza dek bizim mi olacak?” dedi Maud. Kulaklarına inana-mıyordu.

“Tabii.”

“Hiçbir zaman bir hayvan sahibi olmadık. Canlı, gerçek bir hayvanımız hiç olmadı” dedi Simon.

“Bir kez The Beeches'ta bir kaplumbağamız vardı, ama kaçtı. Bize yavru köpek alman için dua ediyorduk. Hatta bugün...”

Simon, Maud'un sözünü kesti. “Kapının arkasından ağladığını duyduk” dedi

Maud da, “Simon'a, bu sesleri çıkaran belki ufacak bir köpek yavrusudur, dedim” diye ekledi. Köpek olduğunu anlamış olmaktan ne kadar gurur duyduğunu belli etmek istiyordu.

“Ben de olabilir, dedim. Muttie kendisine bir köpek yavrusu atın almış olabilir; ama belki de Muttie'nin odasında, yerde yatan, kıvranarak oflayıp poflayan yaşlı biri vardır, dedim. Öyleyse odaya girmesek daha iyi olacağını söyledim.” Simon'ın da sergilediği olgunluktan ötürü kutlanmayı beklediği görünüyordu.

“Ama bizim olduğunu, hiç ama hiç tahmin etmedik” dedi Maud.

“Sonsuza dek bizim” diye ekledi Simon.

Cathy, ikizlerin kişilikleri bu anda değişmeye başlıyor, diye düşündü. Diğerleri de aynı şeyi fark etmişti. Köpeği okşayışlarını, davranışlarına nasıl güldüklerini görüp de duygulanmamak imknsizdi. Yavruyu masanın üstüne karmışlar, şişko patileriyle

yalpalayışını seyrediyorlardı. Tom, ne olur ne olmaz diyerek altına bir gazete yerleştirdi, diğerleri de çay fincanlarını ve bisküvi tabaklarını kaldırdılar.

“Harika bir köpek” diye tekrarladı Maud.

“ok da akıllı” dedi Simon. “Sokakta filan mı buldun?”

“şey... doğrusu gidip bir yerden seçtim. şimdi sizin, ikinizin” dedi Muttie. Gözlerinin ii parlıyordu.

“Babam sizin için özel olarak köpek yetiştiricilerinden aldı” dedi Cathy gurur dolu bir sesle.

“Lizzie de veteriner masraflarını ve aşıları karşılamak için çalışmaya gitti” diye ekledi Geraldine.

“şimdi size onu nasıl terbiye edeceğinizi göstereceğiz” dedi Lizzie.

“Gazete kâğıtlarını her gün biraz daha kapıya yaklaştırırsınız. En azından Oaklands'ta böyle yaparlardı.”

“Adını ne koyacaksınız?” diye merak etti Tom.

Yavru da adını merak ediyormuş gibi başını kaldırıp yüzlerine bakıyordu. “Hooves”8 dedi Simon. Maud başıyla onayladı. Bir sessizlik oldu.

“Hooves Mitchell” dedi Maud, belki anlamayan vardır diye.

“Evet ama genellikle köpeklerin soyadları olmaz” dedi Cathy. “Genelde ondan sadece Hooves diye söz edeceğiz.”

“Peki” dedi Maud.

“Peki... şey... bu ilginç isim nereden aklınıza geldi?” diye sordu Tom.

Çocuklar büyüklerin böyle apaçık bir şeyi neden anlayamadıklarını kavrayamıyorlardı. “Muttie, dünyanın en güzel sesi, insanın kalp atışlarına tempo tutan ve gök gürültüsü gibi kükreyen toynakların sesidir, der de ondan” dedi Simon.

Muttie gürültüyle sümküdü.

“Yarış başlayınca” diye sürdürdü Maud, “o toynakların sesi insanın ruhunu okşar...”

Evden çıkınca Neil, Cathy'yi cep telefonundan aradı.

“Çok üzgünüm.”

“Önemli değil, Neil. Kimse gelmeni beklemiyordu. Çok hoştu. Köpeğe nasıl bayıldılar, görmeliydin.”

“Ben de seni bu yüzden arıyorum, Cathy. Bu yalancı cennette sonsuza dek yaşayamazlar. Kenneth Amca The Beeches'ı temizletmeye başlamış. Kay de hafta sonunda hastaneden çıkıyormuş.”

8. İngilizce, toynaklar, (ç.n.)

Burada yaşadıkları aldatmaca hayatın sonu gelmeli.”

“Aldatmaca değil, bir yuva. Amcam dediğin adam onlara ne tür bir yuva vermeye hazırlanıyor ?”

“Babam ve zorla yardıma çağılan Walter'a bakılırsa o kadar kötü bir yuva değilmiş. Walter sizin şirketten biraz yemek alıp buzluğu doldurmayı önermiş.”

“Buzluğa nasıl yemek konulacağını ben onlara gösteririm” dedi Cathy.

“Lütfen, Cathy, bunu sonra konuşalım.”

“Tabii.”

Geraldine de çıkmak üzereydi.

“Daha fazla kalamadığım için üzgünüm, Cathy. Freddie bir kadeh içmek için uğrayacak. Aslında yann ona güzel bir akşam yemeği hazırlamaya niyetleniyordum -çoğunlukla çarşambaları uğrar-, ama zavallılık yann önemli bir yere davetliymiş.”

“Üzülme, zaten ben de çıkıyordum. Gösterişli sandviçler ikram etmek istersen sana verebilirim. Arabada bir kutu dolusu var.”

“Harikasın, Cathy. Bu, tam istediğim şeydi.”

Geraldine iki dakika sonra küçük kırmızı arabasının içinde, St. Jarlath's Crescent'in virajını dönerek gözden kayboldu.

Tom ve Cathy kamyonete bindiler. “Çocukların yüzlerindeki ifadeye tanık olmak ne harikaydı, değil mi ?” dedi Tom.

“Ehh.”

“Ne var?”

Cathy, olanları Tom'a anlattı.

“Mahkemeler, sosyal hizmetler sorumlulan bu işe ne der?” diye sordu Tom.

“Seçimlerini biyolojik anne babadan yana yaparlar herhalde.”

“İşe yaramaz mahluklar olsalar da mı?”

“Öyle görünüyor.”

“Onlan özleyeceksin” dedi genç adam.

“Özleyeceğim kesin. Ama Muttie'yi hayatının sonuna kadar Hooves denilen o köpeği gezdirirken gözünün önüne getirebiliyor musun? Mahvolur.”

“Onu da götüremezler mi? Köpeği demek istiyorum.”

“Yok canım. O ikili çocuklardan başka bir de köpekle ilgilenmeleri gerekirse iyice keçileri kaçınr.”

“Yine de sık sık St. Jarlath's Crescent'ı ziyaret edeceklerdir.”

“Kenneth Mitchell'ın oğlu işçi mahallesinde bir evi ziyaret etmeye gider mi? Kesinlikle gitmez! Çocuklann sadece işçi ağzıyla

konuşmayı öğrenmesinden değil, bir de pirenemelerinden korkar.”

“Ne büyük haksızlık” dedi Tom. O sırada Riordan'ların evine yaklaşılmaktaydılar. İçerden eğlenen bir kalabalığın gürültüsü geliyordu.

“Al sana ikinci bir haksızlık” dedi Cathy. “Saat beşe kadar her şey sona erecek diye söz vermişlerdi. Şimdi ne yapacağız ?”

“Bana bırak” dedi Tom.

“Seve seve sana bırakırım, ama içeri girip Mr. Riordan'ı ensesinden yakalayarak 'Rezil Aile Babası' olmakla suçlamayacaksın, değil mi?”

“Hayır, bu bambaşka bir yaklaşım. Kamyonette bekle, istersen uyu. Yarım saati bulabilir.”

Tom'un kamyonetin arkasını açtığını, sonra elinde bir paketle eve koştüğünü gördü. Cathy gözlerini kapadı. Uzun ve can sıkıcı olaylarla dolu bir gündü. Yarınki davet onu heyecanlandınıyordu. Yine de bu işi o seçmişti. Bunu hiçbir zaman unutmamalıydı.

Kapıyı Mrs. Riordan açtı. Suçlu suçlu Tom'a bakıyordu. “Aman Tanrım, saat beş oldu mu ?” dedi.

“Çok başarılı bir davet olmalı” dedi Tom yüzüne en neşeli, en içten gülücüğünü yapıştırarak.

“Ne? Evet, hepsi formunu buldu.”

“İçeri girip hanımlara merhaba diyebilir miyim ? Onlara bir armağanım var.”

“Ne? Tabii, tabii, içeri buyur.’

“İyi akşamlar hanımlar” dedi içerde toplanmış on bir kadına. Gereğinden fazla şarap içtikleri belliydi. Yemeklerin çoğunu bitirdiklerini görünce sevindi. “Belki hoşunuza gider diye düşündüm...”

Kadınlardan biri, “Bir erkek striptizci!” diye bağırdı.

“Ne yazık ki değilim. Belimi incittim. İstesem de gerektiği gibi bir performans sergileyemem. Yine de bu davette bizim şirketi seçtiği için Mrs. Riordan'a teşekkür etmek istedim ve küçük pastalar ile çikolata getirdim. Aranızda paylaşımı lütfen.”

Misafirler buna çok sevindiler. Sonra, “Çok kötüsünüz. Her lokması dört yüz kalori olan pastalarla bize kötülük ediyorsunuz” diyerek hepsini afiyetle yediler.

“Hazır gelmişken size biraz yer açayım” dedi Tom. Masayı toplamaya başladı. Kadınlar yardım etmek için yarışa girdiler. Tabakları sıyırdılar. Mutfakta tabakları kutulara yerleştirdiğini gö-

ren Mrs. Riordan, “Olmaz öyle şey. Önce yıkamalıyız” dedi.

“Yok, hayır, onlar bizim müessesede yıkanır. O işler bize aittir.”

Kadınlar ısrar ediyorlardı. Bir tarafa sıcak sabunlu su, diğer tarafa durulamak için soğuk su hazırlandı, iki kişi kurulamayı üstlendi. Davet mutfaka taşınmıştı.

Tom'un striptizci olmasını isteyen kadın, “Belinizde bir şey varmış gibi gelmiyor bana” dedi.

“iyileştığım günü bekleyin” dedi göz kırparak. Kadının heyecandan yanakları pembeleşti.

Misafirler kutulan kamyonete taşınmasına da yardım ettiler. Cathy gözlerine inanamıyordu. O da arabadan fırladı ve kutulan arkaya yerleştirmeye koyuldu. O sırada Mr. Riordan'ın arabası virajı dönüyordu.

“Tann'ya şükürler olsun evimi bomba düşmüş gibi bırakmadınız” dedi Mrs. Riordan. Bir yandan da ellerine iki yirmi poundluk banknot sıkıştıyordu. “Lütfen benim tarafımdan birer içki için” dedi.

Mr. Riordan başıyla ikisini selamladı. “Yemek güzel geçmişe benzer” dedi istemeye istemeye.

“Bence fena sayılmazdı. Ama asıl benim striptizime bayıldılar” dedi Tom.

“Uyduruyorsun. Sana inanmıyorum.”

“Ne yazık ki doğrusunu hiç bir zaman öğrenemeyeceksiniz, Mr. Riordan. Ne olursa olsun itiraf etmelerini beklemezsiniz, değil mi?” Cathy şehre dönene dek olanlara güldü.

“Neil'in konuşmasından sonra bir resepsiyon var, istersen uğ-rayalım mı? Öğretim üyelerinden birinin kansı sıcak beyaz şarap ve soğuk sosis hazırlamış” dedi Cathy.

“Tabii. Marcella'ya haber vereyim mi ? Şu sıralarda eve dönmüştür, uğrar alınız. Belki onun canı da çıkmak istiyordur.”

“İyi fikir.”

Kırk poundu Çin lokantasında harcadılar. Cathy, Marcella'nın sadece üç karidesle yetindiğini, pirince, kızarmış yemeklere, tatlılara ve ekşili domuz etine dokunmadığını fark etti. Tom ise Neil'in, Çinli garsonlar sendikalı olmadığı için üzüldüğünü fark etti. İki birden Hooves'un hikâyesini anlattılar.

Marcella, “The Beeches kocaman bahçeli bir ev değil mi ?” diye sordu. “Köpeği de beraberlerinde götürüp birlikte yaşayamazlar mı?”

“Tam olarak eğitilmeden olmaz” dedi Cathy. “Yoksa sokağa fırlar, arabaların altında kalır.”

“Belki hemen eve dönmezler.”

Neil sandıklarından çok daha çabuk eve döneceklerini söyledi. Yasalar çocukları bir an önce ailelerine geri verirdi.

“Buldukları yerde mutlu iseler, yazık olur gibi geliyor” dedi Tom. St. Jarlath's'ta tanık olduğu aile manzarasından etkilenmişti.

“Önemli olan o değil” dedi Neil. “Eskiden çocukları ailelerinden alıp sözüm ona onlara daha yararlı olacak insanların yanına yerleştiriyorlardı. En azından günümüzde çocukların gerçek ailesinin önemi anlaşıldı.”

Cathy içinde buldukları durumda buna gereğinden fazla önem verildiğini düşünüyordu. Neü'le konuşması gereken o kadar çok konu vardı ki... Şu sırada tam dördü yemeğe çıkmışken Simon ile Maud konusunda bir savaş açmaya niyeti yoktu.

Hayes'lerin evi ayağa kalkmıştı. Saat altı buçuktu. Evin iki mutsuz oğlu ne yapacaklarını bilmeden boş boş dolaşıyordu. Onlar kadar mutsuz olan evin genç kızı ise annesi ile babasının onaylamadığı belli olan bir gencin koluna yapışmış, mutfakta her zamanki gibi ütü yapamamayı kabul edilmez bir rezalet olarak nitelendiriyordu. Mrs. Hayes, kendisini Molly, kocasını da Shay olarak tanıttı. Shay tıknaz, huzursuz bir erkekti. Yöneticisi olduğu işyerinde angaryacı başı olduğu belliydi. Evde de havlar gibi, sert emirler yağdırmaya devam ediyordu.

“Size bir kahve yapmamı ister misiniz, Shay? Sonra birlikte neler yapmamız gerektiğini tekrarlarız” dedi Tom.

Cathy, çaydanlığın altını yakmış, June'la birlikte ütü tahtasını mutfaktan alıp boş bir odaya yerleştirmiş, oğlanlardan evin iki İran kedisini kokteyl sandviçlerini yiyemeyecekleri ve sombalığı'nın üstüne tüy dökemeyecekleri bir yere bir tabak mamayla kapatmalarını istemişti. Su kaynadığında Molly'yi odasına çıkıp bacaklarını uzatarak dinlenmeye ikna etmişti. Cathy harikalar yarattığını söylediği bir buz maskesi bile getirmişti. “Peki ama tüm hazırlıklar...” dedi Molly yalvarır gibi. “Bize zaten işin bu kısmı için onca para veriyorsunuz. Her şey tam istediğiniz gibi olacak. Bundan emin olun.”

Tom'un sesini duydu. Shay'e işbölümü listelerinden söz ediyor, her seferinde uyguladıkları sıralamayı anlatıyordu; “En iyisi bizi işimizle baş başa bırakmaktır” diyordu. Aile fertleri misafirlerden yarım saat önce, saat yedi buçukta aşağıya inerse çok iyi olurdu, böylelikle her

şeyi kontrol edip eksik bir şey olup olmadığını görebilirlerdi. Shay başıyla onaylayarak söylediklerini mantıklı bul-

duğunu belli etti. Hayes'ler kısa bir süre sonra kahvelerini bitirip odalarına çıktılar. Tom ile Cathy hızla işe koyuldular. Yiyecekler paketlerden çıkarıldı, June ve arkadaşı Helen hızla sandviçleri hazırlamaya koyuldular. Büfeler kuruldu, sigara içmeye izin verilen kış bahçesine sigara tablaları dizildi, yirmi beşinci yıl pastası kutusundan çıkarılıp gümüş bir altlığın üstüne yerleştirildi. Pastaya 25 sayısını yazacakları bademli, kremalı sos ortaya geldi, bir akşam önce Riordan'lann elinden aldıkları kaseler salatayla bezendi. Her şey planına uygun ilerliyordu. İki barmen saat tam yedide kapıdaydı. Barda çalışırken görüp beğendikleri neşeli Con ile suratı her zamankinden daha asık olan Walter...

“Aperitif olarak şampanya kokteyli vereceğiz” diye açıkladı Cathy.

“Havacıva...”

Cathy'nin yüzü sertleşti. “O kelimelerin ne anlama geldiğini hiç bir zaman anlamamışımdır. Şampanya kokteyli nasıl yapılır sen biliyorsun. Bardakları misafirlerin gelmesine çok yakın şampanyayla doldur.”

“Veya şampanya diye yutturulan şeyle” dedi Walter, bir yandan da kasadan çıkardığı şişeye bakıp yerine koyarken.

Cathy o andan itibaren her şeyi Con'a söylemeye başladı. “Kırk bardak dolduracak kadar kokteyl hazırlayın. Ayrıca Walter'ın on iki şişe beyaz şarap ile on iki şişe kırmızı şarap açmasını temin eder misin? Beyazlar mutfağın önündeki büyük buzdolabına yerleştirilecek. Şişeler azalmca dörder dörder açılacak ve...”

“Affedersin ama, benimle konuşmuyorsun sanki, Cathy. Yoksa burada bulunmamı istemiyor musun ? Gideyim mi ?” Öylesine kibirli bir tavrı vardı ki Cathy'nin canı bir tokat atmak istedi. Şu anda gitmesini istemediğini pekâlâ biliyordu. Tam da misafirler gelmek üzereyken... İsteddiği kadar terbiyesiz olsun, ona katlanmak zorundaydı. Yoksa değil miydi? Neil bu akşam evde olacaktı, acil bir durum olduğunu bilse mutlaka yardıma gelirdi. Yeni garson Con'un aile sorunlarına şahit olmaması için için birkaç adım uzaklaştı Cathy.

“Ya davranışımı değiştirirsin ya da paltonu alıp çıkar gidersin” dedi kuru bir sesle.

“Benimle böyle konuşacak bir durumda olduğunu san...”

“Sana iş veren benim. Hangi durumda ne yapacağıma ben karar veriririm.”

“Bu saatte benim yerime çalışacak birini nereden bulacaksın?”

“Kuzenini çağıracağım.”

Numarayı çevirmeye koyuldu.

“Üzgünüm, işi biraz abarttım.”

“Hayır asıl üzgün olan benim. Sana güvendiğim için! Bu akşamki iş bizim için çok önemli.”

Walter birden Cathy'nin şaka yapmadığını, ciddi olduğunu anladı. Cathy, Neil Mitchell'dan smokinini giyerek bu insanlara içki servisi yapmasını isteyecekti. Amcası, yani patronu olanları duysa Walter'ı öldürürdü.

“Yalvarırım, Cathy. Sana söz veriyorum.”

“Umanın gerçek bir sözdür verdiğin” dedi Cathy sırtını dönüp uzaklaşmadan.

Tom, “İlk kez Walter'ı doğru dürüst çalışırken görüyorum” dedi. Şarap şişelerini tam istedikleri gibi hızla yerleştirmesini beğeniyle izliyordu.

“Onu iyice korkuttum da ondan” dedi Cathy. Kendinden memnundu. “Diğer çocuk iyi, değil mi? Onu yine çağınz. Bu Wal-ter'ın son gelişi...”

“Aile içinde sorun çıkmaz mı?” diye sordu Tom.

“Hayır tam tersi, Walter'ı boğmama gerek kalmayacağı için sorun çıkmasını önlemiş oluruz.”

“Aşçılığın sabır ve sükûnet gerektirdiği söylenir” dedi Tom. “Oysa senin vücudunda sabırlı ve sakin tek bir hücre olduğunu sanmıyorum.”

“Aşçılığın aynı zamanda ateşli bir uğraş olduğu da söylenir. İşte ben o ateşle yanıyorum.”

O sırada Hayes ailesi merdivende belirdi. Telaşlı anlar başlıyor demekti.

“Ufak bir gelenek başlattık” dedi Tom. “Her şey düzenliken, henüz misafirler gelmeden ve büfelere dokunulmadan aile fotoğrafı çekiyoruz.” Sonra tüm aile bireylerini ellerinde kadehleri, pastanın etrafına dizerek fotoğraflarını çekti.

Ev sahiplerinin rahatladıkları seziliyordu. Konuklar gelene dek evin ve yemeklerin çok güzel görüldüğünü, başarılı bir davet olacağını söylemeye başlamışlardı. Davet başladığından bir saat sonra muhteşem bir basan, diye nitelendiriyorlardı. Walter bile içki tazeleyerek ve konuklarla şakalaşarak grupların arasında gidip geliyordu. Shay ise her gördüğüne Yorkshire pudingi ve rozbif tabaklarını göstererek, “Harika, harika...” diye tekrarlıyordu. Milföy hamurundan yaptıkları ufak lokmalara yabanturpu, krema

9. Un, tuz, çırpılmış yumurta, su, yağ ve süttten yapılan yumuşak bir hamur, (ç.n.)

ve az pişmiş kuşbaşı et doldurmuşlardı. Konuklar bu lokmaları anlata anlata bitiremiyorlardı.

“Sizin icadınız mı ?” diye sordu birisi Cathy'ye.

Soran teyzesinin arkadaşı Freddie Flynn'dı. Mrs. Flynn da oradaydı. Ufak tefek, mücevherler içinde bir kadın... Cathy'nin gözü kadının bileğine takıldı. Saati Geraldine'inkine kıyasla sade kalıyordu. Gülümsedi Cathy.

“Teşekkürler, Mr. Flynn, Mrs. Flynn. Ne yazık ki ben icat etmedim, sadece bir yerde gördüm ve unuttum. Cidden çok mu beğendiniz ?”

“Gerçekten” dedi erkek, gülümseyerek. Gülüşü hoştu. “Sevgilim sana Cathy Feather'ı tanıştırayım. Geraldine var ya... Bizim halkla ilişkilerimizi yöneten. Sanırım onun yeğeni oluyor. Cathy'yle iyi geçinirsen belki bizim bazı davetlerimizi hazırlar. Cathy, eşim Pauline.”

“Zamanı geldiğinde belki gümüş yıldönümü davetimizi siz hazırlarsınız” dedi kadın.

“Tabii, neden olmasın. Bizim için büyük şeref olur. Sizinle tanıştığuma memnun oldum, izin verirseniz bakmam gereken bazı şeyler var.”

Cathy'nin içi kaynıyordu. Her fırsatta karısına sevgilim demekten geri kalmıyordu adam. Gümüş evlilik yıldönümlerini kutlayacaklardı. Ama Geraldine'e bakılırsa ölü bir evliliği Freddie'ninki. Evde aradığını bulamayan zavallı Freddie eğlenceyi başka yerde aramakta sonuna kadar haklıydı. Aman, Tanm, dedi Cathy, insan deli olabilir.

Davet herkesin umduğundan çok daha başarılı geçti. Molly hüzünlü bir ifadeyle, dans edecek yaşı geçtiklerini söylemişti, Tom yine de Abba grubunun ünlü şarkılarından oluşan bir albüm getirmeyi ihmal etmemişti. Önce Leo Sayer'dan “When I Need You”yu çaldı. Sonra “Don't Cry For Me Argentina” ve “Mull of Kintyre”ı... Arka planda çalan bir müzik vardı. Konuklann yavaş yavaş mırıldanmaya başladığını, sonra tatlılarla birlikte şarkılara eşlik ettiklerini görünce “Mamma Mia”yı çalmaya başladı. Bir anda herkes ayağa fırladı.

Tom ile Cathy mutfakta kahve içip dinleniyorlardı. Tabaklar toplanmış, kutulara yerleştirilmişti. Barmenler ustalıkla konuklann ellerinden Scarlet Feather'a ait bardaklan alarak evin bardak-lanıyla değış tokuş yapmışlardı. Neredeyse geceyansı olmuştu. Garsonlara beş saatlik yevmiye ödeyeceklerdi. Shay Hayes çalışanlara dağıtılmak üzere bir zarf bırakmıştı. Bu da gecenin ka-

zancının fena olmayacağını kanıtlıyordu. Cathy, Molly Hayes'in kullanmakta ısrar ettiği dört gümüş kepçeyi temizlemek için gümüş temizleyici bezler getirmişti. Molly, kepçelerin evlilik hediyesi olduğunu, herkesin görmesini istediğini söylemişti.

Eşyalar kamyonete yüklenmiş, sigara tablaları boşaltılmış, açık şişeler masanın üstüne dizilmiş, mutfak tertemiz olmuştu. Gitmeyen, eğlenmeye devam eden on kadar davetli kalmıştı. Tom ertesi sabah hesabı getirdiğinde CD'lerini alacaktı. Con, Tom'la görüşmek istedi. İki bir köşeye çekildiler.

“Çok tatsız, zor bir konu” diye söze girdi genç barmen.

“Ne ?” Daha fazla para istemesin de, diye içinden geçirdi Tom. Garsonluğu çok iyiydi, o Walter denen köpek yavrusuna bir daha iş vermelerine gerek yoktu artık.

“Şunu söylemek istiyorum... şey... çok zor. Bana kalırsa şu karşıda duran spor çantanın içine bir baksanız fena olmaz; anlarsınız ya... Aman Tanrım, bu yaptığımdan nefret ediyorum, yine de yapmam lazım.” Genç adamın acı çektiği belliydi. Tom, daha fazla konuşmasına meydan vermeden çantanın fermuarını açtı. Çantanın içinde, Walter'ın kazağının ve kot pantolonunun üstünde dört gümüş kepçe, iki gümüş tuzluk ile biberlik ve bir tane süslü gümüş çerçeve duruyordu. Tom korkudan boğazının sıkıştığını hissetti.

“Teşekkürler” dedi. “Şimdi olanca hızınla burayı terk et. Bunları ben bulmuş olacağım, anladın değil mi? Bir kez daha teşekkür ederim. Seni arayacağız.”

“Çok üzgünüm, Mr. Feather.”

“Ben de çok üzgünüm.”

Cathy, Scarlet Feather önlüğünü çözerek mutfağa girdi. “Sen bir dâhisin, Tom. Bu tür müzikten hoşlanacaklarını nasıl bildin ? Şu hallerine bak. 'Dancing Queen' şarkısıyla nasıl zıplıyorlar. Tanım, onların yaşına geldiğimizde biz de böyle dans edebilecek miyiz dersin ?”

“Cathy, Walter gümüşleri çalmış. Şurada duran spor çantası evin gümüşleriyle dolu. Kendin bak.”

Genç kadının yüzü bembeyaz kesildi. Aslında onu üzmekten nefret ediyordu Tom, ama yapabileceği bir şey yoktu. Walter, Cathy'nin ailesinden olduğu için harekete geçmeden onun fikrini almak zorundaydı.

“O şimdi nerede ?”

“Salonda. Erkek arkadaşının öldürücü bakışları altında Molly ve Shay'in kızıyla çene çalıyor.”

Cathy cep telefonunu çıkardı.

“Ne yapıyorsun ?”

“Helen ve June'a taksi çağırıyorum. Birkaç dakika uzaklıkta bir durak var; telefonlarını almıştım.”

“Sonra?”

“Sonra onunla ilgileniriz, inkâr etmeye kalkarsa polis çağırırız.”

“Neilneder?”

“Bilmem, ama onu aramayı Walter'a bırakacağım. Nasıl olsa bir avukata ihtiyacı olacaktır.”

“Bu işi sonuna kadar götürmeye niyetlenmiyorsun umarım ?” Tom genç kadının cesaretine hayran kalmıştı.

“Yapabilirsem, evet.”

“Walter, sözünü kesebilir miyim? Mutfağa gelir misin lütfen?” Tom alçak sesle konuşmuştu.

“Uşaklık zamanı geride kaldı. Şimdi kendi hesabıma buradayım.”

“Derhal gel, lütfen.”

Çantasının açıldığını fark ettiğinde yüksekte atmaya, tehditler savurmaya başladı Walter. “Hangi hakla özel eşyalarımı karıştırıyorsunuz ?” diye söze girişti.

“Bir açıklama bekliyorum, Walter.”

“Onları ben koymadım. Siz koydunuz, ikiniz de benden nefret ediyorsunuz.”

“Dokunmadık bile. Birazdan polis gelince parmak izlerinin kime ait olduğunu söyleyecekler.”

“Polis çağırmanız!” Yüzü bembeyaz olsa da hâlâ blöf yaptıklarını sanıyordu.

“Hırsızlık olaylarında yapılması gereken budur” dedi Cathy telefonunu eline alırken.

“Şimdi mi çağıracaksınız ?”

“Hayır önce kuzenini aramanı bekleyeceğim. Nasıl olsa bir avukata ihtiyacın olacak, en iyisi Neil'i araman. Tabii onu razı edebilirsen.”

İnanamayan gözlerle, Cathy'ye bakıyordu.

“Haydi ara...”

“Numarayı bilmiyorum.”

“Telefonumda kayıtlı. Sadece bire basman yeterli.”

Neil telefona gelene dek beklediler. Mutfak kapısı kapalı olduğundan konuşmaların tümünü duyabiliyorlardı.

“Neil... üzgünüm... seni aradığım için üzgünüm. Ben Walter.”

“Ne var? Ne oldu? Cathy'ye bir şey mi oldu? Kaza filan mı var?”

“Yok hayır. Doğrusunu istersen başım dertte.”

“Cathy nerede ?”

“Burada, yanımda. Onunla mı konuşmak istiyorsun?” Cathy başıyla hayır işareti yaptı.
“Olmaz, Neil. Anlaşılan benim seninle konuşmam gerekiyor.”

“Konuş öyleyse.” Sesi kuruydu.

“Bir anlaşmazlık oldu. Hâlâ davet verilen evdeyiz. Tom özel eşyalarımı karıştırmış, içlerinde gümüşler bulmuş veya bulduğunu söylüyor. Bu eve ait eşyalar...” Walter sustu. Karşı taraftan hiç tepki gelmeyince devam etmek zorunda kaldı. “Şimdi de polis çağırmaktan söz ediyorlar, Neil. Yani Tom ve Cathy... Jock Amca duyarsa beni öldürür. Bana yardım etmelisin.” Karşı taraftan hâlâ ses yoktu. “Ne yapacağım?”

“Ceketini çıkar.”

“Ne?”

“Ceketini çıkar ve Tom'a ver.”

“Bunun bir yaran olacağını sanmıyorum. Ne işe...”

“Dediğimi yap, Walter.”

Walter söyleneni yaptı. Ceketini Tom'a uzatırken şingirtılar duyuldu. Tom ceketini salladı. Ceplerinden gümüş çay kaşık, bir saat ve bir mektup açacağı çıktı.

“Verdin mi ?” diye sordu Neil.

“Evet, ceplerinde de...”

“Emindim” dedi Neil.

“Şimdi ne olacak?”

“Ne yazık ki olacaklar benim elimde değil.”

“Kimin elinde, peki?” diye sordu Walter korkarak.

“Cathy'nin, Tom'un ve gümüşlerini çaldığın insanlann. Olanlardan haberleri var mı ?”

“Hayır yok. O gümüşleri çalmadım ki...”

“Tabii, haklısın, çalmadın. Sana iyi şanslar o zaman.”

“İyi şanslar diyerek ne demek istiyorsun ? Bana yardım etmeyecek misin ?”

“Hayır. Kesinlikle yardım etmeyeceğim.”

“Ama buna mecbursun, Neil. Biz seninle akrabayız.”

“Şimdi beni dinle, işverenin Cathy. Bu yüzden ona karşı suçlusun. Ondan çaldın. Seni küçük pislik, seni... Senin yüzünden Cathy'ye dava açabilirlerdi.”

“Cathy yanımda Neil. Vereyim de onunla konuş. Ne olur, Neil, ona yalvar. Lütfen yalvar ona...” Yanaklarından aşağıya yaşlar akıyordu.

“Cathy, Tom'la ortaklaşa bir şirket yönetiyor. Bir hırsıza iş vermek gibi büyük bir talihsizliğe uğramışlar. Verecekleri karar ne olursa olsun benim için fark etmez.” Sonra telefonu kapattı.

Tom, Cathy'yle bakıştı.

“Pantolonunun ceplerini boşalt” dedi Tom.

Bir çakmak ile birkaç çay kaşığı daha çıktı. Bir taraftan ağlıyor, diğer taraftan yalvanyordu, ama Tom ile Cathy o yokmuş gibi konuşuyorlardı.

“Karar senin, Tom.” Sesi çok sakindi genç kadının.

“Hayır değil. Bu duygusal durumu yüklenmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Marcella'nın kuzeni olsa sen de yüklenmek istemezdin.”

“Haklısın.” Bir sessizlik oldu.

“Yaptıkların yüzünden başımm belaya girmesini istiyorum” dedi Cathy. “Tüm benliğimle bunu istiyorum. Sadece iki neden beni durduruyor.”

“Akrabayız” dedi Walter ağlayarak.

“Akrabalık konusunda ağzını kapat” dedi Cathy. “Molly ile Shay'ın gecelerini berbat etmek istemiyorum. Bir de ikizlerin gözlerinin içine baka baka ağabeyinizi ben hapse attırdım demekten kaçınıyorum. Yeterince dertleri yokmuş gibi.”

“Öyleyse polis çağırmayacaksınız, değil mi ?” Can kurtaran simidine sarılır gibiydi.

“Tom? Ne dersin?”

“Seninle aynı fikirdeyim.”

“Aldığın paralan geri ver” dedi Cathy.

Walter parayı aramaya koyuldu.

“Hayır” dedi Tom. “Kalsın. Beş saat çalıştın, o para senin.”

“Teşekkür ederim Tom.” Yere bakıyordu.

“Şimdi git.”

“Çok üzgünüm, Cathy.”

“Sadece yakalandığın için üzgünsün, Walter.”

“Hayır, değilim. Tuhaftır ama işten ilk kez bu akşam keyif almaya başlamıştım, başımdan sonuna kadar hazırlıklan izlemek, gecenin akışına tanık olmak...” Tuhaf bir içtenlik sergiliyordu.

“Neden, Walter. Neden yaptın ? Jock sana yeterince para veriyor.”

“Borçlarım var.”

“İşin iyi tarafına bak. Hiç olmazsa hapiste değilsin.”

“Bunu hiç unutmayacağım, Cathy.”

“Eminim.”

Walter gitti. Cathy yerinden kımlıdamamıştı.

“Harikaydın” dedi Tom. “Neil de...”

“Walter'ın savunmasını üstlenmeyeceğinden emindim” dedi

Cathy.

“Ben değildim” dedi Tom düşünceli bir sesle. “Onu ezilmiş, suçsuz biri gibi görür diye korkuyordum.”

“Yok hayır, asıl ezilen suçsuzlar biziz. Neil bunu hemen gördü. Şu pis kuzeni yüzünden tüm iş hayatımız sona erebilirdi.”

“Adalet duygusu çok güçlü” dedi Tom hayranlık içinde.

“Seninki de öyle” dedi Cathy. “Milyon sene geçse yine de ona bu akşam kazandığı parayı vermezdim. Oysa haklı olan sensin; o parayı hırsızlık yapmadan önce kazanmıştı.”

“Haydi gidelim” dedi Tom. Kamyonete bindiler. Tom, olanları konuşmak için dört gözle bekleyen Neü'e götürdü Cathy'yi. Kendisi sonra Stoneyfield'a, bugüne kadar üstlendikleri en büyük davet hakkında haber bekleyen Marcella'ya gidecekti.

“Sende de bu gecenin günlerce sürdüğü gibi bir izlenim var mı?” diye sordu Cathy. Yorgundu.

“Var. Günlerden çok haftalarca sürdü gibi geliyor bana.”

Hiç konuşmadan ilerliyorlardı. Bir süre sonra Tom, “Yine de bu akşam tanıştığımız zavallıların yanında şanslı sayılırız gibi geliyor bana.” dedi. “Yoksa her zamanki gibi olayları olduğundan daha olumlu yorumladığımı mı düşünüyorsun?”

Dördüncü bölüm

Nisan

Molly Hayes ertesi gün öğle yemeğinde hayatının en keyifli gününü geçirdiğini söylüyordu. Arkadaşları teker teker telefon ederek tebrik etmişlerdi. Oysa ne tür bir tehlike atlattıklarını, gecenin nasıl bambaşka bir sonu olabileceğini bilmiyordu.

Tom ile Cathy bütün sabah çalışmışlar, çok yorulmuşlardı. Dinlenmeyi hak ettiklerini düşünerek Hayvards'ın indirimli günlerinden faydalanmayı planlamışlardı. Ucuzlukta, beyaz perdeler çıktı karşılına. İçlerinden belli belirsiz kırmızı bir şerit geçiyordu, stor yapmaya yarayacağını düşündüler. İki yeni iş almışlardı, biri iddialı bir kadının vereceği briç davetiydi. Çayda ikram etmek üzere on iki kişilik ufak tartlar ve sandviçler ısmarlamıştı ev sahibi. Sandviçleri oyun kâğıdı gibi süslemeye karar verdiler, kupaları, maçaları, sinekleri nasıl yapacaklarını uzun uzun denemişler, sonunda turp ve siyah zeytinlerle kötü sayılmayacak bir sonuca ulaşmışlardı. Diğer iş ise kocasının ailesine yemekleri kendisi pişirmiş süsü vermek isteyen bir kadına gizlice yemek göndermekti. Kadın, servis tabaklarını vermiş, parayı peşin ödemişti. İki şartı vardı; kolayca servis edilecek yemekler seçeceklerdi ve olanlardan kimseye söz etmeyeceklerdi. Büyük bir çanakta ıspanak çorbası, kısık ateşte uzun uzun pişecek et yahnisi ile limonlu tartta karar kılmışlardı. Böylesine basit bir mönüyü yapmaktan âciz kadınların varlığı çok şaşırtıcı olsa da kınamaktan kaçmıyorlardı. Kazançları biraz da bu tür insanlara bağlıydı. Alışverişleri bitince kahve içmek için oturdular. Okul kaçağı gibi suçlu hissediyorlardı kendilerini. Karşıda tek başına oturmuş kitap okuyan Shona Burke'ü gördüler. Ufak bir salata ile taze sıkılmış meyve suyu vardı önünde.

“Değişik bir insan, değil mi? Bazen çok yakın, bazen de tamamen içine kapanık.”

“Evet, belki gizli bir ilişkisi vardır. Yaşlı ve zengin bir adamın metresidir belki” dedi Tom.

“Bu da nereden aklına geldi ?”

“Başka türlü Glenstar gibi bir yerde nasıl oturabilir, bunu hiç düşündün mü ?”

“Oturduğu daire ufacak Tom. Stüdyo gibi bir şey. Kutu gibi odalar... Belki de ailesi eski zenginlerdendir.” Cathy Glenstar'da oturmanın hediyeler veren erkeklerle veya zengin yaşlı adamlann metresi olmakla bağlantılı olmasını istemiyordu.

Shona kendini yalnız hissediyor gibiydi. Ve gergin. Yemeğini bitirdi, kitabını kapadı, saatine baktı, işe dönmek üzere ayağa kalktı, gözü Cathy ile Tom'a ilişti. Gülünce ne kadar değişiyordu.

“Ooo... Scarlet Feather bizim lokantaya casusluğa gelmiş” dedi.

“Ekmeklerinizi beğendiğimi söyleyemem; benimkilerin yanında hiç kalıyorlar” dedi Tom latife ederek.

Shona'nın onayladığını görmek şaşırttı genç adamı. “Çok haklısın. Geçen cuma akşamı, toplantıda ben de aynı şeyi söyledim. Burada çok lezzetli çorbalar, güzel salatalar var, ama ekmekleri çok tatsız. Belki Haywards'a bu yoldan girmenizi sağlayabilirim. “Ekmek sepetimiz Scarlet Feather üretimidir” diye bir ilan koyarız. Yarın on buçukta yeniden toplantı var. O zamana kadar ekmek örnekleri yetiştirebilir misiniz?”

Fiyatlarını, ekmek şekillerini, ekmekleri Haywards'a nasıl göndereceklerini tartıştılar. İkisinin ne kadar istekli olduğunu gören Shona endişelendi.

“Sonuç olumlu olmazsa hayal kırıklığına uğramanızı istemem. Bu işten asıl bizim lokantanın kazançlı çıkacağına inanıyorum; bu yüzden ikiniz için elimden gelen her şeyi yapacağımdan emin olun.”

“Sen bir tanesin Shona” dedi Tom, alışveriş torbalarını toplarken.

“Nereye ? Fırınlarının başına mı koşuyorsun ?” dedi Shona gülerek.

“Yok, hayır. Babamı görmeye. Şirkete yann sabah erkenden giderim. Örnek diye göstereceğin ekmekleri bir gün önce pişirmek doğru olmaz. Yarın sabah sana beş çeşit taptaze, nefis ekmek göndereceğim.”

“Baban nasıl ?” Shona her seferinde aynı soruyu sorardı. “Daha iyiye gidiyor. O akşam hastanede gösterdiğin yakın ilgi için sana çok teşekkür ederim Shona. Babam eskisi kadar çalışmıyor, işi biraz kolay yolundan halletmeye çalışıyor. Anneme kal-

sa her şey duayla düzelecek. Öyle diyor. İnsanı biraz yoran bir tutum, ama kendisine iyi geliyorsa, ne yapalım ?” Tom omuz silkti.

Cathy de aynı fikirdeydi. “Kimseye zararı dokunmuyor ki... Hem bizim şirketin işlerinin iyi gitmesi, batmaması için hiç durmadan dua ettiğini unutmayacağım! işlerin iyi gittiğini annene söylemeyi unutma, olur mu ?”

“Tabii söylerim. Dinle, gitmeden bir dakika kuaföre çıkıp Mar-cella'ya merhaba diyeceğim. Beni bekler misin?”

“Ekmek konusundan söz etme” dedi Shona.

“Olur. Cathy, hesabı şirket adına öde, olur mu ? On dakika sonra kamyonette buluşuruz.” Tom ortadan kayboldu. İki kadın arkasından baktılar. Atlet gibi gülerek masaların arasından geçişini, rahatsızlık verdiği için özür dileyişini, ne kadar beğeni topladığını izlediler.

“Nasıl beğenildiğinin farkında bile değil” dedi Cathy. “Nereye gitsek kadınlar deliye dönüyor. Gençler benimle ilişkisi olmadığını anlayınca seviniyorlar, yaşlılar ise onu ölesiye seviyorlar. Ama gel gör ki o hepsinden habersiz.”

“Marcella'yla bir yere girdiklerinde, insanlar iki film artisti geldi sanıyor” dedi Shona ayağa kalkarken. “Kahve parasını benim ödememe izin verir misin ?”

“Yok, yok, olmaz” diye karşı çıktı Cathy.

“Lütfen Cathy. Yarın bu saatlerde belki de bu dükkâna resmen mal veren bir şirketin sahibi olacaksın. Bunun karşılığında bir fincan kahve ikram etmemize izin ver.”

Cathy kabul etti. Paketlerini toplarken, “Babası hastanedeyken senin de bir yakınını ziyaret etmeye geldiğini söyledi Tom” dedi.

“Evet.”

“O nasıl... yakınım yani? O da iyileşti mi?”

Shona yüzüne baktı ve “Hayır iyileşmedi. Öldü” dedi.

“Ah, çok üzgünüm.”

“Teşekkür ederim Cathy.” Sesi duygudan yoksun, dümdüzdü.

“Yakınım mıydı?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Hayır. Yakınım değildi, hiç yakınım değildi.”

Marcella, ellerini beğeniyle seyreden şık bir kadına takma tırnaklar yapıştırıyordu. Tom'u görünce sevinçle yerinden fırladı. Haywards logolu kısacık beyaz üniforması, lacivert taytının öne çıkardığı ince bacakları ve küçücük yüzünü çerçeveleyen koyu

saçlarıyla inanılmaz bir güzellik sergiliyordu. Tom genç kadının bu kadar güzel olduğuna ve sadece kendisini sevdiğine inanamı-yordu. Dükkândaki herkesin Marcella'ya nasıl hayranlıkla baktığını gördü.

“Akşam bir video seyretmeye ne dersin? Eve dönerken alırım. Yoksa yemeğe mi çıkmak istersin ?” diye sordu fısıldayarak.

“Bir kitap tanıtımı var” dedi genç kadın.

“Öyleyse oraya gideriz” dedi Tom, uyumlu bir sesle. Marcella'ya kimin kitabı veya konusu ne diye sormanın anlamı olmadığını biliyordu. Kitap tanıtımı demek fotoğraf çektiirmek için fırsat demekti. Birisi Marcella'nın çok güzel bir fotoğrafını çekebilir, o fotoğraf da haftalık dedikodu dergilerinde “kitap tanıtımı kokteyline katılanlar” sayfasında basılabilirdi. O zaman dergideki fotoğraf kesilerek Marcella'nın arşivine yerleştirilirdi. Tom, tanıtımın nerede yapılacağını öğrendi, orada buluşmalarını önerdi. Marcella akşam yemeği yemediğine göre, arkadan lokantaya gideriz demenin de anlamı yoktu. Marcella nasıl olsa spor yapmaya gitmek isteyecekti.

Storları taktılar. Aydınlatma için elektrikçi çağırmaları gerekiyordu. “Bu akşam seni Fatima'ya bıraktıktan sonra kamyoneti almamın bir sakıncası var mı ?” diye sordu Cathy.

Marcella'yla geç saatte şehirde buluşacaklarına göre, babasını ziyaret ettikten sonra otobüsle gideceğini söyledi Tom.

“Emin misin ? Evden Volvo'yu da alabilirim” dedi Cathy.

“Nereye böyle?”

“Harika köpek Hooves'un son marifetlerini görmeye ve ikizlere çılgın ailelerinin yanına dönmekle hayatlarının sona ermeyeceğini anlatmaya.”

“Doğru söyle, evlerine dönmeleri seni az da olsa rahatlatmayacak mı? Akkraban olmadığımı göre benimle açık konuşabilirsin.” Gülümsüyordu Tom.

“Hiç bu kadar açık sözlü olmamıştım. Çocukların o ortama dönmeleri öylesine sakıncalı ki. Tam nezaket kurallarını öğrenmeye başlamışken, az da olsa normale döndükleri sırada, bir köpekleri, mutlu oldukları iki yuvaları varken, o iki hokkabazın birden uyanarak zavallı çocukları çekilmez eski hayatlarına zorla geri götürmeye kalkmaları kadar saçma bir şey olamaz.”

“Anladığım kadanyla rahatlamayacağımı söylüyorsun, öyle değil mi?”

“Evet... Sadece acı çekeceğim.”

“Nasılsın baba?”

Babası masa başında, İrlanda Kalp Vakfı'nın yayımladığı “Stresten Korunmanın Yolları” adlı kitapçığı okuyordu.

“İnsan stresten nasıl korunur? İş yapıyorsan imkânsız. İş demek stres demektir. Sen stresten nasıl korunuyorsun Tom ?”

“Babacığım stresli insanlar seviyesine ulaşamadığım için beni kınayan sen değil miydin? Öyleyse stresten korunmama gerek kalmadığını bilmen gerekir.”

“İnşaat sektörüyle kıyaslandığında kendine kolay bir hayat seçtiğin doğru. Yine de şu işi başarabilecek miyiz veya şu anlaşmayı imzalayacak mıyız diye dertlendiğin oluyordur.”

“Tabii ki, her gün. Mesela şimdi; yann yapacağım ekmekler Haywards da satılacak kadar mükemmel olacak mı diye heyecanlanıyorum. Sanırım beni kurtaran bir şey varsa o da heyecanlandığım konuyla ilgilenmediğim anlarda konuyu aklımdan çıkara-bilmem.”

Babası, “Evet, evet, bu kitapçıkta da böyle söylüyorlar. Yine de gerçek ve ciddi dertler veren bir işin olmadığını unutma” diye homurdandı.

“Haklısın baba.” Bir yandan da, catering kolejinin taksitlerini denkleştirmek için kaç gece sabaha kadar barlarda çalışmam gerektiğinden haberi yok galiba babamın, diye düşünüyordu. Şirketi kurmak için ne kadar yüklü bir borç altına girdiklerini, nasıl kefil aradıklarını, Marcella'ya, dünyanın en güzel kadınına bakıp bakıp, nasıl olsa bana kalmaz, zengin, gösterişli biri nasıl olsa elimden alır, diye nasıl korktuğunu babası bilmiyordu.

“Marcella sevgilerini gönderdi” diye yalan söyledi.

“Eminim göndermiştir. Annen ne derse desin, mükemmel bir kadın.”

“Annem son günlerde neler söylüyor ?”

“Bilirsin işte... Yeni bir şey değil, her zamanki şeyleri... Karıko-ca gibi yaşadığımızı...”

“Bugüne kadar alışmış olması gerekmez miydi ?” Tom yardım umarcasına babasına bakıyordu.

“Annen gibi düşünenler bu tür şeylere hiçbir zaman alışamaz-lar oğlum. Bunu anlamak için Joe'ya bakman yeterli.”

“Joe'ya mı ? Ne demek istiyorsun ?”

O sırada annesi içeri girdi. “Toparlanıyor, değil mi Tom ? Joe hakkında ne diyordunuz ?”

“Babama gönderdiği meyve sepetinden söz ediyordum; ne iyi etti diyordum” dedi Tom aceleyle.

“Öyle” dedi annesi.

“Babamın böyle toparlanmasına seviniyorsun değil mi anne?”

“Tabii... Meryem Ana sayesinde.”

“Evet anne, aynı zamanda hastanenin ve birçok başka şeyin de sayesinde.”

“Hastanedekiler istedikleri kadar çabalasınlar, Meryem Anamız araya girmeseydi sonuç sıfır olurdu.” Odada bu fikrini paylaşan başkalan varmış gibi başını birkaç kez salladı. Kocası ile oğlu ne diyeceklerini bilemeden yüzüne bakıyorlardı. Bir süre sessiz kaldılar.

“Otuz Gün Duası mıydı?” diye sordu Tom sonunda.

“Duadan çok anlarmış gibi... Otuz Gün Duası için vakit mi vardı, benim salak oğlum? Çok daha hızlı bir şey yapmak zorundaydım.”

“Ve cevabını Evening Herald gazetesinde buldu” diye ekledi

babası.

“Gülün, gülün! İkiniz de benimle alay edin” dedi annesi. Alınmıştı.

“Suratıma bak Maura. Gülüyor muyum ?” “Gülmüyorsun, ama korkmasan gülersin. Basan Duası'ydı. Dua gerçekleşince Meryem Ana'nın zor zamanlarda insana nasıl yetiştiğini herkese göstermek için gazeteye ilan vermek gerekiyor.”

“Ne kadar akıllı şu gazeteciler. Küçük ilanlar bölümünü kaç sütun dua ilanlarıyla doldurmayı başarıyorlar” dedi Tom.

Maura, Tom'u dinlemeden devam etti: “Meryem Ana'nın ikinci dileği ise, inanmayan birisine beş dakika ayırarak, İsa Peygamberin bu dünyayı ne kadar sevdiğini ve...”

“Anlıyorum anne. Ama ben babamı görmek için uğradım. Nasıl olduğunu merak ettim de.” “Şimdi yapabiliriz Tom.” “Ama, anne...” “Lütfen oğlum” dedi babası.

Tom söz dinledi. Meryem Ana'nın değişik konularda çektiği acılan dinlemeye koyuldu. “Neden inanmıyorsun Tom? Neden inanmadığını söyle bana?” Nedenini bir bilse her şeye çare bulacak güçteymişçesine konuşuyordu annesi.

“İnanmadığım doğru değil” diye söze başladı Tom. “Öyleyse sorun nerede ?”

“Yukanlarda bir yerde bir şeyler olduğuna inanıyorum. Hayata anlam veren bir şeyler...”

“Orada ne olduğu belli Tom.”

Babasının gözlerini üstünde hissediyordu. “Haklısın anne. Biliyorum.” Ertesi sabah ekmekleri hangi sepetlerin içinde göndereceğini düşünmeye koyuldu. Scarlet Feather'ın en kaliteli peçetelerini kullanmalı mıydı ? Bir yandan da yüzüne yerleştirdiği ciddi ifadeyle annesinin her sözünü onaylıyordu. Beş dakikadan çok daha uzun bir zaman tanıdı annesine. Meryem Ana'nın emrini yerine getirdiği için çok mutluydu kadın. Sonunda başı dik mutfağa döndü.

“Teşekkürler Tom” dedi babası.

“Senin inanmış gibi görünmene gerek yok.”

“Var, oğlum, var. Buna alışveriş denir. Annen bana çok şey veriyor, ben de karşılık olarak ona kulak veriyorum. O kadar basit.”

“O kadar basit değil. İnanmadığın birçok konuda inanmış gibi davranmak zorundasın.”

“Sen de Marcella için aynı şeyi yapmaz mısın oğlum?”

“Haklısın. Kusursuz bir vücudu varken gece geç saatlere kadar spor yapmasını sineye çekiyorum. Yine de inanç duymadığım bir şeye inanmışım gibi davranacağımı sanmıyorum. Marcella için olsa da bunu yapmam.”

“Yaparsın, yaparsın... Hiç belli olmaz” dedi babası. “Hayatını kolaylaştırmak için neler yapacağını şimdiden kestiremezsin.”

Cathy, St. Jarlath's'a vardığında ikizleri masa başında ödevlerini yaparken buldu. Annesi düğünde giyecekleri kıyafetleri dikmek üzere dikiş makinesinde çalışıyordu. Babası ise arka bahçede bahisçi arkadaşlarından birinin hediye ettiği köpek kulübesini boyamakla meşguldü. Bir arkadaşı şans getirir diyerek kulübeye çivilemesi için bir at nalı vermişti. Köpek ise sıcacık mutfakta gazete kâğıtlarının üstüne kurulmuş oturuyordu.

“Hoş geldin Cathy. Şu sırada bu evde ağır işçiler çalışıyor. Hepimizin altı buçuğa kadar işimizin başında kalması lazım. Ne demek istediğimi anlarsın.”

Cathy annesinin ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. Mut-tie'nin boya yapmasını sağlamanın, ikizleri ders çalışmaya razı etmenin kolay olmadığını, gelen misafirin bir “merhaba”dan başka bir şey beklememesi gerektiğini ima ediyordu.

“Ben de oturur hesaplanma bakanım” dedi Cathy. Maud ve Si-mon'ın karşısına oturdu. Ödev yapmaktan onlar kadar nefret eden bir çocuk gibi “Merhaba” dedi alçak sesle.

Maud eliyle ağzını kapatarak, umutlu bir fısıltıyla, “Ne dersin, çay yapalım mı?” diye sordu. Simon heves içinde başını kaldırdı.

“Altı buçuktan önce olmaz” diye fısıldadı Cathy. Üçü de önlerine eğildi. Cathy rakamları görmüyordu bile, her şey bulanıktı. Gelmeden Neil'i aramıştı. İkizlerin anne ile babası bugüne kadar ellerinde olmayan nedenlerle evden uzakta kaldıklarını bu süre içinde çocuklara yakınlık gösterenlere minnettar olduklarını söylemişler, artık her şeyin hallolduğunu belirtmişlerdi. Çocuklar hafta sonu evlerine döneceklerdi. Neil zaman konusunda bilgi almak için bu akşam biriyle buluşacaktı.

“Zaman mı?” diye sordu Cathy.

“Teklifle ilgili zaman.” İş teklifini yapan adam Neil'in yanıtını ne kadar bekleyebileceklerini açıklayacaktı.

Altı buçuk olunca hep- birlikte kar beyazına boyanmış köpek kulübesini denetlemeye gittiler.

“Harika” dedi Simon, hayranlık içinde.

“Tam Hooves'a göre bir saray” dedi Maud.

“Kuruyana kadar içine girmek yasak” dedi Muttie.

“Girerse Dalmaçyalılar gibi lekeli çıkar” dedi Cathy.

“Dalmaçyalıların kendileri beyaz, lekeleri siyah olur” diye düzeltti Simon. Birden aklına insanların sözlerini düzeltmenin ayıp olduğu geldi. “En azından... şunu söylemek istemişim... en azından bazıları siyah lekeli olur demek istemişim. Tabii tam tersi olanlar da vardır.”

“Aferin sana Simon” dedi Cathy. Gözleri dolmuştu. Bu çocuklara ne çok şey öğretmişlerdi. Onları adam etmişlerdi. Ama ne için? Annelik, babalık görevini yerine getirmekten âciz o iki kişinin yanına geri gitmeleri için mi ?

“Ağlıyor musun ?” diye sordu Maud, merakla.

“Sanırım... Benim yaşımıdakiler zaman zaman sebepsiz yere ağlarlar. Saçmalık işte” dedi, burnunu silerek.

“Annemiz de hastanede senin gibi ağlardı, o da neden ağladığını bilmezdi.” Maud verdiği örnekle Cathy'yi rahatlatmak istemişti.

“Onun durumu farklıydı ama” diye araya girdi Simon. Adil davranmaktan kaçınamıyordu. “Annem sinirleri bozuk olduğu için ağlıyordu.”

İkizleri ne kadar arayacağım, onları ne kadar özleyeceğimi fark etmemişti Cathy. Çocukların, o çifte -Jock'un kardeşi ile Ken-neth'in karısından oluşan o çifte- ait olduklarını söylemek kadar gülünç bir şey olamazdı.

“Çocuklar, gelin Hooves'u yürüyüşe çıkaralım. Benim köpeğim değil, bu evde de oturmuyorum, ama kendimi ufaklığa ne kadar yakın hissettiğimi bilemezsiniz.”

“Yaptığına yürüyüş denemez” dedi Maud. “Daha çok ördek gibi badi badi gidiyor demek daha doğru olur.” Koşarak kayışın: getirdi. St. Jarlath's Crescent'ta aşağı yukarı yürüdüler, rastladıkları tanıdıklara yavruyu anlattılar.

“Hiçbir zaman kendimize ait bir köpeğimiz olacağını düşünmemiştim. Hep başkasının köpekleriyle oynamak zorunda kalacağımızı sanıyordum. Bizimle aynı evde yaşayan, tamamen bize ait bir köpeğimiz olacağını rüyamda görsem inanmazdım” dedi Simon, köpeğin kayışını tutma sırası Maud'a geçtiğinde.

“Evet, sonuna dek sizin olacak. Hooves'un hangi evde uyuduğu önemli değil. Size ait olması çok daha önemli.”

Simon başını kaldırıp Cathy'ye baktı. Rahatsız olmuştu.

“Neden böyle söylüyorsun ?”

“Canım, anlarsın ya” dedi omuz silkerek.

“Şimdi anlıyorum.” Eski günlerdeki ağır bakışlarıyla bakıyordu Simon.

“Neyi anlıyorsun?” diye sordu Cathy korku içinde.

Maud da yanlarına gelmişti. Endişeyle yüzlerine bakıyordu.

Simon tane tane ve bilinçli bir şekilde konuşmaya başladı. “Babam seyahatinden döndü, annem de sinir hastanesinden çıktı, bizler Muttie ve kansımı bırakıp onların yanına döneceğiz, Hooves'u da terk edeceğiz.”

Maud yıldırım çarpmış gibi oldu. Söylenenlerin doğru olmadığını duymak istiyordu. “Muttie'nin karısına Lizzie dememizi istiyorlardı” dedi. “Unuttun mu ?”

“Evet” diye yanıtladı Simon. “Unuttum. Evet... Lizzie...”

Kısa bir sessizlik oldu. “Hooves'un kayışını tutma sırası sende” dedi Maud.

“İstemiyorum Maud, teşekkür ederim.” Simon onları bırakarak tek başına yürümeye koyuldu. Sırtını kamburlaştırmış, başını eğmişti. Cathy tek basma yürümesine izin verdi. Ne kadar üzgün olduğunu belli etmemek için büyük çaba sarf ettiğini biliyordu.

“St. Jarlath's Crescent'ı, seni, Neil'i terk edeceğimiz doğru mu, Cathy ?” Maud'un yüzü bembeyazdı.

“Terk etmek denemez Maud. Gerçek arkadaşlar birbirlerini terk etmezler. Hem bizim eve hem de Muttie ile Lizzie'yi ziyarete geleceksiniz. Kim bilir belki işler öylesine düzeler ki Hooves'u da yanınıza alırsınız.”

“Annemi tanıyorsun, değil mi?”

“Hayır, tanıyorum sayılmaz.”

“Sinirleri Hooves'u eve almamıza izin vermez” dedi Maud hüzünlü bir sesle.

Marcella heyecanlı heyecanlı Ricky'yle konuşuyordu. Kitapçının kapısında beliren Tom'u görünce gözleri parladı genç kadının.

“Ricky'nin ne denemek istediğini tahmin edemezsin” dedi.

“Edemem, sen söyle.” Tom yorgundu. Annesi onu tüketmişti. Babasının tepkisizliği de içini karartmıştı. Yarın göndereceği ekmekleri yanlış fiyatlandırmış olmaktan korkuyordu. Cathy cep telefonundan aramış, St. Jarlath's Crescent'ta -ayakkabısının içine çiş yapan köpek yavrusunun dışında- herkesin derin bir üzüntüye boğulduğunu haber vermişti.

“Neşelenmek için bir yerde içki içmeye ne dersin diye sormak için aradım” demişti.

“Gittiğim yerde içki var. Sen de gelmez misin? Bakarsın kitapçıların arasından yeni müşteriler çıkar.”

“İçeri nasıl girerim? Davetli değilim ki” demişti Cathy.

“Bana kalırsa sokaktan geçenlere içeri girmeleri için yalvarıyor olacaklar.” Tom bunları düşünürken Marcella, “Tom, şimdi bakma ama barın yanında duran o şapkalı kadın var ya... Sana sözünü ettiğim o yeni derginin editörü” dedi Marcella. “Ricky ona fotoğraflı bir röportaj fikri satabileceğini düşünüyor. Senin iri, güçlü fotoğrafların; daha kaliteli bir kazakla... Scarlet Feather için ne büyük reklam olur, düşünsene. Evde, işte, herhangi bir yerde çekilmiş fotoğraflar.”

“Evet, kadına sözünü ettim, ilgilenmiş gibi göründü, ama bu gibileri bilirsin, insana ne evet derler ne de hayır. Yine de attığım yemi ısırarak gibi geliyor bana.”

“Gerçekten mi Ricky?” Tom'un gözleri parladı. Harika bir şey olurdu. Scarlet Feather'a müşteri olabilecek türden insanların okuduğu bir dergiydi. Cathy'yle Haywards'a ekmek götürmeleri gözünün önüne geldi. Arkalarında sevimli logoları olan kamyonetlerini düşündü. Ne güzel poz verirlerdi. Belki bir yemek tarifi verir, yanına da yemeğin tabaktaki görüntüsünü basarlardı. Örneğin Cathy'nin zencefilli deniz ürünleri yemeği. Ne güztl fotoğraf verirdi. Bin sene çalışsak bundan iyi reklam yapamazdık, dedi kendi kendine. Ricky'ye bu fikri veren Marcella ne müthişti. Nasıl olsa Ricky o gülünç şapkalı kadını ikna ederdi.

“Birazdan seninle tanıştırmak için kadını getirecek. Ona en tatlı gülcüklerinden birini vermeyi unutma” diye yalvardı Marcella.

Aman Tanrım, ne kadar da güzeldi Marcella. Daha önce hiç görmediği kısa, gri elbisesinin içinde bu akşam her zamankinden daha canlı ve mutlu görünüyordu.

“Yeni mi?” diye sordu.

“Tom, sevgilim, harikası ama elbiseden hiç anlamıyorsun. Bu elbiseyi satın almaya kalksan yedi yüz pounddan aşağı değildir.”

“Öyleyse sen nasıl...”

“Haywards'ta çalışmanın faydalan. Dikişlerinden birinde ufak bir kusur var diye iade etmişler. Sadece kuru temizleme parası verdim, o kadar.”

Doğum gününü kutlayan bir bebek kadar mutluydu. O sırada Cathy'yi gördü Tom. Yağmurluğu buruşmuştu. Saçlarını her zamanki gibi parlak bir kurdeleyle değil bir lastikle

tutturmuştu. Makyaj yapmamıştı, gözlerinin altında ince kırışıklar göze çarpıyordu. Aslında başka zaman bu ayrıntıları görmezdi Tom, ama odanın içi gereğinden çok süslenmiş kadınla doluydu, bir saniye önce de kusursuz denecek kadar bakımlı olan Marcella'ya bakıyordu.

Cathy gülümsedi. “Beni en ucuz kırmızı şarabın yanına bırak. Bırak da kendimden geçeyim” dedi.

“Şirketin arabasını kullanıyorsun, kesinlikle olmaz ufaklık.”

“Kamyoneti şirketin önüne bıraktım. Şafak sökmeden gelecek fırıncı ustasını bekliyor.” Cathy de onun kadar yorgundu. Bu insanlar birbirleri hakkında böylesine konuşacak gücü nereden buluyorlardı ?

“Aman Tanm, Marcella'ya bak! Elbisesi ne kadar yakışmış. Göz kamaştıncı olmuş. Epeyi para bayılmış olmalı.”

“Sorma.”

“Neden. Aile kavgası mı yaptınız ?”

“Sorma dedim, çünkü bu akşamlık Haywards'tan ödünç almış. Anladığım kadıyla yann tekrar dükkâna asılacak.”

“Önemli değil” dedi Cathy. “Off! gerçekten feci bir şarap! Mutlu olmak için yeterince içmem gerekecek.”

Gülünç şapkalı kadın yanlanna yaklaştı. Ricky, “İşte size sözünü ettiğim ünlü Tom Feather” dedi.

“Hımm...” dedi kadın Tom'u tepeden tırnağa süzerek.

“Dergi iyi gidiyormuş diye duydum” dedi Tom.

“Sizin işiniz de öyleymiş” dedi kadın. Gözlerini Tom'un bedeninde yavaşça gezdiriyordu.

“Evet, şimdi size ortağım Cathy Scarlet'i tanıştırayım” dedi.

“Çok memnun oldum” dedi Cathy sıcak bir sesle.

Kadın şaşırılmış gibiydi. “Ne hoş” dedi.

“Her konuda işbirliği yapmaya hazırız” dedi Tom en geniş gü-lümsemesiyle.

“Bu akşam aldığım en mükemmel teklif dedi kadın. Şapkalı kadında bir tuhafılık vardı. Gizli anlamlar taşıyan bir şeyler söylemek ister gibiydi. Sanki ona sarkıntılık eden biri vardı, o da kırıtıyordu. Cathy kadını korkunç buldu. Neyse ki yanlarından uzaklaşmıştı.

“Harika görünüyorsun Marcella.” Hayranlığında çok içtendi Cathy.

“Çok şekersin Cathy. Aslında ödünç alınmış gösterişli tüyler...”

Tom dayanamadı. Bir an önce güzel haberi vermek istiyordu. “Ricky sayesinde neler oldu bil bakalım?”

“Ne oldu ?” Tom'u hiç bu kadar heyecanlı görmemişti Cathy.

“Başında iki apartman taşıyan o kadın vardı ya, paramızın ilan vermeye yetmediği o yeni derginin editörü. Dinle, dergide Scarlet Feather'ı konu eden fotoğraflı röportaj yapmayı kabul etti.”

“Tamam ama bir dakika Tom...” diye söze girdi Ricky.

“Olamaz! Ciddi misin ?” Cathy hem çok mutlu oldu hem de biraz huzursuz. Çok iş çıkacaktı. Bu kez saçını gerçekten kestirmesi gerekecekti, yeni giysiler bulmalı, profesyonel birine makyaj yaptırmalıydı. Yine de hepsine değer, diye içinden geçirdi.

“Ne zaman ?” diye sordu Tom'a.

Ricky'nin huzuru kaçmıştı. “Aslına bakarsan, şöyle...”

Açıklamayı Marcella yaptı. “Ricky'ye göre bu kadın çok zor biriymiş. Devamlı karar değiştiren aksi biri. Röportajın ne zaman yapılacağını, hangi formatta olacağını öğrenmek için bir süre daha beklememiz gerekecek.” Konuşurken gözlerini Ricky'ye sabit-lemiş gibiydi.

“Doğru” dedi Ricky bir süre sonra. “Marcella her şeyi açıkladı. Burada bekle tatlım. Pazar gazetelerinden bir fotoğrafçı bulayım, seni çeksin.”

“Fotoğrafçılar nedense şaka gibi hep 'çekmek' fiilini kullanırlar. Tıpkı radyoya 'telsiz' dendiği gibi” dedi Marcella.

“Ricky konuyu neden birden değiştirdi? Birkaç dakika önce her şey tamam dememiş miydi? Anlayamıyorum” dedi Tom.

Şapkalı kadın gidiyordu. Tom'a el salladı. “İyi geceler Tom. Uslu dur. Yakında seni ararım. Bütün bilgiler Ricky'de.”

“Şimdi” dedi Tom zafer kazanmış gibi, “Ricky'yi bulup kadının söylediklerini tekrarlayacağım, neler olduğunu soracağım. Şimdi.”

“Lütfen yapma” dedi Marcella, sert bir sesle. Ses tonunu duyan

Cathy başını kaldırdı. “Bir anlaşmazlık oldu” diyen Marcella bir Tom'a bakıyordu bir Cathy'ye. Nereden başlayacağını bilemez gibiydi.

“Haydi Marcella, anlat” dedi Cathy iyi niyetle.

“Ricky ona 'Büyüleyici Çiftler' adı altında bir dizi röportaj satmaya çalışıyor. İriyan, yakışıklı bir yemek ustası ile onun mankenlik yapan hayat arkadaşı; evimiz, Stonefield'dan birlikte çıkarken çekilmiş fotoğraflarımız, bana yemek servisi yapışın, benim spor salonundaki halim, senin tatlının üstüne krema sıkarken çekilmiş bir fotoğrafın, çocuk yuvası yararına mankenlik yaptığım defilenin fotoğrafları... o tür şeyler. Anladın mı?”

“Yani Scarlet Feather'la ilgisiz şeyler” dedi Tom. Büyük bir hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

“Kısmen ilgili... Ne iş yaptığını yazacaklar, insanlar adımı öğrenecek.”

“Hepsi uydurma Marcella. Ben senin için hiç yemek yapmam ki... Sen yemek yemezsin ki...” Tom'un yüzü hiddetten kıpkırmızıydı.

“Ama Tom... Ben de memnun olacağını sanmıştım. Ricky ona ikimizin resmini gösterdiğinde, kadın seni çok çekici bulduğunu söylemiş. Aslında tam beklediğim fırsattı. Neden her şeyi böyle yokuşa sürüyorsun, anlamıyorum! Sadece işini konu eden bir yazı yazamazlar ki. O zaman reklam yapmış olurlar ve diğer cate-ring şirketlerinin tümünü kendilerine düşman ederler.”

“Senin hakkında yazıldığında diğer mankenleri ve gelecekte manken olacağını düşman etmiş olmuyorlar mı ?”

“Röportaj benim hakkımda olmayacak ki Tom, ikimizi konu edecek. Sadece beni değil. Başka hangi yolla Scarlet Feather'dan söz ettirmeyi düşünüyorsun ? Oysa ben senin çok mutlu olacağını düşünüyordum.”

Cathy tartışmanın uzayıp tatsızlaşacağını sezdi. “Bence çok iyi bir fikir Tom. Bundan daha iyi tanıtım yapmamıza imkân yok. Tanıtılmaya ihtiyacımız olduğunu da biliyoruz.”

Marcella şükran dolu bir bakışla Cathy'ye baktı.

Tom yeterince ikna olmamıştı. “Bana saçma geliyor. Ben manken değilim. Örgü modelleri gösterecek, değişik kazaklar giyecek, kırtarak yürüyecek, bin sene geçse ağzına almayacağın kremalı yemekleri sana ikram edecek biri değilim.”

“Tom, abartmaktan vazgeç. Scarlet Feather'ı nasıl tanıtacağımızı söyler misin ?”

“Tabii, el âlemin maskarası sen olmayacaksın!”

“Senden de maskaralık yapmanı isteyen yok. Benden isteseler

ORHAN KEMAL

şirket için yapardım. Hele Neill'in işinden dolayı yapmamda bir sakınca yoksa derhal kabul ederdim.” Cathy konuyu dağıtmayı başarmıştı.

“Yani sence...”

“Tabii ki. Ama sonunda bu karan verecek olan Marcella ile sensin. Sizi yalnız bırakayım aranızda konuşun. Sadece benim fikrimin ne olduğunu unutma. Şirket için çok faydalı olacağını düşünüyorum.” Gitmek üzere arkasını döndüğünde karşısındaki camlı kapıda kendini gördü Cathy. Parlak resimlerle dolu bir dergide onun resmini basmak isteyen birilerinin olacağını düşünmek saflıktan başka bir şey olamazdı. Tom'dan daha aptalca davrandığını düşündü Cathy. •

“Gitme Cathy. İçki içerek biraz neşelenmek istediğini söylemiştin.”

“Neşelendim. Hem de çok.” Gözleri pırl pırl parlıyordu. Hem de gereğinden fazla. “Önümüzde harika bir tanıtım fırsatı var, yapman gereken tek şey bol bol gülümsemek.”

“Üzgünüm, ikimizin birlikte yapacağını sanmıştım da” dedi Tom.

“Ben hiç üzülmeydim. Aksine rahatladım...” Kitapçıdan çıktı Cathy.

“Annem St. Jarlath's'a gelmemize izin verir mi dersin ?” diye sordu Maud. Olumlu bir cevap umuyordu.

“Hiç sanmam, ya sen ?” Simon'm bu konuda hiç fikri yoktu.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonunda Simon, “Belki eve dönmek o kadar kötü olmaz. Yani bir bakıma...”

“Evet.” Maud'un süngüsü düşüktü.

“En azından okul değiştirmemize gerek yok. Neil onu halletmiş.”

“Anladığım kadıyla, okuldan eve kendi başımıza gitmek zorunda kalacağız. Yani Muttie ile Hooves artık bizi almaya gelmeyecekler demek istiyorum.”

“Gelmeyecekler.” Simon bundan emindi.

“Bir bakıma annemin sınırlarının bu kadar çabuk iyileşmesi kötü oldu, öyle değil mi ?” dedi Maud.

“Babamı bu kadar çabuk bulmaları da” dedi Simon.

Suçlu suçlu birbirlerine baktılar. Ama bir kere ağızlarından çıkmıştı bu sözler, geri almak imkânsızdı.

Cathy ertesi sabah şafak sökmeden şirkete geldi.

“İşine karışmaya değil, sadece kahve yapıp arkam toplamaya geldim. Bu senin oyuncağın.”

Cathy'yi görünce yüzü güldü Tom'un. “Aman Tanm, geldiğine ne kadar sevindim, bilemezsin. Kuru meyveli, fıncıklı, fıncıklı ekmeklerden o kadar emin değilim.”

“Oysa herkes bayılıyor.”

“İnsanlar parasını peşin ödedikleri ekmekler kapıya teslim edildiğinde, geri gönderemezler ve bayıldık derler, ama her dilimi bilmem kaç para olan yapış yapış ekmeklere gelince iş değişir. Bu ekmekleri yapmaya kalkmak yanlış.”

“Fırına koydun değil mi ?” diye sordu Cathy.

“Evet, ama...”

“Bence harika bir fikirdi. Gel otur biraz. Koyu bir kahve iç ve dik dur... Genç kızlığında Geraldine bana hep böyle öğütlerdi. Marcella nasıl?” Ekmekler konusundaki telaşı azaldı Tom'un.

“Dün akşam yeniden evlenme teklif ettim. Bu aptal fotoğrafı röportajı yapacaksa, en azından nişanlanmamızın şerefine olsun, dedim. Ama beni dinlemek bile istemedi.”

“Sıralama yanlışlığı yapmışsın” dedi Cathy. “Hiç romantik olmayan bir teklif.”

“Hayır canım, konu o değil. Ünlü olmadan benimle evlenmez-miş. Ben ancak meşhur biriyle evlenmeliymişim, yoksa bana haksızlık edermiş... Öyle diyor.”

“Ne kadar açık sözlü ve dolambaçlı yollara sapmayan biri” dedi Cathy. Beğendiği belliydi.

“Tanıdıklarım içinde yalan söylemeyen tek insan” dedi Tom.

“Hey, şuraya bak! Ya ben ?”

“Sen tıpkı benim gibisin, sabahtan akşama kadar yalan söylüyorsun. Yalan söylemek zorundayız da ondan. Girdiğimiz berbat evlere ne harika diyoruz, teklif ettiğimiz şarapları kârımıza bakarak övüyoruz, kasabın verdiği et kötü bile olsa sırf bıçak salladığı için, nefis bir et diyoruz. Bütün gün yalan söyleyip duruyoruz.”

Fırının saati çaldı. Ekmekler pişmişti. Nasıl iştah açıcı görünüyorlardı ! Cathy resmen tebrik edercesine elini sıktı. “Umduğumdan daha mükemmel Tom. Bu ekmekleri beğenmemeleri imkânsız. İçime doğdu, bugünden itibaren Haywards'tayız.”

Ekmek sepetlerini toplantıdan önce Shona'ya teslim ettiler. Shona pembe bluzu ve koyu renk tayyörüyle çok şıktı. Ciddi ve ne yaptığını bilen bir havası vardı. Haywards'ta sorumluluk isteyen bir görevde tutunmak için güzelliğin yeterli olmadığı açıktı.

“Adeta tılsımlı kokuları var” dedi Shona. “Yine de son karan

verecek olan ben değilim. Benim elimden sadece bu işi almanız için dua etmek gelir.” Bir anda gözden kayboldu.

Öğlen kahvede buluşup sonucu öğreneceklerdi. O zamana kadar neler yapacaklarını saniyesi saniyesine planlamışlardı. Önce bu akşam James Byrne'e öğretecekleri yemekler için gereken malzemeyi alacaklardı. O arada Haywards'la anlaşsaks diye ekmek sepetlerinin fiyatlarını bir kez daha gözden geçireceklerdi. Masa örtülerini yıkatacak yeni bir temizleyiciyle görüşecekler, ellerinde defter Doğu Tatlan dükkânını gezip gördükleri yenilikleri not edeceklerdi. Shona'dan gelecek haberi ancak böyle oyalanarak bekleyebilirlerdi.

Shona iki elinin başparmağıyla zafer işareti yaparak koşa koşa geliyordu. Ekmekleri beğenip ısmarlamaya karar vermekle yetinmemişler, kahve molasında örnek olarak gelen ekmeklerin tümünü bitirmişlerdi. Tom, iştahlarını kabartacak ufacık tereyağı tabakları eklemeyi ihmal etmemişti. Altı haftalık bir deneme devresi öneriyorlardı.

“Şirketin adını kullanabilir miyiz?” diye sordu Tom.

“Evet, ama istediğiniz büyüklükte değil. 'Özel olarak Haywards için üretilen günlük ekmekler' diyerek altına adınızı yazmanızda sakınca yok. Logonuzu kullanabilirsiniz, hem de istediğiniz büyüklükte.” Shona onlar kadar hevesliydi.

Cathy kollarını açarak genç kadına sarıldı. “Hiçbir zaman sana yeterince teşekkür edemeyeceğiz” dedi.

Tom da Shona'ya sarıldı. “Yemin ederim, başanlı olacağız; sadece şirket için değil, seni mahcup etmemek için de elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum.”

“İrlandalıların biraz daha şişmanlamasına aracı olacaksınız” dedi Shona. “Nasıl iştahla mideye indirdiklerini görmeyi isterdim. Kuru meyveli, fındıklı ekmeğin diğerlerinden iki kat fazla olmasını istiyorlar.”

“Fiyatı da kabul ettiler, değil mi ?” Tom'un gözlerinin içi parlıyordu.

“Evet, makul buldular. Ama dükkândaki fiyatı görünce sakın şaşırmayın. Ufak kârlarla böyle zengin olunmuyor” dedi özür di-lercesine.

“Sana uygun bir şekilde teşekkür etmek için hep beraber çıkalım diyecektik, ama ne yazık ki önceden alınmış bir randevumuz var” dedi Cathy.

“Hiç gerek yok, buna emin olun. Toplantıda öyle çok ekmek yedim ki ağızıma bir şey atacak halim kalmadı.”

Cathy, “Alışverişe devam” dedi.

Tom ise, “Doğru ekmek sepetlerini almaya” dedi. Öylesine yüksek sesle konuştu ki herkes dönüp onlara baktı.

James Byrne üç ders almak istiyordu. Her seferinde bir antre, bir ana yemek ve bir tatlı göstermelerini rica etmişti. Zamanı gelince yemeklerin yerlerini dilediği gibi değiştirerek en kolay mönüyü seçecekti. James'e özel hayatıyla ilgili soru sorulmazdı; bu yüzden Tom ile Cathy “zamanı geldiğinde”nin ne anlama geldiğini öğrenemediler.

Evi büyüktü, yolun gerisindeydi. Önünde araba parkı olarak kullanılan çakıl taşlarıyla kaplı bir düzlük bulunuyordu. Binada dört büyük daire olmalıydı. James Byrne “bahçe katı” yazılı zile basmalarını söylemişti. Pencereleri demir parmaklıklarla kaplı bir bodrum dairesiydi. James'in kuşkucu yapısını aksettiren bir önlemdi parmaklıklar. Sanki başına gelebileceklerin en kötüsünü düşünüyordu. Kara para aklayan müşterilerden, hırsızlardan, vergi denetiminden, arabasının çekilmesinden, kredi kartlanmn çalınmasından çekinerek her şeye hazırlıklı olmaya çalışıyor gibiydi. James Byrne insanlara bir bakışta inananlardan değildi.

Koyu renk takım elbisesi içinde kapıyı açtığında her zamanki gibi ciddi bir gülümseme vardı yüzünde. James Byrne herkes gibi evinde kadife pantolon ve kazakla dolaşanlardan da değildi anlaşılan. Ellerinde malzeme yüklü çantaları, dar ve karanlık koridoru geçtiler. Sağ tarafta oturma odası, solda mutfak vardı. Yatak odası ve banyo karşıda olmalıydı. Duvarlar kahverengiye boyanmıştı. Kalın ve koyu renkli perdelerin arasından sızmayı başaran nisan güneşi odada aydınlatacak neşeli bir köşecik bile bulamamıştı. Mutfak değişik boyda dolaplarla kaplıydı. Anlamsız bir masa, eski moda bir fırın, erişilmesi imkânsız bir musluk ve içinde bir şişe su, bir kutu portakal suyu, yarım litre süt ve bir paket tereyağı bulunan, mutfağın yansım kaplayan bir buzdolabı göze çarpıyordu. Cathy her şeyi yıkıp dökerek yepyeni bir mutfak yapmak için dayanılmaz bir istek duydu. JT Feather'm inşaat şirketine bir telefon yeterliydi. İki adam gönderirlerdi ve adamlann mutfaktaki her şeyi atmalan yanm saati bulmazdı. Sonra da yepyeni bir mutfak ısmarlarlardı. Tom ile Cathy bir günde yepyeni mutfak kuracak bir sürü şirket tanıyorlardı. Boşuna, dedi kendi kendine, boşuna hayal etme... Bu adam hayatının sonuna kadar bu eski, zamanı geçmiş aletlerle yaşamaya mahkûm! Kaç yaşındadır acaba ? Altmış geçmiş olmalı. Bekâr mıydı, yoksa evli mi? Ya da boşan-

mış veya dul mu ? Haberleri yoktu. Evine bakıp hayatını anlamak imkânsızdı. Akşam televizyon seyredirken hangi sandalyeye oturduğunu tahmin etmek mümkün değildi. Odanın bir köşesinde, acayip bir açıda ufak bir televizyon vardı, ama televizyon seyrettiği kuşku götürür, dedi Cathy içinden. Üstü düzenle sıralanmış kitaplarla, gazetelerle ve dergilerle dolu

alçak bir masa göze çarpıyordu. Bu kadar dergi ve gazeteyi okumak için mi bekletiyordu? Yoksa içlerinde kesip saklamak istediği yazılar mı vardı? Belki de çöpe atacak zaman bulamamıştı. Duvarlar eski, ucuz çerçeveler içinde dağ ve göl manzaralarıyla kaplıydı. Yaşamdan hiçbir iz taşımayan can sıkıcı resimler. Bir köşede iki raf dolusu eski kitap göze çarpıyordu. Uzun zamandır kimsenin rahatsız etmediği kitaplar. Duvarın dibinde dosya kâğıtları ve artık mürekkep kullanılmadığını unutmuşçasına bekleyen kurutma kâğıdı dolu bir yazı masası vardı. Bir de James Byrne'e ait tüm tükenmezkalemleri barındıran bir plastik fincan. Cathy, Tom'un da etrafı incelediğini fark etti, herhalde aynı şeyleri düşünüyordur, dedi kendi kendine. Genç kadın silkindi.

“Tamam” dedi, “dersimiz başlıyor. Lütfen önlüğünüzü takın James.”

“Önlüğüm yok ki.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. O yüzden bizimkilerden bir tane getirdim.” Muzaffer bir tavırla, kocaman logolu Scarlet Feather önlüğü çıkardı. Önlüğü beline bağlarken mahcup olduğu görünüyordu James Byrne'ün.

“Ne düşünceli bir kadın, değil mi Tom ? Böyle inceliğe ancak kadınlarda rastlanır.”

“Hayır James, sakın bir kadına zarafeti tekeline tuttuğunu itiraf etme! Bak bana, ben de kocaman bir fırın eldiveni getirdim, böylece bazı arkadaşlar gibi ellerin yanmaz.”

James çok mutluydu. Kolunu indirip kaldırarak eldivenini gösteriyordu. “Anlaşılan bu yemek işi tahminimden daha zor, hem de daha tehlikeli” dedi.

Böylesine içten konuşurlarken, neden bu kadar para harcayarak yemek yapmayı öğrenmek istediğini soramıyorlardı. Öğrendiği yemekleri kime ve neden ikram edecekti ? İçlerinden bir ses bu sorunun sorulmaması gerektiğini, sorulsa da cevap alamayacaklarını fısıldıyordu.

Küçük tabaklarda füme uskumru balığı hazırladılar. Cathy balığı ustalıkla temizledikten sonra ince kıyılmış mantar dilimleri ve krema ilave etti.

“Üstüne taze rendelenmiş peynir koymak daha iyi sonuç verir” dedi. “Ama olmazsa hazır rendelenmiş parmesan peyniri de kullanabilirsiniz.”

James Byrne söyleneni tam olarak anlamadı.

“Ben bu tür küçük yemeklerde hazır peynir kullanırım” dedi Tom. Oysa hiç öyle yapmazdı.

“Yaa, demek öyle yaparsın ?” dedi Cathy gülerek.

“Evet. Zaman kazanmak için... Yemek hazırlarken insanın zamana ihtiyacı olur.”

“Çok kolaya benziyor” dedi James kuşkulu bir tavırla.

“Oysa tadına bakan zor bir yemek olduğunu sanır, emin olun.” Cathy James'i rahatlatmak istiyordu.

“Lokantalarda sık sık bu antreyi ısmarlarım. Hazırlaması zor, uzun uzun pişmesi gereken bir yemek olduğunu düşünürdüm. Oysa soğuk füme balığı parçalara bölüp üstüne taze krema dökmekten ibaretmiş.” İnanmaz gibi başını sallıyordu.

“Tarhunlu tavuğun nasıl yapıldığını görünce tüm aşçılara güveniniz azalacak” dedi Tom gülerek.

Üçü birlikte yemeğe oturdular. Cathy gelmeden tüm yemeklerin tariflerini aşama aşama yazmıştı. James her şeyi mükemmel buldu, üstelik kendi başına hazırlayabileceği kadar kolay olduğunu söyledi. Tiyatrodan söz ettiler. Cathy ve Tom eskiden Dublin'de oynayan ne kadar piyes varsa gördüklerini, şimdi tiyatroya gidecek zaman bulamadıklarını anlattılar.

“Siz sık sık tiyatroya gider misiniz?” diye sordu Cathy.

James'in aşağı yukarı her hafta bir piyes izlediği anlaşıldı. Kiminle gittiğini soramıyorlardı. Neden ? Arkadaş grubuyla mı giderdi tiyatroya, yoksa tek bir kişiyle mi ? Belki de yalnız gidiyordu. Neden soramıyorlardı ? Siyasetten, hapishanelerin durumundan, uyuşturucu sorunundan ve en sonunda operadan söz ettiler, birçok konuya değindiler. James öğrenciyken çok sık operaya gittiğini, ama o günden sonra... Sesi alçaldı, sustu. İkisi de operaya gitmekten neden vazgeçtiğini soramıyordu. Neden ?

Cathy eski moda müzik setini göstererek, “Evde oturduğunuzda müzik dinler misiniz ?” diye sordu.

“Yok, hayır, uzun zamandır dinlemedim. Müzik setini çalıştırmak için insanın keyfi yerinde olmalı.”

“Bu da nereden çıktı James ? Bir düğmeye basmanız yeterli. Müzik başlar, keyfiniz kendi kendine yerine gelir. Yalnız bulaşık yıkarken müzik dinlemeye bayılırım. Birazdan ortalığı temizlerken müzik dinlemeye ne dersiniz ?”

I

“Hayır. Lütfen... Zaten çalacak uygun bir şey de yok.”

Cathy toparlandı. “Tabii, haklısınız” dedi.

Oysa oturma odasında üst üste yığılı opera kasetleri gözüne çarpmıştı. Anlaşılan opera dinlemekten kaçınıyordu.

“Öyleyse gelin hep birlikte arya dinlemeden bulaşık yıkayalım.”

“Yok, hayır, etrafı temizlemekle yükümlü değilsiniz” dedi James.

“Birinci kural: bulaşık yıkamayı teklif eden birini bulursanız sakın reddetmeyin. Öyle değil mi Tom ?”

“Hem de nasıl. Misafiriniz bulaşığa yardım etmeyi önerirse sakın hanımefendiye engel olmayın.”

“Misafirimizin kadın olacağını nereden çıkadınız?” dedi James.

“Erkek olsaydı ikram ettiğiniz yemeklere dikkat etmezdi. Bu konuda tecrübem çok, inanın. Erkeklerle çok kez yemek pişirmiş-liğim var.” içinden nasıl oldu da böyle bir gaf yaptım diye hayıflandı Tom.

Cathy hayranlıkla genç adama baktı. “Çok haklı” dedi. “En önemlisi her yemekten sonra kirli çatal bıçağı içine atacak sabunlu sıcak su bulundurmak, bir de tabaklardaki artıkları sıyrarak bir yer hazırlamak. Ondan sonrası iki dakikalık iş.”

“Bulaşık makinem olmadığını biliyorsunuz sanırım” dedi James. Sesinden tedirgin olduğu seziliyordu.

Cathy hiçbir elektrikli mutfak aleti bulunmayan mutfağa göz gezdirdi. Bu mutfakta bulaşık makinesi beklemek kadar saçma ne olabilirdi ? “Bulaşık makinesine ihtiyacınız yok” dedi. “İnsan eli aynı işi görür. En fazla beş dakikamızı alır, ne dersin Tom ?”

“Düzgün bir iş yapacaksa altı dakika derim” dedi Tom bir yandan yağlı tavayı yıkıyordu.

Joe Feather Fatima'ya geldi, kapıyı çaldı. Elinde bir şişe tatlı seri ile pahalı bisküviler vardı. Annesinin homurdanarak kapıya yanaştığını duydu. “Tamam, tamam JT. Ben açarım. Gecenin bu saatinde bakalım kim geldi ?” Oysa geceyansı değil, nisan ayında bir akşam, saat yediydi, içinden sakın sinirlenme, diye kendini uyardı Joe.

“Nasılsın anne?” dedi yapmacık bir neşeyle.

Annesi onu yukardan aşağıya süzdü. Tom ile Cathy'nin ocak ayındaki davetinden beri annesi ne kadar değişmiş, ne kadar çökmüştü. Çok yorgun görünüyordu yaşlı kadın. Davette yeşil bir tayyör giydiğini hatırladı annesinin, içine beyaz bir bluz giymiş, yakasına da yeşil bir iğne takmıştı. Bu akşam soluk bir ev elbise-

si ile eski terlikler giymişti. Ağarmış saçları son nefeslerini ver-mişçesine başına yapışmıştı. Annesi yaşında kadınların kendilerine nasıl baktıklarını düşündükçe içi sızladı. Maura Feather olsa olsa elli sekiz yaşındaydı, oysa en az yetmişinde gözüküyordu. “Hangi dağda kurt öldü ?” dedi annesi.

“Sizleri görmeye geldim. Babamın nasıl olduğunu merak ettim.” “Gönderdiğin meyve sepeti için teşekkür mektubu yazmıştık. O mektupta babanın nasıl olduğunu öğrendin.” Annesinin yüzü sertti.

“Evet, evet, haklısın. Çok da güzel bir mektuptu.” Aslında mektubu yazanın da yollayanın da Tom olduğundan emindi. Kimsenin arası bozulmasın diye çabalayan Tom.

“Neyse... şimdi geldim ve buradayım anne.” İçeriye doğru adım atıyordu.

“Sana içeri gir diyen oldu mu Joe ?”

“Beni kovacak değilsin herhalde ?” Başını yana eğdi. Böyle yalvarmak hep iyi sonuç verirdi. Fatima'da olduğunu unutmamalıydı.

“Bu evde yaşayanların seni istediğini nereden çıkarıyorsun? Sık sık Dublin'e geldiğini biliyoruz, ama bize uğradığın yok. Gözümle gördüm, otobüsteydim, sokak köşesinde arkadaşlarınla gülüyordun. Seni neden isteyelim ?”

“Kalp krizi geçiren babasının sağlığını merak eden her evlat evinde kabul görür” dedi Joe.

Joe Feather'ın efsaneleşmiş tilsimi bu kez annesini etkileyemi-yordu.

“Yıllarca bencilliğinin kurbanı olduk. Babanın işine yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadın.”

“Ama babamın işinde hiçbir zaman çalışmak istemediğimi başından biliyordunuz.”

“Hayır bilmiyordum. Üstelik kardeşine de kötü örnek oldun.” “Tom da hiçbir zaman babamla çalışmaya niyetli değildi.” “Babanızın işi size layık değildi anlaşılın. Sadece okul taksitlerinizi ödemeye, pahalı elbiseler, futbol ayakkabılan veya bisiklet almaya yarıyordu.”

Joe annesinin sözünü kesti. “Babamı görebilir miyim ?” “Bu kadar zaman sonra elini kolunu sallaya sallaya içeri girebileceğini mi sanıyorsun? Babanın seni görünce sevineceğini rı<i umuyorsun?”

“İkinizin de sevineceğini ummuştum” dedi Joe. Joe'nun alnındaki damar atmaya başladı. Neden böyle yapıyordu annesi? Bir kez daha hayır derse çekip giderim, dedi içinden

Gitmeden önce mutlaka babamı görmeliyim. Kararlı bir tavırla annesinin yanından geçti, oturma odasında olanları duymak için kulağı kirişte bekleyen babasının oturduğu koltuğa yanaştı. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı yaşlı adamın. Sadece bakışları farklıydı, annesinde görmediği içten bir kabul okunuyordu gözlerinde. “Joe, seni görmek ne güzel.”

“Seni görmek de öyle baba. Aradan zaman geçti, biliyorum. Yine de söyledikleri kadar iyi olduğunu gözlerimle görmek istedim.” “Söyledikleri mi dedin?” dedi annesi sinirli bir edayla. “Evet. Tom, Cathy Scarlet ve bahçede çalışan Ned. Seni seven insanlar.”

“Hah!” dedi Maura Feather.

“Bak anne, ikinizi de iyi buldum, buna çok memnunum. Zaman zaman iş için kısa süreliğine Dublin'e uğrayıp gidiyordum. Hastanede yattığın günlerden sonra Dublin'e hiç gelemedim. En azından birkaç dakika yüzünüzü görmek istedim.” “Haklısın oğlum.” Babası elini tutmak istedi. Joe annesinin el ele tutuşmalarına nasıl karşı çıkacağını bildiğinden, babasının isteğini görmezlikten geldi.

“Biraz içki ve bisküvi getirdim. Bir daha sefere belki annem çay ve pasta ikram etmek ister.”

Annesine bakmıyordu. Seri şişesini açtı, dolaptan bardak aldı. “Bir dahaki seferin çok yakında olacağını umuyorum. Londra'da işlerin ne kadar zor olduğunu bilerseniz.”

“Londra'da yaşaman için seni zorlayan biri mi oldu ?” dedi annesi. Yenilgiyi kabul etmeye hazır değildi.

“Gençken, delikanlıyken o hayatı seviyordum anne. O yaşlarda herkes kalabalık ve deli bir şehirde yaşamak ister. Oysa kimse orada mutlu değil, tıpkı bütün diğer büyük şehirlerde olduğu gibi.” “Ne demek istiyorsun?”

“Kendine bak. Londra kadar büyük bir şehir olmasa da Dublin'de de aynı sorunlar yaşanıyor. İnsanlar huzursuz. Herkes hayatlarına anlam kazandıracak bir şeylerin peşinde.” Annesi ve babası boş gözlerle bakıyorlardı. “Londra'ya ilk gittiğimde kiliseler bomboştu. Bugün öğle tatilinde, iş çıkışı kiliseler doluyor. Neden ? Herkes bir cevap anyor da ondan.”

“Sen nereden biliyorsun ?” diye sordu Maura Feather. “Biliyorum çünkü zaman zaman gidiyorum... ya bir kiliseye, bir sinagoga ya da bir camiye. Tanrı bir tane değil anne. Bizim çocuk-luğumuzdaki gibi değil.”

“Gerçek Tanrı tek” dedi annesi bıçak gibi keskin bir sesle. “Başka Tanrı yok.”

“Biliyorum, biliyorum. Yine de eskisinden çok daha iyi. Herkes birbirinin inancına saygılı şimdi...”

“Son görüşmemizde kimsenin inancına saygılı değildin Joe Feather.”

En azından adımı ağzına aldı, diye içinden geçirdi. Bir adım attık sayılır. Gülümseyerek seriyi bardaklara doldurdu. Aslında en ufak bir sevgi hissetmiyordu. Zavallı bir adam ve umudu kırılmış öfkeli bir kadın. Babasının hastanede can çektiğini duyduğunda belki biraz acımişti ama o kadar. Bıraksalar uzaktan gönderdiğim hediyelerle yetinirdim, dedi kendi kendine. Ama Tom'a söz vermişti. Nedense kendini Tom'a borçlu hissediyordu.

Tom haklıydı. Fatima'nın büyük erkek evladı olarak görevlerini yerine getirmemişti. Yaşlı ve sorunlu annesi ile babasının yükünü kardeşiyle paylaşmamıştı. O ancak gülümseyerek, hayatın anlamını çözmek için gösterdiği çabalardan söz ederek bardaklara seri doldururdu. Annesinin gittikçe gevşediğini babasının da gösterdiği çabadan etkilendiğini fark etti. İskandinav ülkelerinden gelen işadamlarına örnek diye gösterdiğim şortlardan sipariş vermeleri için bundan çok daha fazla dil dökmüyor muyum, dedi kendi kendine. Yarım saat daha kalmalıydı.

Fotoğraf çekiminin sonu gelmiyordu. Yetişkinlerin böylesine boş bir işe bu kadar zaman ayırabilmeleri Tom'u şaşırtıyordu. Marcella iki gün izin almış, koltuğunun altında ikisi için Hay-wards'tan seçtiği giysilerle eve gelmişti. Tom'a getirdiği kazak ile ceket inanılmayacak kadar pahalıydı.

“Her şey Shona'nın onayıyla gerçekleşti. Para almadan Hay-wards'ın reklamını yapıyoruz. Öyle yakışıklısın ki... Bütün makyajcılar, kuaförler, ışıkçılar sana asılacak diye ödüm patlıyor. Seni onlardan nasıl koruyacağım, bilmiyorum. Hem bu saydıklarım erkek... Ya kızlar, kızların neler yapacağını düşünmek bile istemiyorum.”

Marcella'nın işi yoluna giriyordu. Rüyası gerçekleşiyordu. Mar-cella'nın başarılı olması için elinden geleni yapmaya kararlıydı Tom. Gerektiği kadar gülecek, gerektiği kadar sert ve kararlı davranacaktı, yeter ki Marcella mutlu olsun.

Zaman konusunda bilgi verecek adamın hiçbir bilgisi olmadığı ortaya çıkmıştı. En azından Neil böyle söylüyordu. Yepyeni bir görev olduğundan henüz başlangıç için tarih belirlenmemişti. Konuşacak çok vaktimiz var, demişti Cathy'ye.

LL

Genç kadın da, “Buna sevindim” diye yanıtlamıştı.

Muttie ile Lizze karanlıkta fısıldamıyorlardı.

“Hafta sonu gidecekler” dedi Muttie.

“Biliyorum. Oysa ben onlan sevmeye başlamıştım.”

Neil, Kenneth ile Kay Mitchell'm eve döndüklerini, her şeyin yerli yerinde olduğunu söylemişti.

“Sosyal hizmetler görevlisine çocukların hemen geri dönmelerinin yanlış olacağını söyledim. O da benimle aynı fikirde. Çok iyi bir insan, onu seveceksin. Adı Sara. Sara çocukları oraya bırakmadan önce bir iki kez ziyarete götürmemizi salık veriyor. O da bizimle gelecek.”

Cathy sebepsiz bir kıskançlık hissetti. Bu görev Cathy'nindi. Onun ve ailesinin; annesi ile babasının; herkes çocukları başından atmak isterken onlara kucak açan insanların görevi. Anlaşılan birden ikizler paylaşılmaz olmuşlardı: deli, kaçak babaları, sarhoş anneleri ve Sara denilen, emirler yağdıran sosyal hizmetler görevlisi... Herkes çocukların peşindeydi.

“Tamam. O korkunç eve gidecek bir zaman ayarlanm” dedi Cathy.

“Çocukların yanında sakın evlerinden öyle söz etme. Her şeyi nasıl taklit ettiklerini unutma.”

“Haklısın. Bir saat boş zaman bulunca onları götürürüm.”

“Hepimizin, senin benim ve Sara'ım boş olduğumuz bir zaman bulmalıyız.”

“Öyle bir zamanı beklersek gelecek seneyi buluruz Neil. Senin üç kişiyle telefonda yaptığın konferanslara benzemiyor. Konu, çocukların eski evlerine temelli dönmelerinden önce korkulardan yenmelerine yardımcı olmak. Başlarına gelenleri kabul edilir, normal bir olay gibi algılamalarını sağlamak. Herkesin randevu defterine bakarak uyum sağlamak değil.”

“Ne demek istediğini anlıyorum tatlım. Yine de bu tür işleri kitabına uygun yapmak daha doğru olur. Sosyal hizmetler görevlisiyle işbirliği yaparsak çıkacak sorunları önlemiş oluruz.”

“O sorunların ne olacağını ikimiz de biliyoruz. Gün gelecek Kenneth yeniden uzak ülkelerden gelen heyecan dalgalarına yenik düşecek, Kay de votka kokusuna dayanamayacak. Hep birlikte başlangıç noktasında bulacağız kendimizi.”

Tom, ilk kez Ricky'yi işinin başında görüyordu. O güne kadar Ricky, onun gözünde herkesi tanıyan, her şeyi gözlemleyen biriy-

di. Bir dergide beş-altı resim çıkmasını sağlamanın bu kadar hazırlık gerektirdiğini tahmin etmiyordu Tom. İçinden, Stoneyfield'a sadece resim çekmeye gelmiş olmaları imkânsız, herhalde milyonlarca dolarlık bütçesi olan bir film çevirmeye geldiler, diye düşünüyordu. Marcella nasıl bu kadar sakin davranıyordu ? Hiç yorulmadan kahve ve buz gibi madensuyu ikram ediyordu. Gülümsemesini istediklerinde inanılmaz bir ışık parlıyordu yüzünde. Bu isteklerini kaç kez tekrarladıktan önemsizdi, her seferinde içtenlikle aynı gülüşü tekrarlıyordu. Makyajını onuncu kez tazelediklerinde, dudaklarına yirminci kez parlatici sürdüklerinde veya kusursuz saçlarına son kez sprey sıktıklarında mumya gibi kımıldamadan oturuyordu. Tom ise şakalaşıyor, ona buna takılıyor, kendini rahat hissetmediği için sakarca davranarak ışıklan, eşyalan deviriyor, durmadan özür diliyordu. Bugün hiç bitmeyecek, diye düşünüyordu. Ne gürültülü barlarda çalışmak ne yemek dolu tepsilerle kat kat merdiven çıkmak ne de yemeklerin süslerini bozmadan daracık koridorlardan geçmek bunun kadar yorucu olabilirdi. Sonunda yalnız kaldılar. Üstlerinde birer kot ve tişörtle. Fotoğraf çektiirmek için aldıkları ödünç giysiler temizlemeciye verilmişti. Bir gün sonra giyecekleri elbiseler askıda bekliyordu. Tom'un başı Marcella'nın kucağında, kanepeye uzanmıştı. Genç kadın alnını okşuyordu. Gözlerinin içi mutluluktan pınl pınlı, uykudan yeni kalkmış gibi taze görünüyordu.

“Sana çok çok teşekkür ederim sevgili Tom. Sana yaptırdıklarından ne kadar nefret ettiğini biliyorum.” Sesi yumuşacıktı.

“Nefret ettiğimi söyleyemem. Sadece çok stresli bir gündü. Korkarım hiç başanlı olamadım.”

“Harikaydın. Hepsi söyledi.”

“Sen nasıl bu kadar sabırlı olabiliyorsun Marcella?”

“Ben de hep sana o ince mutfak işlerini yapacak sabun nereden buluyorsun diye sormuyor muyum? Yemekleri süslemek için eşit parçalara böldüğün o sebzeleri, tek tek sardığın o ufacak suşile-ri... Benden isteseler deli olurdu.”

Alnını okşamaya devam etti. Tom hemen orada uyumak istedi. “Yemekle aran iyi olmadığı için böyle söylüyorsun” dedi gülümseyerek. “Şişmanlar gibi yemeğe düşkün olmadığın için...”

“Yanıyorsun, bir zamanlar ben de yemeğe düşkündüm” dedi Marcella.

Doğru olmadığını biliyordu Tom. Çocukluk resimlerinde bile saz gibi inceikti. Marcella'nın yemekle arası hiç iyi olmamıştı.

“Ne yazık ki gitmeliyim” dedi Tom zorla yerinden kalkarak.

“İnanmıyorum! Bunca yorgunluktan sonra mı?”

“Bir iş almıştık. Ben burada poz verirken Cathy hiç dinlenmeden çalıştı. En azından serviste ona yardım etmeliyim.”

“Haklısın. Bakarsın bu fotoğraflar size yeni işler sağlar...”

“Ciddi ol Marcella.”

“Hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Bu akşam kimin için yemek hazırlıyorsunuz?”

“Our Lady's Ladies'e.”

“Ne?”

“Ben de bilmiyorum. Sadece sınıf arkadaşları olduğunu biliyorum. Yirmi yıl önce mezun olmuşlar. O zaman ölmez, yaşarlarsa yirmi yıl sonra büyük bir parti düzenlemeye söz vermişler.”

“Adlan Our Lady's Ladies değil herhalde?”

“En azından buna benzer bir şey. Neyse, ben artık gitmeliyim. Kıyafetim çok mu spor, ne dersin?”

“O kadınlar dayanamayıp üstünü başım paralayacaklar derim.” Gözlerinde büyük bir beğeni okunuyordu.

“Aman Tanrım, nasıl bir gün geçirdiğimi tahmin edemezsin Cathy. Bütün işi sana yüklediğim için çok özür dilerim.”

“Önemi yok Bay Cheesecake. Bu sayede biraz oyalandım. Yarın, ikizleri Sara adında korkunç bir Nazi'ye götürmem gerekiyor; yeni hayatlarına uyum sağlamaları için. Onun yerine milföy hamuruna sanlı sombaloğı yapmayı bin kere tercih ederim.”

Gecenin sonunu nasıl getirdiklerini ikisi de bilmiyordu. Yedi saat boyunca fotoğrafçılara gülümsemekten yorgun düşen Tom ertesi gün aynı şeyi tekrarlamak zorunda kalacağını bile bile, gece boyunca kadınlara gülümseyerek, “O kadar genç görünüyorsunuz ki, yirmi yıl önce mezun olduğunuza inanmak imkânsız” diyordu. Cathy'ye gelince, Sara denilen o korkunç sosyal hizmetler görevlisini kızdırmaktan ödü kopuyordu. Odada çılgınlık atarak geçmiş günleri yâd eden kadınlann arasında gidip gelirken, bir yandan da ikizlere zarar vermemek için ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Üç kişinin dışında herkes gelmişti. Yeni Zelanda'da yaşayan Janet, Batı İrlanda'da acayip bir tarikata üye olan Orla ve sevgilisiyle birlikte Kanada'da bir kitapçı dükkânı işleten Amanda'nın dışında... Amanda Mitchell'dan söz ediyor olmasınlar, diye düşündü Cathy. Ne büyük bir rastlantı olurdu bu. Sorunca, tahmin ettiği Amanda olduğunu öğrendi. Arkadaş-lan Amanda'ya sinirleniyordu. Bol parası vardı, Oaklands deni-

1

len o büyük malikânenin sahibiydi, istese rahatlıkla bir uçak bileti alıp bu toplantıya katılabilirdi. Hiçbirimiz sevgilisini sorun etmezdik, diyorlardı.

“Sevgilisi kim ?” diye sordu Cathy nazik bir tavırla.

Geceyi düzenleyen kadın, “Erkek sandınız değil mi ? Oysa değil. Sevgilisi kadın. Yirmi sekiz kişilik bir sınıftan kadınlara düşkün olan tek kişinin Amanda olması acaba istatistikleri nasıl etkiler?” diye sordu.

Cathy mutfakta bulunduğu sandalyeye çöktü. Demek görünmesi lezbiyendi. Bakalım daha ne gibi sürprizlerle karşılaşacağız, diye düşündü içinden.

“Hoş insanlardı” dedi June. Kamyoneti yüklüyorlardı.

“Her şeyden memnun kalmışa benziyorlardı” diye ekledi Tom, esneyerek.

“Bana yüklü bir bahşış verdiler. İçlerinden dördü saçlanma nerede röfle yaptırdığımı sordu.”

“Beğendiler mi?” Cathy'nin sesinde kuşku vardı.

“Bayıldılar. Haywards'a gidecek kadar zengin olmamdan çok etkilendiler. Teşekkürler Cathy. Bana harika bir hediye verdin.”

“Önemli değil. Hannah'nm gözünde önemli olan benim saçlanm.”

June'u taksi durağında bıraktılar. “İkinizin sayesinde müthiş bir hayat yaşıyorum” dedi genç kadın seke seke taksiye koşarken.

Şirkete giderken hiç konuşmadılar.

“Bu kadar yorucu olacağını hiç bilmiyordum” dedi Cathy.

“Ben de. Yemekleri hazırlamak sorun değil, asıl dert insanlar.”

Kamyoneti boşaltmalan, bulaşık makinelerini doldurmalan, artan yemekleri paketleyip derin dondurucuya yerleştirmeleri, mutfağı ve finnları sabaha hazırlamalan bir saat kırk beş dakika sürdü. Konuşarak enerji kaybetmemeye özen gösteriyor, uyum içinde çalışıyorlardı. Her iş bittiğinde Tom kamyoneti yavaşça sokağa çıkardı.

“Uyurgezer gibiyim” dedi. “Lütfen bana göz kulak ol, uykuya dalmaktan korkuyorum.”

“Uyuyabileceğini düşünmek beni cin gibi uyandırdı” dedi Cathy.

“Bir ay sonra mayıs” dedi Tom.

“Evet.”

Kısa bir sessizlik.

“Bunu neden söyledin?” dedi Cathy sonunda.

“Hatırlamıyorum” dedi Tom.

“Yaşlanıp bunadık mı acaba? Son zamanlarda hiçbir şey anlatmıyoruz birbirimize.” Cathy'nin canı sıkılmıştı.

“Söyleyecek bir şey yok da ondan. Ağabeyimin son zamanlarda iyice baş belası olması dışında.”

“Görümcemin Oaklands'ta oturanlara önemli bir sürpriz hazırladığının da dışında...” Tom'a baktı. “Sürprizi şimdi öğrenmesen de olur” dedi. “Dediğin gibi yakında mayıs ayı gelecek. Nedenini bilmiyorum, ama içimdeki bir ses bunun bir anlam taşıdığını söylüyor.”

“İyi mi kötü mü?” diye sordu Tom merakla.

“Aman Tanrım, bunun cevabını bilsem dünyanın hâkimi olurum herhalde Tom.” Sonra Waterview'a kadar uykuya daldı genç kadın.

Beşinci bölüm

Mayıs

Hooves'a sadece kısa sürecek bir ziyarete gideceklerini söylediler. Birazdan döneriz, dediler.

Maud, “Size saçma geliyor belki, ama ben söylediklerimizi anladığından eminim” dedi.

“Tabî ki anlıyor. Onun asil bir soyağacı var” dedi Muttie.

“İnsanların da soyağaçları var mıdır?” diye sordu Simon merakla.

“Hayır” dedi Cathy aşırı bir duyarlılıkla. “İnsanlar eşit doğar. Soyağaçlarını sonradan oluştururlar.”

Annesi ile babasının bakışlarını görünce boşuna konuştuğunu fark etti. İkizlerin anne ve babalarına dönmeleri için Neil'in neden bu kadar dayattığını bir türlü arılamıyordu. Bu

kararın doğru olduğuna ikna olması imkânsızdı, ama elinden gelen bir şey yoktu, genç kadın istese de istemese de söylenenlere uymak zorundaydı.

“Haydi çocuklar, doğru kamyonete. Bana evinizi gösterir misiniz? Bebekliğinizi geçirdiğiniz yeri merak ediyorum.”

Maud geride duruyordu.

“Muttie ve kansı bizimle gelemezler mi?”

“Daha sonra gelebilirler, ama bugün olmaz. Bugün sadece üçümüz gideceğiz” dedi Cathy. Bir yandan da çocukların arkasından bakan annesi ve babasıyla göz göze gelmemeye özen gösteriyordu.

The Beeches, eski evlerin yıkılıp yerlerine büyük blokların yapıldığı bir yolun üzerindeydi. Hiç değişmemiş, ilk günkü gibi bahçe içinde, tek başına duran yüz elli yıllık, bakımsız, büyük bir evdi. Gün görmüş bir konak. Evin girişine uzanan çakıl taşlı bir yolu olmadığından Oaklands kadar görkemli değildi belki, yine de güzel görünümlü, boyutları göz okşayan, pencereleri sarmaşıklar-

la kaplı bir binaydı. Kullanılmadığı belli olan tenis kortu ve bahçedeki kırık dökük kulübesi bir zamanlar ne kadar muhteşem bir yer olduğunu gösteriyordu. Walter, Simon ve Maud'un ailesi doğru dürüst bir ev hayatı yaşamaktan vazgeçip normal yaşamdan istifa edene dek... Çocuklar kuşku içinde Cathy'nin tepkisini merak ediyorlar, yüzüne bakıyorlardı.

“Ne hoş bir ev” dedi Cathy. Oysa içinde büyük bir boşluk hissediyordu. “Keyifli bir çocukluk geçirmek için uygun bir yere benziyor.”

İkizler kuşkuyla evlerine baktılar. “Eminim St. Jarlath's Cres-cent da senin için öyleydi” dedi Simon.

Bir iki ay önce yemek çalan, Cathy'den hizmetçi diye söz eden, giyeceklerini yerlere atan kokunç çocuklardı bunlar. Bir de şimdiki davranışlarına bak! Cathy sesindeki duygusallığı aksettirmemek için büyük çaba sarf ediyordu.

“Haklısın Simon, öyleydi. Böyle söylediğin için teşekkür ederim. Haydi şimdi anneniz ile babanızı bulalım.”

Kenneth Mitchell onları bir süre önce terk ettiği, çocukları ve tanımadığı yeğenininki karısı gibi değil, en kıymetli konuk-landymış gibi karşıladı.

Cathy ve çocuklara, “Ne harika, ne mükemmel” diyordu.

“Merhaba baba” dedi Simon.

“Simon, oğlum, nasılsın?” dedi babası, “Maud da tabii, harika.” Cathy'ye kim olduğunu hatırlamaya çalışır gibi bakıyordu. Onun gibi şişman olmasa da kardeşi Jock'a benziyordu. Yollarda geçen hayatını nasıl tanımladığını bilmiyorum, ama bu hayatın göbek salmasını engellediği kesin diye düşündü Cathy. Karısı görünürlerde yoktu. Cathy adama ismiyle hitap etmeye karar verdi.

“Evet, Kenneth, dediğiniz gibi harika. Evi gezmek için Kay ile Sara'nın gelmesini bekleyelim mi?”

“Evi gezmek mi? Sara... Kay?” Şaşkındı.

Şaşırma sırası Cathy'deydi. “Kay, karınız Kay?”

“Ah evet... Neredeyse gelir. Hazırlanıyor.”

İçtenliği olmayan, sevindiğini belli etmeyen soğuk bir karşılama; görünme zahmetine katlanmayan anne... Maud'un da kendisi gibi rahatsız olduğunu hissetti Cathy.

“Sara kaçta geliyor?”

Kenneth Mitchell'ın kafası karışmıştı. “Sara mı ?”

“Sosyal hizmetler görevlisi” diye yanıtladı Cathy dümdüz bir sesle.

“Ben sizi sosyal hizmetlerden sanmıştım.”

“Hayır Kenneth. Ben, siz seyahatleyken çocuklarınıza bakan kankocanın kızı Cathy Scarlet'im. Aynı zamanda da kardeşiniz Jock'un oğlu Neil'in de karısı. Sosyal hizmetler görevlisi ise burada buluşacağımız Sara...”

O sırada çalan kapı zili Kenneth'in -utanma diye bir hissi varsa- utanıp utanmadığının anlaşılmasına izin vermedi. Kısa bir süre sonra holden Kenneth'in sesi duydu. Kenneth, sosyal hizmetler sorumlusunu büyük bir içtenlikle karşılıyordu. Yine de kafasının çok karışık olduğu seziliyordu. Karşısındaki on yedi-on sekizinde, uzun boylu hoş bir kızdı. Alev rengi saçları ve bağcıklı uzun çizmeleri vardı. Her bakımdan kendinden fazlasıyla emin izlenimi veriyordu.

“Merhaba Simon, Maud. Her şey yolunda mı ?”

“Bilmem ki, Sara... demek istiyorum ki...” diye söze başladı Simon. Cathy birden genç kızı kıskandığını hissetti.

“Yatak odalarınıza çıkıp eşyalarınızın yerli yerinde olduğunu kontrol ettiniz mi ?” Ne kadar rahat, ne kadar kendinden emindi; Kenneth Mitchell'dan hiç korkmadığı ne kadar açıktı.

“Yeni geldik” dedi Simon.

“Daha annemizi bile görmedik” dedi Maud.

“Tamam. Odalarınızı kontrol edin, sonra bana gelin.”

İkizler uysal bir tavırla odalarına doğru koşular. Sara eliyle sigara sarmaya başladı.

“İsterseniz bahçede içerim, Mr. Mitchell” dedi. Sesi ve yüz ifadesi öylesine korkutucuydu ki Kenneth yine telaşa kapıldı.

“Yok, yok, ne demek... Yani nasıl isterseniz...”

“Merhaba Cathy. Benden nefret ettiğini biliyorum” dedi Sara dostça bir sesle.

“İşinden dolayı tüm çocukların her şeyi ne kadar abarttıklarını bilmen gerek” dedi Cathy gülerek.

“Ya kocan ? Çocukların evlerine dönmesini kabul edemediğini anlattı. Bunu sorun yaptığını söyledi.”

“Hayır, Sara. Hiç sorun yapmadım.” Sesi ciddiye. “Çocukları evlerini ziyaret etsinler diye getirdim. Babaları, yani kayınpederimin kardeşi, beni sosyal görevli sandı, bu da beni şaşırttı. Anneleri ise karşılamaya bile gelmedi. Bu da tuhafıma gitti, o kadar.”

“Neil senin ve babaların çocuklara aşın bağlandığınızı söyledi.” Sara dikkatle Cathy'yi izliyordu.

“Birisinin bağlanması gerekiyordu” dedi Cathy. Sabn tükenmişti. “Beni dinle, her şeyin yasal olmasına gayret ediyorum. Onlar buraya sadece ziyaret etmeye geldiler. Beni de işin içine soka-

çağına, neden ziyaretin iyi geçtiğini denetlemek için onların yanına gitmiyorsun ? Evlerine döndüklerinde nasıl olsa onlarla ilgim kalmayacak.”

Kenneth Mitchell tenis maçı seyrediyor gibiydi. Nihayet çay isteyip istemediklerini sordu, Sara ve Cathy'nin kesin olarak hayır demelerine şaşırdı.

“Bir tepsi hazırlamıştım” dedi üzgün bir sesle.

“Ne kadar misafirperversiniz, Kenneth” dedi Cathy. Genç kadının ses tonunu duyan Sara yüzüne baktı.

“Walter nerede ?” diye sordu Sara notlarını inceleyerek.

“Walter mı ?” Kenneth yine şaşkındı.

“Oğlunuz” dedi Cathy, yardım edercesine.

“Bütün ailenin burada olması gerekiyordu” dedi Sara.

“İşte olmalı.” Gittikçe kafa karıştıran bu ortamda az da olsa açıklayıcı bilgiler vermekten mutluydu sanki. Neyse ki her seferinde aniden gelen birileri onu kurtarıyordu. O sırada çocuklar annelerinin elini tutarak odaya girdiler. Kay Mitchell ani bir rüzgârla uçup gidecek gibi kırılman görünüyordu. Gülümsemesi hoştu.

“Merhaba. Sizi görmek ne güzel” dedi Cathy'ye.

“Eskisinden çok daha güçlü görünüyorsunuz” dedi Cathy.

“Öyle mi? Buna sevindim. Hastanedeyken beni gelip gördünüz mü?”

“Evet, zaman zaman. Ama önemli olan çocukların ziyaretiydi.” Söylenenleri kavradığından emin olmak için yan gözle Sara'ya bakıyordu.

“Her şey o kadar bulanıktı ki. Sanki bir sis perdesi varmış, sanki başkasının başına gelmiş gibi.” Işıldayan gözlerle etrafına bakıyordu.

“Ağabeyinizden, Walter'dan haber var mı ?” diye sordu Cathy ikizlere.

“Yataklarımızı yapmış sanırım” dedi Maud.

“Yapmış sayılmaz. Sadece ayak uçlarına çarşaflar ile yastık yüzlerini bırakmış, o kadar.”

“Çarşaflar nemliydi. Annem pres ütüyü koymamıza yardım etti” diye açıkladı Maud.

“Bu Walter'ın işi değil ki. Yatakları yapacak Mrs., ee... şey yok muydu ?” diye sordu Kenneth.

“Mrs. Şey ancak haftaya işe başlayacak” dedi Cathy alaycı bir sesle.

“Notlarıma göre adı Mrs. Barry” diye düzeltti Sara.

“Şimdi Walter'ı bekliyoruz, öyle mi?”

“Burada bulunması gerekiyordu” dedi Sara onaylamayan bir sesle.

“Eminim ki bir anlaşmazlık oldu. Telefon etsek mi?” dedi Kenneth.

“Fena olmaz.” Sara'nın kaybedecek zamanı yoktu.

“Kime?.. Yani demek istiyorum ki... nerede... tam olarak nereye telefon...” diye söze başladı Kenneth.

“Kardeşinizin ofisine. Jock Mitchell'ın hukuk bürosuna.”

Cathy sesindeki alaycı tonu saklamaya çalıştı. Oysa Sara'nın gözünden kaçmamıştı, hafifçe gülümsedi. Beceriksizce rehberde numara aramasına kimse yardım etmedi. Sonunda AValter'm yolda olduğu, yakında The Beeches'a varacağını öğrendiler.

“Walter burada mı yaşıyor? Onun evi burası mı?”

“Tabii o yetişkin bir erkek. Her akşam geldim diye imza atması gerekmiyor.”

“Demek zaman zaman arkadaşlarında kalıyor.” Sara not alıyordu.

“Ama odası burada. Ona ait tabii.”

“Kilitli” dedi Simon.

Bu sözler Sara'nın ilgisini çekmişti. “Nereden biliyorsun ?”

“Sallanan bir atımız ve siyah beyaz eski bir televizyonumuz vardı da. Biz Muttie ve Lizzie'nin yanında kaldığımızda belki onları ödünç almıştır diye düşündüm. Aldıysa bize göre hava hoş.” Simon'ın sesi berraktı. Kimsenin başına dert açmak istemediği kesindi.

“İnsanın aile evinde yatak odasını kilitlemesi biraz tuhaf” dedi Sara.

“Ne zaman buraya kesin dönüş yapacağız ?” diye sordu Maud.

“Ne zaman istersen.” Babasının yüzü mutluluk içindeydi.

“Ne kadar çabuk dönerseniz o kadar iyi olur” dedi anneleri kocaman bir gülümsemeyle.

“Bütün evraklar tamamlanınca” dedi Sara.

“Cathy, Hooves'un bizi görmeye geleceğini, Lizzie'nin Chicago'daki kızının aynı yatağı paylaştığı adamla evleneceğini Sara'ya açıkladın mı ?”

“Diyorum ki...” diye söze başladı Kenneth.

Bu kez de Walter'ın gelişiyile sözlerini bitirmekten kurtulmuştu. Walter nefes nefeseydi, saç başı dağılmıştı. Bisikletle gelmişti.

“Merhaba çocuklar, anne, baba, Cathy.” Her birini başıyla selamladıktan sonra yüzüne ünlü Mitchell gülümsemesini kondurdu.

“Siz Sara olmalısınız. Bu iş için çok çok genç ve hımm... fazlasıyla güzel değil misiniz ?”

Cathy umutsuzluk içinde genç adama bakıyordu. Aman Tanrım, Sara aldanmasın, lütfen... Yolunu kaybetmiş küçük çocuk numaralarını, gözlerine düşen perçemi, sergilediği sonsuz hayranlık numarasını ne olur yutmasın.

“Kırk beş dakika önce bekleniyordunuz.” Sara'nın sesi sertti.

Walter gülümsemeye çalıştı. “Neyse ki şimdi buradayım” dedi.

Sara öksürerek odadakileri ciddiyete davet etti. “Maud ve Si-mon'ın tekrar bu eve dönmeleri için teker teker her maddenin üstünden geçebilir miyiz? Lütfen.”

“Ne gibi maddeler?” Kenneth söylenenleri tam olarak kavrayamıyordu. “Yani ben buradayım, anneleri burada ve elimde olmayan sebeplerle evden uzaklaşmak zorunda kaldığımda, Kay de hastayken, çocuklara bakan bu iyi kalpli insanlar şimdi onları geri getirdiler. Başka ne var? Hepsi bu değil mi?”

“Hayır, Mr. Mitchell, değil. Olmadığını siz de biliyorsunuz. Bunu uzun uzun konuştuk. Çocuklar bizim sorumluluğumuz altında. Maud ve Simon'ın geleceği için en uygun yolu bulana dek, çocuklar bizim sorumluluğumuz altında kalacaklar. Şimdi işe okuldan başlayalım.” Sara'nın notları eksiksizdi.

“İkizlerin geçen eylül ayında okulla bir sorunları olmuş. Arabayla götürecek kimse çoğu kez gelmemiş, bu yüzden sık sık okula gitmemişler. Oysa St. Jarlath's Crescent'ta oturdukları süre içinde yeni okullarında hiç böyle bir sorun yaşamamışlar. İyi arkadaşlar edinmişler. Onları okuldan alacak kimse bulunmadığı zaman, otobüs servisi olduğuna göre o okula devam etmelerine ne dersiniz?”

“Otobüslere aşına olmak iyi bir şey” dedi Kenneth.

“Evet... Yemek konusuna gelelim. Mrs. Mitchell. Yemeği siz mi pişireceksiniz ?”

“Tabî ki ben pişireceğim. Sonra... sonra Mrs... şey gelecek ve korkunç işleri o yapacak, öyle değil mi?”

“Evet, sevgilim... Mrs. Barrington diye biri” dedi Kenneth araya girerek.

“Mrs. Barry” dedi Sara ile Cathy koro halinde.

“Özür dilerim, ne kadar dikkatsizim.”

“Evet. Şimdi sıra uyku düzenlerinde. Çarşafların nemli olduğunu söylediniz.”

“Onlar gelene dek havalandıracağız tabii” dedi Kay.

“Bir de yok olan sallanan at ile siyah beyaz televizyon meselesi var.”

“Yok oldular demedim. Belki de Walter'ın odasındadır.” Simon her şeyin açık olmasından yanaydı.

“Kilitli odasında” diye ekledi Cathy.

“Odamı kilitlemeye hakkım var. Herkes gibi.”

“Tabii, ama çocukların eşyaları orada mı diye gidip bakabiliriz, değil mi ?” Cathy gözlerini kısmıştı. Walter'ın korktuğu seziliyordu. O odada Walter'ın kimsenin görmesini istemediği bir şeyler gizliydi.

“Affedersin ama birden yönetimi sen mi ele aldın, Cathy? Ben Sara'nın görevi sanmıştım da...”

“Sallanan at ile televizyon hakkında bir şey biliyor musunuz?”

“Haa, onlar mı? İkisi de o kadar eskiydi ki... Satılamayacak kadar eski. Ben de arkadaşlarıma verdim. Kusura bakmayın ama ikiniz de sallanan ata binecek yaşı çoktan geçtiniz. Hâlâ isteyeceğinizi hiç düşünmemiştim.”

Cathy iki parçayı da sattığından emindi.

“Televizyon seyredecek yaşı geçmedik ama” dedi Simon.

“Hem ben o sallanan atı çok seviyordum” dedi Maud.

“Belki de Walter'ın odasında size aldığı hediyeler vardır” dedi Cathy.

“Beni dinle, Sara. Ne yapıyorsunuz? Büyücü avına mı çıktınız? Sizin göreviniz ortamın Simon ile Maud'un eve dönmelerine uygun olup olmadığını denetlemek değil mi ? Birdenbire iş benim yatağımın yapılı olup olmadığına döndü. Lütfen, kendimize gelelim.”

Cathy, öfkesinin Sara'yı kandırarak kadar içten olduğunu sezdi.

“Tabii ki odanı denetlemek istemiyoruz. Sadece kardeşlerin eve dönünce ne gibi katkılarda bulunacağını öğrenmek istiyoruz.”

Walter sustu, Cathy'ye baktı. Kazandığı zaferin farkındaydı. Odası denetlenmeyecekti.

Sonra Sara'ya döndü. “Ailemizin yeniden birleşmesiyle birbirimizi daha yakından tanıma fırsatı çıkacağını umuyorum. Örneğin sallanan atları bir daha başka birine vermemem gerektiğini öğrendim, değil mi Maud ?”

“Veya televizyonları...” dedi Maud.

Cathy o anda Maud'a karşı içinde derin bir sevgi duydu. Listedeki maddeler teker teker ele alındığında çocukların anne ve babası karmaşık cevaplar verirken, ağabeyleri içten ve sıcak yanıtlarla karşılık veriyordu. Sonunda sıra Maud ve Simon'ı St. Jarlath's Crescent'a götürmeye gelmişti. Onlara kimse sarılmadı; Kay ikisinin de yanaklarından öperken gururlu, fakat şaşkın gö-

rünüyordu. Sara ile Walter dışarıda bisikletlerini karşılaştırmakla meşguldüler. Sara'nın bisikleti katlanıyordu.

“İnsan yorgun veya sarhoşken taksiye yüklemek kolay oluyor” dedi.

Cathy aniden, “Bisikleti kamyonete yükleyelim, seni ofisine bırakayım” dedi Sara'ya.

“Olmaz, yapamam.”

“Daha sarhoş olmadı ki” dedi Simon.

“Yorgundur belki. Hem böylece St. Jarlath's Crescent'a uğranz. Onu Hooves'la tanıştırsın.”

“St. Jarlath's Crescent'ı gördüm. Anneniz ile babanızın çocuklara ne kadar iyi baktıklarının farkındayım” dedi Sara.

“Ama Hooves'u görmedin, Sara. Gel. Simon ve Maud sana giysilerini göstermek isteyecekler.”

“Harika bir fikir” dedi Simon, kamyonete tırmanırken. “Böylece gerçekten önemli olan her şeyi görmüş olur.”

Cathy ve Sara göz göze geldiler. İkisi birden gülmeye başladı.

James Byrne'ün ikinci dersi perşembe akşamına programlanmıştı.

“Hangi yemekleri istediğini söyledi mi ?” diye sordu Tom, mutfaktaki Cathy'ye.

“Hayır. Seçimi bize bıraktı. Ah, kahretsin.”

Tom koşarak geldi. “Ne oldu ? Yine bir yerini mi yaktın ?”

Bu sefer konserve kutusu elini kesmişti.

“Konserve kullanmanın cezası. Pratik yemek yapan bir şirket değiliz güya.”

“Bir yemeğe konserve açmadan nasıl salça ilave edilebileceğini söyler misin ?” Bir yandan da parmağını gösteriyordu.

“Dikiş atmaya gerek yok. Gel, elini yıka. Belki tüp salça alıp sıkarak veya taş devrinden kalma bir konserve açacağı yerine, duvarda asılı elektrikli açacağı kullanarak.”

“Acelem vardı.”

Bir yandan parmağını sararken yara bandıyla yandan da kendi kendine söyleniyordu Tom. “Tabii vardı. Şimdi yara bandıyla gezmek zorunda kalacaksın. Şirket için ne harika bir reklam! Şoku atlatana dek ön tarafa gel, otur. “

“Şok geçilmiyorum ki” diye karşı çıktı Cathy.

“Biliyorum, ama ben geçiriyorum. Hadi gel.”

“Yine başladın. Yaşlı bir tavuk gibi söylenmeye başladın.”

“Bir dahaki sefere oluk gibi akan kanınla kendin uğraşsın”

dedi Tom şaka yollu.

Lizzie'nin çiçekli kumaşla kapladığı rahat ve derin kanepelere yayılmaya bayılıyorlardı. Cathy ayaklarını değişik yemek kitaplarının ve dergilerin bulunduğu sehpaye dayadı.

“Bir gün gelecek bunları okumaya vakit bulacağız” dedi.

“Bana kalırsa o zaman geldiğinde yemeğin modası geçmiş olacak” dedi Tom.

Oturdukları yerden raflara dizili tabaklar ve şık salonlardaki antika dolapları andıran dosya dolabını görmek hoşlarına gidiyordu. Joe, dolabı açık artırmadan aldığını söylüyordu, ama bu konuda pek rahat değillerdi. Bir iki kez akıllarına takılmıştı.

“Vergi ödemekten pek hoşlanmadığını biliyorum, ama çalıntı eşyalara bulaşacağını sanmam” demişti Tom.

“Tabii ki bulaşmaz” demişti Cathy bir yandan dolabı eliyle ok-şarken. Odaya ne kadar yakışıyordu.

Muttie'nin ortaklarından biri parça halı işindeydi. Ondan uygun fiyata ufak bir halı almışlardı. Oda, iş görüşmesine gelenleri çok olumlu etkiliyordu. İş görüşmeye gelenlerin sayısı biraz artsa nasıl rahatlayacaklardı.

“James'e ne yemek öğretelim ?” diye sordu Tom.

“Geçen sefer füme balık yapmıştık. Daha kırmızı, daha vahşi bir şeyler seçelim.”

“Başlangıç olarak incirli Parma jambonu, sonra da kremalı mantarlı bonfileye ne dersin?” dedi Tom.

Cathy onaylamadığını belli ederek başını salladı. “Antreyi fazla kolay bulacak, bonfileler ise onu gereğinden fazla heyecanlandıracaktır.”

“Hiç de değil. Tavayı istediği anda ocaktan indirebileceğini öğrettiğin günden beri eskisi kadar heyecanlanmıyor. Düşünsene, bunu daha önce hiç fark etmemiş demek.” Tom şaşırılmıştı.

“Hiç çocuğu olmuş mudur dersin ?”

“Nereden aklına geldi?”

“Bilmem... Aslında tuhaf bir his var içimde, bu yemekleri beğendiği bir kadın için öğrendiğini sanmıyorum. Daha çok bir şeyler kanıtlamak istediği genç birine hazırlık yapıyor gibi geliyor bana.”

“Bu hisse nasıl kapıldın, anlamıyorum. İstersen bir dahaki sefere kristal küreni yanma al.” Tom sık sık kadınların karmaşık yaratıklar olduğunu düşünürdü, ama bu kadarı da fazlaydı doğrusu.

“Yok, yok. Düşün bir kere. Düşünürsen böyle bir nedeni olduğunu anlarsın. İlgi duyduğunu kanıtlamak istediği biri olmalı; ancak rahat olmadığı, çok tutuk olduğu için hislerini belli edemiyor.”

_J

“Hiç tutuk olmadığına göre sen neden açıkça sormuyorsun ?”

“Yapamayacağımı biliyorsun, Tom. Simon ile Maud'a nezaket kurallarını öğreteceğim diye öylesine uğraştım ki, anlaşılan kendimi kaptırdım. Umarım kişiliğim yok olmamıştır.”

“Böyle bir tehlike olduğunu hiç sanmam, yine de bir değişiklik belirtisi görürsem seni uyaracağıma söz veriyorum.”

“Geri zekâlî” dedi Cathy. “James'e ne tür bir tatlı teklif edelim?”

“Dondurmalı pasta.”

“Peki. Artık iş bu mönü konusunda onu ikna etmeye kaldı.”

“Haydi bakalım, Tom. Yaralanma molası sona erdi, işe devam!” Cathy telefon etmek için mutfağa girdi.

James Byrne tüm önerilerine karşı çıkıyordu, Tom ve Cathy boyun eğmedi.

“Çok kolay bir mönü. Hazır alınmış gibi” diyordu.

“Hayır. Size incirleri nasıl keseceğinizi, jambonu nasıl hazırlayacağınızı göstereceğiz.”

“Ya bonfile... çok... çok...”

“Müthiş bir ikram, sonra eti küçük dilimler halinde de hazırlayabilirsiniz. Hele bir kere sosu görün, bayılacaksınız.”

“Kadıncağыз dondurmayı dışardan aldığımı sanacak.”

Yemekleri bir kadın için yaptığı meydana çıkmıştı. Ufak da olsa bir ilerleme kaydetmişlerdi.

“Nasıl hazırladığınızı anlattığımızda, hazır alınmadığına inanacaktır. Üstelik yapılışı son derece eğlenceli...” Cathy adeta yalvarır gibiydi. Aklında öyle çok sorun vardı ki, muhasebecinin mantıklı bir mönüyü böylesine sorun yapmasını anlayamıyordu. Parmağı zonkliyordu; Maud ve Simon konusunda içi kan ağlıyordu; Freddie Flynn ile karısı bir davet yemeği ısmarlamışlardı; Han-nah Mitchell'a bir öğle yemeği borcu vardı; kız kardeşi Marian'ın düğününe iki ay kala hâlâ nasıl bir davet düzenleyeceğine karar vermemişti; zavallı babasının

her gün o köpek yavrusunu tasmaıyla ganyan bayiinin kapısına bağlamasına gönlü razı olamıyordu; Hannah Mitchell haklıydı: saçı berbattı; cansız ve mat görünüyordu. James Byrne ün mönü hakkındaki şikâyetlerini dinlememeye kararlıydı.

“James” dedi sert bir sesle. Tom yoğurmakta olduğu hamurdan korkuyla başını kaldırdı. “James. Bizler bilançonuzu sorguluyor muyuz? Hayır. Şu veya bu vergi iadesinin geçerli olmadığını söylüyor muyuz? Hayır, yapmıyoruz. Ne diyoruz? James bu konunun uzmanı ve biz ona para veriyoruz, diyoruz. Biz de bu konunun uzma-

nyız, önerilerimiz için para ödediğiniz uzmanlar. Tamam mı? Peki. O halde perşembeye görüşürüz, James.”

Gürültülü bir sekile ahizeyi yerine bıraktı. Bakmadığı halde Tom'un ağzı açık kendisini seyrettiğini biliyordu. “Evet ?” dedi saldırmaya hazır bir sesle.

“Gerçekten, evet” dedi Tom.

“Yani?”

“Yani kişiliğinde en ufak bir değişiklik yok.”

Cathy gülmeye başladı. Tom yanına geldi ve genç kadına sarıldı. Tom ne kadar hoş bir iş arkadaşıydı. Karşılaştıkları zor durumların yarattığı gerginliği kolaylıkla yok etmeyi nasıl biliyordu.

“Tom, sana bir şey danışmam gerek.”

“Aslında yüksek dozda sakinleştiriciye ihtiyacın var gibi görünüyor, ama benim önerilerimle yetinmek zorunda kalacaksın.”

“Hannah'yı yemeğe davet etmek zorundayım. Ama nasıl, nereye? Aramıza zeytin dallarından bir çit örmeye çalışıyorum, ama be-ceremiyorum.”

“Neil ne diyor?”

“Neden uğraşıyorsun, diye soruyor. İşin mi yok, diyor. Omuz silkiyor. Tam erkekçe davranıyor.”

“Çok büyük bir dezavantaj, bunu biliyoruz. Peki ikiniz baş başa mı olacaksınız ?”

“Evet. Bir buçuk saat bana büyüklük taslamasına tahammül edebilirim, ama başkasına yapmasına dayanmam.”

“Hannah'nın iyi vakit geçirmesini mi istiyorsun, yoksa ona gösteriş mi yapmak istiyorsun ?”

“Çok iyi bir soru. Aslında iyi vakit geçirmesini tercih ederim.”

“Peki. Neden buraya davet etmiyorsun?”

“Buraya mı, şirkete mi ?”

“Tabii. Gelecek pazartesi öğle yemeğine çağır. O güne alınmış hiçbir işimiz yok. Şirket sessiz ve hoş olur. Ben size servis yaparım, sonra telefonu telesekretere bağlar, çıkar giderim.”

“Basit ve kendisine layık olmayan bir davet olduğunu düşünür.”

“Hayır, hiç de değil. Altı aydır batmamayı başaran lüks bir şirketiz biz. Oysa son gelişinde altı gün dayanamayacağımızı söylediğini hatırlıyorum.”

“Ah, evet. Haklısın. Açılıştan... O akşam aramızda geçen tartışmayı unutmuştum.”

“Ama o unutmamıştır. Bundan emin ol. İnan bana Cathy, böylece ona zeytin dalı uzatmak değil, zeytinliğe çağırılmış olursun. Haydi durma, şimdi ara. Davet et.”

“Emin değilim, Tom.”

“Biraz önce uzmanlardan öğüt almanın erdemlerini anlatan sen değil miydin? Telefon et, Cathy.”

“Sen bu konunun uzmanı değilsin ki.”

“Şuna bak! Değilmişim! Hannah Mitchell konusunda senin anlattıklarını okuldan beri dinleyen ben değil miyim? Haydi ara.”

“Çok haklısın. Telefonu uzatır mısın?”

Hannah Mitchell, çok güzel bir fikir diyerek daveti kabul etti. Çoğu arkadaşı Scarlet Feather'ı duymuştu. İşyerinin nasıl olduğunu merak ettikleri kesindi, anlatacaklarını ilgiyle dinleyeceklerdi.

“Simon ile Maud haftaya kendi evlerine geri dönecekler gibi görünüyor” dedi Cathy.

“Tann'ya şükürler olsun. Herkes için ne korkunç bir dönemdi. Zavallı Lizzie'nin bu zor zamanda onları sahiplenmesi ne harikaydı, değil mi?”

Cathy birkaç saniye sustu. Hannah'nm hatırlamasını sağlayacak kadar uzun bir süre...

“Ah evet... şey demek istemişim... Zavallı Kenneth ve Kay'in ciddi sorunları varken Lizzie ve şey... Muttie'nin böylesine yardımcı olmaları ne kadar harikaydı demek istemişim.”

“Konuşmanız nasıl geçti? İyi miydi?” diye sordu Tom.

“Evet. Umduğumdan daha iyi.”

“Öyleyse, bana teşekkürler Tom de bakalım.”

“Teşekkürler, Tom.”

Bunca yıldan sonra o kadından korkmamak inanılmaz geliyordu.

Tom iş çıkışı Marcella'yı almaya gitti.

“Bugün ağabeyin geldi” dedi Marcella.

“Bu kadar sık İrlanda'ya geldiğini hiç görmedim. Neden acaba?”

“Defile düzenlediğini anlattı. 'Feather Fashions'... Defileye hem dükkân sahiplerini çağıracaktı hem de halka açık olacaktı. Aklında bir sürü değişik fikir var. Shona'yla görüşmeye gelmiş. Sanırım Cathy'nin Geraldine Teyzesiyle halkla ilişkiler konusunda görüşmek istiyor.” Marcella çok heyecanlıydı.

“Bize de uğrar mı dersin?” Tom tek kardeşinin Dublin'e gelip kendisi dışında herkesi gördüğünü duyunca ufak bir kıskançlık hissetti.

“Tabii gelecek. Beni aradı... çünkü... Tom, buna inanmayacak-
sın, ama defilede mankenlik yapmam için ısrar ediyor.” Gözlerinin içi gülüyordu.

Tom son zamanlarda Marcella'yı hiç bu kadar mutlu görmemişti.

“Sana bu işi vermesi için tüm kalbimle dua edeceğime inan” dedi.

“Duruşma bitmek bilmedi. Bu yüzden The Beeches'a gelemedim. Özür dilerim” dedi Neil.

“Önemi yok, gelmeni beklemiyordum.” Cathy mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordu. “Sık sık işin çıkıyor.” Sesinde en ufak bir kızgınlık yoktu. Neil'in hayatında durmadan beklenmedik bir şeyler oluyordu. “Zaten senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Cehennemden çıkmış gibi davranan bir aileye çocuklar geri veriliyor. Sanatçılarla, sosyal hizmetlerle iş yapınca sonuç böyle olur.”

“Sara'yla tanıştın mı? Ne müthiş biri değil mi?” Büyük hayranlık duyduğu açıktı.

“Evet, gerçekten mükemmel. Fazla akıllı olmaz sanmıştım, ama tam tersi. Gözünden hiçbir şey kaçmıyor. Yine de Walter onu aldatmayı başardı.”

“Beni çok etkiledi. Evsizler projemize yardımcı olacak. Aramızda bir sosyal hizmetler görevlisi bulunması son derece yararlı, bütün istatistikler elinin altında.”

Neü'in coşkusu Cathy'yi kuşkulandırdı. İçinin hafifçe karardığını hissetti. Oysa Walter'ın yatak odasını kilitlediğinden, annesini şirkete yemeğe davet ettiğinden, temmuzdaki Chicago stili düğün için düşündüğü mönüden söz etmeye niyetlenmişti. Evsizler projesinin yanında anlattıkları ne kadar sudan ve boş görünecekti. Kocaman çizmeli, sigarasını kendi saran Sara'nın da katılacağı o projenin yanında çok anlamsız olacaktı. Çok eskiden Cathy de o toplantılara katılıyor, not tutuyor, mektuplar yazıyordu. Kendi işini kurmadan önceki yıllarda.

Cumartesi günü geldiğinde Cathy eski neşesine kavuşmuştu. Çocukları evlerine ziyarete götürmek gibi işlerden korkmuyordu. İkizleri almaya St. Jarlath's Crescent'a geldi.

Çocukların Hooves'u gezmeye çıkarmalarından yararlanarak, “Geraldine bu sonbaharda kaç yaşında olacak, anne?” diye sordu.

“Dur bakayım. En büyükleri ben olduğuma göre... hımm... bir dahaki sene kırk yaşında olacak. İnanamıyorum! Ailenin bebeği kırk yaşında.” Lizzie kendi kendine gülüyordu.

“Bir doğum günü partisi düzenlersek hoşlanır mı, dersin?” dedi Cathy.

“Onu herkesten iyi tanıyan sensin. Sen ne diyorsun ?”

“Geraldine'i çok iyi tanıdığımı sanmıyorum, anne. Birçok konuda nelerden hoşlandığını bilmiyorum. Kırk yaşında olduğunun duyulmasından hoşlanır mı, bunu da bilmiyorum.”

“Her dakika birbirinize gidip gelen siz değil misiniz ?” Lizzie şaşkındı.

“O eskidendi. Artık değil. Gençken çok mu güzeldi, anne?”

“Hem de nasıl! Azgındı da... İnanmazsın, Muttie'yle evlendiğimde eve her gelişimizde annemden Geraldine hakkında uzun uzun şikâyetler dinlerdik. Sabaha kadar eve gelmediğinden, ödevlerini yapmadığından, sürtük gibi giyindiğinden... Zavallı annem keşke yaşasaydı da nasıl geliştiğini gözleriyle görseydi derim hep. Yüksek sosyeteyle görüşen kusursuz bir hanımefendi oldu.” Lizzie'nin, kardeşinin başarısı karşısında şaşırıldığı, aynı zamanda hayranlık duyduğu görünüyordu, ancak içinde en ufak bir kıskançlık olmadığı da açıktı.

“Ne zaman değişmeye başladı ?”

“Birisıyla tanıştı. Adamın adını hatırlamıyorum. Çok sosyetik biriydi. Epeyi de yaşlıydı. Onunla çıkmak için kendine çekidüzen vermeye başladı, ilişkileri bitince yeniden okula yazıldı. Zavallı yaşlı anneciğim de Teddy'ye kendini beğendirmek için tahsiline devam ettiğini söylerdi. Evet, adamın adı Teddy'ydi. Ben ise biraz geç kaldığını düşünürdüm. Neyse okula gitmesi işe yaradı, bir daha Teddy'nin adını anmadı. Teddy! Onu düşünmeyeli yıllar olmuş!”

Acaba Geraldine Teddy'yi hiç düşünmüyor muydu ? Sara'yla birlikte ikizlerin evini ikinci kez ziyaret ettikten sonra dönüşte Geraldine'e uğramaya karar verdi Cathy. Annesine söylediği doğrudu. Evli erkeklerden araba, pırlantalı saat, hatta apartman dairesi almayı kabul eden şık, bakımlı, kendinden emin, cazip kadın hakkında Cathy'nin bilmediği o kadar çok şey vardı ki... Kırkıncı yaş gününün altının çizilmesinden mi, yoksa unutulmasından mı hoşlanacağını bile bilmiyordu.

Bu sefer çay tepsisi masada bekliyordu. Kay ince kırılğan elleriyle fincanları doldurdu. Çaydanlık çok ağırdı. Kenneth'in daha duyarlı olduğu ve aylarca terk ettiği çocuklarının hiçbir şey olmamışçasına kendilerine iade edilmesinin zor olduğunu anladığı görülüyordu. Kendisini kanıtlamak zorunda olduğunun farkındaydı.

“İki hoş ve cazip genç kadın ve sevgili ikizlerim... Bundan büyük mutluluk mu olur!”

Çocuklar şaşkınlıkla babalarına baktı. Geçen günden çok daha sıcak bir karşılamaydı.

İlk konuşan Sara oldu. “Bazı konuları gözden geçirebilir miyiz, Mr. Mitchell?”

“Sevgili hanımefendi... tabî, tabî. Nasıl isterseniz.”

O anda Kay koşarak içeri girdi. Zafer kazanmış kumandan edasıyla, “Size kurabiye yaptım” dedi.

“Ama anne, sen hiç...” diye söze başladı Simon.

Cathy korkunç bir şekilde kaşlarını çattı. Simon yarı yolda durdu. Cathy'nin gözü pastaneden alınmış kurabiyelerdeydi. Kadıncağız normal bir ev hayatı sürdürüyorlarmış

izlenimi vermek için böyle davranıyordu. Boğazına bir şey tıkanığını hissetti. Simon ile Maud'u dokuz yıl önce dünyaya getiren Kay'di. Akli ne kadar kanşık olursa olsun, çocukların onun için bir anlamı olmalıydı. Hastanede öylesine sağlıksız görünüyordu ki, Cathy bir evi çekip çevirecek güce yeniden kavuşacağını ummamıştı.

“Yeğeniniz Neil dün gece para durumunuzu anlattı” dedi Sara. “Babası bu evi ipotek ettirmiş ve bir kayyuma devretmiş.”

“Jock'un her şeyi düzene koyması ne iyi.” Kenenth içtenlikle başını sallıyordu.

“Bana bu rakamları verdi. Bir bölümü çocukların giysilerine, okul ihtiyaçlarına, kitaplarına, otobüs paralarına filan ayrılacak. Sonra ev masraflarına ayrılan bir bölüm var. Haftada üç kez temizliğe gelecek olan Mrs. Barry'nin aylığı ve her hafta yarım gün bahçeyi düzene koyacak bahçıvanın parası da var.”

“Ne kadar iyi düşünülmüş” dedi Kenneth.

“Sizce Walter evin masrafına ne gibi bir katkıda bulunacak ?” Sara, boşuna sorduğunu biliyordu, yine de yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu.

Annesi gülererek, “Zavallı Walter'ın hiç parası yok ki” dedi.

“Ama bu evde kalıyor ve bakılıyor öyle değil mi ? Herhalde ça-lışıyor, bir aylığı vardır.” Sara tuttuğunu bırakmıyordu.

“Zaman zaman Cathy ile Tom'un garsonluk... yani catering şirketinde çalıştığına göre epeyi fakir olmalı” dedi Maud.

Yardımcı olmak istediğı belliydi.

“Son zamanlarda bizimle çalışmadı” dedi Cathy. “Bundan sonra bizden bir gelir beklemesine imkân yok.”

Sara gülererek başını kaldırdı. Gülünce güzelleşiyordu. Güldüğünde komik saçları ve kocaman çizmeleri görünmez oluyordu sanki.

“Sizinle oturmasaydı odasını kiraya verebilirdiniz, değil mi ?” Sara'nın gözlerinde muzip bir ifade vardı.

“Yok olmaz, burası onun evi” dedi Kenneth. “Sırası gelmişken, odası hakkında bir not bıraktı, size vermem için.” Zarfsız bir mektup uzattı. “Hepimizin okuyabileceğı bir mektup” dedi.

Sara yüksek sesle okudu.

Sevgili Sara,

Bugün eve geldiğinizde sizi karşılayamayacağımdan dolayı çok üzgünüm. Geçen gün, kuzenimin karısı, yatak odamı sizden gizlediğimi ima etmeye çalıştı. Böyle anlamsız bir konuda çıkacak bir anlaşmazlığın kardeşlerimin evlerine geri dönmelerini geciktirmesi beni çok üzer. Odamı topladım, denetimimize hazırladım. İstedığınız gibi gezebilirsiniz.

Hepsi dinliyordu. “Ne kadar düşünceli” dedi Sara. “Ama hiç gerek yok.”

“Artık gerek kalmadı” diye mırıldandı Cathy. Odasında sakladığı her ne ise, görmelerinden çekindiği bütün çalıntı malları çoktan ortadan kaldırmıştı. Hep birlikte evi gezdiler. Yatak odalarına baktılar, çarşafın havalandırıldığını, banyoların temizlendiğini gördüler. Sara her şeyi titizlikle denetliyordu. Çamaşır makinesinin durumundan, erzak dolabına, buzluktaki yiyeceklerin son kullanma tarihlerine kadar her şeyi teker teker inceledi. Mrs. Barry'nin hangi işlerden sorumlu olacağını sordu, temizlik malzemelerinin yeterli olup olmadığına baktı, bahçedeki kulübeyi gezdi.

“Çimi kesmek için bir alet göremiyorum” dedi.

“Büyük bir çim kesme makinemiz vardı” dedi Kenneth. Ürkmüş gibiydi. “Yeni denecek bir makineydi. Hatırlamıyor musun, sevgilim ?”

Kay uzun uzun düşündü. “Ashna bakarsan pek hatırlamıyorum. Geçen yazdan sonra... Çocuklar, siz böyle bir makine hatırlıyor musunuz ?”

“Walter tamir ettirmek için götürdü” dedi Simon.

“Ne zaman, Simon ?” Soran Cathy'ydi.

“Çok oldu. Biz bu evde yaşıyorduk. Sanırım bir sırdı.”

“Sır olduğunu nereden anladın?” Cathy'nin sesi yumuşacıktı.

“Bilmem. Çimleri biçerken makineyi bozdu sanırım. Annem ile babama fark ettirmeden tamir olsun istedi.” Simon'ın yüzündeki masum ifade Cathy'yi ağlatacaktı.

“Ne zaman olduğunu hatırlayabilir misin ?” diye ısrar etti Sara.

(

“Ah, geçen yazdı, çok oldu” diye yanıtladı Simon. Geçen yaz da, şimdi de makinenin geri gelmemesi Simon için sorun olmamıştı.

Cathy ile Sara bahçede yürüyorlardı. Birden Sara, “Buraya dönmelerine karar vermeden önce Neil'in gelmesini beklemeye ne dersin ?” diye sordu.

“Neil mi?”

“Evet. Geleceğini söylemişti.”

“Oh, tabii bekleyelim.” Neil'in gelmeyeceğinden emindi Cathy. Evden çıkarken Neil telefonda heyecan içinde acil bir konuyu tartışıyordu.

“Çim makinesini Walter sattı. Çocukların eşyalarını da...”

“Hiçbir kanıt yok elimizde, Cathy.”

“Neil söylese inanır mısın ?”

“Neil'in de böyle düşündüğünü mü ima ediyorsun?” Kulaklarına inanmadığı belliydi.

“Buraya geldiğinde bu soruyu kendisine soralım, Sara. Olur mu?”

İçinden “Gelirse sorarız” diye geçirdi. Oysa yanıyordu. Eve döndüklerinde Neil salonda oturuyordu. Sara gibi resmî davranıyordu.

“Sizlerin yokluğunda evden bir şey eksilip eksilmediğini kontrol ettiniz mi, Kenneth Amca?” diye sordu keskin bir sesle.

“Nasıl olur ? Yani Walter varken, evden nasıl bir şeyler eksile-bilir demek istiyorum.”

“Gençleri bilirsin... Saat gibi, gümüş eşyalar gibi...”

“Küçük atlı araba biçimindeki saati ne kadar aradım” dedi Kay çocuk gibi berrak bir sesle. “Kim bilir nereye kaldırdık.”

“Ben de gümüş saplı fırçalarımı bulamıyorum” dedi Kenneth.

“Belki bir liste yapmamız gerekecek” dedi Neil.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun ?”

“Evet. Böyle düşünüyorum” dedi Neil kararlı bir sesle.

“Mal varlığınızı hesaplarken tüm varlığınızı hesaba kattık. İçlerinden eksilmeler olursa varlığınızı azaltmamız gerekecek. Sigorta şirketini devreye koyacaksak kaybolan parçaların listesini polise vermemiz gerekecek.”

“Walter'a da göstermek için böyle bir listeye ihtiyaç var, Neil” dedi Cathy.

Kocası başıyla onayladı. “Anladın, değil mi, Sara?”

“Evet. Her şeyi. Baştan sona.”

“Tamam. Şimdi evi gezelim ve yerinde olmayanları tespit edelim. Maud ve Simon, siz de bize yardım eder misiniz ? Sizin güçlü

kuvvetli genç gözlerinize ihtiyacımız var; hem de bir tür oyun oynamış oluruz.”

“O korkunç mermer satranç takımı yerinde yok gibi geliyor bana” dedi Simon.

“Sara gibi yazacak bir tahta alabilir miyim?” diye sordu Maud. “Lütfen... tabî mümkünse.”

Sara elindeki bloknottan birkaç sayfa yırttıktan sonra bir tahtayla birlikte çocuğa uzattı. Neil teşekkür eder gibi genç kadına gülümsedi. Cathy Sara'nın bakışını yakaladı. Bakışında açık bir hayranlık okunuyordu.

“Cathy, ben Geraldine.”

“Herkes böyle der biliyorum, ama ben de gerçekten beş dakika önce seni aramayı düşündüm.”

“Yarın birlikte pazar yemeği yemeyi mi teklif edecektin yoksa?”

“Hayır, değil. Ama istersen neden olmasın, memnuniyetle. Böylece bizi yemek yapmaya zorlamış olursun, ikimiz de seni görmek için can atıyoruz. Harika bir fikir.”

“Ben burada demek istedim. Çalışma yemeği. Birilerinin Mari-an'ın düğününü ele alması gerek. Sadece otel rezervasyonları var, o kadar. Başka hiçbir hazırlık yapılmadı. Bir toplantı yapmamız gerekiyor.”

“Neyse ki salonu kiraladık. Tom'un da gelmesini ister misin ?” diye sordu Cathy.

Neü'le geçirecekleri hafta sonu berbat olmuştu, Tom'un hafta sonuna da el koymak istemiyordu. İkisinin de boş zamanı o kadar azdı ki. Geraldine Tom'u rahatsız etmek istemediği söyleyince içi rahatladı genç kadının.

“Bu aşamada ona gerek yok. Sadece ileride konuşacaklarımızı tartışacağız, o kadar. Shona da gelecek. Bu tür olaylarda çok yardımcıdır. Joe Feather da gelecek. Aslında bir defile hazırladığı için burada, yine de Chicago konulu davet için bir iki iyi fikir verebilir.”

Cathy birden kendini yorgun hissetti. Düşünecek o kadar çok şey vardı ki. Beyni an kovarı gibiydi, aklında bin bir problem vardı.

“Harika bir fikir, Geraldine. Bir şeyler getireyim mi ?”

“Hayır, hayır.” Sesi hiç inandırıcı değildi.

“Şirkete gider donmuş bir şeyler çıkartabilirim.”

“Öyleyse bir tatlıya hayır demem.”

“Çikolatalı ruloya ne dersin ?” Buzlukta sayısız çikolatalı rulo vardı.

“Harika derim. Yarın bekliyorum. Not defterini unutma.” Joe'nun defile düzenleyeceğini Tom biliyor muydu acaba? Daha da önemlisi Marcella'mın bundan haberi var mıydı ? Oysa günlerden cumartesiydi. Boş ver, boş ver, aldırma, dedi kendi kendine. Kendi ailende bu kadar sorun varken neden başkalarının sorunlarını da yükleneceksin ?

Pazar, öğle yemeğinde JT karısına, “Bu ay Joe'nun ikinci gelişi, Maura. Demek ki çocuk doğru yolda” dedi.

“Bugün yemeğe kal dedim, ama önemli bir yere davetli olduğunu söyledi.” Maura tamamen inanmış değildi.

“Bir defile hazırlıyor, Maura. Yardım edenlerle yemeğe çıkmak zorunda.”

“Pazar günü, Tann'ın gününde çalışmamalı.”

“Ben buna çalışmak değil, konuşmak derim.”

“Defilelerden sen ne anlarsın, JT? Çalışmak için mi, yoksa konuşmak için mi toplandıklarını nereden bileceksin?”

“Haklısın, ben ne anlarım ? Harika bir hayatım, müthiş bir karım, iyi bir işim ve muhteşem bir pazar yemeğim varken Joe'nun sahip olduğu hiçbir şeye özenmeme gerek yok, öyle değil mi ?”

JT bu sözlerinden ötürü hemen ödüllendirildi. Maura saatlerce pişirdiği yanmış etten bir dilim daha keserek önüne koydu. Dinini ve ailesini terk ettiği için onu derinden yaralayan büyük oğlunu yavaş yavaş affetmeye başlıyordu.

“Hayır, sevgilim, gelemem” dedi Neil.

“Peki.”

“Hayır, Cathy böyle davranma.”

“Neil, peki dedim. Gelemediğin için hayal kırıklığına uğradım belki. Sonra da sinemaya gideriz diye düşünmüştüm, ama işin çoksa bunu anlıyorum.”

Sofradan bir kişiyi eksiltmesini söylemek için Geraldine'i aradı, ama telefonu meşguldü.

Glenstar'a vardığında masanın sadece dört kişilik olduğunu gördü.

Tatlıy Geraldine'in servis tabağına yerleştirirken, “Joe gelmiyor demek” dedi.

“Yoo, geliyor. Yolda. Masa dört kişilik değil mi?”

“Evet” dedi Cathy. Anlamıyordu.

“Sen, ben Shona ve Joe.” Mutfaktan geldi, tabakları saydı. Cathy'nin ne demek istediğini anlamıyordu.

L

“Demek Neil seni aradı” dedi Cathy.

“Neil mi ? Neden arasın ?”

“Gelemeyeceğini söylemek için. Çok üzgündü.”

“Gelmesini beklemiyordum ki.”

“Neyse her şey halloldu demek. Kabahat benim, ben şey sandım...”

“Tabii ki davetliydi, ama davet edildiği hiçbir yere gelmediğini biliyoruz. Öyle değil mi?” diye sordu Geraldine, mutfaka dönerken.

“Yok Geraldine, öyle deme... Geldiği de olur. Örneğin dün, ikizleri gezmeye götürdüğünde görseydin. O kadar kararlıydı ki. Kemiğinden ayrılmayan bir köpek gibi. Gittiği bir sürü yer var.”

“Herhangi bir konuda avukata ihtiyacım olsa ilk başvuracağım Neil olur. Ondan şüphen olmasın.”

“Dünkü durum farklıydı, Geraldine. Bu aile meselesiydi.”

“Kendi ailesini ilgilendiren bir konu olduğu için vakit ayırmıştır, Cathy. Başka hiçbir şey zaman ayıramıyor.”

O sırada zil çaldı. Gelen Shona'ydı. Birkaç dakika sonra da Joe geldi. Oturup plan yapmaya başladılar. Cathy konuya odaklanmakta zorluk çekiyordu. Neden Neil'i zorlamamıştı ? Ona ihtiyacı olduğunu söylese kesinlikle gelirdi. Son günlerde kendini çok yorgun hissediyordu, acaba grip mi oluyorum, diye düşündü. Do-kunsalar ağlayacak gibiydi. Birden korkunç bir fikir takıldı aklına. Hamile olabilir miydi ? Günlüğünü alelacele çantasından çıkardı, regl olduğu günleri belirten küçük “X” işaretlerinin sonuncusunu aradı. Üç gün gecikmişti. İçinden, ilk kez değil, diye geçirdi, sık sık birkaç gün gecikirdi. Defilenin nasıl tanıtılması gerektiğini tartışıyorlardı. Konuşulanlara odaklanmaya çalıştı. Defile tartışmasından sonra kız kardeşinin düğününü ele alacaklardı. Diğer konuyu sonra düşünmeye karar verdi. Göreceksin, hiç sorun çıkmayacak, dedi kendi kendine.

Hannah, Oaklands'ın kapısında durmuş kızgın bir ifadeyle Jock Mitchell'ın arabanın arkasına golf sopalarını yerleştirmesini izliyordu.

“Pazar günü golf oynayacağını söylemedin” dedi.

“Birilerini mi bekliyorsun yoksa?” diye sordu karısına. Jock arkadaş canlısıydı. Oaklands'a gelen olur da, onu göremezse canı sıkılırdı.

“Yok, sadece...” Hannah dudaklarını ısırды.

“İyi. O zaman mesele yok. Dönünce görüşürüz.”

“Ne zaman döneceksin ?”

“Bilmem ki...”

“Ama yemek Jock, öğle yemeğine dönecek misin?”

“Yok canım. Bu bir yarışma. Ancak akşama doğru dönerim. Şimdilik hoşçakal şekerim.” Birkaç dakika sonra gitmişti.

Hannah eve döndü. Pazar gazetelerini bahçede okumaya karar verdi. Son zamanlarda Oaklands'ın kusursuz, bakımlı çimlerinde, güzel bir ağacın altında oturmaktan eskisi gibi zevk almaz olmuştu. Kendine itiraf etmekten çekinse de aslında çok yalnızdı. Bu eve neler olmuştu ? Lizzie'nin durmadan parlattığı, ovuşturduğu, Neil'in arkadaşlarıyla girip çıktığı, Jock'un habersiz misafir getirdiği bu eve ne oldu, diye düşündü. Öğle yemeğine misafir çağır- saydım Jock beni bırakıp kulübe gitmeyi aklından bile geçirmezdi. Hannah'yla baş başa kalmaya gelince iş değişiyordu. O zaman evde oturamıyordu kocası. Belki Cathy'den kolayca hazırlanacak donmuş yemekler konusunda bilgi almalıydı. Evet, evet, yarın böyle yapacaktı. Aklına Jock'un kardeşi Kenneth geldi, sonra da dengesiz karısı Kay. Karmaşık hayatlarına bulaşmamakla ne kadar iyi ettiğini düşündü Hannah. Yoksa o çocuklar başına kalabilirdi. Bomboş kocaman bahçeye göz gezdirdi.

“Neil ? Ben Simon. Kendimize ait bir yerlerde hiç paramız var mı? Cep harçlığı filan için demek istedim.”

“Her hafta haftalığınızı vermiyorlar mı?”

“Evet ama sadece bir pound, o da yetmiyor.”

“Neye yetmiyor, Simon?”

“Lizzie ve Muttie'ye ayrılmadan önce teşekkür etmek için ufak bir hediye almak istedik de.”

“Onlar sizden hediye beklemiyorlar” dedi Neil çocuğun içini rahatlatmak için.

“Bekledikleri için değil, Neil. Biz onlara bir şey vermek istiyoruz. Bize o kadar iyi davrandıkları için, sonra Hooves'u aldılar. Para vererek aldılar. Muttie Hooves'a bir haftalık kazancını yatırdı.”

“Biliyorum. Onlar sizin paranız olmadığını biliyorlar ama.”

“Bizim onlardan çok daha fazla paramız var. Evimizi düşün Neil. Ne kadar büyük ! Sonra bankada paramız... St. Jarlath's Crescent çok ufak bir ev.”

“Onlara yeni bir ev almayı düşünmüyorsun umarım, Simon.” Neil gülüyordu.

“Hayır. Onlar bu evi seviyorlar. Muttie'ye ganyan bayiine gittiğinde kullanacağı iyi bir dolmakalem almak istiyorduk, o da iki pound. Iizzie'ye de bacaklarını ısıtacak uzun çoraplar.”

“Anlamadım?”

“Dizleri ağrıyor. Havayı soğuk ve nemli buluyor. Saf yünden uzun çorapları olsa ısınır, ağırları da geçer diye düşündük.”

Neil yutkundu.

“Çoraplar dört pound. Sonra Cathy'ye de bir hediye vermek istiyoruz. Bizi sağa sola arabasıyla götürdü. Maud saç spreyine ihtiyacı var diyor. Saç spreyi saçları birbirine yapıştıran yapışkan türü bir şey. Onların da değişik fiyatları var. Ortalama fiyatı olan bir sprey alalım diyoruz. İki pound kadar.”

“Hepsi birden sekiz pound ediyor. Sekiz pound işinizi görür mü?”

“Evet, aşağı yukarı.” Simon tam olarak emin değildi.

“Sesinden başka bir şey .daha olduğu anlaşılıyor. Söyle bakalım.”

“Hooves'a bir kutu mama almak istiyoruz, bir de sana bir şey vermeyi düşünüyoruz. Bizim için o kadar yorulmadığını biliyoruz, ama yine de sana ufak bir hediye almak istiyoruz.”

“Çok ince bir düşünce” dedi Neil canının sıkıldığını belli etmemeye çalışarak.

“Ne diyorsun ?” dedi Simon, ana fikirden uzaklaşmaktan korkarak.

“On iki pound işinizi görür sanırım. Hatta belki biraz para da artırabilirsiniz.”

“Çok uygun görünüyor. Teşekkürler, Neil.” On pounda razı olmaya hazırlanan Simon'ın keyfine diyecek yoktu.

“Şimdi sorun bu paranın transferinde.” Neil işi ciddiye alıyordu.

“Bu da ne demek?”

“Bankada hesabınız olmadığına göre, size bir çek göndere-mem. Bana kalırsa bu işi nakitle yapmak zorundayız.”

“Yani bir zarf içinde para vermek mi demek istiyorsun, Neil ? Harika olur.”

“Tamam, hiç sorun değil. Bugün elinizde olur.”

“Cathy'ye mi vereceksin? Onun bilmesini istemiyoruz da...”

“Burada değil. Ona hiçbir şey söylemem. Parayı ben getiririm.”

Telefonu kapattıktan sonra bir süre ikizleri düşündü. Ne kadar değişik iki çocuk, dedi kendi kendine. Cathy harikalar yaratmıştı. Yine de insanın tüm vaktini alan iki yumurcaktı işte. İkizleri yakından tanımak Cathy'yle birlikte gelecekleri konusunda en doğru karar vermelerine yardım etmişti. Başkalarının çocuklarına mükemmel davran, ama kendin asla çocuk yapma!

Öğle yemeğinde Joe Feather'ın ne kadar kararlı olduğu görülüyordu. Yapılması gerekenleri hiç unutmuyordu. İş hayatına uygun

hızlı işleyen bir kafası vardı, ama geniş bir hayal gücü olmamasından yakınıyordu. Dublin'in moda dünyasından çok uzak kalmıştı. Önce kendi dalındaki rakipleri tanımalıydı. Sonra rakiplerinin ba-şanh ve başansız olduğu yönleri öğrenmek istiyordu. Dublin ile taşra arasında hazır giyim pazarındaki farklı akımları merak ediyordu. Haywards gibi parası bol insanlara hitap eden, ünlü moda-cıların giysilerini satan bir mağazanın neden daha ucuz giysilere kaymakta olduğunu sorguluyordu. Shona, Haywards'ın iki giysiye servet yatırıma hazır kadınlar yerine yaz sezonu için iki, üç kıyafet alan, yılbaşı sırasında tüm gardıroplarını yenilemekten kaçınmayan genç müşterileri, yirmili yaşlardaki kadınları çekmeye çalıştığını anlattığında zeki bakışlarla kadını dinliyordu. Geraldine ise halkla ilişkiler konusunda farklı taktikler sunuyordu. Moda yazarları ile mağazaların satın alma görevlilerini öğle yemeklerine davet etmek; finansal konularda uzman gazetecilerle hazır giyim eşyalarını İrlanda'ya ithal etme yollarının tartışılacağı söyleşiler hazırlamak gibi projeleri epeyi pahalıydı.

“Hem çok pahalı hem de gereksiz sorulara açık bir proje” dedi gülerek Joe.

“Haklısın” dedi Geraldine. “Ama bütün seçenekleri göstermem gerekiyordu. Benim önerim...” dedikten sonra defileden önce basın için düzenlenecek davetten, Ricky'nin önceden çekeceği fotoğrafların arasından gazete ve dergilere gönderilecek olanları seçmeye, defilede hangi kuaför ve makyajcının kullanılacağına kadar uzanan bir dizi öneride bulundu. Joe Feather kimi zaman onaylayarak, kimi zaman tartışarak hızla not tutuyordu. Bu tartışma yanm saatlerine ve her biri için birer bardak şaraba mal oldu.

“Ben şimdi sana kabul ediyorum, lütfen yapalım, diyorum. Unutma ki giysilerin sadece üçte biri bana ait. İki ortağım seni ararsa onlarla konuşmayı kabul eder misin ?” diye sordu Joe.

“Tabii konuşurum” dedi Geraldine. “İstersen bir teklif hazırlayıp e-mail'le onlara gönderebilirim. Böylece söylemek istediklerimizi daha kolay anlatırlar. Hepimiz vakit kazanmış oluruz. Yarın sabah saat on birden önce gitmiş olur. Nasıl, uygun mu, Joe ?”

“Olağanüstü bir kadınsın, derim.” Bardağını Geraldine'in şerefine kaldırdı.

“Ah, Joe, unutmadan, gazetecilerle konuşurken en mükemmel halini takınmaksın. Çoğu çok zordur, sadelikten uzak birer primadonna gibidirler. Senin gibi İrlanda şivesiyle konuşan, yetenekli ve yakışıklı genç bir erkekten çok etkileneceklerdir.”

“Ben mi?” Şaşkınlığı içtendi.

I

Cathy gülümsedi. Feather kardeşler ne kadar yakışıklı olduklarının farkında değillerdi; bu da onları daha çekici kılıyordu.

“Geraldine haklı, Joe. Hiç benim tipim değilsin. Ama senin yüzeysel ve çekici bir yanın var, bütün kadınların ağaçtan düşen olgun meyveler gibi önüne dökülüp sana saldırmalarını sağlıyor” dedi Cathy gülerek.

“Ah Cathy, kalbimi kınıyorsun. Yüzeysel dedin değil mi ? Senin tipin değilmişim, öyle mi? Beni yaralayacak başka ne söyleyeceksin diye merak ediyorum.” Kalbi kırılmış gibi davranıyordu.

Chicagoluların düğünü konusu açıldığında hepsi Cathy'nin beklediğinden daha yardımcı oldular. Cathy içinden bu konuşmaları keşke Tom da duysaydı diye düşündü. Az önce Joe'nun yaptığı gibi Cathy de hızla not alıyordu. Joe kiraladıkları salonu merak ediyordu. James Byrne'ün tanıdığı bir papazın bağlı olduğu semt kilisesine aitti salon. Kiliseye gelecek her türlü gelir papazı çok mutlu ettiğinden fiyatı da uygundu. Cathy, Tom'la birlikte salonu görüp beğenmişti. İki bölümü vardı, bir bölümünü resepsiyon ve kokteyle, diğerini yemeğe ayırmak mümkündü. Yemek sırasında kokteylin yapıldığı kısım misafirlerin dans etmesi için boşaltılacaktı. Yüz kişinin rahatlıkla sığacağı bir mekândı. Mutfağı ve vestiyeri elverişliydi. İstedikleri dekorasyonu yapabileceklerdi. Mari-an, bayraklarla süslenmiş İrlanda ve Amerika temalı bir dekorasyon istiyordu. Joe, salonu Amerikan ve İrlanda bayraklarıyla süslemeyi abartılı buluyordu. Shona ise hiç abartılı olmadığını, konukların çok hoşlanacağını düşünüyordu. Binlerce kilometre uzaktan bu törene katılmak için gelen Amerikalılara güzel bir jest olur, diyordu. Geraldine belirli bir bütçe içinde kalmaları gerekip gerekmediğini sordu. Cathy, “Evet bütçe kısıtlı, ama Marian'ın hatırı için bütçeyi biraz aşacağız” diye yanıtladı. Joe, büfelere koyacakları yemekler üzerinde durdu. Geraldine, amacın insanların yaklaşmasını sağlamak olduğunu söyleyerek, oturma düzeninin çok ayrıntılı biçimde düşünülmesi gerektiğini belirtti. Shona ise, yeni bir akımdan söz etti, birbirini tanımayan insanları yan yana oturtmak yerine, her iki ailenin kendi yakınlarıyla oturmalarını sağlamanın daha iyi olduğunu anlattı. Geraldine yakın zamanda gittiği gösterişli bir düğünden, konukların her yeni yemek getirildiğinde yer değiştirdi jinden söz etti. “Böylelikle herkes daha çok insan tanımaya fırsat buluyor” dedi. Joe da düğün sahiplerinin etrafı çiçeklendirilmiş bir podyumda tebrikleri kabul ettiğini söyledi. Cathy ise Marian'ın, vatanını terk eden çoğu insan gibi düğünün İrlanda örf ve âdetlerine uygun ve geleneksel olmasını istedi-

ğini söyledi. Geleneksel kavramının herkese göre değiştiğini de unutmamak lazımdı.

“Aramızda tek evli olan sensin, Cathy” dedi Joe. “Sen nelerden hoşlanıyordun ? Senin düğünün nasıldı ?”

“Benim düğünümün nasıl olduğunu öğrenmemen daha iyi, inan bana öyle” dedi Cathy. Sesinde hafif bir pişmanlık okunuyordu.

“Yok canım, abartıyorsun. O kadar kötü değildi” dedi Geraldine.

“İyi yönleri senin sayende oldu” dedi Cathy. O günü kurtardığı için teyzesine gönül borcu vardı. “Resepsiyonu Peter Murphy'nin otelinde verdik. Harika bir sombalığı olduğunu hatırlıyorum. Anneme sakinleştirici vermek zorunda kalmıştık, babama da rüşvet. Neil'in annesi ile babası sadece otuz beş dakika kalmışlardı. Papazımız hiç fena değildi. Herkese gereken sözleri söylüyordu, ama kimse söylediklerini dinlemiyordu, o kadar. Annemin başı gittikçe eğilirken Hannah'nın burnu havaya kalkıyordu.”

Anlattıklarını duyanlar gülmeye başladı, oysa Cathy çok ciddiye. “Ne demek istediğimi anlamıyorsunuz, oysa her söylediğim doğru. Aslında sessiz sedasız Londra'da evlenip, Yunanistan'a gitmek istiyorduk, ama ailelerimize bir düğün borçlu olduğumuzu düşündük. Neil Mitchell ailesinin tek oğluydu, ben ise evde kalan tek Scarlet'tim. Ailelerimizi hayal kırıklığına uğratmamak için o düğünü tertiplemiştik. Ne kadar yanılmışız! Aman Tanrım, ne büyük yanlıydı!” Yüz ifadesi katıydı.

Geraldine havayı yumuşatmak istedi. “Gelen haberlere göre Marian senden farklı, kendinden önceki nesillerin isteklerine kulak astığı yok, o sadece kendi istediğini yapıyor.”

“Ne istediğini biliyor mu ? Ona göre İrlanda, aralarında Simon ve Maud adlı çocukların da olduğu sıçrayan dansçılar demek. Bana kalırsa tanıdığı bütün Amerikalılara burasının Sessiz Adam filmindeki Maureen O'Hara'larla dolu olduğunu söylemiştir.”

“Aferin ona” dedi Joe.

“Müşteri her zaman haklıdır” diye ekledi Shona.

“Bir davetin yemeğinden çok havası önemlidir bence” diye ekledi Geraldine.

“İkramı gerçekleştirecek şirkete duyduğunuz güven için sonsuz teşekkürler” dedi Cathy gülerek.

“Yok canım, onu demek istemediğimi sen de biliyorsun.” Geraldine hızla tüm önerileri, karşı çıkanlar ile onaylayanların savlarını derleyip topladı. Berrak ve hızlı düşünce şekli, iş hayatında nasıl böylesine yükseldiğini anlatmaya yetiyordu. Sonunda Cathy'nin eline somut bir plan verildi.

Dördü birden hızla sofrayı topladılar, kısa bir süre sonra Sho-na ile Joe işe gitmek üzere ayrıldılar. Cathy pencereden arabaya binmelerini izledi, başını çevirdiğinde Geraldine kanepede oturuyordu. Önünde iki bardak şarap vardı. “Emin değilim...” diye söze başladı Cathy. “Lütfen otur, Cathy.” Sesi kararlıydı. Ricadan çok bir emir gibiydi. “Peki.”

“Neyin var, Cathy ? Derdin ne ? Bana açıklamanı istiyorum. Lütfen.”

“Ne demek istediğini anlayamadım” dedi Cathy kekeleyerek. “Beni aptal yerine koyma. Seni doğduğun günden beri tanıdığımı unutma. Doğduğun sabah Lizzie'yi görmek için okuldan kaçmıştım. Haykırmaların ve ağlamalarının Lizzie'yi o gün korkutmaya başladın. Her şey mükemmelmiş gibi bana numara yapmaktan vazgeç. Yıllardır birçok zorluğu birlikte aştık, şimdi birbirimize yalan söylemeye kalkarsak ayıp olur. İki şeyden biri: ya bir davranışla veya söylediğim bir sözle seni üzdüm ya da benimle ilgisi olmayan bir derdin var.” Ayaklarını altına almış kanepede oturan teyzesi yaşından on yaş genç duruyordu. Lacivert bej tayyörüyle evinde basit bir çalışma yemeği veren bir kadından çok, Quentin's'e gitmeye hazırlanan şık hanımlara benziyordu.

Cathy bir süre sustu, sonra, “Hangisi olmasını tercih edersin, Geradine ?” diye sordu.

“Tabii ki söylediğim veya yaptığım bir şeye canının sıkılmış olmasını tercih ederim. O zaman gerekirse neden olduğunu açıklar, senden özür dilerim, olur biter. Hasta olduğunu öğreneceğime veya evliliğinde sorunlar yaşadığını söyleyeceğine, bu şıkkı bin kere tercih ederdim.” Cathy susuyordu.

“Sana tekrar sorabilir miyim? Sorun nerede?” “Hem ikisi hem de hiçbiri.” Geraldine bekliyordu. “Peki” dedi Cathy sonunda. “Saçma ve çocukça bulacaksın, ama erkeklerden hediye aldığım öğrenince çok canım sıkıldı.”

Geraldine başını kaldırdı, yüzüne baktı. “Ciddi olamazsın.” “Çok ciddiğim. Para almak gibi bir şey Geraldine... Çok yakışsınız. Buna ihtiyacın yok ki. Tanrı aşkına hepimizin özendiği insansın sen, örnek aldığımız kadın...”

“Ve bu saati Freddie'nin aldığını öğrenince benim hakkımdaki bütün düşüncelerin değişti, öyle mi?”

“Evet, galiba öyle. Ve daireyi Peter'ın aldığını ve başka birinin

müzik setini aldığını ve bir diğerinin halıyı aldığını öğrendikçe... Kim bilir belki de buradaki her şeyi sana biri vermiştir.”

Geraldine'in ifadesi buz gibiydi. “Beni aşağı görüyorsun. Beni, arkadaşımı... birkaç hediye kabul ettiğim için.”

“Evet, öyle görüyorum. Öyle lüzumsuz, öyle yakışsınız bir şey ki. Senden hoşlanan bu erkeklere aşık değilsin, Geraldine. Hiçbirine âşık olmadın. Onlar sadece... sadece... karın doyurmaya yarıyor diyeceğim, ama o da değil. Senin güzel bir işin var.”

“Devam et.”

“Bu konuya hiç girmemeliydik. Burada oturmuş sana bunları söylerken kendimi ucuzlamış hissediyorum. Bana ve tüm aileme sergilediğin cömertliğe karşılık böyle konuşmak çok ayıp geliyor.”

Geraldine soğukkanlı, hareketsiz ve sakindi.

“Ama beni sen zorladın. Peter Murphy'nin evine kolaylıkla gelebilmenin nedenini şimdi daha iyi anlıyorum. Senin gözünde hiçbirinin en ufak bir önemi yok da ondan. Her şey bunlar içindi.” Eliyle odayı gösterdi. Yüzü kıpkırmızıydı, canı sıkılmıştı. Geraldine ise tepkisizdi. “Şimdi sıra sende. Senin bana söyleyeceklerinde. Bakalım ne diyeceksin. Beni konuşmaya mecbur eden sensin. Yaptım işte. Cevabın taş gibi sessiz kalmak mı olacak ?”

“Hayır, Cathy. Ama af dileyeceğimi sanma. Bir an bile af dilemeyeceğim.”

“Bu yaşantınla gurur duyduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Hayatımla gurur duymuyorum, ama utanmıyorum da. Benimki sadece bir yaşam biçimi.”

“Hiçbirini sevmedin, değil mi ? Haklıyım değil mi ?”

“Teddy'ye âşıktım.”

“Teddymi?”

“Evet, Teddy'ye âşıktım, o da bana. Ama benim için karısını terk edecek kadar değil.”

“Ama çok eskidendi. O zamanlar insanlar karılarını terk etmezlerdi.”

“Ortaçağ'da değildik, yirmi iki yıl önceydi. Ve insanlar o zaman da Teddy gibi söz verirler sonra da karılarını terk ederlerdi. Teddy'ye güvenmiştim... özellikle de hamile kalınca.” Cathy kulaklarına inanamıyordu. “Ama sonuç beklediğim gibi olmadı.” Sesi donuktu. Cathy kımlıdamaktan korkuyordu. “Nedenini tam olarak hatırlamıyorum, ama zamanlamanın çok kötü olduğuna karar verdik. Kızlarından biri ya okula yeni başlıyordu veya bitiriyordu ya okulundan nefret ediyordu veya okulunu çok seviyor-

du. Buna benzer önemli bir nedeni vardı. Hepsi bir, değil mi?” Cathy derin derin nefes aldı. Duydukları korkunçtu. “Çocuğu doğurmaman gerektiği anlamına mı geliyordu ?” Uzun bir sessizlik. “İsteseydim çocuğumu doğurabilirdim, ama o zaman Teddy'yi kaybedeceğim kesindi. Ben de çocuğu kaybetmeyi tercih ettim. Arkadaşlarından biri doktordu. Sonunda çok iyi bir doktor olmadığı meydana çıktı. Ben de işi epeyi geciktirmiştim. Çok zor oldu. Sanırım doktor tam olarak ayık değildi. Ondan sonra artık çocuğum olamayacaktı. Hiçbir zaman.”

“Geraldine!” Cathy'yi yıldırım çarpmış gibiydi.

“Daha sonra sinirlerim bozuldu. Bunu anlamak kolay, yine de Teddy'nin beni teselli edeceğini sanıyordum, oysa beklediğim gerçekleşmedi. Sinirliydi, korkuyordu. Tepkimden çekiniyordu. Ailesini alıp seyahate çıktı. İşte böyle sevgili Cathy. Aslında çok etkileyici görünüyor, ama ben o günden sonra âşık olmak gibi bir lükse kendimi kaptırmamaya karar verdim. Birlikte olduğum, arkadaşlık ettiğim erkekler yatağımdan ve dantel çamaşırlarımdan hoşlandıkları kadar benimle birlikte olmaktan ve konuşmaktan da hoşlanıyorlar. Hiçbirine, hiçbir şey için bağlı olmadım. Hayat boyu bağlılık veya bir yuva veremediklerine göre, onun yerine altın saatler veya ayağının altındaki halılardan veriyorlar. Bütün bunlar seni üzüyorsa, beni eskisi kadar beğenmiyorsan, aşağılıyorsan çok üzgünüm.” Cathy'nin suçlamalarını tekrarlıyordu. “Söyleyeceklerim bu kadar. Onuruna dokunduysa üzgünüm, çünkü bu benim hayatım ve benim onuruma dokunan hiçbir şey yok.”

“Kendimden öylesine utaniyorum ki, ölmek istiyorum.”

Geraldine içini çekti. “Unut artık Cathy. En azından hislerini açıklama cesaretini gösterdiğin için seni tebrik ederim. Şimdi sıra ikinci konuya geldi. Benimle ilgisi olmayan konuya.”

Cathy teker teker konuşmaya başladı. “Seninle ilgili yaptığım yakışsız konuşma burada bitti. Ama galiba hamileyim, bu da şu sırada en istemediğim şey...”

Altıncı bölüm

Haziran

“Kaçta geliyor?” diye sordu Tom.

“Kim?”

“Özür dilerim ama bütün bunları kendini kayınvalidene beğendirmek için yaptığını sanmıştım. Gümüşleri onun için parlattığını, etrafı onun için silip süpürdüğünü düşündüm.”

“Ah, Tom. Affedersin. Kafam başka yerdeydi. Hannah yanımda gelecek.”

“Öyleyse patenleri takıp hızlanalım. Gidip çorbayı yapayım.”

Cathy birden büyük bir suçluluk duydu. Yerinden fırladı. Tom sabahın beşinden beri buradaydı. Kendisi ise zar zor dokuzda gelebilmişti. Tom önce ekmeği Haywards'a teslim etmiş, dönüşte balıkçıya uğramış, şirketlerine verilen yüklü miktarda çorba siparişi için gerekli bütün sebzeler ile kocaman bir kemik almış, sonra da ikisine kahve yapmıştı. Dün akşam Neil'e hiçbir şey söylememişti tabii. Zaman bulamamıştı. Geraldine'in yanında saatlerce ağlamış eve bitkin dönmüştü. Geldiğinde Neil'i kitaplarına gömülmüş, dalgın dalgın çalışırken bulmuştu. Geraldine onu teselli etmeye çalışmış, boşuna korkuyorsun, hamile filan değilsin demişti. Doktora gitmeden önce evde bir gebelik testi yapmasını salık vermişti. Şimdilik Neil'e hiçbir şeyden söz etmemesi gerektiğine inandırmıştı genç kadını.

“Çok özür dilerim Tom. Bana şu bıçağı verir misin ? Domatesleri ve reyhanı doğramaya başlayayım.”

“Konserve olduğunu düşünmesin sakın” dedi Tom.

“Yok canım... hem düşünürse düşünsün.”

“Bakıyorum birden çok cesaretlenmişsin.”

“Hayır, aslma bakarsan hâlâ dehşete kapılıyorum, sadece artık onu memnun etmemin imkânsız olduğunu kabullendim, o kadar.”

Bu da işimi biraz daha kolaylaştırdı.”

“Bana kalırsa bu sabah eline bıçak alman doğru değil” dedi Tom. “O gelene dek etlerini lime lime doğramandan korkuyorum. Tehlikeli işleri bana bırak.”

“Harika. Ne yapmamı istiyorsun ?”

“Sofrayı kur, çiçek getir.”

Avluda tekerlekli bir araba içinde harika saksılar diziliydi. Sofrayı çiçeklerle süslemek gerektiğinde bir saksı begonya veya papatyayı pirinç bir kaba yerleştirmeleri yeterliydi. Davet sona erdiğinde saksı gerisin geriye arabaya dönerdi.

“Fazla iş yüklediğini söyleyemeyem” dedi Cathy.

“Bir de gülümseme provasına başla. Hannah Mitchell'in şirkete son gelişini hatırlıyor musun? Mantosu, annen ve diğer birkaç konu hakkında balıkçılar gibi bağınıydun kadına.”

“O günden beri hepimiz çok yumuşadık” dedi Cathy, yüksekte atarak.

“Yumuşamamız gerekiyordu zaten” diye ekledi Tom bir yandan et suyunu tencereye doldururken.

“Düşün! Bugün eve otobüsle gideceğiz” dedi Simon kardeşine.

“Hem de tek başımıza. Muttie'siz.”

“Bazen okulun yakınlarından geçermiş, öyle dedi. O zaman bizi otobüse kadar götüreceğini söyledi.”

“Genellikle kürkçüye ya da bahisçiye gittiğine göre okul hiç yolunun üstünde değil” dedi Maud.

“Başka türlü Hooves'u nasıl göreceğiz?” dedi Simon. Hüzünlü bakışlarla birbirlerine baktılar. Hiç konuşulmamış olmasına rağmen, St. Jarlath's Crescent'ı sık sık ziyaret edemeyeceklerinden emindiler.

“Çok şeker bir kadın olduğunu biliyor muydun ?” diye sordu Freddie. Geraldine'in ofisinde birlikte kahve içiyorlardı. Yakında tanıtımına başlayacakları İtalyan villalarını konuşmak için buluşmuşlardı. Aynı zamanda da Geraldine'in yeğeni ile ortağının üstlendiği özel daveti de konuşuyorlardı.

“Biliyorum” dedi Geraldine. “Son derece hoş giden biri olduğumu da biliyorum, ama şimdi birdenbire nereden aklına geldi ?”

“Pauline'le vereceğimiz davetin başarılı olmasını en az benim kadar istiyorsun” dedi. Hayretler içindeydi.

“İstemem için hiçbir neden yok ki Freddie. Bana verdiklerinin dışında senden hiçbir şey beklemiyorum. Seninle birlikte ol-

mak, ilgi alanların, üzüntülerin ve eşsiz sevgin... Davetinle ilgilenmem için ne sebep var? Neden her şeyin iyi geçmesini istemeyeyim ?”

“İnanılmaz birisin Geraldine. Gerçekten iyi geçmesini istiyorsun.” Freddie Flynn ilk kez böyle bir kadınla karşılaşılıyordu.

“Fransızların metresler hakkında ne dediklerini biliyorsun, değil mi ? Dikkatli ve ağzı sıkı olmalı, erkeğin aile hayatına, çocuklarına, özellikle de mal varlığına zarar vermemeli derler.” Sıcak bir gülümsemeyle erkeğe bakıyordu.

“O kadar azla yetiniyorsun ki Geraldine” dedi kısık bir sesle.

“Hiç de değil. Bana öyle çok şey veriyorsun ki.” Eliyle ofisini gösterdi, kendine ait işyerini. Kolunda pırlantalı bir saatin ışıkları göze çarpıyordu.

“Demek ki Cathy eve gelecek ve Pauline'le bütün ayrıntıları görüşecekler, öyle mi ?”

“Evet, ya Tom gelir ya da Cathy. Müşterilere sırayla gidiyorlar. Tom da en az Cathy kadar deneyimlidir.”

Eve gidenin Tom olmasını temenni ediyordu. Zavalı Cathy'nin durumu, işi sıkı tutmasını engelleyebilirdi.

“Sizi görmek ne güzel Mrs. Mitchell. Ne kadar iyi görünüyorsunuz.”

“Teşekkür ederim Shona.” Hannah saçlarını düzeltti. “Kuaförde muhteşem bir saat geçirdim. Cathy'yle öğle yemeği yiyeceğiz de... Ona ufak bir hediye alayım dedim. Ne önerirsiniz?”

“Başka birisi için olsa Scarlet Feather yapımı ekmeklerden götürün derdim, ama o ekmekten nasıl olsa yiyeceksiniz. Çiçek olabilir veya özel bir sabun ?”

“Ekmekler iyi gidiyor, öyle mi?”

“Ne lokantada kalıyor ne de rafta. Hepsi satılıyor. Tom'a redde-demeyeceği bir teklifte bulunacağımızı söyledim. Gelip bizimle çalışması için.”

“Şu hale bakın” dedi Hannah. Hiç beklemediği bir yanıt almıştı.

“Neyse, size güzel bir öğle yemeği temenni ederim Mrs. Mitchell. Sizin yerinizde olmak isteyen o kadar çok insan var ki.”

“Evet. Farkındayım” dedi Hannah rahatsız bir sesle.

Hizmetçisinin kızının hazırladığı yemekleri yemek için davet edilmesini asla şans olarak kabullenemiyordu. Bu düşünceleri kafamdan kovmalıyım, diye düşündü. Yoksa her zamanki gibi sebepsiz yere ağzından herkesin hakaret sayacağı sözler kaçıracağı; Neil için çekecek, Jock için çekecek, Cathy de delirecek.

Sakın zavallı Lizzie deme. Aslında bu sadece bir kelime, ama gel de Cathy'ye bunu anlat.

James Byrne, o akşam yemek yapmaya karar verdi. Hazırladığı o meşhur davetin yemeğini değil, sadece provasını... Rastlantı eseri Martin Maguire Dublin'deydi. Pişirdiklerini birlikte deneyeceklerdi. Cathy ile Tom'un bıraktıkları ayrıntılı tarifleri çıkardı. Alışveriş konusunda öneriler bile vardı listede. Günlerden pazarteydi. Yapacak bir işi yoktu. Elinde listesi, onların tavsiye ettiği markete gitmeye karar verdi. Böylesine özel bir münüyle karşılaşınca Martin Maguire'in ne kadar şaşıracağını düşündü. James için eşi bulunmaz bir fırsattı. Tom ve Cathy'yle birlikte iki akşam o kadar iyi vakit geçirmişti ki, keşke birkaç akşam daha birlikte olabilecek bahaneler bulsam, diye düşündü. Ama insanlara yaklaşmanın, onlara bağımlı olmanın bedeli ağırdı. Bir daha bu bedeli ödememeliydi.

Çocuklar okula gidince Muttie, “Onlar olmayınca bu evin tadı kaçacak” dedi. “Hem o insanlar çocukların ödev yapmaları için bizim gibi uğraşmayacaklar.” Üzüntülü bir tavırla başım sallıyordu.

“Ama onlar bizden daha bilgili insanlar” dedi Lizzie.

Kendinden üstün insanların çocuklarını evine almış olmaktan hep rahatsızlık duymuştu.

Muttie'nin bu konuda hiç tasası yoktu. “Disiplin meselesi” dedi. “Bu evin kendine göre sıkı kuralları var.” Sonra gazetedeki at yarışları sayfasını incelemeye koyuldu. Hooves, hüznle başını dizlerine dayamıştı; çocukların, Muttie'nin kansı diye adlandırmakta ısrar ettikleri kadın ise kuralları olan evden çıkıp kendinden üstün insanların evlerini temizleme için hazırlanıyordu.

Joe Feather kardeşini aradı.

“Öğleyin sana bir tabak sosis ve bir bardak bira ısmarlayabilir miyim ?” dedi.

“Ne kadar isterdim Joe. Ama erken olmaz. Cathy'nin kayınvalidesi için şirkette yemek hazırlıyorum.”

“Kalabalık bir yemek mi ?”

“Yok canım, sadece ikisi.”

“İki kişilik bir yemek ha ? İşler kesat olmalı! Yoksa çocuk oyuncuğu bir şirkete mi para yatırdım ?”

“Yok canım, saçmalama. Bu sadece sosyal bir yemek.”

Nerede buluşacaklarına karar verdiler.

“Cathy'ye sevgilerimi gönderiyorum. Dün için ona teşekkür ettiğimi söyle.”

“Hey, dün Joe'yla birlikte olduğunuzu söylemedin” dedi Tom. “Bu sabah hiçbir şey söylemedim, çünkü sarhoş gibiyim. Geral-dine'in evinde buluştuk, Chicagoluların düğünü konusunda çok yardımcı oldu. Gerçekten, sana söyleyecektim. Çok not aldım.” “Geraldine'de ha? Aşağısı kurtarmıyor, desene?” “Şirkete yatırdıkları paraları çekmeyi düşündüklerini filan sanma. Sadece Joe'nun düzenleyeceği defileyi konuşmak için bir araya geldik.”

“Mankenlerden biri de Marcella olacak. Ne harika, değil mi?” “Harika” dedi Cathy. Bir yandan da kız arkadaşının mankenlik yapacağı defilede iç çamaşırı teşhir edeceğinden haberi var mı, diye düşünüyordu.

“Buyurun Mrs. Mitchell” Tom'un gülümsemesi daima etkili olurdu.

“Hımm, şey... Tom'du değil mi?”

“Evet Mrs. Mitchell. Gerçekten Tom. Ne kadar harika görünüyorsunuz.”

Kadın yine elleriyle saçlarını düzeltti. Düzenli olarak iyi bir kuaföre gitmek kadar akıllıca bir şey olamazdı. Cathy birçok şeyde olduğu gibi bu konuda da ne kadar aptalca hareket ediyordu.

“Hepimizin, bir arada olacağını bilmiyordum.”

“Yok yok, ben sadece size servis yapacağım, sonra da toz olacağım.”

“Haywards için harika ekmekler yaptığınızı duydum.”

“Teşekkür ederim, çok nazik davranıyorlar. Denemeniz için masaya birkaç örnek bıraktım. Eve götürmeniz için de bir paket.”

Tom Feather'ın gülümsemesi sonunda etkisini gösterdi. Han-nah Mitchell gülümsüyordu.

“Çok iyi kalpli bir çocuksun” dedi son aylarda birçok orta yaşlı, orta sınıftan kadının söylediği gibi.

Cathy bekliyordu. Pembe-lila renkli elbisesinin çok yakıştığı söylenemezdi. Yüzü bembeyazdı, saçlarını lastikle toplamıştı.

“Hoş geldiniz Hannah” dedi dümdüz bir sesle.

“Burada olmak büyük bir zevk, aman Tanrım her şey ne kadar güzel!”

Kadın etrafa bakıyordu. Tom içinden Cathy'nin sıcak bir karşılık vermesini diledi. Yoksa her şey boşuna olurdu. Cathy'nin de

ORHAN KEMAL

gülümsediğini görünce içi rahatladı.

“Burası kabul salonumuz. Müşterileri oturtup hayallerindeki davetten çok daha görkemli bir şey yapmaya ikna ettiğimiz yer.”

“Çok zevkli” dedi Hannah. Beğenisini belli ederken dış biletiği gözden kaçıyordu. “Güzel renkler seçmişsiniz.”

“Perdeleri ve koltuk örtülerini annem yaptı” dedi Cathy.

Hannah'nın kulaklarına inanmadığı belliydi. “Lizzie mi? O her zaman... her zaman el becerisi vardı” dedi sonunda.

Tom rahat bir nefes aldı, kadınlara birer bardak seri verdi, mutfağa yöneldi.

“Ne olursun, o sandvici.ya ye ya da at, ama lütfen tahlil etmekten vazgeç” dedi Joe, küçük kardeşinin sandviçin içindeki malzemeleri teker teker incelemesine gülerken.

“Bunun için kaç para aldıklarına bakar mısın Joe. Ciddiyim, lütfen bak. Perişan bir domates dilimi, bir dilim plastik peynir, ölmüş bir salata yaprağı, tam kaynamamış ve rengi kaçmış yumurta, bir kaşık ucuz salata sosu... Utanmadan bir de “Yaz Salatası Sandviçi” diye ad koymuşlar. Bu ülkeye gelen yabancılar ne düşünür, söyler misin! Bizim hakkımızda neler söylerler?”

“Sus artık, başka bir şey ye.”

“Senin yaptığın gibi kavrulmuş sosis mi yememi istiyorsun? İnsanlarda prensip kalmamış.”

“Annemi ne yapacağım ?” diye sordu Joe.

“Nesi var?”

“Son zamanlarda sık sık uğruyorum” dedi Joe.

“Biliyorum Joe, aslına bakarsan bunun onlar için bir anlam taşıdığını sanmıyorum.”

“Senin gün aşın uğradığım söylüyorlar bana.”

“Geçerken uğruyorum. Bana zor gelmiyor.

“Uydurma Tom, Fatima kimin yolu üzerindedir ki ?”

“Yapmam gerekiyor Joe. O kadar önemli değil.”

“Hepsini senin başına sardığım için özür dilerim.”

“Sen Londra'daydın, hem şimdi üstüne düşeni yapıyorsun. Benim yükümü hafifletiyorsun.”

“Peki, peki. Annemi ne yapacağım? Defileye gelmek istiyor.”

“Bırak gelsin. Olmaz mı?”

“Tabii ki olmaz.”

“Ben göz kulak olurum.”

“Konu o değil. Giysiler. Annemin görmesini istemiyorum.”

“Neden görmesin ? Bizim tanıtım davetimize pekâlâ geldi. Çok hoşlandığım sanmıyorum, ama geldiğine sevindi.”

“Ama Tom, giysiler...”

“Giysilerin nesi var?”

“Mayo, iç çamaşın, her tarafta yan çıplak kızlar... Annem düşer, ölür.”

“Sadece çamaşır defilesi mi ?” dedi Tom. Birden içinde büyük bir boşluk hissetti.

“Çoğu.” Joe kardeşinin yüzüne baktı. “Marcella söylemedi mi?”

Neil, Quentin's'e girer girmez şık giyimli Brenda Brennan'ı aradı.

“Hakiki bir gangsterle yemek yiyeceğim Brenda. Beni sarhoş etmek için içirmeye çalışacak. Votka bardağımı her seferinde tonikle doldurmalannı sağlar mısın, benim gerçek votka içtiğimi sanması için?”

“Ama biliyorsunuz faturaya votkanın fiyatını yazmam doğru olmaz Mr. Mitchell.”

“Bir çare bulursun. Başka bir yemeğin fiyatını düşük gösterirsin.”

“Uzun zamandır bu işin içindeyim Mr. Mitchell, başınızı eğip önünüze bakarsanız sizi hızla masanıza götürürüm, böylece yan tarafta yemeğini bitirmek üzere olan babanızla karşılaşmamış olursunuz.”

Neil, Brenda'mn dediklerini yaptı.

“Dünyayı sen idare etmeliydin Brenda!” dedi Neil. Ardından babasının kendinden otuz yaş küçük bir şansınla lokantayı terk ettiğini gördü.

“Çoğu zaman ben de aynı şeyi düşünüyorum” dedi Brenda içini çekerek.

“Nefis bir yemektir. O domates çorbası, ne kadar güzeldi, sonra o ekmeğe, aman Tanm... Harikaydı, ama sen bir lokma bile yemedin” dedi Hannah.

“Hannah, ben bu ekmeklerden sabah akşam yiyorum. Tom ekmekleriyle çok gurur duyuyor. Artık sadece zeytinli ekmek yapmakla yetinmez oldu. Yeşil zeytinli ve siyah zeytinli diye ikiye ayırdı ekmekleri. Öylesine mükemmelci bir insan.”

“Şimdi sırada ne var?”

Eskiden bu kadından nefret mi ediyordu ? Hatırlamıyordu bile, Cathy. “Sanırım balık var. Beğeneceğinizi umuyorum. Tatlıya yer bırakmak için ufak bir porsiyon olacak.”

“Sana aldım” dedi Hannah, Haywards torbasındaki paketi uzatırken.

Cathy önünde tüten bademli ve domuz jambonlu yeşil fasulyeye, zencefilli patatese ve safralı balığa rağmen terbiye kuralları gereği paketi açması gerektiğini biliyordu. Oysa şimdi hediye açma değil, keyifle yemekleri tadma zamanıydı. Paketten her şeyi bastıran güçlü bir buhur kokusu geliyordu. Cathy birden güçsüz hissetti kendini.

“Harika bir şey Hannah, nedir?..”

“Kuvvetli aroması olan bir duş yağı. Gençler bayılıyormuş, öyle dediler...” diye söze başladı Hannah.

Buhur kokusu yemek kokusuna karışınca Cathy dayanamadı. Midesini tutarak sofradan fırladı, lavaboya eğilerek kusmaya başladı. Bir süre sonra kapının arkasından kayınvalidesinin sesini duydu. “Kapıyı aç Cathy. Beni içeri al... İyi misin?”

Marcella tırnak cilalarını rafa diziyordu. Joe Feather'ın salona girdiğini gördü.

“Çok, çok güzelsin” dedi tuhaf bir sesle.

“Joe?” Ürkmüştü.

“Kusura bakma. Sadece bir gözlem... Gerçeği ifade ediyordum. Tom'la konuşurken, defilede giyeceklerinin seksi giysiler olduğunu ağzımdan kaçırdım. Açıkçası bilmediğini anladım.”

Genç kadın, yüzüne baktı. Şaşırılmıştı. Keşke hiç ağzımı açma-saydım, diye geçirdi içinden Joe.

“Şimdi aranızdan çekiliyorum, bundan sonrası senin sorumluluğunda Marcella, tamam mı ?”

“Tabii.” Ne kadar sakindi.

“Sana hayran, bayılıyor da ondan.”

“Tabii.”

Joe omuz silkti. “Sadece Tom'un iç çamaşırı defilesi olduğundan haberi yoktu sanırım.”

“Teşekkür ederim Joe.” Marcella'nın sesini duyunca küçülmüş gibi hissetti kendini.

“Özür dilerim Hannah. Midemi bozmuşum, ekmekleri de o yüzden yiyememiştim zaten.”

“Neden söylemedin, yemeği iptal ederdik.”

“Yok, Hannah, lütfen... Şimdi iyiyim, geçti bile.” Cathy bir lokma balık aldı. Tadı sabuna benziyordu. Zorla yutmaya çalıştı. Ağır kokan duş yağını mutfağın en uzak köşesine saklamıştı. Zamanla midesi düzeldi. Konuşmaları zannedildiği kadar kolay değildi. Her konunun bir geçmişi vardı, sarf edilen her cümle bir çağrışım

yapabilirdi. Önce ikizlerin The Beeches'a geri dönmelerini ve Liz-zie'nin gerçekten ne kadar iyi davrandığını konuştular. İyi ve özverili... Kullanılan her kelime yerindeydi. Hannah, Cathy'nin Haywards'ın kuaförüne gidecek zamanı olmadığını fark ettiğini söyledi. Cathy ise kadının gözünün içine baka baka yakında gideceğim, dedi. Neil'den, çok çalıştığından söz ettiler. Neil'in babası gibi golf hastası olmayışının Cathy için çok büyük şans olduğu konusunda fikir birliğine vardılar. Bir de golf sevdası olsa, dullar kadar yalnız kalacağına karar verdiler. Birden Amanda'dan söz etti Hannah.

“Cathy, sana bir şey sormak istiyorum... Sence Amanda'nın bizi görmeye hiç gelmeyeşinin arkasında özel bir neden mi var?”

Cathy bir yol ayrımında hissetti kendini. Büyük bir iyilik de yapabilirdi, zarar da verebilirdi. Çok dikkatli olmalıydı. Neil'den iki yaş büyük olan Amanda'yı tam olarak gözünün önüne bile getiremiyordu. Sert mizaçlı, soğuk bir kız olduğunu hatırlıyordu, düğünlerine gelmemişti, yine de çok kaliteli bir dünya atlası ve her türlü dalgada, her türlü istasyonu alan bir radyo gibi doğru dürüst hediyeler göndermişti. “Dünyayı gezmeniz ve bundan mutlu olmanız temennisiyle” diye bir not eklemişti. Bu düşüncesi Cathy'nin çok hoşuna gitmişti. Tabii Neil'in dünyayı iş için gezip bundan mutlu olmayı seçmesi başkaydı. Geçmişte sık sık Amanda'yı sorardı. Kayınvalidesi ise Amanda konusunda hep kaçamak cevaplar verir, konuyu kapatırdı. Amanda çok meşguldü, Kanada'daki hayatı o kadar yoğundu ki az tanıdığı yengesiy-le ilgilecek vakti yoktu. Neil'in de bu konuda söylediği fazla bir şey yoktu. “Manda harika” derdi, “kendi hayatını yaşayan biri... Tabii ki telefon etmiyorum, hem arasam ne derim ki?” Oysa insanın hayattaki tek kız kardeşiyle konuşacak hiçbir şey bulamaması çok acı gelirdi Cathy'ye. Cathy'ye kalsa Chicago'da yaşayan kardeşleriyle durmadan konuşabilirdi. Amanda'nın Toron-to'da eşcinsel bir ilişki içinde olduğunu emin bir kaynaktan öğrendiğine göre şimdi ne yapmalıydı ?

“Belki hayatında biri vardır” dedi.

“Sanmıyorum. Amanda hiçbir zaman erkeklere fazla ilgi duymazdı. Burada yaşarken eve hiç erkek arkadaş getirdiğini hatırlamıyorum. Biz de hep işkadını olacağını düşünürdük.” Hannah düşünceliydi.

“Belki iş hayatı ve tanıştığı insanlar hayatını dolduruyor. Kitapçıda ortak olduğu kadın gibi... Belki yeni hayatını onlarla doldurmuştur.”

Diğer konular gibi bu da önemini kaybetti. Bir süre sonra Han-nah gitmek üzere harekete geçti.

“Bir fincan kahve daha istemez misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim. Her şey mükemmeldi. Bu yemekten çok keyif aldım. Sen de daha iyi görünüyorsun.”

“Evet... Olanlar için özür dilerim. O müthiş banyo yağı için tekrar teşekkürler.”

Yağın kokusunu hatırlamak bile midelerini bulandırmaya yetmişti. Kendini tuttu. Hannah'nın küçük adımlarla çakıl taşları üzerinde yürümesini seyretti. Küçük sinirli suratlı bu kadınla çekiştikleri onca yıl boyunca, birlikte böyle bir gün geçirebileceklerini hiç düşünmemişti. Sahibi olduğu şirketin penceresinden yürüyüşünü seyrederken, torununa hamile olduğunu düşüneceği hiç aklına gelemezdi.

Simon ile Maud gözlerine inanamıyorlardı. Sanki hiçbir şey değişmemişti. Muttie ile Hooves her zaman olduğu gibi okulun önünde onları bekliyordu.

“Otobüse alışmanıza yardım etmek istedim” dedi Muttie sadelikle. İkizler sevinçle yüzüne baktılar. “En azından ilk gün, alışmaya kadar.” Sonra mutluluk içinde, birlikte otobüse yöneldiler.

Neil döndüğünde Sara'yı bahçede sigara sararken buldu. Sa-ra'nın yanına tahta sıraya oturdu.

“İçeride işler nasıl gidiyor?” dedi başıyla evi göstererek.

“Şimdilik fena sayılmaz, ama amcanın her dakika uçmaya hazır olduğunu hissediyorum. Tasarıları insanı rahatlatıcak cinsten değil.”

“Her zaman öyleydi” dedi Neil.

“Gözüm hep çocukların üstünde olacak, merak etme” diye söz verdi Sara. “Böyle büyük ve güzel bir evde oturuyorlar diye onlarla ilgilenmeyeceğiz anlamı çıkmamalı.”

“Ashna bakarsan bu evi satıp çok daha ufak, çok daha kolay bir eve taşınmalı, ama sözünü bile ettirmiyorlar. Gösterişi, ihtişamı yerinde, ama gerisi boş bir ev.”

“Amcanın davranışını onaylamıyorsun, değil mi ?” diye sordu Sara.

“Hayatında bir gün bile doğru dürüst bir işte çalışmamış. Babam üstünde durmasa da biz ne kadar çalıştığımızı biliyoruz. Ayrıca bu kadar çok odalı bir köşkte tek bir ailenin oturması günümüzde gülünç kaçıyor.” Neil dönüp eve baktı.

“Cathy'yle oturduğunuz ev büyük değil mi?” “Yok canım! Waterview'da küçük bir yerimiz var.” “Orada mı oturuyorsunuz ? O evleri biliyorum. Çok da beğeniyorum. Yine de çocuklu bir aile için çok uygun değil sanırım, burası gibi değil.”

“Çocuğumuz yok” dedi Neil Mitchell. Evrak çantasından kâğıtlar çıkararak evsizler konusunda bekledikleri yardımları Sara'ya açıklamaya başladı. Eski bir bahçe masasının etrafında keyifle çalışmaya koyuldular. Kenneth Mitchell dalgın dalgın camdan bakıyordu. Bahçede oturan insanlar fazla ilgisini çekmemişti. Kay Mitchell ise başka bir odanın camında duruyordu. Endişeli ve huzursuzdu. Çocukların eve dönmeleri yakındı. Mrs... Mrs. Barry'den sandviç yapmasını istemişti. Mrs. Barry de ekmeklerin kabuğunu keseyim mi, kesmeyeyim mi diye sormuştu. Kay bir süre kararsız kalmış sonunda bir tabak kabuklu bir tabak da kabuksuz sandviç yapmasını önermişti.

“Lütfen içeri gel Muttie” diye yalvardı Maud.

“Yok yavrum, olmaz. Hooves'la ikimiz başka bir otobüsle geri dönelim.”

“Ama evimizi görmeni istiyoruz” dedi Simon.

“Başka sefere oğlum. İlk gün olmaz.”

“Hooves da bahçede koşar, bizim bahçemizde... Lütfen Muttie...”

Muttie kararlıydı. İlk gün böyle bir davranış yanlış olurdu. Liz-zie'yle birlikte başkasının işine burunlarını sokuyor, ikizler üzerinde hak iddia ediyorlarmış gibi görünürdü.

“Yani herkes bizi sahiplenmek istiyor mu demek istiyorsun ?” Simon buna inanamıyordu.

“Tabii hepimiz sizi istiyoruz. Ama en doğrusu oldu, kendi anne ve babanız size bakmak için geri geldiler.” Muttie'nin üstüne bir ağırlık çökmüştü. Cathy'nin anlattıklarına bakılırsa, o çiftin çocuklarla gerektiği gibi ilgilenmesini beklemek aptallıktı.

“Ama başka bir gün içeri gireceksin, değil mi Muttie?” dedi Simon yalvarırcasına.

“Tabii ki gireceğim oğlum. Siz hele biraz yerleşin, Hooves'u da kabul edecek hale gelsinler...”

“Biz hafta sonu kesinlikle St. Jarlath's Crescent'a geliyoruz. Sa-ra'nın haberi var” dedi Maud endişeli bir sesle.

“Tabii ki geliyorsunuz, yavrum. Lizzie de ben de sabırsızlıkla o günü bekliyoruz.”

“Keşke...” diye söze girdi Maud.

“Haydi şimdi uslu uslu içeri girin bakalım” dedi Muttie kimsenin içinden geçenleri açıklamasına fırsat tanımadan.

“Aman Tanrım, sandviç var. Ne güzel” diye haykırdı Simon. Çok sevinmişti.

“Çok teşekkür ederiz anne” dedi Maud.

Masanın başına oturdular. Anne ve babalan hayranlıkla onlara bakıyordu. Neil ile Sara bahçeden geldiler.

“Kaçar tane yiyebiliriz ?” diye sordu Simon.

“Hepsi sizin” dedi Kay Mitchell. Böylesine düşünceli davrandığı için gurur duyuyordu.

“Evet ama iştahımız kapanmaz mı? Çay için...” dedi Maud.

“Muttie'nin karısı Lizzie okuldan döndüğümüzde sadece birer bisküvi yememize izin verir. Daha fazlasının çay vakti bizi tıkayacağını söyler.”

“Ama çay vakti şimdi” dedi Kay kekeleyerek.

“Hayır, gerçek çaydan söz ediyorum. Jambon ve yumurtanın yanında içilen çaydan...” dedi Simon.

“Ya da konserve fasulye filan” diye ekledi Maud zayıf bir sesle. Birden her şeyin iyi gitmediğini fark etmişti sanki.

Kay korkan bakışlarla bir kocasına baktı, bir de Sara'ya. “Kimse bana jambondan ve yumurtadan söz etmedi. Çay hazır olsun dediler, ben de çay hazırladım.” Ağlamaklıydı.

“Zararı yok anne. Üzülme. Hepsini yeriz olur biter” dedi Simon.

“Benim için de yeterli” dedi Maud annesini rahatlatmak için.

Sara ve Neil bakıştılar. Kenneth Mitchell ise çözümü dışarıdaki vahşi tabiatta bulacakmış gibi bahçeyi inceliyordu.

Akşam Waterview'a döndüklerinde Cathy, “Bugün Hannah'yla öğle yemeği yedik” dedi kocasına.

“Aferin sana.” Buzdolabından aldığı beyaz şarabı iki kadehe doldurdu.

“Annen iyi görünüyordu. Sık sık Amanda'dan söz etti.”

“Ben de farkındayım, son zamanlarda durmadan Amanda konusunu açıyor. Hey, sana neler oluyor. Yoksa birden alkol karşıtı mı oldun? İkram ettiğim beyaz şarabı ikinci kez elinle geri çeviriyorsun. Hasta filan mısın ?”

“Şu anda canım istemiyor. Neil, Amanda'nın lezbiyen olduğunu biliyor muydun ?”

“Hayır, bilmiyordum. Bunu sana annem mi söyledi? İnanamı-

yorum.” Ağzı açık kalmıştı.

“Tabii ki ondan duymadım.”

“Ne zamandan beri ?”

“Hiç bilmiyorum, geçenlerde bir sınıf daveti için hizmet vermiştik ya, orada duydum. Amanda'yı Dublin'de seyahat acentesinde çalıştığı zamandan tanıyan başka bir kadına da sordum. Kadın da lezbiyen. Evet, doğru, dedi. Amanda harika bir kadınla bir-likteymiş, dükkânda ortak olduğu kadın.”

“İnanamıyorum! Düşün bir kere... Manda! Ona bol şans dilemekten başka ne diyebilirim ?”

“Aynı fikirdeyim Neil. Ben de bütün arkadaşlarımız gibi ona bol şanslar diliyorum. Ama annen ile babanın bizim gibi düşünmeyeceğinden eminim.”

“Evet... tamamen haklısın” dedi Neil.

“Neyse, bilmek istersin diye düşündüm” dedi Cathy.

“Cathy, anneme bu haberi nasıl verdin? Hayatım boyunca zor davaları savundum, yine de bunu nasıl becerdiğini merak ediyorum.”

Genç kadın güldü. “Yok canım konuya giremedim bile. Beni dinle, o şarabı alıp benimle oturacak mısın, yoksa şişeyi işe mi götürmeye niyetleniyorsun ?”

“İşe götüreceğim, yani yan tarafa geçeceğim. Evsizler konusunda yapacak o kadar çok hazırlık var ki. Bugün ikizler ile Sara'ya rastladım. Söz aramızda çok yararlı olduğuna inanıyorum, sen ne dersin ?”

“Öyle mi ? Nasıl geçti, çok merak ediyorum. Biraz otur da anlat lütfen.”

Neil oturdu. “İnanılmaz bir şey oldu. Bu konu için ayrılmış bir fondan söz etti, ama kimse o paraya dokunamıyor, dedi. Zamanlama meselesiymiş. Doğru zamanda doğru soruların sorulmasına bağlı, dedi. Bana bir sürü fikir verdi.”

“Fon mu ?” Cathy şaşkın görünüyordu.

Neil Avrupa Birliği'nin evsizlere ayırdığı ödeneği ayrıntılarıyla açıkladıktan sonra, bu amaç için kurdukları komitenin bu bilgileri bir anda ortaya dökmemesi gerektiğini, iyice güçlenmeyi bekleyerek son dakikada kullanılacak bir koz olarak saklamaları gerektiğini anlattı. Cathy, bir süre belirlenecek stratejilerin ayrıntılarını dinlemek zorunda kaldı, sonunda Maud ve Simon hakkında biraz bilgi alma imkânı buldu.

“İyiler, iyiler” dedi Neil masadan kalkarak.

“Hayır Neil, lütfen otur ve bana anlat. İyi karşılandılar mı ? Onlar için yemek hazırlanmış mıydı ?”

“Evet. Sandviç hazırlamışlardı.”

“O kadar mı?”

“İkizler o kadar komikti ki, durup durup gerçek çay ne zaman diye soruyorlardı. Sara işi ele alınca her şey yoluna girdi.”

Konu kapanmıştı. Cathy ayrıntıları istediği kadar merak etsin, Neil'in ikizlere harcayacak vakti yoktu. Genç kadın bu akşam başka konularda da konuşmanın yanlış olacağını düşündü.

Marcella'ya defile konusunu açmanın uygun bir yolunu arıyordu Tom. Bir sürü yabancıнын önünde yan çıplak dolaşacağını öğrendiği andan itibaren midesine oturan acıyı belli etmeyecek bir yoldu aradığı. Kıskançlığının daha önce ilişkilerine nasıl zarar verdiğini unutmamıştı. Bu sefer kıskandığı kesinlikle belli etmemeliydi. Marcella'nın yalnız onu sevdiğinden emin değil miydi? Öyleyse neden soyunmaktan vazgeçmiyor, Tom'la birlikte çalışmaya yanaşmıyordu? Tom, bu düşüncelerin kendisini yıktığını fark etti. Marcella gibi mutlu bir ilişki yaşadığını itiraf eden bir kadının, neden mayo giyip yabancıların önünde kırtmak isteyeceğini anlayamıyordu. Yine de dikkatli olmalıydı. Bu tür şüphelicilikleri ve sahiplenmesi yüzünden Marcella'nın kendisini nasıl terk edip gittiğini unutmamalıydı. Kaygan zeminde yürüyordu. Oysa konuyu açan Marcella oldu.

“Feather Fashions'ın defilede kullandığı renkleri görsen inanamazsın ! Lim yeşili ve kırmızımsı mor... Kim böyle renkli iç çamaşırı giymek ister ki ?”

Tom nefesini yavaşça bıraktı. En azından iç çamaşırı defilesi olduğunu itiraf ediyordu.

“Haklısın. Benim için iç çamaşırı demek siyah dantel demektir.”

“Bu sence de biraz dalga geçmek amaçlı değil mi?”

“Tabii.” İçinde büyük bir ağırlık hissediyordu genç adam. Marcella onu hazırlıyordu. “Ya mayolar? Onlar ne renk?”

Mayo giyeceğini bildiğini görünce içi rahatladı Marcella'nın. “Aynı delifişek renkler... Joe ya ne yaptığını bilmiyor ya da son derece bilinçli; ikisinin arasında o kadar ince bir çizgi var ki.”

Tom Marcella'ya baktı. Marcella'nın gerçek tutkusu moda dün-yasıydı, yoksa el âlemin önünde soyunmakla hiç alakası yoktu. Kafamı buna takarsam aklımı kaçınm, dedi.

“Biraz önce kimin aradığını söyleyince inanmayacaksın, sevgilim” dedi Kenneth karısına. Holdeki telefonun yanından geliyordu.

“Kimdi, canım?”

“Canım Barty... Bir yerlerden çıkagelmiş.”

“Barty mi? Düğünümüzde sağdıcımız olan Barty mi?”

“Ta kendisi. Burada kalabileceğini söyledim. Eski bir otomobili varmış. Otomobili bir gösteriye götürüyormuş.”

“Barty ne kustu ?” diye sordu Simon.

“Anlamadım ?” dedi babası.

“Kan mı kustu?” diye açıklık getirmek istedi Maud.

“Yoksa bir litre esmer bira mı. Bir seferinde Muttie bir litre esmer bira küsmüştü. Karısı Lizzie buna çok sinirlenmişti.”

Büyükler birbirlerine baktı. Çocuklar neden söz ediyorlardı?

“Barty cumartesi günü bizi arabayla gezdireceğini söyledi. Sizi de çocuklar...” İki zikre baktı, bu davetten gurur duyuyordu.

“Cumartesi St. Jarlath's Crescent'a gidiyorduk ama” dedi Maud.

“Hooves'u, Muttie'yi, karısı Lizzie'yi görmeye” diye ekledi Simon.

“Hayır tatlım, başka gün gidersiniz. O insanlar için hiç fark etmez” dedi anneleri.

“Hayır, başka gün gidemeyiz. Hazırlanmışlardır. Üstelik biz geliyoruz diye gerçek çay sofrası kururlar. Sosis yapmalarım istemiştik.” Maud ağlamaklıydı.

“Şimdi söz dinle ve onlara gitmenizin imkânsız olduğunu bildir.” Babasının sesi kupkuruydu.

“Bunu neden benden istiyorsun?” Maud asileşmişti.

“Ben onları tanımıyorum, sen tanıyorsun da ondan çocuğum.”

“Neden Simon aramıyor?” dedi Maud şikâyetçi bir sesle.

“Kızlar bu tür işlerde daha beceriklidirler de ondan tatlım” diye yanıtladı babalan.

“Üzülecekler” dedi Maud, Simon'a.

“Ben de üzuldüm” dedi Simon.

“Hooves'u görmeye can atıyordum. Hem ona öğretecek yeni bir numaram vardı.”

“Bu haksızlık ama” dedi Maud.

“Evet” dedi Simon.

Birbirlerine baktılar.

Sonra bir ağızdan, “Cathy'yi arayalım” dediler.

Cathy her şeyi ona bırakmalanm söyledi. Telefon ettiğinizi, Muttie ile Lizzie'yi evde bulamadığınızı ve bana, haber bıraktığınızı söyleyin, tamam mı?” dedi.

“Tam olarak doğru sayılmaz” diye karşı çıktı Simon. “Biz seni aradık, Waterview'a telefon ettik.”

“Evet, öyle. Ama pekâlâ Jarlath's Crescent'ta olabilirdim. Bunu dert etmemize gerek yok derim, ya siz ?” Cathy kararlıydı.

“Beyaz yalan” dedi Simon.

“Yalan bile sayılmaz” dedi Cathy çocuğu rahatlatmak için.

“Neil, bu kabul edilmez.” Cathy, hırsından köpürmüştü.

“Hey, bekle... bekle... Ben senden yanayım, bunu unutma, tabî ki olmaz.”

“Öyleyse olamayacağımı amcana kim söyleyecek? Sen mi, ben mi?”

“Ben Sara'yı ararım. Onun görevi. Onlara Sara haber verir” dedi Neil.

“Şu sırada işte değildir ki.”

“Ben de cep telefonundan ararım” dedi Neil. Bu cevap Cathy'yi şaşırttı.

Barty çıkageldiğinde arabası yoktu, gezintileri kendiliğinden iptal oldu.

“Neyse ki çocuklar o insanlara gitti” dedi Kenneth Mitchell.

“Hangi insanlara?” diye sordu Barty masanın yanına otururken. Kay önce ekmeğin tabağını getirdi, sonra bir tabak içinde tereyağı; sonra ekmeği kızartmak üzere aldı götürdü.

“Aman canım, berbat bir yerde oturan birtakım insanlar işte... Ama ikizlere çok iyi davrandılar.”

“Akrabanız mı?”

“Hayır, değil. Belki de kızları yeğenimle evli olduğuna göre akraba sayılırlar. Çok karmaşık.” Kenneth, Muttie ve Lizzie gibi acayip adlan olan bu insanların oğluna ve kızına bir süre bakmak zorunda kaldıklarını nasıl açıklayacağını bilemediğinden konuyu kısa kesti.

“Arabana ne oldu Barty?” diye sordu Kay.

“Şey... anlatması zor. Bizim Ken'in deyimiyle oldukça karmaşık bir durum.”

Kay şimdi ne yapması gerektiğini çözmek üzere mutfağa döndü. Barty ise alçak sesle arabayı oyunda kaybettiğini anlattı. Kenneth Mitchell'dan arabayı tekrar kazanması için yardım istedi. Kenneth Mitchell da aynı alçak sesle işlerin değiştiğini, geçimlerinin sıksa surathlı yeğeni Neil'in düzenlediği kısıtlı bir bütçeye bağlı olduğunu, bütçenin de yeğenin karısı ile bir sosyal hizmetler görevlisi tarafından denetlendiğini anlattı. Yaptığı tüm

masrafların hesabını vermek zorundaydı. Birkaç yönetim kurulu üyeliğinden gelen para ile bazı kiralardan oluşan gelirinin doğrudan bir fona yatırıldığını ve aylık bir nafaka aldığını anlattı. Küçük düşürücü bir hayattı onunki. Ama Barty'nin ümidi kesilmiyordu. Bir ay sonra alacağı nafakaya karşılık borç isteyemez miydi ? Kenneth eskisi gibi değildi, değişmişti. “Bu çok tehlikeli” dedi. “Kusura bakma Barty, yapamam.”

“Dans hocası bu akşam uğrayacak” dedi Lizzie ikizlere.

“Ay, ne güzel! Kostümleri de giyecek miyiz?”

“Hayır. Onları kirletmenizi istemiyorum. Onun yerine size ucuz kumaşlardan birer küt ve pelerin diktim. Böylece kostümlerinize alışmış olursunuz.” Izzie'nin yüzündeki mutluluk gururunu aksettiriyordu. “Öğretmen başarılı olmanızın sık sık prova yapıp dansları çalışmanıza bağlı olduğunu söyledi. Yanınıza bir teyp alıp orada... o evin mutfağında çalışamaz mısınız?”

“Evet... Neden olmasın?” Simon kuşkuluydu.

“Yoksa zor mu olur?” diye sordu Muttie.

Simon'ın bakışından rahatladığı belli oluyordu.

“Babam...” dedi “erkeklerin dans etmesini anlamıyor. Sonra aile düğünü ne demek onu da anlamıyor. Chicago'da yaşayan kuzenlerimizin düğünü dediğimde onu da anlamadı.”

Bu açıklamaları yapmak zorunda kalmak Simon'ın canını sıkıyordu. Muttie çocuğu rahatlatmak istedi. “Olur mu canım? Baban gibi seyahat eden biri her şeyin ne kadar değiştiğini nasıl bilmez? Dünya kıpır kıpır dans eden, sıçrayan erkeklerle dolu. Baban bunu bilmez olur mu?”

“Gerçekten aile düğünü, değil mi?” Maud her zamanki gibi açık seçik yanıtlar peşindeydi.

“Bir bakıma öyle sayılır... Tabii ki...” diye söze başladı Lizzie. Her zamanki gibi alçakgönüllüydü, her zamanki gibi muhteşem Mitchell ailesiyle herhangi bir akrabalığa hak kazandığını iddia etmekten kaçınıyordu Lizzie.

“Tabii ki aile düğünü. Gelin, Cathy'nin kardeşi değil mi? Ve Cathy kuzenin Neil'in karısı değil mi ? Bundan daha yakın akrabalık olur mu ?” dedi Muttie. Bu yanıt ikizleri tamamen

rahatlatmıştı. Dans hocası gelmeden Hooves'a yeni bir oyun öğretmek için koşarak odadan çıktılar.

Muttie ve Lizzie bakiştılar.

“Onları bu eve hiç almamalıydık” dedi Lizzie.

“Onların bu evden gitmesine hiç izin vermemeliydik” dedi Muttie.

Neil babasının ofisine girdi. Babasının hukuk danışmanlığı bürosu uzun yıllar önce kurulmuş, aşırılığa kaçmayan, orta yol tutturmuş bir büroydu. Ateşli davaların savunucusu Neil Mitchell'a sık sık dosya ve müşteri gönderdikleri söylenemezdi, işin doğrusu Neil'in de onlardan gelecek davalara pek ihtiyacı yoktu. Başka yollardan öyle çok dava alıyordu ki... Neil babasına iş için uğramamıştı, geliş nedeni aile sorunlarıyla ilgiliydi. Açık bir kapının arkasında Walter'ı gördü, bir süre onu inceledi. Aslında olanlardan Walter'ı da haberdar etmek gerekiyordu, oysa bunun faydadan çok zarar getireceğinden emindi Neil. Walter başını kaldırdı.

“Neil ?” dedi. Kuzenini görmekten pek mutlu olmadığı açıktı.

“Çocukların eve dönmeleri seni mutlu etti mi?” diye sordu Neil.

“Ne ? Ah, evet, harika” dedi Walter, hiç inandırıcı olmayan bir sesle.

“Annenlerle filan hiç sorun yok değil mi?”

“Yok yok. Neyse ki bana dokunmuyorlar, beni rahat bırakıyorlar, zaten evde oturduğum da yok.”

“Onlar ile ikizler arasında sorun var mı diye sormuştum” dedi Neil soğuk bir sesle.

“Anlıyorum, tabii... Yok, sanmam. Neden? Bir sorun mu olmalıydı?”

Neil dişlerini sıktı. Ne kadar bencil bir canavar olmuştu Walter. Tek derdi kendi eğlencesi, kendi çevresiydi. Birden aklına Walter'a ödünç verdiği pahalı dürbünü geldi. At yarışlarına giderken vermişti. Evde karşılaştıklarında iki kez dürbününü istediğini hatırladı.

“Aklıma gelmişken Walter... benim dürbününü verir misin? Ofiste demiştin de...”

“Bütün bu yolu dürbününü istemek için mi teptin?” dedi Walter küçümseyen bir ifadeyle.

“Walter, lütfen dürbünümü verir misin ?”

“Aman canım, bu kadar telaşa lüzum yok!” Yerinden kalktı, bir çekmeceyi çekti, çekmece kilitliydi. “Gördün mü, elimden geleni yaptım.” Öylesine kibirli, öylesine tepeden bakan bir ifadesi vardı ki... Neil fark etmeden yumruklarını sıktı.

“Evdeki odanı kilitlemen yetmiyormuş gibi, bakıyorum ofiste de çekmecelerini kilitliyorsun.”

“Tedbiri elden bırakmamalı” dedi Walter neşe içinde, sonra konuşmanın sona erdiğini belirtmek için telefonu kaldırdı.

“Baba, Kenneth'la ilgili olarak tekrar konuşmamız gerekiyor.”

“Öyle mi ?” Jock Mitchell'm hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Hava çok güzeldi, bir süre sonra ofisten kaçmaya niyetlenmişti.

Golf sopaları arabanın bagajında bekliyordu, kendisi de fırsat bulur bulmaz çıkıp gidecekti.

“Arabama kadar birlikte yürüyelim, yolda konuşuruz.”

“Olmaz baba. Antetli bir kâğıtla Kenneth'a mektup yazmanı istiyorum.”

“Ne konuda?” Jock birden şüphelendi. Planını uygulamak için ortaklarını ve müşterilerini tam yola getirmişken basma kardeşi mi çıkacaktı ?

Neil büyük bir sabırla babasına Kenneth Mitchell'm çocuklarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu, sosyal hizmetlerin ikizleri vasiyeti altına alabileceğini anlattı. Anlaşmalara uymamaya devam ederse, çocukların bakıcı aileye verilebileceğini söyledi.

“Şimdiden kurallara karşı geldiğini mi söylemek istiyorsun ?”

“Evet, ne yazık ki öyle. Hiçbir konuda sözünü tutmuyor: ödevleri denetlemiyor, harçlık vermeyi unutuyor, cumartesi Scarlet'le-ri ziyaret etmelerini engelliyor, Cathy o evde doğru dürüst yemek bile bulunmadığını söylüyor. Patates kızartması, mısır gevreği ve sandviçle besleniyorlarmış.”

“Sence Cathy bu işi biraz abartıyor olabilir mi ?”

“Hayır, hiç sanmıyorum. Üstelik çocukların dans gösterisi yapmak için hazırladıkları düğün sırasında tatile gitmeye karar vermişler. Oysa zavallılar iki aydır iki kişilik bu dansı öğrenmek için ne kadar çalıştılar.”

“Lizzie'nin kızının düğününden mi söz ediyorsun ?” diye sordu Jock.

“Evet. Aynı zamanda benim de baldızımın düğünü oluyor. Ve çocuklar o düğüne gelecekler. Bundan emin olabilirsiniz, gelecekler.”

“Biraz sakın ol Neil.”

“Bir şey daha var. Tanrı'nın belası Walter ofisindeki çekmeceleri kilitliyor; bunun nedenini açıklayabilir misin ? Altı hafta önce at yansına gidiyorum diye benden dürbünümü istedi, hâlâ dosya dolabından çıkıp geri veremiyor.”

“Saçmalıyorsun Neil. Günümüzde her şey bilgisayarda, dosya dolabı diye bir şey yok, bunu sen de biliyorsun. Bu büroda kilitli çekmece diye bir şey yoktur.”

Neil babasının saatine baktığını fark etti. “O mektubu yazıp imzalarsan ikimiz de işimize bakabiliriz. İşlerimiz her neyse...”

Jock Mitchell istemeye istemeye not aldı, sonra sekreterini çağırdı, “Özür dilerim Linda, ama oğlum ısrar etti” diyerek mektubu genç kadına uzattı.

Muttie otobüsle çocuklarla birlikte eve döndü.

“Bana hiç zahmet olmuyor, emin olun. Bu yolculuktan zevk alıyorum, sonra kendi kendimize gidip gelmemiz Sara'nın Cathy'nin ve Neil'in daha rahat olmalarını sağlıyor” diye açıkladı ikizlere.

“Zengin olsaydın, araban olur muydu?” diye sordu Simon.

“Yüzde yüz olurdu. Kocaman, kıpkırmızı bir Beamer'ım olurdu.” Arabanın hayali Muttie'nin yüzünü güldürmüştü.

“Beamer da ne ?” dedi Maud.

“BMW canım. Ama yok, doğrusunu söylemek gerekirse, kocaman bir minibüs alırdım. Şu yan yoldan daha geniş kocaman bir minibüs.”

“Sadece iki kişisiniz ama” diye karşı çıktı Simon.

“Evet ama, St. Jarlath's Crescent'ta oturup da bir yerlere bırakılmayı isteyen kaç kişi olduğunu bir düşün!” dedi Muttie.

“Çok iyi bir insansın Muttie” dedi Maud.

“Bir akümülatör sahibi olmayı gerçekten hak ediyorsun sen” dedi Simon.

Walter cumartesi akşamı eve döndüğünde Barty'nin misafirliği devam ediyordu. Üstünkörü tanıştırdılar. Masada bir viski şişesi duruyordu, bu manzara annesinin huzurunu kaçırmıştı.

“Baba... şey... yani biz aslında... buna dikkat...”

“Saçmalama! Kay içmemesi gerektiğini, benim de evi terk etmemem gerektiğini çok iyi biliyor; sizlere bir yuva kurmamız gerektiğini biliyor.”

Babası sarhoş olmuştu bile.

“Çocuklar birazdan dönerler. Yanlarında özel korumaları da vardır belki” diye uyardı Walter.

“Doğru söylüyorsun. Öyleyse şu şişeyi bir süre uzaklaştırın.” Kenneth şişeyi sakladı. “Haa, Walter, hazır gelmişken, evde kal-mayacaksın Barty'ye senin odanı verebilir miyiz diye soracaktım? Merdivenin üstündeki küçük odada kalıyor, kutu gibi sıkıcı bir yer de...”

“Yok canım, hiç gerek yok. Ben olduğum yerden çok memnunum” diye kekelemeye başladı Barty.

“Kusura bakma baba, birkaç gün daha evde kalacağım. Sonra İngiltere'ye yarışlara gitmeyi umuyorum. Odamı hazırlar bırakırım.” Sımsıcak, ünlü Walter gülümsemesini parlattı. Barty de hiç gerek olmadığını, o güne kadar çoktan gitmiş olacağını söyledi Kenneth ise, “Saçmalama, arabayı bile oyunda kaybettiğine göre, nereye gideceksin ?” diye sordu. Barty, “Merak etme her şey hal-

lolacak, arabamı tekrar kazanma ihtimalim çok yüksek” dedi. Walter bir sandalye çekerek masaya yaklaştı. Oyunun nasıl ve nerede olacağını sordu. Konuya çok ilgi duyduğu apaçık belliydi.

İkizler bu kez, her ne kadar istemese de Muttie'yi içeri girip herkesi selamlaması için ikna ettiler. Oysa Muttie rahatsız etmekten boşuna çekinmişti. Kay çoktan yatmıştı, masanın başında oturan üç erkeğin de onunla ilgilendiği söylenemezdi.

Kenneth, “Yemeğiniz... şeyde...” diye söze başladı.

Maud ve Simon sosislerin yanında yedikleri mantarlardan, fırında patateslerden söz etmeye başladıklarında babalarının dinlediği yoktu.

Kenneth, “Onlarla böyle ilgilendiğiniz için ne kadar iyisiniz” dedi Muttie'ye ve elini sıktı. Muttie elini açtı. Avucunda madenî bir pound duruyordu. Otobüs parasından az... Muttie'nin yüzü kıpkırmızı oldu, yavaşça boynu da kızardı.

Büyük zorlukla, “Teşekkür ederim efendim” dedi.

Simon ve Maud yıldırım çarpmış gibiydiler. “Haftaya cumartesi görüşürüz Muttie” dedi Maud. “Harika bir gün geçirdik. Çok teşekkürler.”

Muttie geri geri evden çıkıyordu.

“Yatak odalarımızı görmek ister misin Muttie?” diye sordu Maud.

“Başka sefere Maud. Yine de teşekkür ederim.”

“Ya da bahçeyi görmeye ne dersin ? Hooves bizimle gelirse ona kulübe yapacağımız bir yer bakarız” dedi Simon yalvarırcasına.

“Bir daha gelişime bırakalım Simon. Teşekkürler. Hepinize iyi şanslar.” Ve kayboldu.

İkizler bu akşam evde dans provası yapmayı düşünmüşlerdi, yanlarına dans müziğinin kasedini almışlardı. Hem de değişik bir seyirci önünde... Masanın üstündeki viski şişesini gördüler; babaları, Barty ve Walter danstan başka bir konuya odaklanmışlardı. Üçü de çocukların bir an önce yatmalarını bekliyordu. Oysa bu güzel yaz gecesinde uzun uzun oturmayı hayal etmişlerdi. Kısaca iyi akşamlar dileyen çocuklar isteksizce merdivenleri tırmanmaya koyuldular. Annelerinin kapısı kapalıydı. :

St. Jarlath's Crescent'taM odada yatmayı özleyenlerdi.

Her şey ne kadar değişmişti.

Freddie Flynn'ın partisiyle aynı günde bir şirketin satış bölümü için öğle yemeği düzenlemenin imkânsız olduğunu söylüyordu Cathy.

“Çok çok kolay olacak” diye adeta yalvanyordu Tom. “Onlar köle gibi çalışmaya alışık; ne kendilerini ne de yanlarında çalışanları bir an boş bırakırlar. Bildiğimiz öğle yemeği davetleriyle ilgisi yok. İkiyi çeyrek gece çoktan konferans salonuna dönüp işbaşı yapmış olacaklar, biz de yarım saat sonra çıkıp gideriz.”

“Suratıma bakıp öyle gülümsemekten vazgeç Tom Feather. Bana sökmez! Flynn'ın partisini hakkıyla yapmak istiyoruz. O daveti riske atacak başka bir iş alırsak hata ederiz.”

“İşimizi ilerletmek, geliştirmek istiyor muyuz, istemiyor muyuz, lütfen söyle ?”

“İstiyoruz, ama yorgunluktan dizlerimizin üstüne çökecek kadar değil.”

“Lütfen anlayışlı ol Cathy, June ve ben öğle yemeğini üstleniriz, sen de Con'la burada kalır her şeyin yolunda gitmesini sağlarsın. Üç olmadan döneriz. Ne dersin, tamam mı?”

“Kaldırabileceğimizden fazla yük alıyoruz.”

“Hayır, ufkumuzu genişletiyoruz” dedi Tom.

Uzun uzun bakiştılar.

“Parası iyi, ilişki olarak da önemli” dedi Tom. Bu işten biraz kâr ederse Marcella'yı hafta sonunda lüks bir otele götürmeyi düşünüyordu. Hani akşamları şık giyinen, yüzme havuzlu, spor salonu olan otellerden birine.

“Hep insanlar yapabileceklerinden fazlasını üstlendiklerinde batarlar demiyor muyduk ? Standartlarını düşürürler demez miydik?” diye sordu Cathy. İçinden bu kadarım bile zor yapacağım, diye düşünüyordu. Mide bulantısı geçmiyordu, iyi uyumuyordu, işin kötüsü olanlardan Neil'e söz edecek vakit bulamamıştı. Eczaneden aldığı test, pozitif çıkmıştı. Yine de bu testlerin sık sık hatalı çıktığını bilmeyen yok, diye geçirdi içinden. Gelecek hafta doktora gidecekti. Belki her şey normal çıkacaktı. Doğru olsa bile mide bulantısı çekmek için çok erken değil miydi ?

“Hakeme başvuralım” dedi Tom.

Mutfaktaki çekmecedeki kararsız olduklarında kullandıkları madenî parayı çıkardılar. Büyük bir ciddiyet içinde paranın fırladığı gibi dönüşünü ve yuvarlanışını seyrettiler. Parayı eline alan Tom oldu.

“Ben kazandım, ama sonucundan memnun kalacağına söz veriyorum.”

“Eminim.” Cathy yüzüne sahte bir gülümseme kondurdu.

“İngiltere'ye tatile gittiğinde biz de seninle gelebilir miyiz ?” Si-mon, Walter'ın odasının önündeydi.

“O da nereden çıktı? Tabii ki gelemezsiniz” dedi Walter sabırsızlıkla.

“Öyleyse hiç tatil yapmayacağız demektir” dedi Maud.

“Eve geri döndünüz, yetmedi mi ? Sonra okul da tatil olacak, bundan fazla tatil mi olur?”

Simon da başkaldırmasına, “St. Jarlath's Crescent'ta oturduğumuzda Muttie bizi sayfiyeye götürmeye niyetleniyordu” dedi.

“Siz orada oturmuyordunuz ki, sadece bir süre için orada kaldınız, o kadar...”

“Orada kendimizi evimizde gibi hissediyorduk ama” dedi Maud.

Walter çantasını hazırlamayı sürdürdü. İkizler hareketsiz onu izliyordu.

“Muttie birkaç kez sayfiyeye gitmiş, orada uzun zaman yaşamak istemez insan diyordu” dedi Maud açıklama getirerek.

“Dayanılmaz sessizlikten ve ağaçların ciyak ciyak bağırın kuşlarla dolu olmasından şikâyetçiydi.”

“Kusura bakmayın ufaklıklar, ama acelem var” dedi Walter.

“Bugün mü gidiyorsun ?” diye sordu Maud hayal kırıklığı içinde. Walter evde olduğunda evin havası az da olsa canlanıyordu.

“Ya bu akşam ya yarın. Babam ve Barty'yle bir işimiz var.”

“Babamın hiç işi yok ki...” Simon her konuya açıklık getirmekte acımasızdı.

“Olur mu Simon ? Tabî ki işi var.” Walter sinirlenmişti. “Toplantıları var, sorumlulukları var.”

“Barty'yle mi?”

“Her zaman onunla değil, ama bugün evet, onunla.”

“Babam çıkacaksa, annem de yatakta kalacağına göre, biz ne yapacağız ?” Simon ve Maud baktılar. St. Jarlath's Crescent'ta yapacak ne kadar çok şey vardı. Ve yapacakları her şeyi -Hooves dahil- paylaşacak ne kadar çok insan vardı.

“Bir iş bulabilirsiniz” diye önerdi Walter.

“İş bulacak yaşta değiliz sanırım” dedi Maud.

“Yok çocukların yapacağı bir işten söz ediyorum: raflara mal dizmek, süpermarkette arabaları toparlamak, birisinin bahçesini süpürmek gibi... Bu tür bir iş” dedi Walter dalgın dalgın, kendisinin hiç denemediği işleri önererek.

“Cathy ve Tom'un bulaşıklarını yıkayabiliriz” dedi Simon. Yüzü gülüyordu.

“Zor işverenler” dedi Walter.

“Yine de denemeye değer” dedi Maud.

ÜL

Şirkete gelen iki ufaklığı gören Cathy, “Düşünün, eylüle kadar okul yok!” dedi.

“Okuldan şikâyetim yok” dedi Maud. “Oradakiler duymasın, ama gerçekten öyle.”

“Ben de senin gibiydim” dedi Cathy. “Geraldine için iyi notlar almak zorunda hissediyordum kendimi, derslerimde başarılı oldukça zevk almaya başlamıştım.”

“Geraldine için mi dedin ? Neden Geraldine ?” diye sordu çocuklar. Cathy birden ikizlerin nasıl en yanlış zamanda gereksiz bilgiler edinmekte usta olduklarını hatırladı. Oysa herkes tüm tahsilini burs kazanarak tamamladığını sanıyordu. Lizzie ile Mut-tie'nin evinde Geraldine'in iyiliklerinden hiç söz edilmezdi.

“Burs sınavlarına çalışmam için beni yüreklendirirdi de...”

“O sınavları kazandığına göre çok parlak bir öğrenci olmalıydın. Öyle miydin ?”

“Fena sayılmazdım” dedi Cathy alçakgönüllülükle. Utanmıştı. İki kızlerin ayak altında olmayacakları, etrafa fazla zarar vermeden yardım edebilecekleri bir uğraş bulmakta zorlanıyordu.

Con, “Bardakları parlatmalarına ne dersin ?” diye sordu.

“Yok, olmaz. İz bırakırlar.”

“Sebze doğramak?..”

“Benden beterler. Etraf kan içinde kalır. Buldum! Gümüşleri parlatıp çatal bıçakları sayabilirler.”

Maud ve Simon ileride ikinci mutfığa dönüşecek olan, şimdilik depo diye kullandıkları odaya yerleştirildiler. Cathy zaman zaman kulağını kapıya dayıyor, iki kızlerin neşe içinde konuşmalarını dinliyordu. Babalarının Barty'yle ortaklığından, Sara'nın nasıl Mrs. Barry'ye alışveriş listesi hazırlamayı öğrettiğine kadar değişik konularda cıvı cıvı konuştukları duyuluyordu. Sara tenis dersi alabilecekleri bir yer biliyordu, ama babalan çok pahalı bulmuştu. Babalarının davranışından sonra Muttie bir daha misafirliğe gelir miydi? Cathy içini çekti. Çok değil sadece birkaç ay önce bu çocuklardan hiç hoşlanmadığını anımsadı. Bunun asıl nedeni iki kızleri, Hannah ve Jock'un başlarına attığı birer angarya gibi algılamasıydı. Her şey ne kadar değişmişti. İşlerin bu hale gelebileceğini kim tahmin edebilirdi ? Olayları gözünün önüne getiriyor, ne zaman olduğunu bulmaya çalışıyordu. Neil çok kızacak-tı. Cathy neden her şeyi farklı algılıyor, alıngan davranıyordu? Eskiden böylesine önemli bir haberi Neil'den saklayacağım düşünemezdi. Bu akşam Neil'e her şeyi anlatacaktı.

Tom ile June tanıtım yemeğinden çok mutlu döndüler. Fare gibi korkak, elliye yakın insan vardı, dediler. Yemeğe başla, yemeğine devam et, yemeğini bitir. Keşke herkes bu kadar düzenli olsa, diye yakındılar.

“Onlardan biri olmak ne korkunç!” dedi Cathy ürpererek.

“Memnun etmek öyle kolaydı ki Cathy... Kâğıt tabaklara reçel sürüp ellerine tutuştursaydık onu bile seve seve yerlerdi.”

“Çok acıkmış olmalılar” dedi Maud.

“Oo! Hoş geldiniz! Bak hele, yeni yardımcılarımız gelmiş de biz farkında değiliz” dedi Tom.

“Hem de ne mükemmel yardımcıları. Kâğıt tabaklarla reçel konusunda şaka yaptığını söyle lütfen Tom. Yoksa herkese en ünlü yemeğimizin kâğıt tabak olduğunu anlatırlar.”

“Neden çocuklara güvenmiyorsun Cathy? Şaka yaptığımı anlamıştın, değil mi Maud?”

“Tam olarak emin değildim.”

“Ama şakaydı, zaten kâğıt tabak yemezlerdi, isteseler de yiyemezlerdi. Neden mi ? Çünkü biz hiçbir yemeği kâğıt tabakta vermeyiz de ondan. Şimdi her şey açıklığa kavuştu mu ?” Yalandan kızgımmış gibi görünmeye çalışıyordu. İkizler telaşla baş salladılar. Evet, her şey açıktı.

“En değerli gümüşlerinizi parlatıyorduk” dedi Simon.

“Büyük punç kâsesini parlatırken içinde kendimi gördüm” dedi Maud gururla.

“Harika çocuklar. Bütün varlığımız burada. Hayatımız boyunca biriktirdiğimiz paralarla aldığımız her şey bu dört duvar arasında.”

“Ne? Bundan başka hiçbir varlığınız yok mu?”

“Evet, bütün hazinemiz burada” dedi Tom.

“Çok değerli eşyalar mı bunlar?”

Bulaşık makinesini dolduran June çaresizlikle havaya baktı.

“Bazılarını yerine koymakta güçlük çekeriz” dedi Cathy. “Mesela öyle güzel güzel parlattığımız punç kâsesi gibi... Onu kolejde bir yarışmada kazanmıştım. Yaz meyvelerinden oluşan meyve salatası yarışması vardı, ben birinci oldum, ödül olarak verdiler. Şimdi bizimle birlikte tüm davetlere katılıyor.”

Maud'un kâseyi parlatmak için ne kadar uğraştığını unutan Tom düşüncesizce, “Ama bu akşam Flynn'ların davetine gitmiyor” dedi. Sonra küçük kızı üzmemek için, “Bir sonraki işe gitmek üzere pırl pırl bekleyecek demektir” diye ekledi.

Maud'un mutluluğu gözünden okunuyordu.

“İkinci en değerli eşyanız hangisi?” diye sordu Simon.

Tom, Cathy ve June etrafa baktılar. Tüm yemek tariflerinin yüklü olduğu bilgisayar mıydı, yoksa adres defterleri mi, fırınları mı, büyük soğutucuları mı ? Gülüşerek mal varlıklarını sıralıyorlardı.

“Bu kadar çok şeye sahip olacağımızı hiç düşünmemiştik” dedi Cathy.

“Tıpkı Muttie'nin günün birinde akümülatör kazanmayacağından emin olduğu gibi” dedi Simon.

“Ama Muttie hiçbir zaman kazanmayacak Simon” dedi Cathy çocuğu teselli etmek istercesine.

“Size de böyle diyenler mutlaka çıkmıştır. Tom ile sana hiçbir zaman böyle bir hazineye sahip olamayacağınızı söylemişlerdir.” Simon Muttie'nin hayallerinin ateşli savunucusuydu.

“Biz bu hazineleri elde etmek için gece gündüz çalışmak zorunda kaldık” dedi Cathy.

“Muttie de ganyan bayiinde alışıyor. Sonulan inceliyor, atların formu hakkında bilgi topluyor, sonunda da at nallarının sesi beyninde yankılanıyor.”

“Tabii” dedi Tom yumuşak bir sesle.

“Biri gelip bütün hazinenizi çalsa sigortanız var mı ?” diye merak etti Maud.

Cathy içinden ikizlerle bir daha bu tür bir konuşmaya girmemeye karar verdi. “ok sıkı bir sigortamız var. James Byrne’ mutlu bir tavuk gibi gıdaklatacak kadar sağlam bir sigorta.” Cathy çocukları rahatlatmak istiyordu.

“Cathy, James’in gıdaklayan bir tavukla uzak yakın hiçbir ilişkisi olmadığını söylemek istiyor. O aslında bizi çok kapsamlı bir sigorta poliçesi almaya zorlayan harika bir adam.”

İkizler az da olsa tatmin olmuşlardı. Yine de Simon’ın aklına takılan bir konu vardı. “İşten ayrılırken her tarafı iyice kilitliyor musunuz ?”

“Evet Simon. İki kilit ve şifreli bir alarmımız var.”

“şifresini hatırlıyor musunuz ?”

“Tom için kolay bir şifre seçtik” dedi Cathy.

“Erkekler karmaşık şeylerden hoşlanmazlar” diye araya girdi June.

“Doğum gününüzün tarihini mi seçtiniz ?” diye sordu Simon. “Yoksa uğur sayılarınızı mı ?”

“Hayır onları semememizi önerdiler” dedi Tom.

“Biz de Scarlet Feather’ın ilk harflerini seçtik.”

“şifrede harf olabiliyor mu ?”

“Hayır, S harfi on dokuz, F ise altı. Alfabeyi sayarak bile rakam-

I

lan hatırlayabiliriz. Bir erkeğe bile basit gelecek bir yöntem Simon.”

Simon, düşünceli bir tavırla, “Erkeklerin diğer insanlardan daha aptal olduklarını sanmıyorum” dedi. “Gerçekten...”

“Hayır, değiller Simon” dedi Tom.

Freddie Flynn’a giderken yolda çocukları The Beeches’a bırakmaya karar verdiler. Alarmı kurlarını, şifreyi girmelerini büyük bir ciddiyet içinde izledi ocuklar.

“Ne harika fikir” dedi Simon.

“Kimsenin aklına gelmez” dedi Maud.

“Lüks bir davetin tüm yemekleriyle aynı arabada gidiyoruz!” dedi Simon.

“Evet, parlattığımız o güzel çatallarla da.”

“Neden bıçak götürmüyorsunuz ?”

“Akıllıca bir soru. Bol bol çatal bıçakları olduğunu söylediler, ama her evde çatal kıtlığı olur. Gidip saydım. Kesinlikle yetecek kadar çatalları yok.”

“Bu işi yapmak için bayağı zeki olmak lazım, değil mi ?” diye sordu merakla Simon.

“Evet” dedi Tom bir yandan elindeki listeyi kontrol ederken. “Her şey tamam Cathy. Yola çıkabiliriz.”

“Tamam Tom, tamam June. Şimdi sıra anahtar merasiminde.”

Şirketin anahtarlarını kamyonetin arkasındaki gizli kancaya takmalannı çocuklar büyük hayranlıkla izliyorlardı. “Anahtarları neden oraya saklıyorsunuz ?”

“Kamyonetle kim dönerse kapıyı açabilmesi için. Her seferinde anahtar merasimi yapanz” diye açıkladı Cathy.

The Beeches'a vardılar. İki çocuk atların sardığı koca bahçeden geçip köşke koştular.

“Çok lüks bir yere benziyor” dedi June.

“Evet” dedi Cathy, “lüks fakat ölü bir yer.”

“Çocukların kendi anne babalarıyla olmalarını yasalar şart koşuyor, öyle değil mi?” diye sordu Tom.

“Açık konuşmak gerekirse, neden şart olduğunu hiçbir zaman anlamadım” dedi Cathy, arabayı sertçe geri vitese takıp bahçeden çıkarken.

Freddie Flynn'in evine vardılar. Freddie onları çok iyi karşıladı. “Her şeyi biliyorum. Teyzen, ev sahiplerinin burası mutfak, bu sıcak su, bu da soğuk su musluğu demelerinden nefret ettiğinizi anlattı.”

“Siz zaten böyle bir açıklamada bulunmazdınız Mr. Flynn” de-

di Cathy. Gözlerini kırpıştırarak gülümsüyordu.

Flynn odadan çıktığında Tom gizlice ışık çaldı. “Bir de benim kadınlara cilve yaptığımı söylersin. Hayatımda senin deminki halin kadar ilginç bir performans görmedim” diye takıldı Cathy'ye. “Geraldine'e elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdim” dedi fısıldayarak. “Haydi neyse.”

Tam o sırada Freddie'nin kısa boylu tıknaz eşi Pauline mutfaka girdi. “Freddie telaşlanmamamı söyledi. Söz veriyorum, telaş yok... Yine de her şeyi sizden beklemekle haksızlık ediyordum gibi geliyor.”

Cathy boğazının tıkanıp hissetti. Bu kadın, teyzesine pır-lantalı saatler hediye eden, Dublin'in önde gelen işadamlarından Freddie Flynn'm aldattığı eşiydi. “Hiç de değil Mrs. Flynn. Siz ve sizin gibiler sayesinde Tom ve ben rahatça geçinecek paralar kazanabiliyoruz. Bu

yüzden davetinizin çok başarılı olmasını içtenlikle istiyoruz. Yanlış anlamadıysam kocanız vestiyer görevlisi istemediğinizi söyledi. Doğru mu ?”

“Evet, zaten mevsim yaz; kaç kişi paltıyla gelir? Üstelik üst katı yeni döşedik, bir bakıma çıkıp görmelerini istiyorum.”

“Çok haklısınız, bir dakika çıkıp konukları nereye yönlendireceğimi görebilir miyim ?” Cathy hızla üst kata koştu ve Pauline'in sözünü ettiği şahane yatak odasına girdi. Soluk yeşil ve mavi tonlarda döşenmiş odada son derece güzel beyaz bir tuvalet masası vardı. Yatak klasik tarzda dört sütunlu değildi, ama duvara tutturulmuş yanmay biçiminde bir süsten kat kat tüller sarkıyor, beyaz dantelli yatak örtüsü ve dantelli yastıklanıyla rüya gibi görünüyordu: Açık kapıdan banyo göze çarpıyordu. Son derece lüks, büyük bir banyoydu, sıra sıra dizilmiş açık mavi ve beyaz kabarık havlular göze çarpıyordu. Bu kat her haliyle zevk tanrısına adanmış bir sunağı andırıyordu. Cathy'nun eli boğazına gitti. Geraldine, Freddie'nin ölü dediği evliliğini böyle bir dekorda yaşadığından haberdar olamazdı. “Çok hoş bir oda” dedi Pauline'e kısık bir sesle. “Beğendiğinize sevindim. Yaşlandığımı, bütün bunların boş olduğunu biliyorum, ama hep böyle bir odanın hayalini kurmuştum. Freddie de beğenmişse benziyor. Benim için en önemlisi de bu.” Cathy hızla aşağıya koştu.

“Merhaba Walter.” İkizler şaşkındı. Çoktan İngiltere'ye varmış olacağını düşünüyorlardı.

“Merhaba” dedi Walter homurdanarak.

“İşler nasıl?”

“Hangi iş?”

“Babam ve Barty'yle iş toplantısına gitmiyor muydun ?”

“Ah, evet. Kahretsin... Evet...”

“Demek yolunda gitmedi ?” Simon felsefe yapıyordu. “Muttie her zaman insan bazen kazanır, bazen kaybeder der.”

“Muttie ne bilir!”

“Yok, öyle deme. Çok şey bilir” dedi Maud. Sonra kuşkulu bir sesle, “En azından öyle sanıyorum” diye ekledi.

Kısa bir sessizlik oldu. “Seni dinledik, işe başladık” dedi Simon bir süre sonra.

“Aferin size. Nerede ?”

“Cathy ve Tom'un yanında. Şirketlerinde bir servet yatıyor. Bütün hazineleri orada” Simon ağabeyini etkilemeye çabalıyordu.

“Eminim öyledir” dedi Walter gülerek.

“İnan bana, doğru söylüyorum. Dünyadaki bütün varlıkları şirkette. Kapısında iki kilit ve bir de şifre var; yani biri hırsızlık yapmaya kalkarsa diye.”

“Deme! Bana kalırsa herkes onların şirketine girip servis tabakalarını ve kâğıt peçeteleri çalmaya can atıyor.” Walter yine güldü.

“Paha biçilmez gümüş bir kâseleri var bir kere. Bir sürü başka şeyler de var” dedi Maud.

“Çok etkileyici olduğundan eminim. Beni biraz yalnız bırakmaya ne dersiniz? Düşünmem gereken çok şey var.”

“Olur.” Simon da, Maud da uysal çocuklardı.

“Yemek konusunda ağlaşmıyorsunuz değil mi ?

“Yok, hayır. Cathy mikrodalga fırında ısıtacak bir şeyler verdi.”

“Ne verdi ?” diye sordu Walter merakla.

“Makarna. Yüksek derecede dört dakikada hazır” dedi Maud. “Sen de biraz ister misin? Üçümüze bol bol yetecek kadar var.”

“Teşekkürler” dedi Walter boğuk bir sesle.

Üçü masanın etrafına oturdu. İkizler neşe içinde Tom ile Cathy'nin düzenledikleri davetten söz ederlerken Walter'ın aklı çok uzaklardaydı.

“Flynn'ların sokağa atacak kadar bol paraları var” dedi Maud.

“Gerçekten sokağa atacıklarını sanmıyorum. Bunun sadece bir deyim olduğunu düşünüyorum” diye açıklama getirdi Simon.

“Neyse ne...” Maud Walter'a döndü. “Biz de buraya bir alarm taksak mı, ne dersin Walter?”

“Bu evde hırsızın dişine dokunacak bir şey yok ki” dedi Walter üzgün bir tonla.

“Evden çıkarken alarmı kurar, eve dönünce de durdururduk” Maud konuyu kapatmak istemiyordu.

“Yaa, tam annem ve babama göre bir iş! Onları alarm kurarken düşünebilir misin? Barty'nin alarmı durdurduğunu gözünün önüne getir! Hırsız polis filmine dönerdi burası. Sirenler hiç durmadan çaldığı için polisler bizim eve taşınmak zorunda kalırdı.”

“Oysa o kadar kolay ki” dedi Simon. “Bir kez gördükten sonra biz bile Cathy ile Tom'un şirketine nasıl girileceğini biliyoruz.”

“Olabilir, ama, ya anahtar... Anahtarınız var mı?” Walter tabağını eviyeye götürüyordu.

“Hayır yok, ama yerini biliyoruz” dedi Maud.

Walter döndü, tekrar ikizlerin yanına oturdu.

Flynn'lann evindeki davet yolundaydı. Freddie kutlamak için iki kere mutfığa uğramıştı.

“Misafirler her şeye bayıldılar” dedi. “Tebrik ederim.”

“Gözlerimin içine bakarak, hayatının en önemli parçası olmamı isteyen böyle bir adama neden rastlamıyorum?” diye yakındı June.

Cathy göz açıp kapayana kadar tepsilerden uçup giden esmer buğdaydan yaptıkları küçük gözlemelerin üstüne taze krema sıkarken, “Gerçekten anlaşılmaz” diye mırıldandı.

“Mrs. Flynn gibi bir kadınla yetinmesi imkânsız diye düşünür insan” dedi June dolu tepsiyi salona götürürken.

Tom ile Cathy göz göze geldiler. “Ben hep hayat çok tuhaf, çok komik derim” dedi Cathy gülümseyerek.

“Ben de hep kadınların içgüdüsünden korkulur derim.”

Walter adres defterinde Flynn'lann adresini buldu. Ev yakındaydı. Gece kuşu olan bir arkadaşının minibüsünü ödünç almıştı. Arabayı kamyonetin yanına park etti, anahtar ikizlerin söylediği yerde asılıydı. Pencereden Tom'u, Cathy'yi, June'u ve o uğursuz Con'u görebiliyordu.

Geraldine, Glenstar'daki evinde huzursuzdu, gidip geliyordu.

Genelde hiç böyle hissetmezdi kendini. Freddie'nin özel hayatının gerçekten özel olduğunu söylediğinde samimiydi; özeldi ve Geraldine'le hiç ilgisi olmayan bir hayattı. Evet... Ama yine de, bu akşam hiçbir programı yoktu. İşten gelirken yanında dosyalar getirmişti, ama canı hiç çalışmak istemiyordu. Televizyonda görmek istediği bir program yoktu. Bin sene geçse kimseye itiraf et-

mezdi, ama Geraldine kendini yalnız hissediyordu. O sırada telefonu çaldı.

“Seni özledim” dedi Freddie.

Neşeli bir sesle konuşmak için kendini zorladı Geraldine. “Ben de seni. Nasıl gidiyor?”

“Harika. Senin çocuklar çok yetenekli. Her şey saat gibi tıkır tıkır işliyor.”

“Senin adına çok sevindim Freddie. Gerçekten çok sevindim.”

Telefon kapandı. Kansımdan ve misafirlerinden çalınmış bir an... Her zaman böyle olmuştu, hep böyle olmaya mahkûmdu. Başından beri şartları kabul ettiğine göre neden şikâyet ettiğini bilmiyordu Geraldine.

Giydiği siyah pamuklu eldivenlerle anahtarı çevirdi ve alarmı çözdü. Çocukların sözünü ettiği o yüklü hazine nerede saklı olabilirdi ? Acele etmeliyim, dedi kendi kendine Walter. Çaldıklarını bahçedeki kulübeye sakladıktan sonra anahtarı kamyonetteki kancaya asacak, sonra da minibüsü saat onda sokağa çıkacağını söyleyen arkadaşına geri götürecekti. İçerisi her zamanki gibiydi. Büyük çirkin bir mutfak, sürüyle paslanmaz çelik tencere, tava, kurumaları için sandalyelerin arkasına asılmış mutfak bezleri, ucuz porselen yemek tabaklarının dizili olduğu raflar ve çekmeceler dolusu değersiz çatal bıçak... Ekmek kızartma makinesi, elektrikli ızgara ve mikrodalga fırın gibi bazı elektrikli aletleri bir yana topladı. Bunlar neydi ki? İvrir zıvır. İhtiyacı olan paranın binde biri bile etmeyecek şeyler. Bunlar babasının ahmak arkadaşı Barty'yle kaybettiği o kadar paranın yanında hiçti. Harika bir oyun bildiğini söyleyerek Walter'ı da beraberinde sürükleyen o ahmak Barty'nin sayesinde çok para kaybetmişti. Ön odada ço-cuklann sözünü ettiği gümüş kâse gözüne çarptı. Gümüş bile değildi,

iğrenir gibi eliyle bir kenara itti. Depo malzeme doluydu; ambalajında tencereler, tavalalar... Doğru yere götürürse az da olsa para edecek bir şeyler. Birkaç yüz papele bile tamah edecek durumdaydı. Karton kutulan şirketin ön kapısına doğru çekiştirirken bardak yüklü koca bir tepsiye çarptı. Cam kırıkları her tarafa dağılmıştı. Bu manzaradan hiç hoşnut olmayacaklar, dedi kendi kendine. Sonra içinden dayanılmaz bir isteğin yükseldiğini fark etti. Raftan bir kucak dolusu tabak aldı, yere fırlattı. Nedense tatmin olmuştu. Daha sonra devam ederim, dedi.

Kırk dakika çalıştı. Bir dükkâna satabileceği ne varsa yerinden söküp minibüse taşıdı. Sonra dirseğini porselenlerin dizili olduğu

raflardan birinin köşesine dayadı, rafın üstünde ne varsa yerlere saçıldı. Derin dondurucuyu prizden çekti, içindekileri sağa sola fırlatıp attı. İçki stoklarının ne kadar yetersiz olduğunu hatırladı, içkileri doğrudan davet yerine gönderen bir şarap firmasıyla anlaşmışlardı. Yine de bir şişe konyak ile birkaç şişe değişik likör buldu. Arabasını ödünç aldığı arkadaşını mutlu edecek içkiler. Telefona gözü takıldı. Telesekretere nasıl bir mesaj kaydedeceklerine karar vermek için saatlerce tartıştıkları gün gözünün önüne geldi. Telefonu duvardan söktü, yere atıp çiğnedi. Cam kırıklarından sakınmak için sağa sola sıçrayarak elindeki sopayla ampulleri patlattı. Her şeyi minibüse yüklemişti ki aklına bir kenara ittiği kâse geldi. Son dakikada onu da aldı. Belki yirmi pound verirlerdi. Bugünlerde yirmi poundu küçümseyecek durumda değildi. Çocuklara bunların bir hazine olduğunu söyleyerek ne kadar aptalca davranmışlardı! Ne kendini beğenmiş bir çiftti şu Cathy ile Tom! Şimdi günlerini göreceklerdi.

Yedinci bölüm

Temmuz

Yüz kere anlatmak zorunda kalmasalar da, o gece şirkete döndüklerinde karşılaştıkları manzarayı unutamazlardı. Flynn'ların davetinden çıktıklarında başarı sarhoşu olmuşlardı. “Bu işi iyice ilerlettik” dedi Tom anahtarı alırken.

“Umarım öyledir. Zaman zaman sadece kendimize eskisinden daha fazla güveniyoruz gibime geliyor; kusurlarımızı saklamak açısından demek istiyorum” dedi Cathy.

“Hayır, işimizi gerçekten iyi yapıyoruz” dedi June. “Riordan'la-ra rastladım. Hatırlıyor musunuz ? Hani vaftiz töreni için davet verenleri. Bizim yemeklerimizin herkesten daha kaliteli ve iyi olduğunu söylediler.”

Tom ve Cathy, June'un işi böylesine sahiplenmesine hayrandılar. Genç Con'un tutumu da June'dan farksızdı. Kapıyı açtılar. Soyulan bir insanın tecavüz edilmiş gibi hissettiğini duymuşlardı. Ne kadar doğrudu. Ön odada Joe'nun hediye ettiği saat paramparça yerde yatıyordu. Tamir edilemez halde. Tom ise devrik masanın altında Marcella'nın büyük özenle seçtiği vazoyu gördü. Üçe bölünmüştü. Raflardaki bütün tabaklar yerlerdeydi. June, tüm çekmecelerin boşaltıldığını fark etti, telefon ve telesekreter duvardan sökülümüştü. Cathy ise o güne kadar kazandığı tek ödülünün, punç kâsesinin yok olduğunu fark etti. Hiçbiri gözlerine inanamıyordu, hepsi şaşkındı. İlk konuşan Tom oldu.

“Haydutlar” dedi. “Piç kurulan. Çalacak bir şey bulamayınca her şeyimizi mahvetmişler!” Sesi çatladı, ağlamaya başladı. Cathy ile June'a sarıldı.

Polis şaşkındı. Hiçbir zorlama belirtisi yoktu. Onlardan başka kimsede anahtar olmadığına göre... Bilmedikleri bir düşmanları mı vardı? Akıllarına kimse gelmiyordu. Yoksa rakiplerinden biri miy-

di ? Olamaz, dediler. Kıskançlık yaratacak kadar büyümedik, iki kez sigorta konusunu Tom'a soran genç polis sorusunu yineledi.

“Söyledim ya” dedi Tom, sabırsızca, “muhasibecimiz bize çok yüksek görünen bir prim ödememiz için ısrar etti, ama sorun o değil, işimizi sigorta halledemez.”

“Biliyorum efendim. O konuyu onlarla tartışmalısınız.”

“Kiminle?”

“Sigorta şirketiyle efendim.”

Cathy telefon ettiğinde Neil uyuyordu. “Evet. Neil Mitchell” dedi uykulu bir sesle.

“Soyulduk Neil.”

“Cathy?” Şaşırmişti. Yatakta yanında yattığını sanıyordu.

“Ah, Neil. Hırsızlar... Her şeyi kırıp dökmüşler.” Sesi çatladı.

“Yaralanan var mı ?”

“Hayır... ama korkunç.” Titriyordu.

Sorunlu bir dava konusunda geceleri telefonla uyandınlığı-nda yataktan doğrulusu gözünün önüne geldi.

“Gelmemi mi istiyorsun?” Bu külfete katlanmaya razı olduğu seziliyordu.

“Polis burada. Çok korkunç Neil.”

“Geliyorum.”

“Sana zor geliyorsa, yapma.”

“Tabii ki değil.”

“Neil ne dedi, gelecek mi?” diye sordu Tom.

“Evet. Marcella'ya haber vermek ister misin ?”

“Yok. Bırak uyasun. Nasıl olsa er geç öğrenecek.”

Cathy neden Tom gibi davranmamıştı ?

Kazak ve soluk pamuklu pantolonla gelen Neil üstünde avukat cüppesi, elinde evrak çantası varmış gibi işi ele aldı. Cevapsız sorular sonsuzdu, hiç ipucu yoktu. Polis, bu yörede soygun yapan herhangi bir çeteden haberdar değildi. Bu tür mallar çalan hiçbir hırsız duymamışlardı. Sonunda iş gelip anahtarlara dayanıyordu.

Polis, “iş en uygun biçimde ele almanızı tavsiye etmekten başka söyleyecek bir şey bulamıyorum” dedi.

“Ne demek istiyorsunuz, açıkça söyleyin” dedi Tom. Aklı başka yerdeydi. “İşi elimizden geldiğince iyi ele almıyor muyuz ?”

“Sigorta şirketiyle demek istedim.”

“Her şeyimizi kırıp dökenin kim olduğunu bulmakla sigorta şirketinin ne ilgisi var?” dedi Tom eliyle odaları göstererek.

Neil birden keskin avukat sesiyle araya girdi. “Memur bey zor-

la girildiğine dair hiçbir kanıt olmadığına göre, sigorta şirketinin bunun danışıklı dövüş olup olmadığını araştırması gerekeceğini söylemek istiyor Tom” dedi.

Odaya büyük bir sessizlik hâkim oldu. Kimse işlerin daha kötüye gidebileceğini düşünmezken her şey çok daha kötüye gidiyordu.

Bütün gece Tom'un Haywards'a göndermek zorunda olduğu ekmekleri pişirdi. Bir bölümünü Stoneyfield'daki küçük fırında pişirdi Tom. Marcella elinde saat, tepsileri fırına sürüp çıkartarak yardım ediyordu. Diğer bölümü ise Cathy tarafından, Neil ve June'un yardımıyla Waterview'un daha konforlu mutfağında pişti.

“Bu saate kadar eve dönmemen Jimmy'yi kızdırmaz mı ?” cüye sordu Tom.

“Alıştı artık. Geç saatlere kadar süren bir davette çalıştığımı düşünür” dedi June kısaca.

Gece sona erdi, sabah oldu, ekmekler yerlerine ulaştı, şirkete döndüler.

Zamanla, yavaş yavaş enkazı kaldırmayı başardılar. Kıymet verdikleri eşyaların kırık dökük parçalarıyla karşılaşınca iç çektiler, gözyaşı döktüler. Tom, Cathy'nin buzluktan et çıkarırken, kullandıkları kalın eldivenlerle çalışması için ısrar ediyordu.

“Eldivenleri takınca parmaklarım hiçbir şey hissetmiyor” diye sızlandı Cathy.

“Giymezsene ellerini kesersin diye korkuyorum.”

“Kesmem.”

“Beni iyi dinle Cathy, bu felaketten kurtulacaksak tek dayanağımız var, o da iki elimiz... Bunu unutma.”

Birden olanları tüm çıplaklığıyla algıladı genç kadın. Bu felaketten kurtulmamanın ihtimali de vardı. Soygunu yapan her kimse hayatları boyunca edindikleri tüm birikimi yok etmişti. Şirket kurmalarını sağlayan ne varsa ellerinden alınmıştı. Yerden üçgen biçiminde büyük bir cam parçası kaldırdı, bahçedeki çöp yığınının üstüne bıraktı. Bu cam bir zamanlar ön odada, köşede duran dolabın kapısında idi. Bir zamanlar dolabın içine dizdikleri renkli büyük tabakların hepsi paramparçaydı, tıpkı antika büfenin içindekiler gibi.

İçini büyük bir hüznün dalgası kapladı.

iki elleri olsa da, olmasa da bu şirketi yeniden hayata geçire-

meyecikleri ihtimali olduğunu fark etti. Şirket yeniden canlansa bile hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Bir köşeye çömelerek çocuklar gibi ağlamak istiyordu.

Telefon onarılmıştı. Arada sırada ortama uygun olmayan neşeli bir sesle çalıyor, karşılına başlarına gelen felaketten habersiz müşteriler çıkıyordu. Molly Hayes, Shay'in doğum gününde, on iki kişilik bir davet vermek istiyordu.

“Bu konuyu görüşmek için sizi öğleden sonra arasak olur mu Mrs. Hayes ?” diye sordu June neşeli ve kendinden emin bir sesle.

“Çok meşgulsünüz, öyle mi ?” diye sordu Molly.

“İnanamayacağınız kadar Mrs. Hayes” dedi June.

Cathy, June'la gurur duyuyordu. Altı ay gibi kısa bir sürede özgüven kazanmış, kendine özgü bir tarz edinmiş, ağzını zor açan muslukçu kocasının onaylamayacağı ufak tefek başka ilgi alanları bulmuştu. Müşterilerle konuşurken baklava hamuru ile milföy hamuru arasındaki farkı belirtmekten artık çekinmiyordu. En bilgiç müşterilerle bildircin yumurtalarını, kerevitleri tartışabiliyordu. Bir anda June'un geleceğinin de tıpkı kendüerinininki gibi yerlerdeki kırık dökük eşyalarda yattığını düşündü Cathy. Boğazı düğümlendi. Neü'e baktı. Arkadaşlarına yardım edişini izledi. Sonsuz bir güçle, yapılan haksızlığı kabul etmeyen sert bir ifadeyle hiç durmadan çalışıyordu. Oysa ertesi sabah erkenden mahkemesi vardı. Çocuğuna hamile olduğunu söylemekten çekindiği adamdı bu. Beklemek zorundaydı. Neil fırının önünde Tom'la birlikte çömelmişti. Bağlantılının ne durumda olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Ne konuştuklarını duyamıyordu. Ama ikisinin işaretle anlaştıklarını ve Neil'in bilmediği bir konuyu anlamak için gösterdiği gayreti fark etti.

Donmuş yiyeceklerin birçoğu erimemişti, yine de yeniden dondurmak gibi bir tehlikeyi göze alamıyorlardı. Her şeyi kırıp döken canavarların şirkete ne zaman girdiklerini bilen yoktu ki. Akşamüstü altıdan sonra her an gelmiş olabilirlerdi. Olanları fark etmeleri dokuz saati bulmuştu. Bu da yiyeceklerin on iki saattir buzluğun dışında kalmış olabileceği anlamına geliyordu. Kimse ne yapacağını bilmiyordu.

Dublin halkı uyanıp işe gittiği sırada June'u taksikle evine gönderdiler. Marcella duşunu aldı, üstünü değiştirdi ve manikür yaptırtacak parası ve zamanı olan kadınların tırnaklarıyla ilgilenmek üzere beyaz önlüğünü giyip Haywards'm yolunu tuttu. Bir gece önce yaşadıkları korkunç olaya rağmen kendini her zamankinden daha hafif hissediyordu. Hayatını tırnak törpüleyip cila süre-

rek geçilmeyecekti. Ayın sonundan önce ilk kez profesyonel olarak bir defileye çıkacak ve bir mankenlik ajansı ile irtibat kuracaktı. Bu hayat sonsuza dek sürmeyeceğine göre müşterilere sevimli görünmek için gülümsemek çok daha kolaydı şimdi. Neil de duş yaptı, avukat cüppesini giydi ve haksız olarak işten atılan iki kişiyi savunmak üzere Dört Mahkeme'ye gitti. Herkes eskiden beri sorunu yaratan iki işçinin davasını almakla hata ettiğini, kazanma olasılığının zayıf olduğunu söylüyordu. Oysa Neil onları kovan şirketin durumunu yakından tanıyordu. İşçi sendikalarını başından beri karşılına aldıkları için ne kadar kaygan bir zeminde yürüdüklerinin bilincindeydi. Bu davayı kazanacak, herkesi şaşırtacaktı. Belki hukuk tarihini değiştirecek bir dava değildi, belki işçiler hiç güvenilmeyecek insanlardı, ama Neil'in gözünde önemli olan işin prensibiydi.

Şirkette kalan Tom ile Cathy bakıştılar. İkisinin gözleri kıpkırmızıydı.

“İçeriden yapıldığını düşünemezler, değil mi?” diye sordu genç kadın.

Bütün gün aynı soruyu birbirlerine sorup durmuşlardı.

“Sigortayı kafese koymak için bizim yaptığımızı düşünebilirler...”

“Yani insanlar bizim kendi malımıza bunu yapacağımızı düşünebilirler mi demek istiyorsun?” İki elini açmış odaların durumunu gösteriyordu Cathy.

“Şirketleri zarar ettiğinde böyle davrananlar olmuştur.”

“Ama biz zarar etmiyoruz ki... Zarar etmediğimizi James onlara söyler.”

James ! Onu unutmuşlardı. Telefon etmek için çok mu erkendi? Yaz sıcağında sekizden önce uyanacağını varsaydılar.

“James Byrne” diye yanıtladı telefonu. Haberi duyunca soğukkanlılığını yitirmedi. Arka arkaya sorular sordu. Kasa? Açılmıştı, içindeki kâğıtlar sağa sola atılmıştı. Evet. Evet. Bekçiler? Herhangi bir ipucu var mıydı? Hayır. Hayır. Ya şirket? Fırınlar, derin dondurucular? Scarlet Feather çalışma hayatına devam edecek durumda mıydı? Emin değiliz. Evet, evet, anlıyorum. Ya sigorta? Sigorta belgeleri eksiksiz, dedi. Tüm zararınızı karşılayacak şekilde hazırlandı. Sonra James'e hiçbir zorlama olmadığını, içeriye zor kullanarak girildiğine dair hiçbir belirti olmadığını söylediler.

“Anlıyorum” dedi James Byrne.

“İçeriden birisinin yapmadığını siz de biliyorsunuz, değil mi James?” diye haykırdı Tom.

“Biliyorum, tabii ki ben biliyorum” dedi yanıt olarak.

“Ne demek istiyorsunuz ? Onlar başka türlü düşünebilirler mi demek istiyorsunuz ?” Tom zorlukla konuşuyordu.

“Sadece tazminatı ödemeleri uzun sürebilir demekle yetine-lim” dedi James Byrne. Düşünceli ve sessizdi. Bir gece önce rastlantı eseri Martin Maguire'le yemek yemişlerdi. Martin bir yandan gençlere içtenlikle başarı dilerken diğer yandan o binanın lanetli olduğunu düşündüğünü söylemişti. Kimsenin üstesinden gelemeyeceği ve alt edemeyeceği bir lanetten söz etmişti. James bu konuşmaları genç dostlarına aktarmaktan kaçındı. Başlarında yeterince dert vardı.

Shona Burke geçici olarak ekmekleri Haywards'ın mutfağında pişirmeleri için izin aldı. İşler o kadar iyi gidiyordu ki yöneticiler bundan böyle hep dükkânda pişirebileceklerini söylediler. Tom sabahları erkenden, Haywards açılmadan işini bitiriyordu.

Yöneticiler, “İşler normale dönüyor mu ?” diye soruyorlardı.

“Tamamen” diye yalan söylüyordu Tom.

Scarlet Feather'ın mutfağının nasıl bir enkaz halinde olduğunu itiraf etmek imkânsızdı.

Cathy'nin, Molly Hayes'in kocası için tertipleği doğum günü davetinin tüm hazırlıklarını -Shay'in çikolatalı pastası dahil-kendi mutfağında yaptığını kimsenin ruhu duymadı. Neil'in dışında kimse... Zavallı Neil sandıkların ve kutuların üstünden atlamak zorunda kalmıştı. Sonunda çareyi yatak odasına bir masa ve sandalye koymakta buldu.

“Bu evin küçük olduğunu biliyordum, ama şimdiki gibi tek odalı bir stüdyoya dönüşeceğini hiç tahmin etmezdim” diye şikâyet ediyordu. Diğerlerinin çalışmalarından rahatsız olduğu için her akşam dışarı çıkıyordu.

Böylesine ufak bir mutfakta yemek pişirmenin ne kadar zor olduğunu unutmuşlardı. İnsan elindeki tabağı koyacak yer bulamıyordu. Evin tüm sandalyeleri, tabureleri, hatta bavulları hazırladıkları tepsiler için yan yana dizilmişti, en ufak bir hareket tepsileri devirmeye yetiyordu. Ne buzdolabı ne de dondurucu yeterli büyüklükteydi. Buzlar eriyor, çatal bıçaklar yerlere düşüyordu. Kâbus her gün bir öncekinden kötüleşerek büyüyordu.

June ve Cathy hiç çalışmadıkları kadar yoğun bir tempo içindeydiler. Freddie ile Pauline Flynn için piknik yemeği, aynı gün

iki ayrı yerde komünyon yemeği büfesi hazırlıyor, Con'la bir oraya bir buraya koşturuyorlardı. Şirketi toparlamayı Tom üstlendi. Tom'un hayatı cehenneme dönmüştü. James Byrne, hasarın belgelenmesi için fotoğrafçı getirmiş, sigorta şirketinin eksper göndererek zararı yerinde tesbit etmesi için ısrar etmişti. Daha sonra JD Feather inşaat şirketinin adamları yıkıntıları kaldırmaya geldiler. Kınlan yüzlerce bardak ve tabak hariç, mutfağı kullanabilir hale getirmek için en az iki bin pounda gerek vardı. Dondurulmuş gıdaların bir bölümünü o sabah dağıtmışlar, diğer bölümünü de imha etmişlerdi. Haftalarca çalışarak elde ettikleri ürünü bir anda çöpe atmışlardı.

Başlarına gelenleri ilk önce onlara malî destek veren Geraldine ile Joe'ya bildirmeleri gerekirdi. Oysa Cathy de Tom da işler yoluna girmeden onları haberdar etmek istemiyordu. Dehşet verici olaydan mümkün olduğunca az zararla çıkacaklarından emin olmadan bir şey söylemekten kaçmıyorlardı. Sanki içlerinden bir ses batacaklarını söylüyordu. Hiçbiri bu korkuyu başkasıyla paylaşmaya hazır değildi. Cathy olanları Geraldine'e anlatmayı hiç istemiyordu. Teyzesinin, onaylamadığı -ve onaylamadığını açıkladığı- zengin erkeklerden aldığı paralarla doldurduğu ceplerine el atmasını istemiyordu. Geraldine'den yeterince yardım almışlardı, daha fazla para vermesini istemiyordu. Genç kadın, Geraldine'in yatırımını zamanı geldiğinde faiziyle ödemeyi onur meselesi yapmıştı. Bugüne kadar ona çeşitli yardımlarda bulunan, karşılığında da sadece yeğeninin başarısını görmek isteyen teyzesi... Yaşam tarzını kınadığı ve hakaret ettiği teyzesi... Bu işin sadece bir yönüydü. Diğer yönü de vardı. Geraldine'den korkuyordu. Hamileliğini bahane ederek, zamanlamanın doğru olduğunu söyleyebilir, şirketi kapatmasını isteyebilirdi. Mayın tarlası gibi bir konuydu. Cathy'nin henüz yürümeye hazır olmadığı bir mayın tarlası.

“Bir süre Geraldine'e bir şey söylemememizin sence bir sakıncası var mı ?” diye sordu Tom'a.

“Ne tuhaf, ben de Joe konusunda senden aynı şeyi isteyecektim.”

Tom hiçbir açıklama getirmemişti. Aralarında sanki sessiz bir anlaşma vardı, hiçbir konuda açıklama yapmaya gerek yoktu. Tom'un şu sırada konuşmak istediği insanların sonuncusuydu Joe. Marcella'yı bütün Dublin'in önünde yarı çıplak dolaştıracak olan Joe. Marcella'nın beynini yıkayan, kendi deyimiyle “denizaşırı ülkelerde” tanınmasını sağlayacak bir manken ajansıya an-

laşma imzalayacağına inandıran Joe. Tom bu deyimden nefret ediyordu. Londra veya Manchester demek istiyorsa neden açıkça söylemiyordu ? Güzeller güzeli Marcellasının papağan gibi denizaşırı ülkelerde mankenlik yapacağını tekrarlamasına dayanamıyordu. Para yatırarak şirketi kurmalarına yardımcı olan Joe... Söz dinleyerek anne ve babasını düzenli bir şekilde Fatima'da ziyaret eden, Tom'un sorumluluklarını yarı yarıya üstlenen Joe... Bu defile konusunda suçluluk hisseden Joe... Ne yapıp edecek Tom'a karşı işlediği suçları affettirmek için bir yerlerden para bulup vermeye kalkacaktı. Durumlarının çok kötü olduğunu bilmesini istemiyordu Tom.

Soygunu Geraldine ile Joe'dan saklamak demek kimseye bir şey söylememek demektir. Shona'ya sessiz kalacağına dair yemin ettirdiler, June'dan da ağzını açmamasını rica ettiler. Ne Muttie ile Lizzie Scarlet'e ne de JT ile Maura Feather'a bir şey söylediler. Oysa Cathy annesine anlatmak için can atıyordu. İçini ısıtan St. Jar-lath's Crescent'taki mutfakta annesi saçını okşarken rahatlayınca-ya kadar ağlamak istiyordu. Ama olmaz, dedi içinden, birine söylersek hepsine söylememiz gerek. Akşam gazetesinde konuyla ilgili haber çıkmamıştı, suçluyu halkın bulunduğu televizyon programında da olanlardan söz edilmemişti. James Byrne her zamanki gibi dikkatli davranmaları için uyarıyordu onları. Neil Mitchell ise uluslararası sigorta şirketlerinin ikiyüzlü cümlelerin arkasına sığınmalarına izin verilemeyeceğini söylüyordu. Neil'in çok önem verdiği bir konuydu bu. Zavallı, küçük insanların paralarının üstüne oturan isimsiz bütün bürokratlarla savaşmaya hazır. Sigorta şirketinin dilediği gibi davranmasını engellemek için hemen emsal araştırmasına başlamıştı. Neil'in verdiği büyük desteği fark eden Cathy, yine de daha farklı bir biçimde yardım etmesini isterdi. Başını omzuna dayamasını, saçını okşamasını istiyordu. Seni seviyorum, birlikte her şeyi aşacağız demesini. İşte ancak o zaman karnındaki bebekten söz edebilirdi genç kadın.

“Tenis dersi alacak mıyız ?” diye sordu Simon kahvaltıda.

“Tenis mi ?” Annesi çok eskiden bir kez duyduğu ve hangi anlama geldiğini bulması zaman alacak bir sözcükle karşılaşmış gibi bakıyordu. Bir yandan da mısır gevreğinin üstüne gereğinden fazla soğuk süt boca ediyordu. Mısır gevrekleri çamur gibi olmuş, çaya koyacak süt kalmamıştı. “Güzel” dedi anneleri.

“Evet anne” dedi Maud, sorumluluğunun bilincindeydi.

“Sara tenis dersi alacağımızı söyledi” dedi Simon.

“Sara ha? Evet. Zavallı kız” dedi babalan.

“Hani ayaklan çizmeli, şapkasını ters takan kadın mı?” dedi Barty. “Bak bak!”

“Bende telefon numarası var. İsterseniz aranm” dedi Simon. “Derslerin nerede, ne zaman verildiğini ondan öğrenebiliriz.”

Kenneth Mitchell içini çekti. “Burada bir yerde adresi var. Telefona gerek yok. Onlan arayın, ne zaman isterseniz derslere başlayın.”

“Randevu almak için aradığımda ders paralarını kimin vereceğini söyleyeyim baba?” dedi Simon.

“Bu konuyla sen ilgilenme.”

“Sara'yı arayayım” dedi Simon.

“Yetti artık, çocuk. Tann'nm belası derslerin parasını ben vereceğim. Hepimizi deli etmekten vazgeç, tamam mı? Düşünecek önemli meselelerimiz var.”

Kay Mitchell titriyordu. Kenneth'ın sinirlendiğini görmekten nefret ederdi.

“Özür dilerim baba.”

“Tamam, tamam! Zaran yok. Raketlerinizi bahçedeki kulübeden alın, çimlerin üzerinde biraz oynayın bakalım.”

İkizler yere baktılar. Bahçedeki kulübenin kilitli olduğunu babalarına söylemenin sırası değildi.

“Cathy bugün şirkete gelip biraz çalışabilir miyiz ? Hazinenizi temizleyip parlatmaya?” dedi Maud.

“Hayır Maud, olmaz. Bugün uygun değil.”

“Ne para isteriz ne de makarna” dedi Maud yalvanr gibi.

“Tatlım, mümkün olsa hemen evet derdim, bunu biliyorsun. Başka zaman yaparız, olmaz mı ?” Telefon kapandı.

“Yüzüme kapattı” dedi Maud. Şaşkındı.

“Kızgın mıydı?” diye sordu Simon merakla.

“Biraz. Ne yaptık ki?”

“Belki makarna için teşekkür mektubu yazmalıydık” dedi Simon. “Her seferinde nasıl davranmak gerektiğini bilmek o kadar zor ki...”

“Sara, seni yoldaki bir telefonda arıyorum. Ben Simon. Tenis derslerimizin parasını babam mı verecek?” “Evet. O verecek, vereceğini biliyor.” “Biraz para sıkıntısı var sanırım.” “Tenis derslerini ödeyemeyecek kadar sıkıntıda değil. Kendisi-

ne verilen harçlığın içinde var. İstedığınız anda derse başlayın, para konusunu bana bırakın, ben ilgilenirim.”

“Hayır, şey... babam biraz şey de...”

“Çok dikkatli davranacağıma söz veriyorum. Onu kırmayacağım” dedi Sara.

“Hem raketlerimiz bahçedeki kulübede kilitli Sara.”

“Walter'ın işi mi?”

“Herhelde. Herkes o kadar sinirli ki, hiçbirine bir şey sorulmuyor.”

“Sizin bir şey sormanıza gerek yok. Bana bırak..”

“O da herkes gibi kızgın mıydı?” diye sordu Maud merakla.

Simon bir süre düşündükten sonra, “Evet kızgın gibiydi, ama sanırım bize değil” dedi.

“Walter Mitchell ? Siz misiniz ? Ben Sara. Simon ile Maud'la ilgilenen sosyal hizmetler görevlisi.”

“Biliyorum” dedi sıcak bir gülümsemeyle. “Şirkete veya eve gelenlerin içinde sizin gibisine pek rastlanmaz.”

Tatlı dili ve gülümsemesi bu kez işe yaramayacaktı. “Bahçedeki kulübeyi neden kilitlediniz ?” dedi Sara.

“Bundan size ne ?” Bu kez yüzünde gülümsemeden iz kalmamıştı.

“Orada iki bin tane pornografik dergi saklamış olmanız beni hiç ilgilendirmez, sadece çocukların raketlerini verin, yeter.”

“Şirkete kadar sırf bu mesajı vermek için mi geldiniz ? Çocuklar neden doğrudan benden istemediler?”

“Geri dönmeleri için savaş verdiğim o evde herkes çok sinirli anlaşılan. Çekinmişler.”

“Çekindiler ve size telefon ettiler, öyle mi ?”

“En azından ben çare buldum” dedi Sara sadelikle. “Bana anahtarı verirseniz raketleri çıkarırım. Ya da...”

“Eve gidip ben verilirim.”

“Ya işiniz?”

“Ben kendimin patronuyum. Eve gidip gitmeme kararını kendim verebilirim.” Ayağa kalktı.

“Teşekkürler Walter.”

“Önemli değil Sara.”

Odadan çıkınca koridoru sağlı sollu izlediğini gördü Walter'ın, sonra büyük asansörle değil, arka merdivenlerden koşarak indiğini. Amcasının şirketinde çalışan Walter Mitchell görünmek istediği kadar rahat değildi anlaşılan.

St. Jarlath's Crescent hiç böyle güzel görünmemişti. Şık yeni perdeleri, saksıları, damat ile gelinin odasını süsleyen ufak tefek süslerle çok sevimli olmuştu.

“Ev o kadar boş geliyor ki” dedi Lizzie kız kardeşine. “O çocukları ne kadar özleyorum, bilemezsin. Zavallı Mutie ise perişan.”

“Ne kadar sıklıkla geliyorlar?” diye sordu Geraldine.

“Her cumartesi. Aslında daha sık gelmek istiyorlar ama olmuyor.”

“Cathy arada sırada getiremez mi ? Bilirsin istediğini elde etmekte ustadır. Ayrıca Mitchell ailesinin herhangi bir ferdinden çekindiği de yoktur” dedi Geraldine.

“Günlerdir Cathy'den haber almıyorum, yüzünü de görmedim.”

“Yükü çok ağır sanırım” dedi Geraldine, bir yandan da Neil'in ne tepki verdiğini anlatmak için aramamasına şaşırıyordu.

Feather Fashions'ın bir provası daha vardı. Marcella'yla konuşmak için özel bir gayret gösteriyordu Joe.

“Tom her şeye tamam dedi mi? Bütün bunlara...” Eliyle etrafta gezen yarı çıplak mankenleri gösteriyordu.

“Sorun yok” dedi Marcella.

“Hayır, sadece...”

“Sadece, ne?”

“Son zamanlarda görüşmedik de. Bütün bunlardan dolayı bana kızmış olmasından korkuyorum.” Yine etrafı gösterdi.

“Yok canım. Sana mı kızacak? Hayır. Sadece çok meşgul o kadar. Benim bile yüzünü gördüğüm yok.”

“Merhaba Cathy, ben Geraldine.”

“Ah, evet Geraldine.” Cathy'nin aklı başka yerdeydi.

“Kötü bir zamanda aradıysam özür dilerim.”

Daha kötü bir zamanda arayamazdı. Her taraf insan doluydu, şirket gerilim içindeydi. James Byrne, Neil ve sigorta şirketinin adamı şirkette dolaşp duruyorlardı. Kendisi de Tom ve June'la birlikte olanları yüzüncü kez tekrarlamakla meşguldü.

“Pek iyi sayılmaz. Seni sonra arasam olur mu?”

“Bilmiyorum.” Geraldine aksilendi.

“Ne?”

“Beni neden aramadığını bilmiyorum, dedim. Freddie'nin davetinden beri senden hiç ses çıkmadı da.”

“Hayır, hayır.”

“Neü'e söylediğin zaman neler oldu?”

“Söylemedim ki...”

“Amma da uzattın...” diye söze başladı Geraldine. “Seni sonra arasam? Lütfen?” Sesi ağlamaklıydı. “Tabii” dedi Geraldine. Şaşırmişti. Bir süre yerinden kalkama-dan telefonu seyretti.

Sigortadan gelen adam gittiğinde, “Para ödemeleri aylar sürecek” dedi Neil. “Yılbaşına kadar parayı koparabilirsek ne mutlu bize.”

“Kaç paraya ihtiyacımız var James ?” Tom'un yüzündeki ifade sertti.

“Bu olaydan önceki durumunuza gelmeniz için yaklaşık yirmi bin pounda ihtiyaç var” dedi James. “Belki de daha fazlasına. Elindeki kullanılmış malzemeyi satan bir lokantadan indirimli fiyatla mal alabileceğinizi varsayarak bu hesabı yaptım.”

“Haftada kaç paraya geliyor?” diye sordu Cathy.

James Byrne yapmaları gereken ödemeleri hesapladı. Bankanın böyle bir kredi vereceği koşuluyla tabii.

“Verirler. Eninde sonunda sigortadan para alacağınızdan emin oldukları için verirler” dedi Neil. “Ama çok yüksek bir rakam değil mi?”

“Biz bir haftada bu paranın yarısını bile kazanamayız Neil. Üstelik diğer ödemelerimizi de unutma.” Tom'un ifadesi üzgün ve sertti.

James Byrne, “Büyük kararlar almadan veya bazı fikirleri reddetmeden önce bana yirmi dört saat tanır mısınız? Seçeneklerinizi belirlemek için bazı hesaplar yapmam gerekiyor.” İnsanların sakinleşmek için zamana ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Yaraları böylesine tazeyken, olanları başarısızlık diye adlandırdıkları bir sırada Tom ile Cathy'nin mantıklı düşünmesini beklemek yanlıştı.

“Çok üzgünüm tatlım” dedi Neil. Arabada eve dönüyorlardı.

“Neil, bu akşam evde kalacak mısın ?” Soruyu sormak için sözünü kesmişti Cathy.

“Hayır, çıkmak zorundayım, bunu biliyorsun tatlım. Evsizlerin sorunlarının tartışıldığı toplantıya gitmem gerektiğini biliyorsun. Konferanstan önce onlara bazı ipuçları vermem gerekiyor.”

Konferans! Neil'in evsizler konusunda Afrika'da gerçekleştirilecek bir konferansta dört avukatla birlikte İrlanda'yı temsil ettiğini nasıl unutabilirdi? Yarın akşam yola çıkıyorlardı.

“Bu akşamki grup toplantısına gitme! Seninle konuşmam gerek.”

“Arabada anlat tatlım. Onları hayal kırıklığına uğratmaya hakkım yok.”

“Senin yerine Sara anlatır. Senin söyleyeceklerini o söyler.”

“Lütfen mantıklı ol Cathy. Sara gencecik bir sosyal hizmetler görevlisi, avukat değil.”

“Saat kaçta biter?”

“Ne bileyim tatlım... Bitince biter.”

“Lütfen toplantıdan sonra sabaha kadar onlarla çene çalmak için berbat bir kahveye gitme. Lütfen eve dön. Lütfen.”

Neil sinirlendi. “Bütün günümü konferansa götüreceğim dosyaları hazırlamak yerine, senin şirketinin karmaşık işlerini ayıklamakla geçirdim Cathy. Senin için yapmayacağım bir şey yoktur, bunu biliyorsun. Ama bu akşamki sorumluluğumdan sıyrılmam imkânsız. Yaptığımı berbat bir kahvede sabaha kadar çene çalmak diye nitelememeni rica ederim.”

“Neil!” Cathy donakalmıştı.

“Hayır, ciddiym. Seninle anlaşmıştık. Ortaklık sözcüğünün en asil anlamına uyarak tam anlamıyla ortak olacağımıza ant içmiştik. İkimiz de işimize çok önem veriyoruz, birbirimize yardım etmeye söz vermiştik. Birkaç yıl sonra işimizi hafifletmiş olacağız, hayatımız kolaylaşacak.”

“Ne zaman?” diye haykırdı Cathy.

“Herhalde bu akşam değil Cathy. Senin şirketini diriltip eski haline kavuşturman gerekiyor; benim de başından beri yapmak istediklerimin bir bölümünü gerçekleştirmem.”

“Bu dediğin en az beş-altı yıl sürer.”

“Biz de kendimize böyle bir zaman ayırmamış mıydık ?” dedi Neil Mitchell.

Bir sessizlik oldu.

“Seninle kavga etmek istemiyorum Cathy. Özellikle yola çıkmadan önce.”

“Ben de seninle kavga etmek istemiyorum” dedi Cathy hafif bir sesle.

“İkimizin de canı sıkkn.”

“Evet.”

“Eve elimden geldiğince erken dönmeye gayret edeceğim. Söz.” Cathy'ye gülümsedi.

“Tabii.” Cathy ise zorla gülümsüyordu.

“Afrika'dan döndüğümde Holly'nin yerine gideriz. Wicklow'da-ki o güzel otele. Hani bir gün öğle yemeğine gitmiştik ya? Oraya gider, akşam yemeğimizi yer, gece de kalırız. Ne dersin?”

“Harika” diye yanıtladı Cathy.

O akşam Neil eve döndüğünde genç kadını yatakta buldu. Uyu-

muyordu. Kocasının yorgun olmadığından emin olsa kalkıp önemli haberi verecekti. Neil, her şeyden habersiz dokuz günlük bir seyahate çıkmamalıydı. Gözkapaklarını araladı, yorgun bir ifadeyle gömleğini çıkardığını gördü. Banyoya gitti Neil. Kapı açtı, dişlerini zar zor fırçaladı, boynunu ve koltukaltlarını elbe-ziyle sildi. Ne kadar yorgun ve gergin görünüyordu. Yatağa girip yanına uzandığında konuştu.

“Özür dilerim tatlım. Ne yazık ki beklediğin oldu, uzun uzun çene çalmak zorunda kaldık.”

“Bir fincan çaya ne dersin ?”

“İnan ki fincanı dudaklarıma götürürken uykuya dalarım, o kadar enerjisizim.” Bir an sonra uyumuştuk bile. Cathy kalktı, mutfağa gitti. Şafak söktüğünde hâlâ mutfakta oturuyordu. Hiçbir sonuca ulaşmamıştı. İyi, güçlü bir evlilikleri vardı, her şeyleri ortaklı. Neil'e söylemekten mi korkuyordu ? İnsanın hayatında verebileceği en iyi haberi vermekten korkuyor muydu? Neil'in kırıltılarını duydu. Beş buçuk saattir uyuyordu. Cathy ise beş buçuk saati mutfaktaki masanın başında geçirmişti. Beni dinlemeye ayıracak bir saati olduğunu hiç sanmıyorum, ama olsa bile kafam o kadar karışık, o kadar yorgunum ki hiçbir şey söyleyecek halim yok, diye düşündü. Neil Afrika'ya gittiğinde doktora giderim, dedi. Evde uyguladığım testin doğru olduğunu bir kez de doktordan duyarım. Tanrım, ne feci, ne korkunç bir zamanlama!

“İkiniz insanı bıktırırınız. Bunu biliyor musunuz?” dedi Walter eve geldiğinde ikizlere.

Simon ve Maud üzölmüşlerdi. “Daha kolay olur sandık. Herhangi bir zorlukla karşılaşınca beni arayın demişti Sara.”

“Hiçbir zorluk yoktu ki... İşten dönmemi bekleyebilirdiniz.”

“İngiltere'ye gittiğini sanmıştık. Ne yapacağını bize hiç söylemiyorsun ki” dedi Maud kendisini savunmak için.

“Tabii, yapacaklarını bize söylemek zorunda hiç değilsin” diye ekledi Simon.

“Yeter artık, sesinizi kesin! O saçma sapan raketlerinizi getireceğim. Siz de onu arayıp Wimbledon'a hazır olduğunuzu bildirirsiniz.”

“Seninle birlikte gelebilir miyiz ? Belki kulübede işimize yarayan bir şeyler daha vardır.”

“Hayır” dedi Walter. “Çenenizi kapatıp yerinize oturun.”

“Ama sen nereden bizim...” diye söze başladı Maud.

“Bütün raketleri getirir, biz de arasından seçeriz” dedi Simon.

Walter'ın yüzündeki ifadeyi hiç beğenmemişti.

“Aferin sana Simon” dedi Walter. “Adam oluyorsun. Yavaş da olsa öğreniyorsun.”

Martin Maguire eski işyerinde olanlardan habersiz İngiltere'den ayrılmıştı. James Byrne bu kez gençleri ziyaret etmesi için hiç ısrar etmemişti. Martin Maguire'in büyük acılar yaşadığı o binada böylesine büyük bir umutsuzluk içinde çırpınan iki genci görebilecek gücü olmadığını biliyordu James.

Geraldine hafta sonunda düzenlediği basın toplantısını konuşmak için Joe Feather'ı aradı. Konuşma metnini istiyordu.

“Önceden hazırlanmadan konuşmayı tercih ederim” dedi Joe.

“Hepimiz öyle, ama gazetecilere verecek bir metin olması daha faydalı. Milliyetçi duyguları ön plana çıkaran, defilenin amaçlarından söz eden ve şirketin politikasını açıklayan bir konuşma.”

“Hadi canım” dedi Joe gülerek.

“Doğru söylüyorum. Kendini nasıl İrlanda'ya dönmek zorunda hissettiğini, İrlandalı kadınları nasıl beğendiğini, onların da giderek cesurlaştıklarını gördüğünü, ne kadar iyi giyindiklerini, hükümetin ne kadar başarılı olduğunu, şunu bunu nasıl desteklediklerini...”

“Ciddi misin?”

“Hiç bu kadar ciddi olmamıştım.”

“Benim yerime sen yazamaz mısın Geraldine? Lütfen.”

“Bugün olmaz. Birazdan çıkıyorum. Sen bir deneme yap, ister bana faksla, ister e-mail'le gönder. Ben okur yarın seni aranm.”

“Tamam. Aklıma gelmişken, son günlerde Cathy ve Tom'u hiç gördün mü ?”

“Hayır. Neden sordun ?”

“Hiç. Sadece dünya yüzünden silindiler sanki. Tom'a ulaşmaya çalışıyorum. Marcella iyi olduğunu söylüyor. Öyleyse neden telefonlarıma cevap vermiyor? Neden beni aramıyor?”

“Öğrenir sana haber veririm” dedi Geraldine. Sonra ofisinden çıktı, bir taksi durdurdu. Beklememeye kararlıydı. Sadece Cathy'nin değil, Tom'un da sessiz kaldığını öğrenince bu bir rastlantı olamaz, diye düşünmüştü. Derhal şirkete gidecek, olup bitenleri öğrenecekti.

Yerdeki cam kırıkları, tabaklar ve kırık tahtalar temizlenmişti. Tam olmasa da her şey az çok toparlanmıştı.

Olanları unutmalarını engelleyen ufak tefek şeylerin sonu gelmiyordu. Çatal bıçak çekmecesinin arkasından çıkan cam parçası gibi. Sağlam zannettikleri büyük servis tabağı, sombalığı ve süsleriyle birlikte yere dökülünce boydan boya çatlamış olduğunu fark ettikleri an gibi. Balık parçaları yerlere saçılmış, her şeyi çöpe atmışlardı.

“Saatler süren emeğimiz” diye ağlıyordu June.

“Merak etme, hepsi geçecek” dedi Cathy çaresizlik içinde.

Gerçekten saatlerin emeği çöpe gitmişti. Şimdi öğle yemeği davetinde verecekleri ana yemekleri yoktu. Cathy bıkkındı. Sırayla balıkçıları aramaya koyuldu. İki saat içinde bir tepsi hazırlayabilirler miydi ?

“Pahalıya mal olur Cathy” dedi balıkçı özür dilercesine.

“Davete yemeksiz gidersek bize daha da pahalıya mal olur” dedi Cathy. Tom'un yüzüne baktığım fark etti. Diğerlerini neşelendirmek, işleri yoluna koymak için o kadar zaman harcamışlardı ki açık yüreklilikle konuşmaya fırsat bulamamışlardı.

“Üstesinden gelebilecek miyiz Tom? Ne dersin, gelebilecek miyiz?”

“Biliyorum. Bazen ben de gelemeyeceğimizi düşünüyorum.” Bakiştılar. İkisi de korkuyordu. Panik içinde olursak batarız, diyorlardı. Su yüzünde kalabilmeleri için iyimserliklerini korumak zorundaydılar.

“Unutma ki işler bugün pazartesi günküden çok daha iyi görünüyor” dedi Cathy.

“Dünden bile daha iyi” diye ekledi Tom.

JT Feather inşaat şirketinden gelenler her tarafı bir kat boyamışlardı. Tom babasından başlarına gelenleri kimseye anlatmamasını istemişti. Böyle bir felaket duyulursa işleri sekteye uğrardı. Babası başını sallayarak söylediklerini onayladığını ima etmişti. Ama Joe Feather'dan da saklanması gereken bir sır olduğunu bilmiyordu. Büyük oğlu Fatima'ya geldiğinde soygunu tüm ayrıntılarıyla anlattı.

“Tom neden bana söylemedi?” dedi Joe. Şaşkındı.

“İş ilişkileri içinde oldukları kimselere anlatmamaya kararlıydı” dedi JT başını sallayarak.

“Anlıyorum.”

“Ama sizin aranızda iş ilişkisi yok ki. Sana söylememesi tuhaf.”

“Belki benimle de bir bakıma iş ilişkisi olduğunu düşünüyordur” dedi Joe düşünceli bir tavırla.

“Ne demek istiyorsun oğlum?”

I

“Hiçbir şey baba. Kendi kendime konuşuyorum. Bana anlattığını söyleme. Bırakalım, istediği zaman o anlatsın.”

Geraldine arabadan indi, yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Önüne çıkan bahçe kapısını itti. Ocak ayında şirket ilk kurulduğunda hep birlikte nasıl çalıştıklarını hatırladı, kendi elleriyle boyadığı kapıydı bu. O zamanlar Cathy'nin kendisinden herhangi bir şeyi saklayacağı aklına bile gelmezdi. Nasıl olur da her şey böylesine değişebilirdi? Camdan içeriye baktı, her zaman üstünde gümüş punç kâsesi ve bir vazoda çiçeğin bulunduğu küçük masayı aradı gözleri. Duvarlarda dizili rengârenk eski tabaklarıyla insana huzur veren bir odaydı orası. Parlak renkli, aydınlık mutfaka girmeden önce insanı sakinleştiren bir yerdi. Rahat koltuklar, kuştüyü yastıklı kanepesi ve canlı renkli çiçekli kumaşlarıyla insanı kucaklayan bu havayı sağladıkları için hep hayranlık duyardı Geraldine.

Ne kadar zeki ve becerikli iki genç, diye geçirdi içinden. İkisinin de içgüdüsel bir yaklaşımı var olaylara. Ama bugün her şey farklıydı. Masanın üstünde alıştığı vazoda ve kâsenin yerinde eğri büğrü yumurta çırpıcıları ve kırık makine parçaları vardı. İçeriye doğru dikkatle baktığında mutfakta büyük bir onaran yapıldığını fark etti. Duvarlardaki aletler yerlerinden sökülmüştü. Burada neler oluyor, diye düşündü. Zili çaldı, bir süre sonra kapıyı açan Cathy oldu, bitkin görünüyordu.

“Ah, Geraldine, sen misin?” dedi isteksiz bir sesle. İçeriye girmesini önermiyordu.

“Evet, benim” dedi Geraldine, bir adım atarak.

“Ashna bakarsan hiç de uygun bir zaman seçmemişsin” dedi Cathy.

“Son günlerde hiçbir zamanın uygun olmadığını görüyorum. Hep arayacağını söylüyorsun, sonra da aramıyorsun.”

“Lütfen anlayış göster Geraldine. Lütfen. Bu akşam sana gelirim, uzun uzun konuşuruz. Konuşacak çok şey var.”

Geraldine içeriye baktı. Her şey çarpılmış gibiydi. Cathy ise kapıya set çekmenin dışında her tür engellemeyi deniyordu. Geraldine kararlıydı. Yavaşça Cathy'yi itti.

“Kusura bakma Geraldine, ama insanın haber vermeden başkalarının hayatına kaşmasını her zaman kınayan sen değil miydin ? Benim telefon etmeden Glenstar'a gelmemi yasaklamamış mıydın? Bunu söyleyen sendin. Birden bütün görüşlerin nasıl değişti?”

Artık iş isten geçmişti. Geraldine içeriye girmiş, yıkıntıyı tüm

ayrıntısıyla görmüştü. “Aman Tanrım” diye haykırdı. “Aman Tanrım, zavallı küçüğüm, zavallı, zavallı yavrum. Bunu size kim yapmış olabilir?” Cathy dehşete düşmüş bir ifadeyle yüzüne bakıyordu. “Ne zaman oldu? Kaç gün...”

“Freddie'nin davet gecesinde.”

“Hiçbir şey söylemedi.”

“Bilmiyor ki. Kimse bilmiyor.”

“Tanrı aşkına, neden sakladınız ?”

“Önce her şeyi kendi aramızda halledelim dedik. Sana sonra söyleyecektim.”

“Ben senin arkadaşın değil miyim Cathy ? Benden daha yakın bir arkadaşın yok ki senin.”

“Yok, biliyorum.”

“Öyleyse bu korkunç olayı neden benden sakladın?”

“Nedenini sen de biliyorsun” dedi Cathy boynunu eğerek.

“Hayır, bilmiyorum. Biri benim evimi veya ofisimi soysaydı, ilk haber vereceğim insan sen olurdun. Aptallık edip sır gibi sakla-mazdım ben.”

“Ofisi açman için parayı ben vermedim. Oysa benim şirket kurmama sen yardım ettin.”

“Bunun ne alakası olduğunu anlamıyorum. Kim yapmış olabilir Cathy? Kim olabilir? Herhangi bir ipucu var mı?”

“Sigorta şirketi bizim yaptığımızı sanıyor Geraldine. Onların düşüncesi bu... Sigortadan para alabilmek için burayı bizim kırıp döktüğümüzü düşünüyorlar.”

Marcella Tom'un banyosunu doldururken içine özel yağdan damlattı. Vücudunun yorgunluğunu alır, diyordu. Müşterileri bu yağdan çok memnundu.

“Senin müşterilerinin içinde beşte kalkıp Hayvwards'a ekmek pişiren, günün geri kalanını da işyerindeki kırık tabak çanakları kürekle kutulara ve torbalara dolduran yok ki...” diye yakındı Tom. Konuşurken sesini duydu, kendine acıyan, şikâyetçi bir ses geldi kulağına. En nefret ettiği insanlara benzetti kendini. Marcel-la'nın da hafifçe irkildiğini hissetti.

“Biliyorum” dedi genç kadın. “Çok zor günler geçiliyorsun. Sadece biraz olsun rahatlatır diye düşünmüştüm.”

“Genç bir adamın omuzlarına o yağla masaj yapar mısın?” dedi Tom.

“Tabii ki, ama o genç adamın önce banyoda on dakika kadar dinlenmesi koşuluyla.” Yüzü gülüyordu Marcella'nın.

“Hiç sorun değil” dedi Tom da gülerek ve banyoya girdi.

Bir süre sonra Marcella omuzlarını ovmak için küvetin kenarına ilişti. “On beş dakika suda dinlenmek iyi gelmiş olmalı” dedi. Oysa Tom, o on beş dakika boyunca dişlerini ve yumruklarını sıkmış, özel hayatında ve iş hayatında başına gelenlerle nasıl başa çıkacağını düşünmüştü. Zamanın nasıl bitmek bilmediğini ve düşündüklerini Marcella'nın anlamaması için dua ediyordu.

Cumartesi günü Simon, “Tenisi seveceğini sanıyorum Muttie” dedi.

“Tenis bizim gibilere göre bir oyun değil” dedi Muttie.

“Neden? Herkes her şeyi yapamaz mı? Engelleyen bir kural mı var ?” diye sordu Maud.

“Emin değilim. Aslında herkes her şeyi yapabilmeli, ancak gerçekte böyle olduğunu sanmıyorum.”

“Cathy yapabilir demişti” diye açıklama getirdi Maud.

“Evet, insanın her şeyi yapabileceğini, Liberty Hall'ün tepesinden de kanatlanıp uçabileceğini söylemiştir” dedi Lizzie onaylamayan bir sesle.

“Tabii” dedi Muttie. “Cathy'nin yapamayacağı şey yoktur.”

“Sanırım Cathy bize kızgın” dedi Maud sır verircesine.

“Size neden kızgın olsun ?” diye sordu Lizzie. “Cathy size bayılıyor. Buraya getiren de o değil miydi ?”

“Ama artık bizi hiç bir yere götürmüyor” dedi Simon.

“Belki de The Beeches'ta, büyük evde yaşadığınız içindir. Nereye ne zaman ve kiminle gidebileceğinize dair bir sürü kural koydular. Burnunu sokmak istemiyordun”

“Ama son zamanlarda onu hiç gördüğümüz yok. Canını sıkın bir şey yapmış olmaktan korkuyoruz” dedi Maud.

“Son zamanlarda bizim de yüzünü gördüğümüz yok yavrurum” dedi Lizzie. “İşi çok. Bu tempoda giderlerse sene sonu gelmeden Tom da, Cathy de perişan olacaklar.”

“Tom ile Cathy'nin başına gelenlerden haberin var mı Joe ?”

Basın bültenini hazırlıyorlardı.

“Duymasına duydum, ama bana söyleyip söylemediklerini soruyorsan, hayır. Kimse bana bir şey söylemedi.”

“Bana da söyleyen olmadı. Sanıyorum bize daha fazla yük olmaktan korktular. Parasal açıdan demek istiyorum”

“Evet, ben de aynı şeyi sezdim. Oysa biraz daha yatırım yapmaya hazırım ben. Ya sen ?”

“Tabii ki ben de vanm. Ama ikisi de öyle hassas ki. Bence bekleyelim kendileri başvursun. Ne dersin ?”

“Cathy çok dengeli birine benziyor. Onun fazla hassas davranacağını sanmıyorum.”

“Onun da kendine göre sorunları var Joe. İnan bana.”

“Bu kötü haber. Zaten kardeşim Marcella'nın bizim defileye katılmasından ötürü iyice sinirli. Keşke Marcella'yı o insanlarla ta-mıştırmasaydım diyorum kendi kendime.”

“Böyle konuşma. Ona hayatının fırsatını tanımış oldun, öyle değil mi?”

“Yok canım. Geraldine, Marcella yirmi beş yaşında. Mankenlik yapacak yaşı çoktan geçmiş. Bu işte başarılı olmak için on altısında yola çıkmak gerekir.”

“Peki kendisi bunu biliyor mu ?”

“Bir parça akli varsa bilmesi gerekir.”

“Lütfen yarın provaya gel Tom” diye yalvardı Marcella

“Yok hayır, ayak altında dolaşmak istemem.”

“Hiç ayak altında dolaşmış olmazsın. Kızların çoğu erkek arkadaşlarını getiriyor. Eddie ve Harry de seyircilerin önünde prova yapmamızın yararlı olduğunu söylüyorlar.”

Tom'un canı provaya gitmek istemiyordu. Defile akşamı görmek yeterliydi. Gözetler gibi bir de prova izlemeyi hiç istemiyordu. “Gelebilirsem gelirim sevgilim. Yarın korkunç bir gün beni bekliyor da...”

“Ama nasıl olsa ekmekler için Haywards'a geleceksin. Sadece dördüncü kata çıkman yeterli. Senin orada olman beni o kadar mutlu edecek ki.”

Tom'un da defileyi sahiplenmesini çok istiyordu. Nasıl olsa cuma günü baştan sona seyretmek zorundaydı; Marcella'yı memnun etmek için bir kez daha görmesinde ne mahzur olabilirdi ? “Haklısın sevgilim. Özel bir gösteriye katılmak beni de çok mutlu edecektir.” Genç kadının gözleri parladı.

Ertesi sabah mutfakta çalışırken Shona geldi. “Burada Bay Popüler olarak tanındığını biliyor muydun Tom?” diye sordu.

“Ne? Neyi biliyor muydum?” Shona'nın alay ettiğini düşünmüştü. Oysa yanılmıştı. Mutfakta çalışanlar sabahlan işe gelince işleyen bir mutfak bulmanın, kendilerini çok mutlu ettiğini söylemişlerdi. Güne iyi başlamaları için Tom kahve hazırlıyor, kendi ekmeklerinden ikram ediyordu. Mutfak personeli ilk başta kendi

alanlarına giren bu yabancidan kuşkulananmışlardı, ama düşündüklerinden çok daha iyi bir sonuç alınca fikir değiştirmişler, Tom'dan hoşlanmaya başlamışlardı.

“Bunu duyduğuma sevindim Shona.” Tom'un aklı başka yerdeydi. Dördüncü kata çıkmalı ve Marcella'nın “yeni işim” diye adlandırdığı çalışmalarını izlemeliydi. Shona durakladı.

“Şunu söylemek istiyorum... söze nasıl başlayacağımı bilemiyorum... Hırsızlık olayından sonra Cathy ve senin tekrar düze çıkmanız zor olursa senin burada işin hazır. Bunu bilmeni isterim.”

Tom yanıt vermeden önce yutkundu. Shona ne dediğinin farkında değildi. Scarlet Feather'm tekrar düzelemeyeceği kuşkusunu dile getiriyordu. Cathy ile kendisinin bu ana kadar akıllarına bile getirmekten çekindikleri bir şeyden söz ediyordu. Üstelik bir de can simidi atıyordu. İkisine değil, sadece Tom'a uzatılan bir simitti bu. Cevap vermeye cesareti yoktu.

“Ne kadar iyisin Shona. Aslında onur verici bir teklif. İşimizi yola koymak için canımızı dışımıza taktığımızı da biliyorsun.”

“Başaracağınızdan eminim” dedi Shona diplomatik bir dille.

“Her şey eskiden beri hayal ettiğimiz bir rüya ile ilgili. Anlarsın ya... Bence bu tür rüyaları olmayanlar hayatta kalamazlar.”

“Bilmem” dedi Shona.

“Neden, senin de hayallerini süsleyen bir rüyan yok mu?”

“Bir zamanlar... bir zamanlar vardı.”

“Rüyan gerçekleşti mi?”

“Evet. Glenstar'da bir dairem olsun istemiştin” dedi Shona alçak sesle.

Tuhaf ve anlamsız bir istek gibi göründü Tom'a. Belki başkalarına da benim catering şirketi kurma hayalim tuhaf geliyordur, diye geçirdi içinden.

“Ya aşk?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Ondan vazgeçeli çok oldu” dedi Shona aynı yumuşak tavırla. Tom genç kadının doğruyu söylediğini fark etti.

Dördüncü katın bir bölümü prova için perdeyle ayrılmıştı. Tom kenarda bir yerde beklemeye koyuldu. Nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Etrafta ne yapacağını bilmez görünen bir sürü insan vardı, hepsi boş boş geziniyordu, bir kısmı da spotları ayarlıyordu. Bir yerlerden durup durup başlayan müzik sesi geliyordu. Ricky fotoğrafçılara nerede duracaklarını gösteriyordu. Kızlardan ve giysilerden eser yoktu. Arka tarafta bir yerlerde olma-

lıydılar. Teker teker kemerli kapıdan çıkacaklar herhalde, diye düşündü Tom. Marcellasının, onun Marcellasının bu defilenin bir parçası olduğunu düşündükçe midesinde bir ağrı hissediyordu. Uzaktan Joe'yu gördü, bir türlü göz göze gelemediler. Sonra müzikli provanın başlayacağı çağnsı duyuldu.

“Tam bir sessizlik istiyoruz, lütfen” diyen Joe'nun sesi duyuldu. “Her şeyin zamanlamasını kesinleştirmemiz gerekiyor. Düşen olursa, spotlardan biri sönerse hiç aldırmayın, defileye devam edin lütfen. Tamam... on saniyemiz kaldı... başlıyoruz.”

Tom'un yanına iki erkek oturdu. Tom gülümseyerek onlara yer açtı. “Teşekkürler ahbap” dedi biri. Joe'nun Londra'dan gelen ortakları olmalı, diye düşündü Tom. Manken ajansı sahibinin de bu hafta İrlanda'ya geleceği haberi Marcella'nın ağzından düşmemiştir. Tom'un sabını taşıracak kadar sıklıkta, “Mr. Newton bizzat gelecek” demiştir. Tom yanındakilere döndü, “Mr. Newton siz misiniz?” diye sordu. “İşte orada ahbap” dedi komşusu, kırk yıl öncenin rejisörlerinininkine benzer bir koltuğa oturmuş ufak tefek adamı başıyla göstererek. Tom Feather Mr. Newton'ın tatsız, küçük bir domuzu andırıldığını görünce çok mutlu oldu. Teker teker podyuma çıkan kızları izlemeye koyuldu. Okul çağındaki çocukları andıran mayolu genç ve tecrübesiz kızlardı hepsi. Dans ediyorlar, müziğe uyarak ellerindeki topu birbirlerine atıyorlardı. En arkada Marcella görüldü. O dans etmiyor, çocukça oyunlardan sıkılmış gibi yüksekte bakarak ciddi ciddi yürüyordu. Göğüslerini ve önünü kapatan üç deniz kabuğundan oluşan beyaz bir bikini giymiştir. Güneş yanığı yassı karnı ve uzun yanık bacakları ne kadar tanıdık, ne kadar yabancı geliyordu. Canı ağlamak istiyordu Tom'un. Joe'nun kendisine başrolü verdiğini, figüran olmadığını ısrarla tekrarlamıştı Marcella. Söylediği doğrudur. Sıra plaj elbiselerine gelince dans eden genç kızlar rengârenk kumaşlardan yapılmış giysiler içinde sahneye çıktılar. Marcella ise göbeğine kadar açık, siyah bir elbise giymiştir. Yanındaki iki erkeğin Marcella'yı hayranlıkla izlediğini fark etti.

“Onu tanıyorum. Fevkalade, değil mi ?”

“Harika” dedi biri.

“Bazıları çok şanslı” dedi diğeri.

“Dünya çapında üne kavuşur mu dersiniz?” diye sordu Tom sakın bir sesle. Marcella'nın başarılı olmasını öyle çok istiyordu ki... Hatta için için hissettiği, başarısız olup bu işten tamamen vazgeçmesinden kat kat fazla istiyordu bunu.

“Yok canım, ciddi bir iş olarak yapmıyor ki, sadece eğlenmek için yapıyor” dedi komşusu.

“Joe Feather'ın arkadaşı. İşi de o ayarlamış.”

“Profesyonel manken olmak istediğini sanıyorum ben” dedi Tom.

İki erkek de başlarını salladı.

“Olamaz” dedi biri.

“Çok yaşlı” dedi diğeri.

“Yirmi beş yaşında” dedi Tom.

“İyi ya” dedi adam. Bir yandan da geceliklerle podyuma çıkan genç kızlara bakıyordu. Marcella çıplak görünüyordu. Hiçbir şey giymeden çıksaydı bu kadar çıplak hissi veremezdi. İncecik kumaştan kısacık giysisi hareket ettikçe vücudunun en can alıcı noktalarını renkli mürekkeple çizilmişçesine sergiliyordu.

Harika görüldüğünü, defilenin çok başarılı olduğunu ve onunla gurur duyduğunu bildiren bir not yazdı Tom. Sonra kamyonete bindi, kanala indi. Arabayı park etti, on dakika kadar bir çift kuğunun zarif, uzun boyunlarıyla suda süzülüşünü seyretti. Arabayı çalıştırdığında ellerine dökülen gözyaşlarını görünceye dek ağladığını fark etmedi. İyice deliriyorum ben, diye düşündü.

Şirkete geldiğinde elden bırakılmış iki zarf buldu. Birini Geral-dine Cathy'ye göndermişti. Kısa ve somut bir nottu. Şirkete yeniden yatırım yapmak istediğini söylüyor, reddettiği takdirde Cathy'yi uzağı görmemekle ve hissedarlarının haklarını koruma-makla suçlayacağını söylüyordu. “Yatırım isteğimi yine de geri çevirmekte ısrar edersen en azından malzeme kiralayabileceğiniz yerler ile çatal, bıçak ve tabaklar temin edebileceğiniz dükkânlar hakkında ayrıntılı bilgi veriyorum” diyordu. Pahalı olsa da en azından baştan para bağlamalarına gerek kalmayacağını belirtiyordu.

Cathy teyzesini aradı, telesekreterine, “Tom ve ben harika bir fikir olduğunu düşünüyoruz. Birkaç aylığına kiralayabilirsek işimiz kolaylaşır. Yürekten teşekkürler Ger. Sen harikasın” diye teşekkür mesajı bıraktı.

Diğer mektup Joe Feather'dan Tom'a gönderilmişti. Dolambaçlı yollardan şirketin soyulduğunu duymuştu. Hem üzüntülerini bildiriyordu hem de yardım olarak biraz nakit para gönderiyordu. Şimdi uzun uzun makbuz doldurmanın ve vergi iadesi formu-nyla uğraşmanın sırası olmadığını söylüyor, şimdilik bin poundu almasını istiyordu. Basın için düzenleyecekleri davetin parasını da nakit olarak ödeyecekti. Tom ağabeyini aradı ve telesekreteri-

ne teşekkür mesajı bıraktı.

“Cathy ve ben bütün kalbimizle teşekkür ediyoruz. Bin poundu daha önceki yatırımına ek olarak sevinçle kabul ediyoruz. Yalnız tüm ödemelerin yasal yollardan yapılarak deftere geçmesi gerekiyor. Muhasebecimizi tamsaydım, bu dünyada herkesten çok ondan korktuğumuzu anlardın. Yine de çok teşekkürler Joe. Harika bir insansın. Unutmadan, bu sabah provaya geldim. Defile mükemmel.”

“Defile gerçekten mükemmel miydi ?” diye sordu Cathy.

“Neden soruyorsun ?”

“Ona bütün söylediklerin yalandı da ondan. James Byrne'den hiç korktuğun yok, sadece kara parayla işimiz olmasından korkuyoruz.”

“Defile fena değildi” dedi Tom alçak bir sesle. “Fena değildi.”

“Marcella'ya söylerken daha uygun kelimeler kullandın herhalde, değil mi ?” dedi Cathy gülerek.

“Evet, birkaç tane buldum” dedi Tom.

“Ne olur bana aletsiz, tenceresiz tavasız o daveti nasıl hazırlayacağımızı söyler misin ?”

“Kiralayarak.”

Cathy kiralama şirketini aradı. “İlk kez Haywards'ta bir davet tertipliyoruz. Bu yüzden onlardan tek bir tabak veya bardak ödünç almamalıyız. Onlara kendimizi göstermeliyiz.”

Marcella eve döndüğünde, “Gerçekten defileyi beğendin mi ?” diye sordu.

Joe, Joe'nun ortakları ve Mr. Newton'la defilenin ayrıntılarını görüşmek üzere içki içmişlerdi.

“O adam bizzat Mr. Newton mıydı?” diye sordu Tom. O anda da kullandığı alaycı ifadeden ötürü kendini kınadı.

Marcella hiçbir şeyin farkına varmamıştı. “Evet bizzat kendisiydi. Çok hoş bir adam, rahat konuşulacak birisi. Meslek hayatında kim bilir kaç türlü insanla karşılaşmıştır. Son derece sıradan, herkes gibi bir adam.”

“İnanamıyorum” dedi Tom.

“Evet, ben de. Defileyi tüm yönleriyle övdü. Joe'nun ağzı kulaklarındaydı.”

“Çok memnun oldum.”

“Bütün hayallerimin gelecek cuma akşamı gerçekleşeceğine inanamıyorum” dedi Marcella.

Genç kadına baktı Tom. Ya Joe'nun ortakları doğruyu söyledi-

lerse, ya Marcella mankenliği düşünecek yaşı çoktan geçtiyse ? Birden genç kadının adına korktuğunu ve sesinin kısıldığını fark etti. “Mr. Newton'ın seninle bir anlaşma imzalayacağına dair kesin bir bilgin var, değil mi ?” diye sordu.

“Çok ümitlenmek istemiyorum, ama öyle gözüküyor. Tabii ki sadece bugün gördüğü iki prova var. Asıl önemlisi o gece nasıl yürüyeceğim, nasıl bir izlenim vereceğim. Az sayıda insanın önünde fevkalade soğukkanlı olup kalabalık karşısında şaşırınlar çok-muş.”

“Bugün hiç şaşırmadın. Salon bayağı doluydu.” Kendine güvenmesi için adeta yalvanyordu.

“O akşam üç yüz kişiden fazla seyirci bekleniyor” dedi Marcella kollanını kavuşturarak. “Yine de başarılı olacağımdan eminim. Gruptaki gençler bana büyük güven veriyor. Onlarla çalışmak harika bir şey.”

“Onlar senden daha mı genç ?” dedi Tom gözlerini şaşkınlıkla açarak.

“Ah, Tom, lütfen sus. Tabii ki benden gençler. Birçoğu en az sekiz, dokuz yaş küçük. Benimle alay etmekten vazgeç, lütfen.”

“Daha küçük olduklarını hiç fark etmemiştim. Peki ya Mr. Newton? O daha küçük yaştakilerle ilgilenmiyor mu? Yoksa ona göre çok mu genç kalıyorlar?”

Marcella kaşlarını çatı. “Ben de aynı şeyi düşündüm. Belki kataloga resimlerini koymak için gençleri ister, ama Joe'ya göre bana vereceği çok iş varmış.” Marcella kollanını kendi bedenine sardı. “Öyle harika ki Tom. O kadar harika ki inanamıyorum.”

Chicago'dan durmadan mektup, faks ve e-mail yağıyordu. Hepsisi aynı konudaydı: düğün.

Son gelen mesaja göz gezdiren Cathy, “Zannedersin ki dünyada ilk evlenen kişi Marian Scarlet olacak” diye söyleniyordu.

“Neden şikâyet ediyoruz? Lüks bir düğün istiyorlar, biz de lüks bir düğün hazırlıyoruz.” Neşeli olmaya kararlıydı Tom.

“Yok canım. Bir dakika dinle, görürsün.”

“Sadece kız kardeşin olduğu için işi bu kadar büyütüyorsun, Cathy. Düğün yapılan kilisenin salonları bir günde ünlenecek. Göreceksin. Ricky resimlerini çekecek...”

“Ama dinlemiyorsun ki...”

“Papaz da mutlu, sanırım hem papaz hem biz bu işten kârlı çıkacağız, bir servet kazanacağız.” Cathy çaresizlik içinde susuyordu. “Babamın adamları her tarafı boyadı, papaz da cemaatine çi-

çekler ettirdi. Öyle güzel ki...” Cathy'nin bakışlarını görünce sustu. “Ne var? Ne oldu?”

“Geleneksel İrlanda düğünü istiyorlar. Yemek olarak da lahana ile sığır eti ikram etmemizi istiyorlar.”

“Ne?.. Neden ama? Tanrı aşkına, neden?”

“Geleneksel İrlanda mutfağı budur sanıyorlar da ondan.”

“Ama Marian, St. Jarlath's Crescent'ta büyümedi mi? Böyle düşünmesi imkânsız.” Tom beyninden vurulmuş gibiydi.

“Çok uzun zamandır İllinois'te yaşıyor” dedi Cathy omuz silke-rek.

“Sığır eti ile lahana ikram etmeyeceğiz” dedi Tom kesin bir sesle.

“Biliyorum.”

“Bu haberi hangimiz ona verecek ?” diye sordu Tom tehditkâr bir sesle.

“Senin dilin bu tür konuşmalara daha yatkın” dedi Cathy.

“Ama o senin kahrolası kardeşin!”

“Sorun o değil. Sorun onları İrlanda yemeği diye ikna etmek için ne bulacağımız.”

“Binlerce yemek var. Wicklow kuzusu, İrlanda somonu, İstakozlar, midyeler... Örneğin ortaya İrlanda'ya özgü kabuklu deniz ürünlerinden oluşmuş büyük bir tabak hazırlayabiliriz. Ben kocaman İrlanda sığır pirzolası istemelerini bekliyordum. Chicago sığır ve koyunların pazara gitmeden toplandığı büyük ağullar ülkesi değil mi? Tabaklarında iri etler görmeye alışık olurlar sanırdım.”

“Alıştıkları yiyecekleri istemiyorlar. İrlanda dansçıları, Shile-lagh'lar ve Colleen'lerden şarkılar, danslar istiyorlar.”

“Gerçekten mi?” Tom şaşkındı.

Cathy elindeki mektubu sallıyordu. “Mektuba bakılırsa öyle. Harry'nin ailesi İrlanda'ya gelmeyi, değişik bir kültürü yakından tanımayı, sade, bozulmamış İrlanda yemeklerini tatmayı sabırsızlıkla bekliyormuş.”

Tom ellerini başına götürdü. “Aman Tanrım. Cathy, gel onlara neleri önerebileceğimizi düşünelim. Hatırlarsan en kolay işimiz bu düğün olacak diyorduk. Yanılmışız.”

“Bu meslekte kolay denilecek hiçbir iş yok” dedi Cathy. İçini öyle derin derin çekti ki Tom meraklandı.

“Sen iyi misin?” diye sordu genç adam. Yüzündeki ifadeden ürkmüştü.

“Tabii ki hiç iyi değilim. Birbirimizi aldatmaktan vazgeçmeliyiz. Bu düğünü başarmamız imkânsız.” İki büklüm olmuş, hıçkırma hıçkırma ağlıyordu. “Yapamayız, gülünç oluruz... bu işi kabul et-

inekle çok büyük delilik yapmışız...” diye hıçkınıyordu.

“Cathy, Cathy...” Tom yerinden kalktı, genç kadının yanına çö-meldi.

Cathy dizlerini karnına çekmiş, ağlıyordu. Gözyaşlarını saklamaya uğraşmıyor ve korkularını tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermekten ilk kez çekinmiyordu.

“Bir çaresini buluruz” dedi Tom.

“Ne bulabiliriz ?” dedi. Gözyaşlarını tutamıyordu. “Marian aklını kaçırmış. Onun hiçbir isteğine kulak asmamalıydık. Programımızın çok dolu olduğunu, bu düğünle başa çıkamayacağımızı söylemeliydik. Neden numara yapmaya devam edip her şey yo-lundaymış gibi davranıyoruz ?”

“İşi devam ettirmenin tek yolu bu da ondan.” Sesi çok yumuşaktı Tom'un. Bir yandan da saçlarını okşuyordu.

“Hayır, numara yapmayı kesmeliyiz. Her şey bitti, öyle değil mi? Belimizi doğrultup yeniden koşturmaya başlamamız imkânsız, öyle değil mi?..” Birden yerinden kalktı ve genç adama baktı. Gözleri kan çanağı gibiydi, sesi umutsuzdu. “Kendimizi aldatıyoruz. Bunu görmüyor musun ? Attığımız her adımla biraz daha batıyoruz, her adım bizi daha büyük borç batağına sürüklüyor.”

Tom da doğrulmuştu. Cathy'ye sarıldı.

“Bu sözlere son vereceksin, anladın mı. Bana yardım edeceksin. Senin böyle konuştuğunu duyunca ben de söylediklerine inanıyorum, anlıyor musun?”

Cathy Tom'un kollarında ağlıyordu. Tom ise durmadan saçlarını okşuyordu. Herkesin önünde hiçbir şey olmamış gibi davranmaktan, sahte gülücüklerle insanları karşılamaktan yorgun düşen Cathy için böylesine doğal ve içten davranabilmek ne kadar rahatlatıcıydı.

Omuzlan sarsılıyordu. Hıçkınklan kesilip sakinleşene dek kollarında tuttu Cathy'yi. Genç kadın başını Tom'un kazağına gömmüş, anlamadığı bir şeyler mırıldanıyordu.

“Ne dedin?”

“Her şey bitti, dedim. Güçlü olup gerçekleri kabul etmeliyiz.”

“Kız kardeşini hayatının en önemli gününde hayal kırıklığına uğratmanın güçlü bir davranış olarak adlandırılacağını hiç sanmıyorum.”

“Ona bizim dışımızda başka bir sihir şirketi bulmasını söyle.”

“Yok ki... Bu şehirdeki tek sihir şirketi biziz.” Cathy'nin yüzüne eğildi. Sözleri etkileyici olmuştu. Hafif bir gülümsemenin belirtileri seziliyordu.

“Sen her şeyden vazgeçmeyi hiç düşünmedin mi ?”

“Hayır, hiçbir zaman düşünmedim.”

“Peki öyleyse.” Burnunu sildi. “Peki, vazgeçmiyorsak yeniden tanımlama yapmamız gerek.”

“Ne ? Scarlet Feather'a uygun geleneksel İrlanda davetlerinin ne olduğunu mu tanımlamamızı istiyorsun ?” Yüzüne baktı Cathy'nin. İfadesi değişmeye başlamıştı. İşler yolunda demkti. Kollan sıvamanın zamanı gelmişti.

Bilgisayarları tamirde olduğu için şans eseri vahşi saldırıdan kurtulmuştu. Cathy önüne oturdu.

“Ona bir e-mail gönderelim. Sen yaratıcı ve inandırıcı bölümünü kaleme al, ben de uzun zamandır onu göremediğim için özlem dolu kız kardeş kısmını üstleneyim.”

“İstedığı her şeyi elde ettiği izlenimini veren bir mektup kaleme almalıyız” dedi Tom düşünceli bir sesle.

“Catering şirketi kurmanın sadece yemek yapmakla ilgili olduğunu kim söyledi” dedi Cathy gülerek.

Joe Feather annesine yirminci kez, “Sadece giyim sanayiinde çalışanlar için düzenlenen bir defile anne” dedi. “Ama gazetede halka açık olduğunu okudum.” “Giyim sektöründe çalışan herkese anne. İnan bana hoşuna gidecek bir şeyler olduğunu bilsem seni davet ederdim.” Doğru söylüyordu. Annesi başından beri karşı olduğu gelin adayının yarı çıplak dolaştığını görmekten hiç hoşlanmayacaktı. Ayrıca defile sırasında oğlu Tom'un yüzündeki ifadeyi görmek de onu mutsuz edecekti. Joe provada kardeşini izlemiş, soğukkanlılığını korumak için büyük çaba harcadığını fark etmişti. Yine de bir şey belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Oysa buna ne gerek vardı? Marcella'nın manken olarak sivrilmeye şansı hiç yoktu ki. Belki çok güzel bir kadındı, ama sahnede tahta gibi yürüyordu, hem vücudu da tüm dikkatleri giysilere değil de kendine yoğunlaştıracak cinstendi. Hayvvrads dışındaki vahşi dünyada beş dakika dayanamaz, dedi içinden. Tom onun denizaşırı bir yerde iş bulacağına inanmış olamazdı. Yoksa inanmış mıydı ?

Cathy alışverişten döndü. Tom paketleri taşımasına yardım etti. “Bir mesaj var. Simon ve Maud seni eskisi gibi sevmiyorlar!” “Simon ve Maud mu? Şimdi ne yapmışım?” “Yaptığın için değil, yapmadığın için. Yine buraya gelip hazinelerimizi parlatmak istiyorlar.”

“Ama artık hazinemiz kalmadı ki...” diye inledi Cathy.

“Aslına bakarsan hiçbir zaman da olmadı” dedi Tom.

“Öğrenirlerse herkese anlatırlar. Onların öğrenmesi akşam haberlerinde televizyona çıkmaktan beter. Buraya gelemezler. Hemen Muttie ve Lizzie'yi heyecanlandırırlar, paniğe kapılırlar. Chica-go'dakiler düğünü iptal eder. Aslına bakarsan hangi şartlarda çalıştığımızı öğrenen herkes davetlerini iptal eder.” İkiizlere karşı suçlu hissediyordu kendini. Yine de haklı olduğundan emindi.

Oysa Tom kolay kolay işin peşini bırakmamaya kararlıydı. “Onlardan soğuduğunu sanıyorlar. Nasıl bir hata yaptıklarını merak ediyorlar.”

“Hay Allah!” dedi Cathy. “Hiç de sırası değildi.”

Tom suskundu. Paketleri taşımaya devam ettiler.

“Peki, tamam, sen kazandın. Doğruyu söylemek gerekirse onların da yükü az değil. Suçlarının ne olduğunu merak etmeleri doğal. Onları davet eder bir yere götürürüm.”

“Telefon numarasını masanın üstüne bıraktım” dedi Tom. “Zavallı ufaklıklar. The Beeches'ta hayatın güllük gülistanlık olduğunu sanmıyorum.”

Cathy ahizeye uzandı.

Telefona ikizlerin babası cevap verdi. Cathy birden ona Ken-neth mı, yoksa Mr. Mitchell diye mi hitap ettiğini hatırlayamadı.

“Adım Cathy Scarlet. Maud veya Simon Mitchell'la görüşebilir miyim lütfen ?”

“Ah, evet, tabii. Yanılmıyorsam tanışmıştık” dedi karşı taraftaki ses.

Çocuklara seslenirken içinden “ne terbiyesiz kadın” dediğini duyar gibiydi. Çocukların nasıl heyecanlandıklarını görünce kendini yeniden suçladı Cathy.

“Telefon bize mi?” Onları telefonla arayan hiç olmazdı ki...

“Kim arıyor?” diye soruyordu Maud babasına. Yanıt alamayınca telefonu kapı.

“Ooo, arayan Cathy” diye bağırılmaya başladı.

Cathy birden ağlayacağını hissetti. Birlikte bir yerlere gitmelerini teklif ederken, sakın bir tonla konuşmaya gayret ediyordu.

“Sinemaya gider, hamburger yeriz, sonra sizi eve bırakırım diye düşünmüştüm.”

“Gelip seni şirketten alabiliriz” dedi Simon.

“Olmaz!.. Yani hayır teşekkür ederim demek istemiştım. O'Connell Sokağı'na gelen otobüse binin. Yarın saat dörtte sinemanın önünde sizi bekliyorum.”

“Sen de bizimle gel Tom.”

“Gelemem. Defileye iki gün kaldı. Marcella çok heyecanlı ve sinirli. Bu akşam konuşmak istediğini söyledi.”

“Peki. Sadece senin de rahatlamaya ihtiyacın vardır diye düşündüm, o kadar.”

“Doğru, ama bunlar zor günler. Defileden sonra birlikte yemeğe çıkacağımızı unutmadın, değil mi ?”

“Hayır, unutmadım. Nereye gideceğiz.”

“O ufak İtalyan lokantasına. Geraldine de geliyor. Ricky ile Joe da, tabii eğer aynlabilirse. Sonra Shona ve beş-altı kişi daha. Defile biter bitmez çıkarız. Kamyonetle buraya dönmemize gerek yok. Haywards'takiler her şeyi onların mutfağına yığabileceğimi-zi söylediler. Kapıyı da kilitlersiniz dediler. Cumartesi ekmekleri pişirmeye gittiğimde ben hallederim.”

“Çok çalışıyorsun” dedi Cathy içtenlikle.

“Sen de öyle. Alışverişe gittiğinde uzun süre ayakta sıra beklemek zorunda kaldın mı ?”

Hızla Tom'un yüzüne baktı. Çok yorucuydu. Beli ağrıyordu ve bazı yemeklerin manzarası bile midesini bulandırmaya yetiyordu. Marketten hiç çıkamayacağını sanmıştı.

“Bugün o kadar kötü değildi” dedi. İçinden, önümüzde zor bir konuşma daha var, dedi. Hamile olduğumu, izin almam gerektiğini söylediğim gün... Sonra kendi kendine, ne yapalım sırası geldiğinde buna da göğüs gererim, diye düşündü.

“Kötü bir şey yapmadığımızdan emin misin?” diye sordu Maud ısrarla.

Filmden sonra hamburgerciye gitmişlerdi.

“Hayır Maud. Size kendinizi dünyanın odak noktası sanmayın dediğimi hatırlıyor musun ?”

“Evet, hatırlıyorum. Yine de biz korktuk, senin...”

“Sizi hiç düşünmedim. İşimiz o kadar yoğunlu ki.”

“İnsanların kızgın oldukları için mi, yoksa sadece işleri çok yoğun olduğu için mi sizi aramadıkları nasıl anlaşılır?” diye sordu Simon merakla.

“Zamanla anlarsın. Biraz büyüyünce.”

“Sen aradaki farkı anlamaya başladığında bizden büyük müy-dün, yoksa küçük mü ?” diye sordu Simon.

“Biraz büyüttüm sanırım. Altı ay kadar.” Cathy kendini çok yorgun hissediyordu.

Çocukların evdeki Barty adlı deli misafirden, yedikleri acayip ye-

meklerden, annelerinin günün büyük kısmını yatakta geçirmesinden, babalarının ise çoğu gece eve geç gelmesinden söz etmelerini dinledikçe, o eve dönmelerine boyun eğmekle ne büyük hata yaptıklarını fark etti. Neil'in tavsiyeleri yanlıştı. Bundan emindi Cathy. Neil'in dediği gibi insanın kanı ve canıyla ilgisi yoktu. Tek başlarına St. Jarlath's Crescent'ta oturan Izzie ile Muttie'nin, o çocuklara kendilerini dünyaya getirenlerden çok daha iyi birer anne ve baba olacakları kesindi.

“Eve dönmeden Hooves'u görmeye gitsek mi ? Ne dersiniz ?” dedi aniden.

Huzursuzca birbirlerine baktılar. Maud sıkılmıştı. Gözlerini ayakkabılarına dikmişti. Simon ise lokantanın kapışma bakıyordu.

“Ne oldu ?” dedi Cathy merakla.

“Anlaşmanın kurallarım biliyorsun. Cumartesi günleri dışında St. Jarlath's Crescent'a gitmemiz yasak.”

“Ama o anlaşma okul zamanı için geçerli. Okuldan doğru eve gitmenizi sağlamak için. Şimdi okullar tatil.”

“Sara okul zamanı ile tatillerde aynı kurallara uymamız gerektiğini söyledi.”

“Bu basit bir araba gezintisi. Benimle arabaya binmeniz yasak değil, değil mi ? Öyleyse ben de sizi arabayla istediğim yere götürebilirim.”

“Yapmasak daha iyi olur Cathy. Sara, Muttie ve karısıyla iyi vakit geçirdiğimiz için annem ile babamın kıskandığını söyledi, oraya gitmemizden hiç hoşlanmadıklarını anlattı. Onları tercih ediyoruz anlamı çıkar diye.”

“O anlamı çıkarmak doğru mu olur?” diye sordu Cathy.

“Bize bir yeri diğerine tercih etmemek gerektiğini sen öğrettin. Bunun nezaket kurallarına aylan olduğunu söyledin” dedi Maud. Besbelli aklı karışmıştı.

“Öyle mi söyledim? O zamanlar ne akıllıymışım!”

“Çok eski değil ki” dedi Simon. “Kısa bir sürede o kadar çok akıl kaybetmen imkânsız.”

“Seni seviyorum Simon” dedi Cathy birden. “Seni de seviyorum Maud. Yemekleriniz bittiyse sizi eve bırakayım.” Cathy ikizlerin ne kadar şaşkınlıklarını görmemek için lokantadan çıkma hazırlıklarına girişti. O güne kadar kimse açıkça bu çocukları sevdiğini söylememişti. Bu söze nasıl karşılık vereceklerini bilmiyorlardı. Evin önüne varınca, “Lütfen bizimle içeri gel” diye yalvardılar.

“Yok, gerçekten doğru olmaz.”

“Muttie gibi onlardan korkuyor musun yoksa?”

“Sana dansımızı da gösteririz.”

“Tabîi gelirim” dedi Cathy. Emin adımlarla eve yöneldi. “Ken-neth, Kay, bu harika çocukları, yani oğlunuzu ile kızınızı bana emanet ettiğiniz için size çok teşekkür ederim, çok güzel bir gün geçirdik, en azından ben öyle düşünüyorum.” Çocuklara baktı, böyle durumlarda insanların beklentilerine nasıl cevap vereceklerini onlara öğretmişti.

“Harika bir film di” dedi Maud.

“Cathy her birimize ikişer hamburger aldı” dedi Simon.

“Böylelikle akşam yemeği yemeyecekler demektir.” Cathy bir yaz akşamı, saat sekizde çocuklara yemek hazırlığı yapan var mı diye etrafa baktı.

“Buzdolabında jambon var” dedi Kay kendini savunurcasına.

“Eminim Kay. Anlaşmaya uyarak onlara enfes bir akşam yemeği hazırlayacağından da şüphem yok, ama bu akşamlık hiç zahmete girme, ikisinin de bir şey yiyecek hali kalmadı sanırım.”

“Evet, gerçekten öyle. Teşekkür ederiz” dedi Simon.

“Ayakkabılarımızı ve kasetçalan getirebilir miyiz?” diye sordu Maud merakla.

Simon ile Maud'un ayak parmaklarını gererek müziğin başlamasını beklediklerini gören Kay ve Kenneth şaşkındı. Mutfakta ciddi ifadelerle bir o yana bir bu yana dans edişlerini hayretle izliyorlardı. Cathy, onları son gördüğünden beri çok ilerlemişlerdi. Kardeşi Marian'ın bu çocukları herkesin önünde dans ederken görünce nasıl öfkeleneyeceğini düşündükçe içinden gülmek geliyordu. Belli etmemek için eliyle ağzını kapattı.

Cathy ile karısının alkışladığını gören Kenneth da alkışlara katıldı. “Bu bir düğün içinmiş, öyle mi ?” diye sordu.

“Evet kız kardeşimin düğünü; gelecek ay. Düğünün yıldızları olacaklar.”

“Yalnız bir sorun var...”

Cathy yumruklarını sıktı. Bu sersem düğüne gelmelerini engellemeye mi kalkıyordu? “Sorun yok Kenneth. Hatırlarsan kardeşin Jock sözünü etmişti. Anlaşmanın bir parçası olarak.”

“Evet... evet. Tabî.”

“Anlaşmadan söz açılmışken Simon ve Maud'un çok güvenilir çocuk olduğunu söylemek istiyorum. Annemlerin evine haftada bir kereden fazla gitmelerini istemediğinizi unutmuştum. Köpeklerini görmeleri için arabayla kısa bir ziyaret yapmayı teklif ettim.” “Köpek gerçekten onların değil ki.”

“Gerçekten onların köpeği. Babam onlara aldı, şimdi de çocukların haftalık ziyaretleri arasında onların köpeğiyle özenle ilgileniyor, ama sözümü kestir. Onlarla gurur duyman gerektiğini anlatıyordum. Bana anlaşmayı hatırlattılar. Oysa ben unutmuştum. Bana kalırsa çok üzücü bir anlaşma, ama sizin isteğinize karşı çıkmamaları böylesine dürüst davranmaları bence çok gurur verici...”

“Hımm, evet... tabî.”

“Çocuklar sizin isteklerinize böylesine saygılı olduklarına göre siz de gelecek ay düğün sırasında biraz daha sık annelere gelmelerine izin verirsiniz herhalde, diye düşündüm. Böylelikle düğüne gelenlerle tanışma fırsatı da bulurlar.”

“Dur bakalım...” diye söze başladı Kenneth.

“Tabî ki evet diyeceksin. Diyeceğinden emindim” dedi Cathy. Sonra çocuklara döndü, başardık der gibiydi bakışları. “Babanız size söylediğim kadar anlayışlı çıktı. Düğün sırasında verilecek davetle de hiçbir sorun çıkmayacak. Neil Afrika'dan döner dönmez babasıyla birlikte seni arar, ayrıntılara karar verirsiniz.” Çocuklar kulaklarına inanamıyorlardı. “Hepinize

teşekkürler. Çok hoş vakit geçirdim.” Ve çıkıp gitti. Kenneth Mitchell'ın ne diyeceğini merak ettiğinden kapının dışında bir an durakladı.

“Olağanüstü bir kadın” dedi. Cathy görmese de başını sağa sola salladığını biliyordu.

“Tek kelime söyleme sevgilim. Sansasyon yaratacağından eminim” dedi Tom.

Ama Marcella'nın yüzü allak bullaktı. Sanki söylenenleri duymamış gibiydi. “Marcella, canını bu kadar sıkın ne ? Söyle bana. Muhteşem görünüyorsun, sahnede kim varsa silip süpürüyorsun, harikası! Sahne korkusundan başka bir şey değil şu andaki duyguların.”

“Hayır, sorun o değil.”

“Bir bakıma sorun korkun. Kendi kendine, bir gün sonra, yann akşam saat onda her şey bitmiş olacak de. Tekrar eski hayatına döneceksin.”

“Sorun burada işte. Geri dönemem. Artık değil.”

“Geri dönemem derken neyi kastediyorsun?”

“Kuaföre dönüp manikür yapamam.”

“İnsanlar seni bir kere görünce bir sürü iş teklifi alacaksın.”

“Bir manken ajansıya anlaşmazsam hiçbir teklif gelmez.”

“Mr. Newton ilgileniyor demiştin.”

“Paul Newton'ın benimle ilgilendiği doğru. Karşı yakaya gidip bazı deneme çekimleri yapmamı istiyor, ama hiçbir şey kesin değil, her şey birbirine bağlı.”

“Anlıyorum. Defilede başanlı olmamaktan korkuyordun, ama harika olacağını ben söylüyorum. Kendine güvendiğin her halinden belli.” İnandırıcı olmak için büyük çaba sarf ediyordu.

“Katı, bencil adamlar bunlar, her istediklerini elde etmeye alışıklar.”

“Yarın akşam seni podyumda görünce, tam aradığı insan olduğunu anlayacak.”

“Öyle değil, biraz farklı.”

“Ne demek istiyorsun ?”

“Her şey onların elinde. İnsanı ünlü yapmak da, perişan etmek de... Oyunu onlann kurallarına göre oynarsan, oyunun bir parçası olmana izin verirler, oynamazsan dışanda kalmaya mahkûm ederler.” Huzursuzdu, ellerini ovuşturuyordu.

Ne demek istediğini anlayamıyordu Tom. “Sorun nerede, anlamadım. Yarın podyumda o muhteşem yürüyüşünü gösterirsen -ki böyle olacağından eminim- sen de bu dünyanın veya bu oyunun bir parçası olacaksın.”

“Yarın akşam onlarla birlikte bir partiye katılmamız gerektiğini söylediler” dedi yere bakarak.

“Partiye mi?”

“Evet, otelde.”

“Gidemeyiz ki... Hep birlikte o küçük İtalyan lokantasına gideceğimizi unuttun mu ? Her şey ayarlandı. Gelemeyeceğimizi söyle onlara.”

“Sen değil, sadece ben.”

Şaka yaptığını sandı Tom. Gülmeye başladı. “Bunu bastırarak ne gibi bir şaka sakladın bakalım...”

“Şaka değil. Eğer gidersem resmimi kataloga koyacak, her şey tamam olacak.”

Şaka olmadığını o zaman anladı Tom. O herifin korkunç bir teklifte bulunduğunu söylüyordu Marcella. Ya otele benimle gelip partiye katılırsın ya da kataloga giremezsin. Komikti.

“O kadar güzelsin ki erkeklerin aklını başlarından alıyorsun, onlar da olmayacak tekliflerde bulunuyorlar.”

“Teklifi ciddi.”

“İster ciddi olsun, ister olmasın. Joe'ya yarın o herifi yanma bile yaklaştırmamasını söylerim. Seni ne hakla böyle rahatsız eder?”

Marcella, teninin parlaklığına zarar verip dişlerini sararttığı

için günde bir iki sigaradan fazla içmezdi. Bir sigara yaktı. “Bir süre kıpırdamadan beni dinler misin ? Joe'dan böyle bir şey istemen söz konusu olamaz. Giysilerini göstermek için Paul Newton gibilerine ihtiyacı var Joe'nun. İşini bozacak tek kelime söylemeni istemiyorum.”

“Ne konuşuyoruz öyleyse?” dedi Tom.

“Paul Newton'ın önerisini” dedi kuru bir sesle.

Kulaklarına inanamıyordu Tom. Marcella'ya bakıyordu. Sonra gülmeye başladı. Gülme taklidi değildi yaptığı, gerçekten gülüyordu. Marcella şaka yapıyor olmalıydı. Peki ama kendisi neden gülmüyordu. “En ufak bir ciddiyeti yok anlattıklarının, değil mi?” dedi aniden.

“Hiç bu kadar ciddi olmamıştım” dedi genç kadın. “Seninle de bunu konuşmak istiyordum.”

“Yeter, ne dediğini bilmiyorsun. Mankenlik kontratı imzalama ümidi verilerek satın alınacak lüks bir fahişe değilsin sen.”

“Söz konusu olan mankenlik kontratı ümidi değil, gerçek bir anlaşma” dedi Marcella.

“Bunu elde etmek için adamla yatacağın mı söylüyorsun ?”

“İş ona varmayacak ki... Varmayacağını sen de biliyorsun. Sadece kızlar ve şampanya, o kadar. Başka bir şey istedikleri yok...”

“Bana baksana, beni kandırıyorsun.”

“Bugüne kadar hiçbir konuda sana yalan söylemedim, seni aldatmadım. Bugün başlamam için de hiçbir neden yok.” Tuhaf, robot gibi bir sesle konuşuyordu. Jimnastik yapmaya gideceğini söylediği, ama Tom'un partiye gittiğini sandığı gece de bu sesle konuşmuştu.

“Sana blöf yapıyor. Sakın aldanma. Bu blöfü görmeyecek kadar akıllı bir kızsın sen.”

“Hayır, öyle değil. İki yoldan birini seçmem gerekiyor.”

“Öyleyse ikinci yolu seç. Ona cehenneme kadar yolun var, diyeceğin yolu.”

“Benim geleceğimi ilgilendiren bir seçim bu. Yapacak veya yapmayacak olan benim. Ya doğru dürüst bir manken ajansıya anlaşılıp listelerine gireceğim ya da bu şans hayat boyu kaybetmeyi göze alacağım.”

Marcella'ya baktı Tom. Gerçek düşüncelerini söylediğini anladı. “Bizim bir şey tartıştığımız yok. Sen bana ne yapmaya karar verdiğini açıklıyorsun. Öyle değil mi ?”

“Hayır, değil.”

“Öyleyse yaptığımız ne?”

“Senden saklı hiçbir şey yapmadığımı konuşuyoruz. Kolaylıkla arkandan işler çevirebileceksen...”

“Keşke öyle yapsaydın. Tercih ederdim.”

“Doğru söylemiyorsun. Birbirimizle daima açık sözlü olacağız diye yemin etmiştik. Açık sözlülüğün bizi bu sonuca ulaştırmasını beklemiyordum. O adamı çapkın diye görmek, tehlikeli olduğunu sanmak, ona önem vermek çok saçma ve anlamsız.”

“Önemli değilse bu konuda kafa yormaya ne gerek var?”

“Onun için önemli de ondan. Bize ne zararı var ?”

“Öyleyse ben de kendi işimle ilgili bu tür bir davranışta bulunursam, senin için önemsiz olacağını mı söylemek istiyorsun ?”

“Birlikte çalıştığımız insanlara iyi davranmak zorundayız. Sen bunu her gün yapıyorsun. Bizimle röportaj yapan o korkunç kadını unuttun mu ? Senden hoşlandığını belli etmek için ne yollara başvurmuştu. Onu yemeğe çıkarıp birlikte davetlere katılman gerekeceğini düşünmüştüm. İşin için olsaydı sesimi çıkarmazdım. Gerektiği için yapıyor, derdim.”

Bu düşünce bile Tom'u güldürmeye yetti. “Bunları anlattığında içimden yüzde yüz beni işletiyor diyorum.” Marcella gülmüyordu. “Demek senden hoşlanmadığımı söylüyorsun.”

“Beni takdir ediyor. Yaşça, o ufaklıklardan daha yakınıma ona. Sözü ettiğimiz basit bir parti Tom. Tekrar söylüyorum, o kadınla bir partiye gitmen gerekseydi ben aldırmazdım.”

“Değil mesleğim, hayatım bile söz konusu olsa o kadınla bir partiye gitmezdim ben.”

“İtalyan lokantası programına katılmadığım için üzgünüm.”

Şu anda söyleyecekleri ve hareketleri çok önemliydi. Tüm hayatını etkileyecek kadar önemliydi. Çok dikkatli olmalıydı. Küçük oturma odasında ayakta duruyordu. Marcella masanın yanına oturmuştu. Bu resmi beynine kazıdı. Masanın üstünde Cathy'nin Noel'de hediye ettiği pembe kadife örtü vardı. Örtünün ortasında, içinde şeftali ve siyah üzüm bulunan çukur bir tabak vardı. Akşam güneşi odaya girmiş, Marcella'nın saçlarını okşuyor, genç kadının başının çevresinde bir hale oluşturuyordu. Sanki bir azizeye benziyordu. Geniş siyah bir kazak ve blucin giymişti. On sekizinde bir genç kıızı andırıyordu. Vereceği yanıtı merakla bekleyerek, iri gözlerle yüzüne bakıyordu.

“Evet Tom?”

“Evet Marcella?”

“Bana ne diyeceksin ?”

“Senin de söylediğin gibi bu karar senin. Senin tercihin, senin kariyerin. Benim hiçbir sözüm kararını değiştiremez.” Yumuşak bir sesle konuşurken genç kadının elini tutuyordu.

“Ama...” diye sözün gerisini getirdi Marcella.

“Ama telekızlar gibi o adamın emrine uyararak hareket ettiğini görürsem kalbim kırılır. İkimiz de hem onurumuzdan hem de birbirimize olan saygıdan ödün vermiş oluruz. Ne dersene de, senin bunu kabul etmeye hiç ihtiyacın yok. Başka zaman olsa böyle bir teklifi dinlemezdin bile. Yarın akşamki defile seni öylesine heyecanlandırdı ki aklımı başından aldı.”

Kadının yüzüne bakıyor, ne kadar haklısın, ne kadar anlayışlısın diyerek boynuna atılmasını bekliyordu. Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. “Öyleyse bütün arkadaşlarıyla birlikte, başarının şerefine kadeh kaldırmak üzere bizimle geleceksin, değil mi sevgilim?”

“Her şey için teşekkür ederim. Bana kızmadığın için, sana yalan söylediğimi sanmadığın için.”

“Yok canım, yalan söylemeyeceğinden eminim.” Oysa Marcella ne evet demişti ne de hayır. Bu kararı tek başına vermesine izin vermeliyim, dedi Tom. Partiye gitmekten vazgeçmiş gibi görünüyordu. Olabildiğince açık yüreklilikle konuşmuştu. Oysa içinden kapıyı yumruklamak geçiyordu. Marcella yerinden kalktı, Tom'un yanına geldi, kollarını uzattı ve genç adamı kanepeye doğru çekti. Yaz gecesi, güneş batarken uzun bir süre başı Tom'un omzunda, el ele kanepede sessizce oturdular.

Kiraladıkları malzemeler şirkete gelmeye başladı. Fırınlan ve kızartma makinelerini taşıyan adamlar bir içeri bir dışarı gidip geliyorlardı. Etrafı korkunç bir gürültü kaplamıştı. Bu eşyaların kiralarını ödemek için ne kadar iş bulmaları gerektiğini düşünen Tom ve Cathy'nin korkudan bacakları titriyordu. June ile Cathy taşınan malları denetlerken Tom da defilede ikram edilecek yiyecekleri hazırlıyordu.

“Çoğu ağzına bir şey koymaz. Mankenlik sevdası olanlar sivrisinek gibidirler” dedi June.

“Hayır, doğru değil. Seyircilerin çoğu giysileri giyemeyecek kadar şişman ve yaşlılardan oluşuyormuş. Örneğin kayınvalidem, o da geliyor.”

“Defiledeki giysileri görünce Hannah'nın gözleri yuvalarından fırlamayacak mı? Tamam bu sondan bir evvelki tepsi. Son tepsiyi de hazırlayınca kamyonete yüklemeye başlayacağım.”

“Olur, ben de Kaçık Minnie'nin işini ele alırım” dedi June neşeyle.

“Şşşt, June. Günün birinde kapıdan girip dediklerini duyacak.”

Minnie, kocası tarafından harika yemek yaptığı sanılan kadındı. Her cuma iki kişilik biri taze, beşi donmuş yemek almak üzere şirkete gelirdi. Cathy ilk başlarda istediği birkaç basit yemeği öğretmeyi teklif etmişti. Ama hayır, o kendi tabaklarını getiriyor, yemekleri hazır almak istiyordu. Ne zaman şarapta et veya Pro-vençe usulü tavuk pişirseler, Minnie'nin yeşil plastik kaplarına iki porsiyon ayırmayı ihmal etmezlerdi.

“Çok tatsız bir hayatları olmalı” dedi Cathy içtenlikle. “Hiç gezmeye gitmeyen, hiç arkadaş davet etmeyen bir çift.”

“Haftada sadece alü gün olduğunu mu sanıyor dersin?” dedi June.

“Hayır. Haftada bir kez balık ve patates kızartması yemeğe çı-kıyorlarmış. Kocası pişirdiği bu güzel yemeklere ne kadar minnettar olduğunu böyle belirtiyormuş.”

“Hasta ruhlu olmalı” dedi June. “Hiç sesini çıkarmazsa akıllılık eder. Erkekleri ne kadar az bilgilendirirseniz o kadar rahat edersiniz derim ben.”

“Nasıl bir evliliktir onlarınki ? Akşam yemeğini kendisi pişir-mediği gibi, temel bir konuda böyle bir yalan söylemesi anlaşılır şey değil.” Cathy şaşkındı.

“Ben ikinizden daha deneyimliyim. Benim parolam şu: bir şey söyleme, istediğini yap” dedi June.

Tepsileri taşırken Tom'un yüzünde sert bir ifade vardı. Söylediği doğru, diye geçirdi içinden. Marcella kursa gitmesi gerektiğini veya otelde bir iş toplantısına katılması gerektiğini söyleseydi tepkisi ne olurdu ? İnanacağı kesindi. O zaman da ne dün akşamki korkunç sahneleri yaşardı, ne de Marcella'nın, özenle hazırladığı davete mi yoksa Mr. Newton'ın partisine mi katılacağını bilmemenin verdiği gerginliği. Geri döndüğünde Cathy'yi önündeki tepsiye tiksinerak bakarken buldu.

“Bu ne?” diye sordu June'a.

“Bana mı soruyorsun? İnanamıyorum. Küçücük piliçler bunlar. Minnie'ye hazırlıyorum. Neden öyle bakıyorsun, delirdin mi?”

“Onları karşıya alır mısın lütfen. Bakamıyorum da, midemi bu-landırıyorlar. Bilmem neden, bana insanları hatırlatıyorlar.”

“Tabii.” June neşe içinde konuşmasını sürdürdü. “Bence Noel özel mönülerini hazırlamaya başlamalıyız. Enayilerin misafirlerine ikram etmek üzere evde bulundurmak isteyecekleri kanepeler veya minik tartlar gibi.”

“Sonra da kamyonetle evlere dağıtırız, değil mi ?” Cathy fikri beğenmişti.

“Çok güzel olur. Ben zevkle yaparım. Kapıyı çalıp, Noel Baba gibi 'Mutlu Noeller' demeye bayılırım. Ama sen, Noel'de hâlâ çalışabilecek misin ?”

“Ne demek istiyorsun ?” Cathy şaşkındı.

“Ne zaman izin alacaksın demek istiyorum ? Tom'a ve bize önceden haber vermelisin. Öyle değil mi Tom ?”

“Tabii” dedi Tom, neden söz edildiğini anlamamıştı.

“Sırası gelmişken, bebekten ne zaman söz etmeye niyetleniyordun? Yoksa su kaynatmamız, sancıların arasının kaç dakika olduğunu hesaplamamız gerekinceye kadar susacak mıydın ?”

Hayvards'ta herkes çok meşguldü. Tom'un canını sıkkan birçok konu vardı, ama bu akşam Scarlet Feather'ın başarısı hakkında insanların ne düşünecekleri, en son tasasıydı. Basına verilecek daveti hazırlayan Con, June ve Cathy'ye yardım etti, sonra bir ara yukarıya çıkarak giyinme odasına ufak bir vazoyu bıraktı. İçindeki kırmızı güllere iliştirdiği karta “Güzeller güzeli, harika Marcel-lam. Bu ilk defilende ve tüm hayatında başarılar dilerim” yazmıştı. Vazoyu bırakırken elleri titriyordu. Kızlar fotoğraf çekirmek için sahnede toplanmışlardı. Birazdan basın mensuplarıyla kaynaşacaklardı. Tom giyinme odasının civarından ayrılamıyordu. Yaşadıkları tüm sorunların, son günlerdeki gerginliklerden kaynaklandığını biliyordu. Marcella'nın bu konuya ancak utanırsa değineceğinden emindi. Bir de o robot gibi konuşmasını aklından silebilse... Uyurgezerlere benziyordu. İstem dışı davranışlarda bulunan biri gibi...

Basına verilen davet çok başarılı geçti. Üç gazeteci hem Scarlet Feather'ın kartını hem de Feather Fashions'ın basın bültenini istedi. Kardeşlerin kol kola resimleri çekildi.

Cathy bu sabah olanların etkisinden kurtulamamıştı. Kendini kurtarmak için bir şeyler uydurmuştu. Kendisi bile hamile olduğunun farkında değildi. Doktora yeni gitmişti. Afrika yollarına düşen Neil'e bile haber verememişti. İşte herkesten saklamasının ana nedeni buydu. Neil'e söylemeden bu konuyu başkasına açmak istemiyordu. Hepsinin anlayış göstereceğinden emindi. Herkes konunun ciddiyetini fark etmişti. Susmayı tercih ettiler.

“Başından beri burada bir çift ele daha ihtiyacımız var demiyor muyduk? Altı aylık olduğunda işe başlamak koşuluyla bu konuya bir daha değinmemeye söz veriyoruz” demişti Tom.

“Tabii” dedi June. “Kimseye söylemeyelim; sadece Maud ile Si-

mon'a söyleyelim. Ne dersiniz ?”

Cathy onlara güvenebileceğinden emindi. Önündeki uzun günle başa çıkabileceğinden ise hiç emin değildi. Davet iyi gidiyor gibiydi, sonra zavallı Tom'u perişan eden defile vardı, defileden sonra ikram faslı, tabakların Haywards'ın mutfağına yığılması, arkasından sanki gün yeterince uzun değilmiş gibi İtalyan lokanta-sındaki kutlama... Ne şanslı adam şu Neil, diye geçirdi içinden. Afrika semalarının altında katıldığı toplantıda bürokratik kısıtlamaların ve karma kararların dışında hiçbir derdi yok. Sorunlardan habersiz!

Tom kendini zorlarsa da defileyi hatırlayamıyordu. Aklında sadece arada bir kulağına gelen şaşkınlık nidaları ve uzun süren alkışlar kalmıştı. Marcella yürürken Joe'yu birkaç kez başparmağını havaya dikerek “çok iyi” yaparken görmüş, zoraki bir gülümsemeye yanıt vermişti. Paul Newton'ın en iyi yerde oturduğunu fark etmişti. Bu kez purosunu eksikti, onun yerine elindeki kalemi çiğniyordu. Herife duyduğu nefretin şiddetiyle neredeyse yıkılacağını hissetti. Yalvarırım Tanrım, Marcella'nın ayağı takılsın ya da sahneye yanlış yerde girsin, her

şeyi yanlış yapsın... Lütfen, diye yakardığını fark etti. Bir anda büyük bir suçluluk duygusu kapladı benliğini; ilk kez sahneye çıkan birisine böyle beddua ederek kötü ruhları çağırarak kadar korkunç bir şey olamazdı. Üstelik o insan sevdiği kadınsa... Sonra alkış sesleri duyuldu, daha sonra ülkenin çeşitli yerlerinden gelen satın alma görevlileri, Joe ile arkadaşları Harry ve Eddie'nin önünde sıraya girip stoklar ve diğer ayrıntılar hakkında bilgi istemeye koyuldular. Mr. New-ton ise her şeyi büyük bir ilgiyle izliyordu. Tom otomatik bir büfe gibi çalışıyor, bir yandan hamura sarılmış karidesler ikram ederken diğer taraftan da Tayland usulü balık köfteleri dağıtıyordu. “Beğendiğinize sevindim. Arzu ederseniz kapının yanında tarifini alabilirsiniz.” Fikir Tom'dan çıkmıştı. Misafirlere bir liste hazırlayıp, herkesin kolaylıkla yapabileceği birkaç yemeğin tarifini verelim, altlarına da on-on iki tane kadar bizim yaptığımız zor yemeğin adını yazalım, Scarlet Feather'ın telefonunu, faksını ve e-mail adresini de ekledik mi, al sana harika bir ilan demişti. Herkes listeyi çantasına tikiyordu. Odanın içinde bir o yana bir bu yana koşturuyordu Tom. Birden kolunu tutan bir kadın eli fark etti. Onlarla röportaj yapan derginin yöneticisiydi. Kendinden on beş yaş büyük, sert ifadeli, Marcella'nın “Sana abayı yaktı” dediği kadın...

“Ah, merhaba, basın toplantısında yoktunuz.”

“Beni aradınız mı yoksa?”

Tom çareyi kaçmakta buldu. Ve karşıda gülümseyerek elindeki bardağı sallayan Marcella'yı gördü. Bu akşam hiç bitmeyecek miydi ? Zamanla ortalık tenhalaştı.

“Lütfen bardakları doldurmayı kes Con. Yoksa hiç gitmeyecekler.”

“Bana göre hava hoş Mr. F.” dedi Con bir yandan da boş bardakları topluyordu.

“June, kalan yiyecekleri bir araya toplar mısınız? Yavaş yavaş toparlanıyoruz.”

“Artıkların çoğu yarma dayanmaz Cathy. Yeniden kullanmamız imkânsız.”

“Kadınlar tuvaletinin duvarlarına kâğıt olarak döşemeye razıyım, ama daha fazla ikram etmeyeceğiz” dedi Cathy. Tam o sırada yanına yaklaşan kayınvalidesini görünce sahte bir gülücük kondurdu yüzüne.

“Sandviçe sürdüğünüz şey ne harika! Kısa zamanda çok büyük aşamalar kaydettiğinizi biliyor musun ?”

“Çok çok teşekkür ederim” dedi Cathy. Şeytan, kadına bir yumruk at Haywards'ın orta yerinde yere yapışsın diyordu.

“Arkadaşlarımdan çoğu aynı şeyi söylediler, günü kurtaran tek şeyin sizin ikramlarınız olduğunu söyleyip durdular.”

“Defileyi beğenmediniz mi?” Saf bir ifade ve boş gözlerle soruyordu Cathy.

“Yok canım, felaket. Uydurma ve baştan savma. Haywards'a yakışmayacak bir gösteri. Shona Burke denen o hoş kadına birkaç sözüm olacak.

“Neil pazar günü dönüyor” dedi Cathy konuyu değiştirmek için. “Anlaşılan her şey çok ilginçmiş...”

“İkinizin hiçbir zaman aynı yerde olmayı başaramamanız beni üzüyor.” Eskiden Hannah Mitchell'ın böyle sözler söyleyeceğini kim tahmin edebilirdi? Zaman çok değişmişti.

Kirli tabakları Haywards'ın bulaşık makinesine yerleştirdiler, tepsilerdeki bardakları da ertesi sabah Tom'a kolaylık olsun diye çalkalamışlardı. Bu işi üstlenen Con ve June aynı zamanda tüm sigara tablalarını boşaltmışlar, salonda en ufak bir çöp parçası bırakmamaya özen göstermişlerdi. Tom lokantaya gidecek grubu toparlamaya çalışıyordu. Joe, Marcella'nın muhteşem olduğunu, defilenin yıldızı olduğunu söylemiş, aslında İtalyan lokantasına gelmek için can attığını, ama işi icabı ortaklarıyla kalması gerektiğini eklemişti.

I

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir süre sonunda herkes hazırды. Lokanta sadece birkaç dakika uzaktaydı. Tom Cathy'den diğerlerini arabayla götürmesini, onlar gelmeden lokantanın özel Frascati şarabından ısmarlamasını rica etti. Haywards'ın ışıklan davetin bittiğini işaret etmek için yanıp söniyordu. Korumalar ve bekçiler iyice sönmeyen bir sigara var mı diye teker teker ayaklı sigara tablalarını denetlemeye başladılar. Sabahlan erkenden ekmekleri pişirmeye gelen Tom çoğunu tanıyordu.

“Soyunma odalanna çıkıp hemen ineceğim Sean” dedi birine. “Marcella'yı alacağım.”

“Orada kimse yok Tom. Işıklar sönük, hepsi gitti.”

“Olamaz. Marcella üstünü değiştirmeye gitti. Yukarda olmalı.”

“Hiç kimse yok, gerçekten” dedi Sean.

Adamın ekmek parası buradan geliyordu. Doğru söylediğini biliyordu Tom. Şaşkınlık içinde yukan çıktı. Marcella doğrudan lokantaya gitmiş olmalıydı. Ama neden Tom'a haber vermemişti ? Karşısına Shona çıktı.

“Benimle gel, herkes çoktan lokantaya varmıştır.”

“Marcella'yı anyordum da...”

“Yanm saat evvel çıktı Marcella. Joe, Eddie, Harry ve o Mr. Newton denilen adamla... Otelde verilen bir davete gidiyorlardı.”

Bayılacağını sandı Tom. “Affedersin, anlamadım? Nereye gittiler dedin ?” diye sordu bir süre sonra.

Genç kadın merakla yüzüne baktı. “Hepimizin onun gecesini kutlamak için İtalyan lokantasına gideceğimizi hatırlattım; o da bu toplantıya katılmak zorunda olduğunu, senin bunu bildiğini söyledi. Biliyordun, değil mi?”

“Evet” dedi Tom. “İçimden bir ses haber vermişti.”

Sekizinci bölüm

Ağustos

Kapıyı açıp eve girdiğinde Tom'un yüreğine taş oturmuştu sanki. Gece boyunca neşeli görünmeyi nasıl başardığını, Marcella'nın onuruna verilen davete gelmemesinin dışında her

konuda nasıl konuşabildiğini bilmiyordu. Arkadaşları çok yardımcı olmuşlardı, hem de fazlasıyla. Oysa olanları hemen fark etmişlerdi. Prens'in bir türlü sahneye çıkmadığı Hamlet'e benziyordu yaşadıktan. Muhteşem manken, defileden sonra onuruna verilen yemeğe katılmaya tenezzül etmemiş, çok daha önemli birileriyle gitmişti. Hepsi Marcella'nın yaptığını kabul edilir bir davranışmış gibi olağan karşılamışlar, Tom'u kırmamaya gayret etmişlerdi. Gitmesi gerektiğini, iş icabı hayır diyemeyeceğini söylüyorlardı. İçinde ağlamak için böylesine güçlü bir istek varken nasıl hıçkırarak ağlamadığına şaşırıyordu Tom. Diğerleri hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya devam ediyor, spagettierim nasıl yiyeceklerini uzun uzadıya tartışıyorlardı. Tom ise boş eve girmeyi geciktirmek için hepsini daha fazla şarap içmeye zorluyordu. Ne yediğini, kaç para verdiğini hatırlamıyordu. Gecenin sonunda hem ağzında hem kalbinde büyük bir acı vardı.

Cathy bir yandan geç olduğunu, eve gitmesinin gerektiğini söylerken, bir yandan da, “Marcella çoktan dönmüştür. Bizimle gelemediği için kim bilir ne kadar öfkeli” diyordu.

“Bence de” demişti içinden geldiği gibi bağıra bağıra ağlamak yerine gülümsemeye çalışan Tom.

Marcella tabii ki daha dönmemişti. Saat birdi, Mr. Newton'ın partisi ancak hızım alıyor olmalıydı. Tom koltuğa çöktü, ağzındaki acılığı gidermek için durmadan soğuk su içiyordu. Mutfak masasının başında uyuyakaldı. Telefonun sesiyle uyandığında üçü yirmi geçiyordu.

“Tom?”

“Evet, Marcella?”

“Tom, şey demek istiyorum...”

“Evet, Marcella.”

“Şey... parti ancak şimdi başladı da gecikeceğimi söylemek istedim. Özür dilerim, ama bu tür partilerin nasıl olduğunu bilirsin.”

“Bu tür partilerin nasıl olduğunu tabii ki bilmem. Neredeyse sabahın dördü oluyor. Eve gelmeyeceğini söylemek için mi arıyorsun ?”

“Evet, hemen geleceğim. Aslına bakarsan kızların çoğu birlikte bir oda tutup burada kalalım diyorlar.”

“Lütfen öyle yap Marcella. Orada kal.”

“Evet, çok daha mantıklı olur, taksilerle filan uğraşmaktansa...”

“İyi geceler.”

“Kızdın mı?”

“Hayır, kızmak yanlış bir kelime.”

“Lütfen her şeyi işim için yaptığımı anladığımı söyle Tom.”

“Lütfen orada kal Marcella. Lütfen gelme.”

“Öyle soğuk konuşma. Kendimi kötü his...”

“Orada kal” dedi Tom. Sonra da bir daha aramaması için telefonu prizden çekti.

Olağanüstü bir cumartesi sabahıydı. Marcella'nın eve gelmediğine, Cathy'nin hamileliğine, bunun şirketi nasıl etkileyeceğine değinmeden durmadan çalışıyordu Tom. Neil'in her şeyden habersiz hâlâ Afrika'da olması ve bunları anlatırken Cathy'nin yüzünde beliren çizgiler onu rahatsız ediyordu. Cathy de çok meşguldü. Ne Neü'le konuşamadığından ne de Marcella'nın dün akşam şerefine verilen yemeğe katılmayışından söz ediyordu, sadece arı gibi çalışıyordu. İçinden Marcella'nın iş yemeğine katılması gerektiğini Tom'un nasıl anlayamadığına hayret ediyordu. Tom'un yüzünün rengini hiç beğenmiyordu. Chicagolu nişanlıların yaklaşan düğününden söz etmeyi tercih ettiler. Oysa üç hafta sonraki düğün gittikçe daha bulanık sulara gömülüyordu. Zaman çok çabuk geçmişti, göz açıp kapayana dek 19 ağustos gelip kapıya dayanmıştı.

“Marian sana benzer mi?” diye sordu Tom.

“Bilmem. Çocukluğumdan sonra onu o kadar az gördüm ki. Gittiğinde on yedi yaşındaydı, o günden sonra bir kere ben onlara gittim, o da ancak iki kere geldi. Harry'nin nasıl bir insan olduğunu hiç bilmiyorum, ikisinin karakteri hakkında bir şey söyleyemem.”

“Chicago'dan kimleri davet ettiklerini biliyor muyuz?”

I

“Hayır, en ufak bir ipucu yok.

“Ya İrlanda kontenjanı?”

“Annemin ve babamın birkaç kardeşi, onların çocukları ve birkaç kuzen, hepsi de kravatlarını fırlatıp gömleklerini açarak bira bardaklarına gömülmeye hazır insanlar.”

“Nelerden hoşlanırlar?”

“Karides kokteyl, fırında tavuk, çikolata soslu dondurma.”

Tom inliyordu.

“Tipik İrlanda yemekleri diye önerdiğimiz mönüye Chicago'dan gelen yanıtı bakılırsa teklifimizden pek hoşlandıkları söylenemez.”

“Evet, arkamdan anneme ve Geraldine'e fırça çekmişler, 'neler yapılması gerektiğini Cathy bilmez mi' türünden bir fırça. İnsanı hasta ederler.”

“İsteklerini kabul etsek mi, ne dersin ? İşimiz öyle kolaylaşır ki...” Tom yorgun görünüyordu.

Cathy Tom'un dün gece hiç uyumadığını, hatta Marcella döndüğünde tartıştıklarını düşündü. “İyi fikir olduğunu sanmıyorum, Tom. Ne demek istediğini anlıyorum. Tam şu sırada başımıza dert almayalım, hazır onlar da basit ve berbat yemeklere razı olmuşken kendimizi zora koşmayalım demek istiyorsun.”

“Müşteri her zaman haklıdır sözüne ne oldu? Sonra bir şey daha, bizi kimse tanımıyor, yani utanacağımız kimse olmayacak.”

Cathy kaşlarını çattı. “Söylediğinde doğruluk payı var, bunu biliyorum. Ben yine de her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. O grup İrlanda'da bulunduğu süre içinde hep lokantalarda yemek yiyecek. Düğünden önce bir otele, ertesi gün başka bir otele davetliler. New York'ta Aziz Patrick Yortusu'nu kutlayan İrlandalıların birbirlerine gönderdikleri tebrik kartlarındaki resimlerin dışında, kimsenin domuz beyni ve lahana yemediğini fark edecekler. Hepsi son derece pahalı yerlerde kalacaklar, soyulacaklar.”

“Dur, dur... rezervasyon yaptılar mı?” diye sordu Tom.

“Umarım yapmışlardır. En az altı aydır sözünü ettiklerine göre.”

“Bir e-mail daha gönderelim” dedi Tom. “Acaba muhteşem İrlanda kuzusunu ve İrlanda sombalığı da seçenekler arasına katsak mı? Birkaç hafta evvel dilimledikten sonra bütün balık görüntüsü vererek süslediğimiz sombalığının resmini de ekleriz. Muhteşemdi.”

“Beğenmezler, İrlanda bayrağına sarılı olmadığı için beğenmezler.”

Cathy'yle yan yana durmuş sebze doğruyorlardı. Bir sandalda

birlikte kürek çeker gibi benzer vuruşları, benzer ritmleri vardı. Yaptıkları iş sakinleştiriciydi, aralarında sıcak bir dostluk havası yaratıyordu. İkisi de konuşmak için hiç çaba sarf etmeden kısa bir süre için dertlerini unutmuş gibiydi. Yapacak bunca iş, davetlere ulaştıracak bunca yemek, ödenecek faturalar ve düzenleyecekleri asnn düğünü varken bir de Neil ile Marcella'yı düşünmeye vakit yoktu.

James Byrne şirkete geldi. Hesaplan inceleyecekti.

Nezaketen, “Dün akşamki defile nasıldı?” diye sordu. Aldığı cevabın sertliği şaşırtıcıydı.

“Fena değildi” dedi Tom.

“Harikaydı” dedi Cathy.

James Byrne kurcalamadı. Malzeme kiralamanın ne kadar pahalı olduğunu, sigorta şirketinin ise ne kadar yavaş çalıştığını gördü.

“Neil Afrika'dan ne zaman dönüyor ?” diye sordu safça.

Tom, “Yann” diye cevap verirken, Cathy de aynı anda, “Pazartesi” dedi.

İkisinin de yanıtı sertti. Bu sabah neden havlar gibi konuşuyorlardı? James Byrne onlara baktı, içinden Martin Maguire'in haklı çıkmamasına, şirket için kiraladıkları binanın gerçekten uğursuz olmamasına dua ediyordu. Gençleri ilk gördüğü gün birbirlerine ne kadar yakın olduklarını fark etmiş, birlikte çalışmaktan bu kadar mutlu olan bir ikili görmediğini düşünmüştü. Oysa bugün her an saldına hazır vahşi hayvanlar andıyorlardı.

“Neil'le dinlenmek için yann akşam bir otele gideceğiz, onun için pazartesi geliyor dedim” dedi Cathy. “Belki sigorta şirketi hakkında onunla konuşmak istersiniz diye...”

“Özür dilerim” dedi Tom. “Neil'in ne zaman döneceği benim üstüme vazife değil.”

James Byrne iyice şaşırmişti. Konuyu değiştirmeye karar verdi. Daha az gerilim yaratacak bir soruna eğildi. “Umarım aldığınız yeni işlerin ödemeleri peşindir. Şu sırada doksan gün vadeyle çalışmamız doğru değil” dedi

“Evet, ağabeyim defilenin yansını peşin ödedi. Pazartesi şarapların faturasını götürdüğümde gerisini ödeyecek” dedi Tom.

James Byrne not tutuyordu.

“Sonra kardeşimin düğünü var. Onlar da gününde öderler” dedi Cathy.

“Çok saygıdeğer aileleriniz var” diye mınıldandı James.

“Hayvwards ekmeklerin parasını aydan aya ödüyor.”

“Kaçık Minnie haftalık ödüyor, ama onunki çok küçük bir tutar” dedi Cathy.

“Ricky bize iki davet ısmarladı. Fotoğraf stüdyosunda. İstersek aynı akşam ödemeyi yapar.”

“Çarşamba günü bir cenaze var; Quentin's parayı adımıza hemen tahsil eder” dedi Cathy.

“iyi, iyi, çok iyi.” James Byrne ciddi bir ifadeyle söylenenleri başıyla onaylıyordu.

“Endişeli misiniz James ?” diye sordu Cathy aniden.

“Ben hep endişeliyim” dedi yaşlı adam belli belirsiz bir gülümsemeyle.

“Hayır, onu demek istemiyorum, nakit para sıkıntımız ciddi mi?”

“Ciddi” dedi James Byrne. “Gerçekten çok ciddi.”

Cathy öğlen eve döndüğünde telesekreterde bir mesaj buldu. Neil'in uçağı rotor yaptığı için pazar günü dönebilecekti, ama yine de Wicklow'daki otele gitmekten vazgeçmemiştir. Havaalanından Cathy'yi arayacaktı, onu seviyordu.

Tom öğlen eve döndüğünde paspasın üstünde bir not buldu. Marcella öğlen eve uğrayacağını söylüyor, birlikte bir yere gidip güzel bir yemek yemeyi teklif ediyordu. Gelmeden Tom'u arayacaktı, onu seviyordu.

Cumartesi günü öğleyin Geraldine'in telefonu çaldı. Ne anlama geldiğini çözemediği bir konuşma yaptılar.

“Alo, orası kuru temizlemeci mi ? Ben Frederick Flynn. Bugün sizden ceketimi alacaktım. Gelemeyeceğimi söylemek için arıyorum. Ani bir yolculuğa çıkmam gerekti de.”

“Freddie ?” dedi Geraldine. Soluğu kesilmişti birden.

“Evet, anlayış gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Sizi pazartesi arasam olur mu? Nezaketiniz için çok teşekkür ederim.”

“Bana ne söylemek istiyorsun Freddie.”

Oysa bir saat sonra gelecekti. Karısı hafta sonu Limerick'e gidiyordu. Önlerinde birlikte geçirecekleri iki gece ile bir günleri vardı.

“Evet. Benim için çok zahmete girdiniz, ama Limerick'e gitmem gerekiyor.”

“Hayır Freddie, giden sen değil kandı.”

“Anlayışınız için tekrar teşekkür ederim.” Telefon kapandı.

“Merhaba, kiminle görüşüyorsunuz, siz Muttance Scarlet misiniz?”

“Ben Muttie. Siz kimsiniz?”

“Ben Mr. Mitchell.”

“Cathy'nin kayınpederi mi?”

“Hayır, şey... ben... şey... Simon ile Maud'un babasıyım.”

“Ya, çok iyi. Nasılsınız Mr. Mitchell ? Lizzie'yle ikizleri bekliyoruz efendim. Ama hâlâ gelmediler.” Çocuklarla konuşmak için telefon ettiğini düşünmüştü Muttie.

“Hayır, gelmeyecekler, yani evden çıkamazlar demek istiyorum.”

“Gelmiyorlar mı?”

“Hayır Mr. Muttance. Üzgünüm.”

“Hastalandılar mı yoksa, Mr. Mitchell?”

“Hem evet hem de hayır. Anneleri pek iyi değil desek daha doğru olur, onların yüzünden. Kalıp annelerine bakmaları gerek.”

“Onlarla konuşmam mümkün mü Mr. Mitchell?”

“Bu doğru olmaz.”

Walter cumartesi öğle yemeğe geç kalmış olmayı ümit ederek eve döndü. Babası tek başına masanın başında oturuyordu.

“Ne var baba? Bir şey mi oldu?”

“Her şey berbat Walter.”

“Neler oldu anlat.”

“Annen tekrar içmeye başladı, ikizler şu tuhaf ayakkabılarla evin içinde dans edip durdular, annelerini delirttiler. Bizim Barty ise yine kumar oynadı, her şeyini kaybetti. Bu sefer saklandı.”

“Kaybedecek nesi vardı ki? Barty'nin kaybedecek hiçbir şeyi yok.”

“Neden bu kadar endişeli olduğumu anlamadın mı?” dedi Ken-neth Mitchell. “Birilerinin çıkıp evi haczetmesinden korkuyorum.”

“Öğle yemeği hazır değil mi?” diye sordu Walter.

“Ancak sen hazırlarsan var” dedi Kenneth.

“Çocuklar St. Jarlath's Crescent'ta oturan o delilerin evine gitmediler mi ?”

“Hayır, gitmelerine izin vermedim. Annelerinin yeniden içkiye başlamasına onlar sebep oldu.”

“Öyleyse şimdi neredeler?” diye sordu Walter.

“Surat asıp odalarına kapanmış olmalılar.”

“Biraz dikkatli ol baba. Kurallara uymazsan kadın polislerden oluşan o ordu peşine düşer.”

“Onlar benim çocuklarım Walter. Cumartesi öğlen nerede yiye-

1

çeklerine karar vermek benim hakkım.”

“Evet baba.”

Walter bir yandan da yemekten eser olmayan masaya gözlerini dikmiş bakıyordu.

Shona evinde oturmuş elindeki mektubu otuzuncu kez okuyordu. 19 ağustos akşamı bir daha görmeyeceğini sandığı birisi onu yemeğe davet ediyordu.

Lizzie kocasına Cathy'yi rahatsız etmemesini tembihledi. Görmüyor musun, yüzü bembeyaz, diyordu. Muttie ise çocuklar için şimdi savaşmazlarsa onları ömür boyu kaybedebileceklerini söylüyordu. Haklarını aramazlarsa avucunun içine madenî bir teklik sıkıştıran adam tepelerine binecekti. Söylediğime dikkat et, bu sefer boyun eğsek ikizlerin düğünde dans etmelerini de engelleyeceklerdir, diyordu. Oysa dans hocası şu sırada mutfakta çocukları bekliyordu. Derhal Cathy'yi arayacaktı. Cathy Waterview'da yoktu. Cep telefonu da cevap vermiyordu. Şirketi aradı.

Tom Feather, Stoneyfield'dan ayrılmıştı. Marcella merak edip eve gelirse onunla karşılaşmayı göze alamazdı. Evi terk etmeliydi. Şirketin telefonu çaldı. Telefonu Tom cevapladı. “Cathy'yi kaçırdın Muttie. Öğleden sonra kendine izin verdi. Benim isteğime uydu; denizi görmeyeli çok oldu dedim, James Joyce'un kulesini de, böylece hem o iki yeri görmeye hem de kafasını dinlemeye Sandy-cove'a gönderdim onu.”

“iyi ettin. Lizzie yorgun göründüğünü söylüyor. Sadece burada bir sorun çıktı da.”

“Ne oldu ? Bana anlat” dedi Tom içtenlikte. Düşünceleriyle baş başa kalmaktansa her türlü değişik konuya eğilmek çok daha iyiydi. Muttie olanları anlattı.

“Ben gidip onları size getiririm. Adresi ver.”

“Sorun çıkarmak istemiyoruz” dedi Muttie.

“Sorun çıkarmayacağız.”

“İyi günler Mr. Mitchell. Adım Tom Feather, çocukları St. Jarlath's Crescent'a götürmeye geldim.”

“Özür dilerim, ama sizi hiç tanımıyorum.” Küstahça bir tavırla konuşuyordu. Tom'un alnında küçük bir tik belirdi.

“Oğlunuz Walter buradaysa kim olduğumu ondan öğrenebilirsiniz. Yeğeninizin karısı Cathy'nin ortağım. Adımı duymuş olduğunuzdan eminim. Bu arada çocukları, dans ayakkabıları ve kasetle-

riyle birlikte alıp gideceğim, tıpkı anlaşmada yazılı olduğu gibi.”

“Anlaşma mı? Sizinle aramızda hiçbir anlaşma yok ki Mr...”

“Mahkemelerle, sosyal hizmetlerle ve Mitchell ailesiyle var.”

“Şimdi bunların hiç zamanı değil.”

“Evet, haklısınız. Hiç zamanımız yok. Mr. Scarlet dans hocasına saat ücreti ödüyor, geç bile kaldık.”

“SİMON! MAUD!” diye seslendi.

İkizler korku içinde, olanları kapının arkasından izliyorlardı. Hole geldiler. “Çoktan gelmeliydiniz” dedi sahte bir ciddiyetle.

“Ama gelemedik. Annemi hasta ettiğimiz için” dedi Simon.

“Dans provası yaparak” diye açıkladı Maud.

“Saçmalamayın. Annenizi hasta eden siz değilsiniz, tamam mı. Hadi şimdi ayakkabılarınızı alın, doğru kamyonete, hemen yola çikalım.”

“Burası benim evim, davet edilmeden buraya girmeye hakkınız yok...” diye söze başladı Kenneth Mitchell.

“Bu konuyu sosyal hizmetler görevlisine sorarsınız. Cathy'yle ve yarın geldiğinde Neil'le konuşmanızı tavsiye ederim. Ben basit bir şoförüm, o kadar” dedi Tom, sonra kapıyı çarparak Scarlet Feather'ın kamyonetine atladı, motoru çalıştırdı. Üst katta pencereden kendisini izleyen Walter'ı gördü. “Merhaba Walter” diye seslendi. “Bakıyorum da sana ihtiyaç olduğunda her zamanki cesaretle ön cephede savaşmaktan kaçınmıyorsun.”

Walter camdan kayboldu. İkizler koşarak geliyorlardı. Hem heyecanlı hem de kaygılıydılar. Çocuklara bunları yaşatmak büyük haksızlık, dedi kendi kendine. Marcella'yla kendi çocuklarını hem övecekler hem de seveceklerdi. Marcella'mn dün gece eve dönmediğini hatırladı. Birden ağzında acı bir safra tadı duydu.

“Sana ne ikram edebilirim Tom ? Çay mı, kahve mi, yoksa bir içki mi istersin ? Çocukları alıp gelerek ne büyük iyilik ettiğinin farkında mısın ?”

“Hiçbir şey istemiyorum, teşekkür ederim Lizzie. Aslında derdimi unutmak için bir şeyler yapmak benim de işime geldi.”

“Bu iş ikinizin de canına okuyor. Cathy'nin de yüzü soldu. Yüzünün beyazlığı beni korkutuyor.”

“Yok sorun o değil. İkimiz de işimizi çok seviyoruz. Sorun...”

Sustu. Söyleyemeyeceği o kadar çok şey vardı ki. Cathy'nin neden solgun olduğu gibi. Neden bu kadar çok çalışmaları gerektiği gibi. Şirketin neden baştan inşa edilmesi gerektiği gibi. Kendi hayatının neden mahvolduğu gibi.

“Bana sadece saat kaçta oraya dönmeleri gerektiğini söyle Lizzie.”

“Muttie götürür. İki otobüse biniyorlar. Sekiz olmadan evde olmaları gerekiyor.”

“Sekize çeyrek kala gelip alırım.”

“Bu çocuklar uğruna koca şehri boydan boya kat etmeni istemeye hakkımız yok.”

“Lütfen izin ver. İşime geliyor.” Sonra çıkıp gitti.

Lizzie camda durmuş, arkasından bakıyordu.

“Seninkiyle kavga etmiş, hani o güzellik uzmanıyla” dedi Lizzie.

“Bunu nereden çıkardın ?” diye sordu Muttie.

“Karşı sokakta oturan Phyllis var ya, o söyledi. Haywards'taki defileye gitmiş. Pornografik filmlerde göremeyeceğin kılıklar giyiyorlardı, dedi. Tom'un kız arkadaşı neredeyse çınçiplakmış.”

“Sahiden, biz niye gitmedik? Keşke biz de gitseydik” dedi Muttie düşünceli bir sesle.

“Geraldine'e sordum. Seni defileden uzak tutmamı, gerekirse kilit altına almamı söyledi. Ben de seni götürmedim” dedi Lizzie. Kendisiyle iftihar ediyordu.

Neil gelir gelmez Waterview'a uğramadan Holly'nin oteline gideceklerini sanmıştı Cathy. Teleskreterdeki bütün mesajları not etti, ufak bir gece çantası hazırladı. Böylece Neil'in eve uğramalı-yım, demesine imkân tanımamış oluyordu. Volvo'yla havaalanına gitti, gelen yolcuların çıkmasını beklemeye koyuldu. İşte oradaydı Neil. Hafifçe yanmıştı, az da olsa boş zaman bulmuştu demek. Yakışıklı, hayat dolu yüzü, güzel gözleri, arkadaşlarıyla yaptığı konuşmaya odaklanmıştı. Onu görünce bir an için durmayacağını sandı Cathy.

İçlerinden birini iyi tanıyordu genç kadın. Fazlasıyla ciddi, hiç şaka kaldırmayan, karşı tarafı yorarak amacına ulaşmakta üstüne olmayan biriydi. Diğeri ise yükselme hırsıyla yaşayan bir politikacıydı. Dördüncünün, kır saçının kim olduğunu bilmiyordu Cathy.

“Aman Tanrım, siz Scarlet Feather'sımsız” dedi dördüncü adam. “Freddie Flynn için düzenlediğiniz davette biz de vardık. Ne mükemmel bir davetti o! Kartınızı aldık, saklıyoruz. Size rastlamam çok iyi oldu. Neil neden böyle bir dâhiyle evli olduğunu bizden sakladın?”

“Toplantıda önemli konulan bir kenara bırakıp sadece Cathy'nin yemeklerim konuşursun diye” dedi Neil elini karısının omzuna atarak-

rak. Cathy'yle gurur duyduğu belliydi. Her şey iyi gidecek, ona haberi vermekten çekinmemeliyim, diye düşündü genç kadın. Otoparka doğru el ele yürüdüler.

“Bir duş yapmak için can atıyorum” dedi Neil. “Evde fazla kalmayız. Sözüm söz, hemen Wicklow'a hareket ederiz.”

Tom bir filmden çıktı, ikinci fütme bilet almak için gişeye yaklaştı. Gişedeki sarışın gülümseyerek, “Film oburusunuz demek?” dedi.

“Anlamadım ?” dedi Tom şaşkınlıkla.

“Bugün gördüğünüz üçüncü film de. Kaçırdıklarımızı yakalamak mı istiyorsunuz yoksa?”

Açık renk saçları, geniş omuzlarıyla ne kadar yakışıklı bir genç, diye düşünüyordu sansın kız. Şu sıralarda insanın karşısına çıkmayanlardan.

“Evet” dedi. “İyi bildin, kaçırdıklarımı yakalamak istiyorum.”

Sarışın kendisiyle konuşmadığını, hatta onu görmediğini anladı. Omuz sıldı. Yoksa uyuşturucu mu kullanıyordu ? Günlerden pazardı. Seanslar bitip sinemanın ışıkları söndüğünde gökyüzü aydınlıktı. Şehrin ışıkları yansıyor herhalde, diye düşündü Tom. Şirkete gitti. İçeri girdi. Sigorta şirketinin görevlendirdiği casuslar belki de karanlıkta yolunu bekliyordu, ikinci kez her şeyi kırıp dökmesini umarak. Bir şey yesem mi, diye düşündü. Kendini şekerlemeciye girmiş bir çocuk gibi hissetti. Kiraladıkları derin dondurucular yemek doluydu, istese basit bir omlet de yapabilirdi.

Yemeğin tadının saman gibi geleceği kesindi. Başları ellerinin arasında, koltuğa çöktü. Bir süre sonra ön odadaki kanepeye uzandı. Geçen ocak ayında düzenledikleri bir davete hazırlandıklarında bir gece bu kanepede yatmıştı. O gece üşümüş, bulduğu tüm paltoları üstüne örtmüştü. Oysa bu gece örtünmesine gerek yoktu, hava ılıktı. Gözlerini tavana dikmiş karanlıkta yatıyordu. Yakında uykum gelir, bu korkunç acı ve içimi kemiren kıskançlık bir süre için yakamı bırakır, diye düşündü. Sinemada bunu başaramamıştı. Gördüğü hiçbir filmden etkilenmemiş, sadece Marcel-la'yı düşünmüştü. Beyninde hiç durmadan, konuş onunla, konuş onunla, diye çınlayan bir emir tekrarlanıyordu. Belki şu sırada üzüntüden kahrolmuş, Stoneyfield'da yolunu bekliyordu. Konuşmaları ne işe yarayacaktı? Sözler olanları değiştiremezdi. Tom dehşet içinde konuşacak hiçbir şeyin kalmadığını fark etti. Konuşma evresi çoktan geride kalmıştı.

W

“Bugünlerde Tom'u gördünüz mü ?” diye sordu Joe ailesine.

“Cuma akşamı defilede yok muydu?” dedi Maura Feather alınmış bir ifadeyle. O akşam hakkında bilerek yanıtıldığına inanıyordu. İki oğlu da defileye gelmesini engellemişti.

“Gördüm tabii.”

“Defile önceki gündü, değil mi ?”

“O kadar yakın mıydı? İnanılmaz.”

Kardeşinin büyük aşkı Marcella'nın, Tom'un İtalyan lokantasında düzenlediği davet yerine hiç beklenmedik bir şekilde Paul New-ton'la partiye geldiğini görünce çok şaşırmıştı. Tom'un bu konuda ne düşündüğünü aklına bile getirmekten korkuyordu Joe.

Marcella cumartesi dört kez telefon etti, her seferinde telesek-reter çıktı karşısına. Çok şaşırıldı. Cuma akşamı eve dönmeyeceğini Tom pekâlâ biliyordu. Ona söylemişti, öyleyse birden bu değişiklik nedendi? Belki Stoneyfield'da oturup küçük bir çocuk gibi şımartılmayı, okşanmayı bekliyordur, diye düşündü.

Daireye girince, “Tom” diye seslendi, ama cevap yoktu.

Evin içi sessizdi, çok sessizdi. Ayrıca topluydu da, hatta çok topluydu. Evde olmadığını anladı. Belki bir not bırakmıştır diye etrafa bakındı. Not yoktu. Marcella bir sigara yakıp oturdu. Sigara içmemekle övünen bir kadın için son günlerde epeyi artırmıştı sigarayı.

“Dansımız seni hasta ettiyse özür dilerim anne” dedi Maud pazar günü.

“Dans mı ?” Annelerinin kafası karıştı.

“Babam gürültümüzden başının ağrıdığını, seni bizim hasta ettiğimizi söyledi de.”

“Hatırlamıyorum.”

“Bir fincan çaya ne dersin ?” dedi Maud.

“Çok düşüncelisin, tatlım, ama neden ?”

“Ne sabah kahvaltısına ne de öğle yemeğine indin de ondan. Acıkmışsındır diye düşündük” dedi Simon.

“Yok, teşekkür ederim. Çok iyisiniz, ama gerek yok.”

Simon ile Maud aşağıya indiler. Babaları mutfaktaydı. Çok kızgın görünüyordu. Asıl öfkesi ortalıktan tamamen kaybolan Barty'yeydi. İkizler bu evde büyükler öfkeliyken yemekten söz etmenin yanlış olduğunu öğrenmişlerdi. Şeftali reçeli ile ekmek alarak bahçeye çıktılar.

“Onların yeniden şey...” diye söze başladı Simon.

“Annemin sınırları yeniden bozulacak, babam da çekip gidecek mi demek istiyorsun ?” dedi Maud soruya açıklık getirerek.

“Buna benzer bir şey işte” dedi Simon. Üzgün olduğu belliydi.

“Ağladığımı görmesin babam. Gel kulübeye girelim.”

“Kulübe kilitli değil mi?”

“Hayır değil. Walter az önce çıktı. Kapıyı açık bıraktı. Atlayacak ip bulur muyum diye girdim de.”

Simon, Şeftali reğelini kucakladığı gibi kulübeye koştu. Babası yine kız gibi dans etmek yerine erkek gibi davranması gerektiğini söyleyecekti, bunu duymak istemiyordu.

Tom uzun bir süre koştu. Hava ılıktı. Etrafa bakacak hali olsa gördüğü manzaradan hoşlanacaktı. Oysa hiçbir şeyin farkında değildi. Bir süre sonra Şirkete geldi. İçeri girdi. Bahęede içeriyi gözetleyen biri var gibi geldi, sonra hayal kuruyorum herhalde, dedi kendi kendine. Büyük kanepeye uzandı ve uyudu. İyi bir uyku değildi, ama Stoneyfield'a gitse hiç uyumayacağı kesindi.

Telefon acı acı çalıyordu. Freddie olmalıydı. Kızdığını hiç belli etmeyecekti. Oysa arayan Freddie Flynn değil, yeğeni Marian'dı. Ağlayarak Chicago'dan arıyordu. Hıçkırıkların arasından anlamayı başardığı tek sözcük "erkekler"di. Hepsinin ne kadar işe yaramaz, umutsuz ve güvenilmez olduklarını anladı sonunda. Geraldine derin bir nefes aldı. Demek Harry de diğer erkeklerden farklı değildi. Demek Chicago'da da daha iyisi yetişmiyordu. Yavaş yavaş konunun bu olmadığı, Harry'nin başka bir kadınla kaçıp düğünü iptal etmediği anlaşıldı. Düğün gerçekleşecekti, sadece Harry de ailesi de düğün öncesi ve düğün sonrası verilecek iki davet için otellerde yer ayırtmayı unutmuşlardı. Çaresizlik içinde ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Geraldine yeğenini rahatlatacak sözcükler söyledi.

"Belki Cathy bir çare bulur. Orada olduğuna göre... yapacak fazla bir işi yoktur, değil mi?" diyordu Marian bir yandan da burnunu çekerek.

"Ağlamayı kes Marian. Her şey hallolur."

"İnsanı sakinleştirmekte üstüne yoktur Geraldine. Bizim aileden senin gibi biri nasıl çıkmış anlamıyorum."

Geraldine görmeyen gözlerle pahalı apartman dairesine bakarken aynı şeyi merak ediyordu.

Telesekreteri çalıştırıp evden çıktı. Bu akşam geri dönemeyecekti. Hafta sonu için gerekli eşyaları bir çantaya doldurmuştu. Marcella'yı dinleyemeyecekti. Partinin hiçbir anlam taşımadığım,

partiye gideceğini baştan söyleyerek ne kadar açık sözlü ve namuslu davrandığını dinleyemeyecekti.

Shona Burke'ün daveti kabul edip etmeyeceğine karar vermesi bir gün sürdü. Oysa mektup gitmek istemese bile hayır diyemeyecek biçimde kaleme alınmıştı. Ne kadar zamanda yazmıştır acaba, diye içinden geçirdi genç kadın. Günler sürmüŐtür, dedi. Kimse ondan hemen bir yanıt bekleyemezdi. Kendisi de çok dikkatli bir mektup yazacaktı. Herkes bu sıcak pazar gününün tadını çıkarırken, Shona Burke evde oturup mektup kaleme alacaktı.

Geraldine Glenstar'daki dairesindeydi. Freddie'nin yaptığına inanamıyordu; karısının yanından telefon edip planların değiştiğini haber vermesine, kuru temizleyiciyle konuşuyor gibi yapmasına. Kabul edilecek bir şey değildi. Geraldine böyle bir davranışı kabullenemezdi. Evdeki hava ne kadar gergin olursa olsun, karısından ne gibi baskı görürse görsün kimse Geraldine'e uydurma bir telefonla program değişikliği bildiremezdi. Freddie nasıl olsa af dileyecekti, işte o zaman renk vermeden söylediklerini dinleyecekti. Freddie'nin de dediği gibi davranışları kusursuz, ideal bir âşıktı. Ancak karşılık olarak aynı saygıyı beklemek hakkıydı. Bileğini sağa sola çevirdi, saatinin etrafındaki pırlantaları ışığa tuttu. Tabii ki bu ve buna benzer hediyelerle Geraldine'e değer verdiğini göstermişti Freddie, ama konu o değildi. Saygı duyulduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı Geraldine'in.

“Oh evet, yine de insan kaçırmak insan kaçırmaktır. Wick-low'da da duş var. Seni oraya götürmek için tek şansım hemen gitmemiz...”

“Ama tatlım ya mesajlarım?” diye inledi.

“Bütün mesajların arabanın torpido gözünde. Zaten pazar günü kimi arayacaksın ?”

Böylece güneş batmadan Wicklow'a doğru yol aldılar. Neil konferansta neler olduğunu anlattı, kimlerle tanıştığından söz etti, hangi konuların halolduğunu hangi konuların da her zamanki gibi askıda kaldığını söyledi.

Tom, Stoneyfield'daki daireyi özenle temizledi. Kendisine hazırladığı çantayı kamyonetin arkasına koydu. Kapıdan çıkmak üzereydi ki telefon çaldı. Kim olduğunu anlamak için bekledi. Marcella olabilirdi. Olmayabilirdi de. Ne olursa olsun telefonu aç-

mamaya kararlıydı. Sinyal sesinden sonra bir nefes duyuldu, sonra karşı tarafta kim varsa telefonu kapattı. Kim olduğunu anlamak için mesajı dört defa dinledi. Marcella olduğu kesindi.

Telefonu telesekretere bağlı bırakmasına şaşırılmış olmalıydı. Yaptıklarından sonra Tom'un eskisi gibi kendisini bekleyeceğini umuyordu besbelli.

Nereden aradığını merak ediyordu. Cathy gibi arayanın numarasını gösteren cihazdan almadığına hayıflandı. O cihaz olsa ne öğreneceğini merak etti. Marcella'yı parayla satın alan o serseri için Joe'nun hangi otelde yer ayırtığından başka ne öğrenecekti? Bir otelin dışında Dublin'in diğer otellerini temize çıkarmaktan başka ne yararı olacaktı ?

Holly'nin oteli pazar öğle yemeğinde iyi iş yapıyordu. Dublin'e uygun uzaklıktaydı otel. İnsanların kayınvalidelerini ve anneannelerini getirdikleri bir yerdi. Gençliklerini hatırlatan bir yer. Değişen dünyada devamlılığı simgeliyordu sanki. Eski dünyaya ait bir gizemi, soluk çiçekli kumaşlarla örtülü koltuklar ve hiç değişmeyen kadın garsonları vardı. Kocaman eski resepsiyonda otele giriş kâğıtlarını doldurdular. Arkasında, kancalara takılı oda anahtarlarının sallandığı resepsiyonlardandı burası. Lobide gidip gelenler vardı. Molly ve Shay Hayes'i gördüler. Dünyanın ne kadar küçük olduğu konusunda karşılıklı bağrışmalar duyuldu.

“Ufak bir yıldönümü kutlaması mı ?” diye merak etti Molly.

“Yok, hayır. Neil Afrika'dan yeni döndü de. Mülteciler konferansına gitmişti.”

“Umarım her şeyi halletmişsinizdir” dedi Shay somurtkan bir ifadeyle.

“Elimizden geleni yaptık Mr. Hayes, ama bu işleri bilirsiniz öyle çok bürokratik engel var ki işler yavaş ilerliyor.”

“Umarım İrlandalılar arasında yardıma muhtaç o kadar insan varken, âdetlerimizi bilmeyen bir sürü yabancıнын ülkeye girmesine izin vermememiz gerektiğini aklınızdan çıkarmıyorsunuzdur.”

Neil'in ağzı açık kaldı.

“Anahtarı aldım Neil. Odaya çıkalım mı?” dedi Cathy aceleyle.

“Tam olarak anlamıyorum...”

“Ben de anlamıyorum. Kimsenin bilmediği dilleri konuşan insanlara bedavadan ev vermek, her tarafı onlarla doldurmak...”

“Mr. Hayes... Molly... çok özür dilerim ama kocamı dokuz gündür görmedim. Bir an evvel yukarıya, odaya götürürsem kızmaz-

sınız, değil mi ?”

“Elbette. Ben de o işten yanayım, günümüzde yeterince yapılmadığına inanıyorum” diye onayladı Shay Hayes.

Birlikte merdivenleri tırmanarak geniş, güneşli odaya girdiler. Kapı kapanınca içtenlikle gülmeye başladılar.

“O adam bir canavar... Neden güldüğümüzü bilmiyorum” dedi Neil, kendini suçlarcasına.

“Beni dinle, ikimiz de en az bin tane böyle adamla karşılaşmışızdır; yine de onlarla kavga etmek için Holly'nin otelinin lobisini seçmek doğru değil gibi geliyor. Unut o adamı. Gel otur, lütfen bana konferansla ilgili her şeyi anlat. Başından başla, adım attığınız andan itibaren neler olduğunu merak ediyorum.”

Neil odadaki çiçekli sandalyelerden birine oturarak anlatmaya koyuldu: beklendiği halde gelmeyen delegelerden, destek vermek için sürpriz yaparak gelen ünlülerden, iptal edilen toplantılardan, hazırlıksız başlayıp önemli sonuçlar doğuran başka toplantılardan söz etti. Nelerin yapıldığını, yapılacak daha ne çok şey olduğunu anlattı. Cathy oda servisinden bir şişe şarap ile sandviç istemişti. Konuşmanın sonunda, “Sıra söz verdiğin duşa geldi şimdi” diyerek banyoya girdi Neil.

Banyodan sesleniyordu. “Temiz çamaşır giymeme gerek yok değil mi ? Nasıl olsa üstümdekileri parçalayacaksın, öyle değil mi?”

“Şimdilik bir şeyler giy istersen” diye yanıtladı Cathy. “Gel otur biraz. Manzara muhteşem.”

Tertemiz, yarı kurulanmış, üstünde Cathy'nin bavula koyduğu mavi gömlek karşısında duruyordu. Ne kadar hoştu. Herkesin televizyonda sözcülük etmesini istemesi boşuna değildi. Karşısındakini her konuda ikna edecek güçteydi. Masanın yanına gelip ikisinin bardaklarına şarap doldurmasını izledi genç kadın.

İşte haberi vermenin zamanı geldi, diye düşündü.

“Sana söylemek istediğim bir şey var. Sana çok söylemek istediğim bir şey.”

Karşısına oturdu, elini tuttu. Gülümsedi. Belki tahmin etmişti.

“Ne söylemek istiyorsun ?” diye sordu.

“Hamileyim Neil.”

Sersemlemiş, afallamıştı. “Ne dedin? Tekrarlar mısınız?”

“Ne dediğimi duydun.”

“Olamazsın.”

“Hamileyim.” Yüzünü kaplayan geniş bir gülümsemeye ve merakla Neil'e bakıyordu. Ne yazık ki karşılığında beklediği gülüm-

semeden eser yoktu.

“Bu... bu... nasıl oldu?” diye sordu Neil.

“Nasıl olduğunu biliyorsun. Herkes gibi oldu.” Aralarındaki konuşmanın böyle geçmesini hiç bekleliyordu.

“Benimle oyun oynama. Anlaşmamızı unuttun galiba.”

“Hayır unutmadım.”

“Öyleyse nasıl oldu?”

“Diyaframımı takmadığım bir akşam olmalı. Takvime göre emin bir tarihte. Hatırlarsan konuşmuştuk.”

“Mantıklı ve uzun bir konuşma olduğundan eminim.”

“Neil!”

“Affedersin. Kabullenmekte zorluk çekiyorum da.”

Cathy yüreğinde gittikçe büyüyen bir korku hissetmeye başladı. “Sevineceğini sanmıştım.”

“Hayır sanamazsın. Anlaşmamıza aykırı olduğunu bile bile sevinmemi bekleyemezsin.”

Korku birden bütün benliğim sardı. Ellerini bırakmış, sandalyeyi geri çekmişti Neil. Çok büyük bir şok geçiriyordu. Gereğinden fazla, içinden bir ses sakın olmayı, Neil gibi heyecansız davranmayı emrediyordu Cathy'ye.

“Bazı şeyler anlaşmaları aşar” dedi soğukkanlı görünmeye çalışarak.

“Hayır aşamaz.”

“En azından ben öyle hissediyorum.”

“Doğumun kontrol edilebildiği bir çağda yaşarken, olmaz. Birbirini seven ve önlerine çıkacak tüm engelleri birlikte aşarak ömür boyu birlikte, fakat çocuksuz yaşamaya karar veren iki kişiden biri böyle düşünemez.”

“Hiçbir zaman sonsuza dek çocuksuz kalacağız dememiştik ki.”

“Haklısın. Ama fikir değiştirecek olursak oturup tartışırız demiştik. Ve oturup tartışmadık.”

“Şimdi tartışıyoruz” dedi Cathy, gerçekdışı bir şeyler yaşıyor gibiydi.

Başlarına gelenin ne harika bir şey olduğunu fark etmeliydi. Kesinlikle fark etmesini sağlamalıydı.

“Ne kadar...”

“On üç, on dört hafta olmalı.”

“Öyleyse önümüzde çok zaman var” dedi Neil.

“Evet” diye araya girdi Cathy. “Bu fikri kabullenmemiz için çok zamanımız var.”

“Neden bana daha önce söylemedin? Çoktan biliyor olmalısın.

Neden hiçbir şey söylemedin?”

“Emin değildim.”

“Emin olmana gerek yoktu ki, şüphe bile etsen bana açılmalıydın.”

“Konuşacak zaman olmuyordu ki. Sen durmadan bir yerlere gitmek zorundaydın, ben de öyle.” Birbirlerine ayıracak zaman bulamama suçunu eşit şekilde bölüşmeye çalışıyordu.

“Ama bu çok önemli bir konu. Bana söyleyebilirdin, değil mi?”

“Birkaç kere denedim. Sonra araya Simon ile Maud'un sorunları girdi, daha sonra sana yapılan teklif, başka bir ülkeye tayin edilmen, sonra şirketteki soygun ve onun yarattığı problemler, sonra yolculuğa çıkmadan önceki son gece yine dışarıya çıkman gerekti, gitmen gerekiyordu, bunu biliyorum. Günler geçti, ne yapmalıydım, sana e-mail gönderecek değildim ya!”

“Bu konuda şaka yapma lütfen. Sana yalvarıyorum.”

“Hayır yapmıyorum. En ufak bir şaka yaptığım yok. Seni buraya neden sürüklediğimi sanıyorsun ? Sakin sakin konuşabilme-miz için. Evde söylemekten ödüm patlıyordu, o kadar gürültü ve hareket arasında... Araya kimsenin girmeyeceğinden, aklımızın dağılmayacağından emin olmak istedim.”

“Demek kimse bilmiyor? Ne annen ve baban ne de benimkiler, öyle mi ?”

“Elbette bilmiyorlar.” Doğru söylemişti.

Geraldine ile Tom'a söylediğini, June'un da tahmin ettiğini sakladığı için kendini suçlu hissediyordu. Ama bütün bunlar önemsizdi, önemli olan Neil'in yüzündeki ifadeydi. Elini tutmak için uzandı. Neil kendini hafifçe geriye çekti, yine de uzaklaştığını belirtmeye yetmişti.

“Alışmak için zamana ihtiyacın var” dedi yalvarırcasına.

“Zaman elimizde bolca olan bir şey değil tatlım.”

“Ne demek istiyorsun ?” Sanki binlerce kilometre uzaktan konuşuyor gibi geldi kendi sesi kulağına; ne demek istediğini biliyordu.

“Karar vermeliyiz, değil mi ?” Güçlü Mitchell ailesine hizmetçinin kızıyla evlenmeye karar verdiğini açıkladığında yüzünde bu ifade yoktu. Yüksek Mahkeme'de savunma yaptığında da yoktu.

“Karar mı dedin ?” diye sordu zaman kazanmak için.

Uzun bir sessizlik oldu.

“Çocuklarımız olmayacağına karar vermiştik.” Sakin kalmaya gayret ettiği belliydi.

“Çocuklarımızın hemen olmayacağına karar vermiştik, ama...”

diye söze başladı Cathy.

“Ne yazık ki o kararı değiştirecek zaman yok.” Karşısında duruyordu. Buz gibi bakışlar ve bitkin bir yüz ifadesiyle. “Gebeliğe son vermeme mi istiyorsun?” “O konuyu tartışmamızı istiyorum, evet.” “İkimiz birlikte Kadınlara Seçim Hakkı Yürüyüşü'ne katılmıştık, hatırlıyor musun?” dedi Cathy. “O günü hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum. Aynı tezi savunuyorum. Seçme hakkı diye bir şey vardır diyorum.” Neü'in bu konuda sarsılmaz bir inancı vardı.

“Kadınların hakkı Neü” dedi Cathy alçak bir sesle. Çok uzun bir sessizlik oldu. Şoka girmiş gibi Cathy'ye bakıyordu. “Yani sen bu işte ikimiz yokuz, sadece ben vanm mı demek istiyorsun ? ikimizin değil sadece senin ne istediğin mi önemli ? Söyler misin benim baba olup olmamayı seçme hakkıma ne oldu?” Titreyerek konuşuyordu. “Öyle değil Neü.”

“Öyle... pekâlâ öyle” diye haykırdı. “O akşam... Sintagma Mey-danı'nda ömür boyu birlikte olmaya karar verdiğimiz o akşam hiç çocuk yapmamaya da karar vermiştik. Kendi özgür irademizle böyle bir anlaşma yaptık, kimse alnımıza silah dayamadı ki...”

“Ömür boyu çocuğumuz olmayacak demedik ki” dedi yakaran bir sesle Cathy. “İstemedim hamile kaldım. Bu kadar basit.”

“Vaktimiz var, önümüzde hiçbir şeyi tehlikeye atmadan karar verecek kadar vakit var.”

“İnanmıyorum!” Dehşet içindeydi.

“Canavar değilim ben, ikimizin sorumluluğu bu. Seni suçlamıyorum. Eskiden olsa başa gelen çekilir demek zorunda kalırdık, oysa şimdi olanları değiştirme, hataları düzeltme imkânımız var, ileride bir çocuk sahibi olmak istersen anlaşıp birlikte planlarız.” “Hiç sevinmedin mi? En ufak bir sevinç duymadın mı?..” Ağlamaktan korktuğu için sustu genç kadın.

Eliyle karnını okşuyordu. Bunu fark eden Neil yerinden fırlayıp camdan dışarı bakmaya koyuldu. “Haksızlık ediyorsun Cathy. Haksızsın. O daha bizim çocuğumuz değil ki. Ondan çocuğumuz-muş gibi söz etme. Bu sadece ileride çocuğa dönüşebilecek bir şey, bunu sen de biliyorsun.”

Konuşmaktan âcizdi Cathy. Saatler önce ağzına attığı sandviç parçası boğazını tikiyordu sanki. Yaşadığı dram başını döndürüyordu. Bebekle nasıl yaşayacaklarını tartışmaya bile yanaşmamıştı. Neil bu bebeği istemiyordu! Konuşacak hiçbir şey yoktu.

Anında gebeliğe son vermeye karar vermediği için ihanet etmiş gibi davranıyordu Cathy'ye.

Holly'nin otelinden dışarıya bakıp akşam güneşi altında yürüyüş yapanları seyrederken, "Bir şeyler söyle, lütfen, orada öyle oturma, konuş benimle" dedi.

"Bana teklif edilen görevin çocuksuz olmamıza bağlı olduğunu biliyor muydun?"

"İnanamıyorum. İş teklif edenin de o işi kabul veya reddedenin de böyle bir kurala uymasının ne ahlakî ne de yasal bir dayanağı olabilir. Başka zaman olsa bu sözleri benden önce sen söyledin."

"Şöyle söyleyeyim: onlara çocuğumuz olmayacağını ben söylemişim, bu yüzden tercihleri benden yana oldu."

Bu sefer sessizlik daha da uzun sürdü.

"Temiz havaya ihtiyacım var. Bir süre bahçeye çıkacağım."

"Lütfen gitme" diye haykırdı Cathy.

"Başım çatlayacak gibi ağrıyor. Tek başıma kalıp bir süre yürümem lazım, ciğerlerimi temiz havayla doldurmalıyım, yoksa boğulacağım."

"Beni yalnız bırakma, şimdi bırakma, ne olur bırakma."

"Seni bırakmıyorum ki." Sinirlenmişti. "Sadece nefes almaya ihtiyacım var."

Yanına yaklaşıp yanağını okşadı. "Seni bırakmam, büyük bir şok geçiriyorum, düşünecek zamana ihtiyacım var. Kaçmıyorum. Birazdan dönerim."

Başını kaldırdığında gitmişti. Bahçede yürüyüşünü seyretti. Başı geride dudaklarını ısırarak çamfıstıkları arasında yürüyordu. Her zaman gülerken geçişirse, boyum yeterince uzun değil dese de çok yakışıklıydı. Mutfağın yanındaki sebze bahçesine girdiğini, eğilip bir etiket okuduğunu fark etti. İlk görüşte hayran kaldığı yatak odasında oturuyordu Cathy. Geleli yarım saat olmamıştı. Şarap kovasında eriyen buzların çıtırtısı duyuluyordu, kucığına gözyaşları damlıyordu. Önceden biri bunları yaşayacağını söylese inanmazdı. Emin olduğu bir tek şey vardı: Neil geri döndüğünde tartışmaları ne kadar uzarsa uzasm karnındaki bebekten vazgeçmeyecekti. Belki bebek herkes için en kötü zamanı seçmişti. Ama sorun o değildi. Bebek artık bir varsayım olmaktan çıkmıştı, dava konusu veya anayasa değişikliği de değildi. Bu onun bebeğiydi.

Kapı açıldığında hava kararmıştı. Neil'in ne kadar dışarıda kaldığının farkında değildi. Değişmiş gibi geldi Cathy'ye. Artık şaşkın değildi, şoktan çıkmışa benziyordu. Her gün karşılaştığı dava-

lardan birine bakıyormuş gibi geldi genç kadına. Küçük masada karşısına oturdu. Yüzünde onu rahatlatmayı amaçlayan bir gülümseme olmasına rağmen, Cathy karşısında avukatı varmış gibi hissetmekten kendini alıkoyamıyordu.

"Bu bebeği doğurmaya karar verirsen ona kim bakacak Cathy?" diye sordu yumuşak, fakat kesin bir ses tonuyla. "Tabii ki ben bakacağım." "O zaman şirket ne olacak?"

"Bir çare bulurum." Kendinden emin değilmiş gibi konuşuyordu.

"Bir bebeği bütün gün şirkete götürüp yemeklerin arasında bü-yütemezsin."

“Hayır, ama başka çareler var, başka çareler buluruz.” “Ne gibi çareler? Bir dadı mı?” “Evet, mesela bir dadı, tabii paramız yeterse.” “Dadıyı nerede yatırmayı düşünüyorsun?” “Bilmem. Sadece gündüzleri çalışan dadılar da var.” “Gördüğüm kadarıyla işleriniz asıl akşamları yoğun oluyor. O zaman ne olacak?”

“Öyle zamanlarda belki sen...”

“Benden böyle bir söz vermemi nasıl bekleyebilirsin. Benim de gece işim çıkıyor.”

“Zamanı gelince bir çare buluruz.”

“Olmaz. Şimdiden planlamalıyız. Ben çok seyahat edeceğim. Şimdikinden daha çok. O yeni iş teklifinin dışında yurtdışı seyahatlerim olacak.” “Hallederiz.”

“Şimdiye kadar hallettiğin gibi mi?” “Ne demek istiyorsun?” içini bir korku kaplamıştı. “Şirketin borçlarını ve tehlikede olduğunu, batmamak için ölesiye çalışmak zorunda olduğunu, her gün yeni sorunlar çıktığını biliyoruz. Bütün bunların arasında bir de çocuğu hesaba katarsak nasıl başa çıkacaksın?”

“Çocuğu hesaba katmayalım mı demek istiyorsun?” Çok dikkatli konuşuyordu.

Neil de aynı dikkatle cevapladı. “Kesinlikle bunu söylemek istemiyorum Cathy. Seni çocuğundan mahrum edemem. Buna hiç hakkım yok. Esirgemeye niyetim de yok.”

Son derece sakin ve soğukkanlıydı. Holly'nin otelinin bahçesinde güllerin, gülhatmilerin ve bodur ağaçların arasında yürümek bugüne kadar savunduğu her davada en büyük gücünü oluş-

turan açık sözlülüğünü ve samimiyetini geri getirmiş, onu dingin-leştirmişti.

“Öyleyse bebeği doğurup doğurmama konusunda tartışmayacağız.”

“Senin bu çocuğu istediğin anlaşılıyor. Sana engel olmayacağım. Bunu yapmam yanlış olur, ahlakdışı olur.”

Fazla ölçülü, fazla sakindi. Cathy korkuyordu. “Hep böyle mi olacak sence? Yani senin istemeden razı olduğun bir durum mu olacak. Bizim çocuğumuz senin gözünde hep arzu etmeden göz yumduğun bir varlık mı olacak?”

“Buna hiç gerek yok. Evimize üçüncü bir insan girecekse hazırlıklı olmalıyız, planlar yapmalıyız.”

“Çok mesafeli görünüyorsun. Çok uzak.”

“Öyle olmak istemiyorum, inan bana. Sadece bu işe başlarken gözlerimizi açmalıyız. Tabii ki çocuğa daha hazırlıklı olduğumuz bir döneme rastlamasını tercih ederdim, ona daha iyi bir hayat sağlayabileceğimiz bir zamana, ama olmadı. Öyleyse ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Ne kadar izin alabilirsin?”

“Herkes gibi üç ay.”

“Tom kabul eder mi?”

“Kanun böyle. Olmasa da edeceğinden eminim.”

“Taşınmak gerekecek. Waterview çocuk için hiç uygun değil.”

“Hemen değil, bebekken değil... Bebeğin oturduğu yer hiç önemli değil, ileride düşünürüz.”

“Ama ben hep aynı işi yapmaya kararlıyım. Sırf para kazanmak için temlik ve büyük sigorta davalarına bakmam.”

“Çok paraya ihtiyacımız yok ki. Oaklands gibi büyük bir eve hiç gerek yok. Seni büyüttükleri pahalı bebek arabasından da almayız. Çocuğumuzun pahalı bir okula gitmesini istemiyoruz. Çocukların lükse veya kralmış gibi davranılmaya değil, sadece sevgiye ihtiyacı var.”

“Bizim çocukluğumuzda her şeyimiz eksiksizdi. Eğer olacaksa, çocuğumuza da aynı imkânları tanımak isterim.”

“Annem ve babam St. Jarlath's Crescent'ta altı çocuk büyüttüler. Parasız ve problemsiz.”

“Hemen hemen problemsiz” dedi Neil.

“Ne demek istiyorsun ?”

“Durmadan kendi annenin diz çökerek benim annemin evinin yerlerini silmesinden, annemin ona köpek gibi muamele etmesinden şikâyet ediyorsun da...”

“Ben kesinlikle aynı şeyi yapmak zorunda olmayacağım. Sen

de olmayacaksın, öyle değil mi?”

“Anlaşılan ben hazır değilim.”

“Ben de değilim. Ama hazırlıksız yakalanan birçok çift var. Yine de ne kadar başarılı olduklarını görüyoruz.”

“Ben canavar değilim, neden bana canavarmışım gibi davranıyorsun?”

“Sana demiyorum.” Sesi yumuşaktı Cathy'nin.

“Sadece... sadece... şey...” kelimeleri bulamıyordu.

Cathy sustu.

“Sana hamileliğin hakkında hiçbir şey sormadım, kendini nasıl hissediyorsun? Mide bulantısı filan?..”

“Arada sırada oluyor.”

“Senin isteğin ne ?

“Şimdiki gibi sakın ve mantıklı bir şekilde tartışmamızı, ikimizin de öfkelenmemesini.”

“Konuşacak ne var? Gerçekten.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum” dedi Cathy.

“Mantıklı olalım. Çocuğumuz olmasını istemiyorduk. Şimdi hamilesin.” Çok kuru, çok bilimseldi Neil'in sesi. “Son zamanlarda birbirimizden uzaklaştık sanki. Ben işine ne kadar bağlı olduğumu anlamadım, zamanla aklının başına geleceğini, bana yapılan teklifin mükemmelliğini anlayıp benimle birlikte yurtdışına gelmek isteyeceğini sandım. Sen ise beni yanlış anladın. Bir kere hamile kalınca birden fikir değiştireceğimi, baba olmaktan büyük mutluluk duyacağımı sandın. İkimiz de yanıldık.”

Birden dayanamayacağını fark etti Cathy. Bu pişmanlıktan yoksun mantığa, kimin övgüyü, kimin suçlanmayı hak ettiğinin böylesine bilimsel biçimde tahlil edilmesine dayanamayacaktı. Hıçkırıklarına engel olamadı. Tüm benliğini saran büyük perişanlıkla iki büklüm, omuzlan sarsılarak ağlıyordu. Neil dehşet içindeydi. Hıçkırıkların arasında kaybolan sözlerini anlamak imkânsızdı.

“Lütfen yapma Cathy...” Elini uzattı dokunmak istedi. Bu tepkiyi hiç beklemiyordu. Olabildiğince açık ve kusursuz yaklaşmıştı. Aldatıldığını söyleyerek karısını suçlamamaya özen gösteriyordu. Kendisini hesaba katmadan, anlaşma dışı davranması haksızlıktı. Yine de anneliğin önceliği vardı, bunu kabul ediyordu. Sorunun pratik yönüne önem vermişti. Oysa bu hıçkırıklar ne kadar yanıldığını kanıtlıyordu. Cathy'nin ne söylediğini anlamak istiyordu. Cathy ise aynı sözleri tekrarlaya tekrarlaya durmadan hıçkı-nyordu. Neil bu çocuğu istemiyordu. Baba olacağını öğrendiğin-

de içinde yoğun bir sevgi seli oluşmamıştı. Gebeliğe son vermesi imkânsızdı. Son verse bile bugünü, Neil'in sevecen, iyi ve şefkatli biri olmadığını, sadece kariyer peşinde olan bencil bir adam olduğunu anladığı bugünü hiç unutmuyacaktı. Neil'in, sevdiği erkeğin, böyle davranacağını hiç beklemediği için daha çok ağlıyordu. Neil ise Cathy'ye bakıyordu. Zihnindeki karmaşadan gözleri yaşarmıştı. Oysa elinden geldiğince anlayışlı davranmaya gayret etmişti. Bu koşullarda olabildiğince adil ve haktanırdı. Cathy sözünde durmamış, haklarını elinden almış, geleceğini tehlikeye atmıştı. Yine de başını eğerek olanları kabullenmişti. Sadece birkaç ayrıntıdan söz etmesi Cathy'yi bu hale getirmeye yetmişti.

“Seni hiç böyle ağlarken görmemişim. Lütfen artık ağlama” dedi yalvarırcasına.

Büyük bir gayret sarf etti genç kadın, uzattığı kâğıt mendil kutusunu aldı, burnunu ve gözyaşlarını sildi.

“Kötü davranmak istemiyorum. Sadece ne dediğini arlamıyordum.” Cathy yine burnunu sildi. Şarap kadehini uzattı Neil. Genç kadın birkaç yudum şarap içti. Sonra alnına düşen saçları kaldırarak sarıldı Neil.

“Cathy, tatlım?”

“İyiyim. Şimdi iyiyim.”

Yıllar önce, Yunanistan'da hissettiği kararlılık benliğini kaplamıştı. Birlikte uzun bir yol kat etmişler, birçok sorunun üstesinden gelmişlerdi. Bu sorunu da aşacaklardı.

“Sana bir şey söylemek istiyorum dediğimde ne söyleyeceğimi sandın?” diye sordu burnunu çekerek.

“Bilmem” dedi Neil kaçamak bir cevapla.

“Lütfen söyle.”

“Şey... bana şey diyeceğini...” Kararsızdı.

“Lütfen söyle.”

“Scarlet Feather'ı bırakıp her nereye gidersem benimle gelmeye karar verdiğini söyleyeceksin sandım.”

Ve dışarıda hava kararmıştı. Aşağıdan yemek kokuları geliyordu.

Şirketi gözetleyen adam şansının döndüğünü düşündü. Şirketin sahibi iriyan adam içeri giriyordu. Gecenin bu saatinde hem de hafta sonu. Demek haklıydılar, iş içeriden ayarlanmıştı, şimdi daha büyük zarar vermeye gelmişti anlaşılın. Yardım istemeden önce pencereye tırmandı. Sigorta işlerinde hep son derece güçlü kanıtlara ihtiyaç vardı. Gölgede kalıp içeridekinin işe nereden

başlayacağını görmek istedi. Belki de bir değil iki kişidirler, diye geçirdi içinden.

Marcella, Stoneyfield'daki kanepeye uzanmıştı. Nasıl olsa eninde sonunda eve gelecekti Tom. Öyle yemeğine çıkmayı kabul etmemişti. Belki teklif yanlıştı. Yine de her gece dışarıda sabahlayacak değildi elbette. Bundan emindi. Nereye gidebilirdi ? Ricky'nin stüdyosuna gitmeyecek kadar onurluydu. Fatima'ya, babasının evine hiç gitmezdi. Şu sırada Joe'nun yanına yanaşmayacağı kesindi. Öyleyse eve gelmek zorundaydı. Bir süre uyudu, uyandığında Tom hâlâ gelmemişti. Meraklanmaya başladı. Çok inatçıydı, ama kötü bir şey yapmayacak kadar da akıllıydı Tom. Uykusu kaçmıştı Marcella'mn. Sokağa çıktı, boş bir taksi bulana dek yürüdü. Şirkete yakın bir yerde arabadan indi. Usulca bahçe kapısını açtı ve kaldırım taşlarında yürüdü. Dışarıda park halindeki arabanın içindeki adam Marcella'ya bakmadı bile. Günün ilk ışıkları altında camdan içeri baktığında kanepede uyuyan birini fark etti genç kadın. Tanrı'ya şükürler olsun! Ne aptalca bir davranış. Oturup konuşmaları şarttı. Öyleyse bir an önce konuşmak en doğrusu, diye düşündü. Zili çaldı. Tom yerinden kıpırdamadı. Gözlerinin açık olduğunu görebiliyordu Marcella. Ama kıpırdamıyordu. Kapıyı kimin çaldığını fark etmişti.

“Tom” diye seslendi. “Lütfen beni burada bırakma Tom. Lütfen kapıyı aç, beni içeri al.” Hiç kımıldamadan yatıyordu Tom. “Başka türlü davranamazdım” diye inledi. Sonra da, “Seni hiç aldatmadım. Her şeyi sana açıkça anlattım, sana karşı hep dürüst davrandım. Neden benimle konuşmak istemediğini anlamıyorum.” Yarım saat sonra bahçe kapısından çıktı, Stoneyfield'a dönmek için bir taksiye bindi. Hem acıkmış hem de çok üşümüştü.

Şirketi gözetleyen adam şaşkındı. İriyan erkek şirketi soymaya değil kanepede uyumaya gelmişti. Daha da tuhafı Dublin'in en güzel kadınlarından biri içeri girmek istemiş, uzun süre kapıyı yumruklamıştı. Normal bir erkek o kadını saniyesinde içeri alırdı. Anlaşılın içerideki tuhaf bir adamdı.

Tom bir saat sonra kalktı ve ekmekleri pişirmek için Hay-wards'a gitti. Bu binaya son olarak iki gün önce girdiği doğru olabilir miydi? Cumartesi gününün ekmeklerini yapmak ve defilenin arkasını toparlamak için yarı sarhoş olduğu o gün, ne kadar geride kalmıştı. Oysa kırk sekiz saat bile geçmemişti. Marcella'nın

Haywards'm mutfağında yüzleşmeye kalkmasından korkuyordu, ama bunu göze alamayacağını da biliyordu. Büyük başansından sonra herkesin önünde rezalet çıkarmaktan çekineceği kesindi. Dün akşam olanlar da çok tuhaftı.

Şirkete döndüğünde Cathy'yi orada bulunca, şaşırıldı.

“Neil sevinçten uçtu mu?”

“Sanırım” dedi Cathy.

“Kesinlikle öyledir. Senden çocuğu olmasına sevinmeyecek bir erkek tanımıyorum.”

“Evet... en azından çok şaşırdığını söyleyebilirim” dedi Cathy gözlerini Tom'dan kaçırarak.

Neil'den beklediği tepkiyi almadığı kesindi. Beklentisinin ne kadar altında olduğunu sezen Tom bir şeyler söylemek zorunda hissetti kendini. “Şok geçirmiş olmalı” dedi.

Bakışları düşünceliydi genç kadının. “Evet, tahminimden daha büyük bir şok geçirdi” dedi.

“Biraz vakit geçsin, bu fikre alışsın ne kadar sevineceğini göreceksin” dedi Tom teselli edercesine.

“Mutlaka” dedi Cathy gülümseyerek.

Tom haklıydı. Zamanla Neil'in bebek fikrine alışıp sevinmesi ihtimali yok değildi. Dün akşam Holly'nin otelinde ağlama krizi geçtikten sonra sorgulayıcı tavrını bırakıp ne kadar sıcak davranmıştı. Geç saatlere kadar soğukkanlılıkla tartışmışlar erkenden kalkıp County Wicklow'dan geçerek trafik yoğunlaşmadan Dublin'e varmışlardı. Neil bir yandan araba kullanmış, diğer yandan da sık sık kolunu okşamıştı. Evet, Tom'un tahmini doğrudu, haberin şoku geçtikten sonra her şey yoluna girecekti.

“Şimdilik kimseye bir şey söylememeye karar verdik” dedi Tom'a. “Anlarsın ya...”

Derhal anlamıştı. “Yani birlikte çalıştığın iki falcının çenelerini tutmasını mı istiyorsun?”

“Evet, bir süre için... Bunu yaparsanız minettar olurum. Ayrıca cumartesi günü Simon ve Maud konusundaki yardımları için de çok teşekkür ederim. Babam telesekretere mesaj bırakmış da. Sen bir kahramansın.”

“Mitchell denen adam gerçekten bir bela.”

“Aman sakın beni o konuda konuşurma. Hayatımda onun kadar pataklamak istediğim kimse yok.”

“Çocukları onlara vermek bence büyük bir suç. Neyse o konuyu açmayalım.” Bir süre sustu. Cathy önemli bir şey söyleyeceğini fark etmişti. “Sormadığına göre ben söyleyeyim. Cuma akşa-

mından beri Marcella'yı görmedim. Şirket için sakıncası yoksa bir süre geceleri burada kalacağım.” Umursamıyormuş gibi konuşsa da Cathy çektiği acıyı görüyordu. Sessizce Tom'a sarıldı.

“Şirket için hiçbir sakıncası yok” dedi bir süre sonra. “Gel e-mail'lere bakalım.”

Cathy bilgisayar açarken Tom biraz uzaklaştı. Böyle zamanlarda sergilediği anlayışa ve soru sormamasına minnettardı. O sırada Cathy'nin haykırışlarını duydu.

“Aman Tanrım, inanamıyorum.”

“Ne oldu?”

Koşarak yanına gitti. Birlikte Marian'ın mesajını okudular. Harry ve salak akrabaları Dublin'de önceden rezervasyon yapmak gerektiğine inanmadıkları için hem düğünden önce hem de sonra verilecek yemek için bir yer bulma görevini onlara veriyordu. Üstelik iki yemeğin de turist mevsiminin en hareketli günlerinde ve son derece şık yerlerde olmasını istiyorlardı. Bütün bunları üç haftadan daha az bir zamanda halletmeleri gerekiyordu.

“İmkânsız” dedi Cathy. “İmkânsız. Zavallı salaklar.”

“Tüm davetleri bizim üstlenmemiz gerekiyor” dedi Tom. “Bu kadar basit.”

“Şimdi saçmalayan sensin! Bizim yapmamız imkânsız.”

“Neden olmasın ? Hem çok ihtiyacımız olan parayı kazanırız hem de oyalanırız.”

Kulübede oynadıklarını öğrenen Walter köpürmüştü.

“Oyun oynamadık, dans ettik” dediler.

“Orası bana ait, bir daha sakın içeri girmeye kalkmayın” dedi Walter emir verircesine.

“Senin olduğunu bilmiyordum Walter. Gerçekten, hepimizin olduğunu sanıyordum” dedi Simon.

“Şimdi öğrendin, hem sonra şu dans işinden de vazgeçin. Babamın sinirine dokunuyor. Bu yüzden yeniden evi terk edebilir.”

“Biz dans ediyoruz diye mi ?” dedi Maud gözlerini açarak.

“Hayır, ama Barty gitti, onun peşinden İngiltere'ye gidebilirim, diye tutturdu.”

“Gider mi sence ?”

“Gidebilir.”

“Ya annem ?”

“Anneniz son günlerde yine perilere karıştı. Bunu bilmenizde fayda var” dedi Walter aşağılayıcı bir edayla.

“Babam çekip giderse, annemin sınırları yeniden bozulur, has-

taneye mi kaldırılır?” diye sordu Maud merakla.

“Emin olabilirsin. Bu yüzden herkesin duyacağı yerlerde dans etmekten vazgeçin, olur mu ? Tamam mı ?”

“Tabii Walter.”

“Sara'ya şikâyet etmek de yok. Cumartesi Tom Feather'ın burnunu sokmasını istemeniz yeterince kötü oldu.”

“Biz ondan hiçbir şey istemedik ki inan bana” dedi Maud.

“Muttie Cathy'yi aramış, mesajı Tom almış” dedi Simon.

Doğru söyledikleri o kadar belliydi ki Walter sustu. “Bu evde hayatın devam etmesini istiyorsanız Sara'ya masallar anlatmaktan vazgeçmeniz gerek. Anladınız mı ?”

“Evet” dedi ikizler. Hiç de emin olmadan.

Hannah Mitchell Kanada'da yaşayan kızını aradı. “Ms. Mitchell ortağıyla uzun bir hafta sonu tatiline çıktı.” “Demek şirkette ortağı var. Ne kadar iyi” dedi Hannah.” “Hayır, ortağıyla göl kenarındaki evlerine gittiler demek istedim.” “Ne zaman döner ?” diye sordu Hannah. Göl kenarında bir evi olduğunu ilk kez duyuyordu.

“Sanırım bu akşam dönerler. Yarın ikisi de dükkânda olur.” Aldığı haberler Hannah'yı sevindirmişti. Duyduklarını bir an önce tanıdıklarına yaymaya can atıyordu. Son zamanlarda Aman-da'yla övünebileceği bir haber verememekten üzgündü. Aslına bakılırsa son zamanlarda hiç haberleşmemişlerdi.

Neil, Afrika'da katıldığı toplantı konusunda bilgi vermek için pazartesi saat altıda Oaklands'a uğradı. Hannah, bir an önce Kanada'dan gelen haberleri paylaşmak istediğinden sabırsızlanıyordu.

“Amanda o kitapçıya ortak olmuş, bunu biliyor muydun ?”

“Harika bir şey. Ne zamandan beri ? Söyledi mi ?” Jock çok mutluydu.

“Yok, hayır. Kendisiyle konuşmadım. Ortağıyla uzun bir hafta sonu tatiline çıkmışlar. Göller yöresinde idarecilere ayrılmış şale-lerden birine gitmiş olmalı.”

Neil hızla içkisini yudumladı. İleride annesini gülünç duruma sokacak herhangi bir şey söylememesini sağlamaya çalışıyordu. “Bütün dünyada dükkânlardan alınan bilgiler yanlıştır, bunu hepimiz biliriz. Amanda'yla konuşmadan kimseye bir şey söylemeyelim bence.”

“Peki ama dükkândaki kız neden...”

“Hayat arkadaşı demek istemiş olabilir. Erkek arkadaşı, kız ar-

kadaşı gibi, şimdi bu ortaklık kelimesi birçok manada kullanılıyor” dedi Neil.

“Hayır ama kız dükkândaki ortağı demek istedi. Bundan eminim.”

“Dükkânda çalışan bir hayat arkadaşı olabilir.”

“Erkek arkadaşı olsaydı Amanda bize söylerdi.”

“O kadar emin değilim anne. Vereceği habere bağlı. Önce herkesin o haberi dinlemeye hazır olduğunu bilmek ister bence.”

“Bana bakma, başından beri erkek arkadaşı veya hayat ortağı -her ne deniliyorsa- konusunda haber dinlemeye hazırım. Bu kadar gizliliğe ne gerek var ?” Hannah'nın canı sıkılmıştı.

“Bekleyelim anne. En.doğrusu beklemek.”

Babasının sorgulayarak yüzüne baktığını fark etti, ama Jock herhangi bir soru sormaktan kaçındı.

“Uygun mekânlar” adını verdikleri araştırma bütün gün sürdü. Düğünden önceki yemeği Ricky'nin stüdyosunda vereceklerdi. Düğünün ertesi günü verilecek öğle yemeğini de Geraldine'in dairesinde. Saate baktıklarında altı olmuştu. Chicago'yu aramanın tam zamanıydı. Mönüleri bir iki gün sonra göndereceklerdi, Manan ve Harry her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydı. Bütün bilgileri faksladılar ve müstakbel gelin ile damadı neşelendirmek için kâğıdın kenarını kilise çanları ve uğurlu sayılan simgelerle süslediler. Beş dakika sonra Marian telefonla aradı. Sevinçten ağlıyordu. Cathy bir melekti, büyük bir kurtarıcı. Marian'ın da en sevgili kardeşi. Harry'nin ailesi yemekleri seçebilmek için bir an önce mönüleri bekliyordu. Para sorun değil, onun için cimrilik yapmayın, diyordu Marian.

“O konuşmadan gizli bir anlam çıkarmamız gerekiyor mu ?” diye sordu Tom.

“Korkarım ki evet” diye itirafta bulundu Cathy.

Birbirlerine baktılar. Gülmeye başladılar. Sonra: “Mönüleri hemen istiyorlar” diye bağırdılar bir ağızdan.

Geraldine, Freddie Flynn'la ilişkisinin sona erdiğini kabul ettiğinde günlerden pazartesiydi, saat de altı. Freddie, buluşmaya-caklarını haber vermek için yaptığı o korkunç telefonda sonra bütün hafta sonu bir daha aramamıştı. Geraldine ise pazartesi gününü Freddie'yi aramamak için büyük bir gayret göstererek geçirmişti. Bağırıp çağırılmaya kararlıydı, tatlı dilli ve sakın davranmanın en iyi yol olduğuna kendini inandırmaya çalışmıştı. Ne

kadar asil olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Zil çaldı, Gelen Freddie'ydi. Geraldine kimseye anahtar vermezdi, böyle bir âdeti yoktu.

“Freddie?” Sesi neşeliydi, ama beklediği de belliydi.

“Merak ediyordum da...”

“Telefon etmeden geldin.” Kimsenin kıramadığı bir kuraldı bu.

“Evet etmedim, bu sefer... yani demek istiyorum ki... tabii eğer senin için uygun değilse...”

“Yok canım. Yukarı gel Freddie.”

İçeri girdiğinde koltuğa oturdu. Ellerini ovuşturuyordu. El ele başka bir kadınla görüldüğünü haber vermişlerdi Pauline'e. Karısını bir türlü sakinleştirememiş, birlikte Limerick'e gitmek zorunda kalmıştı. Hem dedikodu yapanları yalanlamak hem de Pauline'i rahatlatmak için. Geraldine, bambaşka yaratıklardan söz ediliyormuş gibi başıyla onaylıyor,

gölümseyerek Freddie'yi dinliyordu. Daha sonra, Iimerick'te konuştuklarını, Pauline'in kendini çok yalnız hissettiğini, bırakıp gidecek diye korktuğunu, bundan böyle işten erken çıkıp hemen eve gelmesi için yalvardığını anlatmıştı. Geraldine bu isteği de zarif bir gülümsemeyle onayladı.

“İşte bu bakımdan...” diye söze girdi Freddie.

“Anlıyorum Freddie, inan bana anlıyorum.”

Bir süre sessizce karşısında oturdu. Geraldine kolundaki saatten hiç söz etmedi. O saat İrlanda'nın en müthiş kadını olduğundan emin olduğu ve karısının bunu bilmesine aldırmadığı bir zamanda hediye edilmişti. İlişkilerinin bambaşka bir devresini simgeliyordu. Saati geri vermekten söz etmek ilişkilerini ticarete dönüştürür ve basitleştirirdi.

“Seni ne kadar özleyeceğimi bilemezsin” dedi Freddie.

“Ben de seni Freddie.”

“Benden çok daha iyi birine layıksın” diye kekelemeye başladı. İş şakaya vurmak istiyordu. İlişkileri bitmişti. Geraldine hiçbir şey olmamış gibi bacaklarını altına almış, oturuyordu.

“Öyle söyleme, kendini küçümseme, hayat boyu harika bir arkadaşlığımız olacak, en azından ben öyle umuyorum.” Yerinden doğruldu, ayağa kalktı. Gitmesi gerektiğini belli eden bir davranıştı bu. Freddie Flynn'i korkunç bir dram yaşamadan işi halletmiş olduğuna inanamıyordu, rahatlamıştı, kapıya yöneldi. Geraldine yanağından öptü.

“Sana bol şanslar sevgili Freddie.”

“Senin gibi bir kadına milyonda bir raslarur Geraldine. Keşke...”

“Güle güle Freddie” dedi alçak bir sesle. İçeri girdi ve kapıyı

kapattı. Bomboş dairede kendini hırslı ve kızgın hissederek bir süre ayakta durdu. Hepsinden çok Freddie'den hoşlanmıştı. Pe-ter Murphy kadar akıllı değildi belki, bazıları kadar züppe de değildi, ama onunla iyi vakit geçiriyordu. Geraldine, Freddie'yi hiç kaybetmeyeceğinden öylesine emindi ki. Pauline ileri sürdüğü şartları Freddie'nin kabul etmesini nasıl sağlamıştı? Çok geniş bir ailesi, birçok kız ve erkek kardeşi olduğu doğrudu, tabii Freddie'nin çocuklarının da annesiydi. Pauline saygıdeğer biriydi. Geçmişte ve gelecekte. Eninde sonunda harika bir çift bacadan da, Glenstar'da daire sahibi olmaktan da, ünlü modacıardan giyinmekten de daha faydalı bir şeydi saygıdeğer olmak. Bunu kabullenmek insanı hayal kırıklığına uğratsa da doğrudu.

Tom ile Cathy telefon edip düğünden sonra gibi bir saçmalıkla adlandırdıkları yemeği, Glenstar'da verebilir miyiz, diye sorduklarında Geraldine kabul etti. Böylece birkaç soruna birden geçici de olsa çare buluyordu. Bir taraftan Chicago'da sinir krizleri geçiren yeğeni Marian'ı memnun etmiş olacak, diğer taraftan da hain Freddie Flynn'in ihanetini unutturacaktı.

Marcella pazartesi işten çıktığında ne yapacağını bilemiyordu. Bir süre dükkânda oyalandı, bir karar vermek zorundaydı. Sonunda Stoneyfield'a gitti, önce her zamanki gibi telefon etti, tele-sekretere mesaj bıraktı, apartmanın zilini çaldı, cevap alamayınca yukarı çıkıp kapıyı anahtarıyla açtı. Tom eve gelmemişti. Pazartesi akşamına kadar Tom Feather hiç eve uğramamıştı. Şirkette yatıp kalkmaya kararlıydı demek. Ne aptalca bir karardı. Burası onun

eviydi, onun dairesi, kendi evini terk etmek kadar aptalca bir şey olabilir miydi ? Yazdığı not bıraktığı yerde duruyordu. Diyet süt şişesi de buzdolabında. Buz gibi, ölü bir evdi burası şimdi. Ürperdiğini hissetti Marcella. Dolaptan bir çanta alıp içine ufak tefek bazı giysiler doldurdu, ikinci bir not yazdı. “Burası senin evin Tom. Şirketteki kanepede yatmaktan vazgeç. Evine dön. Beni istemiyorsan giderim. Sadece nedenini söyle, o kadar. Yüz yüze. Seni seviyorum. Marcella.” Sonra Scarlet Feather'a telefon etti.

Cathy o akşam Waterview'a gitti. Aklı fikri düğündeydi. Tom'la birlikte ne dâhiyane fikirler bulmuşlardı! Marian mutluluktan uçacak, diyordu içinden. Neil evdeydi.

“Böyle geç saatlere kadar çalışmaya devam edemezsin, yapmamalısın” dedi. Cathy'yi düşündüğü belliydi.

“Yok canım, iyiyim. Kocaman bir fincan çayın iyi edemeyeceği hiçbir şeyim yok.”

“Peki, ben yaparım. Sırtın ağnyor mu?”

“Arada sırada ağnyor, ama çok sayılmaz. Neden sordun ?”

“Biraz kitap kanştırdım da.”

Cathy birden büyük bir mutluluk dalgası hissetti içinde. Neil'in ilk şaşkınlığı geçiyordu, yavaş yavaş babalık hisleri canlanıyordu demek. “Bugün Oaklands'a gittim.”

“Onlara bir şey söylemedin, değil mi ?” Hannah'ya nasıl haber vereceklerini planlamaları gerekiyordu.

“Elbette söylemedim, annemin piyanonun üstüne koyduğu resimlere bakıyordum, Manda ile ikimizin çocukluk resimlerine. O sıralarda annemin kaç tane yardımcısı vardı, hem çalışmıyordu da. Bir de sana bak, ne kadar sorumluluk taşıdığına bak. Haksızlık bu.”

“Annenin o sıralarda kaç yardımcısı olduğu hiç önemli değil.” Geçmiş Cathy'yi hiç ilgilendirmiyordu.

Neil devam etti. O yıllarda ayncalıklı erkeklerin de hayatı farklıydı. “Babam işten döndüğünde çalışıp dinlenmek için kütüphaneye kapanırdı, dadılar rahatsız etmemek için bebekleri evin çocuklara ayrılan bölümüne götürürlerdi. Söylemek istediğim bazı insanlar için hayat ne kadar kolay ve sorunsuz, bazıları için ise tam tersi.”

“Tarihi yeniden yazmaktan vazgeç. Baban ne zaman evdeydi ki? Kütüphaneye kapanacak veya çocuk odasına gidecek zamanı oluyor muydu ? İşten çıkar çıkmaz kendini golf sahasında buluyordu. Unuttun mu ?”

“İşin prensibinden söz ediyorum.”

“Oysa biz altı kardeşin devamlı olarak mutfakta babamın ayakla-n arasında dolaşmamız ona ertesi günü Curragh'da hangi yanşm koşulacağını hiç unutturmadı.” Cathy konuyu hafife almaya çalışıyordu.

Neil çay yaptı. Hâlâ kara kara düşündüğü, olaylan kurduğu belliydi. Annesinden ve babasından söz ediyor, hayat tarzlarına nasıl alışık olduklarını, bu hayatı kendilerine verilen bir hak olarak gördüklerini, annesinin Amanda'nın göl kenarındaki eve kiminle tatile gittiğini nasıl yanlış anladığını, Sara'nın zengin ve yaşlı birinin Georgian stilindeki malikânesini

evsizlere bahşettiğini söylediğini, bunu öğrenen komşulann ayaklandıklarını anlatıyordu. Bu şehirde yaşayanların bencilliği korkunçtu. Oysa Afri-ka'daki toplantıda karşılaştığı insanların öncelikleri ne kadar

farklıydı. Orada açık fikirli, verici olmaya hazır insanlarla tanışmıştı, sosyal sorumluluklar yüklenmekten kaçınmayan hükümetlere oy veren insanlarla. İsveçli bir kız vardı, herkesin en iyi sağlık hizmetlerinden yararlanması için zenginlerin vergi vermekten hiç kaçınmadıklarını anlattıkça insanın içi ürperiyordu. Cathy uzun bir süre Neil'i dinledi, onu izledi.

“Scarlet Feather” diye telefonu yanıtladı Tom.

“Tom, lütfen beni dinle telefonu yüzüme kapatma.”

“Marcella.” Sesi buz gibiydi.

“Oraya, seninle konuşmaya gelebilir miyim?”

“Olmaz, çıkmak üzereydim.”

“Eve mi gidiyorsun?”

“Hayır.”

“Sana bir not bıraktım. Masanın üstüne, dün bıraktığım notun yanına.”

“Önemli değil Marcella.”

“Böyle yaşamaya devam edemeyiz ama...” dedi inanamayan bir ses tonuyla.

“Neden olmasın ?” dedi Tom. Telefonu kapattı. Bir süre ahizeye baktı. Marcella ne söylemesini bekliyordu ki?

Marcella da Stoneyfield'da bir süre telefona baktı. Veda etmek için olsa bile sonunda konuşmak zorunda kalacaktı Tom. Neden şimdi konuşmuyordu ?

Lizzie Scarlet elinde Hayvwards etiketli yepyeni elbiseyi sallayarak, “Bu kullanılmış giysiler satan dükkândan alınmış olamaz, Geraldine” dedi.

“Oradan aldım diyorum sana” dedi Geraldine. Doğru değildi söylediği. “İnsanın nereye bakacağını bilmesi gerek. Bu kadınlar bükere giydikleri elbiseyi ya popolarını büyük gösterdiği ya da kız arkadaşları kıkırdayarak baktığı için fırlatıp atarlar. Hemen gözden çıkarırlar.”

“Harika bir takım” dedi Lizzie, koyu gri ipekli elbiseyi ve par-dösüyü okşayarak. “Bunu giyince değil gelinin annesi, gelinin kendisi bile olabilirim.”

“Bir bakmışsın, zengin bir Amerikalıyla tanışmışsın Lizzie. Bir daha yüzünü görmeyiz” diye takıldı Geraldine.

Bir köşede gazetesini okuyan Muttie başını kaldırdı, “Lizzie zengin bir Amerikalı istemez” dedi. “O sadece beni ve Hooves'u ister. Bütün şatafatımız ve bütün kusurlarımızla. Öyle değil mi

Hooves ?” Hooves havlayarak onayladı.

“Hooves haklı olduğunu söylüyor” dedi Lizzie. “Bir kadın senin sahip olduklarından başka ne isteyebilir, diye soruyor bana.” Geraldine ilk kez geleceği parlak görünmeyen bir adamla evlenip hayatım yerleri silerek geçiren ablasına gıpta ettiğini fark etti.

Tom ve Cathy düğün için çok yoğun çalışmışlardı. Bir değil üç davet planlamaları gerektiğinden birkaç yardımcı tutmuşlardı. Cuma akşamı verilecek davetin teması vardı. Ricky'nin evinin bodrumunu Amerika'da içki yasağı olduğu dönemdeki gizli barlara dönüştüreceklerdi. Pencerelelere parmaklık resimleri çizecekler, kapıya o dönemde kimin geldiğini anlamak için konulan küçük sürgülü pencerelerden takacaklardı. Konuklara da parola verilecekti. Ricky'nin bodrumunda fotoğrafları banyo etmek için kullandığı büyük makinelerle “Banyo Küveti Cini” gibi etiketler yapıştırıracaklar, duvarlara Al Capone'un resimlerini ve Sevgililer Gü-nü'ndeki katliamı çağrıştıran posterler asacaklardı. Diskotekte Chicago'nun caz ustalarının müziği çalınacaktı. Böylelikle Amerika'dan gelenleri mutlu etmeyi, kendilerini memleketlerinde hissetmelerini sağlamayı amaçlıyorlardı. Yemeklere gelince Chicago usulü sığır pirzolası ile yemek kitaplarında o şehrin özelliği olarak tanıtılan çikolatalı-naneli dondurma vereceklerdi. Chicago mutfağı hakkında bilgi bulmak o kadar zordu ki. Bütün yemek kitaplarında veya İnternet'teki araştırmalarında karşılıklarına Polonya mutfağından etkilenen yerel bir mutfak çıkıyordu.

“Polonya yemekleri güzeldir” dedi Tom. “Kırmızı lahana ve ekşi krema ağırlıklıdır. İstersen birkaç tabak yaparız.”

“Belki değişik bir şeyler yemeyi tercih ederler” dedi Cathy. “Bizi aradıklarında sorarız.”

“Mönüler konusunda çok sessiz kaldılar” dedi Tom. İki gün geçmesine rağmen, gönderdikleri faksa Amerika'dan cevap gelmemişti.

Cathy de aynı fikirdeydi. “Hani bir melek, bir ermiş, bir dâhiydim ben? Şimdi de bütün çabalarımızı yanıtsız bırakıyorlar.”

“Biz mi onları arasak ?” dedi Tom. “Bir an önce alışverişe başlamalıyız.”

“Üstlerine düşmekten nefret ediyorum. Saçma olduğunu bile bile... Zor işleri yapalım sonra onlara dönelim diyorum.”

“Saçmalamak senin hakkın şimdi, en azından yemek pişirirken kömür parçaları yutmak zorunda değilsin.”

“Yok, bana özel muamele yapılmasını istemiyorum. Doğum çok doğal bir hadise. Eskiden kadınlar çocuklarını doğurur doğurmaz gündelik hayatlarına devam ederlermiş. Kimse onları şı-martmazmış.”

“Belki haklısın” dedi Tom. “Erkekler ayak altında dolaşmamak için arkadaşlarıyla bara gidip sarhoş olurlarmış.”

“Hadi hadi, seni ilgilendirmediği için böyle asil davranıyorsun. Sen baba ol da görelim. Gerçeğin ne olduğunu o zaman görürüz.”

Tom elindeki hamur parçasını yüzüne attı Cathy'nin, o da bir avuç kuru üzüm fırlattı genç adama.

“Ne yaptığını gördün mü? Şimdi domatesli ekmeğin hamuruna yapışan üzümleri teker teker ayıklamam gerekecek.”

“Belki de dünya çapında ün kazanacak yeni bir tarif oluştur-muşsundur” dedi Cathy gülerek.

“Neil doğumda bulunacak mı ?”

“Evet” dedi Cathy kararlı bir sesle. “İstese de istemese de bulunacak. Şimdi söyle, Marian'ı hangimiz arayacağız ?”

“Şımartılmamak isteyen sen olduğuna göre, sen ara” dedi Tom, çanağın dibinde kalan bir avuç kuru üzümü ağzına atarak.

Marian iki gün önce konuştuğu insan değildi sanki. Dili tutulmuş gibiydi, kafası karıştı; fısıldar gibi konuşuyor, sahte ve tiz bir sesle bütün yapılanlar için ne kadar minettar olduklarını söylüyordu.

Cathy sonunda telefonu Tom'a uzatarak, “Sen al, ben ne demek istediğini anlamıyorum” dedi.

Tom da Cathy'ye bakıyor, omuz silkiyor bir şey anlamadığım belli ediyordu. Telefonun yanında duran bir kâğıda, “Sarhoş mu, uyuşturucu mu aldı ?” diye yazmıştı. Ablasının sarhoş olması veya uyuşturucu kullandığı fikri o kadar komikti ki, Cathy rahatça gülmek için uzaklaşmak zorunda kaldı. Sonunda Tom'un aklına parlak bir fikir geldi. “Bütün bunları Harry'yle konuşsam mı? Belki bizler, erkek erkeğe her şeyi daha kolay hallederiz. Ne dersin?” diye sordu.

Marian'ın sesi normale dönmüştü, “Harry yanımda. Düğünü konuşmak için ofisime gelmişti. Harry'yi veriyorum” dedi.

“Harry, ben Tom Feather. Kimsenin akrabası değilim. Gönderdiğimiz mönüleri beğenmedinizse söyle, başka yemekler önerelim. Aslında ben Polonya yemekleri yapsak mı diyordum, büyük çorbalar, hamur tatlıları. Sadece istemen yeterli Harry.”

“Tom, açık konuşacağım: burada gizli bar, Sevgililer Günü ve

Banyo Küveti Cini sözlerini duyan herkes düşüp bayıldı.” “Anlıyorum. Oysa biz çok beğeneceğinizi sanmıştık.” “Hayır. Bizim sizler için İRA'yı konu alan, bombalı bir parti düzenlememize benzer.

“Öyleyse sığır pirzolası ve lahanadan da vazgeçelim” dedi Tom. “Anlaştık Tom.”

“Değişiklik yapıyoruz. Meyhane yok, sığır pirzolası da yok.” “Evet, anlaştık” dedi Harry.

Sara haber vermeden evi denetlemeye geldi. Buzdolabını, çamaşır makinesini açtı, yiyecekleri inceledi, gardıroptaki giysilere baktı.

“Maud ve Simon, sizden bahçeye çıkıp biraz tenis oynamanızı isteyebilir miyim ? Dışarıya bir file koyduğunuzu gördüm. Dersinize hazırlanmış olursunuz.”

“Artık ders almıyoruz” dedi Simon.

“Çok pahalı geldi” diye açıkladı Maud.

“Tenis hocası da bir yere gitti, öyle değil mi ?” diye ekledi Ken-neth Mitchell.

“Hayır, sadece hafta sonu için gitti” dedi Maud.

Sara'nın yüzünde katı bir ifade belirdi. “Egzersiz yapmanız için yeterli sebep var demektir” dedi. Öylesine sahte bir neşeyle konuşmuştu ki, ikizler o sesin gizlediği tehdidin herkesi kapsadığını fark edip koşarak bahçeye çıktı. Sara arkalarından, “Burada işim bitince ikinizle de ayn ayrı oynamak için geleceğim. Bakalım kim daha önce yedi puan kazanacak ? Benim de biraz antrenmana ihtiyacım var. Tamam mı ?” diye seslendi.

İkizler teklifi çok beğendi. Evde sessizlik hâkimdi. Kay ve Ken-neth Mitchell çocukların başarılı ve kötü vuruşlar karşısında neşelenip gülüştüklerini veya anlayıp ofladıklarını duyuyorlar; kurumuş, bakımsız çimlerin üstünde gidip gelen topun sesini dinliyorlardı.

“Haksızsam lütfen düzelt, ama benim, evimde benim çocuklarımla tenis oynamaya seni davet eden biri olduğunu sanmıyorum.” Kenneth Mitchell ilk saldırıyı kendisi yapmıştı.

“Haksızsam asıl siz beni düzeltin lütfen, ama durumunuzun ciddiyetini, çocuklarınızın elinizden alınmasına ramak kaldığınızı anlamadınız galiba, hiçbir şeyin farkında değilsiniz gibi geliyor. Çocukların sağlıklarının ve mutluluklarının tehlikede olduğuna inanıyorum, diye bir rapor yazarsam ayın sonunu beklemeden elinizden alırlar onları.”

Çocuklar aynı gün daha geç saatte St. Jarlath's Crescent'a gel-

diler. “Üç davette de dans edebilir miyiz acaba ?” diye sordu Si-mon Muttie'ye.

“Davetlerin düzenlenmesiyle hiç ilgim yok oğlum, insan yaşlandıkça işlerin o yönünden uzak durmayı öğreniyor. En azından erkekler böyle yapar.”

“Her davet için ayrı danslar hazırlamamız gerekirse çok zor olur. Yine de onların -Amerikalıların- hayal kırıklığına uğramasını istemem.”

“Herhalde Cathy'nin bileceği bir şeydir” dedi Muttie düşünceli bir sesle.

“Doğru. Neden sık sık St. Jarlath's Crescent'a gelebildiğimizi biliyor musun Muttie ?”

“Hayır bilmiyorum. Öğrendiğim bir şey var: bir şey beklediğinden daha iyi sonuçlanırsa nedenlerini merak etme! Geçen gün ofise gittiğimde konsantrasyonumu kaybedip yanlışlıkla sadece ganyan oynadığımı hatırlıyor musun ? Kendime o kadar kızmıştım ki neredeyse elimdeki koçanı fırlatıp atacaktım, tam o sırada ortaklarımdan biri, plase de oynadın değil mi, dedi? İnanamıyordum, ama hiç sorgulamadım. Bana kalırsa hep böyle yapmalı.”

Simon Muttie'nin sözlerini düşündü. “Haklısın galiba Muttie; insan birinin neden bir davranışta bulunduğunu bilirse, ona aynı şeyi yaptırabilir. Babamı ele al. Birden her konudaki fikri değişti. Her şeyi böylesine değiştirmek, Sara'nın ona ne dediğini öğrenmek için neler vermezdim.”

“Dünyada olup bitenlerin yansım bile anlamıyoruz” dedi Muttie başını sallayarak.

“Babam Sara'ya ve bizlere bahçeye bir tepsi limonata getirdi. Mrs. Barry yeniden geldiğine göre parasını almış olmalı, tenis derslerine yeniden başladık, çamaşırlarımızı kendimiz

makinede yıkıyoruz, ama ütülemesi Mrs. Barry'den, annem yatmaktan vazgeçti, giyinip aşağıya iniyor. Ve canımız istediğinde -daha doğrusu senin için olmadığında- otobüsle buraya gelmemize izin var. Maud da, ben de bütün bunların gerçekleşmesi için çok iyi bir şey yapmış olmamız gerektiğine inanıyoruz, ama ne olduğunu bilemiyoruz.”

Shona dükkân açılmadan çok önce Hayvwards'ın mutfağma girdi.

“Cusus gibi sırlarımı öğrenmeye geldin demek.”

“Yok canım, ne gezer. Benim işim mikrodalga fırında hazır yemekleri ısıtmak.”

“İnanmıyorum.” Tom bir yandan ekmekleri pişiriyordu. “Bir fincan kahveye ne dersin Shona?”

Dostça farklı konulardan konuştular. İkisi de asıl sormak istediğini sormuyordu. Tom, Marcella'nın hâlâ manikür yapıp yapmadığını sormuyordu. Yoksa hak ederek imzaladığı mankenlik kontratına göre karşı yakada çalışmaya mı başlamıştı? Özel eşyalarını Stoneyfield'dan aldığını bildiren bir not daha bırakmıştı. Sadece kol saatini, bir bileziğini ve deri kaplı aşk şiirleri kitabını bırakmıştı. Yazdığı mektup kısaydı.

Seni hâlâ seviyorum, birlikte geçirdiğimiz dört yılın hiç konuşmadan sona ermesine izin verdiğine inanmıyorum. Ama her gün senden aynı şeyi tekrar istememi bekleyemezsin. Neden konuşamadığımızı söylemek istersen... ikimiz de aynı dükkânda çalışıyoruz. Evde değilse bile belki dükkânda söylemek istersin. Bana bunu borçlusun. Tek bir konuşma.”

Oysa konuşmalar da diyalog olamazdı aralarında. Tom bundan emindi. Karşılıklı oturacaklar, birinin önemli dediğine diğeri önemsiz diyecekti. Günler geçti, Marcella'nın hâlâ Hayvwards'ta çalışıp çalışmadığını öğrenmek için kuaförü arama arzusunu yavaş yavaş bastırmayı başardı Tom. Onur meselesi yapmıştı. Shona da James Byrne hakkında en küçük ayrıntıya kadar tüm bildiklerini öğrenmek için can atıyordu. Emekli muhasebeci, bugün Scarlet Feather'ın hesaplarına bakan James Byrne hakkında. Onun neşeli mi, yoksa çok ciddi mi olduğunu sormak istiyordu. Müzikten hoşlanır mıydı, konserlere gider miydi ? Çok arkadaşı var mıydı, yoksa yalnız mıydı ? Hiç evine gitmişler miydi ? Yalnız mı yaşıyordu, hayatını paylaştığı biri var mıydı ? Shona o kadar uzun zamandır kimseye açılmamıştı ki insanlann özel hayatıyla ilgili herhangi bir soru sormak ona çok zor geliyordu. Karşısında Tom Feather gibi açık yürekli ve yakın davranan biri olsa bile. Aptal kız arkadaşı Marcella'nın kalbini kıran Tom.

“Düğünde ne giyeceksin ?” diye sordu Geraldine.

“Beyaz yakalı kocaman bir hamile cadın ve düz papuçlar” dedi Cathy.

“Ciddi ol lütfen, haa hazır söz ciddiyetten açılmışken, annene anneanne olacağını ne zaman müjdeleyeceksin?”

“Yakında, çok yakında, önce şu düğün işi bitsin de” dedi Cathy yalvanrcasına. “Doğrusunu söylemek gerekirse ben de şu işten bir kurtulsam. Üstelik işlerimizin ne kadar yoğunlaştığını tahmin etmen mümkün değil. Bir iş daha kabul eder diye Tom'u yalnız

bırakmaktan ödüm pathyor.”

“Bir an önce paralan biriktirmek istiyor, değil mi ?”

“Evet, hem para biriktirmeye hem de bitap düşene dek çalışarak Marcella'yı unutmaya çalışıyor.”

“Fikir değiştirmede demek?”

“Bu konuda tek kelime söylemiyor. Artık geceleri şirkette kalmadığına göre Marcella evi terk etmiş olmalı diye düşünüyorum.”

“Birçok bakımdan aptal bir kız” dedi Geraldine.

“Evet, ama Tom ona bayılıyordu. Hâlâ da öyle bence. Erkeklerin ne hissettiğini anlamak mümkün mü?”

“Evet mümkün mü?” diye tekrarladı Geraldine sert bir sesle.

Cathy konuşmak için ağzını açtı, kapattı. Vazgeçmişti. Freddie Flynn, “Dış Ülkede Villa Sahibi Olun” adlı projesinin tanıtım davetini düzenlemelerini istemişti. İspanyol ve İtalyan villaları için yaptıkları organizasyon o kadar başarılı olmuştu ki. Onlara benzer, ama farklı bir şeyler istiyordu. Cathy eskisi gibi teyzesi kanalıyla haberleşmelerini önerdiğinde Freddie doğrudan kendisiyle temasa geçmelerinin daha kolay olacağını söylemişti. Oysa ilişkilerinde bir değişiklikten söz etmemiştir Geraldine; kolundaki pırlantalı saat yerinde duruyordu. Teyzesi anlatmadan herhangi bir şey sormamaya kararlıydı Cathy. Simon ile Maud'a her zaman söylediği gibi, büyümenin bir koşulu da meraklı olmamaktı.

“Annem ile babam düğüne davetliler mi ?” diye sordu Simon kardeşine.

“Değiller. Nedenini de sorma sakın.”

“Neden?”

“Sorma dedim! Yine de sordun” dedi Maud.

“Sadece neden sormamam gerektiğini söyle, dedim.”

“Muttie'nin kansı Lizzie'yle ilgili. Hannah Yenge'den korkuyor-muş. Onu çağırmadan bizimkileri çağırıyorlar.”

“Çok karışık” dedi Simon onaylamayan bir edayla. “Ya Walter? O geliyor mu ?”

“Hayır. Neil'in dışında düğüne bizden başka davetli olan Mitchell yok.” Maud bütün bilgileri toplamıştı. “Üç davete de gidiyoruz, ama sadece düğünde dans edeceğiz. Onlar için özel bir sürpriz yapmış olmak için.”

“Ertesi günü Lizzie'nin kardeşinin evinde verilecek davete dans ayakkabılarımızı götürelim derim. Ne olur, ne olmaz... bakarsın

bis yapmamızı isterler.”

Maud düşündü bir süre, “Haklısın galiba” dedi sonunda.

James Byrne evin bodrumuna inip çıkıyordu. İlk kez eve gelecek birinin gözüyle etrafı görmeye çalışıyordu. Ne düşüneceğini tahmin etmek çok zor, diye geçirdi içinden. Benim hakkımda vereceği kararın etkileyeceği için yine de önemli, dedi. Evi fazla ciddi ve soğuk

bulursa önceki fikri onaylanmış olacak; tam tersi fazla yüklü ve kanşık bulursa benim dağınık biri olduğumu düşünecektir -ki bu da iyi olmaz. James Byrne ilk kez neden dekorasyonla ilgili bu kadar çok yazı ve televizyon programı olduğunu anladı. Ashna bakarsan zannedildiğinden çok daha önemli bir konu da ondan, dedi kendi kendine.

“Bizden başka Mitchell olmayacak mı ?” Soruyu Simon soruyordu.

“Neil olacak” dedi Cathy.

“Ya kardeşi, Amerika'da yaşayan bir kız kardeşi yok mu? Böyle bir aile düğününe o neden gelmiyor?”

“Amerika'da değil Kanada'da yaşıyor. Üstelik Mitchell'larm aile düğünü değil.”

“Nasıl biri? İyi mi?”

“Fena değil. Düğünümüzde bize çok güzel bir hediye göndermişti” dedi Cathy. Bir an ikizlere Amanda hakkında bildiklerini anlatmak, Toronto'da Susan adlı bir kadınla mutlu bir lezbiyen ilişkisi olduğunu söylemek için büyük bir istek duydu. Böyle bir bilgiye sahip olurlarsa verecekleri zarann çapını merak ediyordu. Kendi kendine gülümsedi.

“Cathy ne zaman kendi kendine gülerse tehlikeli bir şeyler olacak demektir” dedi Muttie.

“Ne gibi?” diye sordu Simon telaşla.

“Her şey olabilir?” dedi Muttie.

“Yeni bir bina veya ikinci bir kamyonet satın alabilir mi demek istiyorsun? Ya da başka yardımcıları mı tutar?..”

Cep telefonu çaldı. Arayan Tom'du. Ani fren yapan sersemin birine arkadan çarpmıştı.

“Sen iyi misin ? Sana bir şey oldu mu ?”

“Hayır bana değil, sadece müşteriye götüreceğim kahrolası doğum günü pastasına bir şeyler oldu. Her tarafa bulaştı Cathy. Oysa benim kaza yerinden aynılmam yasak.”

“Taksiye atlayıp geliyorum. Yanımda ne getireyim?”

“Elinin altında ne varsa: tepsi, bez, süsleme şekeri, krema, ne bulursan.”

“Ne! Bütün bunlarla takside bir pasta yapmamı mı bekliyorsun! Deli misin sen?”

“Ben ne yapayım Cathy ? Pasta kamyonetin her tarafına bulaştı.”

“Aman Tanrım” dedi Cathy. “Nerede olduğunu söyle.”

Annesinin mutfağında bir şeyler toparlamasını izlediler.

“Baba, şoförlük yapan güvenilir ortağın var mı? Bu öğleden sonra heyecanlı bir iş almak isteyen ?”

“Biz de gelebilir miyiz? Lütfen” diye yalvarmaya başladı ikizler olanları duyunca.

“Neden olmasın?” Bundan daha berbat ne olabilirdi?

Muttie'nin gerçek dostlarından biri olan Kentucky Jim'in ara-basındaydılar. İnsanın başkalarının evine doğum günü pastaları taşıyarak para kazanabileceğine inanamıyordu Jim. Saniyede bir tane olmalı, diyordu.

“Bir tane ne ?” diye merakla sordu Simon.

“Bir budala... Dakikada bir budala doğuyor diye duydum.”

“Doğru mu acaba?” diye sordu Maud.

Kentucky Jim'in bir zamanlar çok başarılı bir işi olduğunu, ancak Sandy Keane'in ganyan bayiiine duyduğu yoğun ilgi sayesinde her şeyini kaybederek bir taksinin dörtte biri hissesiyle yetinmek zorunda kaldığı ikizlere hiçbir zaman söylememeye karar verdi Cathy. Dakikada bir budalanın doğduğu konusundaki fikirlerinin geçerliliğinden kuşku duyuyordu genç kadının.

Tom çaresizdi.

“Aman Tanrım, sana başından beri korkunç bir sürücü olduğunu söylemez miydim ?” Bir yandan da elindeki bezle tepsiyi ve pastanın kenarındaki alüminyum kâğıdı siliyordu.

“Olacak mı dersin?”

“Başarmak zorundayım. Pastanın üstüne ismi yeniden yazmak için yanıma torba da aldım. İyi ki getirmişim. Şu hale bak. Jackie mi olmalıydı ?”

“Evet, Jackie.”

“Nasıl yazılıyor, 'ie'yle mi, yoksa 'y'yle mi?”

“Aman Tanrım, bilmiyorum.”

“Defterde yazılı olmalı. Oraya bak” dedi Cathy bir yandan da pastanın ezilen kenarlarını çikolata sosuyla onarmaya çalışıyordu.

“Adı iki şekilde yazın. Doğrusunu öğrenince doğru olmayanımı yersiniz.” Konuşan Maud'du.

Tom ve Cathy bir ağızdan, “Çeneni kapat” diye bağırıyorlardı.

I

“Demek bodrumu gizli bara çevirmekten vazgeçtiniz” dedi Ricky. Hayal kırıklığına uğramıştı.

“Evet Ricky, hem senden ricam o fikrimizden kimseye söz etme, olur mu? Korkunç bir fikirmiş meğer.”

“Aman Tanrım” dedi Ricky.

“Neyse her şey duruldu.”

“Senin için aynı şeyi söylemek mümkün değil ama” dedi Ricky. Bir yandan da Tom'a gülümsüyordu.

“Ne demek istediğini tam olarak anladığımı söyleyemem.” Tom olduğundan daha rahat görünmeye çalışıyordu. Ricky'nin ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

“Sadece defileden sonra seni Marcella'yla birlikte gören olmamış diye duydum, o kadar. Bana kalırsa yazık oldu.”

Tom, “Evet” dedi. “Ne yapalım.”

“Onunla görüşecek olursam bir şey söylememi ister misin, Tom?”

“Hayır Ricky, söylenecek her şey söylendi.”

Ricky sözü uzatmadı. Oysa üç akşamdır Marcella'yla birlikteydi, genç kadın hıçkırıklara boğularak hiç konuşmadıklarını söylemişti.

Cathy, James Byrne'ü Rathgar'dan paketlerle çıkarken gördü, koma çaldı.

“Eve mi gidiyorsunuz ? Sizi bırakmamı ister misiniz ?”

“Seni görmek ne güzel Cathy. Evet, eve bırakırsan çok mutlu olurum.”

Güzel evinin önüne geldiklerinde Cathy'ye döndü, “Sana çok özel bir soru sormama izin verir misin ?” dedi.

Aman Tanrım, yoksa James de hamile olduğunu mu tahmin etmişti? “Ne isterseniz sorun” dedi yorgun bir edayla.

“Benimle içeri gelir misin ? Benimle birlikte kapıdan girince neler gördüğünü söyler misin?”

Cathy'nin içini büyük bir hüznü kapladı. Bir bu eksikti, son derece akıllı, sakın muhasebecilerinin aklını kaçırmaması eksikti. “Ne görmemi bekliyorsunuz James ?” dedi korku içinde.

“Bilmiyorum Cathy. Senden tek isteğim bana doğruyu söylemen.”

“Elimden geleni yaparım James” dedi zavallı Cathy kamyonetten inmek için kendini zorlarken.

Tom, Cathy'yi bekliyordu. Şirketin zili çaldığında bakmadan düğmeye bastı.

Kapıda biri vardı.

Tom'a tuhaf geldi, çünkü Cathy genellikle koşarak içeri girerdi. Başına bir şey gelmemesi için dua ederek kapıya doğru yürüdü Tom.

Sırtını ışığa vermiş Marcella duruyordu karşısında. Bulut gibi koyu renk saçları yüzünü ışıltıyan bir hale gibi çevreliyordu. Heyecanlı ve üzgündü. Çabuk çabuk konuşmaya koyuldu.

“Ricky'yle her şeyi konuştuk demek dürüstçe bir davranış değil; hiçbir şey konuşmadık.”

“Haber ne çabuk yayılıyor.”

“Benden nefret mi ediyorsun Tom ?”

“Hayır, elbette etmiyorum.” Sesi yumuşaktı.

“Ama Ricky'ye dediklerin...”

Birden kendini bitkin hissetti Tom. “Hayır, Ricky'ye her şeyi konuşarak hallettik demedim Marcella. Söylenecek ne varsa söylendi, dedim. İkisi apayn şeyler... geriye söylenecek bir şey kalmadı demek istedim.”

“Ben olsam nedenini söylemeden seni terk etmezdim.”

“Nedenini çok iyi biliyorsun.”

“Sadece aptal bir partiydi.”

“Evet.”

“Nasıl bir parti olduğunu bilmek istemezsin. Sadece aptalca vakit geçirmekten ibaretti. Bilmek istemezsin.”

“Haklısın, ne partinin nasıl geçtiğini ne de o gece neden eve gelmediğini öğrenmek istiyorum.”

“Sana baştan önemsiz bir şey olduğunu söylemiştim Tom. Önemsiz ve anlamsız.”

“Senin için öyle, Marcella. Ben de sana baştan benim için son derece önemli olduğunu söyledim.”

“Ama bir parti verileceğini benim de gitmek zorunda olduğumu biliyordun.” Hıçkınıyordu Marcella. İki eli yanında, hareketsizdi Tom. “Öyle dürüst davrandım ki, gerçekten. Ölünceye dek benim kadar dürüst birine rastlayamazsın.”

“Hayır Marcella. Dürüst davranmadın. Birbirlerine dürüst davrananlar bunu yapmaz.”

“Sana doğruyu söyledim” dedi hıçkırarak.

“İkisi aynı şey değil” dedi Tom.

“Önden girip paketleri bırakayım, sen kapıyı çaldığında açarım” dedi James Byrne. Cathy zili çalarken içini çekti. Bir daha yolda rastladığı bir tanıdığını arabasına almamaya yemin etti.

James kapıyı açtı. Yemek öğretmeye geldikleri eve girdi Cathy. “Her tarafa iyice bak. Ne görüyorsun?”

“Tanrı aşkına ne aradığımı söyler misiniz James ? Yoksa bu bir oyun mu ?” Sabırsız olduğu seziliyordu.

“Sana oyun gibi mi geliyor? Bu evde kim oturuyor dersin?” Yanıt bekleyen gözlerinde bulutlanma sezmişti Cathy.

“James lütfen beni bağışlayın ama, çok uzun bir gündü bugün. Burada kimin yaşadığını biliyorum. Burada siz yaşıyorsunuz.”

“Onu demek istemedim. Kapıdan girsen ve...”

“Hırsız gibi mi demek istiyorsunuz ?”

“Hayır, yemeğe gelen biri gibi.” Hayal kırıklığına uğramıştı, çok kırılğan olduğu gözleniyordu. Her zaman kendinden emin James Byrne böylesine sinirli ve hassas olmaktan utanç duyuyordu.

“Ne demek istediğinizi anladım” dedi Cathy yaptığı hatayı düzeltmek için. “Buraya giren birisinin ilk izlenimini merak ediyorsunuz, değil mi ?”

“Evet.”

“Başta anlamadığım için özür dilerim.” Karanlık ve ruhsuz evi gözleriyle tarayarak vakit kazanmaya çalışıyordu. Renkten yoksun, bir evdi burası.

“Hayır suç bende. Ben iyi anlatamadım.”

“Meraklı görünmek istemem ama, sorunuzu doğru yanıtlamam için ne tür bir misafir beklediğinizi öğrenmem gerekir sanırım.”

“Anlamadım?”

“Yani bir işadamı mı, evinize ilk kez davet ettiğiniz bir hanımefendi mi, yoksa yıllardan beri kaybettiğiniz eski bir arkadaşınız mı?”

“Yıllardan beri kaybettiğiniz eski bir arkadaşınız mı, diye sormak nereden aklına geldi?” dedi, sesi kaygılıydı.

“Gelen her zaman görüştüğünüz biri olsa evinizin nasıl olduğunu bilir de ondan.” Cathy dikkatli konuşuyordu, geri zekâlı biriyle veya ikizlerle konuşur gibi.

James bir süre düşündü, “En doğrusu uzun zaman önce kaybettiğim bir arkadaş demek sanırım.”

“Kaç yaşlarında?”

“Aşağı yukarı senin yaşlarında. O yüzden...”

“Erkek mi, kadın mı?”

“Kadın.”

“Öyleyse biraz çiçek gerekir. İsterseniz bizim saksılardan ödünç alabilirsiniz, canlı renkli birkaç da yastık... Çalışma masasının üstündeki bütün kâğıtları kaldırın, müzik setinizi de o gazete mi, dergi mi olduğu anlaşılmayan yığının altından çıkarın.”

“Demek ki bu evin ihtiyacı olan...”

“Biraz renk, biraz ışık, umut veren, burada oturan biri varmış hissini uyandıran birkaç ayrıntı.” Bir yandan da odada dolaşıyordu Cathy. Birden ne dediğini fark etti. James'in yaşamı konusunda sarf ettiği eleştirel sözcükleri. Gözleri doldu.

“Çok, çok affedersiniz James” dedi yanına yaklaşp kolunu tutarak.

“Hayır, lütfen.” Uzaklaştı genç kadından. “Fikrini sordum, sen de söyledin. Özür dileyecek ne var?”

“Evinizle ilgili çektiğim gereksiz nutuk için özür dilerim. Aslında kusursuz bir yer, tek eksiği biraz renk.”

“Evet. Haklısın.”

“Son günlerde öylesine sinirli ve mutsuzum ki tüm tanıdıklarımı üzdüm James. Lütfen eve bırakmayı teklif edip buraya gelerek kırdıklarımın araştırma sizi de katmadığımı söyleyin. Lütfen.” James biraz rahatlamış görünüyordu. “İkimize çay yapmayı teklif edersem evet der misin?”

“Çok mutlu olurum.”

“Neyin var? Büyük bir sorun mu, yoksa orta çaplı bir şey mi?”

“Bir sürü büyük sorunum var James. Ama insan kabullenmez ve yüzleşmezse yok olup gideceklerine inanır, böyle bir yol olduğunu biliyor musunuz?.. Bilirsiniz, aslında yok olup gitmezler.”

“Bilirim. Gitmezler, sadece kapının arkasında beklerler.” Candan davranıyordu.

“Ne iyi bir insansınız James. Birlikte olunca insanı nasıl dinlendiriyorsunuz. Yemeğinizin çok başarılı geçeceğinden eminim.”

“Öyle umuyorum. Gerçekten. Öyle çok şey buna bağlı M...”

Huzur içinde, birbirlerine soru sormadan çaylarını yudumladılar.

Şirkete döndüğünde, Tom her zamankinden daha sessizdi. “Düğün konusunda bilmediğim bir şeyler mi oldu? Varsa, durma, yüzüme söyle.”

“Hayır, yok.” Bambaşka bir yerdeydi Tom.

“İyi.”

Yanıt yoktu. Böyle sessiz kalmak Tom'a hiç uymayan bir davranıştı. Masanın üstü kâğıt doluydu.

“Ne yapıyordun ?”

“Birçok şey.”

Marcella geldi herhalde, dedi kendi kendine Cathy. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam, dedi içinden.

“Dinî merasimi yapacak olan papazla konuştum. İnsanın hiçbir zaman, en kötü günde bile duadan ümidini kesmemesi gerektiğini söyledi.”

“Aksini söylemesini mi bekliyordun ? Tünelin ucunda kocaman bir ışık görmüyorsa yanlış bir alanda çalışıyor demektir.”

“Hayır, anlamıyorsun. Dualarına cevap verdiğimizizi söylüyor.”

“Neden, küflü salonunu tamir ettiğimiz için mi ?”

“Evet. Şimdi elinde çok değerli bir şey oluştuğunu söylüyor. Böylelikle cemaat canlanacak, faydalı çalışmalar başlayacak, taze para girecek diyor.”

“Dinî heykeller satmak gibi şeyler.” Tom'un tavrı küçümseyiciydi.

“Sanmıyorum. Yaşlıları geziye götürmekten, okuma yazma kurslarından söz etti.

“Özür dilerim.”

“Yok canım. En azından bazı insanlar için önemli olduğumuzu söyleyerek kendi kendimi neşelendirmeye çalışıyorum, o kadar.”

Ne demek istediğini anlıyordu Tom. “Gel hayatlarını iyi yönde etkilediklerimizin bir listesini çıkaralım: cemaatin kullanabileceği salonu olduğundan habersiz salak papaz. O bir...”

“James Byme, iki. Birlikte çay içtik. Misafirin benim yaşlarımda bir kadın olduğunu ve onu uzun zamandır görmediğini öğrendim.”

“Dur bakalım başka kim var?” dedi Tom. “Kaçık Minnie, pişirdiğimiz her yemekten ona ayırdığımız için.”

“Saçma, ona enfes yemekler hazırlayarak evliliğinin mutlulukla devam etmesini sağlıyoruz. Ama haklısın, o da üç.”

“June. Jimmy'yi öldürmesini engelliyoruz. Etti dört” dedi Tom.

“Ya Con? Yoksa zorlama mı olur?”

“Hayır” dedi Tom, “Con'un hayatında önemli bir yerimiz var. Bu da beş eder.”

“Verdiğimiz servisten memnun kalan müşterileri sayarsak on-on iki kişiyi buluruz. Hatta oturup kâğıda bile dönebiliriz” dedi Cathy.

Eline aldığı kâğıtta, “Sevgili Marcella” diye bir başlık gözüne çarptı. Tom'un hali perişan, diye düşündü, onun hali benden de beter. Düşünmeden Tom'u kollarına aldı, boynuna sarıldı.

“Görüyorsun ya, bir sürü insanın gözünde önemliyiz biz.”

Sonra hiç beklemediği bir şey oldu, Tom iki elini sımsıkı tutarak göğsüne yapıştırdı.

“Umarım öyledir, Tanrım. Umarım öyledir” dedi, yüzünü biraz kaydırınca bir süre yanak yanağa kaldılar’.

I

Son zamanlarda Lizzie'ye düğün hakkında ve gelecek konuklar konusunda Chicago'dan her gün yeni mesajlar gelmeye başlamıştı. “Harry'nin ailesi çok hoş insanlara benziyor. Bizi görünce hayal kırıklığına uğramazlar umarım” diyordu kız kardeşi Geraldine'e. Marian ikizlerin dansının video kasetini istiyordu. Dansçı bulun dediğinde Cathy'nin kocasının ailesinden iki çocuktan değil, profesyonel dansçılardan söz ettiğini söylüyordu. İkizlerin belirli bir aşamaya eriştiklerinden emin olmak istiyordu. Geraldine ve Lizzie de kuşkuluydular, baktıktan sonra, “Çocukların harika dans ettiklerini, kasetin de yolda olduğunu söyle” dedi Geraldine.

“Kasete mi çekeceğiz?”

“Yok canım. Kaset bugünün sorunu. Yarına unuttur, yeni bir sorun çıkarır.”

“Ya ikizler Marian'm umduğu kadar iyi dans etmezlerse ?”

“O çocuklar iki kör fil gibi de olsa, yine dans edecekler. Bunu ikimiz de biliyoruz. Marian düğün günü heyecandan çılgına döneceğine göre onları mükemmel bulacaktır. Bundan emin olabilirsiniz.”

“Cathy, bir değil tam üç düğün daveti hazırlamayı kabul ettiğinin farkındasın, değil mi ?”

“Evet, ama merak etme Neil, her şey kontrol altında.”

“Hayır, değil. Olsaydı gecenin on birinde dondurucuya yemek yerleştiriyor olmazdın.”

“Sadece dört tepsi kaldı; düğünden sonra dinleneceğim. Söz.”

“Peki doktor? Doktor ne diyor?”

“Doktor rahat biri.” Tam doğru değildi söylediği. Ama herkes canını dişine takmış çalışırken üstüne düşeni yapmak zorundaydı.

Neil başını salladı. “Sara bile gereğinden çok çalıştığını söylüyor. Durumuna bakılırsa...”

“Sara'ya söyledin demek?”

“Ona söylemek zorundaydım, tatlım. Gelecek yıl İngiltere'de düzenlenecek büyük bir konferansa yazılmamı istedi. Neden gidemeyeceğimi açıklamak zorunda kaldım.”

“Tabii, anlıyorum.”

“O da çok çalıştığını söyledi.”

“Haberini verdiğinde ne dedi ?”

“Ashna bakarsan çok şaşırırdı.”

“Neden o kadar şaşırıldı ? Evli çiftlerin sık sık başına gelen bir şey değil mi ?”

“Biliyorum Cathy. Bana saldırma.”

“Kusura bakma. Devamlı etrafında dolaşmak zorunda kalıyorum.”

“Ah, evet” dedi Neil biraz kenara çekilerek. “Birkaç hafta önce hiç çocuk yapmamaya karar verdiğimizizi söylemiştim, ondan şaşırıldı.”

“Bakıyorum da Sara'yla sık sık özel konulara giriyorsunuz.”

“Pek sayılmaz. Sadece gerektiğinde, aklıma gelmişken anneme ve babama söylemenin zamanı gelmedi mi sence ?”

“Hayır, düğünden sonra. Sadece birkaç gün kaldı zaten. O zamana kadar susalım. Neil buzluğun yolu üstünden çekilebilir misin? Yardım etmek istiyorsan bu tepsiyi yerleştirebilirsin.” Keyifli bir gülümseme vardı yüzünde. “Binlerce teşekkür. Sayende işler hızlanacak” dedi Cathy.

“O sütü içersen sorumluluğunu alırsın Walter” dedi Kenneth Mitchell. “Komiser Sara çocukların yeterince kalsiyum aldıklarından emin olmak için her an burada bitebilir.”

“Neredeler ?” diye sordu Walter.

“Nerede olabilirler? Kenar mahallede yaşayan o insanların yanına gittiler. Geri zekâlılar gibi o salakların önünde durmadan dans ediyorlardır.”

“Düğündeki konuşmalardan birini Neil yapacak” dedi Walter.

“Saçmalık” diye yanıtladı babası.

“Sadece bana söylenenleri tekrar ediyorum.”

“Muttie gibi adamlarla görüşmek, onun ailesi hakkında konuşma yapmak nereden aklına geldi ?”

“Aynı zamanda karısının da ailesi değil mi?” Walter omuz silkti.

“O Cathy denen kız, basit, hırslı biri. Kale alınmayacak biri.”

“Onu küçümseme sakın baba. İngilizce'yi biraz bozuk bir şiveyle konuşuyor diye onu küçümsemek yanlış olur. İnan bana, ben biliyorum.”

Gerçekten biliyordu. Davetteki olayda Cathy'nin ne kadar ileri gittiğini görünce şaşırılmıştı. Şirketi ziyaret ettiği o geceden sonra işi kapatmadan kurtarmalarını, yeni anlaşmalar imzalamalarını hiç beklemiyordu.

“Shona!”

“Arı gibi çalışıyorsun Cathy. O çantalarla ne taşıyorsun ?” “Ne istersen! Örneğin önlük için kumaşlar. Düğünde üstü yoncalı büyük önlükler giymemizi istiyorlar. Her gece durmadan uyanıyorum, karşımda kırmızı neon ışıklarıyla on dokuz ağustos, on

dokuz ağustos diye yanıp sönen kocaman bir takvim görüyorum. Bir gün her şey bitecek mi dersin Shona? O gün gelecek mi?”

“On dokuz ağustosta sen de mi orada olacaksın, bunu mu söylemek istiyorsun?” Shona'nın yüzü bembeyaz olmuştu.

“Elbette. Bütün yemekleri pişirmek için.”

“Oysa bana kimsenin olmayacağını söyledi. Her şeyi ben pişireceğim diye yazdı.”

“Sen neden bahsediyorsun Shona?” diye sordu Cathy.

“Asıl sen neden bahsediyorsun?”

“Ablamın düğününden, bitmez tükenmez gibi gelen üç gün üç geceden. Sen neden söz ediyordun?”

“Affedersin, yanılmışım. Bir an için... yok, hiçbir şey yok... On dokuz ağustosta bir yere davet edildim de. Yemekleri senin yapacağımı sandım.”

“Yok, keşke. Çok güzel, sakın bir davete benziyor.”

“Öyle olacağından pek emin değilim” dedi Shona.

Cathy dükkândan çıkarken, Shona'nın James Byrne'e davetli olma ihtimali olabilir mi, diye kendi kendini sorguluyordu.

Byrne'ün de daveti ayın on dokuzundaydı. Konuşunun Cathy yaşlarında bir kadın olduğunu söylemişti. Shona onun uzun zaman önce kaybettiği bir arkadaşı olabilir miydi? Burası köy değildi elbette. Burası Dublin'di. Bir milyon nüfuslu Dublin. Cathy herkesi tanıdığı mı sanıyordu? Düşünecek bunca konunun arasında yeni bir sorun çıkarmaya hiç gerek yoktu. Günlerden çarşambaydı. Marian ile Harry bu akşam Chicago'dan yola çıkacaklar, yarın sabah Dublin'de olacaklardı. St. Jarlath's Crescent'ta kendileri için hazırlanan oda pırl pırl onları bekliyordu. Cathy birden kimsenin onların önünde önlük dikmemesini tembihlemek gerektiğini hatırladı. Simon ile Maud'u da hepsinden uzak tutmalıydılar. Perşembe akşamı yani yarın, onlarca Chicagolu yola çıkacak ve şehrin merkezindeki otellere yerleşmek üzere cuma günü Dublin'e varacaktı. Bütün bunları düşündükçe başı döndü.

Harry kısa boylu toparlak bir adamdı. Koyu renk kıvrık saçları ve sımsıcak bir gülüşü vardı.

“Muttie, küçük kızınıza çok iyi bakacağımdan emin olmanızı istiyorum” dedi güçlü bir şekilde elini sıkarken.

“Duyduğuma göre bir süredir zaten iyi bakıyormuşsun” dedi Muttie.

İki erkek bir anda anlaşmışlardı. Harry hem köpekleri hem atları çok seviyordu. Spor sayfalarını herkesten çok okuyan Muttie

ise beybol hakkında bilgiliydi, Chicago Bears'leri yakından tanıyordu. Marian o kadar heyecanlıydı ki böyle giderse masaya bağlamak zorunda kalacaklardı. Sağa sola koşuyor, St. Jarlath's Crescent'ın bu kadar küçük, bu kadar şık, bu kadar renkli olduğunu unuttuğunu

söylüyordu. Trafiğin böylesine yoğun, doğup büyüdüğü sokakta bunca lüks arabanın park etmiş olmasını aklı almıyordu. Bunların içinde Cathy'nin Volvosu ile Geraldine'in BMW'sinin de olması sevincini daha da artırıyordu. Haftalardır faksla, e-maü'lerle ve telefonla canlarına okuyan isterik sinir hastasından eser kalmamıştı. Gelinliği bavuldan çıkmış, herkesin beğenisine sunulmuştu, yüzüğü tüm kadınlar tarafından denenmiş, kocası ise övgülerle göklere çıkartılmıştı.

“Kocan nerede?” diye sordu Cathy.

“Çıktı. Babam ofise götürüp arkadaşlarıyla tanıştıracaklarını, bir bira ikram edeceğini söyledi.”

“Babanın ofis dediği yerin neresi olduğunu biliyorsun, değil mi?” Lizzie'nin korkulan hiç bitmiyordu.

“Aman anne. Uzun süredir uzakta olduğum doğru, yine de babamın ofisinin nerede olduğunu unutacak kadar uzak kalmadım. Harry de her erkek gibi at yansı oynamaktan hoşlanır. Burada kalıp elbise konuşmaktansa babamla olmayı tercih eder.” Marian'ın mutlu ve rahat olduğu açıktı. Otuz yaşından çok daha genç görünüyordu. Saçları kısa kesilmişti, zayıf ve dinçti, gözleri de mutluluktan parlıyordu.

“Seni gezdirmemi, davetleri nerede vereceğimizi göstermemi ister misin ? Tabî ki her şey hazır değil, ama en azından bir fikir edinmiş olursun” dedi Cathy.

“Gerek yok Cathy. Teşekkür ederim. Her şeyin kontrol altında olduğunu görüyorum” dedi Marian. Cathy ise haftalardır ilk kez rahat bir nefes aldı.

“Tom Feather, eski dostum, nasılsın ?” Harry düğün öncesi verilen davette Tom'un eline sıkı sıkı yapışmıştı.

Ricky'nin evinin bodrumunu gezdirirken “Bak, gizli bardan eser yok” diye kulağına fısıldıyordu.

“Ben de bizimkilerin sığır eti konusunda anlayış göstermelerini sağladım” diye fısıldıyordu Harry.

“Bilmemiz gereken başka tuzaklar var mı ?” diye sordu Harry'ye. Dünyanın sonuna kadar bu adama güvenebileceğini anlamıştı.

“Teyzem, şu kısa boylu, sivri suratlı, mor elbieseli kadın... ha-

yatta hiçbir şeyden memnun kalmamıştır, hiçbir şeyden de memnun kalmayacaktır. Ve Cathy'nin ağabeyi Mike. Son zamanlarda içkiyi bıraktı, çok zorlandı.”

“Teşekkürler. Şimdi sıra bende. Bakalım ben sana neler söyleyebilirim. Lizzie çok fazla seri içmeye alışık değildir. Muttie bira sever, hırka giymiş kadm aslında sivil giyimli bir rahibedir. Bir de çocukların bu akşam dans etmelerine izin verme. Yazık olur, davet bitmiş olur. Yann dans etmeleri yeterli.”

“Doğru. Unutmadan, senin için önemli olan biri yok mu ? Benimle tanıştırmak istediğin?..”

“Hayır yok. O insanla kısa bir süre önce ayrıldık” dedi Tom hüzünlü bir sesle.

“Çok üzüldüm. Onun yüzünden mi, yoksa sen mi istedin?”

“Üç saatin olduğunda anlatırım” dedi Tom gülerek. “Şaka şaka, aslında ikimiz de istedik sanırım.”

“İyi. Öyleyse üstesinden gelirsin” dedi Harry.

Tom, defileden sonra ilk kez bu sözlerin bir bakıma doğru olduğunu düşündü.

Şirkete dönüyorlardı. Yolda Neil yardıma gelemediği için özür diledi. Yarına yapacağı önemli bir çalışması, hazırlaması gereken bir dosyası vardı.

“Marcella nerede ? Böyle durumlarda onun da size yardım etmesi gerekmez mi ?”

“Marcella bugünlerde aramızda değil” dedi Tom.

“Çok üzgünüm.” Neil suçlayan bakışlarla neden haber vermedin der gibi Cathy'ye bakıyordu.

“Haklısın. Özür dilerim, sana söylemeliydim Neil, ama kısa sürecek bir dargınlık mı, yoksa kalıcı bir ayrılık mı, bilemediğimden bir şey söylemekten kaçındım.”

“Hiçbirimiz bilmiyorduk” dedi June hiç çekinmeden. “Ama birkaç hafta geçip Marcella'dan hâlâ eser olmadığına göre Tom'un yeniden bekârlığa döndüğüne karar verdik.” Bir yandan o akşam için yardıma gelen Lucy adlı öğrenciye göz kırpyordu. “Sen ne dersin Lucy?”

“Tom konusu açık, derim. Burada neden çalışmak istediğimi sanıyorsunuz ?”

Birlikte, dostça akşama hazırlanıyorlardı. Cathy zaman zaman yan gözle Tom'u süzüyordu. İlk günlerdeki kadar hüznü ve içine kapanık değildi Tom. Belki de Marcella'yı unutmaya başlamıştı. Veya numara yapıyordu. Marcella ve Tom kadar birbirlerine

I

bağlı bir çiftin ayrılığı kolay olamazdı. O salak kız şu sırada nerede olursa olsun uzun boylu, yakışıklı Tom Feather'ı ve onun sıcakkanlı sevecen hallerini unutmaması imkânsız, diye geçirdi içinden Cathy. Tam Tom kadar iyi niyetli birine rastlamadığını düşündüğü sırada, “Harry'nin teyzesinin herhangi bir alerjisi olup olmadığını merak ediyorum” dediğini duydu genç adamın. “Umarım vardır. O zaman yann kendisine fındık veya zehirli mantar yedi-rerek, etrafa daha fazla zarar vermesine meydan bırakmadan öl-dürüveririz.”

“Benden kendisini açık havaya çıkarmamı istedi, tam çıktık bu kez tekrar aşağıya indirmemi istedi” dedi Con.

“Bana iyi bir korseye ihtiyacım olduğunu söyledi” dedi June.

“Kendini yalnız hissedeni, yaşlı, korkulan olan biri. Ona iyi davranın” dedi Cathy.

Hepsi birden şaşkınlıkla yüzüne bakıyordu.

“Bu değişiklik neden?..” dedi June.

“Tom ilk kez eskisinden farklı bir tutum içinde, şirketin başa-nlı olmasını istiyorsak içimizden birinin melek rolünü üstlenmesi şart” dedi Cathy.

19 ağustosta, yani düğün günü hava şahaneydi, oysa kimse havanın böyle olacağını tahmin etmemişti. Papaz sıcakkanlıydı, çok yakınlık gösteriyordu, ülkedeki tüm kiliselerde benzeri papazlar olduğu söylenemezdi. Cemaat erkenden toplanmıştı; bütün kadınlar düğünün şerefine şapka takmışlardı. Marian'ın, Muttie'nin kolunda, sıraların arasından kendisine doğru yürüdüğünü gören Harry'nin gözlerinin içi gülüyordu. Baba kız, koşar gibi hızlı adımlarla değil, yavaş, ölçülü adımlarla ilerliyorlardı. Bir mucize gerçekleşmişti. Şık gri ipek tayyörü ve kibar siyah şapkasıyla Lizzie, at yanşlarında en şık kadın seçilerek gazeteye resmi basılan kadınlar andınıyordu. Herkese şapka kiralyan Geraldine kayısı rengi tayyör giymişti. Cathy ise bir hafta önce Haywards'tan aldığı ipek elbisesiyle teyzesinin yanında duruyordu.

Neil, karısının ailesini etkilemek için Yüksek Mahkeme'ye giderken giyeceği şık bir takım giymişti. İçinden, şükürler olsun, birazdan, kısa bir süre sonra bu azap sona erecek, diye geçirdi. Bir iki gün işe gitmeyecekti. Cathy'yle dinlenecekler, birlikte geleceğe dönük kararlar alacaklardı. Söz vermişti. Marian'ın düğünü biter bitmez, demişti Cathy. Gelin ile Muttie'nin arkasında yürüyen Maud ve Simon'ı görünce Cathy'nin gözleri doldu. Sanki yaşamları bu ana bağlanmış gibi ağırbaşlı ve ciddiye diler. Ne iyi

çocuklar, diye içinden geçirdi. Neden aptal gibi davranacaklarım, herkesi hayal kırıklığına uğratacaklarını düşünmüştü, bunu anla-mıyordu. Pırl pırl saçları, kusursuz küfleri ve ayna gibi parlayan ayakkabılarıyla ne şeker diler. Yıllardır Chicago'da aynı evi paylaşan Harry ile Marian'ın papazın önünde ettikleri yemini duyunca gözünden akan yaşları zor durdurdu. İlk kez Neil'le daha görkemli ve büyük bir tören yaparak evlenmediği için pişmanlık duydu Cathy. Sonra kendi kendine, bizim evlenmemiz başlı başına bir zaferdi, dedi.

Düğün yemeği için kurdelelerle, yeşilliklerle ve çiçeklerle süsledikleri kilisenin salonu muhteşem görünüyordu. June ile Con'a kilise boşaldığında çiçekleri alıp baştaki masaya getirme görevi verilmişti. Misafirler kapıdan girer girmez şampanya ikram ediliyordu. İçki içmemesi gereken ağabey Mike'm sorumluluğunu Tom üstlenmişti.

“Merhaba Mike. Adım Tom Feather. Kız kardeşinin ortağım.”

“Ben Neil'le evli olduğumu sanıyordum.” Mike ısıracak gibi bakıyordu.

“Neil'le evli. Ben onun iş ortağım. Benimle iyi geçin, çünkü buradaki yiyecek ve içeceklerden ben sorumluyum!”

“İçecek mi dedin?” diye sordu Mike.

“Bak burada çok seveceğin bir şey var. Düşük kalorili kızılıcık suyu, taze greyfurt suyu, biraz şurup ve kar gibi çırpılmış yumurta akı.”

“Bu içkinin adı ne ?” Mike'ın geçinmeye niyeti yoktu.

“Adı, 'Kimseye göstermeden bize çeki düzen verecek bir içki bulalım’“ dedi Tom göz kırparak.

“Ne o? Yoksa sana da mı içkiyi bıraktırdılar?”

“Cehennemden farkı yok, değil mi? Herkes ne kadar aptal, nasıl hiç durmadan konuşuyorlar, aynı lafı bin kere tekrarlıyorlar.”

“Evet... masada otururken dirsekleri kayıyor.” Mike hırs içindeydi.

“Evet., evet... hepsini biliyorum.” dedi Tom. “En azından ikimize ait harika bir içkimiz var, bizden başka kimseye verilmeyecek bir içki... yarın kendimizi ne kadar iyi hissedeceğimizi düşündükçe...” Mike'm yüzü aydınlandı. “Canımız şarkı söylemek isterse bütün sözlerini hatırlayacağız, öbürleri gibi değil, hiçbiri tek kelime bile söyleyemeyecek.”

“Şarkı söyleyecek miyiz ?” diye sordu Mike heyecanla. Bu düğün umduğundan daha neşeli geçeceğe benziyordu.

“Düğün değil mi ? Öyleyse bizler 'My Kind Of Town Chicago' şarkısını söylemeliyiz. Birileri de çıkıp 'Dublin's Fair City'yi söylemeli.”

Tom yanından ayrıldığında Mike'ın neşesi yerine gelmişti. İş, şarkı söyleyecek birkaç kişi bulmaya kalmıştı. Simon ve Maud'un dansından sonra onları sahneden koparıp alacak birkaç şarkıcı. Misafirlerin arasında yürürken herkesin ne kadar gürültülü konuştuğunu fark etti. Düğün yemeği çok başarılı geçiyordu. Bu salonda düzenleyecekleri bir dizi düğün yemeğinin ilkiydi. Bir dahaki sefere Scarlet Feather'ın şık üniforması içinde olacaklardı. Oysa bugün gülünç yoncalı giysiler vardı üstlerinde. Davetten sadece birkaç dakika önce biten üniformalar. Akşam güneşinin aydınlattığı mutfaka girip çıktıkça içeride olanları birbirlerine anlatıyorlardı.

“Dün o kadar iyilikle sözünü ettiğin Harry'nin teyzesi içeride horul horul uyuyor. Davetten ne kadar hoşlandığımı anla” dedi Tom.

“Bırakın uyusun diye ben söyledim. Uyandırmamaları için tembih ettim. Uzun uçak yolculuğunun sonucu... Tatlı verildiğinde, eğlence başlarken uyanır.”

“Simon ile Maud dansları bitinceye kadar kendi paylarına düşen pastayı saklamamızı rica ettiler” dedi June.

“Haklılar” dedi Con. “Mideleri dolu dolu dans ederek pisti mahvetmelerini hiç istemem. Ya siz ?”

Shona evin önünde durdu. İçeri girmek zorunda değildi. Telefonu biliyordu. İstese cep telefonundan şimdi arar, kendisini iyi hissetmediğini söylerdi. Aslına bakılırsa doğrudu da, yirmi sekiz yaşında yetişkin biriydi. Onu görmeyeli on dört sene olmuştu. Bu zaman zarfında hiç haberleşmemişlerdi, sadece yaşlı bir adamdan gelen özenle yazılmış bir mektuptu, o kadar. Neden Shona için yemek pişireceğini söylemişti ? Nedense bu cümle Shona'yı duygulandırmıştı, on beş yıl önce yemek yapmayı hiç bilmezdi. Yemek pişirmeyi sırf Shona için öğrendiğini söylüyordu mektubunda. Tabii ki bütün bunları sadece genç kadının aklını çelmek için yazmış da olabilirdi. Yine de eskiden tanıdığı insan ne bu kadar kurnazdı ne de böyle açığözlülük yapacak kadar Shona'nın düşündüklerine önem verirdi. Şimdi değişmesi için hiçbir sebep yoktu. Shona'yı görmek istemek nereden aklına gelmişti? Bu soruların cevabını çok merak ettiği için evin önüne kadar gelmişti. Kapıya kadar gelmişken içeri de girmeliydi. Shona yürüdü, James Byrne'ün bahçe katının kapısını çaldı.

“O şarap şişesini annemin önünden alır mısın lütfen ? Babama da bir bardak bira getirir misin?” dedi Cathy.

“Sombalığımı bitirecekler. İkinci servise yetecek mi dersin?” diye sordu Lucy.

“Evet, yeter. Yine de balığın az olduğunu saklamak için servis tabağını önce bolca sos ve tere yapraklarıyla süsle” dedi Tom. “Bir tabak kuzu eti daha hazırlamalısınız. Güzel süsleyin, yine kullanabiliriz.”

Birazdan nutuklar başladı. Sade ve açık sözlü nutuklar, herkese bol teşekkürlü, ama o berbat sağdıç şakalarının olmadığı konuşmalar. Ve sonunda sıra Maud ve Simon'a geldi.

“Bu harika sıcakkanlı İrlanda düğünü konusu ilk açıldığında” dedi Harry, “gelini kollarıma alıp çiçeklerle süslü bu salonda dans edeceğimi biliyordum, oysa ne gelinin ne de bu salonun böyle muhteşem görüneceğini tahmin etmiştim, ama bugün sürprizler bir değil, iki değil; örneğin Maud ve Simon Mitchell'la tanışmak. Gelinin akrabaları oldukları için artık benim de akrabam sayılırlar. İşte şimdi huzurunuzda güzeller güzeli kızımız ve kibar delikanlımız. Bizler için dans edecekler, onları layık oldukları şekilde alkışlamanızı rica ediyorum.”

Maud ve Simon, böyle alkışlanmaya son derece alışık iki insan gibi kendilerinden emin sahneye çıktılar.

Simon elindeki kâğıttan okuyordu: “Marian ve Harry'nin düğününe katılan konuklar. Adım Simon Mitchell. Hepiniz İrlanda'ya hoş geldiniz, yani buraya daha önce gelmemiş olanlar demek istiyorum. 'Düğüne Koşalım' adlı, adı bugüne çok uygun olan dansı eşim Maud'la birlikte sizler için edeceğiz. Halbuki siz çoktan buradasınız, yani düğünde.” Sonradan aklına gelmiş gibi birden yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı.

Sevgili Tanrım, yalvarırım aklına başka komiklikler gelmeden bir an önce dansa başlasınlar, diye içinden yakanyordu Cathy.

Boşuna telaşlanmıştı. Simon piyaniste başıyla işaret verdi, iki kardeş, el ele, kolları havada, sağ ayaklarının parmak ucu dışa dönük, şarkının ilk bölümünü dinlediler, sonra birden dansa başladılar. Salon alkıştan yıkılıyordu. Bu kez öne çıkan Maud oldu.

“Bu düğüne katılan konuklar. Dansımızı beğendiğinizi umuyorum. Şimdi Simon'la birlikte 'Yoldan İlerle, Batı'ya Gel' adlı dansı yapacağız. Oysa sizler düğüne gelmek için batıya değil doğuya geldiniz. Ne yapalım, dansın adı bu.”

Maud elindeki kâğıdı cebine soktu, yine bir az önceki ciddiyetle müziği beklediler. Her şeyi açıklamak, bütün hareketleri yan-

lışsız yapmak için gösterdikleri çabanın misafirleri nasıl ağılattığının farkına varmadan canla başla dans ediyorlardı. Cathy ile Tom göz göze geldi. Tom kadehini kaldırdı. Cathy gülümsedi.

“Gülümsüyorsun!” dedi Tom abartılı bir şaşkınlıkla.

“Biliyorum. Şaşılacak bir şey, değil mi? Demek ki kasların is-temdışı hareket ettikleri doğru.”

James Byrne, Shona'ya, “Buyur, içeri buyur” diyerek iki vazo dolusu çiçek ile dört parlak renkli yastık eklediği oturma odasına doğru yöneldi. Shona bir şişe şarap getirmişti. Şarabın etiketini abartılı bir biçimde inceledi James.

“İnanamıyorum, Avustralya'da üretilen Chardonnay, öyle mi?.. Çok hoş, çok ilginç.” Şişeyi çok özel şarapların satıldığı müzayede-delerdeki degüstatörler gibi inceliyordu. Her süpermarkette bulunan, kimsenin ne çok özel ne de çok berbat diyemeyeceği basit bir

Avustralya beyaz şarabı karşısında sergilediği bu tavır Sho-na'yı sinirlendirdi. Hem neden durmadan gözlüklerini takıp çıka-nyordu? Besbelli heyecandan, dedi içinden, tıpkı benim gibi. Genellikle birisinin evine ilk kez gidildiğinde beğenecek bir şey bulurdu insan. Shona gözleriyle odayı inceledi. Söyleyecek tek bir kelime bulamıyordu. Ona tanıdık gelen hiçbir şey yoktu, yine de odadaki her şey yeni olamazdı. Belki de evi eşyalı olarak kiralamıştır, dedi içinden. Karşı karşıya oturdular. Önündeki masada iri zeytinlerle dolu bir tabak ile Tom Feather'ın ünlü ekmekleri gözüne çarptı. James Byrne belli ki bu akşam için çok çaba sarf etmişti. Bu ana kadar zaten konuşan da sadece o olmuştu, şarap, hava durumu, evi kolayca bulup bulmadığı... Şimdi konu bulma sırası Shona'daydı.

“Dublin'e ne zaman taşındın ?” diye sordu.

“Beş yıl önce. Una'yı kaybettikten hemen sonra.”

“Una öldü mü? Üzgünüm.” Sesi buz gibiydi.

“Evet. Evet. Çok üzücüydü.”

Shona neden öldüğünü, huzurlu bir ölüm olup olmadığını, uzun süre acı çekip çekmediğini sormadı. Arkadaşının eşinin ölüm haberini alanların sorduğu soruların hiçbirini sormadı. Sessizlik aralarına bir duvar örmüştü sanki. Shona konuşmamaya kararlıydı. Bir soru sormuştu. Böylece topu James'e atmıştı. Şimdi sıra ondaydı. Daveti yapan James Byrne değil miydi ? Öyleyse konuşmalara yön vermek de onun göreviydi. Yaşlı adam bir süre sonra konuşmaya başladı.

“Una hep güçsüzdü. Yukarı çıkmak veya yataklan yapmak gibi

basit şeyler bile ona zor gelirdi. Bizimle yaşarken bunu anlamamıştın, değil mi ?”

“Hayır, anlamamıştım. O güne kadar başkalarının nasıl yaşadığını bilmiyordum, herkesin evi böyledir, diyordum kendi kendime. Ancak evim bildiğim yuvamı kaybettiğimde diğerlerinin nasıl yaşadığını öğrendim.”

Kederli bir av köpeği gibi yüzüne bakıyordu. “Sen gittikten sonra bir daha toparlanmadı” dedi James.

“Ben gitmedim, zorla götürüldüm, kovuldum.”

“Seni buraya, şimdiki yaşının yansında hepimizi parçalayan bir olay hakkında söz düellosu yapmak için çağırmadım Shona.”

“Öyleyse neden çağırdın ?” Eve girdiğinden beri ona hiç hitap etmediğini fark etti. Ne diyebilirdi ? Baba diyemezdi, Mr. Byrne de diyemeyeceğine göre...

“Seni elimizden aldıklarında arkanda bıraktığın boşluğu, o günden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını söylemek için davet ettim sanırım.”

“Hiç karşı koymadan, yasalara uymalıyız, diyerek beni kendi elinle teslim ettiğin o günden sonra mı ?” diye sordu Shona. Yüzü taş gibiydi.

“İşin korkunç tarafı da buydu Shona” dedi James gözleri dolarak, “yasalar böyle emrediyordu”.

Piyanist “Yıldönümü Marşı”nı çalmaya başlayınca Harry Mar-ian’ı dansa kaldırdı, salondaki tüm konuklar alkışlamaya başladılar.

“Gelin herkesten önce babasıyla dans edecek” dedi Harry.

O sırada Muttie oğullarına gelecek sene herkesi geçecek özel bir attan söz ediyordu. “Ben doğru dürüst dans edemem ki” diye fısıldadı telaşla.

“Rahat ol baba. Kendini bırak, Manan her zaman hepimizi nasıl idare ediyorsa seni de eder.”

Baba kız, davetlilerin alkışlan arasında iki kez salonu dolandılar, sonra herkes dansa başladı. Tom ikizlere üstüne dondurma eklediği düğün pastası ile birer pound bahşiş vermiş, karşılığında mor tayyörlü yaşlı kadının yanına oturup İrlanda hakkında bilgi vermelerini şart koşmuştu.

“Sen ne yapacaksın Tom?” Simon kuşkuluydu.

“Dolaşacağım.”

“Dans edeceğim mi demek istiyorsun?” diye sordu Maud.

“Hayır. Sadece insanlarla konuşacağım. Zaten canım dans etmek istemiyor, hem size ne oluyor bakalım, bu ne merak?”

İkizler rahatladılar. “Evlenmeye razı olursan Marcella sana döner mi dersin ?” dedi Simon.

“Hayır dönmez. Ona kaç kez evlenme teklif ettiysem her seferinde önce işimde ilerlemem lazım dedi.”

“Neden ikisi arasında bir seçim yapmak zorunda olduğunu anlamıyorum. İnsan ikisini bir arada yapamaz mı ? Cathy'ye bak, Muttie'nin kansı Lizzie'ye bak!”

“Bazı kadınlar ikisini bir arada götürebiliyor. Ama mankenlik kolay değil, zor iş. Çok seyahat etmeleri gerekiyor” diye açıkladı Tom.

İkizler omuz silktiler, öyleyse gitmesi daha iyi oldu dediler. Tom da aynı fikirdeydi.

Bahçe katında zoraki ve yapmacık da olsa eski günlerden ve gelecekte konuşacak kadar yakınlaşmışlardı. James, genç kadını masaya davet ederek oturmasına yardım etti. Shona bir yandan yaşlı adamın ne kadar zahmete girdiğini görerek duygulanıyor, diğer yandan hayata böylesine soğuk ve hesaplı bakabildiği için yıllarca süren ihmal ve sessizlik karşısında içini büyük bir öfkenin kapladığını hissediyordu. Kasabadaki dinî okuldan aynlıktan sonra okuduğu okulları konuştular. Geri götürüldüğü evden söz etti Shona. Uyuşturucu ile hastane arasında gidip gelen anneden, daha dengeli bir kadınla kendine yeni bir hayat kuran babadan, eve dönmesinden hoşlanmayan, onu kendini beğenmekle, hava atmakla suçlayan ablalarından... Gerçek annesinin bu yıl öldüğünden, hiçbir yakınlık hissetmemekle birlikte görev gibi sık sık onu hastanede ziyaret ettiğinden... James Byrne ço-cuklann koruyucu ailelere kendi ailesindeki şartlar düzelinceye dek geçici olarak verildiğini, koruyucu aile olmak isteyenlerin bu şartları başından kabul etmek zorunda olduklarını, bu konuda Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'yle resmî bir anlaşma yaptıklarını söyledi. Günaha girmeyi göze alarak şartlann hiçbir zaman düzelmemesi için dua ettiklerini anlattı. Karısının zamanla tamamen

yatalak olduğunu, sonra da boş bir hayat yaşadıklarını söyledi. Karısının ölümünden sonra o evde kalmanın imkânsız olduğunu, Dublin'e taşınarak kendini işe verdiğini anlattı.

“Ben de öyle” dedi Shona bir taraftan balığını bitirirken. James finn eldivenlerini takmış, ikinci yemeği hazırlıyordu. “Tek çarenin çalışmak olduğuna karar verdim. Çalışmak ve o sayede gösterecek bir şey elde etmek. Glenstar bana göre bir yer değil, çok

pahalı, ama o adresi vermek hoşuma gidiyor. Her akşam evime giderken Glenstar gibi şık bir yerde oturduğum için mutlu oluyorum.”

“Ya aşk Shona. Aşka hiç yer yok mu?”

“Hayır, yok. Bugüne kadar kimseyi sevmedim, hiç kimseye âşık olmadım.”

James Byrne hoşgörüsüyle genç kadına gülümsüyordu.

“Bana öyle gülümseme James” dedi. “Beni sevdiğini ve geri almak için elinden geleni yapacağını söylemeden alıp götürmelerine izin verdiğin gün, o gün içimdeki bütün sevgiyi sen öldürdün, bir daha geri gelmeyecek şekilde sen yok ettin.”

Dokuzuncu bölüm

Eylül

Düğünden sonra hayatın eski olağan haline dönmesi beklenirdi, oysa olağan bir hayata ulaşmak kolay olmuyordu. Tom Mar-cella'ya yazdığı mektubu hiçbir zaman bitiremedi. Tom, haklıydı; söylenecek bir şey kalmamıştı. Marcella karşı yakaya geçmeden önce veda bile etmemişti. Haywards'ta erkenden işe başladığı günlerden birinde kuafördeki işinden ayrıldığını öğrendi. Mutfaktaki çıraklar manken olacağını duymuşlardı. Geraldine ise pazar gazetesinin emlak ekinde Freddie Flynn ile eşi Pauline'in Dublin'in dışında sekiz dönümlük bahçesi ve yirmi dört odası olan yeni bir yazlık ev satın aldıklarını okudu. June'un kocası Jimmy iş yerinde ayağı kayarak düştü, uzun süre yataktan kalkamayacaktı ve kadrosuz çalıştığı için tabii ki sigortasızdı. Joe Feather elindeki malın büyük bir bölümünü şişman bir gence vermişti, giysileri oraya buraya satan genç borcunu ödemedi ortadan kaybolmuştu. Muttie, Hooves'u veterinerine götürmek için nasıl olsa öderim diyerek Lizzie'nin birikmiş parasından almış, sonra da ödeyemediği ortaya çıkmıştı. James Byrne günde en az on kez kendini suçluyor, o yaralı, içine kapanık genç kızı kollarına alıp kaybettikleri onca yılın ve ikisinin de çektiği acının arkasından birlikte ağlamadıkları için kızılıyordu. Shona ya onu istemezse ? Bu korku tüm benliğini kaplıyordu. Barty, Kenneth Mitchell'a mektup yazmış, dönüşte, birkaç gün gelip kalmak istediğini bildirmişti. Kenneth, soğuk birkaç satırla ortamın eskisi gibi olmadığını, her şeyin zorlaştığını, her tarafa borç takarak çekip gittiğini, bu yüzden onu evine kabul edemeyeceğini bildirmişti. Kısa bir süre sonra Barty daha da soğuk bir mektupla servetine yeniden kavuştuğunu, ama istenmediği bir yere zaten gelmeyeceğini yazmıştı. Jock Amcası, Walter Mitchell'a “son ihtarım” diye adlandırdığı konuş-

mayı yapmıştı: bir kez daha işe geç gelir veya erkenden yazıhaneden çıktığını duyarsa işi biterdi. Jock'un yüzündeki ifade bu kez durumun ciddi olduğunu kanıtlıyordu. Neil ile Cathy, bebekleri olacağını Hannah ile Jock'a söylemek için birkaç gün daha beklemeye karar vermişlerdi. Öyle olunca Muttie ile Lizzie'ye de haberi verememişlerdi.

Hiç beklemedikleri bir anda Hannah telefon ederek ikisini Oaklands'a davet etti.

“Çok iyi bir fikir Hannah. Özel bir neden mi var?” “Yok hayır. Özel bir neden mi olması lazım ? Yani benim öz oğlum demek istiyorum... ve karısı... onları davet etmek için herhangi bir sebep olmasına gerek yok herhalde.”

“Tabii ki yok” dedi Cathy. İlk kez resmî bir şekilde Oaklands'a davet edildiğini düşündü.

“Aklıma gelmişken Cathy, küçük yemekler, insanların kendi aralarında ikram ettikleri türden yemekler yapıyor musunuz ? Broşürde öyle bir şeyler gördüm de.”

“Evet, Hannah, yapıyoruz. Ne istediğini söyle.” Hannah, Jock'un dişlerinden sorunu olduğu için sülün yahnisi istemişti. Çok zahmetli, zaman alan bir yemek istediği için şirkette herkes Hannah'ya beddua ediyordu. Cathy ise hayatta daha önemli şeyler olduğunu, kendini korumak için öncelikler listesi yaptığını, Hannah Mitchell'ın hiçbir davranışından etkilenmeyeceğine dair verdiği kararın bu listenin başında yer aldığını söylüyordu.

“Fatura gönderecek miyiz ?” diye sordu Tom. “Hayır” dedi Cathy. Con yemeği öğleden sonra kamyonetle Oaklands'a teslim edecekti. Akşam gittiklerinde sülün yahnisini neşe içinde fokurdarken bulacaklardı. Hannah ise haftaya tekrar telefon edecek, çok zaman alan yeni isteklerde bulunacaktı.

Lizzie'nin Hannah'yı tam olarak hiç memnun etmeden yüzlerce kez parlattığı masanın etrafındaydılar. Cathy içinden; Hannah hâlâ o günleri düşünüyor mu, diye sorguladı. Yoksa o günler geride mi kalmıştı? En azından kayınvalidesi artık eskisi kadar zor biri değildi. Cathy hiçbir zaman onu sevmeyeceğini biliyordu, sadece eskisi gibi nefret etmiyordu. Arada sırada dalga dalga rahatsız eden, üzen davranışları yok değildi. Örneğin neden Neil'le herkes gibi birlikte tatile çıkmadıklarını sorduğu zaman gibi. “Neil işi icabı o kadar sık seyahat ediyor ki” dedi Cathy. “Cathy'nin işi çok yoğun” diye ekledi Neil. Hannah Mitchell'ın yüzündeki zafer ifadesi genç kadının gö-

zünden kaçmadı. Neil'le ilk kez onun karşısında birlik olmamışlardı. En azından bu konuda fikir ayrılığı içindeydiler. Cathy bir daha böyle bir sahneye imkân vermeyeceğine dair yemin etti. Evliliğini kurtarmak istemesinin arkasındaki en önemli neden, Hannah Mitchell'a ne kadar yanıldığını kanıtlamaktı.

“Yorgun musun ?” diye sordu Neil. Eve dönüyorlardı.

“Hayır, sayılmaz. Neden sordun?”

“İçini çektin de.”

“Hep içimi çekiyorum” dedi Cathy.

“Yemekler çok güzeldi.”

“Teşekkür ederim” dedi Cathy saf bir ifadeyle.

“Sen mi pişirdin?..” Şaşkın olduğu seziliyordu.

Düşünceli bir ifadeyle kocasına baktı. Baronun en parlak üyelerinden biri, ama pratik yanı o kadar iyi değil, diye içinden geçirdi. Tabii ki ben pişirdim. O yüzden her evde misafir yemeği diye ikram edilen çok pişirilmiş sığır eti ile likör soslu dondurma değildi mönü. Ama bunları açıklamanın faydasız olduğunu biliyordu Cathy.

Evsizlerle ilgili proje konusunu açtı Neil. Sara ile onun önerdiği ve komitedeki diğer üyelerin karşı çıktığı fikirlerden bahsetti. Cathy başka düşüncelere daldı, hamileliğim ilerleyip işe gidemeyecek hale geldiğimde şirkette yemek dersi mi versem, diye düşünüyordu. İyi bir fikir olabilirdi. Sekiz-on kişilik ufak gruplar, Hannah gibi yemekten hiç anlamayan kadınlar. James Byrne'ün davetinin nasıl geçtiğini çok merak ediyordu. Soramayacağını biliyordu. Neil, Sara şunu söyledi, ben ise bunu söyledim diye anlatmaya devam ediyordu. Sara'yla çok sık birlikte oldukları belliydi, oysa ikizler konusunda hiç bilgi getirmiyordu. Cathy, birlikte çalıştıkları komite o kadar önemli ki Simon ile Maud Sara'nın sorumluluklarının arasında gittikçe ufalan bir yer tutuyor herhalde, diye kendini avuttu.

Geraldine telefon etti. Son dakikada Glenstar'da bir yemek hazırlamalarını istedi.

“Herhangi bir teması var mı yemeğin ?” diye sordu Tom.

“Bana kalırsa yeni bir sugar daddy arıyor olmalı. Şekerli birkaç yemek düşünsen iyi olur” dedi Cathy.

“Ona karşı ne kadar acımasızsın” dedi Tom.

“Hiç de değil. Sadece sözlerini tekrarlıyorum. Freddie Flynn tamamen karısına döndü; farkmdaysan Geraldine'in tanıtım şir-

ketiyle olan kontratını da feshetti. Aslında biraz ileri gittiğini düşünüyorum.”

“Belki karısı Geraldine'in uzun bacakları ve ışıldayan gülüşüyle kocasını etkileyeceğini düşünmüştür.” Tom gülümsüyordu.

“Düğünden sonra Glenstar'da düzenlediğimiz yemekte evini başka gözle gördü ve çok beğendi. Şimdi de evinden yararlanmak istiyor anlaşılır.”

“Dansçılar getirterek gece kulübüne çevirmeye kalkmaz umarım” dedi Tom.

“Yok hayır. O kadar değil, sınır koydu. Tom, sence lüzumundan fazla iş kabul ediyor muyuz ?”

“Hayır, kesinlikle değil. Güzel bir büfeye yetecek yemeğimiz derin dondurucuda hazır. Bana kalırsa kabuklu deniz ürünlerinden hoşlanır, ne dersin?”

“Evet ama, yine de her şeyi hazırlamak, büfeleri kurmak, servis...”

“June'la işin büyük bölümünü yaparız Cathy. Barmen de istedi mi?”

“Evet, bilmese bile istiyor.” Cathy hiçbir yardımcıdan vazgeçmeye hazır değildi.

“Rahatla lütfen Cathy. Zaman zaman kendini yorgun hissetmenden daha doğal bir şey olamaz. Lütfen bunu kabul et.”

Genç kadın gülümsedi. Yüzü yorgundu. Her zaman neşeli görünmek zorunda olmamak ne kadar güzel, diye düşündü.

Freddie Flynn'ın kiraladığı villada verdiği davet çok iyi geçiyordu. Hindistancevizi kabuklarında ikram edilen rom kokteylleri, Bob Marleyin şarkıları, Karayibler'den çok Hawaii'ye yakışan çiçekten kolyesiyle servis yapan June herkesi mest etmişti.

“Muhteşem teyzen nasıl?” diye sordu Freddie.

“Harika. Haftaya verdiği büyük davete geliyor musunuz?”

Cathy'nin ifadesi masumdu. Hazırlıksız yakalamak istemiş, başarılı olmuştu.

“Ha... şey... işin doğrusu, hayır, haftaya burada yokum sanırım... evet, evet, yokum...”

“Ne kötü... Neyse bir dahaki sefere” dedi Cathy neşeli bir sesle.

Sara ikizlerin okula başlamalarını kolaylaştırmak için The Beeches'a geldi. Kay şaşkın şaşkın bakıyordu. Her şeyi tek tek açıkladı Sara. Okul kitapları, defterler, uniformalar, tamire gidecek ayakkabılar, kesilecek saçlar. Normal olan herkesin anlayacağı konular.

“Yapacak o kadar çok şey var ki” dedi Kay içini çekerek. “Yapılacak işlerin hiç sonu gelmiyor, öyle değil mi Sara?”

“Evet, Mrs. Mitchell, sonu gelmiyor. İsterseniz her şeyi teker teker yazıp bir liste hazırlayalım, ne dersiniz?”

Muttie Hooves'u gezdiriyordu. JT Feather'a rastladı.

“O haydutların Tom ile Cathy'nin şirketini yağma etmeleri ne korkunç, değil mi?” dedi Tom'un babası.

“Bu konuda tek bir kelime duymadım” dedi Muttie.

İki baba çocukların eskisi gibi olmadıkları, her şeyi gizli tuttıkları, zorunlu olmadıkça hiçbir şey anlatmadıkları konusunda fikir birliğine vardılar.

“Şirketi tamir etmek için adamlarıma ihtiyaçları vardı. O yüzden bana bir şeyler açıklamak zorundaydılar” dedi JT.

“Benden çok daha fazla şey bildiğin kesin” dedi Muttie. Bu sözlerin JT'yi çok mutlu ettiği açıktı.

“Neden bana söylemedin?” diye sordu Lizzie.

Cathy tepkisizdi. Annesinden gizlediği o kadar çok konu vardı M. Annesinin neden söz ettiğini bile anlamıyordu.

“Neyi?”

“Şirketin soyulduğunu.”

“Mesele yapmanı istemedim de ondan anne. Tıpkı şimdi yaptığın gibi.”

“Kim olduğunu buldular mı ?”

“Hayır. Hiçbir ipucu yok.”

“Sigortanız var mıydı ?”

“Vardı tabii anne.”

“Öyleyse böyle perişan, böyle bitkin görünmenin başka bir nedeni olmalı.”

“Anne.” Annesine karşı büyük bir şükran duydu. Yaran olacağını bilse şu anda bebek beklediğini söylerdi, oysa yeni bir üzüntü konusu yaratmaktan başka bir işe yaramazdı. Annesinin merak dolu yüzüne, gözünün içine baka baka, “Hayır anne, her şey yolunda” diye yalan söyledi.

James Byrne şirkete uğramış, sigortanın yakında ödeme yapmasını beklememek gerektiğini, bu yüzden malzemelere ödedikleri yüklü kiralara bir süre daha katlanmak zorunda olduklarını, hiç durmadan çalışsalar bile yıl sonunda değil kâr etmek, büyük bir olasılıkla bilançolarını zararla kapatacaklarını söylemişti.

Geraldine'in salonu gittikçe kalabalıklaşıyordu. Cathy mutfaktaydı. James Byrne'ün en iyi kostümünü giyerek geldiğini ve duvar dibinde duracak bir yer aradığını gördü.

“Hey, James sana göre biri hiç değil” diye uyardı teyzesini. “Evinin gördüm. Senin beğeneceğin bir yere benzemiyor.”

“Bugüne kadar sana bunca yatırım yapmamış olsaydım Bayan Cathy Scarlet seni şu anda balkondan aşağı atardım. Mr. Byrne, Glenstar Yönetim Kurulu'nun iş verdiği şirketlerin kontratlarına danışmanlık yaptığı için davet edildi. Hanımlardan biri onu yıllarca önce Gahvay'den tanıyor. Emekli olduğundan beri ufak işler alıyormuş. Son derece yararlı ve saygılı bir beyefendi.”

Cathy de James Byrne'ü görünce sevindi. Ortalık sakinleşince belki yemeğinin nasıl geçtiğini sorabilirim, dedi kendi kendine.

June, Geraldine'in yakın arkadaşı otelci Peter Murphy'nin yanına gitti. “Harika bir parti, değil mi Mr. Murphy?”

“Evet... evet öyle” dedi Murphy June'u ilk kez görür gibi soğuk bir ifadeyle.

“Peter Murphy denen adam benden hiç hoşlanmıyor” diye şikâyet etti genç kadın Cathy'ye.

“Bana kalırsa o hâlâ ev sahibine vurgun” dedi Cathy.

“Karısı Tanrı'nın yanına, öteki adam da karısına döndüğüne göre Geraldine neden buna geri dönmüyor?” dedi June homurdanarak.

“Bilmem. Bir kere sordum, ama ısıtılmış yemekten hoşlanmam gibi saçma sapan bir cevap verdi. Neden söz ettiğini anlamadım.”

“Bak, bak, kim geldi!” dedi June kapıyı göstererek. İçeri giren Joe Feather'dı.

“Aman Tanrım” dedi Cathy. İki kardeş defileden sonra ilk kez karşılaşıyordu.

Shona doğru pencereye, James'in yanına yöneldi.

“Özür dilerim, buraya davetli olduğumu bilmiyordum.”

“Ben de senin davetli olduğumu bilmiyordum” dedi sadelikle.

“Yakında seni misafir etmek istiyorum” diye söze başladı genç kadın.

“Rica ederim, sakın kendim mecbur...”

“Mecbur hissetmiyorum, davet etmek istiyorum. Haftaya bir gün Quentin's'te benimle öğle yemeği yemek ister misin?”

“Ama Shona, orası çok...” alçak sesle konuşuyordu. Yine de sustu. O lokanta çok pahalı diyecekti. Düşüncesizce davranıyordu. Shona'yı incitebilirdi.

Ne diyeceğini anlamıştı genç kadın. “Yüksek kira ödemek ve arada sırada lüks yerlerde yemek yiyebilmek için paramı biriktiriyorum. Misafirim olursan mutlu olurum. Gününü sen seç.”

“Çarşamba günü seninle Quentin's'te buluşmaktan hem çok mutlu olurum hem de gurur duyarım.”

“Masayı saat bir için ayırtacağım” dedi ve James'in yanından uzaklaştı.

“İşler yolunda mı Tom ?” dedi Joe tam bir Londralı aksanıyla.

“Yolunda” dedi Tom aynı neşeli ses tonuyla.

Bir süre ne diyeceklerini bilemeden bakiştılar.

“Parti düzenlemek için harika bir yer” dedi Joe sonunda.

“Öyle mi? Bir içkiye ne dersin? Yoksa Yeşilaycı mı oldun?”

“Bir daha içki içmemeye kararlıyım Tom. İnan bana.”

“Kötü bir geceydi, değil mi?”

“Hayır, değil. Sadece Tanrı'nın belası o gangstere inandığım gece sarhoştum herhalde. Beni neredeyse batınıyordu. Duymadın mı?”

“Bir şeyler duydum, evet.” Tom emin değildi.

“Seni işinden alıkoymak istemiyorum. Bir gün birlikte öğle yemeği yemeye, dertleşip ağlamaya ne dersin?”

“Olur. Ama bira satan bir yer isterim. Ağlaşmaya gelince benden bir şey bekleme, o görevi sana bırakıyorum. Tamam mı ?”

“Tamam” dedi Joe.

Geraldine'in telefonu çaldı. Cevap veren June oldu.

“Lütfen yatak odasına bağlar mısın June? Ben Frederick Flynn. Onu arkadaşlarından fazla ayırmayacağımı söyle.”

“Burası çok kalabalık Mr. Flynn. Acaba daha sonra...”

“Hayır June. Şimdi. Lütfen.”

Geraldine yatak odasındaki ahizeyi kaldırdı. Tatlı bir sesle, “Evet Freddie” dedi.

“Düşündüm, herhalde aklımı kaçırmıştım Geraldine. Sana şunu söylemek istiyorum: herhalde o sırada tumarhaneliktim. Sensiz yaşamam imkânsız, benim için o kadar önemlisin ki.”

“Anlamadım ?”

“Beni duydun. Ona söyleyeceğim.”

“Pauline'e tam olarak ne diyeceksin ?” Sesi buz gibiydi.

“İşten sonra bazı akşamlar Dublin'de kalmak zorunda olduğumu, her gece şehir dışına gelmenin çok zor olacağını, anlarsın işte.”

“Sakın yapma Freddie. Pauline'i üzmekten başka bir şeye yaramaz. Sonunda hiçbir anlamı da olmaz.”

“Ne demek istiyorsun ? Seni seviyorum Geraldine, sen harika bir kadınsın. Seni terk edeceğimi söylemekle ne büyük bir delilik yaptığımı şimdi daha iyi anlıyorum.”

“Hiç öyle bir şey söylemedin Freddie. İkimiz birlikte bu ilişkinin sona erdiğine karar verdik.”

“Ama ermedi, en azından benim için.” Uzun bir sessizlik oldu. “Geraldine?”

“Evet Freddie, buradayım, ama misafirlerim var, onların yanına gitmek zorundayım.”

“Misafirlerin olduğunu biliyorum. Ülkenin yarısı davetli. Orada olmaya can atmadığımı mı sanıyorsun ?” Çok üzgün görünüyordu. Geraldine bir an için yumuşayacağını hissetti, ama kendini tuttu. Freddie karısını terk edecek kadar kendisini sevdiğini söylemek için telefon etmemişti. Hatta meydan bile okumuyordu, sadece Pauline yeniden kırbacını saklatana dek çalıntı birkaç gece teklif etmek için arıyordu. Demek ki Freddie bir karara varmıştı. Tanıdığı bütün erkeklerin içinde en cana yakını, onu en çok eğlendireniydi, yine de zayıf biri, diye düşündü. Her dakika saatine baktığını görerek, karanlık, rahatsızlık veren bir orta yola razı olamazdı.

“Kalbimde her zaman özel bir yerin olacak Freddie” dedi. “Ama misafirlerime dönmek zorundayım.” Ahizeyi yerine koydu, yatak örtüsünü düzeltti ve konuklarının yanına döndü.

“Bu tepsiyi sen götürür müsün ? Benim biraz oturmam gerekiyor.”

“Tabî Cathy. Yüzün bembeyaz. Biraz su ister misin ? Ya da biraz konyak ?”

“Evet, lütfen Geraldine'in lüks banyolarından hangisi boş onu söyle Con. Her zaman iki banyoya neden ihtiyacı olduğunu anlamaz ona deli derdim, ama bu gece ikinci banyoya gerçekten ihtiyacımız var.”

Birkaç saniyede geri geldi. “Yakındaki boş. Bana yaslan Cathy.”

“Sağol Con. Gerçek bir dostsun.” Cathy banyoya girdi, kapıyı kilitledi.

Konuklar veda etmeye başlıyordu. Kirli tabakların çoğunu mutfağa yığımışlardı. June elinde tabaklarla geldi.

“Cathy banyoda. İyi görünmüyor” dedi Con.

“Peki. Sen öteki tabakları al, ben gidip Cathy'ye bakayım.” June banyo kapısına yaklaştı. “Cathy, lütfen hemen kapıyı aç.”

“Kapıdan çekil June. Öbür banyoya git.”

“Ben burasını istiyorum. İçeri alana kadar kapıyı yumruklayıp bağıracağım.”

“Delisin. Lütfen başımdan git.”

“CATHY” diye haykırdı June.

Kapının sürgüsü çekildi. Cathy küvetin kenarında oturuyordu. Yüzü banyonun fayansları kadar beyazdı.

“İçeri dön June” dedi zayıf bir sesle. “Tanrı aşkına işine bak. Teyzem olsa da hiçbir işi yüzümüze gözümüze bulaştırmaya hakkımız yok.”

“Neyin var? Lütfen söyle” dedi June.

“Bir ağn hissettim. Mühim değil. Banyo dolusu kan yok, kanama filan değil, lütfen işinin başına dön.” Yüzü buruştu. Eliyle midelerini tuttu.

“Hiç kan geldi mi ?” June'un sesi acımasızdı.

“Birkaç damla kadar. Dikkatlice bakmayanın göremeyeceği kadar az.”

“Uzanman gerek” dedi June ısrarla.

“Şimdi mi? Davetin ortasında mı? Delirmişsin sen.”

“Misafir odasında... ve hemen” dedi June bir yandan da banyodaki bütün havluları koltukaltına sıkıştırıyordu. “Haydi, Cathy gel. Sorun çıkarmaya kalkma, yoksa seni bir yumrukta bayıltır, sırtlar, yatağa yatırırım.”

Cathy tökezleyerek misafir odasına ulaştı. Lila ve morun değişik tonlarında döşenmiş, koyu erguvan rengi duvardan duvara halısı olan oda zevkle döşenmişti. “Bu yatakta ilk yatan kişi benim herhalde” dedi Cathy. Rüyada gibiydi sesi. June ayaklarının altına yastıklar yerleştirdi, sonra banyonun yanındaki ütü odasından birkaç havlu daha almaya gitti.

June, Peter Murphy'nin yanına yaklaştı. Alçak sesle, "Bana sessizce bu odada bir doktor olup olmadığımı söyleyebilir misiniz acaba?" dedi.

"Mutfakta bir kaza mı oldu ?"

"Kaza. değil, ama ufak bir sorun. Geraldine'i rahatsız etmek istemiyorum da."

İkisi birden Geraldine'e baktı. Bir köşede uzun boylu bir erkekle sohbet ediyordu. Karşısındakini çok etkilediği belliydi.

"Gelenlerin yansından fazlasını ben de tanımıyorum" dedi Peter Murphy. "Tam da gitmek üzereydim. Belki Geraldine'in arkadaşı danışmanlık yapıyordur. Neden ona sormuyorsunuz ? Giyimine bakılırsa tam danışman."

"Neden doktor arıyorsun ?" Tom'un inanılmaz kulakları vardı. "Cathy. Misafir odasında."

Bir anda kendini Cathy'nin yanında buldu Tom. "Çabuk söyle Cathy. Ne yapmamız gerekiyor?"

"Biraz kan geldi Tom, hastaneye mi gitmeliyim, yoksa hareket etmeden yatmalı mıyım, bilmiyorum."

"Aman Tanrım, neden içimizden biri doktor olmadı ? Cep telefonun yanında mı ?"

"Mutfakta, çantamda. Ama beni bırakma Tom." O sırada June geldi. "Bir doktor buldum. Şimdi geliyor." Doktor Glenstar'da yaşayan Hintli bir kadındı. Durumu hemen kavradı. June'un yaklaştırdığı sandalyeye oturdu, Cathy'nin elini tuttu.

"Kaç haftalık?"

"Sanırım on dört veya on beş."

"Ya acı ? Kramplar ? Kan ?" Sorulan acele etmeden soruyordu. Cevaplardan hoşnut olmuş gibi başıyla onaylıyordu. "Bir süre seni rahat ettirip burada tutacağız. Sonra düşüneceğiz."

"Lütfen davete dönün" diye yalvardı Cathy. "Artık iyiyim. İyi olduğumu görüyorsunuz."

"İçeride her şey yolunda. Hiç merak etme" dedi Tom. "Aman Tanrım, dışarıda sadece Con kaldı. Davet sona ererken herkes nasıl telaşlanır, bilirsin. İkiniz gidin ve Con'a yardım edin, lütfen."

"Sakin olun, sakın olun" dedi doktor.

"Cathy'ye sakın ol demek fırtınalı bir günde rüzgâra dur demeye benzer" dedi Tom. "Kocası mısınız ?"

"Hayır, hayır. Neü'i aradım, ama telesekreter çıktı. Onu telaşlandırmamak için mesaj bırakmadım. Bana cep telefonunu verir misin Cathy?"

"Hemen değil... lütfen... ne söyleyeceğimizi bilmeden aramayalım. Şimdi lütfen hepiniz içeri gidin" dedi yalvarır gibi bir sesle.

Oda boşaldı. Zevkle döşenmiş şık odada, karanlıkta, yanaklarından aşağı sıcak yaşlar akıyordu. Doktorun June'un yardımıyla altını havluyla beslediğini fark etti. En azından Geraldine'in yatak örtüsü lekelenmeyecek, dedi içinden. Diğer yandan doktorun yeni bir kanama beklediği belliydi.

Geraldine bir sorun olduğunu, ama her şeyin yoluna girdiğini fark etti. Şehrin her tarafında kuru temizleme dükkânları olan

Nick Ryan'a veda etti. Fısıltı bir sesle başkalarıyla konuşmasını engellediği için özür diledi. Nick ise istemese de gitmesi gerektiğini, ondan başka kimseyle konuşmak istemediğini fısıldadı. Genç kadından hoşlandığını başka türlü belli edemeyeceği kesindi. Pe-ter Murphy'nin bakışlarını hissetti Geraldine. Geri dönmek yoktu. Cathy'ye sık sık söylediği gibi ısıtılmış yemeklerden hoşlanmazdı. Hoş Cathy'ye ne söylesem boşuna, diye içinden geçirdi, o kızın kimseyi dinlediği yok. Sahi, Cathy neredeydi? Aslına bakılırsa tuhaf bir davetti. Örneğin James Byrne ile Shona'nın çok eskiden tanışıyor olmaları. Sonra yarım saatliğine uğrarım diyen o sevimli komşusu Doktor Said'in hâlâ gitmemesi. Freddie'nin yeniden birlikte olmalarını teklif eden telefonu. Peter Murphy'nin dayanılmaz kıskançlığı ve kendisine sahip çıkması. Kırk yaşına merdiven dayamış biri için fena sayılmaz, diye düşündü. Geraldine kendisiyle gurur duymak üzereyken Doktor Said'in misafir odasına yöneldiğini fark etti. Birden Cathy'yi yarım saattir neden görmediğini anladı.

Cathy ancak hastaneye vardıklarında Neil'in cep telefonunu verdi. Neil yetişinceye kadar her şey sona ermişti.

Tom, June ve Con şirkete döndüler. Kamyoneti boşalttılar, bulaşıkları yıkadılar, etrafi topladılar, kalan yiyecekleri yerleştirdiler. Geraldine herhangi bir gelişme olursa haber vereceğine söz vermişti. Ön odada, kanepeye oturup kahve içtiler. Hırsızlardan sonra ilk olarak tamir edilip boyanması için ısrar ettikleri odaydı bu. Yoksa gündelik işleri yapamayacak kadar kendilerini kötü hissedeceklerini biliyorlardı. Pratik olmaları gerekiyordu. Lucy'yi, kıvrak zekâlı o öğrenciyi yeniden işe alacaklardı. Belki çalışmak isteyen birkaç arkadaşını da getirir, dediler. Con'un tanıdığı biri vardı. Hem güvenilir bir insan, hem de iyi bir garson, diyordu. Gelen haber ne olursa olsun Cathy'nin bir süre çalışamayacağı kesindi. Eğer bebeğe bir şey olmadıysa birkaç hafta kıvılcıktan sonra yatması gerekecekti.

“Kesin olan bir şey var, o da işlerle başa çıkamayacağımızı düşünürse içi içini yiyecek, iyileşmesi, eski gücüne kavuşması zorlaşacak” dedi June. Cathy'nin hastanede iyi bir bakıma olduğu kadar, yokluğunda Scarlet Feather'ın başarıyla yoluna devam edeceğine inanmaya da ihtiyacı vardı.

Telefon çaldı. Her zamankinden daha yüksekti sesi. Sabahın ikisiydi, arayan Geraldine'di. Cathy bebeğini kaybetmişti. June

olduğu yerde kaldı, yanaklarından süzülen yaşlan silemiyordu. Tom ile Con ellerinde kâğıt mendiller, büyük bir gürültüyle burunlarını siliyorlardı. June hayatında ilk kez telefonla çağırdığı taksiye hiç şikâyet etmeden binerek kocasına döndü. Con ile Tom ise bir bara gidip üçer Rus votkası içtiler.

“Kendimi daha iyi hissedeceğimi sanıyordum” dedi Tom. Hayal kırıklığına uğramıştı.

“Ben de öyle. Oysa sarhoş bile olmadım” dedi Con.

“Bu fiyatlarla ne korkunç, ne büyük bir zarar!”

“Haklısın. Şirkette kalsaydık aynı votkayı bedavaya içebilirdik. Hem de gürültüsüz bir ortamda, rahatsız edici ışıklar olmadan.”

Nedense bu sözler ikisine de komik geldi. Con, poker oynadıkları için uyanık bulacağından emin olduğu üç erkek arkadaşıyla paylaştığı daireye, Tom ise iki saat sonra Haywards'ın ekmeklerini pişirmek için erkenden kalkacağı Stoneyfield'a dönerken katıla katıla gülüyordu.

Neil geldi, elini tuttu, yatağın kenarına oturdu.

“İşte böyle” dedi Cathy, çok yorgun bir sesle.

“Tamamen iyileşeceğini söylüyorlar” dedi.

“Evet.”

“Önemli olan da bu. Benim için çok kıymetlisin.”

“Evet.”

“Çok çok üzgünüm Cathy. Bu sözler boş gelse de ne büyük bir kayıp olduğunu biliyorum, olanlar için gerçekten çok üzgünüm.”

“Teşekkür ederim Neil.”

Alnını okşuyor, durmadan, “Zavallı Cathy. İyi olacaksın” diye tekrarlıyordu. Bir süre sonra gözlerini kapattı. Neil uyuduğunu sanmıştı. Eğildi, karısını öptü, Cathy hemşireyle konuştuğunu, yarın sabah işe gitmeden uğrayacağını söylediğini duydu.

“Burada kaç gün kalacak?” diye soruyordu.

“İki gece, ama emin değilim” dedi hemşire. Neil, en azından birkaç gün şehir dışına gitmek zorunda olmadığı için bu habere sevindiğini söyledi.

“Ne anlayışlı bir kocanız var” dedi hemşire. “Her işe burnunu sokan, hastanın başından ayrılmayan o kadar erkek var ki.”

“Doğru” dedi Cathy. Birden doğmadan kaybettikleri bebekleri için yüreği yanan erkeklerin var olduğunu düşündü.

Çok kararlıydı genç kadın. Kimsenin nerede olduğunu bilmesini istemiyordu. Dört kişiye doğmadan ölen bir torun sahibi olduklarını haber vermeye ne gerek vardı? Üstelik çok çalıştığını,

kendini fazla yorduğunu söyleyeceklerinden emindi, bu sözleri duymaktan çekiniyordu. Kararlıydı. Kimse nerede olduğunu bilmeyecekti. Zorlandığını, her şeyin sorumlusunun kendisi olduğunu duymak istemiyordu. Neil başından beri ondan yanaydı. Karar senin, diyordu, senden başka kimse veremez. Tom elinde bir kutu bisküviyle geldi. Sabah kahvesinin yanında yersiniz diye getirdim, dedi hemşirelere. Kendi elleriyle pişirmişti.

Geraldine de harikaydı. “Uyumaya çalış. Canın konuşmak isterse, ben buradayım” diyerek dosyalarını almış Cathy'nin baş ucuna yerleşmişti.

Odada çok dinlendirici huzurlu bir hava hâkimdi. Cathy birkaç kez uykuya daldı. Nasıl olsa Geraldine'in işi çok, onu eğlendirmeme gerek yok, diye düşünüyordu. Arada bir gözlerini açıyor, sorular soruyordu.

“Sence Doktor Said İrlanda'yı seviyor mu ? İyileşince Tom'la teşekkür etmek için onu yemeğe davet edeceğiz.”

“Oğlan mıydı, yoksa kız mı ? Ben içimden onu hep Pat bebek diye anacağım. Pat hem erkek hem kız adı.”

“Hâlâ sana benzediğimi düşünüyor musun Geraldine ? Bir zamanlar öyle derdin, son zamanlarda hiç söylemez oldun.”

Son olarak, “O adamla tekrar karşılaşırın ne yaparsın ? Hani ilk aşkınla... sevdiğin ilk erkekle?..”

Ancak her seferinde, Geraldine'in alçak sesle verdiği rahatlatıcı yumuşak yanıtları duyacak kadar uyanık kalamıyordu. Cathy, halsiz ve solgun yatakta yatarken, Geraldine uzaklara dalarak Cathy'nin sorularını derinlemesine düşünüyordu.

Cathy'yi Waterview'a Neil götürdü. Eve vardıklarında yatmasını öğütledi, yemeğini hazırlayıp getireceğini söyledi. “Merak etme, her şey yolunda” dedi, “için rahat olsun. Tom iki kişiye dört öğün yetecek kadar yemek getirdi. Seni zehirlerim diye korkudan paketlerin üstüne nasıl hazırlamam gerektiğini yazmış.”

Telefon çaldı. Neil'in, “Cathy evde yok” dediğini duydu. Birkaç gün boyunca soranlara ne diyeceklerine karar vermek zorundaydılar. Önemli olan hepsinin aynı şeyi söylemesiydi. Grip, soğuk algınlığı neyse...

“Arayanlar Simon ile Maud'du. Birkaç gün sonra biz sizi ararız dedim.”

“Tatmin oldular mı?”

“Onlar mı ? Şaka yapıyorsun, onları hiç tatmin olduğunu gör-
dün mü? Ama merak etme atlattım onları.” Sesi gururluydu.

“Cathy bizi unuttu” dedi Maud.

“Ama neden? Bir şey yapmadık ki... yani yakınlarda demek istiyorum” dedi Simon.

Son zamanlarda olanları hatırlamaya çalıştılar. Cathy düğünde harika davranmıştı, hatta ikisiyle ne kadar gurur duyduğunu bile söylemişti. Muttie ile karısı Lizzie'den şüphelenmeye hiç gerek yoktu. Çamaşırlarını yıkayıp odalarını da topladıklarına göre?.. Balık veya et olmadığına, sadece pilav ile sebze bulduklarında bile kimseye şikâyet etmediklerine göre?.. Okul kitaplarının parasını Sara'dan almışlardı. Sadece otobüs parası için şirkette temizliğe yardım edebilir miyiz, diye sormak istiyorlardı, o kadar. Babalan Barty'nin borcunu ödemediğim söylemiş, bu ay size harçlık veremeyeceğim demişti.

James Byrne Quentin's'e girdi, “Miss Burke adına iki kişilik yer ayrılmış olmalı.”

“Bu tarafa buyurun Mr. Byrne.” Bu şehirde insanların beklenmedik kişilerle yemeğe geldiklerini görmek Brenda Brennan'ı hep şaşırtırdı. Örneğin bu ikili... Kim birbirlerini tanıdığını düşünebilirdi ki ?

“Heyecana kapılıp sesimizi yükseltmeyelim diye Quentin's'i seçtim” dedi Shona.

“Haklısın, bağıriş çağırışlarıyla ünlü bir lokanta değil” dedi James Byrne.

İkisi de günün mönüsünü seçti. Birer kadeh şarap ısmarladılar.

“Kimseyi sevmemeyi sen öğrettin dememeliydim. Bunu söylerken biraz ileri gittim” diye söze girdi Shona.

“Hayatının sonuna kadar böyle düşünmemen için Tanrı'ya dua ediyorum, ama buna içinden inanyorsan söylemekte son derece haklıydın.”

“Olayların nasıl geliştiğini ayrıntılarıyla anlatabilir misin ? Sözüünü kesmeyeceğim.”

Yumuşak bir sesle, kendini acındırmaya kalkmadan hikâyesini anlatmaya koyuldu James. Her türlü testi yaptırmalarına rağmen Una'yla çocukları olmadığını, otuz yıl önce bu tür tedavilerin şimdikinden çok daha ilkel olduğu için yapılanların başarılı bir sonuç vermediğini söyledi. Üstelik zaman değişti, diyordu, evlilik dışı çocuk sahibi olan genç kızların eskisi gibi bebeklerini vermek yerine kendilerinin büyüttüğünü, bunun hayranlık uyandı-

ran bir davranış olduğunu, ama evlat edinmek isteyenlere yetecek kadar bebek bulunmadığını, Sosyal Hizmetler Müdürlü-ğü'nün yardıma hazır olduğunu, yasalara göre evlat edinilemeyen çocukları koruyucu ailelere verdiklerini, koruyucu ailenin verilen bebeğin geri alınabileceğini baştan kabul ettiğini söyledi. Shona'nın sorunlu bir ailesi olduğunu, yeni bir hayat kurmak için İrlanda'nın batısından Dublin'e göç ettiklerini, annesinin uyuşturucu satanlarla hemen ilişkiye geçtiğini, Shona'nın bütün akrabalarından da uzaklaştığı için tamamen yalnız kaldığını, babasının zayıf karakterli olduğunu anlattı. Üç buçuk yaşma geldiğinde Byrne'lere verildiğini, diğer iki kardeşini akrabalarının aldığını, onu ne kadar sevdiğini, kimsenin daha mükemmel bir çocuğa sahip olamayacağını, her zaman ona gerçek annesi ile babasından söz ettiklerini söyledi. Yine de Shona'nın gözünde kendisine sık sık anlatılan Pamuk Prenses veya Beyaz Atlı Prens gibi gerçek kişiler haline gelemediklerim, senelerin geçtiğini, onun okula başladığını, birçok arkadaş edindiğini anlattı.

“Carrie ve Bebe” dedi Shona.

Ve okulda ne kadar başarılı olduğunu anımsadı.

“Saatlerce benimle oturur yardım eder, ders çalıştırır, bana öğretirdin” dedi Shona. “Hiçbir zaman çok zeki olmadım. Carrie ile Bebe de değildim, akrabalarıma verilen kardeşlerim de o kadar zeki değildi. Bana çok zaman ayırdığın, ansiklopedileri okuyarak tüm konuları tekrar tekrar anlattığın için başarılı oldum.”

“Hatırlıyorsun demek.” Çok mutlu görünüyordu.

“Bir kısmını hatırlıyorum.”

Garson birinci yemeği getirdi. Bir an gülümseyerek teşekkür etmek için sustular, sonra yeniden konuşmaya devam ettiler. Alışverişe çıktıkları günleri, Una'ya manto almak veya

kendisine yeni ayakkabılar bulmak için sokağa çıktıklarını, gözlerine Shona'nın hoşuna gidecek bir şey çarptığında, her şeyden vazgeçip onu aldıklarını anlattı.

“Sakin senin için ne kadar para harcadık demek için söylüyorum sanma. Çok paramız vardı. Sadece hayatımızın odak noktası olduğunu, sabahlan hangi marka mısır gevreği yiyeceğimizden tatil için nereye gideceğimize kadar her türlü kararn sadece seni düşünerek alındığını belirtmek istiyorum. Senden teşekkür beklediğimi sanma, keşke daha fazlasını yapabilseydik. Sadece gitmek zorunda olduğunda hayatımızda ne büyük bir boşluk bıraktığını anlatmak istiyorum.”

Onu geri vermek zorunda kaldıkları sene Londra'ya gidecekler,

Shona'yı Bilim Müzesi'ne götüreceklerdi.

“Bunu bilmiyordum” dedi Shona. “Bilim Müzesi'ne hiç gitmedim.”

“Sana sürpriz yapacaktık. Seni bizden almaya karar verdiklerinde söylemekten kaçındık.”

“Beni gerçekten vermek zorunda mıydınız James ?”

“Ah Shona... buna gerçekten mecburduk, üstelik senin iyiliğin için kesinlikle ağlamamamızı, seni çok özleyeceğimizi söylemememizi tembih etmişlerdi. On yıllık bir aradan sonra ailene dönmenin zaten zor olacağını, ağlayıp sızlayarak işini daha da zorlaş-tırmamamız gerektiğini söylediler. Biz de onları dinledik, güçlü olmaya çalışarak harika bir haber almış gibi davrandık.”

“Ben ise hep... her zaman... benden kurtulduğunuz için sevindiğinizi düşündüm.” Sesi ifadesizdi.

“Ah, Shona, yavrum, nasıl böyle bir şey düşünebildin ? Ciddi olamazsın.”

“Ne düşünmemi bekliyordun ? Her gün postacının yolunu gözledim. Bir mektup bile yoktu. Oysa ikizin mektup yazmayı nasıl ciddiye aldığınızı biliyordum. Bana yazmamanızı aklım almıyordu.”

“Seninle haberleşmemizi yasakladılar. Huzurunu kaçırmamak için.”

“Huzurum daha fazla kaçamazdı. O günü yüzlerce kez tekrar tekrar yaşadım. Ben gidiyordum ve arkamdan tek bir damla gözyaşı akıtan yoktu. Ben ağladım. Kalmak istiyorum diye bağırarak geliyordu içimden. Oysa siz iki heykel gibi durmuş, en iyisi oldu, hepimizin istediği oldu, diyordunuz. Anneme ve kardeşlerime onları görmekten ne kadar mutlu olduğumu söylememi tembih ediyordunuz.”

“O günü önce ben sana anlatayım. Sonra sen anlat. Araba hareket etti. Arkanızdan bakıyorduk. Yoldan aşağı kıvrıldığımız gördük. Sen bir kez olsun arkana bakmadın.”

“Beni onlara verdiğiniz için ikinizden de nefret ediyordum!”

“Döndük, eve girdik. 'Çay içelim mi?' diye sordum. Una, 'Neden?' diye sordu. O söz bir süre havada asılı kaldı. Sen gittikten sonra çaydanlığın altını yakmanın, hatta sabah yataktan kalkmanın bir anlamı kalmamıştı. Zaman ilerliyordu. Una mutfakta oturmuş bahçeye bakıyor, ben ise holde oturmuş kapıyı seyreliyordum. Bir süre sonra yanıma geldi, 'James tuhaf bir şey

oldu, bütün saatler durmuş. Bütün saatler altıya çeyrek kala durmuş' dedi. Ben de, 'Saat altıya çeyrek var' dedim. 'Sabah mı akşam mı?'

diye sordu Una. işte her şey o gün başladı Shona. O akşamüstü aklını yitirmeye başladı. Senin beş-altı saat önce gittiğim, geceya-nsı olduğunu sanıyordu. Birlikte bahçeye çıktık, ona gökyüzünü gösterdim. Radyoyu açtım. Senin kırk dakika önce gitmediğini, saatler önce seni alıp götürdüklerini söylüyordu ısrarla. Yavaş yavaş aklını yitiriyordu.”

“Oysa ne akıllı, ne bilgiliydi” dedi Shona içini çekerek.

“İkimizin arasındaki son konuşma seni elimizden alacakları günün gecesi gerçekleşmişti. Seni alarak kaçmamızı, adlarımızı değiştirmemizi öneriyor, belki İngiltere'ye yerleşip yeni bir hayata başlayabiliriz, diyordu. Bense bunun imkânsız olduğunu, kaçak olarak yaşayamayacağımızı, eninde sonunda seni yine elimizden alacaklarını söylemek zorunda kaldım.”

“Gerçekten kaçalım mı demişti?”

“Ben de bunu istiyordum Shona. Ama sahte isimle evi nasıl satabilirdim, nasıl iş bulabilirdim, geçimimizi nasıl sağlayabilirdim? Bu imkânsızdı. Bizi her tarafta arayacaklardı. Çocuk çalan bir çift... İstedığımızı uygulayamayacağımıza göre tek çare yapılması gereken neyse ona uymaktı.”

“Anlıyorum.”

“Sen yazarsan cevap vermemize izin vardı. Sen de hiçbir zaman yazmadın. O günü şimdi sen anlat.”

Shona bir süre sustu. James sessizce bekledi. Genç kadın eski günleri hatırladı. Babası aklını toparlamasını eskiden de büyük bir sabırla beklerdi.

“Yazdı. Dublin'e doğru giderken güneş battığı için ışık hep arka-mızdaydı. Arkadaydım. O iki kadın aralarında konuşuyordu. Kim olduklarını bilmiyordum. Sosyal hizmetlerden geldiklerinden de habersizdim. Kötü davrandıklarım sanmıyorum. Yolda bir köyde durduk. Bana hamburger ve patates aldılar. Karnım aç olmasına rağmen verdiklerini attım. Sonunda eve geldik. Annem olduğunu söyledikleri kadın çaresizlik içindeydi. Uzun, tarak görmemiş saçları vardı. Haftalardır yıkanmamış gibiydi. Durmadan sigara içiyordu. Yüzüme baktı ve, 'Şu haline bak' dedi. Tek söylediği buydu. On yıldır beni görmemişti ve beni bu sözlerle karşılıyordu.”

“Sen ona ne dedin ?”

“On dört yaşındaydım. Hiçbir şey söylemedim.”

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Rahatsız edici bir sessizlik değildi. Sakince yeniden söze başlamasını bekliyordu James.

“Birkaç gün sonra ne yapmam gerektiğine karar verdim. Oradan kurtulmalıydım. Siz beni istemiyordunuz, öyle sanıyordum;

öyleyse size dönemezdim. Kendi yolumu çizmek zorundaydım, bunu okulla başarmaya karar verdim. Böylece bugüne kadar süren yeni hayatıma adım attım. İşkolk bir insan oldum. Kardeşlerim serseri olmuştu. Hava attığımı, kendimi beğenmiş biri olduğumu, sütü

ambalajıyla sofrada görmekten hoşlanmadığımı söyleyerek, “Sütü sürahide istiyor” diye benimle alay etmekten başka bir şey bilmiyorlardı. Mükemmel öğretmenlerim vardı. İçlerinden birine, Mrs. Ryan'a, evde işlerin kötü gittiğini anlattım. O kadar iyi biriydi ki. Yanıt olarak, işlerin her evde kötü gittiğini, dünyanın böyle kurulduğunu söyledi. Herhalde onun da ev hayatı berbat, diye düşündüm. Seneler sonra ne harika bir hayatı olduğunu anladım. Öğle teneffüsünde bana daktilo dersi veriyordu. Okulun daktilosunu kullanmama izin verirdi. Başka öğretmenlerim de vardı. Azgın çocukların okuduğu bir okuldu, o yüzden on altı yaşında hamile kalmaktan veya hırsızlık yapmaktan başka şeyler peşinde olan birini onlar da sevmiştii.”

“Okuldan ayrılınca ne yaptın?”

“Önce okulu bitirmek için savaşımam gerekti. Okulu bırakıp fabrikada çalışmamı istediler. Olmaz dedim. On altı yaşındaydım. Diploma alarak hayatımı düzene sokmak istiyordum. Annem yeniden uyuşturucuya başlamıştı, ama artık aldırmiyordum. Sadece ders çalışacak bir oda istiyordum, o kadar. Ötekiler evden gitmişti. O yüzden kendime ait bir odam vardı. Yardım parasından biraz ayırıp kendime akşam yemeği yapıyordum, patates, mercimek, o zamanlar ucuza ezik domates satarlardı. Annemin bazen bir kâse çorba yaptığı olurdu, ama çoğunlukla hiç zahmet etmezdi. Üniversiteye gitmeye can atıyordum. Notlarım yeterliydi. Ama o evden kurtulmanın tek yolu bir iş bulmaktı. Sınavlarımı bitirdiğim gün işe başladım.”

“Ne yaptın?”

“Evden taşındım. Seyahat acentesinde ufak bir memur olarak işe girdim. Altı ayda öğrenmem gereken her şeyi öğrenmiştim. Başka bir acentede doğru dürüst bir iş buldum. Bir kez İtalya'ya, bir kez de İspanya'ya tatile gittim. Hayatımın ilk ve son tatilleriydi. Ondan sonra iş için birkaç kez Londra'ya, gittim ama o günden sonra hiç tatile gitmedim. Pasaport çıkarırken yaşadığım heyecanı bugün bile hatırlıyorum. Sonra bir mağazada çalıştım, elbise satıyorduk. Sonra bir otelde. Haywards'taki yer boşalmca artık hazırdım.”

“Ya annen ?”

“Onu her hafta ziyaret ettim. Bana insanın hayattaki görevleri-

nin ne olduğunu ve nasıl davranmam gerektiğini öğretmişsiniz demek ki. Bazen o kadar ilaçlı olurdu ki kim olduğumu bilemezdi, bazen de son derece umutsuz bulurdum onu. Çorba götürürdüm. İçtiği de olurdu, zaman zaman ertesi hafta gittiğimde aynı yerde oturur halde bulurdum. Fedakârlık eden sadece ben değildim. Kardeşlerim de gelip gidiyorlardı. Kardeşlerimle hiç kavga etmezdik. Benimle alay etmekle yetiniyorlardı. O zamanlar bana Bayan Kendini Beğenmiş derlerdi. Susardım. Zamanla onlar benimle ilgilenmekten vazgeçtiler, ben de onlarla ilgilenmez oldum. Şimdi karşılaştığımızda yabancı gibiyiz. Cenazede onlara baktım, birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmediğimizi düşündüm.

James cebinden çıkardığı kâğıt mendille gözlerini sildi.

“Neyse sonunda yıkanmadan atılan mendiller kullanılabileceğini kabul etmiş görünüyorsun. Annemle birlikte sana hep ütülenen mendiller kullananların son örneği derdik.”

Birden sustu. Bunca sene sonra ölmüş karısına “anne” dediğini fark etmişti. Elini uzattığında James'in de aynı anda uzattığı eli kavradı.

“Ne büyük heder” dedi James.

“Kaç hayat...” dedi Shona.

“Bundan sonra tekrarlanmaması için elimizden geleni yapmalıyız Shona.”

“Beni aradığın için ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek kelime bulamıyorum.”

“Üç akşam seni misafir edecek kadar yemek dersi aldım. Bugüne kadar sadece bir tanesini sana tattırabildim. İki yemeğim daha var.” Birden sustu. Acaba fazla mı ileri gitmişti.

“Cumartesiye ne dersin ?” dedi Shona. “Cumartesi akşamını heyecanla beklemeyeli ne kadar oldu hatırlamıyorum.”

“Yarın işe başlıyorum” dedi Cathy.

“Olmaz. Çok erken.”

“Kendini iyi hissedince başlarsın demişlerdi. Kendimi iyi hissediyorum.”

“Yok, tehlikeli olur. Tam olarak iyileşmiş sayılmazsın.”

“Kaybedeceğim her şeyi kaybettim. İçimde yüzen bebek parçalan kalmadı.”

Bu sözlerle ve gözlerinin önüne gelen görüntüyle Neil yüzünü buruşturdu. Cathy aldırmadı. Çocuğu gerçek bir varlık değilmiş gibi davranmaya niyeti yoktu.

“Ben yine de tam olarak iyileşmediğini düşünüyorum.”

“Üzüntülü olduğum için kafamın içi tam olarak iyileşmedi, ama bedenim iyi. Bedenimin tek başıma evde oturmaktan çok, çalışmaya ihtiyacı var.”

“Bu akşam erken dönerim.”

“Sorun o değil.”

“Belki benden beklediğin sözleri söylemeyeceğim, ama belki de...”

“Öyleyse söyleme.”

“Ne diyeceğimi bilmiyorsun bile.”

“Biliyorum... ve lütfen söyleme” dedi Cathy yalvarırcasına.

Neil gülmeye başladı. “Bu tür bir savunmayla hiçbir mahkemede dişe dokunur bir sonuç elde edemezsin.”

“Mahkemede değiliz.” •

“Sözümü bitirmeme izin ver. Sadece bu üzücü olay bir bakıma bizi sarstı, neredede olduğumuzu ve nereye gitmek istediğimizi düşünmemizi sağladı diyecektim.”

“Evet.”

“Bundan sonra işimden dolayı nereye gidersem her şeyi bırakarak peşimden gelmeni beklemeyeceğim. Söyleyeceğim bundan ibaretti. Kötü bir şey söylemedim, değil mi ?” Ne diyeceğini merakla bekleyerek Cathy'ye bakıyordu.

“Evet söylemedin.”

“Gördün mü, ne diyeceğimi biliniyordun.” Yine yüzüne bakıyordu, sıcak bir yanıt vermesini bekliyordu.

“Tam olarak değil.”

“Ne demek istiyorsun ?”

“Söze başlarken, hayırlısı böyleymiş diyeceğini bekliyordum. Ama demedin; yani açıkça söylemedin.”

“Buna benzer hiçbir şey söylemedim. Hatırlarsan üzücü olay dedim. Tanrı aşkına ne zaman hayırlısı böyleymişe benzer bir söz sarf ettim ?”

“Ama içinden böyle düşünüyorsun Neil.” Sesi üzgündü.

“Önce söyleyeceğim sözler için yargılanıyorum, o sözleri sarf etmeyince bu kez sana göre düşündüklerim için yargılanıyorum.” Yaralanmış gibiydi.

“Özür dilerim Neil. Senin ağzından duyunca sözlerim benim kulağıma da sert göründü. Seni yaralamak istemedim.”

“Ben de duygusuz davranmak istemiyorum. Biraz daha dinlen” dedi kapının eşiğinde.

Cathy her şeyin eskisi gibi olmasını ne kadar istiyordu. Avaz avaz ağlamadan başlarına gelenleri Neil'le içtenlikle konuşmayı ne

kadar özlüyordu. Kocasının soğuk, mantıklı, avukatça yaklaşımı onu deli ediyordu. Ölen bebeklerinin arkasından birlikte ağlamayı, başlarına gelenin gerçek bir dram olduğunu birlikte kabul etmeyi istiyordu. Oysa Neil asıl trajedinin kendi evinde yaşandığını fark etmeden başkalarının dertleriyle ilgilenmek uğruna Cathy'yi bırakıp gidiyordu. Onlara gösterdiği ilginin ve kaygının onda birini kaybettikleri yavruya gösterseydi her şey hallolacaktı.

Evde oturarak durmadan aynı şeyleri düşünmemeliyim, dedi kendi kendine. Hiç değişmeyen en emin yer işim. Yarını bile beklemeyeceğim, dedi içinden. Şimdi işe gideceğim.

Şirkete geldiğini gören herkes çok sevindi. Hepsi birden üstüne üşüştü. Hiçbiri, “hayırlısı” demedi. Sadece onu ne kadar özlediklerini, yokluğunda ne kadar çok çalıştıklarını söylemekle yetindiler.

“Başka ne gibi bir yenilik var?”

“Yüz yaşlarında bir çift gelecek ay evlenecek. Ne tür bir resepsiyon yapacaklarına karar veremiyorlar” dedi June eline dosyasını alarak.

“Gerçekten kaç yaşındalar?”

“Asırlık.”

“Ne yapalım. Hepimiz on yedi yaşında gelin olamayız” dedi Cathy gülerek.

“On yedi yaşında evlenmemek en akıllıcası bence” dedi June içini çekerek.

“Kilisenin salonu uygun olmaz mı?”

“Fazla büyük gelir. Kaç kişi çağıracaklarını bilmiyorlar. Belki elli, belki de sadece yirmi dört.”

“Arkadaş bolluğu var diyemeyiz, değil mi ?”

“Şimdiye kadar tanıdığım en hoş çift” dedi Tom. “Bugün gelecekler, onlara bayılacaksınız.”

Tom haklıydı. Stella O'Brien ile Sean Clery gerçekten çok hoş insanlardı. İkisi de ellilerinin ortasındaydı, bir yıl önce briç dersleri almaya başladıklarında tanışmışlardı. Briçlerini pek iletmiş olmasalar da birbirlerine son derece bağlanmışlardı. Yalnız bir sorun vardı.

“Her nikâhta mutlaka bir sorun vardır” dedi Cathy samimiyetle.

Sorun Sean'un üç çocuğu ile Stella'nın iki çocuğundan çıkıyordu. Hiçbiri bu evliliği kabul etmeye hazır değildi. Stella'nın kızı ile oğlu annelerinin ömrünün sonuna kadar dul kalmasını, torunları

olduğunda onlara bakmasını bekliyorlardı. Seyahate çıktıklarında çocukları annelerine bırakacaklardı. Sean'un üç kızı ise babalarının hiç evlenmeyeceğinden, zamanı geldiğinde evi boşaltıp dörder aylık dönemler halinde kızlarının yanında yaşayacağından emindi. Evi satılacak, parası üçü arasında paylaşılacaktı. Bunları açıkça söylemediler, konuşmalardan anlaşılıyordu. Cathy başını sallayıp, onaylayarak dinledi.

“Anlattıklarımız kim bilir size ne kadar tuhaf geliyordur, Miss Scarlet. Siz gençlerin kim bilir ne kadar normal, sorunsuzdur hayatları. Her şeyin saat gibi düzenli işlediği bir hayat...” dedi Stella özür dilercesine.

“Hiç de değil. Evleneceğim günün sabahı nikâhıma beş arkadaşım ile teyzemden başka kimin geleceğini bilmiyordum.”

“Altı kişilik bir grup eşliğinde evlenmediniz herhalde.”

“Evet, annem ile babam geldiler. Bir de Amerika'ya göç etmemiş birkaç akrabam. Neil'in annesi ile babası dışında hemen hemen hiçbir yalanı yoktu, onlar da zaten buz gibi durdular. Ama arkadaşlar sağolsun. Onların varlığı her şeyi halletti. Bugün geriye dönüp baktığımda güzel bir gün olarak hatırlıyorum. Sizin için de öyle olacak. Lütfen bana içinizden nasıl bir yer geçtiğini tarif edin. Ben de ona göre bir çalışma yapayım.”

“Wicklow'da, Holly'nin otelini biliyor musunuz?” dedi Stella.

“Evet, biliyorum” dedi Cathy. Neil'e beklediği bebekten söz ettiği oteldi. Ne kadar geride kalmıştı o günler. “Sorduk, ne yazık ki düğün yapılmasına izin vermiyorlar. Acaba o otele benzer bir yer biliyor musunuz ?”

Cathy Stella'ya baktı. Nikâh kıyafetini Haywards'tan seçmiş, biraz para bırakarak ayırtmıştı. Yeşil çuha kaplı briç masasında Sean Clery'yle tanışmış olmanın sevincini tüm dünyayla

paylaşmak istediği belliydi. Sonra Sean Clery'ye baktı. Stella'nın elini sık sık kaldırarak hediye ettiği Kelt stili altın yüzüğü nasıl gururla seyrettiğini gözlemledi.

“Size o otele benzeyen bir yer bulacağım” diye söz verdi.

“Çok iyi kalpli bir genç hanımsınız” dediler bir ağızdan.

Maud ile Simon'm telefon ettikleri gün başıyla iki kez “hayır” dediğini hatırlayan Cathy, hiç iyi kalpli değilim, diye düşündü. İyi kalpli olsa o çocuklarla konuşurdu. Ama göze alamadım, dedi kendi kendine. Henüz değil. Bacakları titriyordu. Belki işe başlamakta ecele etmişti.

“Önümüzdeki birkaç saat kamyonete ihtiyacı olan var mı?” diye sordu.

Tom'u o kadar iyi tanıyordu ki araba kullanacak kadar güçlü olup olmadığını merak ettiğini anladı. Tom böyle düşünüyordu, ama bir şey söylemedi.

“Tabii, al...” dedi anahtarları uzatarak.

Cathy güneye, Wicklow'a gidiyordu. Enfes bir sonbahar günüydü. Şehirden çıkmak ne kadar ferahlatıcıydı. Arabadaki kasetlere baktı. Adını duymadığı popçular, birkaç geleneksel ırlanda müziği, kovboy müziği bir de ünlü arylar. Aryaları kasetçalara taktı, sesi yükseltti ve Pavarotti'nin muhteşem sesiyle kendinden geçti. Aslında bu müzik hüznü vericiydi. Doğamayan çocuğu aklına geldi, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Bir gün gelecek ağlamam kesilecek mi, diye düşündü. Ağlamasını durdurmak için daha yüksek sesle şarkı söylemeye koyuldu. Trafik ışığında durunca yanındaki arabanın şoförü gülümseyerek ona baktı.

“Hangi şarkıyı söylüyorsunuz?” dedi beğeniyle.

“Nessun dorma... Kimse uyumayacak” dedi. “Söz konusu olan benim sesim ise doğru bir cümle.”

“Çok hoş birisiniz” dedi erkek. “Ashford'da bir içki içmeye ne dersiniz?”

“Çok teşekkür ederim, ama olmaz. Yine de davetiniz için teşekkürler.”

On beş yaş gençleşmiş hissetti kendini. Okuldan yeni çıkmış bir genç kız gibi. Holly'nin oteline saptı.

“Yapamam Miss Scarlet, imkânlarımız müsait değil” dedi Miss Holly.

“Böyle hoş bir çiftle hiç karşılaşmadığınızdan eminim. Oysa siz de, ben de iş icabı ne aksi insanlarla uğraşmak zorundayız.”

“Biliyorum Miss Scarlet. Kendim kadar yaşlı üç kadın garsonun dışında hiç yardımcım yok. Düşün yemeği kabul etmemiz imkânsız.”

“Her şeyi bana bırakın Miss Holly. Ben yapayım. Sadece bize salonunuzu kiralayın. Girip çıktığımızı fark etmeyeceğinizden emin olun.”

“Akrabanız mı oluyorlar? Yoksa şantaj mı yaptılar size?”

“Bu sabaha kadar ikisini de tanıımıyordum. Hamileydim, çocuğumu düşürdüm. Aslına bakarsanız bugün ilk kez işe döndüm. Herhalde duygulu olduğum bir zamana rastladım. Öyle hoş, öyle sevimli davrandılar ki, mümkün olursa sizin otelinize benzer bir yerde evlenmek istediklerini söylediler. Benim de otelinizi ne ka-

ORHAN KEMAL

dar sevdiğimi biliyorsunuz, ne demek istediklerini anladım.” Sesinin titrediğini fark etti.

“Evet, kocanız da siz de burayı çok seviyorsunuz, değil mi ?”

“Hayranız, birbirimize verdiğimiz en büyük armağan buraya gelmek. Sihirli bir etkisi vardır.”

“Son gelişinizde pek sihirli bir etkisi olmadı sanırım” dedi Miss Holly.

“Ne demek istiyorsunuz ?”

“Son gelişinizde, yemekte kocanızla bebekten söz ediyordunuz. Garson kadınlardan biri, Betty anlattı.”

“Evet, doğru. Ama kimseye söylemedik.”

“Biz de söylemedik. Nikâh yemeğini burada verebilirsiniz Miss Scarlet.”

“Bu kararınızdan hiç pişman olmayacaksınız Miss Holly. Emin olun.”

“Şimdi Stella ve Sean'un nikâhında hangi yemekleri yapacağımıza karar vermek kaldı” dedi Cathy şirkete döndüğünde.

“Ne demek istiyorsun ? Önce yeri bulmamız gerekmiyor mu ? Zamanımız o kadar kısıtlı ki uygun bir yer bulmak çok zor olacak.”

“O sorun halloldu” dedi Cathy. Gözlerinin içi gülüyordu.

“Hadi canım. İnsanüstü güçlerin olduğunu biliyorum ama, üç gündür gitmediğim yer kalmadı. Hiçbir yer uymuyor.”

“Miss HoUy olur dedi.”

“Yoksa şimdi oraya mı gittin?”

“Evet” dedi Cathy.

“Cathy'siz de başarılı olacağımızı sanıyordum Tom. Ama yanılmışım” dedi June.

“Balayına çıkacak mısınız ?” diye sordu Cathy.

“Henüz düşünmedik” dedi Stella. “Nikâhı düzenlemek o kadar zor ki... Önce onu halledelim.”

“Ben her şeyi hallettim Stella. Miss Holly daveti otelde yapmamıza razı oldu. Neden üç dört geceliğine balayımız için orada oda ayırtmıyorsunuz ?”

“Öyle huzurlu, insana mutluluk veren bir yer ki” dedi Stella O'Brien. Gözleri yaşarmıştı. “Size telefon ettiğimiz gün çok şanslı bir günmüş!”

“Bizim adımızı kimden duydunuz ?” Cathy bu sorunun yanıtını hep merakla bekledi.

“Geçen Paskalya'da çalıştığım okuldaki piyangoda bana Hay-wards'ta bedava bir manikür çıktı. Orada çalışan çok güzel genç bir kadın nişanlısının catering şirketi olduğunu söyledi ve bana kartını verdi. Sean'la evlenmeye karar verdiğimizde, adres defterimden adınızı buldum. Ashında o kıza teşekkür etmek istiyorum.”

“Ah, evet. Evet. Tabii, tabii.”

“O kızla ilgili bir sorun mu var?”

“Sadece artık Tom'la birlikte değiller. Ayrıldılar. Şimdi müziğe karar vermeliyiz. Ne tür müzik istersiniz ?”

“Özür dilerim, anlamadım.”

“Nikâh için. Bir piyanist mi, yoksa bir akordeoncu mu, yoksa CD mi? Hiç üzülme Tom halleder, istediğiniz bütün CD'leri çalar.”

Stella sesini alçalttı. “Size itiraf edeyim ki müzik konusunda gülünç olmaktan korkuyoruz. Sean'un ilk evliliği çok sadeymiş. Sanırım kansı elini eteğini dünyadan çekmiş biriymiş. Ashında o biraz eğlence ve heyecan olması için can atıyor, ama çocuklarının bu evliliğe ne kadar karşı olduklarının farkında değil. Kızlarından hiçbiri düğüne gelmeyecek sanırım.”

Cathy Stella'nın elini tuttu. “Sadece görmek için bile olsa gelecekler. Babalarının nasıl evlendiğini görmeden edemeyecekler, bana inanın. Gelecekler... Ya sizinkiler?”

“Oğlum gelecek, kızımı bilmiyorum.”

“Nesine isterseniz iddiaya girelim, o da gelecek” dedi Cathy.

“Çocuklardan hiç ses çıkmadı” dedi Muttie.

“The Beeches'taki hayatları kim bilir ne kadar doludur, bize ayıracak vakitleri kalmıyordur” dedi Lizzie her zamanki gibi alçakgönüllü ve filozofça tavrıyla.

“Cathy'ye bakılırsa adi bir fare bile orada yaşamaya razı olamazmış” dedi Muttie homurdanarak.

“Cathy'yi bilirsin, hele Mitchell ailesiyle ilgili tutumunu iyi bilirsin.”

“Geçen cumartesi de gelmediler. Sesleri de çıkmadı” dedi Muttie. Canı sıkılmıştı.

“Cathy'yi aradım. O da kendileri karar verecek kadar büyüdü-ler, dedi.”

“Yapacak o kadar çok işimiz, halledecek o kadar sorunumuz vardı ki” dedi Muttie.
“Büyümeyle filan ilgili olduğuna inanmıyorum. Bana kalırsa otobüse verecek paralan yoktu.”

“Sakın bu düşünceni herkesin yanında söyleme” diye tembih etti Lizzie.

“Tabii ki söylemem” dedi, sonra oturup Mr. Simon ve Miss Maud Mitchell'a, The Beeches'a mektup yazmaya koyuldu. “Evlerimiz arasında taşıt sorunu olması ihtimaline karşı beş pound gönderiyorum. Biz hep buradayız... M. ve L. Scarlet.”

“Walter?”

“Evet baba?”

“Sosyal hizmetlerden gelen o... o kadın hiç seni aradı mı?”

“Hayır, hatırlamıyorum. Neden ?”

“Birden ikizlerin bu cumartesi Muttie midir nedir, o adamın Jarlath's'taki evine gitmediklerini fark ettim.”

“Herhalde bıktıkları için gitmediler.”

“Sanırım otobüs paraları yoktu da ondan gitmediler.”

“Neden? Harçlıklarını başka yere mi harcadılar baba? Ne oldu?”

“Aslına bakarsan bu hafta harçlık almadılar. Bizim Barty bana öyle borç taktı ki.”

“Aman Tamım... Çok dikkat et baba... çok... Sara ile Cathy'nin eline düşme, onlar insanı mahveder.”

“Biliyorum. İkimiz de gözümüzü açalım.”

Walter postacının getirdiği mektuplara göz gezdirdi. Çocuklara yazılmış acayip bir zarf gözüne çarpmıştı. Tanımadığı bir yerden geliyordu. Walter zarfı özenle açtı. O saçma sapan anlaşmayla ilgili olabilir, dedi içinden, babam da ben de dikkatli olmalıyız. Beş poundu görünce hemen cebine attı. Mektubu da, zarfı da şömineye fırlattı.

Jock Mitchell, The Beeches'ı ziyaret etti. ikizler masa başında ödev yapıyorlardı.

“Baban nerede?” diye sordu.

Barty adında bir arkadaşı vardı. Eski sorunlarını halletmek için aramıştı. Barışmalarını kutlamak için birlikte bara gitmişlerdi.

“Ya annen?”

Babalarının Barty'yle buluşmasına sinirlenmiş, hırsım yenmek için alışverişe çıkmıştı. Jock Mitchell yengesinin alışverişe çıkmasından hiç hoşlanmadı. Eskiden süpermarketlerin özel bölümünde içkiye alışmıştı.

“Evde her şey yolunda mı?”

ikizler bakıştılar. Sonra hiç içten olmayan bir edayla amcalarını onayladılar. Jock Amca pek sık gelmezdi. Kim bilir belki aylar sonra tekrar gelir, diye düşündüler. Onları korumak için düzenli bir şekilde geleceğine güvenemezlerdi.

1

“Babamı mı görmeye geldin Jock Amca?”

“Hayır. Aslına bakarsan Walter'ın bilgisayarını nerede, onu merak ettiğim için geldim.”

ikizler, herhalde odasındadır, dediler. Ama kapısı kilitliydi.

“Her gece çalıştığını söylüyor. O yüzden şirketten alıp eve getirmiş.”

iki kardeş bakıştı. Ne bilgisayar tıktırtısı duymuşlardı ne de bilgisayarın eve getirildiğini görmüşlerdi. Yine de bilgi vermenin yanlış olduğunu bildiklerinden boş gözlerle amcalarına bakmaya devam ettiler. Çok sevimli yumurcaklar, diye düşündü Jock. Ne yazık ki Hannah onlardan fazla hoşlanmadı. Oysa Oaklands'a gelip yüksek ağaçlara asılı salıncaklarda sallanabilirlerdi. İşinden başka bir şey düşünmeyen oğlu ile onun kadar yoğun çalışan karısının yakın bir zamanda torun vermeyecekleri açıktı. Manda da o konuda hiç niyetli değildi. Yine de şikâyet etmeye hakkım yok, diye düşündü. Kenneth başından beri tuhaf biriydi, karısı da hep dengesizdi. Onlardan ve çocuklarından uzak durmak daha akıllıca olur, dedi içinden. Jock içini çekti: Walter'dan uzak durmayı becerememişti. Şirkette yola getirme imkânı artık kalmadı, dedi kendi kendine. Her zaman zavallıları korumakla ünlü Neil bile onu işten kov, diye beklenmedik bir öneride bulunmuştu. Walter'ın bilgisayarını çalıp sattığından emindi Jock. Ama kanıtı yoktu. Bu akşam The Beeches'ı ziyaret ederek bir çözüm bulacağından da kuşkuluydu.

“Walter'ı görmek için uğradığımı söylememizi ister misin ?” diye sordu Simon.

“Yoksa hiçbir şey söylemesek daha mı iyi olur?” dedi Maud.

“Hiçbir şey söylemeyelim” dedi Jock.

Eskiden çocuklara yapıldığı gibi ikişer pound vermeyi düşündü, ama belki günümüzde büyüklük taslamak gibi algılanırdı. Üstelik harçlık konusu dahil, her konuda çok sıkı kurallara uymak zorundaydılar. Belki her şeyi altüst etmiş olurum, dedi. Onun yerine cebindeki madenî paralarla oynaya oynaya çocuklara veda etti. ikizler arkasından bakakalmışlardı.

Geraldine, Quentin's'te Nick Ryan'la yemek yiyordu. Brenda Brennan, görenlerin yakın arkadaş olduklarını anlayamayacağı biçimde başıyla kibarca selamlamıştı Geraldine'i. Bazı erkeklerin, yanlarındaki kadının kendilerinden daha tanınmış olmasından rahatsızlık duyduklarını biliyordu. Geraldine, Brenda'nın işinde böylesine profesyonelce davranmasına hayrandı. Kendisi de profesyonel olmaya çalışıyordu. Yemeğe çıkmadan İrlanda'daM kuru temiz-

lemeciler hakkında ne kadar bilgi bulduysa okumuştı. Nick hoş bir erkekti. Kompliman yapmaktan kaçınmayanlardandı. Sonra her konuda açık sözlüydü. Tam Geraldine'e göreydi. Böyle cazibeli bir kadınla akşam yemeği yediğim için çok şanslıyım, diyordu. Yoksa bu saatte homurdanarak eve girip kanma işte onlardan anlatırdım. İki zor çocuğu vardı, akşamları onlarla ilgilenmesi gerekiyordu. Geraldine tüm söylediklerini anlayışla dinliyor, başıyla onaylıyordu. Bütün çocuklar zordur, diyordu. Değildir diyenler ciddi anne baba olamazlar. Bu sözler Nick'i

rahatlattı. En önemlisi yemeğe çıktığı erkeğin bir karısı ve çocukları olduğunu sorun yapmamasıydı. Her zamanki gibi bakımlı, her zamanki gibi yaşından genç duruyordu. Kendisiyle ilgili sorulara ayrıntılı bilgi vermeden, işçi bir aileden geldiğini, çok çalışarak bugünkü durumunu elde ettiğini rahatlıkla anlatıyordu. Evlenmeyi, yuva kurmayı beklemedi. Hayatının bu döneminde olabildiğince hür olmak, mümkün olduğu kadar değişik arkadaşlarla görüşmek istiyordu.

“Ne çok arkadaşın var. Geçen akşamki davetten çok etkilendim. Çok hoş bir topluluktu.”

“Keyif aldığımıza sevindim. Yeni insanlarla tanıştığımı umanm.” ilişkileri çok yeni olduğundan davetin görünmeyen yüzünden, havlulardan, Doktor Said'den, Cathy'nin cankurtaranla hastaneye kaldırıldığından söz etmiyordu.

“Doğruyu söylemek gerekirse hiç kimseyle tanışmak istemiyordum” dedi Nick.

“Beni şımartıyorsun” dedi Geraldine.

“Çok samimiyim.”

“Geraldine nasıl beceriyor bilmiyorum” dedi Brenda mutfakta kocası Patrick'e. “Ayaklarına kapanarak tatlı sözler söyleyen zengin ve yakışıklı bir işadama daha bulmuş.”

“Evet, senin gibi emin ve güven veren bir koca bulamamış da ondan” diye teselli etti Patrick kansını.

“Biliyorum.” Brenda'nın sesinden bu kıyaslamadan kazançlı çıkmadığı okunuyordu

“Hatta benim gibi tutkulu, yaratıcı, aynı zamanda değişken mizaçlı birini de bulamamış.”

Şimdi oldu, diye düşündü Brenda. “Ne yazık ki bulamadı” dedi mutlu bir sesle.

Mrs. Barry, üç haftalığına kızının yanına tatile gideceğinden bir süre The Beeches'a gelecekti.

I

“Kiler konserve dolu. Sütçünün de ay sonuna kadar parası verildi.”

“Teşekkürler Mrs. Barry.”

“Şey... annenizin... annenizin iyi olmadığını biliyorsunuz, değil mi? Aslında doktora görünmeli. Sara'ya telefon edip söyleyeceğim.”

“Hayır, Mrs. Barry, gerek yok. Sara'yı biz aranz” dedi Maud.

“Ona anlatacak başka şeyler var da... o sırada annemin iyi olmadığını da söyleriz.”

“iyi. O zaman mesele yok. Sara sizi yalnız bırakmaz, sık sık gelip kontrol eder.”

ikizler Sara'yı aramadı. Sara gelince herkes rahatsız oluyordu, ilk beş dakika her şey iyi görünse de çıkıp gittiğinde herkes ve her şey öncesinden daha da berbatlaşıyordu. Hiç gelmese

daha iyi, dediler. Her şey yolunda mı, diye sormak için telefon ettiğinde, “Evet, yolunda” diye yanıtladılar.

Sara evsizlerle ilgili kalabalık konferansta Neil'le karşılaştı.

“The Beeches'ta her şeyin yolunda gitmesine sevindim” dedi genç kadın.

“Yaa, öyle mi? Her şey iyi mi?”

“Son zamanlarda sen de mi uğramadın?” diye sordu Sara.

“Hayır uğrayamadım. Çok daha önemli işlerle meşguldüm. Sana söylemek zorundayım, hamile olduğumu bilen birkaç kişiden biriydin; Cathy bebeğini düşürdü.”

“Çok üzgünüm.”

“Evet... unutma ki kimse bilmiyor. Asıl önemlisi ikizlerin ve ailelerimizin bundan haberi yoktu. O yüzden tabii ki...”

“Tabii ki kimseye söylemem.”

“Diğer taraftan tabii ki...” diye söze başladı Neil.

“Evet aslında şu sırada her bakımdan uygun olduğunun farkındayım. Şimdi istersen yurtdışında bir görev kabul edebilirsin.”

“Aday bile olmam belki de.”

“Ülkede yapılacak o kadar çok iş var ki” dedi Sara, gitmediğine sevinerek. Gizlemeye gerek duymadığı büyük bir hayranlıkla genç adamın yüzüne bakıyordu.

Neil Sara'ya gülümsedi. Olağanüstü bir varlıkmış gibi gözlerinin içine bakan tek bir kişi bile insanı mutlu etmeye yetiyordu.

Cathy ikizlere telefon edecekti. Telefonun yanma kadar gitti. Birden aklına Kenneth Mitchell'la konuşmak zorunda kalabileceği gelince geri çekildi. Neil'le ilk nişanlandıktan günleri hatırla-

maya çalıştı. Onlar gibi korkunç insanları memnun etmek için gerçekten çabalamış mıydı? Hannah'ya karşı verdiği savaşta Kenneth ile Kay'i kendinden yana olmaya zorlamış mıydı? Yapmamış olmayı umuyordu. O çekişmeli günler ne kadar gerilerde kalmıştı, şimdi gözüne ne kadar önemsiz görünüyordu. Kayınvalidesini mat ederek puan toplamak nereden çıkmıştı. Neil haklıymış, diye düşündü. Zorlanarak kazandığı ufak çatışmaları kupa kazanmış gibi gösterdiğinde kim bilir ne gülünç geliyordu Neil'e. Düğünden sonra, ikizlere ayıracak biraz zamanım olunca onları ararım, dedi kendi kendine.

İki kardeş mutfak masasının başında oturuyordu. Öğle yemeğinde bir kutu sardalye ile soğuk fasulye konservesi yemişlerdi. Birbirine yakışan iki yemek... Çöpleri bir torbaya doldurup bağlamışlar ve The Beeches'ın bahçe kapısının dışına bırakmışlardı. Çöpçüler bir gün sonra geçecekti. Son anda akıllarına okula giderken ayakkabılarını sümek için çöpten bir gazete almak geldi. Gazete yakında koşulacak bir yarışın haberleriyle doluydu. Mut-tie'nin götürmeye söz verdiği yarıştı. Böylece gerçek bir yansın ne olduğunu görürsünüz, demişti.

Harika olacaktı, ama Mut-tie'den ses seda çıkmıyordu. Bizi unuttu herhalde, diye düşündüler, çoğu insan gibi.

“O çocukların bizi aramamalarını anlamıyorum. Düğünde peşimizi bırakmıyorlardı” dedi Muttie.

“Belki paraları kalmamıştır” dedi Lizzie, kocasının zarfa koyduğu beşlikten habersizdi.

“Telefon etmek için paraya ihtiyaçları yok ki” dedi Muttie, bir yandan da o beşliği pekâlâ ata yatırabileceğini düşünüyordu. At bire otuz vererek birinci olmuştu.

Stella O'Brien'in kızı Scarlet Feather'a gelmişti. Uzun boylu, soluk çehreli, yirmi beş yaşlarında mutsuz bir genç kadındı. Şir-kettekiler bir bakışta ondan hoşlanmadıklarını anladılar. Kapıdan giren bütün kadınlar gibi o da hayranlıkla ve sinsice gülümseyerek Tom Feather'ı süzdü, ama işe yaramadı.

“Bu düğünle asıl ilgilenen Cathy. Onunla konuşsanız daha iyi olur.” Tom ön odaya kahve getirdi, sonra ikisini baş başa bırakmaktan mutlu, arka tarafa geçti.

Adının Melanie olduğunu söyleyen genç kadın ağzını açmadığı halde şikâyet ettiği izlenimi veriyordu. “Annemin zengin olmadı-

ğını biliyorsunuzdur umarım.”

“Hiçbirimiz değiliz Miss O'Brien. Maliyetleri teker teker ele aldık, anneniz de nişanlısı da tatmin olmuş gölündüler bana.”

“Sizin maliyetleriniz sorun değil” dedi Melanie.

“Öyleyse sorun ne ?”

“Davetli sayısı. Zavallı annem poker masasında tanıştığı o küçük servet avcısıyla evlenmesini seyretmeye elli kişinin geleceğini sanıyor. Boşu boşuna parasını sokağa atıyor.”

“Konuk sayısının esnek olduğunu bize söyledi. Biz de her şeyi ona göre hesapladık.”

“Esnekmiş!.. Bizim tarafımızdan yirmi sekiz davetli var. Size içlerinden en fazla sekiz kişinin geleceğini söyleyebilirim. O adam kaç kişiye el attı bilemem, duyduğuma göre onunkiler de bu evliliği istemiyormuş.”

Cathy bir an için yerinden kalkıp masanın üstünden uzanarak Melanie O'Brien'ı yere düşürecek denli sertçe itmek istedi. Yine de kendini tuttu.

“Aman Tanrım. Mr. Clery'nin ailesi de mi karşı?”

“Öyle duydum.”

“Neden onlarla konuşmuyorsunuz ?” diye önerdi Cathy.

“Onları ne görmek istiyorum ne de tanımak.”

“Ben annenizin parasını düşünüyordum. Hem sizden hem de onlardan gelecek yoksa, bu masrafa girmesi yazık olur.” Çok büyük bir risk aldığıнын farkındaydı, ama değer diye düşünüyordu Cathy.

“Nerede oturduklarını bile bilmiyorum” diye homurdandı Melanie.

“Dosyalardan Mr. Clery'nin adresini ve telefonunu bulabilirim. Sanırım bir kızı babasıyla oturuyor. Çocuklara bu yoldan ulaşmanız mümkün.”

“Çok yardımcı oldunuz Miss...”

“Scarlet... Cathy Scarlet.” Kırk saniyelik sabn kalmıştı.

“Anlayamadığım bir şey var, neden bu kadar zahmete giriyorsunuz?”

“Annenizden hoşlandım. Davetliler gelmeyecekse boşuna para harcamasını istemiyorum. Siz tam sayıyı öğrenip bana bildirirseniz, ben de Mrs. O'Brien'la yeniden konuşurum.” Bir yandan da Sean Clery'nin adresini bir kâğıda yazıyordu. Melanie'yi kapıya yönlendirdi, sonra, “Çabuk bana yumruklayacak bir şey bulun” diye bağırarak mutfağa girdi.

June temizleyiciden yeni gelen çamaşır torbasını buldu. Cathy

peçeteleri, masa örtülerini yumrukladı. Sonunda, “Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum” dedi.

“Ne oldu?” dedi Tom.

“Hiç... sadece hapse atılmadan Melanie O'Brien'ın yüzünü yeniliyordum, o kadar.” Cathy kendinden memnundu.

“İçeride ona ne söylediğini sorabilir miyiz ?” dedi Tom.

“Bir riske girdim Tom. Başarısız olursam bütün kabahat benim.”

“Bize ufacak bir ipucu verebilir misin ? Hangi alanda risk aldığın konusunda.” Gülüyordu Tom. Hiç kızmadığı belliydi.

Ama ne yaptığını bilmiyor ki, dedi Cathy içinden. “Bilmemen daha iyi Tom.”

Joe Feather tavlayı getirdi. “Gel baba. Seni bir sıfır yenmişim, şimdi rövanş yapalım.”

“Çok aptalca bir oyun” dedi Maura Feather. “Neden oynarsınız, anlamam. Çocuk oyunu gibi bir şey.”

“Yok, hiç de değil. Hasmının bir sonraki oyununu, ondan sonra ne yapacağını tahmin etmek ve kumar oynamak zorundasın. Tam sana göre bir oyun anne.”

“Hiç değil.”

“Gel, babama karşı oyna. Ben yanında oturup sana yardım ederim.”

Annesi söylenerek oturdu ve oyun başladı. Joe'nun aklı başka yerdeydi. Yaşlı anne ve babasına evde yardım etmek korkuğu kadar zor bir şey değildi. İlk başta Tom'un yükünü

azaltmak için daha düzenli bir şekilde Fatima'ya uğrar olmuştu. Sonra Marcella konusunda duyduğu suçluluk yüzünden ziyaretlerine devam etmişti. İşin tuhafı son zamanlarda bu eve gelmek hoşuna bile gitmeye başlamıştı. Zaman daha çabuk geçiyordu. Hem de hayat tarzı konusunda sorgulanmaktan kurtulmuş oluyordu. Bugünlerde papaz gibi yaşıyorum, bana kazık atan o herifi yakalayana dek böyle yaşayacağım, dedi içinden. Birkaç güne kalmaz enselerim, diyordu. Joe Feather kendini akıllı sanan o adamın yanına kâr bırakmayacaktı. Tıpkı karşı yakada mankenler dünyasında herhangi bir yenilik olmadığı gibi. Marcella'ya rastlayan biri anlatmıştı, geri dönmeye can atıyor, demişti.

Melanie, Sean Clery'nin en küçük kızı Sheila'yla buluştu. Aşağı yukarı aynı yaşıydılar. Bu evliliğin gülünç ve affedilemez bir yanlışlık olduğunda, her şeyin yalnızlıktan kaynaklandığında anlaştılar.

“Annem yalnız olmasa o poker kulübüne gider miydi ?” dedi Melanie.

“Ben poker değil whist oynamaya gittiklerini sanıyordum, ama ne farkı var?” diye ekledi Sheila.

“Onlarla daha sık beraber olacağımızı, yalnızlık hissetmemeleri için gayret sarf edeceğimizi söylersek ne olur? Bir işe yarar mı?” diye sordu Melanie.

“Sanırım o konuda geç kaldık” dedi Sheila.

“Öyleyse sen gidecek misin, gitmeyecek misin?” Melanie nikâha katılacakların sayısını kesinleştirmek istiyordu.

“Açıkçası, bilmiyorum. Emin değilim. Annen hakkında bir şey söylemiyorum. Çok iyi, düzgün biri olduğuna eminim. Ama babam muhteşem biridir. Budalaca bir şey yapmasından korkuyorum.”

“Yani beli olmaz, belki giderim mi demek istiyorsun?”

“Babam işi sonuna kadar götürürse, bizim orada olmamızı ister, öyleyse gitmeliyiz, isteyerek olmasa da gideriz. Ya sizler?”

“Ben gitmiyorum. Babana karşı bir şeyim yok, ama annemin yeniden evlenmeye ihtiyacı yok!”

“Ya erkek kardeşin ?” diye sordu Sheila.

“Tam bir ana kuzusudur. Başını okşansın da ne olursa olsun. Her şeyi yapmaya razıdır.”

“Peki sence o gider mi ?”

“Herhalde” dedi Melanie istemeyerek.

“Annenin tarafı giderse, açıkçası biz de babamın orada tek başına kalmasına razı olamayız” dedi Sheila.

“Öyleyse bu nikâha gidiyorsun ?”

“Evet. Babamın kalbini kırmaktansa.”

Melanie hüznünlüydü. “Siz giderseniz diğer akrabalarınız da gelir. Teyzeler, amcalar filan.”

“Kusura bakma Melanie ama, soran sendin, evlenmelerini engelleyebileceğimizi hiç sanmıyorum” dedi Sheila.

Cathy The Beeches'a uğradı.

“Anlaşmada durup dururken ziyarete gelmekten söz eden bir madde yoktu” dedi Kenneth Mitchell.

“Küçük kuzenlerimi görmeye geldim. Yoksa bu da mı suç?”

“Bir kere onlar senin kuzenlerin değil.”

“Hayır ama kocamın kuzenleri, bu da aşığı yukarı aynı şey demektir.”

“Hiç değil, tamamen farklı” diye bağırdı Kenneth havlarcasma.

“Nasıl istersen” dedi Cathy. “Yine de onları görmek istiyorum.”

“Ne yazık ki kaçırdın.”

“Öyle mi? Nereye gittiler?”

“Hiç fikrim yok.”

Cathy gözlerini kıstı. “İşte şimdi anlaşma konusuna geldik, her an nerede olduklarını bilmek zorundasın.”

“Peki, peki. Hastaneye, annelerini ziyarete gittiler.”

“Ne ? Yine hastaneye mi yattı ?”

“Kısa bir süre için sadece. Yarın dönecek. Temiz çamaşır götürmeye gittiler.” Cathy cep telefonunu çıkardı.

“Ne yapıyorsun?”

“Senin yapman gerekeni. Sara'ya haber veriyorum.”

“Bu kadar abartma!”

“Hangi hastanede ?”

“Sana ne ?” diye kekeledi Kenneth.

“Kadıncağıza işkence yapmak için oraya gidecek değilim. Sadece gidip çocukları eve getirmek için sordum.”

“Buna hiç gerek kalmadı, seslerini duydum, döndüler bile” dedi suratını asarak.

Cathy çocukların biraz soğuk davrandıklarını sezdi. “Annenizin hastalanmasına üzıldüm” dedi.

“Ona biz söylemedik” dedi Simon babasına, suçlu bir ifadeyle.

“Kesinlikle biz söylemedik. Ağzımızı açmadık” diye ekledi Maud.

“Bu evde herhangi bir değişiklik olduğunda ya Sara'ya ya da bana söylemek zorundaydımız. İkiz de anlaşmanın ne olduğunu anlayacak kadar büyüdünüz.”

İkizler yere bakıyorlardı.

“Şikâyet etmediklerine göre hayatlarından memnunlar demektir” dedi Kenneth. Kendinden hoşnuttu.

“Yine de Sara'ya haber vermek zorundayım. Anlaşmanın kuralları böyle Kenneth.”

“Burnunu sokuyorsun, üstüne vazife olmayan şeylere karışıyorsun.”

İkizler bu sözleri duymak istemiyorlardı. Bahçeye çıktılar. Cathy arkalarından gitti. Bahçedeki kulübenin yanındaki banka oturdular.

“Söylersek işler daha da kötüye gidiyor. Anlıyor musun?” dedi Simon.

“Söylemediğimizde daha iyi oluyor” diye ekledi Maud.

“Muttie ile kansı Lizzie'ye neden gitmediniz ?” diye sordu Cathy. Bir yandan da annesi ile babasından ikizlerin kullandığı

kelimelerle söz ettiği için gülümsüyordu. Suçlu suçlu yüzüne baktılar. Sonunda olanları öğrendi genç kadın. Otobüs paraları yoktu.

“Babam size bir beşlik göndermiş. O parayla neden gelmediniz?”

“Beşlik mi?” dedi Maud.

“Hiç elimize geçmedi” diye ekledi. Simon.

Bakıştılar. Kimse onlara bu kadar para vermemişti. Doğruyu söylediklerinden emindi Cathy. Beş pound hiç ellerine geçmemişti. “O parayı size vermek istiyordu. Kaybolmuş olmalı” diyerek çantasını açtı.

İkizler masum masum yüzüne bakıyordu. Hâlâ mektupların postada kaybolacağına inanacak kadar küçüktüler.

“Ne hokkabazlar ama, öyle değil mi ?”

“Kimden söz ediyorsun Neil.”

Herkes olabilirdi; hükümet, sigorta şirketi, hukuk fakültesi kütüphanesi, yargıçlar, gazeteciler... herkes.

“The Beeches'daki salaklar. Babam söyledi. Walter şirketteki bilgisayarını gizlice aşırıp eve götürmüş. Sara ikizleri aç bıraktıklarını, cep harçlığı da vermediklerini anlattı. Anneleri ise yine akıl hastanesine dönmüş.”

“O kadar kötü değil, sadece kontrole gitmiş. Yarın eve döneceğini söylediler” dedi Cathy.

“Yine de...” Canı sıkılmıştı besbelli.

Çocukların bu berbat insanlara geri verilmeleri için en büyük savaşı veren sen değil miydin, demek için can atıyordu Cathy. Waterview ile St. Jarlath's Crescent arasında mutlu mutlu gidip gelirlerken, “Onları annelerinden babalarından ayıramayız, et ve tırnak gibidirler” diyen Neil'den başkası değildi. Bu konuda tartışmanın faydası yok, dedi içinden. Muttie'nin gönderdiği kaybolan beşlikten söz etti.

“Walter denilen o sahtekâr, dokunarak zarfların içinde olanları hissediyor anlaşılan. Herhalde o aldı” dedi Neil önemsemeden.

Cathy Walter'a karşı büyük bir öfke duydu. Muttie'nin parasını çalan o serseriye. Muttie'nin alın teriyle kazandığı para değildi belki ama, Lizzie'nin temizlik yaparak kazandığı paraydı. Mitchell ailesinin herhangi bir ferдинin cebine girmesi genç kadını çileden çıkarıyordu. İsyân ettiğini belirten bir şekilde nefesini tuttu.

“İyi misin ?” siye sordu Neil.

“Özür dilerim. Yok bir şey.”

“Çok çabuk çalışmaya başladın. Biraz daha dinlenmeliydin.”

“Hayır, erken değil. Orada olmaktan hoşlanıyorum. O kadar işim oluyor ki hiçbir şey düşünemiyorum.”

“Sırası gelmişken...” diye söze başladı Neil.

Şu sırada hiçbir konuyu tartışacak hali yoktu. Kendini korumak zorundaydı. Üzülmemeliydi. Neü'in niyeti iyi olsa bile, hepsi zor konulardı. Örneğin “Yeniden sevişmeye başlasak mı ?” diye sorabilirdi ürkekçe. Kesinlikle istemem, diye düşündü genç kadın. Ya da işinden söz edebilir, çok yorulduğunu söyleyebilirdi. Bu da beni delirtir, dedi kendi kendine. Sadece şirkette duygularını denetleyebildiğini biliyordu. Neü'in söz edeceği yarım düzine konu vardı. İstemeden de olsa her biri onu üzecek konulardı.

Oysa eskiden her şey ne kadar farklıydı.

“Hazırladığımız nikâh davetini anlatmak istiyorum.” Hayatın anlamlan konularından kaçınmak istiyordu. Ne söylese yanlış anlaşılacağını fark etti Neü. Omuz silkti. Cathy de Stella ve Sean'un hikâyesini anlatmaya koyuldu, ama Neü dinlemiyordu bile. Yüzünde yakın bir ilgi okunsa da aklı başka yerdeydi.

“Benim yerimde olsan sen ne yapardın?” dedi birdenbire Cathy acımasızca. Oysa can kulağıyla dinliyor sandığından emindi Neil.

“Tam olarak hangi konuda?”

“Müzik konusunda” diye gülümsedi genç kadın. Oysa hikâyesini anlatırken müziğe hiç değinmemişti.

“Duyunca anlarsın.” Boşuna bu kadar iyi avukat demiyorlar, ne hazır cevap, dedi Cathy içinden.

“Haklısın Neil. Yorgun göründüğümü söylediğinde de haklıydın. Ben yatıyorum.” Uzun süre gözleri açık yatakta yattı. Kimse evliliğin böyle olabileceğini söylememişti. Böylesine boş olabileceğini.

“Cathy bu sabah geç kaldı” dedi June.

“Nikâh müziğini arıyor” dedi Tom.

“Ne müthiş kadın. Ben olsam işe nereden başlayacağımı bilemezdim.

“Bence o da bilmiyor, duyunca anlarım dedi.”

“Şehir dışında, sayfiye düğünü hazırlamak harika olacak. Keşke daha uzun kalabilsek” dedi June içini çekerek.

“Sen oralarda yaşayamazsın June. Ölürsün. Öylesine Dublinli-sin ki, köyde kalırsan ortamından uzaklaştırılmış ender kuşlar gibi yok olur gidersin.”

“Hayır, hiç de değil. Bir ara Jimmy'yle gidip bir kasabada, doğayla iç içe yaşamayı bile düşündük. Gerçekten.”

“Evet, evet. Üç dakika boyunca. Sahi Jimmy nasıl ?” June'un kocası düştüğü günden beri evde oturuyordu.

“Çok rahat, sadece kendini düşünüyor. Bir an önce yenisini bulsam iyi olacak. Benim girip çıktığımı bile fark etmiyor Tom. Geçen gün bir aylığa bir yere gidebilir miyim diye sordum. Ne cevap verdiğini biliyor musun? 'Gelirken sosis almayı unutmadın, değil mi?' dedi.”

“Doğru olamaz.”

“Sen ne anlarsın Tom ? Bizim gibi talebeyken evlenmedin. Hiçbir zaman yüzümüz gülmedi. Şimdi de Jimmy belini kırdı. En azından benim muhteşem bir kariyerim var.”

Cathy, Grafton Sokağı'nda hiç kimseyi görmeden, nerede olduğunu fark etmeden yürüyordu. Sabah, büyük bir suçluluk duygusuyla uyanmıştı. Çocuğumu kaybetmekte hiç suçum yok, diyordu içinden üst üste. Kesinlikle. Öyleyse neden hayatma giren herkesi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu. Biraz zamanım olsa her şeyi haüederim, diyordu. Örneğin Tom. Zaman zaman öylesine yorgun görünüyor ki onu birkaç günlüğüne tatile gitmeye ikna edebilirdim. Sonra annem... annemi alır, kamyonetle bütün bir gün pazarları gezdirir, alışveriş yapmasını sağlardım. Geraldine'i Quentin's'e davet ederdim, dört saat baş başa yemek yerdik. Sonra ikizler, onlan Holly'nin oteline hafta sonlarını geçirmeleri için götürürdüm, hiç otelde kalmamışlar, Holly köpekli müşterileri kabul ediyor. Ya Neil ? Neü'le aralannın düzelmesi için ne yapmalıydı ? Diğerleri gibi kolay değil, dedi içinden. Sonra müziği duydu. Keman ve akordeon. Sokakta müzik yapan altı kişilik bir kahve orkestrası. Mülteciydüer, para topluyorlardı. Holly'nin otelinde, limonluğun bir köşesinde ne harika olurlardı. Düğüne çok yakışacak bir orkestraydı. Josef la, içlerinde en iyi İngilizce bileniyile görüştü, her şeyi anlattı, valsler ve eski aşk sarkılan istiyorum, dedi.

“Otel düğününe uygun pahalı kıyafetlerimiz yok bizim” dedi Josef.

“Önemli değil. Siz 'A Kiss Is Just A Kiss' şarkısını biliyor musunuz?” Josef arkadaşlarına bir şeyler söyledi, parçayı çalmaya başladılar. “Ya 'Smoke Gets In Your Eyes', sonra da Strauss vals-lerinden bir demet?”

“Wicklow'a kadar ulaşım sorununu halledebilir misiniz ?” diye sordu ümitsizce. Neyse ki birinin minibüsü vardı. “Harika” dedi Cathy. Sizinle nasıl temasa geçebilirim ?” Kaldıkları misafirhanenin adını verdiler, Cathy ise elli pound avans çıkardı.

“Sahtekâr olmadığımızı nereden biliyorsunuz ?” dedi Josef. “Düğünden önce kemanlarımızı alıp kaçmayacağımızı. Elli poun-dunuzu alın lütfen.”

“Ya siz benim zırdeli olmadığımından emin misiniz. Ya ne düğün ne de nişan varsa?.. Elli pound lütfen sizde kalsın.” Sokakta yürüyor, bir yandan da az önce çaldıkları şarkıları mırıldanıyordu.

Shona'mn, “Hey, kendi kendine konuşuyorsun. Bu hayra alamet değil” diye seslendiğini duyunca kendine geldi.

“Daha beterini yapıyorum, şarla söylüyorum” dedi. “En iyisi beni tımarhaneye koyun!”

Nikâha iki gün kalmıştı. Melanie Cathy'yi aradı.

“Annem orkestra, büyük bir orkestra getirteceğinizi söyledi. Parasını kim veriyor, o mu ?”

“Anneniz ve Sean bulduğum grubun tam istedikleri gibi olduğunu söylediler.”

“Birtakım hayatından bezmiş mültecileri göstermek için devlet misafirhanesi gibi bir yere götürmüşsünüz annemi. Üstüne de para mı alacaksınız?”

“Özür dilerim Melanie, ama kapıda biri var. Bir dakika izin verir misiniz?” Cathy yerinden kalktı üç kez odanın etrafında hızla yürüdüktan sonra Tom'un yanına gitti.

“Affedersin Tom, ama bana bırakırsan her şey mahvolacak. Bazı insanlarla konuşamıyorum. Arayan Melanie. Orkestranın fazla pahalı olduğunu söylüyor. Lütfen onunla sen konuş.”

“Hayır, hayır, hayır Cathy.”

“Evet Tom. Yalvarırım. Sadece cazibeni bal gibi akıt, yeter. Seksi birkaç söz söyle, onu da macun gibi istediğin şekle sokarsın.”

“Senden nefret ediyorum Cathy Scarlet.”

“Ben de sık sık senden nefret ediyorum Tom Feather, ama şirketin iyiliği için belli etmiyorum.”

“Ona ne dedin ?”

“Kapıda biri var” dedim.

Ahizeyi kaldırdı. “Melanie O'Brien, nasılsınız ?” dedi. “Cathy kapıya gelen birine takıldı. Size nasıl yardımcı olabilirim, lütfen söyleyin. Ama önce çarşamba akşamı bir kez benimle dans edeceğinize söz verin.”

Tom'un eliyle kedi okşar gibi yaptığını gördü Cathy.

“Aşağılık tiyatrocı” dedi June'a.

“Evet ama çok iyi bir oyuncu” diye yanıtladı June kurnazca.

“Beş para etmez orkestranın pahalılığını bir anda unutmuş görünüyor kadın.”

Salı sabahı Maud Cathy'ye telefon etti.

“Özür dilerim, işine engel olmak istemiyorum” diye söze başladı.

“Haklısın Maud. Çok işim var.”

“Sadece artık büyüdünüz, büyükler gibi davranın demiştin ya?”

“Evet, sen de şimdi büyük bir kız gibi davranıp beni meşgul etmeyeceksin, öyle değil mi?”

“Hâlâ gizli hazinelerini parlatmamızı istiyor musun?”

“Teşekkür ederim, ama şu sırada değil.”

“Bize o beşliği verdiğinde Muttie ile karısı Lizzie'yi görmeye gittik. Onlardan hazinenizin bazı parçalarının çalındığını duyduk.”

“Doğru, ama önemli değil.”

“Biliyorum. Sadece o gümüş punç kâsesine ne kadar değer verdiğini biliyorum da.”

“Evet, Maud?”

“Gerçekten senin için çok önemi var mı?”

“Bilmiyorum Maud. Gerçekten bilmiyorum, söyleyecek başka bir şeyin yoksa...”

“Sadece bahçedeki kulübede ona benzer bir tane var, onu söyleyecektim. Orası genelde kilitli olur, ama bugün içeri girebildim. Görünce de belki seninkinin yerini tutar diye düşündüm. İstersen babama sorarım.”

“Şu sırada kimseye bir şey sorma Maud. Yalvarırım yapacak öyle çok işimiz var ki. Daha sonra ben seni ararım.”

“Önce de aynı şeyi söyledin Cathy. Ama hiçbir zaman aramadın.”

“Aman Tanrım, yeter Maud. Dır dır etmekten vazgeç, lütfen. Burada nelerle uğraştığımızı bilsen...”

“Özür dilerim.”

“Yarın nikâhtan sonra sizi görmeye geleceğim. Söz!”

“Arayan kimdi?” diye sordu Tom.

“Maud. Gerektiği kadar sabırlı davranmadım. Ama punç kâsesi diye tutturmuş, onu anlatıyordu.”

“Ne?”

“Bahçedeki kulübede ona benzer bir tane gizliymiş, onu görmüş, The Beeches'ta.”

Birden bakıştılar.

“Aman Tanrım” dedi Cathy eliyle ağzını kapatarak.

“Walter” diye ekledi Tom.

Her işin gereğinden iki kat fazla zaman aldığı günlerden biriydi. Şirketi Walter'm soymuş olması ihtimalini konuşacak beş dakikaları bile olmadı.

“Öyle büyük zarar verebileceğine inanamıyorum” dedi Cathy.

“Aşırımı olabilir. Cebe atma alışkanlığı olduğunu biliyoruz.”

“Belki de...”

“İçeri nasıl girdi ?” diye sordu Tom merakla.

O kadar. Hemen arkasından balıkçı dün gece havanın kötü olduğunu, beklediği balıkların gelmediğini haber verdi. Başlangıç yemeği olarak ikram edecekleri deniz ürünleri tepsisi istedikleri kadar görkemli olamayacak demekti. Değişik bir yemek düşünmek zorunda kaldılar. Tom, kasaptan eti kuşbaşı kesmesini istemeyi unutmuştu. Eti doğramaları en az yarım saat sürdü. Cathy düğün pastasını ısmarlamıştı, ama pastacı siparişleri Wicklow'a götürmüyordu. Evet, eve teslim ediyoruz ama, Dublin'e... dünyanın öbür ucuna değil, diye telefonda terslemişti genç kadını. Con, dişi ağrıdığı için dişçiye gitmek zorundaydı. June, kocasının delirdiğini, geceyarısından önce evde olması için ısrar ettiğini söyledi. Tom veya Cathy'nin Jimmy'yi arayarak Wicklow'un ne kadar uzakta olduğunu, düğün davetinin de kaçta sona ereceğini önceden kestiremeyeceklerini söylemelerini istedi June. Lucy'nin evinde kavga çıkmış, garsonluk yapman için mi üniversite taksi-di ödüyoruz, diye bağırmıştı babası. Bundan sonra zamanının çoğunu Scarlet Feather yerine derslerine ayırmasını şart koşmuşlardı. O güne kadar aramayan kim varsa telefon etmeye kalkmıştı. Joe Feather, bu akşam benimle bir olup beni dolandıran o serseriye dövme yardım eder misin, diye sormak için Tom'u aramıştı. Lizzie de Marian'ın düğün resimlerinin geldiğini haber vermişti. Resimler harika çıkmıştı, şirkete getirmemi ister misin, diye soruyordu. James Byrne ödemeyi unuttukları bir faturayı hatırlatmak için, Neil ise Brüksel'den gelen o adamı hangi akşam eve yemeğe çağırabileceğim sormak için aramıştı. Cathy, dışarı götürsek olur mu, dedi. Bütün gün şirkette yemek pişiriyorum, bir değişiklik olur, demedi. Walter'a ve gümüş punç kâsesine değinecek zaman olmadı.

Tom diğerleriyle önden Holly'nin yerine gitti. Giderken Cathy'yi kilisenin önünde bıraktılar. Geraldine'in verdiği şapkayı takmış, yakasına da bir çiçek oturtmuştu. Kilisenin önünde, birbirini gizlice süzen iki küçük gruptan oluşan davetlilere baktı, umut

verici bir kalabalık sayılmaz, diye içinden geçirdi. Melanie'nin olmadığı gruba yanaştı, Sean Clery'nin ailesine. Baş sallayarak fısıllıyorlardı. Neşeli bir sesle kendini tanıttı, duyduğu adları aklında tutmaya çalıştı. Sonra belli etmeden geri geri ikinci gruba yaklaşımlarını

sağlayarak herkesi tanıştırmaya başladı, iki taraf karşı koysa da şapkalı bu genç kadının el sıkışmaya zorlamasını en-gelleyemiyorlardı. O sırada Sean geldi. Ailesiyle kucaklaşmadı. Yüzünü kaplayan kocaman gülümsemesiyle kiliseye girişini gördüklerini omuz silkerek belli etmişlerdi, o kadar. Hepsine birer tekme atmamak için kendini zor tutuyordu Cathy. Arkadan Stella geldi, küçük mavi şapkası ve iri gümüş küpeleriyle... Cathy, ailesi ve arkadaşlarını ağırlamak için birikimlerini harcamayı göze alan bu cömert kadını görünce boğazının düğümlendiğini hissetti.

Asık suratlı Melanie'ye baktı, tören için saçını yıkama veya hırkasını değiştirme zahmetine bile katlanmamıştı. Bugünü Stella ve Sean'un unutamayacağı bir şölen haline getireceğine yemin etti Cathy.

Holly'nin yerine vardıklarında Tom her şeyi düzenlemişti. Konuklar girer girmez tepsi tepsi şampanyalarla karşılandılar.

“Kilisedeki tören nasıl geçti ?” diye fısıldadı Tom.

“Oldukça keyifsiz. Orkestra geldi mi ?”

“Evet, ama biraz tuhaf görünüyorlar.”

“Nasıl çaldıklarını duymadın ki.”

“Evet, haklısın, belki duyacak kimse de olmayacak. Onlarla sen konuş, olur mu ? Her seferinde, tek kelime İngilizce bilemeyenlere çattım da.”

“Amma da ırkçısın, ya sen, sen onların dilini ne kadar biliyorsun?”

“Bilmem, hangi dili konuşuyorlar?” dedi Tom alaycı bir sesle.

“Hiç fikrim yok, gidip Josefla konuşayım” diye cevapladı Cathy neşeyle.

“Cathy, bir şey daha var.”

“Şimdi ne oldu?”

“Şapkanı çıkar ve önlüğünü tak. Burada çalıştığını unutma” dedi gülerek.

Josef düğün nedir biliyordu. Eskiden otelde çalıştığını söyledi.

“Bu düğüne çok özen göstermemiz gerektiğini söylersem, ne demek istediğimi anlarsınız, değil mi?”

“İlk baştaki sessizliği müzikle kapatmak zorunluluğu gibi mi ?” dedi Josef.

“Dua edin de sadece ilk başta gerek duyalım.”

Kimin geleceğini bilmedikleri için masa planı yapmaktan kaçınmışlar, büfe hazırlamışlardı. Sean'un yakınları salonun bir yanında, Stella'nınkiler salonun diğer yanındaydı. Lucy ve Con ellerinden geldiğince bol şarap dağıtmaya çalışıyorlardı. Mutfağa girdiklerinde konukların çoğunun şaraplarını içmediğini anlattılar. Sean'un kızının, diğer tarafa kendimi sarhoş

göstermektense ölürüm, dediğini bile duyan vardı. Yemekler yendi. Yarım ağızla beğendiğini söyleyenler dahi her yemekten ikinci kez almak için adeta yarışıyorlardı. Mazurkalar, polkalar ve Josef ile arkadaşlarının çaldığı her tür müzik mutluluk dolu bir gece olmadığını başarıyla gizliyordu sanki. Stella ve Sean kimse gelmeyecek diye o kadar korkmuşlardı ki gelenleri görünce yakınlarının ne kadar içerlediklerini fark etmeyecek kadar rahatladılar. Herkesin mutluluklarını paylaşmak için düğüne katıldığını düşünecek kadar iyi niyetliydi. Lucy tuvaletten döndü, nutuklar başlamadan kaçmak isteyenlerin olduğunu duymuştu. Bunu duyan Tom konukları düğün pastasına doğru yönlendirdi, Josef ve arkadaşları ise görkemli bir marş çalarak konuşmaların başlayacağını belirttiler.

Sean boğazını temizledi.

“Ben eşimi, Helen'i kaybettiğimde, Stella da kocası Michael'ı kaybettiğinde hayatımızın sonu geldi sanmıştık. Oysa karşımıza ikinci bir şans çıktı. Eskisi gibi olmayacak. Kimse Helen ile Michael'ın yerini tutamaz, kimse de tutmak istemiyor. Ama hem geçmişte kalan mutluluğumuzu hem de gelecekte beklediğimiz mutluluğu paylaşmak için gelmenize çok sevindik, size teşekkür etmek istiyoruz. Helen ile Michael'ın çocukları ve yakınları bize katılmamış olsaydı, bugünün ne Stella'nın ne de benim gözümde bir anlamı olurdu. Lütfen kadehlerimizi dostluğun ve geleceğin şerefine kaldıralım, sonra hepimiz birlikte piste, dansa kalkalım.” Konuklar homurdanarak ayaklanıp kadeh kaldırdılar. Josef tatlı bir vals çalmaya başladı, abartılı hareketlerle konukları piste çağırıyordu. Sean Stella'yı dansa kaldırdı. Davetlilerin alkışlayarak ve gülümseyerek birbirlerine bakışmalarını gerektiren bir andı. Kimse dansa kalkmadı. Pist boş kaldı. Stella etrafındakileri yüreklendirmeye çalışıyordu.

“Onlara sakın yalvarmayın. Lütfen yalvarmayın” dedi Cathy. Ne kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti. “Önlüğünü çıkar” diye emretti Tom.

Bir yandan da beyaz gömleğinin üstüne giydiği Scarlet Feather kazağını çıkarıyordu. Sonra Cathy'yi piste sürükledi. Josef ve ar-

kadaşları “Tennessee Waltz”a benzer bir parça çalıyorlardı, sonra “Sailing Along On Moonlight Bay”e döndüler. Cathy ilk kez Tom'la dans ediyordu. Ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu. Başu Tom'un omzuna bile gelmiyordu. Neü'le dans ettiklerinde aynı boydaydılar. Tom sabun kokuyordu.

“Korkudan bakamıyorum, bizden başka dansa kalkan var mı?” diye sordu Tom'un göğsüne doğru.

“Con ile Lucy var, bana kalırsa eş değiştirmenin zamanı.” Bir anda Cathy'yi bıraktı, emin adımlarla Melanie O'Brien'a döndü, “Haydi, Melanie... bana söz vermiştin” diye sesleniyordu.

Melanie yerinden kalktı, Tom'un elini tuttu. Cathy ise Sean'un akrabaları arasından kırmızı suratlı birini çekip dansa kaldırdı, June da Stella'nın oğlunu. Con ile Lucy de ayrılarak başkalannı piste çektiler. Kimsenin karşı çıkamayacağı kadar kararlıydı hepsi. Yavaşça bir değişiklik oldu. Hemen değil, yavaş yavaş. Davetliler dans ediyorlardı. Tom gelini kaldırdı. Stella gülümseyerek yüzüne bakıyordu.

“Hiçbir zaman yeterince teşekkür edemeyeceğim” dedi. “İnsanın kızı veya oğlu olsa böylesine yakınlık gösteremez. Ben de ikinizin çocuklarınız bakımından böyle şanslı olmanızı temenni ediyorum.” Bir yandan kırmızı suratlı adamla neşe içinde dans eden Cathy'ye bakıyordu. Herkes gibi o da Tom ile Cathy'nin birlikte olduklarını sanmıştı.

“Cathy bir avukatla evli, ben... ben ise hâlâ aramaktayım.”

“Harika birini bulmanı gönülden temenni ediyorum.”

“Evet, umarım sizin kadar mutlu olurum, evlenmeye karar verdiğimde, bugünü hatırlayacağım, şimdi sizi Sean'a götüreceğim, ben de işimin başına döneceğim.”

Pastayı dağıtıyor, bardakları dolduruyordu. Birden misafirlerin sadece dans etmekle kalmayıp aralarında konuşmaya başladıklarını fark etti. Bu düğüne hiçbir zaman yılın daveti denemese de gelin ile damadın yalnız başlarına dansa kalktıkları an ortalığı kaplayan buz gibi hava ve ölüm sessizliği yok olmuştu en azından. İçini çekti, rahatladığını hissetti. Bu andan itibaren giden olursa önemli değil, diye düşündü. Kimse gitmeye kalkmadı. Josef ile grubu anlaştıkları süreden fazla çaldıkları için bir saat ek ücret ödemeye karar verdiler. Kimseyi rahatsız etmeden etrafı toplamaya, kirli peçeteleri, gereksiz çatal bıçakları, kullanılmayan bardakları usulca mutfağa götürüyorlardı. Bir süre sonra konuklar veda etmeye başladı. Tom ise kamyoneti mutfağa yanaştırmak istedi. Motor çalışmıyordu, iterek çalıştırmak için uğraştı-

lar, ama başaramadılar. En yakın tamircinin nerede olduğunu sordular. Çok uzaktaydı. Tom hemen karar verdi. Josef ve arkadaşları June'u bırakacaklardı.

“Hayatımın bütün doğum günlerine bedel” dedi June sevinç içinde. “Beni evime bir orkestra götürüyor!”

Con ise Lucy'yi motosikletinin arkasına alacaktı. Bu fikir Lucy'nin hoşuna gitmemişti. Miss Holly kapıda duruyor, veda edenleri izliyordu. Bir yandan da pınl pırl temiz mutfağa bakarak hayranlığını dile getiriyor, otelin buzdolabına bıraktıkları üstü örtülü yemekler için teşekkür ediyordu. Gelin ile damadın kamyonetin başına gelenlerden haberdar olmamasına özen gösterdi Tom. Oturup mutfakta birer kadeh şarap içmeye koyuldular. Gerçekten hak etmişlerdi şarabı.

“İkiniz bütün catering şirketlerine örnek olacak kadar mükemmelsiniz” dedi Miss Holly. “İleride başka bir düğün teklifi gelirse ne kadar sevineceğimi bilemezsiniz.”

“Bizi böyle övmeyin Miss Holly” dedi Tom. “Kamyonet çalışmıyor. Geceyi burada geçirmek zorundayız. Çok özür dilerim. Böyle bir şey ilk kez başımıza geliyor.”

“Hiç üzülmeyin. En iyi yerdesiniz. Boş odamız çok. Lobideki askılıktan anahtarları almanız yeter.”

Holly'nin otelinin bir özelliği de rengârenk püsküllü anahtarların asılı olduğu eski moda bir askılıktı.

“Siz de son bir içki içmek üzere bize katılır mısınız Miss Holly?”

“Çok teşekkür ederim, ama hayır. Zaten yeterince heyecanlandım, yatmam daha doğru olur. Siz istediğiniz kadar oturun, rahatlamaya ihtiyacınız var.” Sonra odasına çıktı.

Tom ve Cathy Holly'nin mutfağında oturmuş konuşuyorlardı. İkinci şarabı da açtılar. Düğün davetleri yapmak için burası gibi bir yere sahip olmadan işi büyütemeyeceklerine karar verdiler. Yapraklar dökülmeden Ricky'den bol bol resim çekmesini istemeliydiler. Şirkette çarşamba günleri yemek kursu açmaktan söz ettiler. Tom ertesi sabah Hayvards'ı arayarak böyle durumlar için dondurduğu ekmeklerden çıkarmalarını isteyecekti. Böyle bir sistem kurmak çok akıllıcaydı. Cathy cep telefonunu çıkardı, “Neil'i aramalıyım” dedi. Tom rahatsız

etmemek için kalkar gibi yaptı, ama Cathy eliyle oturmasını işaret etti. Karşısına çıkan te-
lesekreter oldu.

“Neil, inanmayacaksın ama kamyonet bozuldu, bu yüzden geceyi Holly'de geçireceğim.
Yarın kaçta tamir edileceğini bilmiyo-

rum, ama sabah ararım. İyisin umarım, sen de iyice geç kalmışsın. Toplantı uzun sürmüş
olmalı. Unutmadan, düğün çok iyi geçti. Seni seviyorum. İyi geceler.”

“İkiniz de birbirinize bağımlı değilsiniz” dedi Tom, böylesine farklı hayatlar yaşadıkları için
hayranlık duyuyordu.

“Evet, genelde çok iyi yürüyor, ama son zamanlarda biraz sorunlarımız oldu. Birlikte tatile
gitmek istiyor.” “Gitsene.”

“Kesinlikle gitmeyeceğim. Biraz önce ne konuştuk ? Önümüzde o kadar yoğun bir devre
varken. Ben senin birkaç gün tatile çıkmanı istiyorum, ama uzun bir seyahate çıkacağını
söylersen çok üzülürüm.”

“Seni üzmeye hiç niyetim yok” dedi Tom gülümseyerek. “Birer bardak daha içelim Tom.”

“Tabii, yarın baş ağrısından kurtulamayacağız, ama neden olmasın?”

“Yukarıya, yanımıza alalım.”

Püsküllü anahtarlardan birini alıp çocuklar gibi kıkırdayarak yatak odasını açtılar. Cathy
ayakkabılarını fırlattı, iki yataktan birine uzanarak Tom'a baktı.

“Bütün konuştuklarımızı bir deftere yazmalıyız. Yarın hiçbir şey hatırlamayacağız” dedi.

“Neyi yazmalıyız?” dedi Tom yatağın kenarına oturup şarap doldururken. “Sakin dökme
Cathy... iyice sarhoşsun.”

“Evet, senin tam tersin. Hâlâ aklın başında. Çarşamba kurslarını, derin dondurucuyu, ne
konuştuksa onları yaz.”

Bardağı yere bıraktı, bir anda uykuya daldı. İki yaşında bir çocuk veya yeni doğmuş bir
köpek yavrusu gibiydi. Bir saniye önce defterler hakkında konuşurken bir saniye sonra derin
bir uykuya dalmıştı. Tom üstünü örttü. Aşağıya inip ikinci bir anahtarla başka bir odada
yatmayı düşündü. Önlerinde en fazla dört saat vardı. Diğer yatağa uzandı. Birkaç dakika sonra
o da derin bir uykuya dalmıştı.

Walter Mitchell uyuyamıyordu. O salak ikizler Cathy Scarlet'i arayarak şirketten çalınan
malların yarısı bahçedeki kulübede diye haber vermişlerdi. İnanamıyorum, diye düşündü.
Maud'u kulübede aranırken yakalamıştı. Cathy'nin kulübede başka işe yarayacak bir şey olup
olmadığını araştırmak için bu akşam düğünden sonra geleceğini söylemişti. Zavallı Cathy ve
Tom, demişti, başlarına Öyle korkunç bir şey geldi ki soyguncular şirketlerine

girdiler, her tarafı yakıp yıktılar.

“Size hiçbir zaman kulübeme girmeyeceksiniz diye tembih etmemiş miydim? Ama öyle
yalancısınız ki. Sizi kimsenin neden istemediği anlaşılıyor!”

“Bizi isteyenler var” dedi Simon.

“Bir tane say.”

“Muttie var. Sonra karısı. İki eder” dedi Simon.

“Yanlarına uğramanızı bile istemiyorlar” dedi Walter.

“İstiyorlar, Cathy söyledi. Otobüs parası için beşlik bile gönderdi Muttie, ama para elimize geçmedi” dedi Maud. Onuru kırılmıştı. “Hem doğum günümüzde bizi yarışlara götüreceksin.”

“Cathy'ye benim kulübemde araştırma yaptığınızı söylediniz mi?”

“Ona kulübede hazinesinden çalınan punç kâsesine benzer bir şey olduğunu söyledim.”

Walter bembeyaz oldu. “O ne dedi? Seni döve döve öldürmeden bana onun ne dediğini söyle, seni yarım akıllı piç kurusu seni.”

Maud korkudan titriyordu. “Hiç. Hiçbir şey söylemedi Walter. Sadece çok işi olduğunu, düğünden sonra uğrayacağım söyledi, o kadar.”

“Derhal odanıza” diye emretti.

“Ne yapacaksın ?” diye sordu Maud.

“Bu evi terk edeceğim. İkinizi de görmek istemiyorum. Sizin gibi yalancı, ortalığı karıştıran, her şeye burnunu sokan çocukları görmek istemiyorum. Kimsenin sizi yanına almak istemeyişi boşuna değil.”

“Ama...”

Hiç beklemediler. Odasına gidip bavul hazırladığını, sonra bahçeye çıktığını gördüler. Pencereden kulübeden çıkardığı eşyaları siyah torbalara doldurduğunu sonra hepsini çağırdığı taksiye yüklediğini fark ettiler. Gerçekten gidiyordu. Babaları telefon etti. Barty'yle buluştuğunu söyledi. Eve ya çok geç ya da sabah erkenden gelecekti. Etrafı paniğe vermeyin, diye tembih etti.

“Yarın geleceksin ama, değil mi?” diye sordu Simon emin olmak için.

“Hayatımda senin kadar yorucu bir çocuk görmedim” dedi Kenneth Mitchell telefonu suratına kapatmadan.

“Walter haklı” dedi Simon. “Kimse bizi istemiyor. Hiç kimse.” Kenneth Mitchell ertesi sabah gün doğarken eve döndü. Barty'nin kulübünde birkaç saat koltukta uyuklamış, kendine gelmişti. Mutfakta bir not buldu. “Evi terk ediyoruz. Allahımsar-

ladık. Maud ve Simon.”

Jock'u aradı. Sabahın yedisinde uyandırılmaktan hiç memnun olmadığı belliydi.

“Neil ve Cathy'yle konuş. Ne yapılması gerektiğini onlar bilirler” dedi telefonu kapatmadan.

Neil kendisine anlatılan karışık hikâyeyi rahatsız bir ifadeyle dinliyordu.

“Sara'ya haber vermen gerekmez mi?”

“Önce ailemle görüşeyim dedim.”

“Tamam. Ben Cathy'yi ararım. Walter'ın hiçbir şeyden haberi yok mu?”

“Walter da evde yok sanırım” dedi Kenneth Mitchell.

Holly'nin otelinde Betty nöbetçiydi. Gençlerin her yeri nasıl temiz bıraktıklarını öve öve bitiremiyordu. Üstelik buzdolabında harika yemekler de vardı. Telefon çaldı. Holly'nin oteli için çok erkendi. Yakışıklı Neil Mitchell'dı arayan. Karısıyla konuşmak istiyordu. Kamyonet bozulmuş, eve gelememişti.

“Ben de o kocaman kamyonetin neden kapıda durduğunu anlamadım. Bir dakika bekler misiniz Mr. Mitchell. Dokuz numaralı odada olmalı. Sizi bağlıyorum.”

Neil bekledi. Birazdan, “Alo” diyen bir ses duydu. Tom'un sesiydi.

“Alo?” dedi Neil. Şaşırmişti. “Dokuz numaralı oda mı?”

“Evet. Dokuz numara. Kimsiniz?” Tom'un başı çok şiddetli ağrıyordu. Uyuyakalmıştı. Bir saat önce uyanmalıydı. Bir tamirci bulmalı, arabayı tamir etmeli, Dublin'e dönmeliydi. Böyle canını sıkkan kim olabilirdi?

“Cathy'yi arıyorum” dedi karşısındaki ses.

Arayan Neil'di. Tom bir anda uyandı. “Aman Tanrım Neil, dün gece büyük bir talihsizlik oldu, kamyonetin motoru çalışmadı.” Bir taraftan da yandaki yatakta yatan Cathy'yi dürtüyor, uyandırmaya çalışıyordu.

“Evet, biliyorum. Cathy mesaj bırakmış. Cathy nerede ? Onun odasını bağlamalarını istemiştim.”

“O mu? Aşağıda kamyonete eşyaları yerleştirmeye çalışıyor. Ben de tam şu sırada odasına geldim. Cep telefonunu unutmuş da... sanırım seni aramak istiyordu.”

“Önce cep telefonunu denedim, ama kapalıydı.”

“Yok, değil. Belki de şarjı bitmiştir. Neyse, seni doğru dürüst

bir telefonda aramasını söylerim, yani otel telefonundan.” Zaman kazanmak istiyordu. O arada Cathy kalkmış, üstünü başını düzeltmiş, nerede olduğunu fark etmişti.

“Olmaz... önemli bir şey var, bekleyeyim mi yoksa beni tekrar resepsiyona mı bağlarsın ?”

“Olmaz” diye bağırdı Tom. “Hayır Neil, bekle. Merdivenlerden çıktığını duyuyorum. Cathy, Cathy” diye seslendi yüksek sesle. “Telefonun odandaymış, ama şarjı bitmiş. Neil oteli aramış, gel de onunla konuş.”

Cathy tahmininden daha çabuk olanları kavradı. “Özür dilerim Neil, merdivenlerden koşarak çıktım, nefes nefeseyim. Bir şey mi var?”

Neil olanları anlattı. “Ben şehir dışında ve arabasızım. Sara'ya haber veremez misin ?”

“Ya annen ve baban ?”

“St. Jarlath's Crescent'a gitmiş olsalar birimize haber verirlerdi. Yine de istersen onları ara Neil.”

“Tabii her zamanki gibi Walter'dan da haber yok. insanın ihtiyacı olduğunda ortadan yok olur.”

“Neil! Neil, sana anlatmaya vakit bulamadım. Şirketi soyan hırsızlardan biri Walter'dı sanırım. Maud bahçedeki kulübede bir şey bulmuş. O kulübeyi aramalısınız. Orada gizlediği bazı mallar olabilir. Telefonumu şarj ettikten sonra haber var mı diye birazdan seni ararım.” Telefonu kapattı. Birbirlerine baktılar.

“Hızlı düşündün” dedi Cathy.

“Aynı hızla anladın” dedi Tom genç kadını övercesine.

“Ashında hiç gerek yoktu, olanları tüm açıklığıyla anlatabilirdik. Neil anlardı.”

“Biliyorum, ama bu daha kolay bir yoldu.”

“Haklısın. Açıklama yapmaya gerek kalmadı. Aman Tanrım, kendimi ne kadar kötü hissediyorum” dedi Cathy. Banyoya gitti. İçeriden, “Görüntüm tahmin ettiğimden de beter” diye seslendi aynaya bakınca.

“Çocuklara ne olmuş ?” diye merak etti Tom.

“Kaçmışlar. Üç yüz altmış beş günün içinden bugünü seçerek kaçmışlar.”

Oysa gün daha yeni başlıyordu. Toparlanıp kendilerine çekidüzen vermek için yüzlerini yıkayıp kapıyı açtıklarında karşılarında, elinde on iki numaralı odada kalan gelin ile damada götürdüğü kahvaltıyla Betty'yi buldular. Bir ay önce Cathy'yi kocasına hamile olduğunu söylerken duymuştu Betty, bu sabah şok geçir-

di. Miss Holly de soğuk davranıyordu. Aynı odada kaldıklarını ona duyurdukları açıktı.

Tamircilerle anlaşmaya çalışarak geçen ve hiç bitmeyecek gibi gelen bir sabahtı. Sonunda bozuk yer adlandırıldı, gereken parça getirildi. Cathy Neil'e telefon etti. Hukuk kütüphanesindeydi.

“Bir haber yok. Sara çok merak ediyor. Onu arayabilir misin ? Walter hakkında konuşmak istiyor galiba.”

“Annemin ve babamın haberi var mı ?” dedi Cathy.

“St. Jarlath's Crescent'ta oturan herkes seferber olmuş, ellerinde sopalar çalılıkları ve kanalı arıyorlar.”

“İnanmıyorum, gerçekten mi ?”

“Hayır tam olarak değil, ama neredeyse. Sen iyi misin Cathy? Sesin tuhaf.”

“Yapmam gereken o kadar çok şey var ki.”

“Hayatımızı kendimiz seçiyoruz Cathy. Sana tatile çıkmayı teklif eden bendim.”

“O konuyu tartıştık.”

“Hayır, sadece biraz değindik o kadar.”

“Seni daha sonra ararım Neil.”

Dublin'e öğleüstü vardılar. Ne June'un orkestrayla dönerken ne kadar eğlendiğini dinleyecek halleri vardı, ne Lucy'nin bir erkeğin arkasında eve geldiği için evde çıkan kavgayı, ne James Byrne'ün son isteğini duymak istiyorlardı; ne Kanada'dan aldığı bir mektup hakkında söylenen Hannah'yı, ne Geraldine'i kızdırmak için bir kokteyl vermek isteyen Peter Murphy'yi, ne Freddie Flynn'in son günlerde satın aldığı villayı, ne de Shay ile Molly Hayes'in Cadılar Bayramı'nı nasıl kutlamak istediklerini, hiçbirini bilmek istemiyorlardı. Yine de hepsini dinlemek, isteklerini yerine getirmek zorundaydılar. İş, işti. Sonunda akşam oldu. İki telefon birden çalınca irkildiler. Cathy kocaman, bitkin gözlerle Tom'un yüzüne baktı.

“Bu telefonlar duymak istemediğimiz bazı haberler getiriyor gibi bir his var içimde” dedi ve yanındaki ahizeyi kaldırdı.

“Sakın yüzüme kapatma Cathy. Lütfen. Ben Marcella. Lütfen Tom'u benimle konuşmaya razı et, lütfen.”

Tom ise yanındaki telefonu açınca karşısında Sara'yı buldu. Her şey artık polisin elinde, diyordu. Maud ile Simon'ın geceyi dışarıda geçirdiklerini varsayıyorlar, ikinci geceyi de sokakta geçirmelerinden korkuyorlardı. Herkes çok endişeliydi.

Onuncu bölüm

Ekim

Simon ve Maud, Muttie ile karısı Lizzie'ye telefon etmekte kararsızdılar. Söylendiği gibi beş pound gönderdikleri doğrusa diğerleri gibi bize düşman olamazlar, diyorlardı. Telefona cevap veren Lizzie'ydi. Muttie'nin nerede olduğunu söylemekten kaçınır gibiydi. Bir iki günlüğüne gitti, diyordu. Çocuklar şaşırmişti. Muttie hiçbir zaman bir yere gitmezdi ki. Ya doğum günleri için hazırladığı sürpriz ?

“Yoksa bizimle konuşmak mı istemiyor?” diye sordu Maud.

“Ne tuhaf şeyler söylüyorsun yavrum. Neden istemesin?” dedi Lizzie. Yanıtı bir yandan içlerini rahatlatırsa da, ne evet ne de hayır demişti Lizzie.

Simon beş pound için teşekkür etti. “Çok düşünceli ve nazik bir davranış, o kadar ihtiyacımız vardı ki” dedi.

Lizzie, “Yanılmış olmalısınız, bizi başkasıyla karıştırdınız” dedi. Muttie de, kendisi de beş pound göndermemişlerdi. Paranın postada kaybolduğunu, Cathy'nin de çantasından bir beşlik çıkartarak verdiğini anlattılar.

“Bir yanlışlık olmalı.”

“Özür dilerim Lizzie” dedi Simon nazik bir sesle. “Muttie'nin ne zaman döneceğini biliyor musun ?”

Bir şey saklıyor gibiydi. “Bilmem. Bence bir iki günden önce dönmez.”

“Yalan söylüyor” dedi Maud daha sonra.

“Muttie hiçbir yere gitmez ki.”

“Evet, at yarışlarının dışında.”

Muttie Scaiet geceyi hastanede geçirmişti. Gencecik doktorlar cinsel organlarını, Muttie'nin hiç bilmediği aletlerle muayene etmişlerdi. Hastalığının herkesten gizlenmesini şart koşmuştu

Muttie. Konuya değinmek yasaktı. Lizzie'ye emir vermişti; “İş seyahatine çıktı” diyecekti. Eve döndüğünde ortalığı karmakarışık buldu. İkizler evden kaçmıştı. Sosyal hizmetler görevlisi Sara deliye dönmüş, Lizzie'yi sorguya çekiyordu. Zavallı Lizzie de aralarında geçen telefon konuşmasını kelimesi kelimesine hatırlamak için uğraşıyordu.

“Böyle bir düşünceleri olduğunu bilmiyordum. Nereden bilebilirdim ? Ne zaman sorsak iyiyiz diyorlardı. Ben de bizden bıktılar sanmıştım. Sesleri üzgün değildi. Canlarının sıkıldığını belirten bir şey sezmedim. Eskisi gibi saçmaladılar, hiç göndermediğimiz bir beşlik için teşekkür ettiler.”

Uzun, sonsuz bir gündü. Olayların tekrar tekrar üstünden geçildi, köpek kulübesinde buldukları “Hooves'u da götürüyoruz” diyen not bin kez okundu. Aslında ne kadar iç karartıcı bir mektuptu. Nereye gittiklerine dair en ufak bir ipucu içermiyordu. Gidebilecekleri her yer araştırıldı. Okul arkadaşlarından hiçbir bilgi alamadılar. Kenneth kendini toparlamaya çalıştı, ama her cümlesi The Beeches'taki yaşamdan ne kadar habersiz olduğunu gözler önüne seriyordu. Walter ortada yoktu. İşe de gitmediğine göre ikizlerin onunla olma ihtimali vardı. Evdeki yoğun hareketlilikten ürken Kay birden ayrılmıştı. “Hayır” dedi, “Walter bir sürü siyah torbayı taksiye yükleyerek, onlardan önce gitti. Kimsenin gözünde güvenilir bir şahit olmadığından söylediklerini ciddiye alan yoktu. Polise Maud ile Simon'm resmen kaybolduğunu haber verdiklerinde Muttie'nin iş arkadaşları çoktan yardıma koşmuşlardı. Çocuklar, Lizzie yattıktan sonra yani saat ondan sonra St. Jarlath's Crescent'a gelmiş olmalıydılar. Çocukları tanıyan bütün komşular aramaya başlamıştı. Telefon çaldığında tüm St. Jarlath's Crescent yerinden sıçradı. Arayan Cathy'ydi. Yoldaydı, geliyordu. Muttie ilk kez biraz rahatladığını hissetti. Cathy her şeyi halleder, dedi içinden.

“Oraya gitmek zorundayım” dedi Cathy.

“Hemen git. Kamyoneti al.”

“Marcella'yı arar mısın ?” dedi doğal bir sesle.

“Ne?” Şaşırdığı belliydi Tom'un.

“Numarasını buraya yazdım. Aramam bekliyor.”

“Teşekkür ederim ama almayayım.”

“Ağlıyordu Tom. Elimden geleni yaparım diye söz verdim.”

“Yaptın da” dedi soğuk bir sesle.

“Bir telefon kulübesinde aramanı beklemesine gönlüm razı değil” dedi Cathy yalvarırcasına.

“Teşekkür ederim Cathy. Şimdi şu anahtarını al ve üzülme kes. Göreceksin o iki yumurcak birazdan çıkıp gelecek. İnanılmaz bir şeyler anlatarak...”

“Londra'da sokağın ortasında Tom. Bu kadar kötü bir davranışı hak etmiyor.”

Sırtını döndü genç adam. Cathy numarayı çevirdi.

“Tom!” Marcella'nın sesindeki heyecan can acıtıcıydı.

“Hayır Marcella. Özür dilerim, yine benim, Cathy. Söyledim ona, ama aramayacak. Hayır, nedenini bilmiyorum. Sadece senin orada ayakta beklemeni istemedim.”

Bir sessizlik. “Neden bir kez bile konuşmayı reddediyor?” diye hıçkırmaya başladı Marcella.

“Çok, çok üzgünüm” dedi Cathy. Sonra Tom'un yüzüne bakmadan şirketten çıkıp gitti.

“Hepsi benim kabahatim. Zavallı Maud'a o kadar sabırsız davrandım ki.” Mutfakta, masa basındaydılar. Cathy hıçkırıyordu. “Durmadan, 'Hadi Maud, söyleyeceğin başka bir şey yoksa Maud...' diyordum.” Hepsi şaşkındı. Onların tanıdığı Cathy hiç böyle davranmazdı. İzzie, Geraldine, Muttie ve Sara bakiştılar. “İşin kötüsü öylesine iyi davranıyordu ki... Kulübede bulduğu punç kâsesini bana vermeye uğraşıyordu. O pislik kardeşinin çaldığından habersiz...”

“Simon mı ?” diye sordu Muttie. İyice şaşkındı.

“Hayır Walter. Anladığım kadarıyla kulübesi şirketten çalınmış eşyalarla doluymuş.”

Sara başını kaldırdı. “Sizi soyanın Walter olduğunu mu düşünüyorsun ?”

“Evet, o olmalı. Belki çocukların kaçıyla da ilgilidir” dedi Cathy.

“Polise haber verdiniz mi ?”

“Hayır, dün ya da bir önceki gün duydum ve şehir dışındaki düğünde de üşüttüğüm için...”

Sara bu durumu acayip bulmuştu. “Peki eminsen, Neil'e söyle-mişsindir, değil mi?”

Cathy onaylanmadığını fark etmezmiş gibi davrandı. “Walter'ın The Beeches'ı terk ettiğini mi söylediniz ?” diye sordu.

“Evet. Annesi taksi çağırdığını söylüyor. Sonra gitmiş... bir sürü torbayla” Sara'nın inanmadığı belliydi.

Birden Cathy'yle bakiştılar. İkiŝi aynı anda olanları anlamıştı. Sara polisi aramak için cep telefonuna sarıldı.

I

Kenneth ile Kay, The Beeches'ta polislerin gelmesini bekliyorlardı. Çocuklardan haber yoktu. Polisler, bahçedeki kulübeyi ve Mr. Walter Mitchell'in yatak odasını görmek istiyorlardı. Ms. Scarlet'in de birazdan geleceğini söylediler.

“O ne istiyor?” dedi Kenneth.

“İkizlerin dün akşam köpeği aldıkları evin kızı.”

“Onların köpeği yoktu ki” dedi Kay.

“Onlar var zannediyorlar efendim. Ms. Scarlet aynı zamanda yeğeninize evli, yani akraba sayılır. Sanıyorum kocası da buraya gelmek üzere.”

“Öff” dedi Kenneth.

“Mr. Neil Mitchell hukuk adamı efendim. Evi aramamızda bir sakınca görüyorsanız lütfen bunu şimdi bize bildirin.”

“Sakınca var dersem ne yaparsınız ?”

“Arama emri getiririz efendim” dedi genç polis memuru.

“Eşyalarımızı o çaldı demiyorum, sadece çok tuhaf bir rastlantı diyorum.” Cathy ile Neil The Beeches yolundaydılar.

“Çok dikkatli olmalıyız, büyük suçlamalardan kaçınmalıyız” diye uyardı Neil. “Babam bürodaki bilgisayarını da yürüttüğünü söyledi. Üstelik bugün işe de gelmemiş. Kısacası haklısın galiba, yine de...”

“Alkolik yengen de bir sürü siyah torbayı dün gece taksiye yükleyip gittiğini söylüyor.”

“Biliyorum. Eğer gerçekten soygunu yapan oysa bu sefer acımak yok Cathy. Anlaştık mı ?”

“Sana inanmıyorum. Sonunda toplumun kurbanı olduğunu, yardım etmemiz gerektiğini söyleyeceğinden eminim.”

“Sana ne yaptım hayatım ? Neden benimle kavga etmeye çalışyorsun ?” Neil haksızlığa uğramış gibiydi.

“Bilmiyorum Neil. Gerçekten bilmiyorum. Walter'ı öldürmek istiyorum, kendimi de. Biraz daha iyi davransaydım, o iki akılsız kaçmayacaklardı.”

“Fazla çalışyorsun. Zamanın yoktu.”

“Hayır Neil, doğru değil. Onlara zaman ayırmak istemedim. Aynı şey değil.”

“Sana bir sürprizim var. Şimdi söylemeyecektim, ama fikir değiştirdim. Şimdi duymak belki sana iyi gelir.”

“Sürpriz mi dedin?” Tetikteydi.

“Çok yoruldu sevgilim. Tom'la da konuştum. Sensiz işi idare edebileceğini söyledi. İkimiz için bir haftalık Fas seyahati ayarla-

dım. Rezervasyonları da yaptım.”

Cathy'nin sevineceğini umuyordu, ancak hayal kırıklığına uğradı. “Çok düşüncelisin Neil, ama hayır, gidemem.”

“Rezervasyonları yaptırdım ama!”

“O çocukların dışında hiçbir şey düşünmüyorum. Ayrıca canım hiçbir yere gitmek istemiyor. İşimiz çok yoğun.”

“Ama Tom diyor ki...”

“Tom çok iyi bir insan. Başkalarının duymak istediği sözleri söylemekte usta.” Sonra aklına Marcella ve telefonda duyduğu hıçkırıklar geldi ve “Yani çoğu zaman” diye ekledi. “Bu konuyu daha sonra konuşsak olur mu Neil ?”

“Zaman ayırabildiğin bir gün” dedi Neil, alınmıştı.

“Şu sırada konuşmayalım, demek istiyorum. Çocukların başına neler gelebileceğim düşündükçe delirecek gibi oluyorum.”

“Hiç vaktin olmuyor Cathy. Son zamanlarda seninle konuşmak imkânsız. Herhangi bir konuşma yöntemi bulmak da imkânsız.”

“Anlamadım, ne demek istiyorsun ?”

Yüzünde sert bir ifade belirdi genç adamın.

“Çocuğunu düşürmekten söz etsem yanlış bir konuya değinmiş, seni üzmüş oluyorum, o konuyu açmazsam bu sefer her şeyi unutan, katı yürekli ve duygusuz biri olmakla suçlanıyorum.”

“Hiç de değil.”

“Bana göre öyle. Biraz huzura kavuşmak için tatile gidelim desem...”

“Fas'ta huzur yürüyüşüne çıkarak bana Afrika'yı sevdireceğini sanıyorsan...”

“Sus Cathy, yeter artık. Seni memnun etmek imkânsız. Sana Man Adası'na gidelim desem, yine karşı çıkacak bir neden bulursun.” Yüzünde ilk kez gördüğü bir ifade vardı. Çok hiddetlenmişti.

Cathy tane tane konuşmaya gayret etti. “Şimdiki gibi bana rezervasyonları yaptırdığını haber vermeni değil, önceden konuşup birlikte karar vererek tatile gitmeyi tercih ederim.”

“Üzme kendim. Şu sırada önceliklerim arasında seninle tatile gitmek yok Cathy.”

Hiç konuşmadan The Beeches'a yaklaştılar.

Punç kâsesi yok olmuştu. Polisler kulübeyi aradılar, Cathy'ye göstermek istedikleri eşyalar vardı. İlk bakışta kendilerine ait bir şey yok sandı Cathy. Sonra bir servis kaşığı ile keten bir örtü gözüne ilişti.

“Servis kaşıklarını Neil'in ailesi geçen Noel'de hediye etmişti.

Örtüde çamaşırhanenin bize verdiği numara var.”

Neil ciddi bir ifadeyle onayladı. Polisler de ikna olmuşlardı. Walter'ı yakalayınca tutuklayacaklardı.

Neil'in babası şirketten bir bilgisayar eksildiğini resmen bildirdi. “Yeğenim olması önemli değil, bu sefer işi sonuna kadar götürmeye hazırız” diye ekledi.

“Çocukları alıp götürmesinin nedeni ne olabilir efendim ? Aklınıza bir şey geliyor mu ?” Polisler çocukların anne ve babalarıyla konuşmanın hiçbir sonuç vermeyeceğini çoktan kabul etmişlerdi. Mantıklı konuşan, söylenenleri anlayan, normal bir insan gibi görünen Jock Mitchell'a çok daha fazla ümit bağlamışlardı. Dokuz yaşında iki çocuğun bir not yazarak evden kaybolmasının ne anlama geldiğini anlıyordu.

“Hiçbir neden bulamıyorum” dedi Jock Mitchell. “Walter ikizlerden hiç söz etmezdi. Çocuklar hakkında bir şey soracak olsam hiç haberi yokmuş gibi muğlak cevaplar verirdi.”

“Burada olduklarının bile farkında değildi” diye araya girdi Cathy. “Onları yanına almadığından eminim. Bana kalırsa yaptıkları meydana çıktığı için tek başına tüydü.”

“Hepsinin aynı günde yok olması rastlantıya benzemiyor ama” dedi Neil.

“Neil, sen onunla hiç konuşmazdın ki... Yemin ederim, hayatında o çocukların hiç yeri yoktu. Ne onlan kaçırdı ne de rehin aldı. Bundan eminim.”

“Şimdi bırakalım da...” diye araya girdi Kenneth, bu tür konuşmalara gerek yokmuş gibi. Herkes dönüp baktı. Ne diyeceğini merak ediyorlardı. Oysa söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. “Affedersiniz” dedi sonunda.

“Hâlâ birimizi arayabilirler” dedi Jock umutla.

“Ama kimi ?” diye sordu Cathy. “Beni asıl üzen de o. Teker teker hepimizi aradılar, ama hiçbirimiz onları dinlemedik...”

“Kim bilir neredeler?” dedi ağlamaklı bir sesle Muttie.

Geraldine, “Dokuz yaşında iki çocuk ve bir köpek... Kim görse şüphelenir, sorgular. Gözden kaçamazlar. Görürsün polis kısa bir sürede bulur onlan” diye teselli etmeye çalışıyordu Muttie'yi.

“Hayır, polisin nerede olabileceklerine dair hiç fikri yok. Bize, nereye gitmiş olabilirler, kiminle görüşürler diye sorup duruyorlar. Onlan The Beeches'a götüreceklerine neden bize bırakmadılar?”

“Gitmeleri gerekiyordu” dedi Lizzie. İnanıyordu buna.

“Gittiler de ne iyi oldu, değil mi?” dedi Muttie alay eder gibi. “O kadar iyi oldu ki sonunda kaçmak zorunda kaldılar. Geceyansı buraya gelip Hooves'u alıp Tanrı bilir nereye gittiler.”

“Marian'ın düğünündeki hallerini hatırlıyor musun ? Ne kadar gururluydular” dedi Lizzie.

“Ya konuşmaları?” Muttie bir yandan da burnunu siliyordu.

“Saçmalama Muttie. Ölmüşlerin arkasından ağlar gibisin” dedi Geraldine. “Gerçekten Lizzie sen de kendine gel, toparlan. O ikisi kendilerini koruyacak kadar güçlüler, merak etme.”

“Hayır değiller, onlar hâlâ ufacık birer bebek” dedi Lizzie.

“Şu anda nerede olduklarımı bilmiyorum, ama korku ve dehşet içinde olduklarından eminim” dedi Muttie.

Tom huzursuzdu. Aklı karışmıştı. Marcella'nın Londra sokaklarında, bir telefon kulübesinde ağlamasını unutamıyordu. Onunla konuşmamakta haklıydı; aynı sözlerin tekrarından başka söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. Keşke aramasaydı, dedi içinden. Umutsuz olmalı, özellikle de Cathy'ye yalvarması için... Marcella özgüvenli görünmeye çok önem verirdi. Telefonu ben açsaydım ne yapardım, diye kendini sorguluyordu. Belki de her zamanki ses tonuyla, değişmesi imkânsız bir konuda tartışmak beni ancak üzer, demekle yetinirdi. O zaman Marcella da telefon kulübesinde ağlamaktan vazgeçerdi. Marcella'nın ağlayan görüntüsü aklından çıkmıyor, başka şeye odaklanmasını engelliyordu. Annesi ile babasına gitmeye karar verdi. JT ve Maura Feather mutfak masasının başında Joe'yla üç kişilik briç oynuyorlardı. Joe perişan görünüyordu. Sol gözü kapanmış, dudakları şişmiş, yarısı tıraşlı başında dikiş izleri görünüyordu.

“Aman Tanrım!” dedi Tom.

“Ne feci değil mi ?” dedi Maura Feather. “Zavallı Joe geri geri giderken duvara toslamış. Tanrı korumuş, yoksa başına daha kötü bir şeyler gelebilirdi.”

Tom ağabeyinin yüzüne baktı. Geri geri giderken duvara çarpınca olabilecek cinsten değildi yaraları.

“Doğru duvar mıydı bari?”

“Evet” dedi Joe.

“Şimdi ne olacak peki?” diye sordu Tom.

“Faturalar ödenecek” dedi Joe. Kendinden memnundu.

“Sanırım bir bedel karşılığında, öyle değil mi?” Tom içtenlikle kardeşinin yaralarına bakıyordu.

“Ashna bakarsan fazla bir bedel sayılmaz.”

Tom, ağabeyinin işadamı olarak kavga etmekten değil, dolandırılmış olmaktan üzüntü duyduğunu anladı. Piyasadaki itibarını yeniden kazanmıştı. Yaralarının hiç önemi yoktu.

Babası konuyu değiştirin der gibi kaşlarını çattı. Tom da ikizlerin kaçtığını, aramaya nereden başlayacaklarını kimsenin bilmediğini anlattı.

“O ocuklar haklarını korumayı bilirler bence. Eninde sonunda Mitchel'ann soyundan değiller mi ?” dedi Maura burun kıvrarak.

“Ben onları merak ediyorum anne. Tuhaf ocuklar, değişik insanlar. Her söyleneni sözlük anlamında algılıyorlar. Başlarına her Şey gelebilir.”

“Söylesene, Marcella hâlâ Londra'da mı ? Tatili bitmedi mi ?” diye sordu annesi.

“Tatilde değil anne. GrŐeeęi insanlar var, manken olmak istiyor, o iş için Londra daha uygun demedim mi ?”

“Nasıl gidiyormuş ? Londra'dan memnun mu bari ?” diye sordu babası yumuşak bir sesle.

“Sanırım iyi gidiyor baba. İyi olduğunu duydum.”

“Tuhaf dedi Joe. “Ben ise tam aksini duydum.”

“Haber yok mu ?” diye sordu Tom.

Cathy başıyla hayır dedi. “Hayır. İki gecedir tek başlarına bir yerlerde kalıyorlar demektir. Onlar Walter'ın bu işte parmağı olduğunu düşünüyorlar, ama bana kalırsa çok yanlış.”

“Haklısın, ocuklar onu ancak yavaşlatmaya yarar” dedi Tom.

“Her zamanki gibi söylenen bir sözü sözlük anlamında algıladıklarından eminim. Düğünden sonra gelirim demiştim ya, onlar düğün bitince aynı gece gelirim sanmuş olabilirler.”

“Muttie onları üzecek bir Şey söylemiş olabilir mi ?”

“Hayır. Prostatından dolayı birkaç gün hastanede yatmaktan o kadar utanmuş ki, günlerce kimseyle konuşmamış.”

Birlikte her olasılığın üstünden geçtiler. Acaba bir yerde dans etmeye mi söz vermişlerdi ? Ya da okuldaki bir projede mi çalışıyorlardı? Belki kaybolan puņ kâsesinin yerine yenisini aramaya gitmişlerdi. O kadar acayip çocuklardı ki, Chicago'ya gittiklerini duy-salar, Őařmazlardı. İkiizlerden söz ederken bir yandan tavukları doğruyorlar, sos hazırlıyorlardı. Şirketi soyan, içeride ne varsa kırıp döken hayduttan söz etmeye hiç sıra gelmedi. Susuz da olsalar aynı odada kaldıkları geceden de bahsetmediler. Hiç söz etmemekle o geceye çok daha büyük bir anlam yüklediklerinin farkında değildiler. Tom'un telefonda Neil'e yalan söylemesi. Oteldekile-

rin gördüklerini tamamen yanlış anlamaları... Bütün bunlar normal zamanda birlikte hatırlayıp glecekleri konulardı. Ancak ikizlerin kaybolması gülmeyi imknsızlaştıracak kadar üzmüştü ikisini.

Walter, spor arabalı arkadaşı Derek'e gitti. Arkadaşı evinde kalmasına izin vermedi. “İnsanın basma dert aarsın Walter. Şimdi de polis peşimde diyorsun. Polislerin gelip evimi aramalanna izin veremem.” Ararlarsa kokain bulma ihtimalleri büyüktü. Bir de The Beeches'tan gelen siyah torbalan.

“Bu torbalan bırakabilir miyim?”

“Hayır, bırakamazsın. Pazara götür, hemen satarsın.”

“Evet ama iki kuruşa.”

“O iki kuruşla at yanşlanna git, o zaman aklanırsın” diye akıl verdi Derek. Walter'ın mümkün olduğunca uzağa gitmesini sağlamak istiyordu.

Sara durup dinlenmeden ikizleri anyordu. Belki bir ipucu bulurum diye aldığı notları tekrar tekrar okuyordu. Çocukların ilgi alanlarını öğrenmek için Waterview'a gelmişti.

“Bir kere o köpeğe bayılıyorlardı. Zaten o yüzden gidip almışlar” dedi Cathy.

“Buradayken akşamları neyle vakit geçirirlerdi ?” “Bir süre ödev yaparlardı, sonra bilmece çözerlerdi... başka... başka... bilmem, başka ne yaparlardı Neil?”

“Ben de bilemiyorum, durmadan soru sorarlardı, onu hatırlıyorum. Kaç para kazanıyorsun, haftada kaç kez sevişiyorsunuz ?”

“Kimse onları öldürmüş olamaz, değil mi Sara?” Cathy'nin yüzünde büyük bir kuşku okunuyordu.

“Cathy gereğinden fazla stresli” dedi Neil. “Gerçekten böyle devam edemezsin Cathy.”

“Tabii, tabii ki edemez” diye onayladı Sara. Sesi titriyordu. Cathy'nin gözleri doldu, hiç beklenmedik bir hareketle eğilip Sara'nın kolunu okşadı.

“Merak etme iyi olacaklar. O ikisi çok güçlü” dedi Cathy sosyal hizmetler görevlisi Sara'yı teselli ederek.

“Sen de tatilini hak etmiş olacaksın” dedi Sara. “Tatil mi? Ne tatili?”

Neil hemen araya girdi. “O tatil ileriye atıldı” dedi. Cathy'nin canı sıkıldı. Bana bile sormadan Sara'ya anlatmama-ıydı, diye düşündü. Aslında şu sırada hiç önemi yok, ama yine de son derece sinir bozucu bir davranış, dedi kendi kendine.

Geraldine ikizleri düşünmekten çalışmıyordu. Oysa iki önemli dosyası vardı incelenecek; bir de Nick Ryan'la randevusu... Yine de o çocukların tuhaf, solgun ve sorunlu yüzleri gözünün önünden gitmiyordu. Düğünden sonra evinde verdiği davette, herkes istiyor diye danslarını tekrar ettiklerinde ne kadar tatlıydılar. Başlarına korkunç bir şey gelmiş olmasından korkarken, yine de etrafı sakinleştirmeye çalışmıştı. Oysa içi hiç rahat değildi. Değişik yapıda, bu çağa uymayan iki küçük çocuk... İnsan neler duyuyor, neler okuyordu; her gün gazeteler ne felaketlerden söz ediyordu. Geraldine kendini toparlamaya çalıştı. Hiçbir konunun üstünde fazla durmamak, dert etmemek için bazı kuralları vardı: yapabilirsen işine odaklan, olmazsa aynı ilgiyi sekse ve sosyal hayatına çevir. Nick Ryan'la henüz açıkça hiç konuşmasalar da Nick'in Glenstar'da bir gece geçirmesi için yol arıyorlardı. Tiyatrodan sonra geç saatte yemeğe gidecek bir yer bulamamak gibi beylik sorunlardan söz ediyorlar, park problemi, içkili araba kullanmanın zorlukları, rahatça konuşmalarını engelleyen gürültülü insanları tartışıyorlardı. Somon füme alıp Geraldine'in dairesine gelseler olmaz mıydı ? Ah, harika bir fikir! Buzlukta Tom'un o güzelim ekmekleri de duruyordu. Nick belki şarabı getirirdi. Peki yemekten sonra belirli bir saatte ayrılmak zorunda mıydı Nick ? Hayır, kesinlikle değildi. Gece ikisine aitti. Anlaşmışlardı. İlişkileri başlıyordu.

Muttie alışkanlıktan Sandy Keane'in ganyan bayiine gitti. "Bugün oynayacak değilim. Aklım başka yerde" dedi.

"Nasıl istersen Muttie. Dün ne iyi bir ilham yakalamışsın!"

"Dün mü? dün oynamadım ki... Dertliydim" dedi Muttie.

"İnternet Dream" dedi Sandy.

"İlk kez duyuyorum."

"Ne dersen de, dün sabah yetmiş pound kazandın. Adını duymadığın bir at için fevkalade."

"İkimizden biri aklını kaçırmış olmalı. Ben dün buraya adım atmadım."

"Biliyorum Muttie. Söylediler."

"Kim söyledi?"

"İkizler" dedi Sandy.

"Aman Tanm, ne zaman ?"

"Wincanton'daki ilk yarış sırasında."

"Telefonunu kullanabilir miyim? Polisi aramalıyım."

"Polisi buraya getirtip reşit olmayan çocuklann at yansında

oynamalarına izin verdiğimi itiraf etmemi mi istiyorsun? Sen aklını kaçırmışsın Muttie."

"işin o yanıyla ilgilenmezler."

"Sana öyle geliyor!"

"Hayır Sandy." Bir yandan telefon ediyordu. "Anlamıyorsun, polisler çocukları arıyor. Çocuklar iki gündür kayıp."

Aslında pek fazla ilerleme sağlandığı söylenemezdi. Sadece çocuklar köpeği almaya geldiklerinde St. Jarlath's Crescent civarında kaldıkları belli oldu. "En azından ceplerinde beş pound yerine yetmiş poundları olduğunu duymak içimi biraz olsun rahatlattı" dedi Cathy.

"Aynı zamanda çaresiz olmadıklarından bizi de aramayacaklar demektir" dedi Muttie dudaklarını ısırarak.

Aramalar The Beeches'tan çok St. Jarlath's Crescent civarında yoğunlaşmıştı. Çocukların en mutlu olduğu, Hooves'u almaya geldikleri, son mektubu bıraktıkları yerde... Lizzie, Maud ile Simon'ın resimlerine bakıyordu. Polisler yakında çekilmiş bir fotoğraf istemişlerdi. Yarın kadar haber çıkmazsa fotoğrafı yayımlayacaklardı. Kenneth ile Kay'den hiç hayır olmadığını anlamışlardı. Lizzie, Mar-ian'ın düğün resimlerini sakladığı büyük kutuyu çıkardı. Çok güzel resimler vardı. Belki ikizlerin Hooves'la çekilmiş fotoğrafını kullanmak daha doğru olurdu.

Çocukların başına bir felaket gelebileceğini düşünmemeliyim, diyordu. Burası İrlanda, tehlikeli bir ülke değil; bu ülkede kimsenin başına kötü şeyler gelemes.

Maud ile Simon'ın kilisenin bahçesinde, küt'lerim giymiş gülerken çekilmiş fotoğraflarını polise gösteriyordu. Bir yandan da "Çocuklara kimse kötülük yapmaz, değil mi?" diye soruyordu.

Genç memur, ciddi görünümü iki küçüğe baktı, sonra boğazını temizledi. Çocuklarla ilgili olaylardan nefret ediyordu. "Öyle umuyoruz Mrs. Scarlet" dedi.

Yüzündeki ifadeyi gören Lizzie, kötü bir sonuç beklenebileceğini anladı. Gözleri yaşardı. "Onlan tanımanız lazım. Değişik iki çocuk... Sanki bu dünyanın insanı değiller. Akıllanna geleni yapan iki çocuk."

"Tanımadıkları birine güvenebilirler mi sizce?" Uzun boylu polis bir yandan da Lizzie'ye kâğıt mendil uzatıyordu.

"Güvenirler elbet. Kandışen Jack, elinde bir haritayla kapıya gelse hemen peşinden giderler." Başını masaya dayayıp hıçkık-lara boğuldu.

I

içeri giren Muttie, omzunu okşadı. "Kaçmaya karar verdiklerinde küçücük akıllandan ne geçtiğini bilseydik onlan anında bulurduk" dedi başını sallayarak.

Dublin'in her bölgesinde çocukların aklından nelerin geçtiğini, boşuna tahmin etmeye çalışan insanlar vardı. Uzun süre karmaşık, acayip ve belirsiz bir yaşama terk edilen Maud ve Simon, kimsenin giremeyeceği kendilerine ait bir dünya kurmuşlardı.

"Göreceksin onlan bulduğumuzda, neden aklımıza gelmediğine şaşacağız" dedi Cathy, Neil'e.

"Bulursak" dedi Neil.

"Saçmalama, inanmadan konuşuyorsun. Neden beni korkutuyorsun?"

"Sadece polisten duyduklarımı tekrar ediyorum. Onlar durumu hiç beğenmiyorlar."

ikizler yarattıkları dramın farkında değillerdi. Onların gözünde her şey çok basitti. Muttie doğum günlerinde at yansına götürmeye söz vermişti. Atların nal seslerinin gümbürtüsünü duymak için. Oysa yansılara tek başına gitmişti. Kansı Lizzie bunu saklıyordu. Onlar da plan yaptılar. Yanşa gidecek, Muttie'yle yüzleşeceklerdi. Suçumuz ne, seni neden kızdırdık, diye soracaklardı. Ceplerinde beş pound seksen üç peni vardı. Bu para yüz mil uzaktaki County Kilkenny'ye götürür mü, diye merak ediyorlardı. Sabaha kadar uyumadan tartışmışlardı. Karşı çıkacak kimse yoktu. Babalan Barty'ye gitmişti, anneleri son zamanlarda hiç yataktan kalkmaz olmuştu, Walter ise evi terk etmişti. Birer naylon poşet hazırladılar, içine yedek ayakkabılar, büyük bir kazak, pijamalar, bir reçel kavanozu, bir somun ekmek ve iki dilim salam koydular. Sabun konusu uzun bir tartışmaya neden oldu. Simon her gittiğimiz yerde sabun buluruz, diyordu. Maud ise tarlalarda, ahırlarda yatacağımıza göre sabun bulmayı beklemek deliliktir, diyordu. Sonunda her ihtimale karşı ufak birer sabun almaya karar verdiler. Şafak sökünce, ilk otobüsle St. Jarlath's Crescent'a doğru yola çıkmışlardı. Hooves'u almadan bir yere gitmeye niyetleri yoktu. Beş poundla Kilkenny'ye gitmeleri imkânsızdı.

“İnsanlar paraya çok ihtiyaçları olduğunda, ne yaparlar ?” diye sordu Maud.

“Ya çalışırlar ya çalarlar ya da lotoda kazanırlar.”

“Loto cumartesi çekiliyor.”

“Bir de Muttie'nin çalıştığı yer var.”

Her şey çok kolay olmuştu, içeri girmeden bir süre gazeteyi in-

celediler, sonra bir kâğıda yazdılar. Mr. Keane onları tanıyordu. “Ne haber?” dedi her zamanki gibi.

Haberler iyi, diyerek bahse girdiler. İnternet Dream adlı ata iki pound yatırdılar.

“Hatırınızı kırmamak için kanuna aykırı işler yapıyorum” dedi Mr. Keane. “İşyerime reşit olmayan iki çocuk ile dört ayaklı birini alıyorum.”

“Muttie bu ata oynamamızı istedi.” “Kendisi nerede? Dün de gözükmeydi.”

Bunun cevabını da hazırlamışlardı. Kilkenny'ye, yarışa gittiğini söyleyemezlerdi. Öyle olsa neden kendi hesabına oradan oynamıyor, diye sorardı Mr. Keane.

“Karısı Lizzie için yapacağı bir sürü zor işi var. Onun için bu ata oynamamızı istedi.”

Sandy Keane başıyla onayladı; gayet mantıklıydı söyledikleri. “Kazandığı parayı götürmek için burada bekleyebilir miyiz ?” diye sordu Maud nazik bir edayla.

“Dışarıda beklerseniz daha iyi olur. Yasalara göre sizin yaşınız-daki çocukları içeri almam yasak.” “Dışarısoğuk Mr. Keane.”

“Peki... Öyleyse görünmeyeceğiniz bir yere oturun.” Yansı beklerken fare kadar sessizlerdi. İnternet Dream bire otuz beş vererek yarışta birinci oldu. Kilkenny'ye gidecek paraları vardı artık. Hooves trenden çok hoşlandı. Başını yolcuların dizine dayayarak ahbablık yaptı. Herkes ona bayılmıştı. “Çişi gelirse ne yaparız ?” dedi Maud fısıldayarak. “Köpekleriyle trene binenler ne yapıyor?” diye fısıldadı Simon. Etrafa baktılar. Onlardan başka kimsenin köpeği yoktu. “Belki Hooves trende kendini tutması gerektiğini anlar” dedi Maud umutlu bir sesle. Hooves güzel deri bir çanta gördü, tam kendini bırakacağı sırada, Simon ve Maud fırlayarak çantanın sahibini uyardılar. Adam gazete okuyordu. “Çantanızı çeker misiniz lütfen. Sokak lambası sandı da...”

“Sık sık yapılan bir hata, önemi yok” dedi adam. “Ne yapayım, camdan dışarı sarkıtamam ki” dedi Simon. “İki vagonun birleştiği yere götür, köpekle hiç ilgin yokmuş gibi başka tarafa bak” dedi adam.

Böylesine yardımcı olduğu için dönünce yanma oturup konuşmaya başladılar. Yarışlara gittiklerini anlattılar.

“Kendi başınıza at yarışma gitmek için küçük değil misiniz?” “Orada büyük biriyle buluşacağız” dedi Simon.

“Babanızla mı?”

“Evet” dedi Simon.

Aynı anda, “Hayır” dedi Maud.

“Üvey baba gibi bir şey.”

“Peki bugünkü yarış için herhangi bir tüyosu var mı?”

“Hayır, ama sabahtan beri atları incelemiştir” dedi Maud.

“Harika. Önemli olan kendini şanslı hissetmek.”

“Biz bugün bayağı şanslıydık. İnternet Dream'i bildik” dedi Simon gururlu bir sesle.

Yolcu yüzlerine gittikçe artan bir ilgiyle bakmaya başladı. “İnanmıyorum. Kaça kaç verdi ?”

“Bire otuz beş” dedi Maud.

“Sizin yanınızdan ayrılmamam iyi olacak. İnternet Dream'i nasıl seçtiniz ?”

“Adından” dedi Simon, sanki başka bir neden olamazmış gibi.

“Sizin adınıza kim oynadı peki ?”

“Kendimiz oynadık.”

“Sizden ayrılmamaya kararlıyım. Bana şans getireceksiniz” dedi adam. Adı Jim'di. Arkadaşları Şanssız Jim derlerdi. Yarışlara taksiyle gidecekti, isterlerse çocukları da götürebilirdi.

“Teşekkürler Şanssız” dedi Maud. “Ama yabancı birinin arabasına binmeyin gibi tembihleri bilirsın...”

“Zaten yarışlara giden bir otobüs de var.”

“Belki Şanssız da otobüsle gelir?” dedi Maud. Jim'den ayrılmak istemiyordu. Muttie'yi bulmalarına yardımcı olurdu belki.

“Adı Şanssız değil, Jim” diye fısıldadı Simon.

“Adınız ne?” diye sordu her şeyi açık seçik bilmek isteyen Maud.

“Yarışlara giderken Jim olması daha doğru. Babanızla nerede buluşacaksınız ?”

“Babamızla mı ?” Maud'un korkudan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Muttie” diye tısladı Simon.

“Bilmem, orada burada... O bizi bulur.”

Şanssız Jim'den ayrılmalıydılar. Zor sorular sormaya başlamıştı.

“İçeri girmeden Hooves'u biraz gezdirmeliyiz” dedi Maud.

“Başkasının çantasına işemesini önlemek için” diye ekledi Simon.

“Giriş için yeterince paranız var mı?” diye sordu Jim.

“Tabii ki var. Biz servet sahibiyiz” dedi Maud.

“Çok iyi yol arkadaşlığı yaptınız bana. Üçüncü yarıştan sonra size içecek bir şey ikram edebilir miyim ? Tote'un yanındaki bar-

da? Buluşursanız babanızı da beklerim.”

Sanki dokuz yaşında, İrlanda'nın doğu sahilinde trenle seyahat ederken Tote'un yanındaki barda içki içmeye davet edilmek çok olağanmış gibi “Tabii, neden olmasın” dedi Simon.

Simon ve Maud her yerde Muttie'yi aradılar, ama boşuna. Barlara girip çıktılar, yarışların bitiş noktasına yaklaştılar, her yana baktılar. Muttie ancak buralarda olurdu. Üçüncü yarıştan sonra Şanssız Jim'le buluşmaya gittiler.

“Kazandınız mı?” diye sordular.

“Sizce hangisine oynamalıyım? Bundan sonra size güveniyorum.”

“Biz atları incelemedik ki.”

“Ya babanız. O ne yapmış?”

“Pek iyi sayılmaz” dedi Simon.

Muttie'yle buluşmuş gibi konuşmaya karar vermişlerdi. İnsanlar tek başınıza olduğunuzu, kayb olduğunuzu sandıklarında çok kötü oluyorlardı. Kendilerini koruyan birileri varmış gibi davranmak daha doğrudu.

“Şimdi nerede ?”

“Belki uğrarım dedi.”

“Gelecek yarışta içinize ne doğuyor?” diye sordu Jim.

“Biz uzman filan değiliz Jim” dedi Maud.

“En azından benim kadar başansız olamazsınız.”

Yanış listesini dikkatle incelediler. “Lucky Child” dedi Maud.

Jim bir süre düşündü. “Fazla şans yok.”

“Kilosuna bak. Son koştuğu yarışta aldığı sonuç hiç fena sayılmaz.” Önemli göstergeleri Muttie'den öğrenmişlerdi.

“Haklısınız. Ellişer poundluk plase ve ganyan oynayacağım” dedi Şanssız Jim.

Maud ve Simon Lucky Child'ın kazanması için dua ediyorlardı. Kıl payıyla da olsa yansı Lucky Child kazandı.

“Tann'ya şükürler olsun” dedi Maud inançlı bir edayla.

“Ne kolay, öyle değil mi ? Babam ile Barty gibileri ve para sorunu olan başkalan neden hep buraya gelip yanışta kazanmazlar, anlamıyorum” dedi Simon.

“Bana kalırsa hep geliyorlar, para sorunlan da burada doğuyor” dedi Maud.

“Belki de haklısın.”

“Keşke biz de Lucky Child'a on pound oynasaydık, bak neler kazanacaktık.”

“Ya kazanmasaydı. Bu sefer başımız derde girerdi” dedi geceyi

nerede geçireceklerinden habersiz Simon. Şanssız Jim hayatının en büyük kazancının bir bölümünü ikizlere vermek istiyordu. Ellerinde naylon poşetleri, peşlerinde sürükledikleri köpekleri, her konudaki ciddiyetleriyle ne acayip iki yaratık, diye düşündü. Onlarla tekrar görüşmek istiyordu. Hem sadece yanış kazanmak için de değil... Aynı günde hem İnternet Dream hem de Lucky Child'ı keşfeden pek fazla kimse olamazdı. Birden durdu, “Adlanı bile bilmiyorum” diye düşündü.

“Birçoğu yarışın ilk günü gelmez, ikinci günü beklerler” dedi Simon bilgiç bir edayla.

“Muttie bizi hangi gün getireceğini söylemiş miydi?” Maud yorgundu, kendilerini bekleyen geceden de ürküyordu.

“Hayır, söylemedi. Ama bugün yoksa, yann muhakkak gelir.”

“Sence ne yapalım? Burada mı uyuyalım? En azından giriş parası vermekten kurtuluruz.”

“Olmaz. Herhalde kimsenin kalmadığından emin olmak için kontrole çıkıyorlardır. Yoksa herkes üç gece kalır.”

Kilkenny'ye giden otobüse bindiler. Uygun bir yer bulabilmek için uzun uzun yürüdüler. Sonunda bir kapının ardında en uygun yeri buldular. Kırk dökük tanm aletleri, traktörler bulunan büyük bir kulübeydi.

“Kocaman bir sandık odasına benziyor” diye fısıldadı Maud.

İdeal bir yerdi. Hooves da sorun olmayacaktı. Uzanıp uyuma- lan için bir otomobilin arka koltuğu bile vardı. Hooves'a bir dilim salam verdiler, diğer dilimi bölüşüp, ekme ve reçelle yediler. Yann kesinlikle Muttie'yi bulacaklardı.

Yorgunluktan çok iyi uyudular. Hooves'un havlamasıyla uyandılar. Kendi başına kalırsa St. Jarlath's Crescent'a döner diye kapıya bağlamışlardı. Maud etrafa baktı. Kırk dökük makinelerle dolu bir kulübedeydiler. Temiz hiçbir giysisi kalmamıştı. Yiyecek olarak kuru ekme ile yanm kavanoz reçel vardı. Bugün Muttie'yi bulmamız şart, dedi içinden.

Simon gözlerini ovuşturarak uyandı. “Saat on olmuş” dedi.

“Kahvaltı edecek paramız var mı?”

“Yani bir yere gidip masada kahvaltı etmek mi demek istiyorsun ?” Simon dehşet içindeydi.

“Jambonlu yumurta ısmarlardık.”

Simon paralannı sayıyordu. Çok dikkatli olmak zorundaydılar. Otobüs parası, giriş parası... Muttie'yi bulamazlarsa eve dönmek için tren parası...

“Ama eve dönmeyeceğiz, öyle değil mi?” dedi Maud.

Simon, haklısın der gibi başıyla onayladı. Bu durumda kahvaltı edecekleri bir yer bulmalıydılar. Hooves'u da kabul eden bir yer. Kahvaltı ettikten sonra çok daha iyi hissettiler kendilerini. Üstlerine çekidüzen verip yarışların yolunu tuttular.

Şanssız Jim, hiçbir zaman Lucky Child'la kazandığı kadar para kazanmamıştı. Belki bunun ardında bana gönderilen gizli bir mesaj yatıyordur, dedi içinden. Örneğin, hazır kazanmışken başka yanšta oynama, gibi bir mesaj. Oysa Jim hiç bu felsefeye göre yaşamaya alışık değildi. Acaba şimdi başlasam mı ? diye kendi kendini sorguluyordu. Diğer taraftan ikizler gibi acayip çocuklarla da ilk kez karşılaşmıştı. Tek başlarına yarışlara gelen, evrak çantasını köpeğin çışinden kurtaran, birinci gelecek atlan medyum gibi bilen iki büyür... Babalan veya üvey babalarıyla buluşacaklarına dair anlattıklarında da tuhaf bir yan vardı. Doğru değilmiş gibi. Jim karısına telefon etti. Eve dönüyorum, dedi.

“İnanmıyorum, daha ikinci günde mi ?” dedi karısı.

Bu akşam birlikte lüks bir yere yemeğe gidelim dediğinde, ka-nsı daha da korktu. Günün geri kalanını, kendini bu kadar suçlu hissettirecek ne yaptı acaba, diye merak ederek geçirdi kadın.

Hipodroma iyice alışmışlardı. Şanssız Jim'le tekrar karşılaşıp karşılaşmayacaklarını merak ediyorlardı. Muttie'yi nerede bulabileceklerini bilmiyorlardı. Atlann formda olup olmadığını nerede inceliyordu? Barda mı, yoksa müşterek bahisçilerle mi? Bugüne kadar onu sadece bürosunda, Mr. Keane'in ganyan bayiinde çalışırken görmüşlerdi.

Maud bir banka çöktü. “Yorulдум” dedi.

“Yorgun olamazsın. Pahalı bir kahvaltı ettin.”

“Ya gelmemişse?”

İlk kez konu açıklığa kavuşuyordu. Bu sözleri geri almak imkânsızdı artık. Simon öyle heyecanlandı ki Hooves'un kayışım bıraktı. Hooves kalabalığın arasında deli gibi koşmaya başladı. Hooves bahçede, parkta veya plajda serbest dolaşmasını bilen bir köpekti, ama asla kalabalıkta tek basma kalmamıştı. Korkusu ve alışık olmadığı bu hürriyet çok zararlı davranışlarda bulunmasına neden olabilirdi. İnsanların arasından havlama sesleri duyuluyordu. Yol açarak peşinden koşmaya başladılar. Şaşkın, deli gibi havlayan Hooves'un geldiğini gören herkes çığlık atarak geri çekiliyordu. Birden bir boşluğa ulaştığını fark ettiler. Atlar yanışm

başlağıç noktasında sıraya giriyorlardı.

“Hooves, Hooves, ne olur yanş pistine çıkma! İmdat! İmdat! Öleceksin, lütfen Hooves” diye bağınıyordu Maud. Birden yere kapaklandı. Yüzü ve dizleri sıynk içinde kalktı, yeniden koşmaya koyuldu.

Simon daha yakındaydı. “Köpeği tutun! Lütfen tutun!” diye bağınıyordu.

Etraftan kötü kötü bakanlar, köpekle gelinecek yer mi burası diyenler vardı. Atları ürkütecek şaha kalkacaklar diyorlardı. Çocukları ve Tann'nın cezası köpeklerini kim içeri almıştı? Hooves son anda yanş pistine girmekten vazgeçti, ani bir dönüş yaparak birkaç araba ile atlan taşımaya yarayan vagonlann bulunduğu boşluğa yöneldi. Çılgın bakışlarla etrafı kolaçan ediyordu. Sonra aniden geri geri gitmekte olan bir cipin altına attı kendini. Şoförün fren yapması imkânsızdı. İkizler olanlan ağır çekim bir film gibi izliyorlardı. Hooves'un havaya fırladığını sonra yere çakıldığını gördüler. Yanına yaklaştıklarında hareketsizdi.

Muttie bazı iş arkadaşlarıyla içki içiyordu, Sandy Keane'i tartışıyorlardı. Çocuklann bahse para yatırmalarına izin vermesi doğru muydu? Herkesin fikri değişikti. Nasıl hayır diyebilirdi, diyenler... bir tuhaflık olduğunu nasıl anlamamış diyenler... Bir de Mut-tie'ye “Sahi son günlerde neredeyedin?” diye soranlar... Hepsinin asıl merakı buydu. Muttie ise neden hastanede bir gece kaldığı konusunda üstü kapalı bir şeyler söylüyor, açıklamaktan sakınıyordu. Yetmiş poundla kaç gün geçinecekler, nasıl olsa paralan biter, ortaya çıkarlar, diyenler de vardı. Dublin'in bütün bayilerini dolaşp kazanma şanss olmayan atlara iki teklik oynayacak halleri yoktu herhalde.

“Aman Tanrım” dedi Muttie birden. “Doğum günlerinde onlan Gowran Park'a götürmeye söz vermişim. Oraya gitmiş olabilirler.”

Walter pazarda sattıklarından elde ettiği birkaç kuruşu müşterek bahise yatıracaktı. Uzakta bir karmaşa sezdi, omuz silkti, ne olduğunu merak etmiyordu. Bright Brass Neck'in kazanma ihtimali pek yok gibiydi; biraz beklemeliyim, diğer bahisçileri de gezeyim, dedi içinden. Hemen karar verip oynamak aptallıktır, akıllıca davranmalıyım, bugün çok ümitliyim diyordu. Kazanırsa borçlarının büyük bölümünü ödeyecekti. Hepsini değilse de çoğunu... Diğer sorunları nasıl olsa bir şekilde hallederdi. Walter dil dökmekte çok ustaydı.

Kazayı gören Maud, düşüp bayılmıştı. Derhal etrafında bir halka oluştu. Çocuklan içeriye, ofise götürdüler. Köpeği tedavi ettiklerini söylediler.

“Öldü mü?” diye soruyordu gözü yaşlı oğlan çocuğu.

“Adın ne?” dediler.

“Hooves” dedi Simon.

Bu adı duyanlar şaşırđı, ama Simon'dan başka yanıt almaları imkânsızdı. Dili tutulmuştu sanki. Maud'un yaralarını temizlediler, sıcak şekerli çay ikram ettiler, ama titremesi durmuyordu. Bir süre sonra çocukların gerçek adlarını öğrenerek anons yaptılar.

“İki çocuk bulduk. Danışmada ve oldukça korku içindeler. Maud ile Simon'ı getiren yetişkinlerden danışmaya gelip kendilerini tanıtmalarını rica ediyoruz. Özellikle Mr. Muttie'yi görmek istiyorlar. Mümkün olduğunca hızla danışmaya gelin lütfen. Çocuklar çok perişan.”

Walter müşterek bahisçilerin arasında yürüyordu. Bright Brass Neck'in bahiste kazanma ihtimali artmaya başlamıştı. Bunu tahmin etmişti. Tam o sırada anonsu duydu. Kulaklarına inanamıyor-du. O iki küçük şeytan burada da peşini bırakmayacak mıydı? Üç kez otostop

yaparak buraya ulaştığını hatırlayınca, olamaz, dedi içinden, peşimden gelmiş olamazlar. Sonra yanında birileri, “Bunlar, köpekleriyle cip kazasında yaralanan çocuklar olmasın” dedi. Önce ata oynayıp sonra danışmaya gitsem olur mu, dedi kendi kendine. Anons yenilendi, bu kez daha acil bir tonda... Walter, danışmaya yöneldi.

Her şey aynı anda oldu. Dublin polisi, kaybolan ikizler at yarışında olabilir diyerek Kilkenny'deki meslektaşlarını uyarılmışlardı. Çocukları bulamamaktan korkan yarış komitesi ve güvenlikten sorumlu memurlar kendilerini kahraman yapan bu haberi duyunca çok sevindiler. Hipodromda çalışan veterinerlerden biri Hooves'un yaşayacağını söyledi. Topal kalabilir, hatta belki bir patisinin kesilmesi gerekebilirdi, ama yaşayacağı kesindi. Cipi kullanan genç kadını teselli etmek isteyenler, onu sarhoş edecek kadar konyağa boğmuşlardı. Sonunda başkasının kullandığı arabayla evine döndü. Hooves'un yaşayacağını duyunca sevinç içinde zıplayan Maud ile Simon karşılarında kendilerini kurtarmaya gelen Walter'ı görünce gözlerine inanamadılar. Walter'ın gelmesi bütün kötülüklerin affedilmesi demekti. İkizlerin gözleri parladı. Sevinçle boynuna atıldılar, sımsıkı sarıldılar. Walter ise ilk kez kendinden utandı, pejmürde ve perişan görünüyordu.

I

Polisler, “Siz Mr. Muttie misiniz efendim ?” diye sordular.

Walter hüzünlü bakışlarla memurun üniformasına baktı.

“O Walter. Ağabeyimiz” dedi Maud gurur dolu bir sesle.

“Bizi aramaya geldi” dedi Simon. Mutlu olduğu seziliyordu.

“Simon ve Maud'la konuşmak isteyen biri var. Mr. Scarlet telefonda.”

Bir ağızdan, “Muttie!” diye bağırdı ikizler.

Dışarıda yarışlar devam ediyordu. Hoparlörden Bright Brass Neck'in bire on bir vererek birinci olduğu anons ediliyordu.

Muttie, herkesin gözünde kahraman olmuştu. Ama o kendisini başkalarına zarar veren, kötü bir adam olarak görüyordu. İkizlere, sizi yarışlara götüreceğim, diyen kendisiydi. Başından sonuna kadar her bakımdan suçluydu. Suçu yüklenmesine izin vermiyorlardı. Cathy, her şey benim yüzümden oldu, diye ısrar ediyordu. Yavrucakların başkalarına ihtiyacı olduğunu anlamamıştı. Şirket soyulunca gelmelerine izin vermeliydi, hayal kırıklığı içinde yolunu gözlemelerini önlemek için düğünden sonra ne zaman uğrayacağını açıkça belirtmeliydi. Bu kadar az ilgi gören o küçücük varlıklara söz verip tutmamak kadar büyük kötülük olamaz, diyordu. Hele doğum günlerini unutmak, affedilmeyecek bir hataydı. Neil ise bütün suç bende, diyordu. Amcasına güvenmiş, kan bağının her şeyden önemli olduğunu savunmuştu. Sara, hepimiz akılsızca hareket ettik, diyordu. Evsizler projesine öylesine dalmıştı ki asıl sorumluluğunu, Simon ile Maud'un gerçek bir yuvaya sahip olmadıklarını fark edememişti. Gözünün önünde yaşananları göremeyecek kadar kör olmuştu. Kenneth Mitchell susuyordu. Büyük oğlunun hırsızlıkla ve başkasının malına zarar vermekle suçlandığını öğrenmişti. Akrabaları şikâyetçi olacaklardı, buna kararlıydılar. Kay kocasından da az konuşuyordu. Gün boyu, ma-densuyu, diyerek şişeden votka içmişti. Nasıl olsa birisi ne içtiğini fark edecekti, bunu biliyordu. Kenneth'm yakında tekrar evi terk edip yollara düşeceğini de biliyordu. The Beeches nasıl olsa satılacaktı. Her şeyin sonu gelmişti.

Geraldine, Nick Ryan'ı tiyatrodan sonra evine getirdi. Lokantaya gitmekten çok daha uygundu. Özellikle ilişkilerinin daha keyifli ve hoş bir başlangıcı olması bakımından... Nick şarap şişesini açıyordu.

“Çok dinlendirici bir kadınsın.”

Geraldine bir süre düşündü. Belki en önemli özelliği buydu:

J

dinlendirici olmak. Hiçbir şey istemeyen, hiçbir şey beklemeyen, kirli bir önlükle veya bulaşık yıkarken görünmeyen, karşısındakini dinlemeye vakit ayıran, sevgilisini üç dört günden önce görmeyeceği için arada dinlenmeye, jimnastik yapmaya, buzdolabını doldurmaya vakit bulan bir kadın. Çocuklarını büyütmek, iç sıkıcı iş yemekleri vermek, evini kocasının istediği gibi döşemek zorunda olmayan bir kadın.

“Dinlendirici... güzel bir kompliman” dedi. Bir dakika izin verirsen, çocuklardan haber var mı ona bakayım?” Telefonda mesaj vardı. Çocuklar sağ salim bulunmuştu. Lizzie ile Muttie, yola çıkmışlar, onları eve getirmek için Kilkenny'ye gidiyorlardı. İçi öylesine rahatladı ki, bir an gözlerini kapattı. Başlarına gelebileceklerin bilincindeydi. İnsan neler duyuyordu. Bir süre sonra Nick'in yanına döndü. “Haberler iyi. Eve dönüyorlar” dedi ve sustu. Erkekler tanımadıkları insanlar hakkında konuşulmasından nefret ederlerdi. Erkekler konusunda engin bilgiye sahipti Geraldine.

Çocukları almak için Muttie ile Lizzie'yi götüren Sara olmuştu.

“Mitchell'lann bu geceyi bizimle geçirmelerine itiraz etmeyeceklerinden eminsin, değil mi?” diye sordu Lizzie, ürkerek. “Anlaşma filan...”

“Hayır Mrs. Scarlet. Aksine çok mutlu olacaklar. Hepsi...”

“Sorun çıkmasını istemiyoruz.”

“Kendimizi suçlu hissediyoruz da” diye ekledi Muttie.

“Sizin suçlu hissetmeniz için hiçbir neden yok. Sonu da iyi bitti” dedi Sara teselli etmek istercesine.

“Hooves dışında” dedi Muttie.

“Ölmediğine, yaşayacağına çok sevindiler” dedi Sara.

“Biliyorum” dedi Muttie.

“Simon, tek patisine paten takarsak hiçbir şeyi kalmaz, diyor.”

“Onları çok seviyorsunuz değil mi?” dedi Sara aniden.

“Çocukları kim sevmez ki? Cathy'nin dışında hepsi Chicago'ya göç etti. Burada kimsemiz kalmadı. Evin içinde tekrar çocuklar olması harikaydı.”

“Cathy'nin başına gelenleri haber alınca kim bilir ne kadar üzüldünüz?” dedi Sara.

“Ne demek istiyorsun ?” dedi Muttie

“Çocukları bu kadar sevdiğinize göre demek istiyorum...”

“Hangi haberi?” diye sordu Lizzie aynı anda.

Sara bir anda midesine çöken kurşun gibi bir ağırlık hissetti. Cathy'nin çocuk düşürdüğünü bilmiyorlardı. Neil fazla yaymıyo-

ruz demişti, ama ne kadar yaymadıklarını anlayamamıştı.

“Maud ile Simon'ın bulunduğunu Cathy size haber verdi sandım da...” diye bir şeyler uydurdu Sara.

“Hayır, polis telefon ettiğinde Muttie oradaydı.”

“Hem neden üzülelim? Sevinçten uçacaktık.” Muttie'nin kafası karışmıştı.

Sara dudağını ısırды, dünyanın en beceriksiz sosyal hizmetler görevlisi benim herhalde, dedi içinden.

“Cathy?” Geç bir saatti. Cathy mutfakta kitap okuyordu, Neil de masa başında çalışıyordu.

“Kimsiniz?”

“Walter.”

“Ah!” dedi Cathy. Olayların nasıl geliştiğini tüm ayrıntılarıyla bilmiyordu, ama Walter'ın en azından bu kez normal bir ağabey gibi hareket ederek küçük kardeşlerine yardım etmeye çalıştığını sanıyordu.

“Hâlâ buradayım. Simon ile Maud'u almaya gelenleri beklememi istediler.”

“İyi.” Sesi sertti.

“Şey diyecektim... onları almaya kim geliyor? Biliyor musun?”

“Annem, babam ve sosyal hizmetler görevlisi.”

“Acaba başkası... yani... başkası da olacak mı?”

“Evet, var.”

“Anlıyorum” Uzun bir sessizlik oldu. Bir süre sonra Walter, “Herhalde senden... artık çok geç değil mi?”

“Fazlasıyla Walter... Fazlasıyla geç. Her şey polisin elinde artık, annen ile babana da resmen bildirildi.”

“Anlıyorum” dedi tekrar Walter.

“Neil'le konuşmak istiyor musun, yoksa iyi geceler mi diyeceksin ?”

Kısa bir sessizlik. “İyi geceler Cathy.”

İyi haber Tom Feather'ı çok sevindirmişti. Derhal bir pasta yapmış, üstüne “Maud, Simon ve Hooves'a iyi seneler ve eve hoş geldiniz” yazılı bir kart ekleyerek St. Jarlath's Crescent'a bırakmıştı. Çocukların sağ salim bulunmalanndan mutluluk duyuyordu. Bir keresinde Marcella'ya böyle çocuklanmız olmasını isterim dediğini anımsadı. Kendilerine özgü şahsiyetleri olan gerçek insanlar... Marcella'nın gülümseyişi gözünün önüne geldi. Sanki Tom, kendi uzaygemimle Mars'a gideceğim demiş gibi bakıyordu Marcella.

Belki çocuk sahibi olmaya hiç niyeti yoktu genç kadının. Joe'dan Londra'da pek başarılı olmadığını öğrenince üzülmişti. Cathy'ye telefonda söylediklerini duyunca ağabeyinin doğru söylediğini anlamıştı. En azından amacına ulaşırsa, kendilerini bu üzücü sonuca götüren davranışlarının bir anlamı olurdu. Mankenlik mesleğinde beklediğini bulamadıysa çekilen bütün bu acılara ne gerek vardı?

Neil o gece sevişmek istedi, ama Cathy yorgun olduğunu söyledi.

“Bak şu işe ? Yorgunsun demek ?”

“Gerçekten çok yorgunum. Yarın erkenden kalkmak zorundayım. Çocuklan annem ile babamdan alıp okula bırakacağım. Herkes, bir an önce okula başlarsa sorunların daha çabuk halledileceğini söylüyor.”

“Tabii, neden olmasın. Eğitimci hanımefendi ne derse doğrudur.” Geri çevrilmekten duyduğu mutsuzluk sesinden belliydi.

“Böyle acı ve alaylı konuşma” dedi Cathy.

“Konuşmuyorum.”

“Benimle alay ediyorsun, beni hafife alıyorsun.”

“Sen de beni kendine yaklaştırmıyorsun.”

“İyi geceler Neil” dedi Cathy.

Son zamanlarda gittikçe sıklaşan, birbirlerinden olabildiğince uzakta uyudukları gecelerden biriydi.

Ertesi sabah, Nick Ryan Geraldine'den yarım saat önce usulca Glenstar'dan çıktı. Unutulmayacak bir geceydi. “Keyifli, önemli bir gece” diye tanımlamıştı Nick. Geraldine de aynı fikirde olduğunu mınldanmıştı. Nick Ryan'ın durumdan biraz rahatsız olduğu, akşama bu güzel eve dönemeyeceği için kendini suçladığı belliydi.

“Ashnda, dilerdim ki...” diye söze başladı.

Geraldine onu susturdu. “Dileklerle vakit harcamayalım” dedi. Bir yandan çok kıymetli porselen fincanlara enfes kokulu kahve dolduruyordu. “Sadece ileride fırsat çıkınca, yeniden dün geceki gibi keyifli bir akşam yaşamayı umut edelim.”

Nick genç kadına tutulmuştu. Bunu biliyordu Geraldine. Uzun vadede ne işe yarayacaksa... İçini çekti, Lizzie'yi aradı. St. Jar-lath's Crescent'ta her şey mükemmeldi. İki kızler şimdilik

onlarla kalacaklardı. Cathy birazdan çocukları okula götürecekti. Köpeğin patisini kesmeye gerek kalmamıştı. Sara, iyi kalpli sosyal hiz-

metler görevlisi, Muttie ile Lizzie'nin koruyucu aile olmak için başvuruda bulunmalarını önermişti. Çocukları büyük ihtimalle size verirler, demişti.

Shona Burke, James'i aradı. "Haberler harika. Çocuklar bulundu."

"Çok sevindim" dedi. "Şimdi neredeler?"

"Muttie ve Lizzie Scarlet'in evinde."

"Tanrı yardım etse de hep onların yanında kalsalar" dedi James. Aralarında askıda kalan konunun bilincindeydi.

Simon ile Maud henüz on yaşında bile değillerdi. Yasalar öyle emrettiği için Shona'yı, daha mutlu olacağını söyledikleri eve götürmek için geldikleri gün Shona'nın olduğu yaştan beş yaş daha küçüktüler.

"Gerçekten, Tanrı yardım etsin" dedi Shona.

"Dünya şimdi eskisinden daha akıllı bir yer Shona." Bir sessizlik oldu. "Muttie Scarlet'in benden daha cesur olması için dua edelim" diye ekledi.

"Senin kadar sevgisi olması için de..." Sesi yumuşaktı.

James Byrne kendini uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemişti. Birkaç dakika sonra Cathy telefon etti.

"Bir kere olsun iyi haberlerim var."

"İkizlerin bulunduğunu duydum. Ne harika, değil mi?"

"Hayır bu iyi haber ağabeyleriyle ilgili. Polis Walter Mitchell'ın peşinde. The Beeches'ta buldukları, şirketi soyanın o olduğunu gösteriyor."

"Mideni bulandıracak bir şey söylemek istemem ama..."

"Ama ne?" dedi Cathy.

"Teknik olarak binaya zorla girilmemiş; sigorta şirketiyle sorun buradan çıkıyor."

"Ne derlerse desinler, binaya zorla girdiği kesin" dedi Cathy, sabırsız bir sesle.

"Hayır Cathy, öyle değil. Bir de onların gözüyle bak. Kocanın kuzeni anahtarla şirkete giriyor. Sigortadan para alabilmek için içeriden yapılmış bir işe benzemiyor mu?"

Nazıkçe teşekkür edip veda etti Cathy. Sonra ahizeyi çarparak, "Bugünümü berbat ettiğin için teşekkür ederim" diye haykırdı.

"Şimdi de kimin suratına telefon kapattın?" dedi Tom kısık bir sesle.

Cathy olanları anlattı.

“Walter öyle kaypak ki, sigortadan para koparmak için bu işi birlikte düzenlediğimizi bile söyleyebilir.” Çok canı sıkılmıştı.

“Hayır. Bunu bilecek kadar akli yok onun. Aptalın teki” diye onu sakinleştirmeye çalıştı Tom.

“Bunların hepsinden çok çok daha önemli bir şey var” dedi Cathy. “İçeri girmek için anahtarları nasıl ele geçirdi?”

“Anahtarları kamyonete saklama törenimizi uzaktan izlemiş olabilir.”

“Onu düşündüm. Ama o törene Walter'ı işten attıktan sonra başladık” dedi Tom.

“Hırsızın kim olduğunu bilmemize rağmen hâlâ içeriden yapılmış bir hırsızlık olduğunu söyleyebilirler mi demek istiyorsun?”

“Evet kuzeniniz olması şanssızlık” dedi Tom.

“Biliyorum” diye içini çekti Cathy. “Kuzen Walter şu anda nerede acaba? Çok merak ediyorum.”

At yarışlarında yaşanan karmaşadan sonra üç yere telefon etti Kuzen Walter. Biri Cathy'ye, ikincisi polis peşine takıldığı için hemen eve gelemeyeceğinden dolayı özür dilemek için babasına.

“Biliyorum” dedi babası iç karartıcı bir sesle.

“Neyse ki çocuklara bir zarar gelmedi” dedi Walter.

Babası tuhaf bir şekilde o konuya uzak kalmıştı sanki. “Bu mesele yüzünden hayatımızı cehenneme çevirdiler, yok sosyal işlerden sorumlu polis, yok gerçek polis, kendi yerleriymiş gibi The Beeches'a girip çıkanlar, sonra kuzeninin evlendiği o korkunç kadın... Şirketi senin soyduğunu iddia ederek odanın aranmasını istedi. Ayrıca, annene doğru söyleyin ne kadar içki içiyorsunuz diye soran yabancılar...”

“Biliyorum baba.”

“Bana suçsuz, zavallı çocuklar deme sakın! O yaşta ganyan bayiiine girip bahis oynamayı biliyorlar. Muttie denen o adamın köpeğini hipodroma -bir köpeğin götürülebileceği en kötü yere-sokuyorlar, neredeyse hep birden ölüme sürükleniyorlar. Ve her şey bizim kabahatimiz oluyor. Neden normal çocuklar gibi burada sakin sakin oturmadıklarını anlayamıyorum.”

Walter üçüncü olarak arkadaşı Derek'i aradı. “Polisler kesinlikle senin evini aramak isteyeceklerdir. Onun için dikkatli ol, evde uyuşturucunun izi bile kalmasın” dedi.

“Sen onu merak etmeyi bırak” dedi Derek. “Senin çaldıklarından dolayı başım belaya girmeyecek değil mi ?” “Hayır girmez. Hepsini alıp götürdüm.” “Şimdi ne yapacaksın ?”

“Her şey unutulana dek, birkaç hafta Dublin'e gelmeyeceğim. Daha sonra görüşürüz.”

“Kendine iyi bak Walter. Senden kötüsü de var” dedi Derek. Az da olsa kendini suçluyordu.

Sesinden ne hissettiğini anlayan Walter son şansını kullandı. “Beş saat sonra kredi kartını kaybettiğini bildirirsen iyi olur” dedi

“Yoksa benim kredi kartımı mı aldın ?” Derek'in sesi ahizeyi patlatacak gibiydi.

“Hayır, almadım ama numarasını biliyorum. Kendime bir gidiş bileti alacağım.”

“Nereye ?” dedi Derek. Panik içindeydi.

“Üzme kendini canım... Londra'ya. Beş saat sonra Heath-row'dan çıkmış olurum, sen de o zaman kredi kartını kaybettiğini haber verirsin.”

“Olmaz ama Walter. Haksızlık ediyorsun.”

“Haksızlık mı ? Haksızlık mı dedin ? Londra'ya bir gidiş bileti için mi? Hapse atılma tehlikesi altındayken... Kendine gel Derek.”

“Peki. Beş saat sonra haber verip yeni bir kredi kartı numarası isteyeceğim. Sen ise Londra'ya bir gidiş bileti dışında harcama yapmaya kalkma!”

Cathy ziyarete geldiğinde Sara rahat değildi.

“Annen ile babanın ikizlerin koruyucu ailesi olmak istediklerinden haberin var değil mi?”

“Evet var. Muttie ile Lizzie'nin bu isteğinin onaylanma olasılığı nedir, bunu merak ediyorum. O çocuklara gerçekten çok bağlandılar. Son günlerde yaşadıklarını yeniden yaşamalarından korkuyorum.”

“Koruyucu aileden söz ediyoruz Cathy. Evlat edinmekten değil. Bunu biliyorsun, değil mi ?”

“Evet biliyorum. Fakirler koruyucu aile olur, zenginler ise çocukları evlat edinirler” dedi Cathy alaycı bir ifadeyle.

“Ash öyle değil. Öyle olmadığını sen de biliyorsun. İkizlerin gerçek annesi ve babası hayatta olduğu için ve günün birinde çocukları geri almak için dava açabileceklerinden, yasalara göre...”

“Yasalar bu konuda neyin doğru, neyin yanlış olduğundan habersiz” dedi Cathy.

“Sizden yana olduğumu bilmeni istiyorum. Görevim her gün sizin söylediklerinizi başkalarına tekrarlamak, ama işe yaramıyor.”

“Sen de Neil gibisin. Aklına bir şey koyduğunda vazgeçmek nedir bilmiyorsun. Aklıma gelmişken şubat ayındaki konferansa se-

ninle gelebileceğini söyledi mi? Ben hamileyken gelemem demişti, hatırlıyor musun ?”

“O sırada gitmiş olmayacak mısınız ?” dedi Sara.

“Gitmiş mi?”

“Evet. Şubat’ta” diyen Sara şaşırmişti.

“Gitmek mi? Nereye?” diye sordu Cathy. Sara, telaşlı hareketlerle cep telefonunu aramaya koyuldu. “Nereye gitmekten söz ediyorsun ?” diye tekrarladı sorusunu Cathy.

“Yok canım... başkasıyla karıştırıyorum. Hımm, o tarihlerde İngiltere’ye gidecek biri vardı da... Sen bana bakma. Son günlerde aklım başımda değil.”

Cathy düşünceli düşünceli genç kadına bakıyordu. Sara’nın yüzü bembeyazdı.

Peter Murphy’nin bir sürü ince ayrıntılarla dolu daveti Cathy’yi bıktırmıştı. Evinde, en yüksek seviyedeki insanların geleceği, elle yenebilecek en lüks yiyeceklerin ikram edileceği bir kokteyl veriyordu. Birkaç kez Cathy’ye sosyetenin kaymak tabakası gelecek diye tekrarlamış, teyzesine anlatmasını rica etmişti. Oysa Cathy bu tür deyimler kullanan kimse kalmadı sanıyordu.

“Hâlâ teyzeni unutmuş değil” dedi June. “Umarım kırk yaşına geldiğimizde bizim de peşimizde koşan erkekler olur.”

“Hoşuna gitmeyeceğini biliyorum ama, kocan şehvet yolunda dörtmala koşmaktan vazgeçmeni istiyor. Bu sabah Tom’u aramış. Daveti sormuş, ne tür insanların geldiğini merak ediyormuş.”

“Ona aldırma, o zırdeli.”

“Seni seviyor” dedi Cathy.

June güldü. “On altı yaşındayken, yirmi dakikalığına... belki...”

“Kendini neden bu kadar küçük görüyorsun bilmiyorum. Seni seviyor, sevmese aldırmazdı. Sevmese neden Tom’u arasın ?”

“Bilmiyorum. Ama sevdiğinden senin kadar emin değilim” dedi June. “Davet bitince doğru eve mi gideceksin?” diye sordu Cathy’ye.

“Evet, kamyoneti boşaltma sırası Tom ile Con’da. Seninle ikimiz eve, erkeklerimize gidebiliriz.”

“Sen, seninkini görmekten mutlu olacaksın, o da seni görmekten. Aramızdaki fark burada” dedi June. “Milföy hamuruna sardığımız karideslerden birkaç tane eve götürmeyi unutma. Neil’in öksürüğüne iyi gelir.”

“Gözüm yemek görmek istemiyor June.”

“Ama o bizim gibi bütün gün yemek görmedi ki” dedi June acımasız bir mantıkla.

“Bu akşam nasıldı, yorucu muydu ?” diye sordu Neil.

“Hayır, değildi. Dün akşam yorgunum diye söylendiğim için özür dilerim.” Cathy neşeliydi.

“Bunlar ne?”

“Özel karidesli böreklerimizden getirdim. Hoşuna gider diye.”

Küçük tepsideki görüntülerini beğenmişti. “Lezzetleri harika, ne kadar hafif. Siz mi yaptınız ?”

İçinden bir ses, hayır biz yapmadık, geçerken dükkândan aldım, demek istiyordu. Hangi işi yaparak para kazandığımı sanyordu ? Ama bir şey söylemedi, gülümseyerek, ben yaptım, dedi.

“Gerçekten enfes olmuş.” Ne daveti olduğunu, Peter Murphy'nin kokteyli mi, bir moda gösterisi mi, bir düğün mü, yoksa bir cenaze mi olduğunu, davetin nasıl geçtiğini sormadı. Onun kafasında hâlâ Cathy'nin komik işi olmaya devam ediyordu.

“Bugün Sara'yla buluşmuşsunuz” diye söze başladı. Rahatsız olduğu belliydi.

“Evet. İkizler hakkında öğrenmek istediğim bir şeyler vardı. Sonuna kadar annem ile babamın yanında kalmaları mümkün mü diye sordum.”

“Ne dedi?”

“Onların yaşlı ve işçi sınıfından olmalarından ötürü kanunların acımasız davranabileceğini söyledi. Ben de saçma, dedim. Sonunda sanırım benimle aynı görüşe geldi.”

“Başka ne konuştunuz ?”

“Ne oluyor ? Bulmaca mı çözüyoruz ?” dedi Cathy.

“Peki açık konuşayım. Beni aradı, yüzüme gözüme bulaştırdım, dedi.”

“Ne hakkında?”

“Şimdi bulmacaya başlayan sensin.”

“Neden söz ettiğini bilmiyorum. Sen söyle.”

“Mültecilerle ilgili o işle hâlâ ilgilendiğimi sana belli ettiğini söyledi.”

“İlgili olduğunu biliyoruz” dedi şaşırılmış gibi. “Böylesine ciddiyetle düşündüğün bir işten birdenbire vazgeçmeyeceğini tahmin etmiştim. Unutmuş olamazdın. Tabii ki ilgileniyorsundur.”

“İşin gerçeği, o işi bana tekrar teklif ettiler. Şartları değiştirerek.”

“Sen de kabul edeceksin. Öyle değil mi?”

“Canım, hemen, olduğu gibi kabul edecek değilim. Aramızda ciddi olarak tartışmamız lazım.”

“Ama sen bu arada Sara'yla ciddi ciddi konuşmakta bir sakınca görmedin.”

“Cathy!”

“Banyoyu doldurup yatmaya can atıyorum.”

“Lütfen böyle davranma.”

“Bak Neil, tabii ki oturup ciddi ciddi konuşmalıyız. Ama gecenin bu saatinde değil. Ben şimdi gidip banyoda dünyanın halini düşüneceğim. Bunu, seninle lüzumsuz yere kavga eden biri olarak değil, arkadaşın olarak yapmayı tercih ediyorum.”

“Banyonun keyfini çıkar arkadaşım” diye yanıtladı Neil.

Tom Feather, Shona Burke'ü hem teşekkür etmek hem de iş için yemeğe davet etti. Küçük bir Fransız lokantasına gittiler.

“Bütün geceyi yemekleri inceleyerek geçirmemeye söz veriyorum” dedi Tom. “Gittiğim yerlerde yemekleri ufak parçalara bölerek teker teker incelediğimi söylüyorlar. Kendilerine rakip olduğum uzaktan belli oluyormuş.”

Shona, “Ben de öyleyim, her an işimde yararı olacak bir şeyler görürüm diye etrafa bakarım ve not alırım” dedi. “Adamın biri söylediklerini yazıyorum zannetmişti.”

“Yazılması sakıncalı bir şeyler mi söylüyordu ?” diye sordu Tom. Adam motosikletlerden söz ediyormuş, Shona ise iyi çalıştığını gözlemlediği havalandırma sisteminin adını not ediyormuş. “Bir daha görüştünüz mü?” dedi Tom.

“Hayır, ama benim için faydalı bir ders oldu; birisi beni romantik bir yemeğe davet ettiğinde, not defterimi almadan gidiyorum.”

“Çok akıllıca bir düşünce. Romantik bir yemeğe çıkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki nasıl olduğunu bile unuttum.”

“Onu çok mu özölüyorsun ?”

“Marcella'yı mı ?” Şaşırmişti sanki.

“Özür dilerim Tom. Bern ilgilendirmez. Aslında başkalarının özel hayatına hiç karışmam.”

Alınmamıştı Tom. “Sana hem evet hem de hayır diye cevap verebilirim. Evet, aramızda var olduğunu sandığım ilişkiyi özölüyorum, ama aramızdaki gerçek ilişkiyi özlemiyorum. Belki biten her ilişkinin arkasından böyle söylenir, bilmiyorum.”

Yemek bitince Shona'yı Glenstar'a bıraktı Tom. Genç kadın eve, kahveye davet ettiğinde ekmekler için erkenden kalkması gerektiğini söyleyerek içeri girmedi. Stoneyfield'a yöneldi. Arabayı park ettiği sırada soğukta, merdivenlerde oturan bir karaltı gördü. Bu, Marcella'ydı.

On birinci bölüm

Kasım

“İçeri gel Marcella” dedi Tom bıkkın bir ses tonuyla.

Hiç konuşmadan, bir zamanlar mutluluk için yaşadıkları daireye doğru birlikte merdivenleri tırmanmaya başladılar. Marcella evin içini ilk kez görür gibi etrafına bakıyordu. Henüz ikisi de hiç konuşmamıştı. Tom üstünde hiç değişmeyen pembe kadife örtülü masanın bir yanına oturdu. Eliyle karşısına oturmasını işaret etti. Marcella'ya yiyecek veya içecek ikram

etmek boşunaydı. Hiçbir zaman kabul etmezdi ki... Onun konuşmasını bekledi Tom. Küçük yüzü ve yüzünü çevreleyen gür siyah saçlarıyla hâlâ çok güzeldi. Siyah deri bir ceket ve beyaz bir kazak giymişti. Uzun, zarif boynuna da kırmızı bir eşarp takmıştı. Elinde zincir sapsız, ufak bir siyah çantadan başka bir şey yoktu. Yanına eşya almamıştı.

“İçeri girmeme izin verdiğin için teşekkür ederim.”

“Tabii ki izin veririm.”

“Evet ama telefonda konuşmayı reddettin.”

“Çok geç oldu, ben de yorgunum. Sabah erkenden kalkıp ekmek pişirmem gerekiyor. İkimiz de aynı sözleri tekrarlamak istemeyiz sanırım.” Yumuşak bir sesle konuşuyordu. Canının yandığını saklamak için eskisi gibi katı olmamaya özen gösteriyordu.

“Sana tek bir şey söylemeye geldim. Sonra gideceğim.” Çok bitik ve umutsuz görünüyordu. Yalvarmıyor, ağlamıyordu. Sadece içindeki tüm yaşam sevincini yitirmiş gibiydi, o kadar.

“Söyle.”

Bir sessizlik oldu. “Çok zor. Bir içki verebilir misin acaba?”

Tom mutfağa gitti. Ne ikram edeceğini bilemeden etrafa bakmıyordu. “Ne verirsen ver” diye seslendi içeriden Marcella Buzdolabından bir kutu bira ile iki bardak aldı, bir de sigara tablası getirdi. Marcella sigarasını yavaş yavaş yaktı. Sonunda konuşmaya başladı.

“Paul Newton'm gerçekten mankenlik ajansı var. Tanınmış mankenlerin o ajansla anlaşmaları davar. Bunu biliyorum. Orada ünlü bir ajans. Ama bana göre değildi. Hiç bana göre olmadı, ta başından beri.”

Öylesine umutsuz ve zavallı görünüyordu ki, Tom, “En azından denedin. Denemek istiyordun” dedi.

“Hayır, deneme şansım da olmadı. Beni o tür mankenlik için, defileler veya mecmualar için düşünmemiş. Sadece cinsel heyecan yaratacak fotoğraflarda kullanmak için istemiş. Beni önce iç çamaşırı katalogları yapan firmalara gönderdi. İstedikleri seksi fotoğraflardı. Yani üstü çıplak fotoğraflar.” Anlattıklarında öyle büyük bir utanç ve hayal kırıklığı vardı ki, Tom yüzünü görmemek için gözlerini kapattı. “Korkunç bir şey. Yanlışlık olduğunu, Mr. Newton'ın albümlerindeki gerçek mankenlerden biri olduğumu söylemeye çalıştım. Onlar gülmekle yetindiler, ister yap, ister yapma dediler.” Bir süre konuşmadı. “Tabii ki kabul etmedim ve çıktım. Olanları anlatmak için Paul Newton'a gittim. Küplere binmesini, o insanlara kızmasını bekliyordum.” Durdu, birasından bir yudum içti. Tom ilk kez bu kadar büyük bir yudum aldığına şahit oluyordu. “O gün çok meşguldü. Görebilmek için saatlerce bekledim. İçeri girip çıkanları hatırlıyorum. Hayatım boyunca tanımak istediğim tasarımcılar, modacılar, mankenler... Uzun bir süre sonra yanma girebildim. Olanları anlattım. O da., o da... şey dedi.” Sustu. O sözleri tekrarlamaktan âcizdi. “Bu yaşta ne bekliyordun, dedi. Ben de manken kataloguna fotoğrafımı koymaya söz verdiğini hatırlattım. Birden hiddetlendi, 'Ne yaptığımı sanıyorsun, kataloga koydum işte' diye bağırды. Tam o sırada ne oldu, biliyor musun ? Telefon çaldı. Arayan Joe'ydu. Başka bir konu için aramıştı, ama belli ki beni de sordu. Paul Newton ise iyi olduğumu, hatta ofisinde, karşısında oturduğumu, ilk başta alışamadığımı ama zamanla her şeyi öğreneceğimi söyledi.” Tom suskun, birasını yudumluyordu. Marcella için ne kadar onur kinci bir durum olduğunu tahmin ediyordu. “Joe'yla konuşmasını bitirince bana döndü, olgun bir insan olduğumu, yaşıma uygun hareket ederek yapılan teklifleri kabul etmem

gerektiğini söyledi. Ben ise, ama söz verdiniz, diyordum. İşte o zaman gerçekten hırslandı, arka arkaya 'Sana doğruyu söyledim' diye bağırdı.”

Tom yüzüne bakıyordu. “Birden seninle konuştuklarımız aklıma geldi” diye devam etti Marcella. “Sana doğruyu söyledim dediğimi, senin ise doğruyu söylemek ile dürüst olmanın farklı şey-

ler olduğunu söylediğin o gece aklıma geldi. Ne demek istediğini ilk kez orada anladım.”

“Ah, Marcella.”

“Evet. İlk ayın kirasını ödeyecek kadar param vardı. Sonra param bitti. Elimde belgelerim, iş aramaya koyuldum. 'Meşhur Çiftler' için birlikte çektiğimiz fotoğrafları görenler seninle kalmak varken orada ne aradığımı soruyorlardı. Benim ise verecek bir yanıtım yoktu. İkinci ay ev kiramı veremez duruma gelince üstsüz fotoğraf çekirtmeye razı oldum. İşin tuhafı sandığım kadar iğrenç gelmedi. Herkes çok profesyonel davranıyordu, işi mümkün olduğunca çabuk ve iyi yapmaya gayret ediyorlardı. Tuhaf bir şekilde çok da saygılı davranıyorlardı. Parayı on beş günde bir Paul Nevton'm ofisinden tahsil ediyordum. Onu hiç görmedim, sana telefon ettiğim güne kadar.”

“O gün ne oldu, anlat bana.”

“Paramı almak için gittiğimde resepsiyondaydı. Beni ofisine davet etti. Aramızın açıldığına üzülüğünü, işimi çok iyi yaptığımı, şimdi de bana yeni bir teklifte bulunacağını söyledi. Sevinmişim. Sonunda gerçek mankenlik teklif edecek sandım. Önce üstü çıplak fotoğraflarımın çıktığı dergileri gösterdi. O dergileri ilk kez görüyordum. Çok rahatsız olmuşum. Hayatımı bu tür fotoğraflar çektirerek geçirmemem gerektiğini söyledi. İstersem gerçekten bol para kazanabileceğimi söyledi. Sonra başka dergiler verdi. Pornografik dergiler. Geleceğimi nasıl gördüğünü anlayınca kusacak gibi oldum.” Sustu. O gün yediği darbeyi anımsamıştı. “Fotoğraflardaki insanların yaptıkları hareketlere ilgisiz kaldıklarını, kimsenin kimseye el atmadığını, eninde sonunda iş olarak algılanması gerektiğini söyledi. Ben de ertesi gün aramaya söz vererek teşekkür ettim, yanından ayrıldım. Ertesi gün adres değiştirdim. Bir daha da yüzünü görmedim.” Uzun bir sessizlik. “Sonra da memleketime döndüm.”

“Nerede kalıyorsun ?”

“Şimdilik Ricky'de kalıyorum. Evini temizliyor, stüdyoda ona yardım ediyorum. Bazı geceler bir barda çalışıyorum. Öğleleri de sandviççide. Scarlet Feather'da olsam size ne kadar faydam dokunurdu kim bilir?” Sesindeki özleme zor dayanıyordu Tom.

Yine de söylenmesi gereken neyse onu söyledi. “Hayır, olmaz. Sana ne kinlendim ne de dargınım... Ama olmaz.”

“Hemen eskisi gibi birlikte olalım demiyorum. Bir süre Ricky'nin yanında kalmaya devam ederim.”

“Hayır, olmaz.”

“Sana yine soracağım. Tek isteğim bu: seninle eskisi gibi birlikte olmak. Bu yanlışı yapan sen olsaydın, herhangi bir konuda biraz abartarak canımı sıkmış olsaydın, sonra da bunun hayatta yapabileceğin en büyük hata olduğunu fark edip yeniden birlikte olalım diye yalvarsaydın, benden soğuk ve katı bir hayır yerine, ümit verici sıcak bir cevap beklemez miydin?”

“Soğuk ve katı bir hayır demiyorum sana, son olayları aklımızdan silip atarak eski yaşantımıza dönmeyi her şeyden çok isterdim...”

“Öyleyse, neden?”

“Ama her şey değişti. Karşılıklı rol yapmak zorunda kalırız. Aşk taklidi gibi... Belki benim yeterince derinliğim yok. Bensiz çok daha iyi bir yaşamın olacak. Bunu sana daha önce de söylemişim.”

“O zaman da inanmamıştım sana, şimdi de inanmıyorum.”

“Ama artık seni sevmiyorum. Birlikte yaşadıklarımızı hiç unutmayacağım, bir gün başkasına âşık olursam seninle ilgili anılarım hep yerini koruyacak.”

“Başkasını arama, tekrar bana âşık ol. Yeni baştan bana âşık ol. Beni sev.”

Marcella'ya karşı hiçbir istek duymuyordu. Bu apartman dairesinde paylaştıkları aşkın anısını bile yitirmişti. İçinde acımanın dışında hiçbir duygu kalmamıştı. “Bu yaz benim açımdan da harika geçmedi” dedi. “Sen gittikten sonra birçok sorun çıktı, çok mutsuz oldum. Ama seninkilerin yanında hiç kalır. Tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm.”

“Haklı çıktığına memnunsundur herhalde.”

“Hayır, haklı olduğum hiçbir konu yok. Senin başına bunların geleceğini hiç düşünmemiştim. O kadar güzeldin ki -hâlâ da öylesin- çok başarılı olacağından emindim. Başarılı olmayı o kadar istiyordun ki ben de içimden senin için bunu temenni ediyordum. Gerçekten.”

Çantasını aldı Marcella. “Ben hep buradayım, yakınında. Fikir değiştirirsen...”

“Senin gibi bir hazine yalnız kalmaz.” Gülümsemesini bekledi. Ama ifadesi hüznünlüdü genç kadının. “Gel seni Ricky'ye bırakayım” dedi.

“Bugünden itibaren arkadaşız, değil mi?” diye sordu Marcella.

“Dört yıl birlikte değil miydik? Arkadaşın ötesinde olacağız.”

“Haklısın” dedi Marcella. “Sormak istediğim o kadar çok şey var ki...”

İkizlerin kaybolmasını, Walter'ın yaptığı soygundan dolayı po-

lis tarafından izlenmesini, başlanndan geçen diğer serüvenleri ve felaketleri anlatmak istiyordu, ama gündelik olaylardan söz etmenin sırası değildi. Böylece karanlık, boş ve ıslak sokaklarda sessizce ilerlediler.

“Benimle tatile çıkmıyorsun tamam, ama en azında bir hafta sonu da gelemez misin ?” dedi Neil.

“Memnuniyetle” dedi Cathy. “Çok iyi olur.”

Hafta sonu bir yere gitmekten pek hoşlanmamıştı aslında. Balayım hatırlatan bir yanı vardı bu teklifin. Cathy ise ikinci bir ba-layma henüz hazır hissetmiyordu kendini. Doktor, normal

evlilik hayatı başlayacaktır, ama her çiftin kendine göre zamanlaması oluyor” demişti. Cathy, benimki uzun süreceğe benzer, dedi içinden. Buna hazır değilken Neil'le hafta sonu tatiline çıkarak ona haksızlık etmiş olmayacak mıydı ? Diğer taraftan kocasına kolayca açılabileceği bir konu da değildi bu.

Henüz sevişmeye hazır olmadığını söylese, kim sevişmekten söz etti diyecekti Neil. Sadece hafta sonu bir yere gidip dinlenmekten söz etmişti. Birlikte geçirecekleri bir hafta sonu tatili hoş olabilirdi. Önercek yerler düşünmeye başladı Cathy. Ama hemen değil, dedi içinden, birkaç hafta sonra.

Yeni bir âdet edinmişlerdi, biri evdeyken diğeri dışarıda oluyordu. Paylaştıkları tek öğün kahvaltıydı. Hafta sonları bile ikisi aynı zamanda evde oturmuyordu. Şirketin olanakları düzeldikçe Cathy'nin eskisi kadar evde yemek pişirmesine gerek kalmamıştı. Aslına bakılırsa akşamları da şirkette kalmayı tercih ediyor, eve gideceğine o rahat kanepeye uzanıp kitap okuduğu oluyordu. Cathy'deki değişikliği fark ettiyse bile bir şey söylemiyordu Tom. Kendisi de zaman zaman şirkette kalıyor, bazen eve gidiyordu. Cathy arada sırada yemeğe çıkardığı kızları olduğunu seziyordu. Hiçbirini ikinci kez davet etmediğini de biliyordu. Marcella'nın geri geldiğini, Ricky'de kaldığını söylemişti Tom. O kadar, başka bir şey eklemeden. Her şeyden haberdar olan June ise Marcella'nın çok değiştiğini, eskiden burun kıvracağı birçok işi yapmaya razı olduğunu anlatmış, Scarlet Feather'da çalışmak için can attığını söylemişti. “Beni almayı kabul etseler sabahın akşamına kadar bulaşık yıkamaya razıyım demişti” birisine.

“Onu geri alır mı dersin ?” June'un gözleri heyecanla parlamıştı.

“Burada hiç çalışmadı ki... Geri almak ne demek?” dedi Cathy.

“Kelime oyunu oynama benimle, ne demek istediğimi pekâlâ anladın.”

“O konuya hiç ama hiç değinmiyor” dedi.

“Beni şaşırtıyorsun. Birlikte o kadar çok şey yaşamış iki insan olarak başını omzuna dayayıp benimle dertleşeceğini sanıyordum.”

“Hayır. Zaten bu işte yeterince dertleşme var.” Aralarında bir mesafe kalması gerektiğinin bilincindeydi Cathy. Örneğin hamileliği konusunda Neil'in kendisini ne kadar üzdüğünü anlatmak istemez miydi ? Ama Neil'in davranışını kabullenmek istemiyordu. Neyse, zaten içindeki o acı giderek hafifliyordu. Neil'le anlaştıkları birçok konu vardı. Daha bu sabah evsizler için yapılacak büyük yürüyüşte birlikte gelmesini isteyen Neil değil miydi ? “Ama ne yazık ki gelemezsin. İşin çok” demişti ardından.

“Sana iyi şanslar Neil. Umarım çok kalabalık olur.”

“İnsan bilemiyor ki, hafta arası...” Kaygılı görünüyordu. “Başarılı olursak konuyu her yönüyle kamuoyunun önüne getirdik demektir.”

Tom böylesine yorgunken, kocasıyla ilgili kendini açındıracak bir hikâyeye anlatmadığına bir kez daha şükretti Cathy. Herkes işte çalışırken tek başına şirkette kalarak kafa dinlemeyi planlayan zavallı Tom...

“Bugünkü Öğle yemeğiyle nasıl başa çıkacağız June. Kadın bir canavar.”

“Sen hepsi için aynı şeyi söylüyorsun. Sonunda kedi yavrusu oluyorlar.”

“Bu farklı. Evin arka kapısından girmeliymişiz. Kamyoneti de uzakta bir yere saklamamızı istiyor, misafirler görüp rahatsız olmasın diye. Hepimiz arka kapıdan girince terlik giymeliymişiz, evine çamur taşımadığımızdan ancak böyle emin olabilirmiş.”

“Bununla mutlu olacaksa...”

“Saçını görünce bakalım ne diyecek, June.”

“Saçımın nesi var ?” June aynaya bakarak saçlarını okşadı. Haywards'ta bedavaya yaptırdığı mor röfleleri yeniletecek kadar parası yoktu. Saçı uzamış, yan kel bir görünümüne bürünmüştü.

“Bayan Yaygaracı çalışanların hoş görünmelerini istedi de... Misafirlerinin arasında sefir hanımları varmış.”

“Hoş mu? Bilmem ki...” dedi June aynadan kendine bakarak.

“Gerçekten başanlı olursak elçiliklerden de iş alabiliriz. Bunu hiç aklımızdan çıkarmadan çalışmalıyız.”

Tom bu kez çalışmıyordu. Barmenliği Con yapacaktı, June ile Cathy de yemekleri hazırlayacaklardı. Erkenden gitmeye zorladı onları Tom. Bayan Yaygaracı saatinde işe başlamaya çok önem veriyordu.

“Ona Bayan Yaygaracı demekten vazgeç Cathy. Sonra unutup

yüzüne söylersin diye korkuyorum.”

“Yapmam.”

“Evin yerini biliyor musunuz ?”

“Evet. Şimdi haritaya baktım.”

“Cep telefonun yanında mı ?”

“Evet Tom, yanımda. Sana bir şey söyleyeyim mi, sen de giderek Bay Yaygaracı olma yolundasın. Belki de ikiniz çok anlaşırırsınız.”

Gülerek kamyoneti okşadı Tom. “Bol şanslar” diye arkalarından seslendi.

Telefon hiç durmuyordu.

“Merhaba Tom. Ben Neil. Cathy çıktı mı ?”

“Evet ama cep telefonu yanında.”

“Zararı yok. Sadece görünce ona söyle, on beş gün sonraki hafta sonu için ikimize Holly'nin otelinde yer ayırttım. Söylersen sevinir.”

“Sana basit bir soru Tom: Marcella'yla karşılaştım. İkinizin artık arkadaş olduğunuzu, annem ile babamı görmek için Fatima'ya gelmek istediğini söyledi. Senden son durumu öğrenmek istiyorum.”

“Birlikte olduğumuzda hiç Fatima'ya gitmek istemezdi” dedi Tom sade bir tavırla.

“Öyleyse gelmesini istemiyorsun demektir.”

“İstedığı yere gitmekte serbest.”

“Çok üzgün, karşı yakada başına kim bilir neler geldi. Aslında olanlardan hiç söz etmiyor, ama iyi anıları olmadığı kesin.”

“Evet. Ona kırgın da değilim, iyilikler diliyorum. Herhangi bir arkadaşım gibi onun da mutlu olmasını temenni ediyorum.

“Tamam Tom. Konu kapanmıştır.”

“Tom, ben Muttie. İki kızler bu akşam Lizzie'ye sürpriz yapmak için İrlanda yahnisi pişiriyorlar, bana da bir liste verdiler.”

“Bizim mi pişirmemizi istiyorsun Muttie? Peki, hazırlarız.”

“Hayır, sizin yapmanızı istemek akıllarından bile geçmedi. Hepsi kendi eserleri olacak. Kuzu etini, havuçları ve soğanları aldım. Tarifte küp diyor, o ne demek ?”

Tom süpermarketten et suyu küpleri istemelerini söyledi. Cathy'nin annesinin dondurucusunda kim bilir ne lezzetli ve doğal et suyu vardır, dedi kendi kendine.

“Tom Feather'la mı görüşüyorum ? Ben Nick Ryan. Cathy'nin teyzesi için, kendi evinde bir sürpriz doğum günü partisi düzenlemek istiyorum. Sizin bu daveti hazırlamanızı rica etmek için aradım.”

“Sürpriz partiler konusunda alınmış bir kararımız var Mr. Ryan. Sürpriz davet hazırlamayı kabul etmiyoruz. Öyle çok sorun çıkabiliyor ki...”

“Ama söz konusu Geraldine olunca ne sorun çıkabilir? O kadar çok arkadaşı var ki...” Kendinden emin değildi sanki.

“Cathy sizi arasın, onunla konuşun, olur mu? Lütfen...”

“Ne yapalım, olur... Ben ise yeni bir iş çıktı diye memnun olacağınızı sanmıştım.” Birden somurtmuştu sanki.

“Gerçekten memnun oluyoruz Mr. Ryan. Dediğim gibi en iyisi Cathy'nin sizi araması. O her şeyi halleder.”

“Peki, ne yapalım.”

“Tom?”

“Cathy, telepati diye buna derim. Ben de seni aramak üzereydim.”

“Kadının mektubu ile harita yanında mı Tom ?”

“Ne? Hâlâ yolda mısınız? Aman Tanm!”

“Sen neden telaşlanıyorsun. Senin tuzun kuru, harita da yanında. Yirmi yedi numaralı eve gittim. Bayan Yaygaracı'yı tanıyan yok.”

“Tabii Bayan Yaygaracı diye arıyorsan...”

“Tabii ki öyle demedim Tom. Çabuk ol ne olur...”

Dolaba koştu, o haftanın işlerini kaydettikleri dosyayı çıkardı. Adresi Cathy'ye okudu.

“Ben şimdi o adresteyim işte” dedi genç kadın.

“Önümde kadının antetli kâğıdı var. Oradan okuyorum.” Yüksek sesle yine okudu, bu kez mahallenin de adını söyleyerek.

“Ne!” diye bir çığlık geldi karşıdan. Aynı adı taşıyan iki sokak vardı. Hangi ülkede olsa buna izin veren kimse asılırdı. Buldukları yerin tam aksi yönündeydi Bayan Yaygaracı'nın evi.

“Ne yapalım Tom ? Sen söyle. Onu ararsam kendini kaybedecek... Tom, Tom, konuş benimle.”

“Dön ve bir an önce oraya gitmeye bak. Ben senden daha yakınım. Şimdi telefon eder, yanıma şampanya ile somon füme alır, giderim. Sen gelene kadar onları oyalarım. Dikkatli kullan, sakın risk alma. Bütün şirketin ölmesini istemiyorum.”

Bayan Yaygaracı'yla cep telefonunu kulağından iyice uzakta

tutmak zorunda kaldığı korkunç bir telefon konuşması yaptı. Taksi şoförü acıyarak bakıyordu.

Tom bitkin bir halde telefonu kapattığında, “İşiniz neredeyse benimki kadar zor” dedi şoför.

“Neyse ki her gün bu kadar kötü değil. Ama bugün yalvarırım benimle değiş tokuş yap.”

“Bugün istemezsiniz” dedi şoför, kaygılı bir sesle. “Dublin'in merkezinde büyük bir gösteri var. O'Connell Sokağı'ndan Step-hen's Green'e kadar her yer insan kaynıyor. Telefondaki müşterinize ulaşmamız iki gün iki gece sürer. Sözü ettiğiniz yemek yüklü kamyonettekiler ise bir haftaya kalmaz, varırlar.” Tom gözlerini kapattı, başını arkaya dayadı. Sakin olmalıyım, dedi. Bu şehirde birilerinin sakın olması gerekiyordu.

Mrs. Frizzell ellilerindeydi. Kendisine hiç yakışmayan zümrüt yeşili bir elbise giymişti. Simsiyah saçlarını sıkı bir topuz halinde toplamıştı. Tom geldiğinde son derece hiddetliydi. Evin önünde başka araba görmeyince biraz olsun içi rahatlamıştı Tom'un. Kendisini karşılarken yağdırdığı yüksek sesli hakaretlerden de evde yalnız olduğu anlaşılıyordu. En azından misafirlerden önce gelmişti.

“Sakin olun, sakın olun. Üzülmeyin” diyerek mutfağa girdi. Gerekli bardakları çıkardı. Bir yandan da, “Size söylediğim gibi trafik korkunç, hepsi gecikecek, herkes aynı durumda” diyordu. Aslında hiç böyle bir şey söylememişti, sadece şoförün sözlerini tekrarlıyordu. “Gösteri yürüyüşü gibi bir şey Mrs. Frizzell, trafik altüst olmuş, bazı sokakları kapatmışlar.” Yüzü taş gibiydi kadının. Tom, şampanyayı ustalıklarla açıp buz kovağına yerleştirdi. Sonra hızla ekmek dilimlerinin üstünü somonla süsledi.

Berberinde maydanoz ile limon da getirmişti. Sadece bir tabak istiyordu.

“Her şeyi beraberinizde getireceğinizi söylememiş miydiniz?..”

“Tabii, öyle yapıyoruz. Yemek takımları yolda, size söylediğim gibi bu gösteri elimizde olmadan hepimizi geciktirdi.”

“Gösteriymiş” diye burun kıvrırdı kadın.

“Haklısınız, çok uygunsuz bir zamanda... Yine de demokratik bir ülkede yaşadığımız için şanslı sayılırız, öyle değil mi ? Herkesin inancını açıkça belli edebileceği bir ülke...”

Mrs. Frizzell'in demokratik bir ülkede yaşamanın iyi bir özellik olduğuna inanmadığı belliydi. Hatta bugüne kadar bu konuya kafa yorduğundan da şüphesi vardı Tom'un. Bu arada beyaz düz bir

tabağı gözüne kestirmişti. “Şu güzel beyaz tabağınızı kullanabilir miyim? Gözüm gibi bakacağımdan emin olun.” Bir anda gösterişli bir kanepe tepsi hazırlamıştı. Kadının hafifçe yumuşamaya başladığı seziliyordu.

“İçeri girerken gördüğüm çok şık salonunuza gidelim mi ? Misafirlerinizi beklerken size bir kadeh şampanya ikram etmeme izin verirsiniz değil mi? Geç kaldıkları için kim bilir onlar da size karşı kendilerini ne kadar suçlu hissediyorlardır.”

Oysa misafirler geç kalmamıştı. Kocaman siyah bir arabanın yokuştan çıktığını görünce canı çok sıkıldı Tom'un. Ev sahibinin eline şampanya kadehini tutuşturduktan sonra mutfağa koştu. Cathy hiç gelemese pişirecek bir şeyler bulmalıydı. Dolapları açtı, çekmeceleri karıştırdı, buzdolabına baktı. Bir yerde ucuz bir konyak şişesi eline geçti. Her şampanya kadehine birkaç damla konyak eklemeye karar verdi. Catering tarihinin en uzun yemek öncesi kokteyli başlıyordu. En azından eğleninler, dedi içinden.

“İnanamıyorum” diye haykırdı Cathy. Trafik polisi yolların kapandığını söylemişti. “Ne var? Bir kaza mı oldu?”

“Yok hayır. Evsizler ve şehrin hayatını felce uğratacak kadar onlara yardım etmek isteyenler” dedi polis gözlerim havaya dikerek. Bıkkın ifadeli kısa boylu biriydi. İşini zorlaştıran herkesten nefret edenlerden... “Siz nesiniz? Hepiniz hokkabaz mısınız?” Kırmızı tüylü kamyonetleri o kadar komikti ki... Çocukları eğlendirmeye gitmeleri normaldi.

“Hayır” diye haykırdı Cathy. “Değiliz.” Bir yandan da tehlikeli bir dönüş yapıyordu. “Ama akşam olmadan hokkabazlığa başlayabiliriz.”

“Sokakları trafiğe kim kapatmış olabilir?” dedi Con inanamı-yormuş gibi.

“Kocam” dedi Cathy acımasız bir sesle.

Kadınların çoğu kapıdan girdikleri andan itibaren çok rahat hareket ediyorlardı. Kocasına, gelenlerin kim olduğunu göstermek için Mrs. Frizzell'in hole bıraktığı defteri imzalıyorlardı. Tom ise gülümseyerek aralarında dolaşıyor, somon fümeye hiç kalori olmadığını söyleyerek ikramda bulunuyordu, içindeki korkuyu bastırmaya çalışarak. On iki kadın vardı. Dört şişe şampanyanın ikisi bitmişti. Somon tepsi ise boşalmış gibiydi. Öğle yemeğini ısıtıp, sofrayı kurmak en az bir saat sürecekti. Kamyonetten eser yoktu.

Yürüyüş televizyondan naklen yayınlanıyordu. Yoğun yağmur altında gerçekleşmesi önemini artırıyordu. Her yaştan insan ellerindeki pankartları yüksekte taşıyarak yürüyordu.

“İnanamıyorum Neil” dedi Sara. Neil de genç kadının elini sıktı. Hiçbirinin beklemediği kadar başarılı bir yürüyüş oluyordu. Cathy'nin de burada olmasını ne kadar isterdi. Bu gece ona anlatacaktı. Konuşmaların bir kısmı dokuz haberlerinde yayınlanacaktı.

Tom üç kutu sardalyeyi kopartırcasına açtı. Süzdükten sonra limon suyu ve taze karabiber ekti. Elde ettiği karışımı yıldırım hızıyla dolapta keşfettiği krakerlere sürmeye koyuldu.

“Harika” dedi konuklardan biri. “Adı ne?”

“Sardines au dtron”ı diye Fransızca bir ad uydurdu Tom.

“Çok lezzetli.” Tom'un gözünün içine bakarak gülümsüyordu kadın.

Sinirli bir gülümsemeye karşılık vererek yanından uzaklaştı kadının.

Ev sahibinin, konukların neden neşelendiğini anlamasını istemiyordu Tom.

Mrs. Frizzell'in bardağı dışında herkesin şampanyasını yeniliyor, birkaç damla konyak ilave etmeyi unutmuyordu. Bir yandan Mrs. Frizzell'den ödünç aldıklarını aklında tutmaya çalışıyordu. Bugün hayırlısıyla sona erdiğinde yarım şişe konyak ile birçok malzemeyi yerine koymasına gerekecekti. Salatalık turşusu bulmuş, bunları ince ince doğrayarak buzdolabında bulunduğu değişik yoğurtlara katmış ve çeşitli karışımlar elde etmişti. Tanrım, lütfen Fatima'da oturan Mrs. Maura Feather'ın bütün gün ettiği duaları unutma, dua bankasında birikmiş kredileri olmalı, yalvarırım Tanrım o kredileri kullan, kamyoneti buraya gönder.

Kapıya geldiklerinde, “İçeri girmeye korkuyorum” dedi Cathy. “Hepsi gelmiş; evin önü araba dolu. Aman Tanrım, şoförler bile var.”

“İçeri gir Cathy” dedi June.

“Önce kapıyı mı çalsam ?”

“İçeri gir” dedi yalvarırcasına Con.

Cathy doğru evin önüne geldi, sonra birden hatırladı, geri geri arka kapıya yanaştı. Geldiklerini fark eden Tom önce Tann'ya, sonra da annesine teşekkür etti.

I. Limonlu sardalye, (ç.n.)

“Onu daha önce gördüm, bir yerden tanıyorum” dedi Cathy. “Özellikle de elbisesini.”

“Nerede görmüş olabilirsin... Hayal görüyorsun.” Tom acele etmelerini istiyordu.

“Her türlü soğuk kanepayı ikram edin. Isıtacak vakit yok. Fınn sıcak. İlk yemeği derhal içine at” diye tıshıyordu Cathy'ye.

“Getirdiklerim bitti. Yeni şampanya aç Con. June çabuk sofraları kurmaya başla.”

On iki kişiydiler. Altı kişilik iki masa hazırlayacaklardı. Cathy yemek odasına gitti. Tom'un bu kadar zaman onları nasıl aç olarak beklemeye razı ettiğini anlayamıyordu. Konuklara Parma jambonuna sarılı kuşkonmazlardan ikram ediyor, Mrs. FrizzeU'in üstü havyar ve taze kremalı küçük kanepelerden yemesi için ısrar ediyordu. Diğer misafirler bu kanepelere bayılmıştı. Mrs. Frizzell, gecikmelerine neden olan o korkunç protestocularıdan nefret ettiğini söylüyordu. Konukların bir kısmı da trafiğe takıldı diyordu. Mr. Feather yürüyüşün amacını açıklamış çok yardımcı olmuştu. Cathy, "Aman ne iyi" diyerek piyanonun üstündeki iğrenç yiyeceklerle dolu tabakları topluyordu. "Aman Tanrım, bu da ne?" dedi artıkları çöpe atarken.

"Elimden gelenin en iyisi... Sizin cephane gelene dek bayılarak yediler. Ben artık dönüyorum, sizi onlarla baş başa bırakıyorum." "Gidemezsin!" "Üç kişisiniz ama."

"Bizde sinir diye bir şey kalmadı Tom. Ne olur kal, bize yardım et." "Kalamam. Bir ay kalkmamak üzere yatağa atacağım kendimi." "Anlamıyorsun, sana bayılıyorlar. Bizden nefret ediyorlar. Bize yardım etmek için kalmalısın."

Tom'un şaka yaptığını anladı Cathy. "Tabii ki sizi bırakmayacağım, sokağa çıkacak halim yok. Ancak kamyonetle geri dönebilirim."

Böylece her şey yerli yerine oturdu. Mutfakta, birbirlerine yardım ederek çalışmaya koyuldular. Elden ele tabakları geçiriyorlar, kaç şişe şarap açtıklarını bir kenara not ediyorlardı. Kalan yemeklerin üstünü örterek Mrs. Frizzell'e sürpriz olsun diye dolaba kaldınyorladı. Sonunda Con'dan haber geldi, misafirler gidiyordu. Kamyoneti yüklediler. Konuklardan üçü ilgilenererek kart vermelerini istemişti. Yola çıkmak üzereydiler. Tom ise kullandığı sardalyelerin, konyağın ve diğer malzemenin listesini hazırlıyordu. Mrs. Frizzell yarım ağızla teşekkür ediyordu. Geç gelmeleri affedilmezdi, şehirde gösteri olduğu bilinen bir günde daha erken

yola çıkmalıydılar.

"Ama bilmiyorlardı ki..." dedi Tom. Sekiz dakikaya kalmaz buradan gitmiş oluruz, diye düşündü. Cathy adresi yanlış anlamasını affettirmek için hepsini içkiye davet ediyordu.

"Bilmeleri gerekirdi. Arkadaşlarımdan duydum, Jock ile Han-nah'nın yakışıklı oğlu var ya... hani televizyona çıkıp uğruna baş koyduğu davalar hakkında nutuk atan avukat... Bu sabahki programda herkesi uyarılmış. Onun için hepinizin haberdar olması gerekirdi. Neyse, sonunda her şey halloldu. Evden kullandığınız malzemenin parasını ödemeye kalkmayın. Bahşış olarak kabul edin."

"Mitchell'ları tanıyorsunuz demek" dedi Tom masum bir ifadeyle.

"Kocam Jock'la golf oynar. Bir kere Oaklands'a, evlerine gitmiştik. Büyük bir ev, çok güzel..."

Cathy bir anda kadını ve o elbiseyi hatırladı. Yılbaşı gecesi. Neyse ki, Mrs. FrizzeU'in hafızası o kadar güçlü değildi. Kamyonete binene dek gülümsemeye devam ettiler. Bahçe kapısından çıkar çıkmaz June ile Con'a kadının taklidini yaparak olanları anlatmaya koyuldular.

"... Hannah'nın yakışıklı oğlu..." diyordu Tom.

"... Davalar hakkında nutuk atan avukat..." Cathy kıkırdıyordu.

Tom'a polisin nasıl onları hokkabaz sandığını anlattı. Tom da o polis Mrs. FrizzeU'in evinde bulduğum artıkları krakerlere sürerken görseydi hokkabaz değil, sihirbaz olduğumuzu düşünürdü, dedi. Geraldine için sürpriz bir davet vermek isteyen Nick Ryan'ı aramasını söyledi Cathy'ye.

“Olmaz... Geraldine bizi öldürür” dedi Cathy. “Ben Dublin'de ters yönde giderken ilginç başka neler oldu ?” diye sordu.

“Nutuk atan o yakışıklı avukat telefon etti, iki hafta sonrası için Holly'nin otelinde yer ayırttığını haber verdi.”

“Birçok nedenden dolayı, al sana bir olmaz daha!”

Bara giderken Tom'la göz göze gelmemeye gayret ediyordu.

Neil eve geldiğinde haberler yeni başlıyordu.

“Çok başarılı geçmiş, öyle duydum” dedi Cathy.

“Evet. En azından kimse bu sorundan habersiz olduğunu söyleyemeyecek. Bu da çok önemli.”

“Televizyonu açalım, bakalım ne diyecekler.”

Cathy bir bardak şarap doldurdu, önüne de bir tabak ılık tart koydu.

“Çok lezzetli” dedi Neil. “Davet artıkları mı?”

Bu sözler Cathy'yi sinirlendirdi. Neil için özel olarak yağlı kâğıda sarmıştı. “Bir bakıma öyle sayabilirsin. Ama benim gözümde artık denmez.”

“Alınganlıktan vazgeç tatlım.” Genç kadın omuz silkti. Haberler daha başlamamıştı. “Senin davet nasıl geçti ?”

“Fena sayılmaz. Kadın, annenleri tanıyormuş...”

Haberler başlıyordu. “Şşt, dinleyelim” dedi Neil. Yürüyüşe önemli yer verilmişti haberlerde. Dublin'in havadan görüntüleri eşliğinde trafiğin nasıl felç olduğunu gösterdiler. O filmin bir köşesinde sancılı bir solucan gibi kıvranan Scarlet Feather'm minibüsü de vardı. Cathy minibüsü görmeyi çok istiyordu. Belirgin logosunu gözden kaçırmak imkânsızdı. Onun yerine Neil çıktı. Yirmi saniye boyunca... Genç, heyecanlı, saçları rüzgârda uçuşan, yüzü yağmurdan ıslanmış Neil. Aynı cümleyi tekrarlayan Neil.

“Bu yürüyüşe katıldığınız için teşekkür ederiz. İrlanda gibi bolluklar ülkesinde bu akşam yatacak yeri olmayan insanlar bulunmasından duyduğumuz utancı belirtmek için sokağa çıktık.” Kameraya bakıyordu. “Evsizlerin kendi kaderlerini çizdiklerini, bu hayatı isteyerek yaşadıklarını söyleyenlere inanmayın. Hangimiz kasım ayında yağmurlu ve soğuk bir geceyi kapı eşliğinde veya köprü altında geçirmek ister?”

Kürsüden inerken etrafını saran, sarılan, dokunan bir kalabalık görüntüye geldi. İçlerinden biri de Sara'ydı. Cathy nefesini tutmuş bakıyordu.

Daha sonra bir politikacı yapılanları anlattı, muhalefetten birisi de yapılanların yetersizliğini... Yağmur altında konuşan o genç avukat gibi tutkulu olmayan, stüdyoda toplanmış renksiz adamlardı hepsi. Neil hepsinden daha parlaktı.

“Harikaydın” dedi Cathy. Doğru söylüyordu.

“Bazı şeyleri değiştirmeye yarayabilir...” Kendinden değil, yürüyüşten söz ediyordu. “Orada bulunmak, yürüyüşü görmek müthiş bir duyguydu Cathy. Senin de orada olmanı, içinde bulunmanı ne kadar isterdim.”

Cathy, June ve Con'la minibüsün içinde saatlerce tıkanıp kaldıklarını, Neil'e nasıl küftüklerini hatırladı. “Bir bakıma içinde oldum sayılır” dedi.

Sonra telefon yağmuru başladı. Kutlamak isteyenler, ileriye dönük taktikler önerenler, röportaj yapmak isteyen gazeteciler... İstekleri başkalarına kaydırmakta ustaydı Neil. Kendisinin sadece büyük bir komitenin üyesi olduğunu, konuyu sununla veya bu-

nunla konuşmanın daha uygun olacağını söylüyor, telefon numaraları, e-mail adresleri veriyordu. Bir davanın tek sahibi olmanın sakıncalarını iyi biliyordu. Her şeyi yüklenmemeye dikkat ediyordu. Cep telefonunda konuştuğunda Cathy de ev telefonuna cevap veriyordu. Bütün gece tam Neil'in istediği gibi davrandı, onun yardımcısı ve ortağı oldu.

“Cathy, ben Sara.”

“Ah, Sara... Aradığına çok sevindim. Nasıl gitti? Ne oldu?”

“İyi gitti. Ama sen görmedin mi? Bilmiyor musun?”

“Annemi arayacak vakit bulamadım. Ancak günün önemim belirtmek için İrlanda yahnisi yapıyorlarmış, onu duydum.”

“Kim yapıyormuş ? Anlamadım” dedi Sara.

“İkizler... Bütün eşyaları mühür altına alınmış, The Beeches bugün kapatılıyormuş.”

“Şimdi anladım. İkizlerden söz ediyorsun” dedi Sara. Cathy cevap vermedi. “Kusura bakma Cathy, tabii ki ikizlerden söz ediyordun. Özür dilerim.”

“Oysa sen yürüyüşten söz ediyordun, değil mi?”

“Evet, bir süre Neil'le birlikte yürüdüm de... Televizyonda ne harikaydı, değil mi?”

“Gerçekten öyleydi. Onu veriyorum.” Telefonu Neil'e geçirdi. Birden kendini çok yorgun hissetmeye başladı. İlgisiz... Ashına bakılırsa yatmak istiyordu canı. Telefonlar sabaha kadar kesilmeyecekti, bu kesindi. Bu önemli gününde Neil'i bırakıp giderse, hem soğuk hem de ilgisiz davranmış olacaktı. Neil için hayatî önem taşıyan bir konuda... Oysa kanepeye kıvrılıp Neil'in anlattıklarını dinlemeyi ne kadar isterdi. Ne yazık ki bu kanepeler üstünde kıvrılıp yatılacak cinsten değil, düz hatlı dimdik kanepelerdi. Neil'in anlattıklarını dinlemek demek telefonda söylediklerine kulak misafiri olmaktan ibaretti. Ne yazık, dedi içinden Cathy. Birkaç ay önce olsa, ona Mrs. Frizzell'i anlatır, nutuk atan avukat sözlerine birlikte gülerdik. Bu akşam o tür sözlere hiç yer yoktu. Her şey çok değişmişti. Uzaklaşmak, baş başa bir yerlere gitmek zorunda oldukları kesindi. Aklına gelmişken Holly'nin otele gitmeyeceğimi söylemeliyim, dedi kendi kendine. Ama bu akşam değil, kavga etmenin sırası değil. Cathy oturduğu yerden Neil'in

telefondaki tek taraflı konuşmalarını dinledi, heyecanını inceledi. Yemek teklif ettiğinde eliyle hayır diyordu. Yetecek kadar adrenalin salgılıyordu bedeni. “Bu kez teklif ettiğim gerçek yiyecekler, artıklar değil...” dedi. Der demez pişman olmuştu.

“Off, Cathy! Sana takılmamı ciddiye alyorsun. Seni üzdüysem

özür dilerim. Yemek yiyecek halim yok. Yine de teşekkür ederim.”

O sırada telefon çaldı. Telefon Neil'i rahatlatmıştı. Neden olmasın, dedi içinden genç kadın, İrlanda'nın tümü ona kahraman gözüyle bakıyor. Bir tek ben artıklar gibi uygunsuz konulara değiniyorum. Kim olsa gelen telefonu tercih eder.

Ertesi sabah, Neil'in çok acelesi vardı. “Günaydın İrlanda” adlı radyo programına çıkacaktı. Stüdyoya yetişmesi gerekiyordu. Cathy, Holly'nin oteli konusunu açmayı doğru bulmadı. Sırası değil, diyordu.

“On birde görüşmek üzere” diye seslendi Neil'in arkasından. “Hepsini hayran bırakacaksın.”

“On bir mi dedin?”

“Evet. Toplantıyı unuttun mu?” Neil boş gözlerle Cathy'ye bakıyordu. “Evet. Şirkette. O kötü adamlar geliyor... Bir de James.”

“Ah, evet. Tabii tabii orada olacağım.”

James Byrne sigortacılarla bir toplantı yapmak istemişti. Sigortacıların, soygunu ortaklardan birinin kuzeninin yapmasına, her şeyi kırıp dökmesine bir anlam veremediklerini duymuştu. Şimdi kuzen de ortadan kaybolmuştu. Oysa zorla içeri giren, bilinmeyen bir hırsız tarafından soygun yapılmış gibi ödeme yapılmasını bekliyorlardı. Saat on bir oldu. Neil ortada yoktu. Ön odadaydılar. Kahve ikram edildi, telefonlar telesekretere bağlandı, James söze başladı. Sigortacıların etrafı dikkatle incelemelerini istedi. Şirketlerini yeniden çalışır hale getirmek isteyen iki ortağın çabası açıkça görünüyordu. Hukuk müşavirleri Neil Mitch-ell gelene dek James işleri nasıl düzene koyduklarını açıklayabilirdi. Özenle tuttuğu hesapları, kiraladıkları gereçlerin faturalarını, ileride yapılacak işlerin programını gösterdi. Şu sırada büyük bir yatırım gerektirecek hiçbir iş kabul edemeyeceklerini, doksan günden uzun vade isteyen hiçbir şirketten iş alamadıklarını anlattı. Yasal haklarının dışında hiçbir beklentileri olmayan, düzgün, çalışkan bir ikili portresi çiziyordu.

“Yasalar yoruma açıktır. Yasaları tanımlamak gerekir” dedi içlerinden biri.

Cathy bağırarak gibi hissetti kendini. Neil'in burada bulunmasını, onun yanıt vermesini istiyordu. Geç kalacak başka gün mü bulamamıştı? Neden, neden? Cep telefonu çaldı. “Neil?” “Özür dilerim hayatım, yürüyüşün yarattığı ilgiyi anlatamam.

Kuşatma altına alınmış gibiyim...”

“Müzakere etmek için geldiler, sana ihtiyacımız var...”

“Çok özür dilerim, gerçekten, lütfen ne kadar üzgün olduğumu...”

“Hayır Neil.” Gözleri dolmuştu. Kaç kere aynı şeyi yapmıştı. Yarım saattir herkes gelmesini bekleyerek kapıyı gözlüyordu. Oysa onun gelmeye niyeti bile yoktu.

“Gelebilsedim...”

“Biraz önce yasaların yorumu açık olduğunu, onları tanımlamak gerektiğini söylediler. Bizim adımıza tanımlayacak ve yorumu yapacak olan sendin.”

Tom ile James, karıkocanın tartışmasını gizlemek ve hukuk danışmanlarının toplantıya gelmemesinden duydukları utancı belli etmemek için bir ağızdan yüksek sesle konuşmaya başladılar. Cathy telefonu kapatmıştı.

“Neil gelemiyor. Hepinizden özür diliyor. Gelmediği için ona karşı çok öfkeliyim, yine de sizlere üzüntülerini iletme istiyorum.”

Tom tuttuğu nefesi verdi. Yavaşça. Cathy yine kendini toparlamıştı. Walter'ın Cathy'nin kuzeni değil, sadece kocasının kuzeni olduğunu, polislerin Londra'ya kaçtığını düşündüklerini, onunla hiçbir ilişkileri olmadığını anlattılar. Cathy'nin annesi ile babasının Walter'm kardeşleri olan ikizlere koruyucu aile olmak istemelerinin, aralarında sıkı ve devamlı bir bağ olduğunun göstergesi sayılmayacağını söylediler. Walter'ın bununla hiç ilgisi yoktu. Toplantı karar çıkmadan sona erdi. Sigortacılar yeni deliller olmadıkça herhangi bir toplantıya katılmayacaklarını söylediler. Görüşmeler ve araştırmalar eskisi gibi devam edecekti.

Herkes gitmişti. Tom, James ve Cathy sessizce oturuyorlardı. “Onu öldürebilirim” dedi Cathy. “Sakin ha!” dedi Tom. “Başımız yeterince belada.” “Evet, başımız belada” dedi James. “Noel'e kadar sigortadan para alamazsak işi kapatmak zorunda kalacaksınız.”

Sandy Keane ufaklıkların ganyan bayiinin yanından bile geçmelerini istemiyordu. Bu yüzden, Muttie ortaklarıyla iş konuşmaya gittiğinde Simon ile Maud kapıda beklemek zorunda kalıyorlardı.

“Kapıdan içeri adım atarlarsa polis çağırırım.”

“Ne kadar abartıyorsun Sandy” dedi Muttie.

“Bir tümen polis tarafından sorguya çekilen sen değildin. On

yaşından küçük çocukların at yansı oynamasına izin veren birinden onları kaçırmak dahil her şey beklenir, dediler.” Bu sözlerin düşüncesi bile Sandy'nin titremesine yetiyordu.

“Öyleyse neden kabul ettin ?” dedi Muttie merakla. “Ellerine para verip hiç sana göndermemiştim ki...”

“Ama sen yoktun. İki gündür gözüküyordun. Sahi, neredeydin?”

“İşimle ilgili bir seyahatte” dedi Muttie. Hastanede yapılan muayeneleri hatırlamak bile istemiyordu.

“Buraya gelip canıma okumanın dışında işin yok ki senin Muttie.”

Kapıdan tıkırtı duyuldu. Kapının önünde ikizler duruyordu.

“Hayır, olmaz” diye bağırdı Sandy.

“Teşekkür ederiz Mr. Keane, ama içeri gelemeyiz. Sadece Cathy'nin geldiğini, kamyonetiyle bizi gezdirmek istediğini söyleyecektik Muttie'ye. Hem burada biraz ıslanıyoruz da.”

“Tamam, tamam... Gidin, gidin” diye haykırdı Sandy.

“Muttie yine kaybolduk sanmasın.”

“Sakın sanmasın. Hepimizin felaketi olur” dedi Sandy.

“Teşekkür ederiz Mr. Keane.”

O sırada Muttie de dışarı çıktı. “Adam tahta kafalı. İki terbiyeli çocuk ile asil bir labradordan bu dükkâna ne gibi zarar gelir ? Dükkâna daha klas bir görüntü vermenin dışında?”

Cathy kamyoneti yanaştırdı. “Canım hoşlandığım insanlarla birlikte olmak istedi. Aklıma Hooves geldi. Hooves olunca Simon ve Maud'suz olmaz, dedim.”

“Şaka yapıyor” dedi Maud, Muttie'ye.

“Cathy küçüklüğünden beri çok şakacıdır” dedi babası. “Her gün okuldan döndüğünde anlatacak bir komiklik bulurdu.”

“Neden son zamanlarda şaka yapmıyorsun Cathy ?” dedi Simon.

“Bilsen, burama kadar şaka doluyum” diye yanıtladı Cathy.

“Komiklikleri ne zaman yapıyorsun, ne zaman gülüyorsun?”

Cathy sustu, düşündü. Son olarak minibüste Mrs. Frizzell'i anlatırken doğru dürüst gülmüştü. “Evde, işte, her yerde.”

“Neil şakadan, komiklikten hoşlanır mı?” diye sordu Maud.

“Bayılır. Babacığım, bizimle gelmeye...”

“Yok, hayır. Çok işim var. Akşam yemekte görüşürüz belki. İkizlerin pişirdiği yahniden kaldı.”

“Korkanın ki çok fazla yapmışız.”

“Çok fazla diye bir şey olamaz. Tann donduruculan bunun için yarattı” dedi Cathy.

“Ama Tann gerçekten dondurucu...” diye başladı Simon. Sonra durdu “Anlıyorum” dedi.

İnternet kafeye gittiler. İkizler bilgisayarın başına çöktü. Cathy de akşam Neil'e söyleyeceklerini planlamaya başladı. Bugün toplantıya gelseydi, sigortacıları uyarmış olacaktı. İşlerin ilerlemesine katkıda bulunacaktı. Bunu anlatabilmesi gerekiyordu. Şikâyet etmeden, ağlamadan, açıkça... Ne demişti geçenlerde ? Alınganlık yapmadan. Hiç istememesine rağmen James'in çizdiği karamsar tablodan da söz etmeliydi. Belki o sayede bugün onları yüzüstü bıraktığı için kendini suçlu hissetmesini sağlayabilirdi. Holly'nin oteline gitmeyeceğini de hâlâ söylememişti. Şakaya açık olmayan bir konuşma olacaktı. O sırada Simon yanına geldi.

“Harika bir web sitesi bulduk Cathy. Yanm saat daha kalabilir miyiz? Yoksa çok mu pahalı olur?”

“Zaran yok, kalın.” Onlara para verdi.

“Hani soygundan sonra fakirleştiniz ya... Bu paraya çok ihtiyacın yok, değil mi ?”

İkizler Walter ile soygun arasındaki ilişkiyi anlamamışlardı. Cathy bilmemelerini tercih ediyordu. Anneleri ile babaları bir kez daha onları terk etmişken kalan en yakın akrabalarını ellerinden almaya gönlü razı değildi. Her zaman onları koruyan biri olduğunu bilmeliydi çocuklar.

“Yanm saatlik parayı zorlanmadan verebilirim. Hem unutmayın, belki Noel'de bir bilgisayarınız olur. O zaman böyle yerlere gelmenize hiç gerek kalmaz.”

“Düşün” dedi Simon. “Evde bir bilgisayar!” Gözleri parlıyordu.

John ile Hannah'ın Noel'de çocuklara bilgisayar almalarını sağlamıştı. Basit, iyi bir bilgisayar St. Jarlath's Crescent'a teslim edilecekti. Neil, eğitimle ilgili olduğu için bilgisayarın çocukların parasından alınması gerektiğini savunmuştu. Sara'yla konuşurmuştu. Cathy de içini çekmişti.

“Bırak! Bir kere olsun babalar o çocuklar için bir şeyler yapsınlar Neil. Hiçbir şey yapamadıkları için kendilerini suçluyorlar. Böylece biraz rahatlarlar.”

Neil çok şaşırılmış, sonunda olumlu yanıt vermişti.

“Ya sen, burada bizi beklemeye razı mısın?” Soran Maud'du.

Razıydı Cathy. Waterview'a dönmek için hiç acelesi yoktu.

St. Jarlath's Crescent'a döndüklerinde güzel haberler vardı. Marian aramış, erken olsa da Harry'yle bebek beklediklerini söy-

lemisti. Ne harikaydı, değil mi? Vaftiz töreni nisanda Chicago'da yapılacaktı. Herkesi bekliyorlardı.

“Vaftiz törenlerinde dans edilir mi ?” diye sordu Simon.

Cathy annesinin elini tutmak istedi. Aynı anda Lizzie de elini uzatmıştı. İkisi de konuşmaktan korkuyordu.

Cathy eve dönmek için bahaneler buluyordu. Temple Bar'ın yanındaki yiyecek satan dükkânların bulunduğu sokağa gidip bir şeyler atıştırdı. Neil son zamanlarda yemek yemiyordu. Buzdolabı da “artık”larla doluydu. Servisi yapan Marcella'ydı. Şık siyah bir pantolon giymiş, boynuna da kırmızı bir kolye takmıştı. Çok güzel görünüyordu. Gözlerine inanamayarak birbirlerine baktılar.

“Harika görünüyorsun Marcella. Ama her zaman öyle görürsün.”

“Çok işime yaradı ya...” dedi Marcella. Kısa bir sessizlik oldu. “Birisini mi bekliyorsun ?”

“Yok hayır. Sadece bir bardak şarapla hafif bir şeyler yemek istiyordum.”

“Çok güzel karışık tapa tabağımız var.”

Cathy aptal aptal başını salladı.

“Harika olur” dedi boğuk bir sesle.

“Şu sıra kısa bir mola almaya hakkım var Cathy. On dakikalığına yanına oturursam seni rahatsız eder miyim ? Çok mutlu olurum, eğer...”

“Ben de” dedi Cathy. Oysa hiç mutlu olmuyordu. Ne olur Marcella aynı hikâyeye başlamasın, Tom'la konuşmak istediğini anlatmasın, diye içinden dua ediyordu. Oysa söyleyecekleri çok farklıydı. Scarlet Feather'dan haberler soruyor, olanları merak ediyordu. Anlatacak çok şey vardı. Marian'ın düğünü, kendi hamileliği ve düşürdüğü bebek, ikizlerin kaybolduğu, June'un kocası Jimmy'nin yatalak olması, Geraldine'in yeni erkek arkadaşı, Con'un artık devamlı olarak onlarla çalıştığı, hırsızlığı yapanın Walter olduğu... Anlatmadığı şeyler de vardı. Malî durumları, Tom'un son zamanlarda hortlak gibi dolaştığı, ama şimdilerde toparlandığı... Bunlardan söz etmedi. Neil'den gittikçe koptuğunu, bu akşam eve dönmek istemediğini de söylemedi. Burada oturup tapa yemesinin gerçek nedeninden de bahsetmedi.

“Hep kendimden söz ettim Marcella. Sormak ya da anlatmak istediğin bir şey varsa lütfen susma. Tom'la hiçbir zaman özel hayatımızı konuşmayız. Aramızdaki sözsüz bir anlaşmadır bu.”

“Benimle barışması ihtimali var mı sence ?” Öyle açık ve alçakgönüllü bir soruydu ki Cathy'yi hüznlendirdi.

“Hiç fikrim yok Marcella. Gerçekten yok. Onun bir yanını çok iyi tanıyorum, ama diğer yanından hiç haberdar değilim.”

“Hayatında birisi var mı?”

“Hayır. Belirli biri yok. Yemeğe davet ettiği genç kızlar var, ama arkası gelmiyor.”

“Teşekkürler Cathy.” Saatine baktı, ayağa kalktı.

“Ben de gitsem fena olmaz” dedi Cathy cüzdanını çıkararak.

“Benim misafirimsin Cathy.”

Bu tür yerlerde ne düşük ücretle çalışıldığını biliyordu. Bahşiş de veremeyeceğine göre... Yine de Marcella'nın gururunu kırma-malıydı. “Teşekkür ederim. Enfes bir tabaktı. Arkadaşlarımı göndereceğim.”

Yeni bir grup girdi içeri. Marcella kendinden emin gülüşüyle onları karşılamaya gitti. Uzun boyu, tüm güzelliğiyle...

Eve telefon etti. Neil henüz gelmemişti. Tek başına gelmesini beklemek istemiyordu. Nereye gidebilirdi ? Kış gecesi saat sekizde ? Şirkete gidip bir saat oturmak çok cazip göründü. Kocaman kanepeye kıvrılır, gözlerini kapatır müzik dinlerdi. Ya uyursa? En iyisi Waterview'a gitmekti. Ne tuhaf, son zamanlarda oraya evim demez olmuştu. Evim yerine Waterview diyordu.

Kapıya aynı anda vardılar. Cathy kamyoneti Volvo'nun yanına yanaştırdı.

“İyi zamanlama diye buna denir” dedi Neil. Hoşnut olduğu seziliyordu. Kolunun altı evrak doluydu. Evrak çantası omzundaydı. Önden eve girip telefona baktı. “Neyse, sadece üç mesaj gelmiş” dedi.

“Bırak dinleme Neil.”

Güldü. “Ne demek istiyorsun tatlım. Mesajları dinlemezsen te-lesekreterin ne anlamı kalır?”

“Lütfen bırak. Onları dinlediğin anda yapman gereken işler çıkacak.”

“Eee, Cathy... Neler oluyor?”

“Sadece karşılıklı konuşma denemesi... İkimiz de bitap düşüp yatağa devrilmeden önce...” dedi sade bir sesle.

“Sana söyledim. Holly'de yer ayırttım, dedim. Bütün hafta sonu konuşuruz orada.” Telefona yaklaştı.

“Seninle Holly'ye gelmiyorum” dedi. Sesi şaşırtacak kadar tizdi.

“İyice zorlaştın Cathy. Ayarladığım tatile gelmedin. Oysa ne kadar yorgun olduğunu duyunca sensiz işleri halledeceklerini söy-

J

lemisti Tom. Sonra kendi programımı değiştirdim. Benim zaman ayırmam kolay mı sanıyorsun? Bir sürü randevuyu iptal ettim. Arkasından her şeyi yeniden ayarlamam gerekti. Sonra Holly için evet dedin. Şimdi fikir değiştiriyorsun. Açıkçası...”

“Sadece birlikte bir hafta sonu geçirmeyi çok isterim, dedim. Kendi kendine yer ayırt demedim.”

“Ama sen Holly'nin yerine bayılırsın.”

“Oraya gitmek istemiyorum.”

“Neden?..” Şaşkındı.

“Oraya son gittiğimizde sana bebeğimiz olacağını söyledim. Tekrar o otele gitmeyi istemem mümkün mü ?” Bu sözleri söylerken içini büyük bir suçluluk duygusu kapladı. Söylediği doğruydü, ancak gitmek istememesinin ardında yatan nedenlerden sadece biriydi. Utanacak bir şey yapmamıştı, gizleyecek bir şey de yoktu. Fırsat verilse, Tom'un odasında uyuyakaldığını Neü'e itiraf etmeye hazırdı.

Kocası yüzüne baktı. “Özür dilerim. Aklıma gelmemişti. Yarın başka bir yer bulurum.”

“Aramızda konuştuğuktan sonra rezervasyon yapmaya ne dersin?”

Neil mesaj dinlemekten vazgeçti. “Sorunumuz bu mu? Her konuda senin fikrini mi almamı istiyorsun ? Bu mu ?”

“Hayır, değil. Çok, çok daha fazlası. Sana böylesine ihtiyacımız olan bir günde bizi yüzüstü bırakman... gelmemen.”

Unutmuştu. O kadar yoğun bir gün yaşamıştı ki, unutmuştu. Akşam haberlerini açmak istiyordu. Kendisinden söz edilecekti. Birtakım sigortacılara çok zaman önce verdiği randevuyu hatırlaması nasıl beklenebilirdi. Böyle bir günde ? “Sana başından söylemişim...” diye söze başladı.

“Bugün orada yoktun Neil.”

“Yürüyüşün ertesi günü herkesin benimle görüşmek isteyeceğini biliyordun. Tanrı aşkına, kendi kulağınla işitmedin mi ? Dün gece gelen telefonlardan...”

“O zaman bizimle yapacağın toplantıyı iptal etmeliydin.”

“Ama Cathy, şey... değildi...”

Bu sözünü kesmedi, bekledi. Neil susmuştu. “Ne değildi Neil?”

“Öncelik meselesiydi” dedi sonunda. “Hepimiz her gün ne yapacağımıza, ne yapmayacağımıza karar vermek zorunda kalırız.” Sakindi, mantıklıydı.

“Sen de son dakikada karının şirketiyle ilgili çok önemli bir toplantıya katılmamaya karar verdin, öyle mi ? Üçümüzü inanamayacağın kadar aptal yerine koyarak?..”

Hırslanmaya başladığı seziliyordu. “Cathy, lütfen. Yapılacak o kadar önemli işler varken... Karma komite kurma hazırlıkları... temel prensipleri belirleyecek birine ihtiyaçları vardı.”

“Bizim de şirkette sana ihtiyacımız vardı. Söz vermiştin. Olanları bilmiyorsun. Bizimle oyun oynadılar, tepeden baktılar ve... İnanmayacaksın ama zamanında ödeme yapmazlarsa, yılbaşında şirket batabilirmiş.” Bu darbe kaşısında kim bilir nasıl etkilenecekti. Yüzüne baktı, ifadesi değişmiyordu. “İflas etmekten, işi kapatmaktan söz ediyorum” diye ekledi. Ne dediğini anlamış olmalıydı.

“Bunun Tom'la ikiniz için ne büyük darbe olduğunu biliyorum. Çok da üzgünüm. Ciddi olmak gerekirse, dünyada olup bitenlerin yanında, her işimi bırakıp koşacağım kadar önemli değil. Eninde sonunda ticarî bir şirket. Küçük bir şirket... Zenginlere servis veren, onlara lüks yemekler yapan bir şirket.”

“Ne ?” Gözleri yuvalarından fırlamıştı.

“Seninle her zaman ne kadar gurur duyduğumu bilirsin. Çok da başarılı oldun... Çok başarılı.” Sustu.

“Özür dilerim ama anlamadım. Benim işim bu Neil. Benim asıl işim...”

“Biliyorum tatlım, ama şu yaptığın işi, yani kanepeler ile tart tartışmalarını benim bugün yaptıklarımla kıyaslayamazsın herhalde.”

“Bugün tartları tartışan yoktu. Ödemeye zorlanmadıkça para çıkarmayacak büyük şirketler vardı. Soygun yapıldığı gece bunu bana söyleyen sensin.”

“Biliyorum, biliyorum.”

“Öyleyse neyi tartışıyoruz ? Bir iş toplantısı için senden önceden randevu alan bizlere verdiğin sözü neden tutmadın ? Bana bunu açıklar mısın lütfen ?”

“O kadar haksızsın ki...”

“Bana lütfen açıkla!”

“Karma komite kurmak kadar önemli değildi de ondan. Ticarî şirketin önemini o kadar büyütme Cathy. Şirketler batar.”

“Deli gibi çalışıp, her şeyi yasalara uygun yapan bizler gibi insanların şirketleri de mi ?”

“Ne konuşuyoruz ? Aslında müşterilerinizden nefret ediyorsunuz. Sadece sırtlarından para kazanıyorsunuz, o kadar. Kaç kez davet sahipleriyle nasıl alay ettiğini gördüm, onları nasıl küçük gördüğüne şahit oldum. Yine de paralarını almaktan kaçınmadın.”

“Ahlaksızlık mı yapmış oldum ? Bir hizmet karşılığı ücret istemek ahlakdışı mı sence ?”

“Hayır Cathy, değil. Sadece evsizlerin sorunlarını bir kenara bırakıp hepimizin önemsizliği konusunda hemfikir olduğumuz bir işe gelmedim diye beni yüksek ahlakî değerlerle kınamanı anlamıyorum.”

“Şunu tekrarlar mısın lütfen?”

“Benimle oyun oynamaktan vazgeç. Ne dediğimi duydun.”

“Scarlet Feather sence önemsiz, öyle mi ?”

“Kendine göre değil. Bir eksikliğe cevap veriyor. Ama dünyanın...”

“Hep mi böyle düşündün ? Örneğin bir sene önce, şirketi kurmak için didindiğimde ?” diye sordu. Neil derin derin iç çekti.

“Bilmek istiyorum” dedi Cathy. Çok sakindi.

“Hoşuna gittiğini, bundan keyif aldığını düşünüyordum. Kimsenin önem vermediği, ikimizin annesiyle ilgili saçma sebeplerden dolayı bu işe girdiğini sanıyordum.”

“Senden başka herkes için çok önemliydi.”

“Yani...”

“Yani başından beri saçma sapan bir şirket olduğunu, kolayca batıp çıkacağını düşündün demek.”

“Ticaret demek bu demektir.” Omuz silkti Neil. Aldırmıyordu.

“Öyleyse soyulduğumuzda neden bizimle ilgilenmek zahmetine katlandın? Hem de arkasında kuzeninin olduğu bir soygunda!”

“O konuya ne zaman değineceğini merak ediyordum” dedi Neil.

“Benim asıl merak ettiğim ise, arkasını getirmeye niyetlenmediğin bir işi neden üstlendiğin.”

“Arkasını getirecektim yine de getireceğim. Ama bugün uygun değildi. İrlanda'da yaşayan kim varsa bugün başka işlerim olduğunu sana söyleyebilir.”

“Ama sen bizimkini Mickey Mouse şirketi gibi görüyorsun, zenginlere iş yapan komik bir şirket. Öyleyse neden bizimle ilgilendin?”

“İşin temeli önemliydi. Sigorta şirketi elini kolunu sallayarak bu işten kurtulmamalıydı.” Uzun bir sessizlik oldu. “Cathy?”

“Ne?”

“Sence... sence...”

Bir süre kocasının yüzüne baktı. “Mesajları dinleyebilir miyim diye mi soruyorsun ? Bence harika bir fikir” dedi.

“Benimle alay etme.”

“Etmiyorum.”

“Konuşmak isteyen sendin.” “Konuştuk işte.”

“Kendini daha iyi hissetmen için söyleyebileceğim bir şey var mı?” diye sordu Neil. “Hayır, hayır. Yok Neil.”

“Holly'nin oteli gibi konularda çok duyuarsız davrandığımı biliyorum.”

“Sana tekrar söylüyorum, hiç önemi yok. Lütfen inan bana.”

“Seni seviyorum” dedi Neil.

“Belki Neil.”

“Hayır, yemin ederim... Gerçekten. Birbirimize karşı her zaman açık sözlü davrandık.”

“Evet, öyle” dedi Cathy düşünceli bir sesle.

“Dünyada senden başka kimseyi arzulamadığımı bil. Bugün toplantıya gelmeyerek seni üzdüğümü kabul ediyorum, hatta son aylarda gerektiği kadar yanında olmadığım için canını sıkmış olabilirim. Ama kararım kesin.”

“Evet?” dedi Cathy, yüzüne bakarak.

“Bebek konusunun senin için ne kadar önemli olduğunu gerçekten anlamamıştım.” İki elini avucuna alarak öne eğildi. “Seninle açık konuşmak istiyorum Cathy. İkinci kez çocuğumuz olmasını istiyorsan karşı çıkmam, gerçekten hiç karşı çıkmam.”

On ikinci bölüm

Aralık

Muttie'nin ortaklarından biri akupunktur yaptırmış, bel ağrıları geçmişti. Adeta bir mucizeydi bu. Tamamen iyileşmişti. Cathy, kocasına faydası olur ümidiyle June'a anlatmıştı.

“Jimmy'yi boş ver, ona yaranılmaz. Adam son günlerde İnter-pol gibi oldu. İşten kaçta çıktın, neden bu kadar geciktin?.. Beni deli ediyor.”

Cathy Jimmy'den yanaydı. “Doğruyu söylemek gerekirse kıskanması için geçerli nedenleri var adamcağızın. Tek başına partilere katılan, gece kulüplerine takılan...”

“Evlendiğimizden beri -yani yüzyıla yakın bir süredir- ondan başkasıyla yatmadım. Herkes kolay kolay böyle konuşamaz, ama gel de Jimmy'ye anlat. Durup dururken yasaklar koyuyor. Hem de bana, Dublinli kadınların en günahsızına.”

Doğru mu söylüyordu ? Çoğu insan eşini, sevgilisini aldatıyor muydu ? Cathy kuşku içindeydi. Ya Neil ? Neil de aldatanlardan mıydı? Emin olması imkânsızdı. Birden irkildi Cathy. Neil'i Sa-ra'yla sevişirken görür gibi oldu, kendisine söylediği sözleri söyleyerek, aynı hareketleri yaparak o kızıl saçlı kadınla seviştiğini tahayyül etti. İçi ürperdi. Bunu düşünmek bile çıldırtıcıydı. Akıl almıyordu. Akıl almaz daha neler var hayatta, diye geçirdi Cathy.

“Cathy. O kutuya altmış yerine yetmiş sandviç koyuyorsun.” June kutuyu elinden kapdı. Noel siparişlerini hazırlayıp donduruyorlardı. Her kutuda altmış kanepe olacaktı.

“Çok uzaklara daldın” dedi June.

“Haklısın.” Toparlandı. “Elimizi çabuk tutmalıyız birazdan savaş konseyi toplanıyor, unuttun mu yoksa?”

“Tamam, sen aklını buraya ver, ben hızlanırım.”

“Tamam, sen akupunkturcunun adını Jimmy'ye verirsen ben

de aklımı işe veririm. Adamcağız bir kere denesin.”

Birden hızlı çekime geçtiler sanki. Çarpışarak, gülüşerek kutuları doldurdular, etiketlediler ve kiralık buzluklara yerleştirdiler. Tom, on birde Hayvwards'tan döndü, Con ile Lucy de şirkete geldiler. Ellerinde birer fincan kahve, önlerinde, Cathy'nin sevgili punç kâsesinin yerinde bir tabak kurabiye, hep birlikte ön odada toplandılar.

“Bugün, burada, savaş konseyi topladık. Cathy ve ben, durumumuzun zorluğunu, nasıl bıçak sırtında olduğumuzu sizinle paylaşmak istedik. Bizi kurtaracak tek şey, önümüzdeki ay at gibi çalışmak. Ocak ayında iş çıkmaz. Kimsede para kalmaz. Bütün umudumuz önümüzdeki dört haftada. Hesabımızı doğru yapabilmemiz için hepimizin bu ay kaç gün, kaç gece çalışacağımızı açıklamamız gerekecek. Yoksa altından kalkamayacak kadar iş kabul eder, rezil oluruz.”

Con, “Ben Noel günü hariç her gece çalışın” dedi.

“Ya pub ? Pub'daki işini ne yapacaksın ?” Tom'un ağız açık kalmıştı.

“Gündüz vardiyasında çalışmak istediğimi söyledim onlara. Öylesi benim de işime geliyor. Zaten aralık ayı zor. Sarhoşlar çok...”

“Emin misin?”

“Eminim. Ocakta tatlı bir piliçle kayağa gideceğiz, ne kadar para toplasam kardır.”

“Ya sen, Lucy?”

“Noel hariç her akşam. G gerektiğinde öğlenleri de.”

“Üniversiteye gitmiyor musun, Lucy?”

“Gidiyorum. Ama şubata kadar, yani kitaplara gömülüp ders çalışmak zorunda olduğumuz o döneme kadar, gitsem de olur gitmesem de. Ben de kayağa gidiyorum, hoş bir erkek arkadaşıyla, benim de alışveriş yapacak paraya ihtiyacım var.” Kıkırdayarak Con'a bakıyordu.

“June? Ya sen?” diye sordu Tom.

“Noel dahil her gece çalışabilirim” dedi.

“Jimmy ne olacak?” diye sordu Cathy.

“Eve bir kuruş katkısı olmadığına göre, getirdiğim paraları seve seve kabul edecektir.”

“Cathy? Sen?” diye sordu Tom.

“Nasıl sorabilirsin ? Tabii ki her gün ve her gece çalışmaya hazırım. Bu bizim son şansımız.”

“Ama, sen...”

“Hayır” diye sözünü kesti Cathy.

“Noel'de, yılbaşında, hafta sonları da mı?” Tom şaşkındı.

“Her zaman. Hep burada olacağım.”

“Ben de hep burada olacağıma göre savaş konseyini boşuna topladık.” Bütün ekip her akşam çalışmaya niyetliydi. Beşi bir olacak, elbirliğiyle Scarlet Feather'ı kurtaracaklar, iflas etmesini engelleyeceklerdi. Artık iş yeni müşteriler bulmaya, yeni siparişler almaya kalmıştı.

En önemlisi el ilanlarını, broşürleri dağıtmaktı. Lucy'nin gittiği üniversiteye, Con'un pub'una, Haywards'ın yiyecek bölümüne, Geraldine'in erkek arkadaşı Mr. Ryan'ın tüm kuru temizleme dükkânlarına, her yere dağıtacaklardı. Geraldine, Shona'yla işbölümü yaparak Glenstar'da oturanlara broşür ulaştıracaktı. Lizzie, temizliğe gittiği sitelerin girişine bırakacaktı. Gözlerinin içi evlendikleri günkü kadar gülen Sean ve Stella ilanları dostlarına dağıtacaklardı. Tom matbaaya gitmek üzere yola çıktı. Cathy ise çarşıya çıkacak, satıcıların ilanları görünür yerlere yerleştirmelerini sağlayacaktı. Geraldine telefonda, işlerine böylesine heyecanla sarıldıkları için hepsini kutladı; “Noel'e şu kadar gün kala...” tipinde yazılar yazan Harry adındaki bir gazeteciden, bir yazısında Scarlet Feather'dan söz etmesini rica edecekti. Herkes birbirini gelişmelerden haberdar edecekti.

Olaylar beklendiği yönde gelişmedi, umulmadık gelişmeler oldu. Matbaacı Tom'u hemen tanıdı.

“Geçen sene de gelmişsiniz sanırım. Martin Maguire'in yerini satın alan siz değil misiniz ?”

“Evet, haklısınız.” Tom şaşırmişti.

“O zavallıdan ne haber ? Korkunç bir şeydi başına gelen, korkunç...”

“Fena değil sanırım. Cathy, yani ortağım, yazın onunla karşılaşmıştı; aslında şirkete gelecekti, ama sona dakikada vazgeçti.”

“Olanlardan sonra adamcağızın o eve ayak basmasını beklemiyordunuz herhalde.”

“Özür dilerim, ama neden söz ettiğinizi anlamadım. O evde ne olmuştu?”

“Siz bana bakmayın. Çenemi tutamam ben” dedi matbaacı.

“Lütfen anlatın” diye ısrar etti Tom, yumuşak bir tavrıyla.

“Oğlu, Frankie kendini astı... intihar etti. Şirkette. O günden sonra işi kapattılar.”

Cathy çarşıdaydı. Her tarafta Noel hediyeleri satılıyordu. Yakında kalabalıktan geçilmez burası, diye düşündü. Etrafta gördü-

ğü tezgâhların, dükkânların hiçbiri broşürler için elverişli değildi. Karşıdaki binada belki bir ilan tahtası vardır, diye düşündü. Ufak tefek biblolar satan birinin önünden geçerken çalınan punç kâsesine benzer bir kâse gözüne ilişti. Eline aldı, altına baktı.

“Catherine Mary Scarlet'a, Üstün Başarı Ödülü” diye yazıyordu kâsenin altında.

“Ne kadar?” Sesi o kadar inceydi ki satıcı ne dediğini anlamakta zorlandı.

“Saf gümüş filan değil, ama güzel bir parça.”

“Lütfen? Kaça?” diye tekrarladı. Zor konuşuyordu.

“Otuz ?” Satıcı istediği rakamdan emin değildi.

“Yirmi ?” dedi Cathy. Yirmi beşe aldı.

“Benim için hiç önemi yok, ama elinize nasıl geçtiğini hatırlıyor musunuz ?”

“Hiçbir fikrim yok” diye yanıtladı adam.

“Önemli değil” dedi Cathy. Broşürleri unutmuştu.

Geraldine, Scarlet Feather konusunda hazırladığı yazıyı gazeteye götürdü. Yazı basıma hazırды. Harry eski dostuydu. Kendini bildi bileli Harry'yi tanırды. Geçenlerde Geraldine'den iki politikacının özel telefon numaralarını istemişti, o da vermişti. Geraldine'e borçlu sayılırdı.

“Birlikte bir içki içelim mi, Ger? Senin gibi harika, genç bir parçayla görünmek kredimi artırır.”

Kendisine “harika, genç parça” denmesi hoşuna gitmişti. Ama Harry'yle çok yaş farkı vardı aralarında. O çok yaşlı, ondan öyle görüyor beni, dedi içinden. Her şey göreceliydi.

“Yapamam, Harry. Yine de teşekkürler. İşim çok.”

“Üzıldüm. Biraz asabım bozuk da... Neşelendirilmeye ihtiyacım var.”

“Neden, ne oldu ?”

“Bütün arkadaşlarım arka arkaya ölüyor. Sinek gibi. Son olarak da zavallı Teddy ölmek üzere. Duymuşsundur...”

Hayatı boyunca sevdiği tek erkekti. Yirmi iki yıl önce karısı ve çocuklarıyla Belçika'ya yerleşen Teddy. Bayılacak gibi oldu, ama belli etmedi Geraldine. “Evet, kulağıma bir şeyler çalındı” diye fısıldadı. “Ama söylesene...”

“Bildiğin senaryo. Bu kez kemoterapi yaptırmam diye tutturmuş. İrlanda'ya dönmek, burada ölmek istiyormuş. Oysa gitti gi-deli hiç ırlanda'ya ayak basmamıştı. On-on beş yıl olmalı.”

“Daha uzun oldu sanırım” dedi Geraldine.

“Belki. Gitmeden önce tanışır mıydınız ?” “Biraz” dedi. Sonra sıcak ofisin içinde yere yığılmadan açık havaya çıkmak için acele etti.

“Sizin yanınızda kalarak size yük olmuyor muyuz, Muttie? Bize bakmanız için verdikleri para yeterli mi ?” diye sordu Simon.

“Cathy kimseye kaç para kazanıyorsunuz diye sormayın demez miydi ?” Maud kardeşini uyarıyordu.

“Muttie'ye kaç para kazanıyorsun demedim ki. Sadece yeterince para veriyorlar mı, dedim. Emin olmak için.”

“Bol paramız var, oğlum. Hiçbir şeye ihtiyacımız yok” dedi Muttie.

“Var... Senin var, kalın bir paltoya ihtiyacın var. Palton çok ince.”

“Ama hep içime kalın bir ceket giyiyorum” dedi Muttie neşeli bir sesle.

“Babam kadife yakalı iyi kumaştan paltolar giyerdi. Kim bilir The Beeches'ın satışından kaç para geçti ellerine ?” Simon dünyanın adaletsizliğine isyan ediyordu.

“Öyle deme. Zavallı babanın evi elinden gitti, annenin de sağlığı. Eksiksiz kimse yok bu dünyada, hiçbirimiz bunu unutmamalıyız.”

“Noel'den sonra The Beeches'a başkaları taşınacak” dedi Maud.

“Bunu bilmek seni üzüyor mu, yavrum? O evi özleyecek misin?”

“Hayır, Muttie. Onu demek istemedim. Artık orada kimse kalmadı demek istedim. Annemi bakımevine yerleştirecekler. Babam da Barty'yle seyahate çıkacak. Walter zaten yok. Özleyecek kimse kalmadı demek istedim.”

“Şimdi bir yuvanız var. Burası sizin eviniz, istediğiniz sürece... Daha doğrusu sonsuza dek. Alıştığınız görkemli konaklara benzemediğini biliyorum. Ama bu evi sizsiz düşünmek bile

istemiyorum. Siz gitseniz öylesine özlem duyarız ki, korkarım Lizzie de ben de hastalanırız. Öyle de oldu zaten.”

“Biliyoruz” dedi Simon. “Sırf bizi bulmak için ta Kilkenny'ye kadar geldiğini unutabilir miyiz?”

“Acaba Walter nereye gitti? Onu merak ediyorum” dedi Maud. “Ne bir kart yazar ne de haber gönderir.”

“Bana kalırsa yakında bir haber çıkar” dedi Muttie. “Umarım iyi bir iş bulmuştur” dedi Maud. “O gün, senin gibi peşimizden gelmesi ne kadar hoşumuza gitti, bilemezsin. Hiç beklemezdim” dedi Maud.

“Evet, ben de bizim için kılımı kıpırdatmaz sanıyordum. Çok merak etmiş olmalı” dedi Simon.

“The Beeches'tan arkasına bakmadan kaçtığını sanmıştık. Tuhaf bir şey ama, o geceyi tam olarak hatırlayamıyorum” dedi Maud şaşkın bir ifadeyle.

Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. Muttie, “Büyükler hep, geçmişe bakmayın derler. Beni örnek alın; Earl Grey'e on pound oynuyorum diye, yanlışlıkla King Grey'e oynadığım o günü düşünüyor muyum hiç ? Ne kötü bir gündü! Ama geriye dönüp düşünüyor muyum ? Hayır!”

“Lütfen telefonu yüzüme kapatma, Tom. Ben Marcella.”

“Kapatmayacağım.”

“Vakit yok, acele etmeliyim; hani şu değişik ödülleri dağıtan televizyon programı var ya, helikopterle yolculuk, çok özel bir akşam yemeği pişirecek bir aşçı...”

“Biliyorum” diye içini çekti Tom. “Geraldine bizi almaları için uğraştı ama...”

“Bu akşam o programın yöneticisiyle yemek yiyeceğim. Quen-tin's'te. Cathy'yle birlikte gelsenize. Sizi tanıştırmam, nasıl olsa Brenda da sizi göklere çıkarır. İyi bir fırsat olmaz mı ?”

“Çok düşüncelisin, Marcella, ama...”

“Ama ne, Tom ? Bu akşam, sekizde. En az bir saatliğine oradayız. Cathy'ye anlat. Eminim iyi fikir, diyecektir.” Telefon kapandı.

Quentin's'te buluştular. Tom koyu renk bir takım elbise ile beyaz gömlek giymişti.

Cathy'nin yüzünde hayranlık vardı. “Pırıl pırıl parlıyorsun” dedi. Kendisi de lacivert kadife pantolon-çeket takım giymişti, saçları omuzlanındaydı.

“Sen de makyaj yapmışsın!” dedi hayretler içinde Tom.

“Sadece bir çeşit yemek ısmarlayalım. İki çeşit pahalıya patlar.” Bir yandan mөнüyü inceliyordu genç kadın.

Tom, Marcella'ya baktı. Karşısında oturan gözlüklü, kare çeneli adamın gözlerinin içine bakarak gülümsüyordu. Bu, Scarlet Feath-er'ı üne kavuşturabilecek yönetmendi, içinde derin bir boşluk hissetti Tom. Artık Marcella'yı sevmediğini fark etti.

Brenda masalarına uğradı. “Her şeyden haberdarım. Şimdi kahve içiyorlar. İsterseniz yemekleri sonra ısmarlayın, belki çıkarken masanıza uğrarlar. Masanız boş olursa daha iyi.”

“Sen bir dâhisin, Brenda.”

“Dâhi filan değilim. Sadece bu tür komplolara, insanların hayatını değiştirecek buluşmalara şahit olmaya bayılırım. İşimin en güzel tarafı budur bence. Siz de benzer uğraşlar içindesiniz, ne demek istediğimi en iyi siz anlarsınız.”

Her şey o kadar kolay oldu ki... Marcella rolünü iyi oynadı, Tom ile Cathy'yi görünce şaşırılmış gibi yaptı. Tom onları birkaç dakikalığına masalarına davet etti. Plandan habersiz program yönetmeni Douglas, çok sıcak davrandı. Televizyondan veya programdan söz eden olmadı.

“Şu sıralarda nerede çalışıyorsun, Marcella?” Soruyu soran Tom'du.

“Programımızda ödülleri dağıtan genç kızlara katılmayı kabul etmesini umuyorum” dedi Douglas gülerek.

Tam o sırada Brenda yanlarına geldi, İrlanda'nın incisi Scarlet Feather'ı, keşfettiği için Douglas'ı kutladı. “Lokantaya geldiklerinde Patrick ve ben korkudan titreriz. Öylesine mükemmeliyetçidirler.”

“Size bir şey sormak istiyorum” dedi Douglas. “Bizim programda bir yemek ödülü koysak, ne tür bir yemek pişirirdiniz?” O anda işi aldıklarını anladılar. Masanın altından uzanarak el ele tutuştular.

Kay Mitchell bakımevindeydi. Kendi başına kalamayacağı için ileride de koruma altında yaşaması gerekecekti. Bakımevi, ulaşım açısından elverişli olduğu için seçilmişti. Çocukların hem okuldan hem de St. Jarlath's Crescent'tan aktarmasız, otobüsle gidip gelecekları kolaylıktaydı. Haftalık ziyaretlerinde, aşağı katta oturabilecekleri neşeli bir oturma odası vardı. Kenneth günün birinde Barty'den ayrılıp geri dönmeye karar verirse, karısını o salonda görecekti. Walter da... Walter'ın ne zaman döneceğini haber veren olursa tabii. Bazen ikizlere ağabeylerim soruyordu. Hiç haber almamışlardı. Sonra, The Beeches'in satıldığını unuttuğu oluyor, bahçeyi soruyordu. Maud ile Simon'ı tanımadığı, tam olarak kim olduklarını hatırlayamadığı zamanlar vardı. İkizler hiç değişmeden annelerine iyi davranmaya devam ediyorlardı.

“Sinirleri bozuk olduğunda, bildiği her şey sanki büyük delikli bir süzgeçten akıp gidiyor” dedi Simon. Dönüş yolundaydılar. Annelerinin birkaç kez kimi görmeye geldiklerini sorduğu gündü.

“Sonra sinirleri düzeline tekrar hatırlıyor” dedi Maud, kimsenin kimliklerinden şüphe etmediği, herkesin kendilerini güler

yüzle akşam yemeğine beklediği St. Jarlath's Crescent'in sıcak ve güven veren ortamına yaklaşıırken.

Geraldine, Teddy'nin hangi hastanede yattığını bulmakta zorlanmadı. Özel odadaydı. İki kez hastaneye kadar gitti, iki kez içeri girmeden döndü. Odasının önüne kadar gidip tek basma olduğunu görmesine rağmen giremedi. Bilmediği bir neden onu durduruyordu. Neden İrlanda'ya döndü? Bu ülkede değil arkadaşı, tanıdığı bile kalmamışken ? Çocukları Brüksel'de büyümüşü. Kardeşleriyle eskiden beri yakın değildi. Geraldine'in kendisini bu halde görmesini ister miydi? Hayatının sonuna yaklaştığını sezdiği bu günlerde Dublin'e dönmesinin nedeni Geraldine'i görmek olabilir miydi? Ya çok istiyorsa ve Geraldine'e söylemekten çekiniyorsa? Böylesine delice bir umuda kendini kaptırmamalıydı. Üçüncü kez hastaneye girdiğinde, geri dönmeye kararlıydı. Oda kapısı aralıktı. Yatağın ayak ucunu ve Teddy'yle konuşan hemşireyi gördü. Yine de içeri girmedi. Giremedi. Cep telefonu ve hastanenin numarası yarandaydı. Koridorun ucuna gitti, hastaneyi aradı. Odada çalan telefonun sesini duydu, sonra da telefonu yanıtlayan Teddy'yi.

“Teddy, Ben Geraldine. Geraldine O'Connor” dedi.

“Özür dilerim?” Sesi zayıftı, zihni karışık gibiydi.

“Tanımadın mı? Geraldine” dedi ve sustu.

“Doğru yeri aradığınızdan emin misiniz?”

“Teddy, ben Geraldine... Nasıl tanımazsın? Geraldine?” Odaya yaklaştı. Unutmuş olamazdı, unutmuş numarası yapamazdı. Olamaz, buna izin vermem, dedi kendi kendine. Hayatımın çoğunu hata yapmamaya gayret ederek, kendimi koruyarak geçirdim. Şimdi ona veda etmek istiyorum, onu hep sevdiğimi söylemek istiyorum, hiç unutmadığımı bilmesini istiyorum...

“Özür dilerim” dedi. “O kadar ilaç alıyorum ki bazen isimleri unutuyorum. Affedersiniz.”

“Öyleyse neden buraya döndün, Teddy? Kimseyi hatırlamıyorsan, herkesi unuttuysan ?” Sesindeki sertlik şaşırttı Geraldine'i.

“Özür dilerim” dedi karşısındaki ve telefonu kapattı.

Hemşire yatağın etrafında gidip geliyordu. Odaya girmedi Geraldine. Koridorda bekledi. Güzel yüzlü genç hemşirenin, köşedeki hemşire odasına girdiğini gördü. O koridorda ne kadar beklediğini bilmiyordu. Birkaç kişi, iyi misiniz diye sordu. Uygun cevaplar vermiş olmalıydı. Başka hastalara gelen ziyaretçileri gördü. Teddy'ye gelen yoktu. Bacakları öylesine titriyordu ki araba kullanamayacağını anladı. Sakinleşmek için kafeteryaya girdi, çay ısı-

marladı. Böylesi daha iyiydi. Yanma girse ne konuşacaklardı? Hayatını nasıl mahvettiğini, arkadaşı olacak o doktor yüzünden nasıl bir daha hamile kalamadığını mı? Teddy'nin yerini doldurmak için hayatından gelip geçen tüm erkeklerden mi söz edecekti? Ve hiçbirini onun kadar sevmediğini ? Ölüm halindeki bir erkeğin duymak istemeyeceği sözleri. Önündeki çay fincanına damlayan gözyaşlarını sildi. Kim olduğunu hatırlamaması çok iyi olmuştu.

Quentin's'teki akşam yemeği o kadar keyif vericiydi ki, şirkette kendini asarak intihar eden Frankie Maguire'den söz ederek havayı bozmak istemedi Tom. Oysa hangi odada intihar ettiğini merak ediyordu. Yine de Cathy'nin bilmesine gerek yok, dedi içinden. Ne Cathy'nin ne de ötekilerin... Zaten kimseye bir şey anlatacak vakit de yoktu. Televizyon programı için anlaşmışlardı. Tom, Cathy'yle birlikte stüdyoya gelecekti. Broşürler de yankı uyandırmıştı. Durmadan yemek pişiriyorlar, kamyonu doldurup boşaltıyorlar, evlere servis yapıyorlar, yemekler verip ortalığı temizliyorlar, yeni siparişler alıyorlardı. O kadar yoğun çalışıyorlardı ki

geceleri Tom'u uyku tutmuyordu. Herkes uyurken, o, Haywards'ta ekmek pişirmek için kolaylıkla kalkacak kadar uykusuzdu.

O sabah Shona da erken kalkmış olmalıydı. Haywards'm kapısında karşılaştılar.

“Sana kahvaltı hazırlayayım” dedi Tom.

“Harika.” Mutfağa geldi, Tom'un hamur yoğuruşunu, ikisine ekmek kızartıp kahve hazırlayışını, mutfağın bir anda canlanmasını seyretti.

“Sana ne oldu ? Neden bu saatte işe geliyorsun, yoksa çok mu çalıştırıyorlar seni ?”

“Yok, hayır. Benim seçimim. Bir saat tek başıma Internet'te gezinmek için erken geliyorum. Tatil programı hazırlıyorum da... Alışık olmadığım bir uğraş.”

“Kaç kişisiniz?” diye sordu Tom laf olsun diye.

“İki.”

Gülümseyerek yüzüne baktı Tom. “Ne güzel” dedi.

“Sandığın gibi değil, Tom.”

“Hiçbir şey insanın sandığı gibi olmuyor” dedi Tom. “insan yaşadıkça bu sözün doğruluğunu daha iyi anlıyor.”

Cathy, Haywards'ın kuaför salonuna girdi. “Yarın akşam televizyonda programa çıkacağım. Yepyeni bir imaj istiyorum.”

“Nasıl bir imaj istiyorsunuz ?” diye sordu Gerard adındaki kuaför.

“Göz kamaştırıcı” dedi Cathy.

Çok daha somut isteklere alışık olan Gerard, “ Ne giyeceksiniz ?” diye sordu.

“Kırmızı bir tişört, siyah pantolon ve beyaz önlük. Saçlarımı bir şapkaya sokmam gerekecek sanırım. Yemeklere saç dökülmediğini kanıtlamak için.” Gerard mantıklı bir soru sordu. “Saçlarınız şapkanın altında kalacaksa neden yeni bir biçime gerek duydunuz, daha doğrusu neden kuaföre geldiniz ?” En doğrusu yeni bir şapka almak değil miydi? Yeni, güzel beyaz bir şapka... “Kayınvalidemin aylar önce burada kullanılmak üzere verdiği hediye çeki yüzünden saçımı değiştirmenizi istiyorum.” Bundan daha mantıklı bir cevap olamazmış gibiydi tavrı.

“O çeki ne yaptınız ?”

“Arkadaşım June'a verdim. O da mor röfle yaptırdı.”

“Anlıyorum” dedi Gerard.

“Kırk beş dakikadan fazla zamanım yok, Gerard. Onun için lütfen hızlı bir çare düşünün.” Gerard birini gönderip aşağı kattan beyaz şapka getirtti. “Şapka kalsın, vaktim yok” dedi ağlamaklı bir sesle Cathy.

“İkimiz de profesyoneliz. Siz, berbat bir yemek çıkartır mısınız? Ben de Şapka çıkınca, kestiğim saçların didiklenmiŐ kuŐ kafesine benzemesini istemem.”

Cathy ne demek istediğini arılıyordu. Gerard ünlüydü. Adını koruması gerekiyordu. Gerard Şapkayı küstahça, yandan taktı, saçlarını kısaltmaya başladı.

“ocuk piyeslerindeki, köyün geri zekâlısına benziyorum” dedi Cathy aynaya bakarak.

Hakarete uğramıştı Gerard. “Eksik olmayın. Bana kalırsa sizin piŐirdiğiniz yemekler de pisliğe benziyor.”

Aynada göz göze geldiler. İkiyi birden gülmeye başladı. Hay-wards'ın müşterileri durmak bilmeyen çılgınca kahaahalar karşısında ŐaŐınıp kalmışlardı.

“Tom, seni hiç rahatsız etmek istemezdim. Bunu biliyorsun, değil mi?” Telefondaki Maud'du.

“Tabii biliyorum. Siz de beni tanıyorsunuz. Sizi kırmamak için elimden geleni yaparım. Öyle çok işimiz var ki, inanamayacağınız kadar.”

“İnanırım. Muttie'den duydum. Karısı Lizzie'ye söylerken. İki-

nizin Aziz Patrick Yortusu'na kadar mezara gireceğinizi söylüyordu. O kadar çok çalıŐıyorlar diyordu.”

“Öyle mi dedi ?” Tom bir yandan da dibi tutmakta olan sosu ateŐten alıyordu.

“Evet, öyle söyledi. Bir gün eline çok para geçerse sizin işinize yatıracakmış.”

“Bunu duyduğuma çok memnun oldum Maud. Seninle böyle konuşmak da pek hoş ama...”

“Cuma günü okul tatil, hazinenizi temizlemeye Şirkete gelebilir miyiz? Muttie'ye yeni bir palto almak için para biriktiriyoruz da...”

“Bir öğleden sonra çalışarak palto alacak kadar para kazanacağınızı hiç sanmıyorum” dedi Tom, aresizlik içinde.

“Eskicide üç pounda bir palto var.”

“Peki öyleyse, cumaya görüşürüz” dedi Tom.

“İnanmıyorum” diyordu Cathy.

“Mecbur kaldım. Sen olsan aynı Şeyi yapardın. Haydi, ıkar Şu Şapkayı da yeni Cathy'yi görelim.”

“Ağzında saman sapı, koyun güden köylü çocuklarını andırıyorum.”

“Evet, ben de seni hep onlara benzetirdim. Şu saçını görelim.”

“Haydi” dedi June. “Bu saate kadar neden bekledim sanıyorsun?”

“Jimmy akupunktura gitti mi ?” Zaman kazanmak istiyordu.

“Konuştuk, gitmeye karar verdi, gitti de, şimdi daha iyi hissediyor kendini. Şimdi şu saçım görelim.”

Şapkayı çıkarttı Cathy. Çoğu kadın gibi elleriyle saçlarını düzelterek aynaya koşmadı, kim bilir şapkanın altında nasıl bozulmuştur demedi.

Tom, June, Lucy ve Con hareketsiz, konuşmadan seyrediyorlardı.

“Aman Tanrım, o kadar berbat mı ?”

“Muhteşem olmuş” dedi June.

“Harika” diye ekledi Tom.

Con ile Lucy el çırpmaya, tencere kapaklarını metal masalara vurmaya başladılar.

“Yeter, daha fazla alay etmenize izin veremem” dedi gözdağı verircesine. Oysa tepkileri hoşuna gitmişti. Fırsat bulunca tuvaletteki aynada kendini izlediğini fark ettiler. O kadar kötü değilmiş, dedi kendi kendine. Yakışan bir stil yapmış. Saçlarını hem pırl pırl, hem de saklamak için geriye itilmiş gibi durmuyor, nere-

deyse göz kamaştırıcı sayılır. Gerard'a ufak bir not yazıp teşekkür etmeliyim. Şimdi yarım milyon izleyici önünde yemek pişirmeye kalmıştı iş.

Stüdyodaki gün korkunç bir karmaşa içinde geçti. Her şey bulanıktı. Projektörler yemekleri eritmişti. Sonunda yiyecekleri tabaklarda iğneyle tutturmuşlar, parlak görünmeleri için yapışkan bir maddeyle spreylemişlerdi. Tat önemli değildi, seyirciler tadına bakmayacak, sadece ödül kazanana ne tür yemekler yapılacağını göreceklerdi. İrlanda'nın herhangi bir köşesindeki basit bir mutfağa girerek böylesine görkemli bir mönüyü kolaylıkla hazırlayabileceklerini kanıtlamak için tüm malzemeyi özel soğutucu kutularda getirmişlerdi. Lokantada tanıştıkları yönetmen, Doug-las çok soğukkanlıydı, telaşsızdı. Hayatlarının en heyecanlı anlarını yaşayan Tom ile Cathy ise bu soğukkanlılık karşısında hayran kalmışlardı. İşin tuhafı bu koşullarda çıkardıkları muhteşem yemekler de Douglas'ı hayran bırakıyordu.

“Doğuştan yeteneklisiniz” dedi. “Tekrar davet ediliyorsanız hiç şaşmam.” Etrafındakilere, “Yeni keşfettiğimiz ünlü aşçı çift ne hoş değil mi?” diye soruyordu. Daha sonra Cathy ile Tom'a, “Çoktandır birliktesiniz, değil mi?” diye sormuştu.

“Scarlet Feather adı altında bir süre çalıştık, ama yeni binamıza taşınalı bir yıl oldu.”

Belli ki herkes gibi ikisinin özel hayatlarında da birlikte olduklarını sanıyordu.

“Kim bilir evinize davet ettiğiniz misafirlere ne güzel yemekler yapıyorsunuzdur” dedi Douglas. İkisine bakıyordu.

Yanlışını düzeltmediler. Düzeltecek güçleri yoktu. Makyaj yapan genç kız yüzlerini pudralarken dalgın dalgın başlarıyla onaylamayı yeğlediler yönetmeni.

“Arkadaşınız Marcella çok hoş bir kız, değil mi?” dedi Douglas.

Tom ile Cathy bakiştılar.

“Harikadır” dedi Tom. “Çok özel biridir.”

“Çok eski arkadaşız” dedi Cathy.

Program başlamak üzereydi. Geriye sayım, herkese bol şans, stüdyoda sessizlik... Derken canlı yayına girdiler.

Ertesi gün telefonları durmak bilmedi. Lucy, ön tarafta bir yandan siparişleri almaya uğraşiyor, diğer yandan bilgi veriyor, broşür gönderiyordu. İstekleri fazlasıyla gerçekleşmişti. Geniş kitlelere kendilerini tanıtmışlardı.

“Marcella'ya ne kadar teşekkür etsen azdır” dedi June.

“Hepimizin adına çiçek göndereceğim” dedi Cathy. “Şu kartı herkes imzalasın, çiçeklerle birlikte Ricky'nin evine göndereceğim.”

Kartı en son Tom aldı. “Marcella, verici ve sağlam dostluğun için teşekkürler. Sevgiler, Tom” diye yazdı.

Lucy'nin yorgunluktan gerindiğini gören Cathy, “Git, bir süre mutfakta dola, telefona ben bakarım” dedi. Eski yerine kavuşan punç kâsesine, camın önündeki Noel ağacına, müşteri adları, ilişki kurulacak şirketler ve yeni adreslerle dolup taşan renkli kutulara baktı. Bu oda ne kadar sakin, ne kadar dingin, diye içinden geçirdi. Ve ne kadar sessiz. Telefon sustuğunda düşünmeye fırsat buldu. Neil'i düşünmeye... Dün gece eve döndüğünde her zamanki gibi masa başında çalışırken bulmuştu onu. Cathy'yi görünce sevinmiş, gülümsemişti. Sonra birden yüzü değişmiş, suçluların ifadesine bürünmüştü.

“Aman Tanrım, televizyon... Bu akşamdı değil mi?”

“Bakmadın mı?”

“Çok affedersin...”

“Videoya da mı almadın?”

“Ne desen haklısın.”

Hiç yanıtlamadan odadan çıkmıştı. Bu sabah Neil kalkmadan şirkete gelmişti. Aralan hiç bu kadar kötü olmamıştı. Birazdan af dilemek için arayacağından emindi. Cathy'nin düşünmeye, ne diyeceğine karar vermeye ihtiyacı vardı. Surat asıp asmamak, Neil'i affedip etmemek değildi sorun. Ne yazık ki artık fazla önem taşııyordu bu ayrıntılar. Ayrıntılara aldırılmamak aralardaki ilişkiye ayna tutuyor ve göz ardı edilemeyecek bir gerçeğe işaret ediyordu.

“Geraldine. Ben Neil. Neil Mitchell. Acaba Cathy'nin dün gece çıktığı programı videoya aldın mı diye soracaktım ?”

“Evet, aldım. Ne harikaydı, değil mi? İkisi de muhteşemdi.”

“Görebilir miyim ?”

“Neden, sizde yok mu ? Amma rahat insanlarsınız.” Geraldine gülüyordu.

“Kısa bir süre için bana verir misin, Geraldine? Lütfen...”

“Ne yazık ki hayır. Amerikan televizyonuna uyarlayacak birine verdim. Cathy'nin kardeşi görmek ister diye düşündüm.”

“Muttie, dün akşam Cathy'yi televizyonda gördün mü ?”

“St. Jarlath's Crescent'ın yansı bizdeydi. Birlikte seyretmek için...”

“Videoya aldınız mı?” Neil'in sesinden durumun acil olduğu seziliyordu.

“Aldık ama çocuklar okula götürdüler, oğlum.”

“Tann aşkına neden ? Okulda ne işi var videonun ?” Öfkelenmişti sanki.

“Bir proje için... Her perşembe sınıfın önünde, ayağa kalkıp değişik bir konuda açıklama yapıyorlar. Maud ile Simon bugün Cathy'nin filminin yedi dakikalık bölümünü gösterecekler, sonra yiyecek sanayimden söz edecekler. Bizim bücürler çok yaman, öye değil mi ?”

“Evet” dedi Neil telefonu kapatırken, “gerçekten yaman.”

“Anne, Cathy'nin dün gece çıktığı televizyon programını videoya aldın mı?”

“Hayır, canım. Neden? Almalı mıydım?”

“Yok... Belki almışsınızdır diye düşündüm de. Programı gördün mü?”

“Evet. Şaşılacak kadar iyidiler, değil mi?”

“Evet, evet... çok” dedi Neil.

“Çok memnunum, sonunda saç biçimini değiştirmiş, verdiğim hediye çekini kullanmış. Ne kadar değişmiş, değil mi ?”

“Çok... çok büyük bir değişiklik. Sonra görüşürüz, anne.” Telefonu kapattı.

Sara akşama doğru kaçta buluşacaklarını görüşmek için aradı. “Scarlet Feather için ne güzel bir reklamdı, değil mi?”

“Sen de mi gördün ?” Neil şaşırmıştı.

“Tabii, tabii ki gördüm.”

“Nasıl olabilir. Program gösterildiğinde bizimle birlikte kafe-deydin.”

“Biliyorum. Ama vidoya çektim.”

“Çektin mi ? Harika. Kaseti alabilir miyim ?”

“Ne yazık ki veremeyeceğim. Dün gece seyrettikten sonra üstüne bir korku filmi çektim.”

“Cathy'nin saçında bir değişiklik var mıydı, Sara?”

“Evet, neredeyse tanıyamayacaktım” dedi Sara her zamanki üslubuyla.

“Nasıl?”

“Kötü anlamda söylemedim canım. Bayağı yakışmış, Cathy'yi değiştirmiş demek istedim. Sence öyle değil mi?”

“Ben fark etmedim” dedi Neil.

“Sahi mi ?” Sara birden umutlandı.

Telefon edenlerin bir kısmı sadece kutlamak için arayanlardı: Riordan'lar, Molly Hayes, Stella ile Sean, ilk başlarda elmalı turta ısmarlayan Mrs. Ryan, hatta Bayan Yaygaracı. June'un kocası da aramış, artık star oldunuz, demişti. İlkel, delice bir buluş olsa da faydasını gördüğü akupunkturcu fikrini verdiği için teşekkür etmişti.

Telefon çaldı. Arayan Neil'di

“Söyleyecek hiç bir şey bulamıyorum. Sadece kendimden utanıyorum, o kadar.”

“Zararı yok, Neil” dedi yorgun bir sesle. Gerçekten zararı yoktu. Evliliklerinin ve hayata bakış açılarının bütünü göz önüne alındığında programı unutmış olmasının fazla önemi yoktu.

“Yemeğe çıkalım diyerek kendimi affettiremeyeceğimi biliyorum.”

Cathy karamsarlığa devam etmeyecekti. Kırgın ve küskün günlerle dolu bir hayat istemiyordu. Neil'in üzüntüden perişan olduğu seziliyordu.

“Bugün öğle yemeğine çıkacak vaktim yok, Neil. Soğuk davrandığımı sanma. Gerçekten yok. Telefon durmadan çalıyor, inanamayacağın kadar ilgi var.”

“İkinizi de kutlarım. Seninle gurur duyuyorum. Programı bugün görmeye çalışacağım.”

“Yapma, gerçekten yapma. Kim bilir ne çok işin vardır. Daha sonra annemlerden kaseti alırız. Şimdi bırak, Neil. Gerçekten önemi yok.”

“Ya saçın, Cathy?”

“Evet?”

“Saçın çok güzel olmuş.”

“Daha önce de söyledin.”

“Ne zaman ?”

“Salı günü. 'Bu saç bana yakışıyor mu?' diye sordum, sen de evet dedin.”

“Gerçekten yakışıyor, Cathy. Öğlen yemeğe çıkamadığına göre, akşam kaçta evde olursun ?”

“Yedi gibi” dedi Cathy. “Ama sen yoksun.”

“Bu akşam çıkmayacağım” dedi Neil. “Toplantıyı iptal edeceğim.”

Shona Burke, James'in evinde yemekteydi. James kolay çorba pişirmenin yollarını keşfetmişti. Neden kimsenin daha önce söylemediğine şaşıyordu. Televizyon programının çok başarılı olduğundan söz ediyorlardı. Şirket için dönüm noktası olacağından emindi ikisi de.

“Sigorta şirketinden paralan almamız şart” dedi James. “Kötü haberci olmak istemiyorum, ama durum ciddi. Tann'nın belası o çocuğun içeri nasıl girdiğini bulmak zorundayız. Kendisi itiraf etmeyeceğine göre...”

“Bugün beşi de çalışıyor. Gelmeden önce kutlamak için aradım.”

“Noel'de Fas'a gideceğimizi duyunca ne dediler?” diye sordu James.

“Söylemedim.”

“Neden?”

“Özel hayatını nasıl koruduğunu biliyorum. Hiçbir vakit kendi işlerinden söz etmediğini. Ben de öyleyim. Belki ne onların ne de başkalarının birbirimizi bulduğumuzu ve başka şeyleri bilmelerini istemezsin diye düşündüm.” Güç durumunda kalmış gibiydi Shona.

“Eskiden hiç gizlisi saklısı olan biri değildim, Shona. Herkese her şeyi anlatırdım. Okulda yazdığın kompozisyonları işe götürür, herkese okuturdum. Bir zamanlar öylesine açık bir insandım.”

“Ben de yeni yeni böyle oldum. Bakarsın sil baştan yapanz, zorla geliştirdiğimiz bu yönümüzü yok ederiz. Sen mi söylersin, yoksa ben mi söyleyeyim ?”

“İkimiz birlikte söyleyelim, ne dersin ?” dedi James.

Cathy tam yedide evdeydi. Yorgun görüldüğünü düşündü Neil. Saçı çok yakışmıştı, ifadesini yumuşatmış, dişiliğini öne çıkarmıştı. Daha önce nasıl dikkat etmemişti, salı akşamı yüzeysel birkaç sözle nasıl yetinmişti ?

“Telesekreterin sesini kıstım. Telefonu duymayacağız.” Her zamanki çekici gülümsemesi bu kez yanıtsız kaldı. “İstiridye aldım, kendimi affettirmek için... Açık değiller. Ashına bakarsan açmayı bilmiyorum, belki dedim, sen...”

“On bir saat catering işleri yapan bir şirketin mutfağında çalıştıktan sonra, eve gelip istiridye açmak isteyeceğimi mi düşündün?”

“Haklısın, belki istemezsin. İyi fikir değilmiş.”

“Jest yapma zamanı geçti artık, Neil.”

“Ne demek istiyorsun ?”

“Çok farklıyız, ortak yönümüz kalmadı gibi bir şey. Hafta sonu

tatilleri, sürprizler, baş başa konuşmalar, istiridyeler... Hepsi de rol yapmaktan başka bir şey değil.”

“Evet, kötü bir dönemden geçtiğimiz doğru. Eskisi gibi değil. Birbirimizden beklediklerimiz yanıtız kalıyor, ama ben ikinci bir çocuk için elimden geleni yapacağıma söz verdim. Bunu unutma.” “Bizi en fazla uzaklaştıran konu, bebek.” “Ne demek istiyorsun ?”

“Sırf beni susturmak için bana bir çocuk vermeye razı olduğunu, benden kurtulmak için bir bebeğe tahammül edeceğini söylemeye dilin varmıyor.”

“Bu sözleri hayatımda söylemedim, düşünmedim.”

“Sen şimdi bana son bir şans veriyorsun.”

“Bunu nereden çıkarıyorsun, hayal gücün fazla çalışıyor.”

“Eskiden ikimiz her konuyu birlikte tartışır, karar verirdik. Dünyanın en güzel ilişkisiydi bizimkisi.”

“Tekrar o günleri yakalayamaz mıyız ?” Emin olmadığı açıklı, Neil'in.

“Sanmıyorum.”

“Ciddi misin?”

“Evet. Sen, evlendiğin kadının bambaşka biri olmasını istiyorsun. Seni gözünde büyüten, idealleştiren biri, evde oturan, iş arkadaşların için güzel davetler hazırlayan biri...”

“Böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum.”

“Haklısın, söylemedin. O tür bir kadınla evli olmayı istemen yanlıştır demiyorum. Sadece kendi işi olan, bağımsız bir kadına senin hayatında yer yok. Peşinden gelmek için her şeyi fırlatıp atacak birine ihtiyacın var. Ne yazık ki ben o insan değilim, ama dünya onlarla dolu. Örneğin Sara...”

“Sara mı ? Onu nereden çıkardın ?”

“Aynı dili konuşuyorsunuz, eskiden benimle olduğu gibi.”

“Sara... yani sen şunu mu söylemek istiyorsun?..”

“Sadece çok genç olduğunu, sana bir kahraman gözüyle baktığımı.”

“Çok ilgili, katılımcı...”

“Sana da hayran, ama konumuz bu değil. Konumuz bambaşka.”

“Konumuz ne ?”

“Bundan sonra ne yapacağız.” Öyle yorgun, öylesine bitkindi ki Cathy. Yenilgiye uğramış gibi. Kelimeler ağzından dökülünce eskisi kadar korkutucu gelmedi. İşte her şey açığa kavuşuyordu. İlişkilerinin gerçekten kötüye gittiğini kabul ediyorlardı.

“Hâlâ bana değer veriyorsun, değil mi ? Yapılması gereken iş-

lerle uğraştığımı kabul ediyorsun, değil mi ?”

“Evet. Hepsini kabul ediyorum. Sadece bu uğraşların arasında ikimizi, seni ve beni, ilişkimizi unuttun gibi geliyor. Hiç konuşmuyoruz. Zamanımız olmadığından değil, o zamanı ayırmaktan kaçındığımızdan. Dünya çapında büyük sorunlara verdiği öneme ve her insanın problemine gösterdiği duyarlılığa ne kadar hayranlık beslesem de, hemen yanındaki acıları, umutlan ve ileriye dönük hayalleri görmekten âciz olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

“Haksızlık ediyorsun. Benimle aynı fikirleri paylaştığını, aynı davalara önem verdiğini söyledin. Sonra birden yolunu değiştirdin, İrlanda'nın en iyi catering şirketini yönetmeye karar verdin. Eskiden benim gibi çocuk istemediğini söyleyen sendin. Sonra gittin hamile kaldın. Sevinçten havalara uçmadım diye dünyanın en büyük canisi oldum ben. Sonra kendini hüznü, yalnız ve yorgun hissettiğini söyledin. Ben de peki dedim. İkinci bir çocuk yapalım. Anlaşılan yine en yanlış yolu seçmiştim. Lütfen beni suçlamaktan vazgeç, Cathy.”

Yüzüne baktı Neil'in. İlk kez görüyordu sanki. Yanlış anlaşıldığından, haksızca yargılandığından emindi belli. Tahmin ettiğinden de uzak olduklarını fark etti Cathy.

“Seninle savaşmak, birbirimizi suçlamak istemiyorum, Neil. Sadece evliliğimizin ne hale geldiğini göremeyecek kadar işine odaklandın demek istedim. Şu dünyada hakkını korumak için savaşmayacağı hiçbir dava yok; sadece her adımda birbirimizden uzaklaşıyoruz, o kadar.”

“Hiç doğru değil. Söylediklerini kabul edemem. Elimden geleni yaptım ben. Şimdi bana bir etiket yapıştırmaya kalkamazsın. Bana 'Kiralık dava arayan adam' gibi bir sıfat yakıştıramazsın. Böyle bir haksızlık yapamazsın, bunu kabul edemem.”

“Neyi kabul edeceğini söyle. İlişkimizin çok kötü yolda olduğunu kabul eder misin ?”

“İnanamıyorum” dedi Neil başını sallayarak. “Bu hale geldiğimize inanamıyorum.” Beynindeki uğultuyu silkelemek ister gibiydi.

Cathy ise hareketsiz oturuyordu. Hiç konuşmadan.

“Berbat bir karmaşanın içine girdik. Sorun, ikimizin çok çalışması. Kurduğumuz birliği bozmayalım, Cathy, buna izin vermeyelim. Her şey ikimizin elinde, sen de biliyorsun. İstersek her şeyi elde edebiliriz. Daha önce elde ettiğimiz gibi.”

Çok geç oldu diyecekti Cathy, ama konuşamadı.

“Beni dinle. Baştan başlayalım. Buradan gidelim. Her şeyi ar-

'•as:

L_

kamızda bırakıp başka yere gidelim. O zaman düşünecek zamanımız, yerimiz olur. İstedığımız zaman bebeğimiz olur. Bu korkunç seneyi unuturuz.”

Ağzı açık dinliyordu Cathy.

“Bunu yapalım. Peşimden koşuyorlar, her gün anyorlar. Karar vermeme istiyorlar. İşi kabul eder, birlikte gideriz.”

“Lütfen, Neil. Olmaz. Lütfen.”

Durmuyordu. Cathy onu durduramıyordu.

“İkimizin de buradan gitmeye ihtiyacı var. Haklısın, insan zamanla sorumlulukların altında eziliyor. Haklısın, birbirimizi ihmal ettik. Yok ikizler, yok soygun, yok senin ailen, yok benimkiler, Amerikalıların düğünü, sigorta, gece geç saatlere kadar çalışmalar, konuşacak zaman bulamamalar...”

“Saydıklarınla hiç ilgisi yok” diye araya girmeye çalıştı Cathy.

“Var, çok var. Çekip gittiğimizde, buradan uzaklaştığımızda, göreceksin.”

“İmkânsız.”

“İkimiz de çok çalışıyoruz Yükümüz ağır. Durup düşünecek, soluk alacak zamanımız yok.”

“Hayır, Neil. Olamaz.” Sesi aniden kesin ve kararlı çıkmıştı genç kadının.

“Dadım gibi konuşup başım sallamaktan vazgeçer misin, lütfen. Annem bile senin kadar katı ve kesin konuşmazdı. Evliliğimizi kurtaracak bir yol arıyorum. Birbirimizi seviyoruz. Birleşmek için çetin bir savaş verdik. Karşı çıkanlarla savaştık. Zor bir yıl geçirdik diye bütün bunları sokağa atacak değiliz.”

Susuyordu Cathy.

“Atacak mıyız? Karşında ben değil de Maud veya Simon varmış gibi suçlayan bakışlarla bakma. Çok ciddi bir konuda tartışıyoruz. Geleceğimizi tartışıyoruz.”

“Senin geleceğini.”

“İkimizin ortak geleceği olmasını istiyorum ben. Birlikte yola çıkmayı.”

“Ama?..”

“Ama senin ne istediğini bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ne istediğini bilsem gerçekleştirmek için elimden geleni yapardım.”

“Ben hep aynı şeyi istedim, Neil” dedi Cathy.

“Hayır, doğru değil. O ahmak, boş kafalı zenginlere gittikçe daha gülünç yemekler pişirmek için sabahlara kadar çalışmak istiyorsun.”

“Anlıyorum.”

“Buna hayat denmez. Böyle yaşanmaz. Planımız bu değildi. Benimle gel, lütfen gel. O zaman tüm sorunlarımız hallolacaktır.”

“Hayır.”

“Çok dik kafalı ve inatçısın.”

“Hayır, değilim.”

“Bu konuyu kaçınıcı tartışmamız. Çok önemli bir konu. Durmadan kavga etmeye gücüm kalmadığını bilmeni istiyorum. Benimle gelmesen bile ben gideceğim. Sensiz. Çok ciddiğim. Her gün anyorlar, peşimi bırakmıyorlar. Onlan senin için oyaladım. Eğer gelmeyeceksen, oyalamam için hiç neden kalmıyor.”

“Evet, hiç neden yok” dedi boş bir ifadeyle Cathy.

“Sensiz gitmek istemiyorum, Cathy.”

“Evet. Evet, anlıyorum.”

“İstemesem de gideceğim. Başından beri beklediğim, arzu ettiğim bir teklif, ikimizin birlikte arzu ettiğimiz bir teklif olduğunu sanıyordum. Gitmez, burada kalırsam ileride acısı çıkar; ekşi suratlı, karamsar biri olurum. Gitmezsem ilişkimiz daha da kötüleşir.”

“Oysa Dublin'de düzgün bir kariyerin var. Jonathan ve benzeri birçok insana faydan dokunuyor.”

“Gidersem yaptığım iyiliklerin çapı büyüyecek, çalıştığım ortam daha faydalı işler yapmamı sağlayacak.”

“Yalnız mı gideceksin?”

“Gerekirse, evet. Mümkünse Noel'den önce gideceğim. Sana karar vermek için zaman kalır.”

“Çok kötü bir başlangıç olur bu. Bunu sen de biliyorsun, ben de. İnsanları zorlayamazsın.”

“Eskiden olsa benimle gelmeyi düşünür müydün ?”

Cathy bir süre düşündü.

“Gelebilirdim. Şirket kendi ayaklan üstünde durmaya başlayıp borçlarını ödedikten sonra ve yerime koyacak birini bulunca, evet düşünebilirdim.”

“Şirket o kadar önemli demek?”

“Sen oyun mu sanıyordun ?”

“Hayır, sadece anneme kendini kanıtlamak için bu işe kalkıştığını düşünüyordum. Aslına bakarsan kimseye kendini kanıtlaman gerektiğine inanmıyorum ya... Şirketine de sadece bu gözle baktım.”

“Annene söylememiz gerek.”

“Neyi?”

“Planlanmızın değiştiğini, senin yurtdışına gideceğini. Hatırlarsan Noel'i onlarla geçirecektik.”

“Evet, doğru söylüyorsun.”

“İşin tuhafı, annenin haklı çıkmasını bir türlü hazmedemeye-ceğim gibi geliyor. Yıllar önce sana göre biri olmadığımı söylemişti.”

“Cathy...”

“İzin verirsen şimdi gideceğim. İkimizi de üzmem istemiyorum. Gündüz daha rahat konuşuruz.”

“Lütfen gitme” diye yalvardı Neil.

“İkimiz için en doğrusu bu” dedi Cathy Scarlet, çantasına eşyalarını koyarken. Sonra çıktı, gitti.

Tom'un Con'la birlikte bir rugby takımının kulüp yemeği için dışarıda olduğunu biliyordu. Kulüp binasının mutfağı vardı, demek ki bu gece şirkete dönmeyeceklerdi. Cathy, çiçekli kanepeye uzanmadan, Tom'un ev telefonuna mesaj bıraktı.

“Birkaç gece kanepede yatacağım. Umarım şirket karşı çıkmaz.”

Hemen uykuya daldı. Gece su içmek için kalktığı anda faks makinesinde bir mesaj gözüne çarptı. “Şirket iyi rüyalar diler.” Tom'un bu konuyu açmayacağından, soru sormayacağından emindi. Tıpkı kendisi gibi... O da Tom'un özel hayatı hakkında hiç soru sormazdı. Nedense huzur veren bir tutum, diye geçirdi içinden.

Sabah, geceyi şirkette geçirdiğine dair hiçbir kanıt bırakmamak için etrafı düzenledi. Tom Feather, beklediği gibi soru sormadı, nerede kaldığına değinmedi. Zaman zaman ağır bir tencereyi elinden almak için davrandığı oldu veya elini yakmaması için fırın eldivenlerini sessizce uzattığı... O kadar.

“Shona sabah kahvesine geliyor” dedi Cathy. “James de uğrayacak, ama fazla kalmazlar.”

“Tam da gününü bulmuşlar! Tanrı'nın meleklerinin yardıma geldikleri günü.”

“Ne dedin?”

“Unuttun mu? Okulları yarım gün tatil olduğu için şu anda bu yöne doğru yola çıkan deneyimli parlatma ekibini unuttun mu? Kimseye hayır diyemeyen birinin daveti üzerine...”

“Aman Tanrım. Maud ve Simon!” Tamamen unutmuştu.

“Üzülme, er geç bugün de sona erer.”

İkizler erkenden geldiler. Her türlü işi yapmaya hazırlıklı olduklarından en eski giysilerini giymişlerdi. Muttie'nin karısı Liz-

zie, ayaklı bibloların girintilerine ulaşabilmeleri için telli süngerler ile diş fırçaları vermişti.

“Ayaklı derken neyi kastettiğini anlamadım” dedi Simon. “Tavuk iskeletleri filan mı demek istedi?”

“Hayır” dedi Cathy. “Sos kaplarından veya kulplardan söz etmiştir.”

“Ah, şuraya bak. Yeni bir punç kâsesi almışsınız” dedi Maud sevinçli bir sesle.

“Yeni değil, altına bak. Adım yazılı” diye açıkladı Cathy.

“Nerede buldun? Yoksa burada mı?” diye sordu Simon.

“Hayır, hayır. Uzun bir yolculuk yapmış. Ta ki ben satın alana kadar... Siyah torbalara, sonra bahçedeki kulübe, oradan çarşıdaki bir tezgâha, sonra başka bir tezgâha, sonunda bana...”

Birden hırsızlığı yapanın Walter olduğunu bilmediklerini hatırladı. Bahçedeki kulübe sözcüğüyle ağabeylerinin orada bir şeyler sakladığını anlamamış olmalarını temenni etti. Oysa ikizler bir an önce işe koyulmak için o kadar hevesliydi ki... Cathy görevlerini anlattı, işlerin çok yoğun olduğunu söyledi, sakın ayak altında dolaşmayın, diye tembih etti.

“Eskiden olduğu gibi dinlendirici sıcak bir içecek ile poğaçaya ikramı olacak mı ?” diye merakla sordu Simon.

“Neden olmasın?” dedi Cathy. “Hadi Tom, beş dakika istirahat. Mola verelim Maud ve Simon'la oturalım.”

Ön odadaydılar. İkizler okuldaki projeden söz ettiler, ne kadar başarılı olduğunu anlattılar. Çocuklar hayran kalmışlar, Cathy'nin yengeleri olduğunu duyunca çok etkilenmişlerdi. Yenge mi! Yengeliği uzun sürmeyecekti. Neil'den ayrılınca... Ayrılmak mı? Doğru olamaz, diye geçirdi içinden. Sanki kendini değil başkasını ilgilendiren bir karan düşünüyordu. İkizler ise susmadan konuşuyorlardı.

“Şifreniz değişti mi? Hâlâ on dokuz, sonra altı mı?” diye sordu. Maud.

“Şifremizi nereden öğrendiniz ?” dedi Cathy. Sesi kısıktı.

“Sizden... Unuttunuz mu? Bir gün kamyonetle The Beeches'a giderken. Davete gidiyordunuz. Anahtar törenini anlattınız. Her seferinde kamyonette yaptığınız töreni ve anahtarları nereye koyduğunuzu...”

Cathy nefes alamıyordu.

“Bu törenden kimseye söz ettiniz mi?”

“Sanmıyorum” dedi Simon. “Şifrenizi önümüze gelene söyleyecek değiliz. İçlerinde hırsızlar olabilir. Gelip sizi soyarlar.”

“Sadece o gece Walter'a anlattık.” Konuşan Maud'du.

Tom ile Cathy aynı anda nefes verdiler.

“Ona mı anlattınız ?” dedi Tom. Hafife almış gibi konuşmaya gayret ediyordu.

“Evet. Ona hazinenizden, hazineyi nasıl parlattığımızdan filan söz ediyorduk; o da bizimle alay etti, siz o işten ne anlarsınız dedi, bizi kızdırdı. Biz de nispet olsun diye...”

“Yaptığımız yanlış mıydı yoksa?” diye araya girdi Simon.

“Hayır yanlış değil” dedi Cathy. “Bize anlattığınız çok iyi oldu. Şimdi her şey yerine oturacak.”

“Hayır” dedi Tom. “Çocuklardan bunu isteyemeyiz.”

“İsteyebiliriz. Açıklarız.”

“Hayır. Altından kalkamayacakları bir yük olur, buna hakkımız yok. Dayanacakları bir dal kalsın.”

Simon birden, “Yoksa soygunu yapan Walter mıydı?” diye sordu.

“O zaman bahçedeki kulübede gördüğüm punç kâsesi de senindi!” Maud dehşet içindeydi.

“Muttie şirketteki bütün eşyaların paramparça olduğunu anlattı. Walter böyle bir şeyi neden yapsın ?”

“Cathy, yoksa sen hırsızın Walter olduğunu mu düşünüyorsun?” diye açıkça sordu Maud.

“Evet, Maud. Öyle düşünüyorum.”

“Neden?”

“Bilmem. Belki paraya ihtiyacı vardı” dedi Cathy.

“Bize her zaman iyi davrandı” dedi Maud. “Aptallık yapmadığı-
- biliyorum” diye başını salladı Cathy. , aradı, peşimizden geldi.”

&n s^zi aradı.” En azından bu hayallerini yıkma-

v\atf-v

Maud. ter'in başını derde sokmadan yapaca-

^ ^ \nn Polisin bildiğini, sade- ®^ .° 1 &ni öğrenmek istedikle-

“ dedi Tom. “Bu-

“L

yöne Kimse,

“Am.

“Üzül

İkizler ^ ^ curlü işi f lamak için Ç»k-

duklannd, oisilerini giymişlerdi^ . /rta Şirketinden

paramızı kurtarabiliriz. Sizce bir sorun olur mu... polise anlatmak demek istiyorum? Sorun olacaksa bırakırız.” Cathy endişe içindeydi. “Konuşursanız bize çok büyük bir yardımda bulunmuş olursunuz.”

İkizler bakıştılar. “Konuşuruz” dediler.

Scarlet Feather şirketinin tarihindeki en yoğun işgününün sabahı, Maud ile Simon'ın önce James Byrne'e, sonra polise, daha sonra sigortacıya catering şirketi işletmeyi ne kadar iyi bildiklerini ağabeylerine kanıtladıkları geceyi anlatmasıyla geçti. Anlatılanların doğruluğu karşısında dinleyenlerin içi eriyor, ikizlerin kendilerini bulmak için İrlanda'yı baştan başa kat eden ağabeylerine besledikleri karmaşık duygular karşısında gözleri buğulanıyordu.

“Çok faydası olacak” dedi James. “İhtiyacımız olan buydu.”

“Bize ne söyleyecektin, Shona?” diye sordu Tom.

“James ?”

“Bir dakika. Simon ve Maud, bir pound kazanmaya ne dersiniz ? Sokağın dibindeki gazeteciden bana Irish Times alır mısınız ?”

“Koskoca bir teklik mi?” Simon'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ben gümüşleri parlatmaya devam etsem mi?” diye sordu Maud.

“Yok, hayır. Kardeşini yalnız bırakma.”

Çocuklar çıkınca Shona hemen söze başladı. “Küçükken James ile kansı Una bana Gahvay'de koruyucu anne babalık yaptılar. On dört yaşına geldiğimde görevliler beni onların yanından alıp gerçek aileme götürdü. Birbirimizi yeni bulduk.”

Cathy ile Tom bakalım bugün daha başka neler olacak, der gibi bakıştılar.

James'in sesi her zamankinden farklıydı. “Shona'yla ilişki kurarsak ona zarar vereceğimizi söylediler. Söylediklerini neden sorgulamadım ? Neden onları dinledim ? Kendimi bu yüzden çok suçluyorum. Yanlış olduğunu hissetmeme rağmen bu isteğe neden karşı gelmedim ? Böylesine bağlandığımız, içten sevdiğimiz yavrumuzu elimizden almalarına niçin ses çıkarmadım, onlara neden yalvarmadım ?”

“Şimdi kaybolan zamanı arka arkaya gurme yemekler yiyerek yakalamaya çalışıyoruz.” Yeni kavuştuğu babasının yemek hoca-lanna gülerek bakıyordu.

“Yakında üç haftalığına tatile çıkacağız” dedi James. Sesi gurur doluydu.

Tom bununu sildi. “Önümüzde on saatlik iş olmasaydı hep bir-

likte bir yere gidip sarhoş olana kadar içelim derdim.”

“Yeni yılda yaparız” dedi James. “Bana gelirsiniz. Size Fas yemekleri yaparım.”

“Fas'a gitmişken onlara özgü tajine1 kaplarından almayı unutmayın. Erikli, bademli tavuk pişiririz.” Cathy'nin gözleri parlıyordu.

“Siz de Neü'le Fas'a gitmiyor muydunuz ?”

“Artık gitmiyoruz” dedi Cathy. O sırada ellerinde gazete, ikizler kapıda belirmişti.

“Anne, Noel yemeğini sizinle yiyebilir miyim ?” diye sordu Cathy.

“Tabii. Ama Oaklands'a gitmeyecek miydiniz ?”

“Neil gidecek, ben değil.

“Yine Mrs. Mitchell'la kavga ettiğini söyleme. Noel'de böyle davranmak günahtır, sana yakışmaz.”

“Bir dakika otur, anne. Sana anlatacaklarım var.”

“Noel günü her zamanki gibi bizimkilere gelecek misin, Geral-dine ?” diye sordu Cathy.

“Evet. Biz yaramaz kadınlar hiçbir zaman erkeğimizle Noel kutlayanlarız. Nedense hindi yemeğe karargâha dönmek zorunda hissederler kendilerini.”

“Ben de size katılacağım. Tek başıma. Hiçbir şey olmamış gibi davranmalarına yardım etmen konusunda sana güveniyorum.”

“Ne oldu. Kötü bir kavga mı?”

“Hayır. Ayrılık. İşin tuhafı pek fazla kavga olmadan.”

“Tanrı aşkına öyleyse neden ? Benim tanıdığım, evlilikleri korkunç olan erkeklerin hiçbiri neden karılarından ayrılmıyor ? Evlenebilmek için herkese savaş açan, birbirine böylesine yakışan, uygun bir çifte mi kaldı ayrılmak?”

“Artık uygun değiliz, Geraldine. Ben evimize, bize, çocuğumuz olmasına, Maud ile Simon'a, birkaç kişiye daha önem vermesini istiyorum. O ise benim milyolarca insana, prensiplere ve davalara öncelik tanımamı istiyor.”

“İkisi birden olur.”

“Bizim gibi kendi işine sanlırsan olmaz, Geraldine.”

“Onu seviyor musun ?”

“Sevdiğimi sanıyordum, ama artık sevmiyorum. Ona karşı büyük bir şefkat besliyorum.”

“Başkası mı var ?”

I. Fas mutfağına özgü bir tavuk yemeği, (ç.n.)

Cathy güldü. “Bana mı soruyorsun ? Tek bir ilişkiyi idare edemezken, ikisine nasıl vakit bulurum, söyler misin.”

“Sadece merak ettim.”

“Boşuna bir merakmış.”

“Tehlikeli denecek kadar sakinsin. Neil'le evlenebilmek için Hannah Mitchell'a ve bütün dünyaya nasıl savaş ilan ettiğini hatırladıkça...”

“Biliyorum. Ben de çok düşündüm. Anlatması güç ama sanırım Neil'in kendisinden çok, hayalimdeki Neü'i sevdim. Saçma mı geliyor bu sözler sana?”

“Aslına bakarsan ne dediğini çok iyi anlıyorum.” Cathy inanmayan gözlerle Geraldine'e baktı. “Sözünü ettiğim erkeği hatırlıyor musun ? Çok eskiden tanıdığım erkeği ?”

“Evet?”

“O beni hatırlamıyor.” Ve olanları Cathy'ye anlattı.

“Hatırladığına eminim” dedi Cathy tanımadığı erkeği korumak isteyerek. “Mahsus yapmıştır. On sekiz yaşında yaşadıklarını, seni nasıl unutabilir? Nerede olduğunu söyle bana, onu bulacağım, onunla konuşup doğruyu söylemesini sağlayacağım.”

Geraldine'in ifadesinde derin bir hüznün vardı. “Olmaz, sevgili Cathy. Gösterdiğin yakınlık için teşekkür ederim. Şu söylediklerini kendi kendime defalarca tekrarladım. Ama işin doğrusu beni unuttu. Onu değil, hayalimdeki simgesine âşık olduğumu anladım. Yirmi iki yıl sadece onu düşündüm, o ise beni hiç düşünmemiş, onu anladım.”

“Noel'de birbirimize destek olmalıyız” dedi Cathy.

“Davete katılanlara bakılırsa desteğe fazla ihtiyacımız olmayacak” dedi Geraldine.

Gündüz konuşmak daha kolay olmadı. Cathy zor olacağını biliyordu zaten. Yine de gayret göstererek saygıdeğer bir davranış sergilediler. Birkaç saat boyunca sakince konuşup, Waterview'da kimin oturacağına, kimin neyi alacağına karar verdiler.

“Benimle gelmeyeceksen bu evde otur. Burası senin evin.”

“Hiçbir zaman evim gibi hissetmedim. Keyif alamayacak kadar St. Jarlath's Crescent'liyim ben. Bana göre fazla minimalist bir dekor.” Pişmanlık duyar gibi gülümsüyordu Cathy. Neil de gülümsedi.

Ellerinde çay fmcanlıyla konuşmaları çok olağan gibi görünse de, aslında her şey çok yapaydı. Ocak ayında evi satışa çıkarmaya karar verdiler. O zamana kadar paylaştıkları eşyaları koya-

cak yer bulacaklardı. Neil, aldıklarını depoya kaldıracağını söyledi. Cathy de o güne kadar bir ev kiralarım, dedi. Resimlere geldi sıra. Yunanistan'da birlikte satın aldıkları resim için, “Sen al, lütfen” dedi Cathy.

“Yok, senin için yapılmıştı” dedi Neil.

“İkimiz de almayalım öyleyse” dedi Cathy. Sonra ikisinin de bırakmak istediği özel eşyalara geldi sıra. Neil, sigorta işini halledeceğine söz verdi, Cathy Volvo'ya ihtiyacı olmadığını, kamyonetin yeterli olduğunu söyledi. Yaşadıklarının gerçek olduğuna, ayrılacaklarına inanamıyorlardı. Yine de geriye dönüş olmadığı açıktı.

“Kimlere söyledin?” dedi Neil.

“Sadece annem ile Geraldine'e. Ya sen?”

“Kimseye.”

“Birlikte yapmamız gereken bir şey var. Senin ailene gitmeliyiz. Bunu onlara borçluyuz” dedi Cathy. “Yarın akşam saat altı uygun mu? Bana uyar.”

“Bana da uyar. Orada olurum. Söz veriyorum.”

Tabî ki sözünü tutmadı Neil. Mitchell'lara saat altıda geleceklerini söylemişlerdi. Beşte telefon etti Neil. Toplantısı devam ediyordu.

“Onları merak içinde bekletemeyiz” dedi Cathy.

“Bugün gitmen şart değil. Birlikte gitmeyi bekle.”

Cathy derin bir nefes aldı. Tom'un kendisine baktığını hissetti.

“Teşekkür ederim” dedi.

“Ne için?”

“Ne için olduğunu biliyorsun. Sormadığın için.”

“O mu? Çok kolay” dedi Tom gülümseyerek. “Erkekleri tanırsın. Merak edilecek bir şey olup olmadığını anlayacak kadar zekâları da yoktur.”

“Ah, kamyonetle mi geldin ?” dedi Hannah kapıyı açtığı anda.

“Volvo Neil'de. İşi bitmediği için gelemedi.” İçeri girdi, eşarbu ile eldivenlerini holdeki masaya bıraktı, mantosunu astı. Sonra Jock ile Hannah'nın yanına yürüdü.

“Cathy, bir içki?”

“Teşekkür ederim Jock. Bir konyak iyi gelir. Şömine ne güzel yanıyor. Dışarı o kadar soğuk ki.”

“Ya Neil. Seninle gelmedi mi?”

“Hayır. Onu bilirsiniz. Kolay kolay işinden kopamaz. Bugün toplantısı vardı. Özür diledi.”

Hannah oğlunu savunmaya koyuldu. “O kadar büyük sorumluluklar taşıyan birinin sosyal bir ziyaret için her şeyi yüzüstü bırakmasını bekleyemezsin.”

“Bu basit bir ziyaret değil, Hannah. Size vermek istediğimiz bir haber vardı. Şimdi o haberi ben vereceğim.”

Jock kuşku içindeydi. “Yoksa kötü bir şey mi oldu?”

Hannah'nın eli boğazına gitti. “Ne diyeceğini biliyorum. İkinizin bebek beklediğinizi söylemeye geldin!”

Walter şirketi aradı. Telefona cevap veren Tom oldu.

“Şey... Cathy'yle konuşmak istiyordum.”

“Aradığımı duyunca çok sevineceğinden eminim, Walter. Ne yazık ki burada değil.”

“Alay etmeyi bırak, Tom. Şaka değil.”

“Gerçekten şaka değil, Walter.” Bir yandan genç adamın tamir edilemeyecek kadar zarar verdiği odaya göz gezdiriyordu Tom.

“Ona birkaç soru sormak istiyorum.”

“Sor bakalım.”

“Cathy'yi bağlar mısın ?”

“Burada olmadığımı söyledim ya.”

“The Beeches satıldı mı?”

“Evet. Öğrenmek istediğin başka bir şey var mıydı ?”

“İkizler nasıl?”

“Senin ilgilendiğin zamanlara kıyasla çok daha iyiler.”

“Cathy'nin ailesiyle mi oturuyorlar?”

“Neden sordun?”

“Noel'de hediye göndermek istiyordum da. Adresi bilmiyorum.”

“Buraya gönder. Bu adresi bildiğinden şüphem yok.”

“Kendini komedyen filan mı sanıyorsun, Tom ?”

“Hayır. Kendimi Noel hediyeleri almak için soygun yapıp başkalarının mallarını kınıp dökmek yerine, hediye alacak parayı alın teriyle kazanan bir ahmak olarak görüyorum”

“Cathy'ye telefon ettiğimi söyle.”

“Söylerim. Seni arayabileceği bir numara bırakmak istemezsin herhalde ?”

“Evet, vereyim de tüm İrlanda polisi peşime düşsün, değil mi?”

“Olabilir” dedi Tom tatlı bir sesle.

“Ukala!” dedi Walter ve telefonu yüzüne kapadı.

Cathy bir süre kocasının annesi ile babasına baktı. Onları bekletmenin anlamı yoktu.

“Hayır, söyleyeceklerimin çocukla ilgisi yok. Noel'i sizinle ge-çirmeyeceğimizi söylemek için geldim. Neil önceden sözünü ettiği yurtdışındaki iş teklifini kabul edecek, ben onunla gitmeyeceğim. Neil, Noel'de İrlanda'da olmayacak, bu şartlarda ben de Noel'i ailemle St. Jarlath's Crescent'ta geçireceğim.” Ağızlan açık dinliyorlardı. “Ciddi misin ?” dedi Jock sonunda.

“Ne yazık ki evet. Neil birlikte söylememiz için gelmeye söz vermişti, ama maalesef gelemedi. Hayattan beklentilerimiz, isteklerimiz çok farklı.”

“Birkaç sene önce hepimiz değişik çevrelerden gelen farklı insanlar olduğunuzu söylediğimizde söz dinlemeyen, her ne pahasına olursa olsun Neil'le evlenmek isteyen sen değildin sanki!”

“Sorunumuzun çevreyle ilgisi olduğunu sanmıyorum. Sorunumuz geleceğimiz. Neil başka ülkelerde yaşamak, Avrupa çapında görev almak istiyor. Ben ise işimi bırakmak istemiyorum.”

“Herhalde senin işin onunki kadar önemli değil” diye söze başladı Hannah.

“Ne yazık ki Neil de öyle düşünüyordu. Fikir ayrılığı içinde olduğumuz konulardan biri de buydu.”

“Çok ani ve kesin bir karar, değil mi ?” diye sordu Jock. “Bana inatlaşma gibi geliyor.”

“Hayır, inatlaşmanın çok çok ötesinde.”

“Şimdi ne olacak peki?” Hannah zafer kazanmış, yüksekten bakan biri gibi değildi artık. Aksine korku içindeydi. Bildiği dünya yıkılıyordu.

“Her şeyi yavaş yavaş yapacağız.”

“Hayatında başka biri mi var?”

“Hayır Hannah, hayatımda kimse yok.”

“Neil'in hayatında birisi var demek istemiyorsun, değil mi? Zavallı Lizzie'nin haberi var mı ?”

“Evet, Hannah. Zavallı Lizzie biliyor.”

“Eskiden beri alıngandın. Her şeyi kötüye çekiyorsun. Gereği yokken bile.”

“Başından beri benim hakkımda düşündüklerinizde haklı çıktığımız için mutlu olmalısınız.”

Jock araya girdi. “Bu konuları hiç açmayalım. Verdiğin haber ikimizi de çok sarstı. Hiç beklemediğimiz bir haberdi.”

Hannah tane tane konuştu. “Ne düşünürsen düşün, sevinmedim. Neil'i mutlu ettiğini biliyordum. 'Sana söylemişim' demek beni hiç sevindirmiyor... Hiç...”

“Noel turtanızı ve erik muhallebinizi hazırladım. Uygun bir zamanda Con getirecek. İstedığınız başka yemekler varsa, onları da seve seve gönderirim.”

“Neil ne zaman bizimle konuşmaya gelecek ? Toplantısı ne zamana kadar sürecek ?” Hannah şaşkın görünüyordu.

Cathy yumuşak bir sesle, “Bilmiyorum” dedi. “Son zamanlarda programından, planlarından bana söz etmez oldu. Sadece gelip size her şeyi anlatacağını biliyorum, o kadar. Bundan eminim.”

“Bütün bunlar çok üzücü... çok üzücü” dedi Hannah.

Bir sessizlik oldu. Cathy yerinden kalktı. “Aranızda konuşmak istersiniz. Neil sizi arayacaktır. Ben artık gideyim. Beni her zaman şirketten arayabilirsiniz, önümüzdeki üç hafta Glenstar'da kalacağım dairenin telefonunu bırakıyorum. Shona Burke'ün evinde kalacağım.” Kapıda durakladı. “Rahatsız olmayın, ben çıkarım. Bundan sonrası için görgü kuralları ne der bilmiyorum, ama tek arzum ilişkimizin sürmesi. Gerçekten. Neil yurtdışına gitse bile Maud ve Simon aracılığıyla buluşabiliriz.” Sonra beş yıl önce olsa sevinçten uçacakları habere -oğulları ile Cathy'nin birlikte yaşamalarının imkânsız olduğu haberine- alışmaları için Hannah ile Jock'u baş başa bırakarak evden çıktı.

“Noel günü Ricky'de davet var. Bütün öğleden sonra açık bir büfe” dedi Marcella.

“Biliyorum, dondurucuyu biz doldurduk” dedi Tom.

“En azından yiyecek bir şeyler bulacak insanlar. Yalnız yaşayan, kimsesi olmayanlar için veriyor daveti. Saatlerce masa başında hindi yemek istemeyenlere...”

“Ben Fatima'da olacağım.”

“Kendini mecbur hissetmeden gelersen sevinirim, sadece bir sürü hoş insan olacak, o kadar.”

“Biliyorum. Yine de Fatima'ya gideceğim.”

“Çok inatçısın. Bir kez olsun senin yerine Joe gidemez mi annelere ?”

“O da geliyor” dedi Tom.

“Acaba ben...”

Sözünü kesti Tom. “Akşama kadar uyanık kalmayacağımızı biliyorum. Yine de böyle bir karar aldık... dördümüz birlikte olacağız.” Marcella'nın nereye varmak istediğini sezmiş, konuyu değiştirmek istemişti. Fatima'ya gelmek istiyordu. Ne yazık ki artık çok geçti. Eski günleri, Marcella'nın Fatima'ya gelmesini çok istediği günleri düşündü. O günler çok geride kalmıştı.

Noel akşamı şirkette bir şişe şampanya açtılar. Sonra ikinci bir şişe, daha sonra üçüncü şişe. Umutlarının gerçekleşmesi şerefine içiyorlardı.

Sigorta şirketi ödemeyi kabul etmişti. Televizyonda yeni bir program için anlaşma imzalamışlardı. On üç programlık bir seriden söz ediliyordu. Yirmi dört gündür gece gündüz çalışmışlardı. Fas yolculuğuna çıkmadan James Byrne bile gülümser gibi olmuştu. Güzel bir kutlamayı hak ediyorlardı! O iğneleri batıran adamın sayesinde beli düzelen Jimmy bile gelmişti. Geraldine, son dakika alışverişlerini bahane ederek ailesini atlatan Nick Ryan'la

buluşacağını söyleyip özür dilemişti. Başta soğuk dursa-lar da, zamanla yumuşayan Lucy'nin annesi ile babası da oradaydı. Con annesini getirmişti. İlk iki kadehi gözünü Lucy'den ayırmadan içti, sonra zamanla rahatladı. Muttie ile Lizzie ikizlerle gelmişlerdi. Yanlarında kimse olmayan sadece Tom ile Cathy vardı. “İkiniz için” dedi Tom elindeki paketi ikizlere uzatarak. “Sen mi aldın ?”

“Hayır. Benim hediyem St. Jarlath's Crescent'ta, çam ağacının altında” dedi Tom.

İkizler, açabilir miyiz, diye sordular. Lizzie isterseniz açın, dedi. İki saat çıktı paketten. Hem denizin dibinde çalışan hem de Amerika'da saatin kaç olduğunu bildiren iki mükemmel saat. Hemen saatlerini Chicago'ya göre ayarladılar. İçinden çıkan kartta “Walter'dan sevgiler” yazıyordu. Uzun bir sessizlik çöktü şirkete.

“Aferin ona” dedi Cathy sonunda. Herkes aferin diye mırıldandı. “Çalıntı mı?” diye fısıldadı Tom, Cathy'nin kulağına. “Bana kalırsa yüzde yüz öyle” dedi Cathy. “Ellerinden almayacağız, değil mi?” diye yalvarır gibi sordu Tom.

“Tabii ki almayacağız” dedi gülümseyerek Cathy. “Yarın akşam Noel yemeğine St. Jarlath's Crescent'a gelir misin, Tom ?” diye sordu Simon kibarca.

“Teşekkür ederim, ama hindi konusunda annemle bilek güreşi yapmam gerekiyor. Yoksa içini hazır aldığı malzemeyle doldurup yakıncaya kadar kızartmakta ısrar eder.”

“Bilek güreşi yaparsan barış ve iyi niyet sergilenmesi gereken bir günde kötü davranmış olursun ama” dedi Maud huzursuz bir sesle.

“Şaka yaptı, Maud” dedi Cathy. “Tam olarak değil” dedi Maud.

“Akıllı kız” dedi Tom.

Yılbaşına kadar şirketi tatil etmişlerdi. 1 ocakta büyük bir öğle yemeği daveti hazırlamak için hepsi işe başlayacaktı. Yılbaşı gecesi için on bir davet başvurusunu reddetmişlerdi ve bunu kutluyorlardı. Yıldönümü olarak kabul ediyorlardı yılbaşı gecesini. Şirket binasını buldukları günden bu yana bir yıl geçmişti. Bir süre sonra dağıldılar. Tom ve Cathy geride kalıp ortalığı temizleyeceklerdi.

“İşimiz, kirli tabakları makinelere doldurmaktan ibaret” dedi Tom. “Ellerimiz bu işe o kadar alışık ki düşünmeden yapanz.”

İkizler hayatlarının en güzel Noelini geçirmek üzere eve dönüyorlardı.

“Hooves'a hediye aldın mı ?” diye sordu Maud, Cathy'ye.

“Hooves'u nasıl unutturum ?” diye yanıtladı Hooves'u unutan Cathy.

“Ağacın altında görmedim ama” dedi Simon.

“Ağacın altına koysaydı Hooves kokusunu alırdı” dedi Tom.

İkizlerin gözleri parladı.

“Kemik almış!” dedi Simon sevinç içinde.

“Ya da kemiğe benzeyen bir şey” diye ekledi Cathy.

İkizler Lizzie'nin koluna girerek şirketten çıktılar. Tom ile Cathy arkalarından el sallıyordu.

“Hooves için dolaptan bir şey bul lütfen. Sen bir dâhisin, bunu biliyor muydun ?” dedi Cathy.

“İstersen büyük bir bonfile paketi eritirim” dedi Tom. “Hatırlarsan üçer üçer dondurmuştuk. Hatta birini ben yiyebilirim. Bu akşam hiçbir yere gitmiyorum” dedi Tom Feather.

“Benim de gidecek bir yerim yok” dedi Cathy Scarlet.

Noel günü paketler, hediyeler ve yemeklerle geçti -herkes gibi.

Maura Feather, papanın takdis etmesi için çömelmelerini isteyince, hindi dahil her konuda onları dinlediği için çocukları da onun isteğine uydu.

Neil, Oaklands'ta huzursuz bir yemek yedi. Olayları tartışmaktan sakındıkları bir yemekti. Amanda Toronto'dan arayarak mutlu Noeller diledi. Her şey çok yapaydı.

Muttie, eskiciden alman kırmızı paltosuna çok sevindi, hep giyeceğini söyledi. Yanından tezi yok, televizyonda at yarışlarını seyredirken bile giymeye başlayacaktı. Yeni bir metot uyguluyordu. Birinci yarışı kazanırsa paraya dokunmadan ikinci yarışa oynayacaktı, eğer onu da kazanırsa sonuna kadar bütün atlara katlayarak para yatıracaktı. Milyonlarca pound kazanma ihtimali vardı. Hem de çok az para yatırarak.

Simon ile Maud milyonlarca poundu nasıl harcayacaklarını hesaplamaya başladılar. Önce annelerine bir kadında gördükleri sabahlığın eşini alacaklardı. Anneleri Noel günü olduğunun farkında değildi. Aslında durum üzücüydü, ama Lizze kadıncağının rüyada yaşadığını, mutlu olduğunu söyleyerek içlerini rahatlatmıştı. Babaları, yalanda Barty'yle ziyaretlerine geleceklerini söyleyerek hediye almaları için beş pound göndermişti. Walter ise eşsiz iki saat hediye etmişti. Hannah Yengeleri ile Jock Amcalarının hediyesi rüyalarındaki bilgisayardı. Buna inanamıyorlardı. Oysa Hannah Yenge'nin kendilerinden nefret ettiğinden emindiler. Neil'in ağacın altına bıraktığı paketlerde eşsiz güzellikte bilgisayar oyunları vardı.

Cathy, Hooves'a gümüşî kâğıda sanlı, pembe fiyonklu enfes bir bonfile hediye etmişti, etileriyle pişirmeyi de unutmamıştı. Yüzünde tatlı bir gülümseme gözleniyordu Cathy'nin, gülümseyecek bir neden yokken bile. İkizlere aynık haberinden ötürü, ona her zamankinden daha iyi davranmaları tembih edilmişti. Oysa Cathy hiç üzüntülü görünmüyordu. İşin esrarını çözemiyorlardı.

Ertesi sabah Muttie kırmızı paltosuyla televizyonun karşısına yerleşti. Tuttuğu at ilk yansı kazandı, ikinci at da kazanınca tüm aile arkasına dizilerek ayakta televizyon izlemeye koyuldu, hepsi atların kazanması için dua ediyordu. Üçüncü at da kazanınca göğüs ağrıları başladı seyircilerde. Hooves bile havadaki gerginliği sezerek ulumaya koyulmuştu. Dördüncü yarışta, Muttie'nin tuttuğu at diğerlerinden kopmaya başlayınca Geraldine heyecandan titremeye koyuldu.

“Stres kelimesinin anlamım şimdi anlıyorum” dedi boğuk bir sesle.

Lizzie ise durmadan keşke her yansı teker teker oynasaydın, diye tekrarlıyordu. Neden böyle yaptın, hepimiz kalp hastası olup çıkacağız, diyordu. Atların kimisi favori idi, ortakları

deli olduğunu söylüyorlardı, ama Muttie atlan dikkatle izlemiş, formlarını takip etmişti. Bu kez bilinçliydi. Dördüncü at kazandığı sırada telefon çaldı. Telefona Tom cevap verdi. Marian Chicago'dan anyor-du. Tom kısa kısa cevaplar vererek, “Bu evde ben dahil kimsenin konuşacak hali yok, Marian. Lütfen uslu uslu telefonu kapat, biz seni sonra aranz” dedi.

Telefonu açık bıraktı. Beşinci yanşta kolunu Cathy'nin boynu-

na o kadar sıla doladı ki, genç kadın boğulacağını sandı. Muttie'nin atı kazanınca hep birlikte ayağa fırlayıp birbirlerine sanl-maya, zıplamaya koyuldular. Bir yanş kalmıştı.

“Son yanşı oynamasaydı şu anda on bin pound kazanmıştık” diyordu Lizzie. “Bütün sorunlarımızı halledecek o on bin poundu bir ata oynamayı aklım almıyor. Böyle bir parayı tek bir ata oynayacak kimse yoktur, Muttie. İnanamıyorum, aklım almıyor...”

“Biraz uzan, anne.” Cathy annesinin alınına soğuk bir havlu yerleştirdi, ayaklarını uzatacağı bir tabure getirdi. Onun rahatsızlandığını sezen Hooves başını dizlerine dayamıştı.

“Son yanşta oynadığın atın kazanma ihtimali ne ?” Maud ile Simon çığlık çığlığa hesaplamaya çalışıyorlardı.

Tom, Muttie'ye su verdi Geraldine'e bir bardak viski hazırladı; ayakta duracak halleri kalmadığı için Cathy ile teyzesine sandalyeler getirdi. Muttie'nin yüzü kül rengiydi. Kazanma ihtimali ne kadar yakındı! Tom ile Cathy okyanusta, bir sal üstünde yaşam savaşı veren iki insan gibi el ele tutuşmuşlardı. At, ilk üçün arasındaydı. Sonra içlerinden biri geride kaldı.

“Dayanamayacağım” diye haykınıyordu Geraldine.

“Haydi, Muttie. Haydi, Muttie” diye bağınyordu ikizler. Gün boyunca tuttuklan o kadar attan sonra sonuncusunun adını unutmuşlardı.

“Bu at kazanırsa, sana bir şans daha tanımaya söz veriyorum Tamım” diyordu Tom.

“Lütfen, lütfen bu yanşı kazan güzel at, babam için kazan, hayatında kimseye kötülük yapmadı babam” diye yalvanyordu Cathy, yanaklarından aşağı yaşlar akararak.

“Hayatımızı kurtaracak on bin poundu bir ata oynamak...” Muttie'nin atını görmek istemediği için gözlerini kapatmıştı Lizzie. Bire on üç veren, listedeki kazanma ihtimali en düşük atı görmemek için...

Muttie gururluydu. Yüzünü aydınlatan kocaman bir gülümsemeyle, “Bir günün kazancı olarak on üç bin pound fena para sayılmaz” dedi bir süre sonra.

Herkes bir ağızdan, “Hayır, Muttie, on üç bin değil, yüz otuz bin pound!” diye bağınyordu... Lizzie ile Hooves dışında herkes.

Sonra olanlar kimse doğru dürüst hatırlamıyordu. Tom Mar-ian'ı aramaları hatırlattı, vaftiz töreni için Chicago'ya geleceklerini bildirdiler. Muttie ortaklarını içkiye götürdü, parayı Liz-zie'nin yatıracağını, kendisinin de eskisi gibi -belki eskisinden

biraz daha yüklü- haftalıkla yetineceğini söyledi. Ödülün bir bölümü Chicago yolculuğuna harcanacaktı, bir kısmı Scarlet Feat-her'a yatırılacaktı, diğer bir bölümüyle de Lizzie'yle gezecekleri veya ikizleri öğretici gezilere götürecekleri ikinci el bir minibüs almayı düşünüyordu.

“Ya sen, Muttie. Sen kendine ne alacaksın?”

“Bir erkeğin istediği her şeye sahip değil miyim ?” Dinleyenlerin burun ve gözlerinde tuhaf bir his belirtecek kadar içtenlik vardı yanıtında.

Cathy'yi Glenstar'a bırakmayı teklif etti Tom. Geraldine geceyi St. Jarlath's Crescent'ta geçirecekti. Aklını kaçıran bu aileye birilerinin sahip çıkması lazım, diyordu.

Cathy'ye iyi geceler dileyerek yanaklarından öperken. “Ne seneydi” dedi Geraldine.

“Evet, gerçekten bir sürü olayla dolu bir seneydi” dedi Cathy, hafiften alarak. Sonra birden Teddy'nin öldüğünü, Freddie Flynn'ın Geraldine'i terk ettiğini, Nick Ryan'dan da emin olamadığını anımsadı. Cathy, kendi başına gelenlere karşı güçlü görünmeye çalışıyordu.

“Gelecek sene hepimiz için daha güzel olacak, içime öyle doğuyor” dedi kamyonete binerken.

Glenstar'a sapsak üzereydiler. “Farkında mısın bu akşam Noel turtası yemedik” dedi Tom.

“Hem de süslemek için o kadar zahmetten sonra...” “İstersen şirkete uğrar, çayla birer dilim pasta yeriz.” Cathy çok iyi fikir olduğunu söyledi. İkisi de bomboş dairelere girmekten kaçmıyordu. Yine de gece vakti birbirlerini davet etmeye alışık değillerdi. Şirkete gitmek tarafsız, emin bir yere gitmekti.

Ön odaya yerleştiler, bir yandan çaylarını yudumlarırken, bir yandan da Muttie'nin yarışta nasıl kazandığını konuştular.

“Paradan çok Sandy Keane'i mat etmekten hoşlanıyor gibi geliyor bana” dedi Cathy.

“Bence de. Aralarındaki şahsî bir sorun. Unutmadan, bana kalırsa Muttie'den para almalıym” dedi Tom.

“Yatırım yapmasına izin verebiliriz” dedi Cathy. “En azından parası Sandy'nin elinde kalmaz, burada güvende olur.”

“Hangisinin daha güvenli bir yatırım olduğunu bilmem” dedi

Tom.

“Böyle konuşma lütfen, Tom Feather. Kazandık. Zor bir yıl ge-

çirdik, ama hepsi geride kaldı. En azından iş yönünden kazandık. Öyle değil mi ?”

“Evet. Bu yıl benden çok senin için zor geçti, ama sonunda kazandık.”

Telefon çaldı.

Bu saatte kim olabilirdi ?

“Açma” dedi Cathy.

“Açmaya hiç niyetim yoktu” dedi Tom.

İkizlerin mesajını dinlediler. Geçirdikleri en güzel Noel için teşekkür ediyorlardı. Tılsımlı bir Noel'di, diyorlardı. Başından sonuna dek tılsımlı... Muttie'nin karısı Lizzie ile Lizzie'nin kardeşi Geraldine yorgun düşene kadar oturmalarına izin vermişlerdi.

Tom ile Cathy yan yana kanepede oturmuş ikizleri dinliyorlardı. Birbirlerine yaklaştılar. El ele tutuştuklarını fark ettiler. Ayrılmaya gerek kalmayacak kadar doğal geldi ikisine de.

İkizler sonunda, "İyi geceler, Tom. İyi geceler, Cathy" dediler.

"Burada olduğumuzu biliyorlardı" dedi Cathy. Şaşırmıştı.

"Hayret!" dedi Tom Feather saçını okşayarak.

SON